ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. IX.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS SECUNDI PARS SECUNDA.

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS SECUNDI

PARS SECUNDA.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCC.

PRAEFATIO.

Quod in praefatione ad primum hujus commentarii volumen teſtatus ſum, laboris a me ſuſcepti onus nulla fere re magis ſublevari, quam cogitatione ſummae doctiſſimorum virorum erga me benevolentiae, quae mihi in praeſidiis ad longum iter parandis contigerat plane eximia, id non ſolum ad grati animi ſenſum ſignificandum valuit, verum etiam boni fauſtique vim ominis habuiſſe videtur. Nam poſt illud tempus Anthologiae illuſtrandae exornandaeque ſtudium communisque bonarum literarum amor conciliavit mihi amicitiam viri doctiſſimi et humaniſſimi, *Hieronymi de Boſch*, qui, cum antea poëticae facultatis laude inter Bataviae ſuae lumina conſpicuus eſſet, nunc priſtinam illam gloriam ſplendida Planudeae collectionis editione vehementer auxit et cumulavit. Qui

vir, cum me ad eundem fere, quem ipſe petebat, finem totis viribus tendere intellexiſſet, tantum abfuit, ut, quod plerique in his literarum certaminibus facere inſtituunt, ſtudium meum invidia et malevolentia frangeret, ut potius, ſingulari humanitatis exemplo, currentem exhortaretur atque incenderet, curſus impedimenta ſubmoveret, omnia denique, quae mihi prodeſſe poſſe cerneret, ſumma cum liberalitate ſuppeditaret. Contra enim atque alii faciunt, omnia communi literarum utilitati, nihil ſuae ipſius tribuebat gloriae. Erant autem huic viro, quibus me ſublevaret, praeſidia et plurima et praeſtantiſſima. Quum enim inde ab eo tempore, quo primum animum ad Anthologiam edendam applicuit, neque curae neque ſumtibus ad comparandam criticam ſuppellectilem pepercisset, tantam hujus generis ſubſidiorum nactus eſt copiam, ut, ſi a *Dorvillio* diſceſſeris, vix alius quisquam hujus aetatis criticus plura et meliora habuiſſe videatur. Hos omnes theſauros mihi ultro recluſit, ſimulque permiſit, ut quidquid in rem meam eſſe arbitrarer, inde excerperem. Quum igitur jam in hoc novo commentarii noſtri volumine apographa quaedam Anthologiae paſſim commemorentur, et doctorum quorundam virorum modo emendationes modo explicationes pro-

ferantur, quorum in prioribus voluminibus nulla facta est mentio, jam recensum omnium, quos *Boschius* mecum communicavit; librorum instituam; unde lectores simul de nova illa rerum accessione, simul de clarissimi viri liberalitate existimare poterunt.

Initium faciamus ab editis. Inter hos exoptatissima mihi venit editio perrara Anthologiae Planudeae, quae prodiit Venetiis an. 1550. ap. Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienses. De hac editione, cujus uberiorem notitiam nemo, quod sciam, eruditorum dedit, quid statuendum sit, quasque dotes habeat, eo ipso tempore, quo Prolegomena nostra prodibant, primus docuit Vir doctissimus *Chardon de la Rochette* *), qui cum vasta rariorum librorum et universae literarum historiae exquisita cognitione eximiam graecae eruditionis conjungit scientiam. Sed doctissimi hujus viri de Sabiensium editione et de quibusdam aliis ad Anthologiam pertinentibus rebus sententiam, omne illud, quod superest, iter emensi, Addendis insertam cum eruditis lectoribus communicabimus. Ceterum cl. *Boschius* rarissimae huic

*) Magasin Encycloped. 1798. T. IV. nr. 6. p. 215. sqq.

Planudeae editioni addiderat librum, nec ipſum frequenter obvium, Epigrammata ex Planudea collectione *Henrici Stephani* ſtudio ſelecta, quibus me aegre caruiſſe intellexerat ex Prolegg. p. CXXIX. ejusque libri me dono mactavit. — Manuſcriptorum ut major copia, ita inſignior praeſtantia atque utilitas. In duobus quidem Wechelianae exemplaribus, quorum alteri multae verſiones metricae, alteri doctorum virorum lectiones et emendationes ex libris editis adſcriptae erant, vix quidquam reperi, quod ad rem meam faceret, quodve non antea cognitum habuerim. Hos igitur libros longe multumque utilitate ſuperabant bina apographa Anthologiae ineditae, quorum alterum *Guyeti*, alterum *Ruhnkenii* *) nomine inſignivimus. Utrumque profluxit ex communi fonte celeberrimi, multorumque manibus ſtudioſe tractati *Guyetani* codicis, de quo diximus in Prolegg. p. CXLII. ſq. In utriusque margine multa leguntur notata, conjecturae inprimis illae, quas *Albertus*, *Dorvillius*, *Brunckius* modo ſub *Guyeti*, modo ſub *Salmaſii* nomine laudant. At illas, maximam

*) Ruhnkenianum appello, non quod Ruhnkenii manu ſcriptum ſit, ſed quod ex doctiſſimi hujus viri, qui illud in itinere gallico comparaverat, libraria ſuppellectile in Boſchii bibliothecam venit.

quidem partem, ad *Salmasium* referendas esse, jam olim multis argumentis commovebar ut crederem, et nunc etiam magis persuadet nomen *Salmasii*, in Ruhnkeniano Apographo multis animadversionibus additum, quae in altero sine auctoris nomine prostant. Nec tamen negaverim, Salmasianis illis notulis quasdam etiam admistas esse *Guyeti*, cujus nomen uni certe conjecturae in Ep. Meleagri XVI. fortasse etiam aliis appictum est. Ceterum Ruhnkenianus liber, quanquam in multis cum altero conspirat, nonnullis tamen gaudet dotibus propriis ipsi et peculiaribus, aliunde quam ex communi *Salmasii* et *Guyeti* fonte derivatis. Habet enim notatas recentiorum quorundam criticorum, *Kusteri*, *Berkélii*, *Rigaltii*, aliorum, emendationes; latinas graecorum Epigrammatum versiones ad verbum factas, easque totas ad *Salmasii* conjecturas attemperatas, multas etiam gallico sermone compositas. Latinae quidem illae horrido orationis genere, ut plurimae ad verbum factae graecorum poëtarum versiones, conscriptae sunt, quaedam prorsus ineptae, in quibus auctorem graecae linguae imperitia in joculares errores induxit. Inde a p. 365 — 400. sequuntur Epigrammata, quae *Salmasius* Planudeae adscripserat, cum notis latinis et gallicis, sed gallicis pluribus. Sepulcralia car-

mina, quae leguntur inde a p. 400. omnia defcripta funt ex fchedis *Salmafii*, ut intelligitur ex verbis paffim occurrentibus: *Dans le Manufcrit de Mr. Saumaife on trouve* etc. *'A la marge de la main de Saumaife* etc. et fimilibus. Multa hîc carmina bis terve leguntur fine varietate et cum iisdem animadverfionibus. Ceterum in utroque hoc apographo textus membranarum multis in locis interpolatus eft, *Salmafii* emendationibus admiffis, fed in Ruhnkeniano faepius quam in altero. Eft haec communis fere omnium Anthologiae apographorum conditio, quorum pauciffima genuinum Palatini codicis repraefentant textum.

Haec bina apographa mox fequebatur tertium, idque illis etiam praeftantius. Hic liber, quem *Lennepianum* appello, quanti faciendus fit, intelligetur quodammodo ex indice in fronte libri, quem hîc transfcribimus.

Hoc Volumine continentur:

I. Epigrammata ex Anthologia inedita Voffii, quae in Cod. Scaligeri non reperiuntur.

II. Scholia graeca inedita ad Simmiae ovum et aram ex cod. Voffiano.

III. Anthologia inedita, in qua Στράτωνος παιδικὴ Μοῦσα, Ἐπιγράμματα διαφόρων μέτρων, Ἐρωτικά, ἀναθηματικά, ἐπιτύμβια, Παύλου Σιλεντιαρίου ἔκφρασις τῆς μεγάλης ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Σοφίας et nonnulla alia.

Cl. Salmasii

IV. ~~Boivini~~ (sic) Notae ineditae ad Anthologiae graecae editionem Aldinam.

V. Epigrammata ex Anthologia edita, a Planude mutilata, sed ex vetustissimis codd. Mss. in integrum restituta.

VI. Lud. Casp. Valckenarii Lectiones publicae in Lysidis Pythagorei Epistolam ad Hipparchum.

Huic indici adscripta nota manu *Petri Fonteinii*, ex cujus bibliotheca hic liber transiit ad *Boschium*: *Cuncta haec, exceptis nonnullis notulis marginalibus, scripta sunt manu V. C. Joannis Danielis a Lennep, graecae linguae, dum fuit, Professoris; teste Catalogo Codd. Mss. Bibliothecae Schraderianae nr.* 15. 17. 18. *ex cujus auctione ad me pervenerunt.*

In his nihil animum meum advertit magis, quam notae illae ineditae, quas indicis auctor primum *Boivino*, deinde mutata sententia *Salmasio* tribuit. Quod quam recte fecerit, primo loco quaerendum est. Et primum hujus sententiae gravem

habemus auctorem *Davidem Ruhnkenium*, qui illas notas ad *Salmásium* referendas esse minime dubitabat in literis ad cl. *Boschium*, in quibus se hoc apogr. apud *Lennepium* vidisse narrat *), nec nos dubitare patitur cum scribendi genus, cui Salmasiani ingenii notae impressae sunt ita perspicuae, ut, si vel nulla alia argumenta accederent, his solis res confecta videri posset; tum vero alia vestigia, ita manifesta, ut nihil praeter ea ad *Ruhnkenii* sententiam stabiliendam requiri videatur. Utriusque generis plurima egregie animadvertit cl. *Boschius*, ex cujus literis ad me datis ea hîc adscribam, quae ad rem faciant: „Cur ego illas annotationes potissimum „Salmasii esse arbitror, primum illud est, quod ubi„que, quae ipsius erat, ut omnes, qui cum eo vixe„runt, testantur eruditi, non toleranda in litteris „humanioribus docendis arrogantia, solemni qua„dam sua dicendi formula utatur: *haec alias doce„bimus; haec nos alibi pluribus ostendemus; sed haec „alias pluribus declarabimus, explicabimus, expende„mus vel plana faciemus;* quae verba in quavis pa„gina occurrunt. His adde ea, modesti sane animi

*) Ex hoc apogr. transscriptae videntur *Salmasii* notae in *Callimachi* Epigrammata, quas *Ruhnkenius* cum *Ernesto* communicaverat, cum Lennepianis illis ad verbum conspirantes.

„ſigna: *ita omnino legendum; inepta lectio eſt, quam* „*viri docti dum emendare conantur, id recte facere* „*non potuerunt; jam pridem*, aut etiam, *jam pueri* „*ita legebamus*, (nam admodum puerum ſe Antho„logiam emendaſſe fatetur ad L. III. tit. 23. ep. 20.) „*poſtea in membranis ita exſtare comperimus;* quae „omnia Salmaſii, ut nobis depingitur, ingenio „digniſſima ſunt. Deinde quis non ejusdem viri „inſolentiam agnoſcat in eo quo Planudem tractat „modo, cum ait: Planudes ingenioſe fecit, et nos „illi pro hac emendatione decem plagas remitti„mus, quas aliis locis propter *inſignia decem pec*„*cata mereri debuiſſet.* (ad L. I. tit. 54. ep. 2.) His „vero non contentus vocat Planudem, cui Antho„logia graeca, ſi tempora ſpectes, quibus vixit, mul„tum ſane debet, quoties in ipſius nomen incurrit, „*audaculum, ineptum, inſulſum, imperitiſſimum mona*„*chum;* neque aliter invehitur in Palladam, cujus „tamen elegantiſſima, ni fallor, ſuperſunt epigram„mata, ut L. I. tit. 80. ep. 6. 7. et alibi. Undique „mihi hujus viri arrogantia, cum ſumma feſtina„tione et audacia conjuncta, elucefcere videtur. — „Sed ſi alia habere velis, quae meam ſententiam „confirment, conferas velim quae disputat ad L. I. „tit. 5. ep. 17. ſeu 20. cum iis, quae habent Ber„kelius et Holſtenius ad Stephanum v. Μακύνεια,

)(5

„et quae leguntur ad tit. 78. ep. 4. cum Brunckii „Lect. p. 220. quaeque afferuntur ad L. II. tit. 43. „ep. 7. cum Salmasii notis ad Hist. Aug. Script. T. II. „p. 361. Sic ab eodem Salmasio has annotationes „profectas esse, apparebit, si, quae proferuntur ad „L. II. tit. 52. ep. 11. compares cum iis, quae af-„fert Salmasius ad Ael. Lamprid. in vita Anton. „Heliogabali c. 21. T. II. p. 840. Consule et Tuas „animadversiones Vol. I. p. 142. et quae hîc dicta „sunt ad L. III. tit. 6. ep. 17. tum p. 408. ad ea verba: „*Hinc conjectura enata est nescio cui, qui codicem* „*tractavit et in margine notavit* etc. hunc hominem, „qui Tibi erat incognitus, Salmasium esse agnosces, „si ea, quae ad L. III. tit. 23. ep. 26. seu 27. scripta „sunt, attento animo considerare velis. Quae „Brunckius de Macedonia, Pauli aut Macedonii „filia, commemorat Lect. p. 250. plane conve-„niunt cum iis, quae in his annotationibus repe-„riuntur, ad L. III. tit. 23. ep. 9. Videtur sane vir „ille doctus in Wechelianae editionis exemplo, „quod e Bibliotheca Claudii Gros de Boze, ut ipse „ait praefationis p. XXVII. utendum acceperit, „mutilam quandam harum annotationum partem „habuisse, unde saepius, auctore non nominato, hîc „apud illum novae enatae sunt lectiones. Denique „ad Dosiadae aram, quam primus in lucem dedit

„Salmasius, provocat L. VI. tit. 15. ep. 26." Hactenus vir doctissimus; cujus argumentis, etiamsi per se satis valeant ad rem, quam voluit, in clarissima luce collocandam, nonnulla tamen adjiciamus; quae ipsi, notas illas diligenter excutientes, ad eandem sententiam confirmandam idonea reperimus. Libro primo Anth. Plan. T. 38. Ep. 4. quod est Leonidae Tarentini XXIX. *Casaubonus* post quartum versum aliquid deesse putans, integrum distichon de suo interposuerat. Hunc designat auctor ineditarum notarum, dum scribit: *Viri docti aliquid deesse putant, et distichon de suo reponunt; Epigramma integrum esse alias docebimus.* Fidem datam exsolvit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 311. (conf. Animadv. T. I. P. II. p. 89.) Quam autem in eodem Commentario T. II. p. 741. expromsit emendationem lemmatis ad Ep. Agathiae L. I. T. 2. ep. 61. ea reperitur etiam in notis ineditis. Unum addam, prioribus illis gravius. In Ep. Meleagri L. III. 6. 17. (Anal. CXXVII.) μελητείοις perperam emendavit in notis ineditis; eandem lectionem profert in Exercitatt. ad Solin. p. 607. B. ubi olim eum hunc locum cum alio simili confudisse arbitrabar (Animadverss. T. I. P. I. p. 142.), at ipsius notis msctis inspectis, suspicionem meam minus veram esse intellexi.

Quod Brunckium excerpta ex his notis habuisse suspicatur cl. *Boschius*, id et eo loco evincitur, quem ipse laudavit, et aliis quibusdam, ubi *Salmasii* verba profert ita concepta, ut in notis habentur ineditis. v. c. ad *Antip. Thess.* Ep. XLVI. (Animadv. T. II. P. I. p. 327.) ad *Lollii Bassi* Ep. VIII. coll. Lect. Br. p. 167. ad *Antipatr. Sid.* Ep. LXXIII. (Animadv. T. II. P. I. p. 68.) — Sunt autem hae *Salmasii* annotationes modo copiosiores, modo contractiores; breviorum tamen longe major numerus. Nihil ita expolitum et instructum, ut id *Salmasius* hoc habitu in lucem videatur emissurus fuisse. Longe plurimae versantur in membranarum Pal. varietate indicanda et dijudicanda, id quod paucis plerumque verbis conficitur; in aliis conjectura expromitur; aliae denique interpretationem continent. In posteriori hoc genere saepenumero illam animi fluctuationem deprehendimus, cui vehementer obnoxium fuisse virum doctissimum, omnia ejus opera, quae quidem critici argumenti sunt, abunde docent. In iis autem notis, in quibus elegans et vera membranarum lectio exhibetur, se jamdudum ita emendasse saepius addit, ut nunc in membranis invenerit. Haec omnia ejusmodi sunt, primum ut *Salmasii* has notas esse evincant, deinde, ut eas juvenili potius calore et

impetu effuſas, quam maturo judicio elimatas et expolitas eſſe doceant.

Trium horum codicum uſus, quos in novo hoc commentarii noſtri volumine paſſim laudatos reperies, unde et ad priorum voluminum notas haud contemnenda fiet in Addendis acceſſio, plurimum mihi profuit ad textus Brunckiani rationem et veluti hiſtoriam accuratius et cognoſcendam et dijudicandam. Plurimarum enim lectionum, quas *Brunckius* in textu exhibuit, fontes atque originem non aliunde cognovi, quam ex his apographis, quorum ſimilia habebat vir doctiſſimus, *Salmaſii* conjecturis interpolata. Nec tamen his finibus omnis illorum librorum circumſcribebatur utilitas. Offerebant illi praeterea nonnullas ab aliis editoribus nondum uſurpatas animadverſiones, quibus edendis me apud eruditos lectores gratiam initurum eſſe ſpero.

Ad hos autem codices accedebat etiam apographum *Cornelii de Pauw*, cujus mentionem fecit cl. *Boſchius* ad Praefat. Vol. II. Anthol. Plan. p. IX. Hic liber, ex *Guyeti* codice deſcriptus, praeter illas notas, quae in archetypi margine leguntur, immenſa fere inſtructus eſt Pavonis notarum farra-

gine, quibus, ut *Boſchii* verbis utar, *hunc librum adeo referſit et opplevit, ut in longis et ſat largis foliis vix locus appareat, quo manum imponas.* Ex hoc igitur apographo illae petitae ſunt cum conjecturae tum explicationes, quas in notis noſtris paſſim ſub *Pauwii* nomine deprehendes commemoratas. Ex plurimis, mira et moleſta loquacitate ab auctore expoſitis, eas excerpſi, quae bonae frugis eſſe viderentur, multo plures omittens, in quibus aut dura erat et contorta emendatio, aut futilis et inepta interpretatio. Habebat enim hoc vir ille, alioqui nec ſagacitate deſtitutus, nec graeci ſermonis imperitus, ut miro quodam ingenii errore difficilia ſectaretur prae facilibus, ut obſcura perſpicuis, contorta et longe petita planis et liquidis anteponeret; in hac quidem parte *Reiskii* non diſſimilis, cui tamen et univerſae eruditionis copia, et graeci quoque ſermonis per omnes partes fuſa ſcientia, ut mihi quidem videtur, multum cedebat.

Praeter has copias, quas debeo humanitati cl. *Boſchii*, cui pro ſumma hac erga me benevolentia publicas gratias ago, obvenit mihi Apographum Epigrammatum graecorum ex cod. Bibliothecae Dresdenſis deſcriptorum, quod inter κειμήλια

Biblioth. Gottingenſis aſſervatur. Continet illud Epigrammata CXXX, ex Muſa puerili *Stratonis* omnia, quorum partem *Klotzius* ex ſchedis Vinarienſibus edidit, quas ex eodem Voſſiani libri, unde Dresdenſe apogr. derivatum eſt, fonte fluxiſſe conſtat. Gottingenſem illum librum pro ſingulari ſua erga me amicitia mecum communicavit Vir illuſtris *Heynius*, de cujus in me meritis cum loquor, minus mihi verendum eſt, ne ipſi parum dixiſſe videar, quam ne nimis. Magis enim mihi conſiderandum eſt, quid aures praeſtantiſſimi viri pati poſſint, quam quid ejus virtutibus debeatur.

Antequam praefandi finem facio, non poſſum quin gratias agam *Godofredo Henrico Schäfero*, AA. LL. M. viro graece doctiſſimo, qui et ſpeciminibus typographicis accurate corrigendis, et notis quibusdam, quae diligentiam meam effugerant, humaniſſime communicandis, inſtitutum meum egregie adjuvit. Hujus viri accuratam eruditionem, civibus ſuis probe cognitam, in poſterum etiam exteri admirabuntur, cum Herodotus curis

ejus emendatus et expolitus in lucem prodierit. Ad hunc aliosque quos parat labores ut ei et otium et bona valetudo ſuppetat, cum ipſius doctiſſimi viri, tum bonarum literarum cauſa vehementer opto.

Scribebam Gothae, menſe Majo 1800.

BIANO-

BIANORIS BITHYNI
EPIGRAMMATA.

¶. 154.] *I.* Anth. Plan. p. 348. St. 488. W. In ſtatuam Arionis cum delphino, eam fortaſſe, quam ad Taenarum poſitam memorat *Pauſan.* L. III. 25. p. 275. Sed tum fallitur *Bianor*, qui eam a Periandro dedicatam ait. Vide *Weſſeling.* ad *Herodot.* L. I. 24. Vide Cl. *Heynium* in Comment. T. X. p. 101. et quae notavimus ad *Arionis* Ep. II. Vol. I. P. I. p. 181.

II. Vat. Cod. p. 393. Edidit *Jenſ.* nr. 121. Anth. *Reisk.* nr. 772. p. 163. Hiſtoria de piſcatore, qui polypum in leporis luſtrum jaculatus, illum in litore dormientem cepit. Comparandum Ep. *Antiphili* XXIII. et *Iſidori Aegeat.* Ep. I. — V. 1. ἀκταίην θῖνα. in litoris arena. — V. 2. ἰχθύα. Vat. Cod. *Reisk.* quae lectio ob formam rariorem ſervanda. — V. 4. ἄγρης δεσμόν. argute! *ne a captivo caperetur.* — V. 6. „πτωκὶ παχυσχοίνῳ. „Haec eſt Cod. ſcriptura; ſed corrupta. Reiskio gratiam „ſuae emendationis facio, reponenti παχυσκύνιῳ. Non „felicior fuit Salmaſius, qui conjiciebat παχυσκίνῳ, repo„ſita voce, quae graeca non eſt, cujus compoſitio ab„ſurda, et quae, ſi boni eſſet commatis, verſus modulo „hîc repugnaret. Nam in σκίναξ prima corripitur. „Quod ipſe conjeci in textum inferre nolui, quia nimis „a corruptae lectionis veſtigiis diſcedit; at hic propo„nam. Scribendum itaque cenſeo: πτωκὶ δασυκνήμῳ. „Leporibus frequenter tribuuntur epitheta δασύποος,

„δασύκνημες, λασιόκνημος.“ *Br.* Putabam olim ſcribendum eſſe: πτωκί· βαθυσχοίνῳ κεῖτο γὰρ αἰγιαλῷ. Hoc *Schneidero* displicuit, cujus judicio tantum tribuo, quantum fere nemini. Apud *Antiphilum* lepus ἐν θάμνῳ in litore jacet; quod aptius naturae leporum luſtrum quam σχοῖνος; quamvis nec in noſtra lectione lepus neceſſario in juncis delituiſſe putandus eſt, voce βαθύσχοινος ornatus cauſa τῷ αἰγιαλῷ adpoſita. Ulterius tamen inquirenti ex comparatione *Antiphili* — ἐς οἰκία δειλὰ λαγωοῦ Εἰληδὸν ΤΑΧΙΝΟΥ πτωκὸς ἔδησε πόδας — ſic ap. noſtrum corrigi poſſe viſum eſt:

κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ
πτωκὶ ΤΑΧΥΣΚΑΡΘΜΩι· κεῖτο γὰρ ὑπναλέος.

Ex voce ταχυσκάρθμῳ, ſyllaba αρ forte omiſſa, facile fieri potuit παχυσχοίνῳ. Epitheton lepori accommodatiſſimum. Εὐσκάρθμοιο λαγωοῦ eſt ap. *Nicandr.* in Alexiph. 325. quam vocem de equis uſurpavit *Strabo* L. XII. p. 537. εὐσκάρθμους ἵππους λέγεσθαι διὰ τὸ τάχος, ex *Homero* Il ε. 31. — Ad Myrinam Amazonem hoc transtulit *Homer.* Il. β. 814. πολύσκαρθμος Μύρινα — quam pedum pernicitate valuiſſe probabile eſt: ἡνιοχικὴ καὶ πολυκίνητος. *Euſtath.* p. 266. 26. — τὸν ταχύπουν οὐατόεντα λαγὼν dixit *Meleag.* Ep. CXX. πόδας ταχὺς πτώξ. *Homer.* Il. ρ. 676. Ob celeritatem Spartani leporem non, ut caeteri Graeci, λαγῶ, ſed ταχίναν vocare ſolebant. Vid. *Heſych.* v. ταχίνας. *Aelian.* H. A. VII. 47. — V. 7. ἐπ' ἄγρην. ex ing. *Reisk.* — *Antiphilus:* σὺ δ' ἄελπτον ἔχεις γέρας ἀμφοτέρωθεν Ἄγρης χερσαίης, πρέσβυ, καὶ εἰναλίης.

III. Cod. Vat. p. 401. Edidit *Jenſ.* nr. 14. Anth. *Reisk.* nr. 665. p. 117. — Criton, auceps, poſtquam cicadam arundinibus ceperat, impietatis poenas luit, infelix ab eo inde tempore exercens aucupium. Comp. *Apollonid.* Ep. XXV. — V. 2. διγλώσσῳ quo ſenſu dictum ſit, non exputo. Minime enim probanda inter-

pretatio *Reiskii*, cui nec ipſe auctor ſatis fidebat, δίγλωσσον στόμα cicadae tribui, quod ſimul ex ore, ſimul ex podice ſonum ederet. Vix dubito, corrigendum eſſe:

φθέγξατ' ἐν ἀγλώσσῳ μελπόμενος στόματι.

Aelian. H. A. I. 20. p. 25. τὰ μὲν ἄλλα τῶν Ἰνδικῶν ὀρνέων εὐστομεῖ καὶ τῇ γλώττῃ φθέγγεται, δίκην ἀνθρώπου· οἱ δὲ τέττιγες κατὰ τὴν ἰξὺν εἰσι λαλίστατοι. Etiam ea, quae ap. *Aelianum* ſequuntur, praeclare faciunt ad hoc diſtichon illuſtrandum. Sed illud ἀγλώσσῳ στόματι, quod reponendum cenſemus, maxime confirmat Ep. *Simmiae*, quod *Br.* edidit in Notis ad Aeſchyl. p. 346. (Ed. Lipſ. Anth. T. I. p. 138.) ubi de cicada:

ὄφρα μοι εὐερκεῖ καναχὰν δόμῳ ἔνδοθι θείη,
τερπνὰ δι' ἀγλώσσου φθεγγομένα στόματος.

Echo ap. *Satyr. Thyill.* Ep. II. ἄγλωσσος ἀν' ὀργάδα μέλπεται. *Antiphil.* Ep. XVII. horologium τρισσάκις ἀγλώσσῳ φθεγγόμενον στόματι. Scripſimus autem ἐν ἀγλ. ob vitandum hiatum, quamvis etiam ferri poſſit, φθέγξατο ἀγλώσσῳ —. Praepoſitio ἐν tamen in talibus ſaepe eleganter abundat. — V. 3. 4. Hoc diſtichon edidit *Salmaſ.* in Exercit. Plin. p. 83. A. ubi de arundinibus agit. Vide not. ad *Apollonid.* l. c. — V. 4. ἐξοβολῶν Vat. Cod. ἰξοβόλον *Jenſ.* et *R.* Noſtrum ap. *Salmaſium* habetur. — Quum Crito auceps cicadae inſidias ſtrueret, exercebat μελέτην οὐκ ἰδίην, opus, artem non ſuam. Docte igitur poëta locutus eſt, pro οὐ τὴν ἰδίην ἄγρην μελετῶν. — ¶. 155.] V. 6. πήξατο. Proprie arundines *figuntur*, *ſtruuntur*; hoc ad ipſam capturam, ἄγρην, translatum eſt.

IV. Cod. Vat. p. 401. Edidit *Jenſ.* nr. 138. Anth. *Reisk.* nr. 789. p. 170. *Corvi ſiticuloſi* (Luſ. in Pr. LXII. 12.) artificium narratur. *Plin.* L. X. 60. p. 568. *Tradendum putavere memoriae quidam, viſum per ſitim lapides congerentem in ſitulam monimenti, in qua pluvia aqua durabat, ſed quae attingi non poſſet: ita deſcendere*

paventem expressisse tali congerie, quantum poturo sufficeret. ubi *Harduinus* laudat *Plutarch.* T. II. p. 967. A. et *Aelian.* H. A. II. 48. Versibus rem enarravit *Avianus* Fab. XXVII. — In coelibum tumulis ponebatur λουτροφόρος· τοῦτο δὲ ἦν παῖς ὑδρίαν ἔχων. ut tradit *Harpocration* v. λουτροφόρος p. 233. et *Pollux* VIII. 66. τῶν δὲ ἀγάμων λουτροφόρος τῷ μνήματι ἐφίστατο κόρη, ἀγγεῖον ἔχουσα ὑδροφόρον ἢ ὑδρίον ἢ πρόχουν ἢ κρωσσὸν ἢ κάλπιν. — V. 1. καρφαλ. δίψει. ex *Alcaei Mess.* Ep. XVIII. δίψει καρφαλέον φάρυγα. — V. 2. ὀμβροδόκην. Cod. Vat. et *R.* — V. 3. κλάγξεν. In hydriae margine sedens crocitabat, fundum, ubi aqua collecta, frustra studens attingere. — V. 4. „Verbum καιρομανέω in Lexicis non occurrit. Si sincerum est, ad ejus vim declarandam periphrasi opus est. „Eo hîc significatur, divino furore afflatam avem, Apollinis inspiratione artem excogitasse opportunam: *Tu „autem ad excogitandam opportunam artem instinctu tuo „juvisti.*" *Br.* Ed. Jensii ἐκαιρονόμεις exhibet, unde *R.* fecit ἐκληρονόμεις, jungens ὄρνιν εἰς τέχνην. Tu, Phoebe, monstrasti, te ingeniosam avem forte tulisse. — Haec emendatio non magis probanda est, quam *Br.* interpretatio. Nam verba hujus originis neutra vi gaudent, non transitiva; ut ἱππομανεῖν, *nimio equorum flagrare studio*, μουσομανεῖν, *Musarum amore teneri;* in nonnullis abundantiae videtur esse significatio. φυλλομανεῖν, *foliis abundare;* ὑλομανεῖν, pr. *ligno abundare*, tum, *luxuriare.* Hinc apparet, καιρομανεῖν huic loco non convenire. Non definio, quid legendum sit; sed Jensiana lectio ἐκαιρονόμεις bonum sensum facit: *Tu avem opportune ad artificium direxisti.* — V. 5. 6. Vehementer hoc distichon depravatum est in Vat. Cod. ubi sic legitur: χερμάδα δὲ ψαλμῶν σφαῖρον ποτον ἄρπαγι χείλει Ἔφθανε μαιμάσσων λαοτίτακτον ὕδωρ. *Salmasii* emendationem exhibuit *Br.* Sed minori fortasse mutatione res profliganda est. Scripserim:

χερμάδας ἐκ ψάμμων σφαιρῶν, ποτὸν ἅρπαγι χείλει
ἔφθακ', ἀνιμάσσων λαοτίνακτον ὕδωρ.

lapillos ex arena conglobans et congeſtans, potum nactus eſt, aquâ lapidibus elevatâ et in ſuperiores vaſis partes adductâ. *Br.* comparavit *Plutarch.* l. c. — τὸ τῶν ἐν Λιβύῃ κοράκων, οἳ ποτοῦ δεόμενοι, λίθους ἐμβάλλουσιν ἀναπληροῦντες, καὶ ἀνάγοντες τὸ ὕδωρ, μέχρις ἂν ἐν ἐφίκτῳ γένηται. *Reiske* ſic dedit: χερμάδα δ' ἐμβάλλων σφαιρὰν, ποτὸν ἅ. χ. ἔφθανε μαιμάσσων πουλυλίλακτον ὕδωρ. *globoſum enim ſaxum immittens corvus in aquam, rapaci roſtro valde deſideratum ad humorem pertigit.*

V. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 105. St. 155. W. Puer quidam, cum ciſtam, paterna oſſa continentem, undis videret abripi, illam quidem ſervavit, ſed ipſe in torrente periit. — V. 1. πατρῷαν in Vat. Cod. correctum. — V. 4. πικρήν. opem, ipſi perniciofam. — In Ed. pr. hoc Epigr. ἄδηλον eſt. *Bianoris* nomen *Aldus* invenit in Cod. In fine carminis *Joſ. Scaliger* ἐφθίνετο conjecit. Nihil mutandum.

VI. Cod. Vat. p. 557. *Bianori* vindicat diſtichon, quod in Plan. p. 107. St. 157. W. ſine auctoris nomine proſtat in Capite εἰς πτωχούς. Senſus obſcurus. Vulgo ὁρᾶται legitur, interrogandi ſigno in utriusque verſus fine poſito. *Scaliger* in not. mſt. οὗτος ἐρᾶται; Ἔστί τινος ψ. interpretatione non addita, non magis quam ap. *Huet.* p. 13. In Vat. Cod. λειτὸς et ὁρᾶτε. Hoc recepit *Br.*, diſtinctione immutata; ſed quo ſenſu verba acceperit, non dixit. Luſum continent, riſus captandi cauſa propoſitum. Agitur de homine infimi loci, egeno et ſerviente. Qui cum nihil haberet proprium, jocoſe poëta quaerit, num animam habere putandus eſſet. Tum ſibi ipſe reſpondet: animam quidem, verum, ut reliqua omnia, non ſuam, ſed alienam et mutuo ſumtam.

VII. Cod. Vat. p. 399. Plan. p. 19. St. 30. W. In puerum, qui inter ruinas domus ſervatus eſt. —

Similem casum, qui Antiochiae in terrae motu ann. U. C. 868. contigit, narrat *Dio Cass.* LXVIII. 25. p. 1140. — V. 2. Ζεφύρου. Domus in puerum corruens, *levior Zephyro*, dubito an imaginem satis aptam faciat. Vix tamen putaverim, depravatum esse vocabulum. — V. 3. φθάσατο. Ald. sec. — V. 4. ὠδίνων. h. l. pro caritate, qua matres amplectuntur liberos. *Grotius* vertit. *O gloria matrum, Concedit quarum partubus ipse lapis.*

¶. 156.] *VIII.* Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 62. St. 89. W. Historia de Arione. — V. 1. δίνη h. l. pro ipso mari. — V. 2. ἀκάτου ὑπερβύθιον. Docte pro ὑπὲρ τοῦ ἀκάτου θῆκαν, ἔβαλον ἐς τὸν βυθόν. — V. 4. σύνθροον. eum ad lyrae sonum canentem statim delphinus excepit. Hoc *Br.* recepit ex duobus Plan. codd. pro vulgato σύνθρονον, quod etiam in Vat. Cod. habetur. — Paulo ante λιγυηχεῖ est in Plan. — νηχετ' ἐλ. Vat. Cod. — V. 5. Κορίνθιον ἄρα θ. Vat. Cod.

IX. Cod. Vat. p. 540. Plan. p. 166. St. 241. W. De navi, quae, cum in litore pice induceretur, flammis consumta est. — V. 3. ἐπὶ ζυγά. usque ad transtra constructam et finitam. Transtra enim, reliquis omnibus perfectis, addita esse puta. — V. 4. πεύκης νοτίδι. Picem δάκρυα πεύκης appellat *Nicand.* Alexiph. v. 544. unde ap. *Hesych.* πεύκινον δάκρυ. πίσσαν, ut optime emendavit *Arnaldus* in Lect. gr. p. 114. quem vide. — V. 5. Pix, vehementi calore incensa, navem, quam in fluctibus fidam esse voluerant, in terra minus fidam esse monstravit; hoc sensu, ni fallor: navem in continente gravioribus etiam malis expositam esse, quam in undis.

X. Cod. Vat. p. 392. Plan. p. 29. St. 44. W. Expressum videtur ex *Apollonida* Ep. XXI. qui eandem historiam narrat. — V. 1. γὰρ Ed. Fl. Ald. pr. Junt. πὰρ emendavit Aldus. — V. 3. ἐνετείνατο. Vulgo. — V. 5. ἔλαθεν νόμος. Vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. —

Non *solus* latuit Justitiam, quae omnes assequitur; quod non valde commode dictum. Arbitrabar olim, scribendum esse:

Ζηνὸς δ' οὔτι Δίκην ἔλαθε· τρόχος ἔμπεσεν ὄρνις
ἀνδρί — — —

τρόχος ὄρνις. *avis Jovis nuntia. Eustath.* ad Od. δ. 199. 2. τρόχος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ἄγγελος. ἔτι δὲ καὶ ὁ δρόμος. Eodem sensu τρόχις ap. veteres usurpabatur. *Aeschyl.* Prom. 940. τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν. Dubitatur tamen, num hoc sensu scribendum sit τρόχος, an τροχός. Illud *Eustathius*, hoc *Etym. M.* p. 686. 10. praecipit. Vide ap. *Valcken.* ad Ammon. p. 216.

XI. Cod. Vat. p. 405. Plan. p. 45. St. 66. W. In equum animosum, qui navem recusabat conscendere. — V. 1. τῶν. Ed. pr. Asc. Steph. τὸν correxit Aldus. — ¶. 157.] V. 3. μὴ θάμβει. ne mireris. — V. 4. δεσμὰ βιαζόμενον. luctantem contra vincula, quibus constrictus in navem transfertur. — V. 5. οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλοις. Non vult aliis imponi, ab aliis ferri, cum ipse sit celerrimus.

XII. Cod. Vat. p. 430. Plan. p. 101. St. 150. W. In Sardes, terrae motu eversas fluctibusque submersas. *Tacit.* Annal. L. II. 47. res anni U. C. 770. enarrans: *Eodem anno duodecim celebres Asiae urbes conlapsae nocturno motu terrae, quo improvisior graviorque pestis fuit. Neque solitum in tali casu effugium subveniebat, in aperta prorumpendi, quia diductis terris hauriebantur. Sedisse immensos montes: vi[illegible] in arduo, quae plana fuerint: effulsisse inter ruinam ignes memorabant. Asperrima in Sardianos lues plurimum in eosdem misericordiae traxit.* Qui praeterea hujus calamitatis mentionem fecerunt, vide ap. *Schneiderum* in Anal. crit. p. 17. — V. 1. τὰ πάλαι. Vat. — Γύγεω mallet *Jos. Scaliger*, Sic *Archiloch.* Fr. X. *Alexander Aet.* Ep. III. — V. 2. „Editi ἁ βασι„λεῖ. Vat. αἷ. Emendavi αἷς βασίλει. Quibus Persarum

„in Afia ftabat imperium, quibus Perfae in Afia regna„bant, quae caput erant Perfici in Afia imperii. βασίλει „eft imperfectum omiffo augmento." *Br.* Huic et emendationi et interpretationi vix acceſſeris. Lectionis Vat. Cod. hic eſſe videtur ſenſus: Sardes, quae urbs magno regi quaſi altera fuit Perſis in Aſia minori; fere tanta, quam Perſia; urbs regni ad inſtar. Sic *Grotius:*

Gygiacae Sardes, Halyattae regia, quondam
Perſarum dominis altera Perſis eras.

Pro Ἀσιάδι Vat. Cod. ἀσίδι. — V. 3. Vulgo αἱ Κροίσῳ. quam peſſimam lectionem judicat *Br.* χρυσῷ Vat. Cod. a pr. m. Superſcriptum οι. Haec ſaepiſſime inter ſe permutantur. Cf. *Pierſon.* Veriſim. p. 47. Pactolus ψῆγμα χρυσοῦ καταφορέων ἐκ τοῦ Τμώλου, medium urbis forum interfluebat. *Herodot.* V. 101. p. 428. ubi laudant Intrpp. *Dion. Chryſ.* Or. LXXXIII, p. 659. A. Hunc amnem διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδεων ἕτοιμα χρήματα κομίζειν, dixit *Strabo* L. XIII. p. 430. Hinc Sardium aedes lateribus, non ex limo, ſed auro coctis, exſtructas eſſe *Bianor* gloriatur, pro poëtarum more rem in miraculum augens. Obverſabantur ei, ni fallor, aurei illi lateres, a Croeſo Apollini miſſi. Cf. *Herodot.* L. I. 50. p. 23. *Lucian.* Contempl. 11. T. III. p. 45. ed. Bip. — V. 6. ἐξ ἀφανεῦς Vat. Cod. — In profundum cecidiſtis, ingenti terrae hiatu exorto. — ἀχανὲς χάσμα. *vaſtus et late patens hiatus.* ut ἀχανὲς πέλαγος ap. *Heſych.* in ἄ. ἀχανὲς βάθος ap. *Suidam* v. ἀνέχειν. — ἀπιδοῦσα εἰς βάθος ἀχανὲς ἐκπλαγεῖσα *Lucian.* T. I. p. 313. ed. *Reiz.* — V. 7. „In „Planudea Βοῦρα καὶ εἰς Ἑλίκην κεκλασμένοι. In Vat. Cod. „κεκλωσμένα. Βοῦρα accuſativus pluralis eſſet a Βοῦρον. Sed „auctores omnes urbem hanc Βοῦραν vocant. Stephanus: „Βοῦρα. πόλις Ἀχαΐας θηλυκῶς. Harum Achaïcarum ur„bium ſubverſionem narrat Diodor. Sic. ad Ol. CI. 4. „T. II. p. 39. ubi videndus doctiſſimus Weſſeling.

„Fluctibus fuerunt obrutae. At Sardes terrae motu „quassatae, et magnis hiatibus absorptae. — Ex ob- „servatis variis lectionibus scribendum censui: Βοῦρα κ' „ἴσ' Ἑλίκη κεκλασμένα. *Simile fatum, quo olim evanuere* „*Bura et Helice, tibi destinatum erat, quaeque mediter-* „*ranea eras urbs, eundem exitum habuisti, quem illae* „*quae maritimae erant.*" *Br.* κεκλασμένα est vett. edd. lectio, usque ad Ascens. quae κεκλασμέναι legit. Hoc recepit *Steph. Jos. Scaliger* margini adscripserat κεκλασμένα, δυϊκόν. Duali numero accipienda etiam correctio *Huetii* p. 13. κεκλυσμένα. In Vat. Cod. κεκλασμένα habetur; reliqua, ut in Plan. Mihi in syllabis καὶ εἰς tertiae cujusdam urbis nomen latere videtur, quod suppeditat poëta, nescio quis, ap. *Philonem* T. II. p. 514. κατὰ Πελοπόννησόν φασι τρεῖς πόλεις,

Αἴγειραν Βοῦράν τε καὶ ὑψηλὴν Ἑλικείαν,

εὐδαίμονας τὸ πάλαι γενομένας, πολλῇ τοῦ πελάγους ἐπικλυσθῆναι φορᾷ. Hinc legendum puto:

Βοῦρ', Αἴγειρ', Ἑλίκη τε κεκλυσμέναι.

Quantillum intersit inter αιγειρ et και εις, in oculos incurrit. Idem nomen restituere conati sumus *Crinagorae* Ep. XX. αὐτίκα δ' Αἰγείρας χθαμαλωτέρη, εἴθε, Κόρινθε, Κεύθου, καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη. Saepissime commemoratur clades urbium Burae et Helicae. *Phavorinus* ap. *Stob.* T. CIII. p. 562. 10. non homines tantum et familias, sed totas civitates funditus periisse dicens, alias aliis casibus, αἱ δὲ, addit, τῆς θαλάσσης ἐπελθούσης. ποῦ μοι Ἑλίκη; κατεπόθη. ποῦ Βοῦρα; καὶ αὐτὴ κατεπόθη. δύο πόλεις Ἑλληνίδες ἀπώλοντο ὥσπερ πλέουσαι. *Ovid.* Metam. XV. 293. *Si quaeras Helicen et Burim, Achaiadas urbes, Invenies sub aquis.* Si plura cupis, adi *Spanh.* ad *Callim.* H. in Del. 100. p. 463. et *Gatack.* ad *M. Antonin.* L. IV. p. 131. — V. 8. ἐν ῥυθίαις Vat. et Plan. Sed recte emendatum ἐμβυθίαις.

XIII. Cod. Vat. p. 215. *Bianori* inſcribit. In Plan. p. 274. St. 395. W. ſine auctoris nomine proſtat. Euripidis in Macedonia ſepulcrum, fulmine percuſſum, et quicquid ei ineſſet mortalis materiae luſtratum eſſe narratur. Plurimum huc faciunt verba *Plutarchi* Vit. Lycurg. c. 31. Tom. I. p. 143. ed. Tubing. ubi Biographus κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι narrat. τοῦτο δὲ οὐ ῥᾳδίως ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐπιφανῶν, πλὴν Εὐριπίδῃ, συμπεσεῖν ὕστερον, τελευτήσαντι καὶ ταφέντι τῆς Μακεδονίας περὶ Ἀρέθουσαν· ὥστ' ἀπολόγημα καὶ μαρτύριον μέγα εἶναι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Εὐριπίδην, τὸ μόνῳ συμπεσεῖν αὐτῷ μετὰ τελευτὴν καὶ γενέσθαι, ἃ τῷ θεοφιλεστάτῳ καὶ ὁσιωτάτῳ πρότερον συνέπεσε. — V. 2. κεραυναίῳ. Ed. Flor. et Vat. Cod. κεραυνέῳ. Ald. pr. et tert. cum Aſc. Deinde omnes πᾶσαν ἀπημφίασας. Vat. Cod. πᾶιαν ἀπήχθίασας. — „Scripſi ἀπημφιάσω, ita re„quirente linguae uſu. ἀπημφίασας activum eſt, ut in „*Dioscor.* XXI. *Philipp.* LXXX. et alibi paſſim. Hic „verbum debet eſſe reciprocum." *Br.* Si vera eſt *Br.* lectio, in eum ſenſum accipi debet, ut Euripides, terrena natura penitus abjecta, ad ſuperos abiiſſe dicatur. Sed aliud quiddam latere ſuſpicor. — γαῖαν ἀπημφίασας protulit *Dorville. Huetius* p. 26. ἐπημφίασας ſuſpicabatur. — V. 4. *Barneſius* in Vita Eurip. §. 32. tanquam diverſam lectionem profert σώματος. — ἱστορίην quo ſenſu h. l. ſit poſitum, non ſatis video. Sive enim *notitiam, cognitionem,* ſive *hiſtoriam* verteris, obſcurum eſt. Sed ἱστορία etiam eſt ἡ θέα, ut ἱστορῆσαι, θεάσασθαι. Fuerit igitur periphraſis. ἡ θνητὴ ἱστορίη σήματος, *id quod in hoc tumulo mortale eſſe videbamus, intelligebamus.* Vide *Alberti* ad Heſych. v. ἱστορεῖ. not. 28.

XIV. Cod. Vat. p. 264. Εἴς τινα Κλειτώνυμον τύραννον, οὐκ οἶδα ὅστις. Bis exſtat in Planud. p. 31. et 248. St. 47. et 360. W. Non in tyrannum Clitonymum, ſed in tyrannicidam hujus nominis ſcriptum carmen. Qui

cum in fluvium projectus esset, ut piscibus praeda fieret, litore tamen casu ruente sepultus est. — V. 1. ἰχθύσι καὶ ποταμῷ. ut undae eum abriperent, pisces comederent. Hoc ἐν ἰχθύσι ταφῆναι dixit *Lucian.* T. I. p. 243. Similia collegit *Abresch.* anim. in Aesch. T. I. p. 154. — ἰχθρὸς ὅμιλος. tyranni satellites, ut videtur. — V. 2. εἰς ἄκρην. Recte *Brodaeus* interpretatur de acropoli, ubi tyrannus habitabat. — V. 3. Δίκα. Vat. et Plan. loco pr. — ὄχθη. Ejusmodi quid ut Paeto contingat, precatur *Propertius* L. III. 5. 37. *Reddite corpus humo, positumque in margine ripae Paetum sponte sua vilis arena tegat.* ut eleganter h. l. emendavit *Marklandus.* Comparavit *Burmannus* et Epigr. nostrum et *Petron.* c. 114. *aut quod ultimum est, iratis etiam fluctibus, imprudens arena componet.* — V. 5. αἰδομένα. Vat. Cod. et Plan. loco pr. et sic vers. sq. γᾶ et ἑᾶς. — Clitonymus ὅρμος ἐλευθερίης vocatur, quandoquidem in eo libertatis recuperandae spes erat posita. Terra hunc virum, libertatis suae strenuum defensorem, sepulcro condidit. Senatum Romanum, *Cicero regum, populorum, nationum portum et refugium vocat,* Offic. II. 8. 2. De Titinio Capitone *Plinius* L. VIII. Epist. 12. *colit studia, studiosos amat, provehit; multorumque, qui aliqua componunt, portus, sinus, praemium.*

¶. 158.] *XV.* Cod. Vat. p. 450. Plan. p. 54. St. 77. W. De puero apum stimulis confecto. Eandem historiam narrat *Antip. Thess.* Ep. LIII. — V. 3. ἠγνοίησεν ὁ δείλαιος. vulgo. quod in δειλὸς mutandum esse, praeclare vidit *Scaliger.* Et sic est in Vat. Cod. Deinde μελίσσαις omnes edd. veteres usque ad Asc. et Steph. — Ignorabat puer, se ad vos, ut ad apes, venire; eratis autem ipsi infestiores viperis. — Haec si sensum habent, hic esse debet: ignorabat naturam apium, nec qualibus telis instructae essent. Sed sic antithesis perit;

ex qua apparet, vocem μελίσσας ad mellificium respicere. Hoc sensu *Grotius:*

Se velut artifices ad apes miser ille ferebat;
At vobis nec erat vipera deterior.

Nostrum locum cum archetypo *Antipatri* comparantibus, τὸ βρέφος, κηρία μαιόμενον — fortasse probabile videbitur, sic olim scriptum fuisse:

Ἦ μαίμησεν ὁ δειλὸς ἐς ὑμέας οἷα μελίσσας
ἐλθεῖν.

Idem μαίεσθαι et μαιμᾶσθαι. *Hesych.* μαιμᾶν. ὀρέγεσθαι. ἐπιθυμεῖσθαι. μαιμώμενος. ὁρμῶν. ζητῶν. — V. 5. θοίνης. mellis loco, quod se apud apes inventurum esse speraverat. — ἐναιμάξατε Vat. Cod. ἐσεμάξατε Plan. vulgo. Nostrum *Br.* in tribus codd. invenit. — V. 6. ἀντίπαλοι. naturam muneri vestro, melli, plane contrariam habentes.

XVI. Cod. Vat. p. 313. ἄδηλον. οἱ δὲ Βιάνορος. In Plan. p. 210. St. 306. W. ἄδηλον. De Attali immatura morte. Confer *Crinag.* Ep. XLII. 3. 4.

XVII. Cod. Vat. p. 309. Βιάνορος γραμματικοῦ εἰς τινα γυναῖκα Κλεαρίστην τὸν ἴδιον υἱὸν ὀδυρομένην καὶ διαλόγιον ἀνακράξασαν, (ὥστε) τὴν ψυχὴν ἀποῤῥῆξαι. In Plan. p. 231. St. 335. W. ἀδέσποτον, οἱ δὲ Βιάνορος. Auctoris nomen accessit in Ed. Steph. Hinc ductum Ep. *Eutolmii* III. T. III. p. 8. — V. 3. ἐχάνδανε. Fortasse secundum locutionem Homericam Il. λ. 462. ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. — Sequentia sic expressit *Eutolmius:* οὐδ' ἔσχεν παλίνορσον ἀναπνεύσασα γοῆσαι. Hîc memineris eorum, quae ex Satyro narrat Biogr. Sophoclis p. XI. 13. poëtam, Antigonam recitantem, καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακρῷ καὶ μέσην ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχοντα, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φώνην, σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι. — τόνοι πνεύματος. partes illae, quibus spiritus emittitur. Sunt

enim

enim *τόνοι* ap. medicos, modo nervi, modo membranae, modo venae. Hoc loco per fistulam spiritalem, ubi animae meatus, optime explicaveris. — V. 6. *εἰς* omittit Vat. Cod.

XVIII. Cod. Vat. p. 265. Anth. Plan. p. 236. St. 343. W. De filiis Oedipi, ap. inferos etiam sibi invicem infestis. *Ausonius* Epigr. CXXXIX.

Nec Stygiis lucis ineunt sua foedera fratres
Oedipodionidae, de misero ah miseri!
Namque etiam ex uno surgentes aggere flammae
In diversa sui dissiliunt cineris.
Infandos juvenes! quos nec discordia cassos
Luce, nec in semet linquit atrox animus.
Atque utinam et Thebas quissent partirier ipsas,
Regnorum et metas, ut cinerum nebulas.

Conf. Anth. Lat. T. I. p. 100. CLXXXVII. — V. 2. „In Plan. *αἰσθάνεται δῃράτων*. errore librarii, cujus oculi „in ultimum versum aberrarunt. In Vat. membr. recte „*πολέμων*." *Br.* *ζώντων*. bellum adhuc vigens. Vid. ad *Antip. Thess.* Ep. XXXVI. — V. 4. *τάφος ἀντίπαλος*. Res incredibiles accumulans *Ovidius* in Ibid. v. 35. *Et nova fraterno veniet concordia fumo; Quem vetus accensa separat ira pyra.* *Philostrat.* L. II. Icon. XXX. p. 855. de igne in Oedipodarum busto: *τὸ ἐντεῦθεν ἄλλην καὶ ἄλλην τρέπεται καὶ τὸ ἄμικτον δηλοῖ τοῦ τάφου.* ubi vide *Olearium*. *Antiphil.* Ep. XXXVI. quod totum comparandum: *ἠνίδε πυρκαϊῆς ἄνισον φλόγα· δαιομένα γὰρ Ἐξ ἑνὸς εἰς δισσὰν δῆριν ἀποστρέφεται.*

¶. 159.] *XIX.* Cod. Vat. p. 264. Plan. p. 261. St. 377. W. Continet hoc carmen querelas viri, ipsius, ni fallor, *Bianoris*, qui conjugem et, brevi post tempore, unum, quem habebat, filium morte amiserat. — V. 1. *Θειονόεις* Vat. — *ἐμῆς γάμον.* In Vat. non minus quam in

Plan. Sed in illo Cod. fupra emendatum γϱ. μόϱον. — V. 2. Senfus apertus: Spes, quam in filio collocabam fuperftite, efficiebat, ut dolorem de conjuge levius ferrèm. In verbis haeremus. στένειν εἰς ὀδύνας pro ἐν ὀδύναις accipias. Ingemifcebam in doloribus minus gravibus propter fpem filii. At hoc quam contortum! — V. 3. Editus hic verfus ex Plan. In Vat. Cod. habetur: φθονεϱὴν ἀπ' ἐνόσφισε μοῖϱαν. — V. 4. „Videtur fcri„bendum καὶ σέο λειπομένου. σέο emendatum ab ignota „manu in Scaligeri codice repererat Huetius." *Br.* — V. 5. Πεϱσεφόνη τόδε — ἄκουσεν Vat. Cod. τόδε etiam Planud. — V. 6. ἀπ' οἰχομένης Vat. Cod.

GERMANICI CAESARIS

EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 360. Plan. p. 44. St. 64. W. — *Herodot.* L. III. 108. p. 251. ὁ λαγὸς ὑπὸ παντὸς θηϱεύεται θηϱίου καὶ ὄϱνιθος καὶ ἀνθϱώπου. Cf. *Athen.* IX. p. 400. E. Leporem *omnium praedae nafcentem* dixit *Plin.* L. VIII. 81. p. 483. Ex noftro carmine ductum Ep. *Hadriani* III. quod Planud. etiam *Germanico* tribuit. *Aufon.* Ep. XIV.

Trinacrii quondam currentem in litoris ora
Ante canes leporem caeruleus rapuit.
At lepus: In me omnis terrae, pelagique rapina eft,
Forfitan et coeli; fi canis aftra tenet.

LOLLII BASSI EPIGRAMMATA.

¶. 160.] *I.* Vat. Cod. p. 105. Plan. p. 482. St. 626. W. Jovem poëta ridet, quod, puellarum in gratiam, formam tam crebro mutaverit, cum ipſe ſine fraude dolove cum puella ſua congrediatur. — V. 1. *Achill. Tat.* L. II. 37. p. 100. διὰ γυναῖκα Ζεὺς ἐμυκήσατο, διὰ γυναῖκά ποτε Σάτυρος ὠρχήσατο, καὶ χρυσὸν πεποίηκεν ἑαυτὸν ἄλλῃ γυναικί. Cf. *Lucian.* D. D. II. 1. T. II. p. 4. ed. Bip. — V. 2. ἄλλος χ' ὦ μελόθρους κ. ἐπ' ἠϊόνιος. Vat. Cod. et Plan. niſi quod Pl. μελίθρους habet et ἐπ' ἠϊόνος. Recte ſine dubio *Br.* emendavit ἐπηϊόνιος. Reliqua an item recte conſtituerit, non dixerim. — V. 4. κοὐ πέτομαι. ad cygnum referendum. Frigidum acumen. *Antipater Sidon.* Ep. II. unde haec petita, melius:

Εὐαγόρας δ' ὢν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἐναργὴς
πάντας καὶ πάσας, οὐ μεταβαλλόμενος.

II. Cod. Vat. p. 518. Βάσσου Σμυρναίου. In Plan. p. 134. St. 194. W. *Nicarcho* hoc carmen tribuitur. — Poëta vetulae cujusdam longaevitatem cogitans, veretur, ne Pluto ipſe obierit. — V. 1. Κυτωταρίς. Vat. Cod. Noſtrum eſt in Plan. Hoc nomen ap. *Theocrit.* Eid. VI. 40. γραῖα Κοτυτταρὶς pro nomine proprio habendum eſſe negat *Warton*, veneficam, circa Cotyttus ſacra operantem, ſignificari exiſtimans. Dicendum potius, nomen a Cotytto derivatum eſſe. Vide Intrpp. *Heſychii* v. Κοτυττώ. — V. 3. ἔλαφος Vat. Cod. — *Quater egreditur cornicis ſecula cervus. Auſon.* Eid. XVIII. ſecundum *Heſiodum* ap. *Plutarch.* T. II. p. 415. C. ἔλαφος τετρακόρωνος. Vetula ap. *Martial.* L. X. 67. *Pyrrhae filia, Neſtoris noverca – Jam cornicibus omnibus ſuperſtes.* — ἡ χειρὶ λαιῇ. Hunc locum *Brodaeus* ex *Bedae* commentario de digitorum opera explicat. Poëta vetulam Cotytta-

rim decem millia annorum implevisse ait. Laeva quidem manus numeros omnes citra centenarium indicabat, dextra centenos, ducentos, millenos et qui eos superant, usque ad myriadem. Porro decem millia cum dicis, *Bedae* verba sunt, laevam medio pectore supinam appones, digitis tantum ad collum erectis. Jam vero rursum, δεύτερον, sinistram adhibebat vetula nostra. In eundem modum haec verba explicat *Sirmondus* ad *Sidon. Apollin.* p. 98. *Wouwer.* de Polymath. VII. p. 50. *Juvenalis* Sat. X. 248. de Nestore:

qui tot per secula mortem
Distulit, atque suos jam dextra computat annos.

quem locum ex nostro carmine expressum esse, vix recte statuit *J. Rutgers.* Var. Lectt. IV. p. 351. — V. 5. κλέπουσα (αι superscr.). Sic Vat. Cod. Fuit itaque καὶ βλέπουσα, quod sensus patitur, metrum respuit.

III. Hoc quoque carmen in Plan. p. 135. St. 195. W. *Nicarcho* tribuitur. *Bassi* est in Vat. Cod. p. 518. sq. Conqueritur de ancilla surda, cujus ridiculos errores enarrat. — V. 1. Onesimus, Lollii nostri fortasse patronus, eum domi ap. se habebat. — V. 3. „εἴποιμεν. Ed. Flor. „male. At scribendum credo: εἴπω μέν.“ *Br.* — V. 5. πήγανον. Rutam contra capitis dolores efficacem putabant. *Dioscorid.* L. III. 47. πήγανον σὺν ῥοδίνῳ τε καὶ ὄξει κεφαλαλγοῦσι βοηθεῖ. *Plinius* L. XX. 51. p. 208. — V. 6. τήγανον. idem quod τάγηνον. Est *sartago*, *frixorium*, in quo carnes aliaque oleo infuso friguntur. Vide *T. H.* ad *Polluc.* X. 98. p. 1273. — ¶. 161.] V. 7. ὀπόν. *Hesych.* ὀπός. πιτύων. βοτάνη τις, δι᾽ οὗ πήγνυται τὸ γάλα, καὶ τὸ τῶν δένδρων δάκρυον. καὶ τὸ γαλακτῶδες, ἐκ τῆς συκῆς ἀνιέμενον. *Myrrham* hac voce significavit *Oppian.* Hal. L. III. 409. ἧς ἐνιμίσγων θεῖον ὀπόν. quod notavit *Arnaldus* Lectt. gr. p. 105. Inter condimenta numeratur

ap. *Athen.* L. III. p. 100. F. ubi laseris succum signisicat. *Casaubon.* p. 198. *Salmas.* ad Solin. p. 256. B. — Ingeniose *Jos. Scaliger* conjecit: ἣν πόκον αἰτήσω. quod melius respondet τῷ δοκόν. — V. 4. πινῶν. Vat. Cod. — λάσανον eo sensu accipe, quo usurpavit *Eupolis* ap. *Moer.* p. 250. ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστ᾽ οὐδὲ λάσανον, ὅπου χέσω. ubi *Pierson* et nostrum locum laudavit, et *Horat.* I. Serm. VI. 9. *pueri, lasanum portantes oenophorumque.* — V. 9. ἂν δὲ τόξον. Vat. Cod. — V. 10. ὅςλως ἕ. Vat. Cod. — V. 11. κήρυκα. me alta voce tanquam praeconem vociferari. Sic qui publice, alta voce loquuntur, κηρύςσειν dicuntur; cujus usus exempla vide ap. *Wetsten.* in N. T. I. p. 255. — V. 12. μελετᾶν. non de oratoribus tantum, qui commentantur, sed de omnibus, qui in aliqua arte exercentur. De histrionibus, vocem exercentibus, *Aristotel.* Problem. XI. 22. Etiam athletae dicuntur μελετᾶν. Vide *Mercurial.* Art. Gymn. III. 7. p. 206. Praecones, in ludis gymnicis certaturos, vocem crebro exercuisse, verisimile est. Eo fortasse respexit poëta. — Ceterum me lecturis gratum facturum esse spero, *Grotii* versione, sive imitationem malis dicere, hic apposita:

Exige, per superos obtestor, Onesime, surdam,
Quae mihi perpetui causa laboris, anum.
Caseus ad mensam si forte petatur ab illa,
Nescio quem casum me timuisse putat.
Ruta petita caput fuerat mihi forte dolenti;
In corbis nobis attulit illa ruta.
Si succis opus est aegro, fert anxia soccos,
Et mytilum cupiam si mihi, fert matulam.
Pro vino vannus; pro seta fertur acetum.
In vanum, quicquid dixero, verba cadunt.
Ut mediterne foris totis ego noctibus, aequum est,
Quid loquar, et praeco nunc ero propter anum?

IV. Cod. Vat. p. 394. Plan. p. 98. St. 144. W. Trojae profuisse docet, quod expugnata et eversa fuerit. Hac enim calamitate factum esse, ut Aeneae progenies Romanum populum orbisque terrarum imperium conderet. — V. 1. ἄῤῥηκτοι ὅρκοι. immutabilia Parcarum consilia. Inter res natura sua firmissimas τὸν ὅρκον recenset Ajax ap. *Sophocl.* in Trag. cognomine v. 648. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἁλίσκεται χ' ὡ δεινὸς ὅρκος, χ' αἱ περισκελεῖς φρένες. Dii, quae secundum fatorum ordinem in homines statuunt, jurejurando se obstringere dicuntur. *Aeschyl.* Agam. 1300. Ὀμώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας. post quem versum nonnulla excidisse videntur. Hoc loco igitur ὅρκος idem est, quod alibi θεσμοὶ, *foedera.* — σφραγίζειν, statuere, confirmare, ut in Epigr. XLII. T. III. p. 27. σοὶ κλέος δῆμος ἐπεσφρήγισσε θανόντι. — V. 2. Πριάμου. Priamus ad aram Jovis Hercei immolatus. Vide quae notavimus ad *Tzetzae* Posth. 732. p. 171. — V. 3. σύ. Vat. Cod. et Ald. pr. — V. 4. ἔχεις. Ed. Fl. et Ald. pr. ἔχεν correxit Ald. quod receptum in Ald. sec. et tert. ἔχει *Steph.* ex Ascens. — φροίμιον. adventus Aeneae quasi prooemium et initium Romani imperii. Simili, sed minus audaci metaphora, Tragici passim φροίμια λόγων dixerunt, quod illustrat *Valcken.* ad Phoen. p. 452. — Clamores, caedem praecedentes, φροίμιον φόνου appellat *Eurip.* in Herc. Fur. 753. φροίμια πρόξενα πόνων *Aeschyl.* in Suppl. 837. Longius progressi sunt in translato hujus vocabuli usu Sophistae, ex quibus exempla dedit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 176. ed. Bip. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 443. — V. 5. ἡ γὰρ vulgo. ἣ correxit *Huet.* p. 12. — Junge πόλις ἐν ὅπλοις κόσμου ἄνασσα. urbs, quae armis sibi orbis terrarum imperium paravit.

V. Cod. Vat. p. 404. Plan. p. 74. St. 108. W. De naufragio illo, quod Graecorum classis ad saxa Capharea fecit. — V. 1. Καφηρίδες, πέτραι scil. Vide *Lennep.*

ad *Phalar.* p. 50. qui noſtrum quoque carmen protulit. — νόστου. Vat. Cod. et edd. veteres omnes usque ad Aſcenſ. Num forte graeci poëtae verbum ὀλλύναι *privandi* ſenſu uſurparunt, ut νοσφίζειν? Tum ſcribendum foret, haud paulo elegantius:

— αἵ ποτε νόστου
ὤλεσαθ' Ἑλλήνων, φεῦ, στόλον Ἰλιόθεν.

— V. 3. ψεύστας Vat. Cod. — V. 4. σέλας idem. σέλα πυρὸς αἰθομένοιο *Heſiod.* Theog. 867. Cf. *Munker.* ad Anton. Lib. c. 41. p. 275. — πυρσὸς ψεύστης. De Nauplii face, ductum ex *Crinagorae* Ep. II. — V. 5. Ἴλιος. calamitas, decenni illo bello etiam gravior. *Propert.* L. III. 5. 54. *Saxa triumphales fregere Capharea puppes, Naufraga cum vaſto Graecia tracta ſolo eſt.* Vide *Broukhuſ.* ad L. IV. 1. 115. — V. 8. „πᾶν Ἑλλὰς ἔκλαυσε „δάκρυ. Sic libri omnes, quos ſequi fatius eſſe credidi, „quam meis aut aliorum conjecturis indulgere. Notan„da phraſis κλαίειν δάκρυ, et quidem πᾶν. *propter te Grae„cia omnigenas lacrymas ſudit.* Pater filium, uxor mari„tum, filius patrem luxit. " *Br.* Nihil hujus Epigrammatis exitu vidi ineptius, nec ad ſenſum, nec ad numeros. Fac ſcriptum fuiſſe:

Ναύπλιε· σὴν δ' ἀρετὴν Ἑλλὰς ἔκλαυσε μακρόν.

et ſenſum habebis probabilem, et numeros ſatis elegantes. Ductus literarum in δαρετὴν et ſαρπαν tam inter ſe ſimiles, ut hanc ſaltem emendationis partem veram praeſtare auſim. ἀρετὴ autem non ſolum de robore et fortitudine, ſed de quavis peritia, arte, facultate uſurpatur. Recte autem *Baſſus* hoc vocabulo in hoc contextu utitur. Graecia, quae Trojanorum exercitus fuderat, Trojanorum heroum virtutem ſuperaverat, tuae unius virtuti, o Nauplie, ſuccubuit. — μακρὸν κλαίειν dictum, ut μακρὸν ἄϋσεν ap. *Homer.* Il. γ. 81. ε. 101. *Theocrit.* Eid. IV. 37. Alta voce canentes Nymphae ἐπὶ

μακρὸν — Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος ap. *Callim.* H. in Del. 256.

VI. Cod. Vat. p. 504. Plan. p. 69. St. 101. W. Mediocritatem in omni vitae conditione amico commendat. — V. 1. ἄγοι et γαλήνην ἀργήν. vulgo. Noſtrum membranae Vat. ſuppeditarunt, ubi praeterea legitur: τὴν πάλινηνεμίην. unde apparet, olim fuiſſe ſcriptum:

— οὐδὲ γαλήνης
ἀργῆς ἠσπασάμην τοὔμπαλι νηνεμίην.

In ſimili mediocritatis commendatione *Horatius* II. Carm. X. init.

Rectius vives, Licini, neque altum
Semper urgendo, neque, dum procellas
Cautus horreſcis, nimium premendo
Litus iniquum.

ad quem locum comparant *Senecae* Agam. 100. ſqq. *Salmaſius* in not. mſtis corrigit: οὐδὲ γαλήνης ἄγρης; ἢ. τὴν πάλι νηνεμίην. non ſatis video, quo ſenſu. — V. 4. καὶ πάλαι. vitioſe Vat. Cod. — ¶. 162.] V. 6. θυέλλας, vitae conditionem puta, quae tempeſtatibus eſt expoſita.— Ζέφυροι. vita tranquilla, nec tamen plane otioſa.

VII. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 9. St. 16. W. De trecentis illis Spartanis, qui cum Leonida ad Thermopylas occubuerunt. — V. 1. Ληθαίης ἀκάτοιο. *Tibull.* L. III. El. V. 23. *Elyſios olim liceat cognoſcere campos Lethaeamque ratem Cimmeriosque lacus. Theocrit.* Eid. XVI. 40. εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος. — δεύτερον. Trecenti Spartani occiſi etiam in pugna de agro Thyreatico. Cf. Ep. *Gaetul.* II. *Simonid.* Ep. XXVI. — Pro ἔσχ' Aldin. ſec. εἶχ', unde *Scalig.* εἶλχ' fecit. — V. 3. πρόσθια. *Dioscorid.* Ep. XXXIII. τραύματα δεξάμενος, Δεικνὺς ἀντία πάντα. Vide not. p. 403. — V. 4. καὶ στ. Vat. Cod. — In pectore tantum pugnae apparent veſtigia.—

V. 5. εἰς ἐμὸν ἀμπαύσασθε Ὕπνον, *in meum somnum requiescite*, insolenter dictum. Tu corrige:

καὶ αἴσιμον ἀμπαύσασθε
ὕπνον.

Mutatio minima, et, ut mihi quidem videtur, certa. ὕπνος αἴσιμος, *somnus fatalis*, quem πότμον ὀφειλόμενον vocat *Leonid. Alex.* Ep. XXXVIII. αἴσιμον ἦμαρ *Homer.* Il. ϑ. 72. ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα. *Schol.* — V. 6. ἀνικάτου. Vat. Cod.

VIII. Cod. Vat. p. 243. Plan. p. 204. St. 297. W. In tumulum eorundem trecentorum Spartanorum, Leonidae inprimis, cui leonis imago imposita. *Herodot.* L. VII. 225. p. 611. ὁ δὲ κολωνός ἐστιν ἐν τῇ ἐσόδῳ ὅκου νῦν ὁ λίϑινος λέων ἕστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ. Cf. Ep. *Simonid.* XXXV. *Antipatri Sid.* XCI. — V. 1. γάρ. vett. nonnullae edd. — V. 3. ἀμβλύναντες. qui primi fregerunt belli inter Persas et Spartanos impetum. — Male haec acceperunt Interpp. — V. 4. Μῆδον καὶ Λακεδαιμονίαν. Vat. Cod. vitiose pro Λακεδαιμόνιον. — V. 5. „In Planudea cor„rupte legitur: ἐπ' ἐμεῖο βόστρυχον εἰκόνα ϑήρης. In Vat. „βοόστρυχον εἰκόνα ϑηρός. sarto sic metro et paulo meliori „sensu. βοοστρύχου reponebat Salmasius. Sed βοόστρυχος, „etiamsi Graecum esset, nihil aliud esset, quam βόστρυ„χος substantivum, et hic epitheton requiritur, quod „vel ad εἰκόνα vel ad ϑηρὸς referatur. Emendationem „Toupii ad Suidam P. III. p. 462. recepi.“ *Br.* Hoc distichon protulit *Suidas* in ταγὸς T. III. p. 423. sic ut in Plan. unde hoc ulcus inveteratum esse apparet. βοόστρυχον jam *Opsopoeus* conjecit. *Brodaeus* legebat sic: ἐπ' ἐμοῦ· πυροβόστρυχον sive διαβόστρυχον. in quo praeivit Schol. gr. *Leichius* in not. ad Carm. Sepulcr. p. 13. legit: — ἐπ' ἐμεῦ λῖν βόστρυχον, εἰκόνα ϑηρός. quod nihili est. *Bernardus* ad Reisk. in Epist. p. 326. — ἐπ' ἐμεῦ βλοσυρὸν λῖν εἰκόνα ϑήρης. simul laudans locum *Ptolemaei He-*

phaest. L. II. p. 309. ed. Gale. ubi docetur, cur olim lapidei leones tumulis ſint impoſiti. *Caſaubonus* in not. mſc. tentabat — ἐπ' ἐμεῖο πανότριχος ε. θηρός. *Joſ. Scaliger* denique ſic plane, ut *Toupius*, hunc locum reſtituit.

IX. Cod. Vat. p. 263. Anth. *Reisk.* nr. 602. p. 87. — Niobe loquitur. — V. 1. ἀδ' ἐγὼ ἡ. Vat. Cod. — τοσάκις λίθος. Frigida hyperbole. — V. 2. ἐκ μαστῶν . . . . ἔπηξα. Sic Vat. Cod. lacuna relicta, et *Reisk.* qui tamen ἔτηξα emendavit. In Latinis dedit *candidum lac*, quaſi λευκὸν γάλα in Cod. legeretur, quod non minus bonum, quam θερμὸν, quod *Br.* inſeruit ex conjectura *Salmaſii* in apogr. Guyeti, lectoribus ne monitis quidem. — V. 3. ὠδῖνος ἀριθμοῦ; ἡ τέκον. Vat. Cod. et *R.* qui vertit: *Plutonis nunc eſt illa quondam uteri mei beata copia, cohortes liberorum enixi.* At ἀριθμοὶ non eſt *copia*, ſive *cohors*, ſed abſolute po[...]um *paucitatem* ſignificat. — Optime haec emendavit *Br.* cui ῷ videtur deberi. ἀριθμὸς enim in marg. ap. Guyet. reperio. *Magnus ille liberorum numerus Plutonem ditat; Huic enim, non mihi peperi. Sophocl.* Oedip. T. 29. μέλας δ' Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

X. Cod. Vat. p. 264. Edidit *Leichius* in Sepulcr. I. p. 2. Anth. *Reisk.* nr. 603. p. 88. In Germanici mortem, quem Pluto Diis, non inferis deberi, pronuntiat. „Germanicus Antiochiae ſupremum diem obiit A. U. 771. „veneno, ut multi crediderunt, a Piſone ei dato. In „ejus mortem factum hoc Epigr. cujus lemma in apogr. „Buheriano depravatum, ſic reformandum eſt: Εἰς Γερ„μανικὸν τὸν Καίσαρα ἀδελφιδοῦν Νέρωνος [In Vat Cod. eſt: „εἰς Γ. τὸν Καίσαρος ἀδελφιδοῦν, τὸν πατέρα Νέρωνος] i. e. Ti„berii Neronis fratris filium. Tiberium autem ſimpli„citer Νέρωνα appellabant, ut ſupra in Crinagorae Epi„grammatis XVIII. lemmate εἰς εἰκόνα Νέρωνος." *Br.* Tiberius Neronis nomine appellatur etiam ap. *Horat.* I.

Epist. VIII. 2. IX. 4. Recte se habet lemma Vat. Cod. Erat enim Germanicus, Drusi filius, Tiberii Imperatoris ἀδελφιδοῦς, idemque Neronis pater, ejus, qui cum Druso, Tiberio criminante, hostis judicatus est. *Sueton.* Vit. Calig. c. VII. Cf. *Reimar.* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 866. 35. *Fabricius* p. 894. 79. — V. 1. Nexus sententiarum in duobus his distichis non satis perspicuus. *Reisk.* ita interpretatus esse videtur, ut Pluto Orci custodes omnes portas claudere omnesque aditus obstruere jubeat, ne Germanicus, astris debitus, in inferorum regnum penetret. Profecto nisi alia est hujus carminis expediendi ratio, fatendum est, poëtam nugas egisse. Longe aptius lusit *Julian. Aegypt.* Ep. LX. ubi Cerberum hortatur, ut Orci portas diligenter observet, ne defuncti, Archilochi rabiem timentes, aufugiant. Fortasse post v. 2. aliquid excidit. Fortasse etiam prius distichon ad aliud carmen pertinet. Certe posterius pro integro Epigrammate haberi potest. — Κλειδοῦχοι. qui Orci claves tenent. Aeacum κλειδοῦχον habemus in Ep. ἀδεσπ. DCXCIII. Idem ap. *Apollodorum* L. III. 12. p. 254. τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου φυλάττει. Haec attigit *Wesseling.* in Obss. L. I. p. 10. Fusius tractavit *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 502. Bip. — V. 2. δέχοισθε Vat. Cod. δέχεσθε emendatum in apogr. Guy. et Ruhnk. στόμια foramina esse videntur, quibus clavis inseritur. Comparavit *Leichius* Axiochum c. XIX. p. 112. ed. Cler. τὰ δὲ πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλεῖθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται. *Propert.* L. IV. 11, 7. *ubi portitor aera recepit, Obserat umbrosas lurida porta domos.* — V. 4. νῆα τόσην. tantam navem, quantam hujus viri magnitudo requirit. Frigidum acumen!

¶. 163.] *XI.* Cod. Vat. p. 261. Plan. p. 213. St. 310. W. Λουλλίου. In Atymnium, qui Thebis profectus Tarenti diem obierat. Intelligendum esse oppidum Italiae, Thebam sive Thebas dictum, monuit *Opsopoeus*;

idque probat *L. Holſten.* ad *Stephan.* p. 137. qui ex hoc ipſo carmine colligit, illam urbem non procul a Tarento fuiſſe ſitam. — V. 2. δαίμονες. Fallax et incerta ſpes hominum, mendax fortuna. — V. 4. ὑπ' ᾠκίσατο. Vat. Cod. — V. 5. ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον. obiit relicto filio, cui cuſtos et tutor eſſe debebat, eumque ideo oculis moriens privavit, illo, patre amiſſo, tanquam coeco errante. *Pauſan.* L. III. 19. p. 259. Polyxo, ait, Argivam Tlepolemo μετασχεῖν φυγῆς τῆς ἐς Ῥόδον καὶ τῆς νήσου τηνικαῦτα ἄρχειν ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *marito ſuperſtitem una cum pupillo filio.* Pluribus exemplis hunc uſum praepoſitionis ἐπὶ illuſtravit *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 436. ed. Bip. Non igitur opus eſt emendatione *Caſauboni*, ὀρφανικὸν δ' ἐ. παῖδα — hoc ſine dubio ſenſu: orbum relinquens filium, hujus vitam privavit oculis. — Pro ὀφθαλμῶν Vat. Cod. ὀφθαλμὸν legit.

THALLI MILESII EPIGRAMMATA.

¶. 164.] *I.* Cod. Vat. p. 184. Edidit hoc carmen, quod ſcriptum videtur in natales Tiberii imperatoris, *Boivin dans les Mémoir. de l'Acad. des Inſcr.* T. II. p. 291. Anth. *Reisk.* nr. 484. p. 36. — V. 3. βωμοὺς. *Reisk.* male. — V. 5. παππώιος. Vat. Cod. Recte hoc emendatum in Apogr. Tu veſtigia in avitis veſtigiis poſuiſti. Hoc verba ſignificant; nihil amplius. Nam ἴχνος ἐρείδειν dicuntur, qui pedes aliquo ponunt, ſive ingredientes, ſive ſtantes. *Paul. Silent.* Ep. XXXVI. Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερόης τεὸν ἴχνος ἐρείσεις. *Zenodot.* Ep. II. T. II. p. 61. ὡς ἐπ' ἐμοὶ μηδ' ὄρνις ἐν εἴαρι κοῦφον ἐρείδοι Ἴχνος. *Meleager* Ep. XIX. τὸν ἐκ πελάγους ἐπὶ γαῖαν Ἄρτι με πρωτόπλουν ἴχνος ἐρειδόμενον. Jam vides, quid ſtatuendum ſit de *Boivinii* et interpretatione et conjectura. Sic enim vertit:

Puissiez-vous, affermissant vos pas sur le thrône de votre ayeul, demeurer avec nous un grand nombre d'années, comme nous le demandons par nos prières. Quum inter duodecim priores Caesares Tiberius et Caligula avis successerint, ad Tiberium potius pertinere censet τὸ ἐρείδειν ἴχνος, *qui avait d'autant plus besoin de s'affermir sur le thrône, que de son tems les Romains n'avaient pas encore entièrement perdu le goût de l'ancienne liberté.* Haec sponte concidunt, verbis recte expositis. De Tiberio tamen et ipse agi puto, qui juvenis avi Augusti virtutem referre videbatur. Sensus est, qui ap. *Theocritum* Eid. XVII. 121. de Ptolemaeo secundo: μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ, Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. — V. 6. μέλοις Vat. Cod. a pr. man. Superscriptum γρ. μένοις. *Serus in coelum redeas diuque Laetus intersis populo Quirini. Horat.* I. Carm. II. 45.

II. Cod. Vat. p. 158. ἀνάθημα τῷ Ἄρει παρά τινῶν· Θάλλου Μιλ. Edidit *Kuster.* ad Suid. T. I. p. 457. ubi v. βροτολοιγὸς vers. ult. a Lexicographo excitatur. Anth. *Reisk* p. 4. nr. 404. — V. 3. Μελάντας. Vat. Cod. Μελάνθας est in apogr. Guy. et Ruhnk. — V. 6. δοίης *Reisk.* δῴης; *Suid.* et Cod. Vat.

III. Cod. Vat. p. 170. Θυηλάου, quod aut in Θάλλου, aut in Θυίλλου mutandum esse judicabat *Br.* post *Reiskium* nr. 446. p. 18. qui etiam de Εὐήνου cogitabat. At hoc longius abest. Sine auctoris nomine edidit *Kuster* ad *Suid.* v. ἀμφιλαφὴς T. I. p. 152. Lucus describitur circa fontem, Pani sacer. — V. 1. τανυμήκεες. Cod. lectio. τανυήκεες. apogr. Lips. — V. 2. legitur ap. *Suid.* l. c. qui ἥ θ' ἱερὰ recte dedit cum Vat. non, ut *R.*, ἡ δ' ἱερά. In marg. Guy. et Ruhnk. ἡ διερὰ, *humorem amans*, φίλυδρος. — Iterum Lexicographus v. τανυμήκεες. αἱ μῆκος ἄπειρον ἔχουσαι. καὶ αἱ τανυμήκεες αὗται ἰτέαι. T. III. p. 429. — ἀμφιλαφὴς πλάτανος. Solemne platani epitheton post

Platonem in Phaedr. p. 338. A. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 27. Pulchre illud vocabulum circumſcripſit *Ovidius* in Nuce v. 17. *At poſtquam platanis ſterilem praebentibus umbram Uberior quavis arbore venit honos; Nos quoque frugiferae, ſi nux modo ponor in illis, Coepimus in patulas luxuriare comas.* — V. 3. Hunc verſ., omiſſo Πανὶ, *Suidas* laudat v. λιβάδα T. II. p. 444. Hinc idem ſumſit βοτηρικὰ κύπελλα T. I. p. 443. — V. 4. ἄγκειται. Vat. Cod.

¶. 165.] *IV.* Cod. Vat. p. 391. Θαλοῦ Μιλησίου. Edidit *Jenſius* nr. 118. *Reisk.* Anth. nr. 769. p 162. In platanum, vitibus junctam, quae patulis ramis diffuſa amantium myſteria tegebat. — V. 1. φιλεύντων ὄργια. *Ariſtoph.* Lyſiſtr. 832. τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένος. Vide not. ad *Antip. Sid.* Ep. LXXIV. — Male ſeq. v. *Bernardus* Epiſt. ad Reisk. p. 507. conjicit: ὄργια τανυερὰν φ. τ. — V. 3. ἀμφὶ δ' ἄν. Vat. Cod. αὖ dedit *R.* ἄρ' eſt in marg. Guyet. — V. 5. φυλλὰς ἀπὸ σεῖο. i. e. ἡ σοῦ φυλλάς. *Scolion* XXII. 4. οἶνον ἀπ' ἀμπέλου. ubi vid. not. p. 308. — V. 6. τοὺς Παφίης ἑτάρους. Amantes *Paphiae ſodales* fuiſſe dictos, vix putem. Scribendum potius:

τοὺς Παφίης ὀάρους.

minima mutatione. Sunt autem οἱ ὄαροι Κύπριδος, dulces amantium ſermocinationes et amplexus. *Leontius* Ep. XIV. ὃς ποτὶ γῆρας Ἤλυθεν ἁγνὸς ἐὼν κυπριδίων ὀάρων. *Agathias* Ep. I. mulieribus κυπριδίους ὀάρους πότνια δέδωκε Κύπρις. Carm. Heroic. XXI. 16. πολλάκι δ' εὐναίων ὀάρων βεβιημένος ὁρμῇ. Epigr. ἀδέσπ. CCLIII. amorem τερπόμενον νυχίοις ἠϊθέων ὀάροις. *Callimach.* Fr. CXVIII. εὐναίους ὀαρισμούς.

V. Cod. Vat. p. 261. Θαλλοῦ Μιλησίου. Plan. p. 192. St. 280. W. In duos juvenes Mileſios, qui in Italia obierant. — V. 3. ἠλλάξω. Vat. Cod. — στεφάνων ſenſu translato pro *gloria, ornamentis,* quorum illi patriae ſuae

ſpem excitaverant, videtur poſitum. — V. 4. ἐν βαιῇ κάλπιδι. *Soph.* Electr. 1142. σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.

CNEII LENTULI GAETULICI
EPIGRAMMATA.

¶. 166.] *I.* Cod. Vat. p. 90. Γαιτουλλίου. Edidit *D. Heinſius* in Carm. gr. p. 149. junctim cum *Rufini* Ep. I. Sic etiam *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 102. nr. 282. In Cod. Vat tamen haec ſejuncta ſunt. Venerem marinam poëta, ad puellam profecturus, donis placare ſtudet. — V. 2. Hunc verſ. cum parte primi laudat *Suidas* T. III. p. 701. ψαιστά. ἄλφιτα ὑπὸ μύλης κατεψημένα. ut h. l. emendavit *Toup.* P. III. p. 577. Pauperiorum haec fuiſſe munera, docet *Kuſter* ad *Ariſtoph.* Plut. 138. et 660. et *Spanhem.* ibid. p. 249. — V. 4. ὑμετέρης. Cod. Vat. et *R.* ἡμετέρης dedit *Heinſius.* — V. 5. Et amanti et naviganti propitia appareas. — *Philodem.* Ep. XXIV. Κύπρι φιλορμίστειρα, φιλόργιε, σῶζέ με, Κύπρι, Ῥωμαϊκοὺς ἤδη, δεσπότι, πρὸς λιμένας. *Antip. Sid.* Ep. LIII. νοτερῆς δέσποτις ἠϊόνος.

II. Vat. Cod. p. 243. ſq. Γαιτουλίκου. Plan. p. 204. St. 297. W. In trecentos Spartanos et Argivos de agro Thyreatico pugnantes. Conf. *Loll. Baſſ.* Ep. VII. — V. 1. βίσσα. Vat. Cod. — V. 2. Laudat h. v. cum parte praecedentis *Suidas* v. Θοῦρον T. II. p. 201. — μάχην ἀνάγγελον, unde nemo revertebatur. — V. 3. ἐπ' ἄλλῳ. Vat. Cod. a man. ſec. — V. 4. Θυρέα. Idem hemiſtichium habet *Chaeremon* T. II. p. 55.

III. Vat. Cod. p. 174. Γαιτουλλίκου. Plan. p. 420. St. 555. W. Γετουλίκου. Leonidas, a morbo ſanatus, ſacra

facit Veneri, ut ipſum a pauperie quoque liberet, precatus. Optime noſter Leonidae dicendi genus imitatus eſt. Hinc expreſſum Epigr. *Longini* I. p. 200. — V. 1. 2. laudat *Suid.* T. I. p. 664. ubi αἶψα τάδε κλυτὰ legitur. κλυτοῦ Cod. Vat. Vix vera lectio ΑΙΨΑ. Legendum puto:

λιτὰ τάδε κλειτοῦ δῶρα Λεωνίδεω.

In Codd. ψ pingitur ut +; hinc error. Nihil aptius huic loco vocabulo λιτά. Noſter Ep. I. σοὶ τάδε πέμπω ψαιστία καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολίης. *Leonid. Tar.* Ep. XV. εἰ δὲ τὸ δῶρον ῥωπικὸν, ἃ λιτὰ ταῦτα φέρει πενίη. *Antip. Sid.* Ep. LIII. λιτός τοι δόμος οὗτος. — Nolim audacior eſſe, ſed ipſa Vat. Cod. et *Suidae* lectio eo ducit, ut praeterea corrigamus:

λιτὰ τάδ' ἐκ λιτοῦ δῶρα Λεωνίδεω.

Leniſſimam vides emendationem, unâ nimirum literâ mutatâ. λιτὸς eſt *pauper*, et de perſonis non minus ac de rebus uſurpatur. *Callimach.* H. in Apoll. 10. Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος. Ὀψόμεθ', ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' οὔποτε λιτοί. *Antiphil.* Ep. VI. λιτὸς ἐγὼ τὰ τύχης. Cf. ad *Leonid. Alex.* Ep. XXX. 7. Paupertatis ſuae mentionem feciſſe poëtam, colligas ex imitatione *Longini*:

Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις ταῦτα δέχου δῶρα Λεωνίδεω.

Sed magis etiam ex ipſo *Leonida Tar.* Ep. XIII. unde totum carmen expreſſum:

— ἐν πενίης ταύτην χάριν, ἔκ τε πενέστεω
κἠξ ὀλιγηςιπύω δέξο Λεωνίδεω.

quae noſtrae lectioni ad amuſſim reſpondent. — V. 5. ἁλινήκτειραν. Olivae in aqua ſalſa aſſervabantur, unde ἁλμάδες. Vide *Athen.* L. II. p. 56. B. C. — Excitat h. v. *Suidas* T. I. p. 113. ἁλινήκτειραν. τὴν ἐν ἁλὶ νηχομένην.

νην. et v. ἀπέτηλον T. I. p. 258. — V. 6. *Suidas* T. III. p. 74. vitiose: καὶ ψαιστῷ ὀλίγον δρᾶμα πενιχραλέον. Veram lectionem servavit in ψαιστὰ T. III. p. 701. — In Vat. Cod. a pr. m. ψεττῶν. — V. 7. *Suidas* v. σπονδή. — καὶ σπονδῆτις· καὶ σταγόνα σπονδῆτιν. T. III. p. 364. Idem σπονδῖτιν legit v. κύλιξ T. II. p. 393. ubi totum laudat distichon. Vat. Cod. σπονδίτην. et v. sq. τὴν κ. βαιῷ. Hoc *Suid.* quoque confirmat. Vulgo τῆς κύλικος βωμῷ. Incidebat *Brodaeus* in βωβῷ, quia ap. *Hesychium* reperitur: βωβός. πηρός. Βωπούς. πηρούς. χωλούς. quod nihili est. *Jos. Scaliger* conjecit in not. msc. βυθίῳ πυθμένι. — ¶. 167.] V. 10. „In membranis scriptum δάσει et supra „correctum γρ. δώσει. Utrumque mendose. At ex com„paratione aliorum carminum in idem argumentum, „scribendum censeo θύσω. Leonidas: δέξο χιμαιροθύτην. „Longinus: καὶ τότε βουθυτέοντά μ' ἐσόψεαι. Vide Phi„lippi X." *Br.*

IV. Cod. Vat. p. 203. Γαιτουλίκου. Anth. Plan. p. 427. St. 562. W. Γαίτου. Historia de Alcone, qui, cum filium serpentis nodis constrictum videret, belluam, non sine gravi periculo filii (Phaleri), sagitta confecit. *Valerius Flaccus* L. I. 398. Phalerum narrat hunc casum in armis expressum gestasse: *vacua nam lapsus ab arbore parvum Ter quater ardenti tergo circumvenit anguis: Stat procul intendens dubium pater anxius arcum. Manilius* L. V. 304. eundem casum respexit:

Quin etiam ille pater tali de sidere cretus
Esse potest, qui serpentem super ora cubantem,
Infelix, nati, somnumque animamque bibentem,
Sustinuit misso petere ac prosternere telo.

Veterum loca de Alcone collegit *P. Leopardus* Emend. L. VI. 5. p. 148. sq. et *Sirmond.* ad *Sidon. Apollin.* p. 118. — V. 4. βαιὸν lineae superscriptum in Cod. Vat. Displicebat *Gilberto Wakefield* vulgata lectio, eamque sic

corrigebat, Silv. crit. IV. ἤϊξ', ἀτρώτου βαιόν. — V. 5. Idem bene corrigit παυσάμενος δὲ φόβοιο. *metu feliciter deposito.* Vera videtur haec emendatio.

V. Cod. Vat. p. 258. Γαιτουλίκου. Plan. p. 219. St. 320. W. Γαιτουλίου. In tumulum filiorum Medeae. — V. 1. Μηδείης. Vat. Cod. Plan. — V. 2. Γλαύκης. *Schol. Eurip.* Med. 19. περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ ξυγγραφεῖς. Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσάν φησι καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ξούθῳ· (confundens nimirum Erechthei filiam, Athenienſem, cum Creontis filia, Corinthia:) Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκην. Vide inprimis *Munker.* ad *Hygin.* Fab. XXV. p. 64. *Weſſeling.* ad Diodor. L. IV. 34. — V. 4. μητρὸς ἀμειλίκτου. Plan. Medea ap. *Euripidem* v. 1378. pueros occiſos in Junonis lucum latura, γῇ δὲ τῇδε Σισύφου, ait, Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομαι Τολοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. Annua his pueris ſacra ap. Corinthios fuiſſe facta, etiam *Pauſanias* narrat L. II. 3. p. 118. Conf. *Aeliani* V. H. L. V. 21.

VI. Cod. Vat. p. 218. Γαιτουλ. In Plan. p. 271. St. 391. W. ſine auctoris nomine proſtat. In Archilochi tumulum. Praetereuntes poëta hortatur, ut vel defuncti acres iambos caveant. — V. 1. „πικρήν. Cod. Vat. μι„κρήν. In Meleagri praefatione, ubi de Archilochi car„minibus — μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ, contra Hem„ſterhuſium, reponentem πικρὰς, recte tuetur Dorville „ad Char. p. 711. At hîc πικρὴν absque controverſia „verum eſt.“ *Br.* Nec aliter judicavit *Dorvillius.* πικρὴ Μοῦσα, genus poëſeos irae et conviciis ſacrum, quod quia Archilochus praecipue excoluit, Muſam dicitur imbuiſſe *veneno vipereo*, quo nullum exitioſius. In Vat. autem Cod. πικρὴν ſuperſcriptum eſt. — V. 4. ἅμματα *ſuspendium* h. l. ſignificat. — V. 5. Ducta ſunt haec ex *Leonida Tar.* Ep. XCVII. de Hipponacte: μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ Πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον. Cf. *Philipp.* Ep. LXXXIII.

— V. 6. ἐφ' ἑζομένους. Vat. Cod. — κινήσεις. Ed. vett. usque ad Afcenf.

VII. Cod. Vat. p. 247. Γαιτούλλου. In Plan. p. 246. St. 357. W. Γαιταυλλικοῦ. ut Aldus invenit in Cod. fuo. In Ed. pr. et Afcenf. Γετουλίου. In cenotaphium naufragi cujusdam Cretenfis. — V. 1. Πελοπόννησος. Plan. Πέλοπος νᾶσος. Vat. Cod. fuperfcriptum γρ. πόννασις. — Voci δύσπλοος fubftantivi vim tribuit *Brodaeus*, quod fine exemplo puto fieri. Fortaffe in Κρῆτα fubftantivum latet, velut πόντος vel fimile. Certe illa voce facile carebimus, cum v. 3. diferte indicét, Aftydamantem Cretenfem fuiffe. — V. 2. Μαλέου. Erat proverbium ap. Graecos: Μαλέαν δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε. quod attigit *Weffeling.* ad *Diod. Sic.* T. I. p. 592. 53. et *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 40. — Pro τυφλαὶ *Bernardus* ad *Theoph. Non.* XIX. Tom. I. p. 83. conjecit στυφλαὶ ex *Lycophrone* 737. Sed bene fe habet vulgata. σπιλάδες funt faxa fub undis latentia et proinde *coeca.* — V. 4. ἔπλησεν θηρῶν. Plan. et Vat. Cod. — ¶. 168.] V. 5 ψεύσταν. Ductum eft hoc cum praecedentibus ex *Leonid. Tar.* Ep. XC. κἀγὼ μὲν πόντῳ δινεύμενος, ἰχθύσι κύρμα, Οἴχευμαι· ψεύστης δ' οὗτος ἔπεστι λίθος. Hoc cum acumine extulit nofter: Non mirum, fallax monimentum confpici ap. Cretenfes, ubi ipfius Jovis monftretur fepulcrum. Praeclare huc facit *Callimach.* H. in Jov. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο, σὺ δ' οὐ θάνες. *Lucanus* L. VIII. 871. *Atque erit Aegyptus populis fortaffe nepotum Tam mendax Magni tumulo, quam Creta Tonantis.*

VIII. Cod. Vat. p. 244. τοῦ αὐτοῦ (Γαιτουλίκου). Plan. p. 200. St. 290. W. Γετουλλίου. Ed. Flor. Γετουλλίκου. Aldin. fec. tert. γαιτουλίκου. *Aldus* invenit in Cod. Γετουλίου. *Steph.* *Brodaeo* judice hoc carmen fcriptum eft in eos, qui pro Graeciae libertate ad Chaeroneam cum Macedonibus pugnantes occubuerunt. — V. 1. Χρόνε. Vat. et Plan. Κρόνε *Brodaeus* legit.

IX. Cod. Vat. p. 565. Γαιτουλικίου. Plan. p. 136. St. 196. W. Γαιτουλίου. De vetula vinosa. — V. 1. ἀμφορέας conjecit *Opsop.* male. — Sequentia ducta fortasse ex *Meleagr.* Ep. XCIV. εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χείλεσι χείλεα θεῖσα. — V. 2. Σηληνίς. Vat. Cod. et omnes veteres edd. usque ad *Steph.* — ἐξεφόρησε. Vat. et Plan. ἐξεῤῥόφησε emendavit *Huetius* p. 14. et *Jos. Scaliger* in not. msc. In idem inciderat *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 617. qui tamen in vulgata nescio quam venustatem inesse putabat. — V. 4. οἴης πρ. Vat. Cod. — V. 5. „Vat. Cod. „lectionem exhibui. Planudea ἀφειδὲς ἐς ἄγγος ἔχουσα. „Scribendum censeo ἀφειδὲς ἐς ἄγγ' ἑλοῦσα. Nam illud ἀφειδεὲς „pro neutro ἀφειδὲς graecum esse non credo.“ *Br.* Nec sic hunc locum persanatum puto; nec certius quid habeo, quod afferam. Hoc tamen mihi intelligere videor, scribendum esse:

τοῖόν σε προὔπινεν ἀφειδέα — —

Alcaeus ap. *Athen.* X. p. 430. B. ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως μελιχρόν.

ANTIPHILI BYZANTINI
EPIGRAMMATA.

¶. 169.] *I.* Cod. Vat. p. 429. Εἰς ναῦν ἑταιρικὴν, ἐν ᾗ πόρναι διεπέρων τὴν θάλασσαν. Edidit *Jensius* nr. 1. *Reisk.* Anth. nr. 652. p. 112. Lusus est in ambiguo. Graeca verba de navi et meretrice explicari possunt. Similis lusus est ap. *Meleagr.* Ep. LXXVII. et ap. *Philipp.* Ep. XXVIII. Cf. *Rigaltium* ad *Artemidor.* Onirocr. p. 26. Nos in interpretando hoc carmine *Reiskium* sequimur. — V. 1. σὺν ἔμπορος. Vat. Cod. κέρδους συνέμπορος, quaestus et lucri socia. Cymbam piscatoris noster Ep. XLII.

πιστὴν ἰχθυβολεῦντι συνέμπορον vocat. Idem quod συνεργὸς, συνέριθος; nam hoc quoque vocabulum ſenſu translato uſurpant poëtae et ſophiſtae. Vide *Ruhnk.* ad *Timae.* p. 242. et *Valckenar.* in Fragm. Eleg. Callim. p. 207. ſq. — ναυτολογεῖν, quo verbo augenda ſunt Lexica, navis dominus ſive mercator dicitur, cum vectores quaerit. Hoc ad lenonem translatum, qui juvenes invitat in Veneris volgivagae (δημοτέρης) navigium. Caeterum Cod. Vat. ναυστολόγει habet. — V. 3. λεύσσει. Cod. Vat. et *R.* — Priora verba obſcuriora ſunt. In κεῖθεν fortaſſe latet νειόθι, *ſubtus*, *in inferiore parte.* Sed nec proxima mendae ſunt expertia. *Carinam compingere* ad obſcoenum ſenſum deflecti poteſt. — Venus, amantium et navigantium dea, et navem undas ſulcantem, et meretricem ῥεμβομένην, i. e. σαλευομένην, *ſubagitatam*, reſpicit. — V. 5. ἑταίρειος ἐμοί. omiſſo μὲν Vat. Cod. In marg. ἑταιρείοιος ἐμοί. et ſic *R.* Optime haec emendavit *Br.* ex marg. apogr. Guyetani. — στόλος h. l. non cum *Reiskio claſſem*, ſed *apparatum et ornatum* verterim, quam ſignificationem huic vocabulo vindicavit *Markland.* ad Suppl. 1055. — V. 6. κάρπασα. Vat. Cod. et *R.* κάρβασα et vela ſunt et tenues mulierum veſtes. In σανίδων aliquid obſcoeni latet, quod quid ſit, intelligitur ex *Ariſtoph.* Theſm. 1135. τῇ σανιδοτρήσας ὀξοπισθοπρωκτισον. Jam quid φῦκος ſit, interpretatione non indiget. Proprie algam marinam, fucum, muſcum marinum ſignificat. Alii βρύον θαλάττιον vocant. Naſcitur ἐπὶ τῶν ὀστράκων καὶ τῶν λίθων. Vid. *Salmaſius* ad *Solin.* p. 805. *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. L. IV. p. 411. Hoc loco autem ſimul ſignificat τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα ap. *Ariſtoph.* Eccl. 13. — V. 7. ἐπιβαίνετε. Simili luſu *Ariſtoph.* in Lyſiſtr. 59. ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι. Cf. Eccleſ. 38. Hac imagine utebatur Julia, Auguſti filia, quae, *cum conſcii flagitiorum mirarentur, quomodo ſimi-*

les Agrippae filios pareret, quae tam vulgo poteſtatem ſui corporis faceret, ait: Nunquam enim niſi navi plena tollo vectorem, narrante *Macrobio* II. Saturn. c. V.

II. Cod. Vat. p. 103. Plan. p. 473. St. 615. W. — V. 3. τὸν μάντιν. *Propert.* L. III. El. VI. 17. *His ego tormentis animi ſum verus aruſpex: Has certas didici ſaepe in amore notas.* — ἴδ' ὁ χρόνος. Vat. Cod. et Plan. — V. 4. τραύματος. Quamvis in hujusmodi rebus non ſemper diligentiſſimi ſint poëtae, noſtrum tamen, in eadem metaphora manentem, ſcripſiſſe autumo:

καύματος ᾐσθανόμην.

Ducta ſunt haec ex Epigr. *Philodemi* XV. quod in eodem argumento verſatur: μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

III. Cod. Vat. p. 140. Plan. p. 470. St. 611. W. Tabula picta, in qua Leda cum cygno conſpiciebatur, huic carmini occaſionem videtur dediſſe. — V. 2. Κρονίδης. Vat. Cod. a pr. m. — V. 3. κατέσθετε. Vat. Cod. κατέσθειν idem quod κατεσθίειν, ab antiqua forma ἔσθω. (Vide ad *Callim.* Ep. XXVI. 1. p. 279.) Sed recte *Planudes* καταίθετε. Amores poëta alloquitur. — Vos, qui me miſere amantem torquetis, num et me aviculam vultis fieri? — Quae ſequuntur, ſpectant ad proverbium κόρυδος κύκνου, quod attigi ad *Dioscorid.* Ep. XX. 6. Jovem imitaturus poëta, religioni tamen ſibi ducit, eandem cum deo ſpeciem induere. Si is cygnus eſt factus, me, mortalem, alaudae ſpeciem decebit ſumere.

¶. 170.] *IV.* Cod. Vat. p. 158. Primus edidit *Kuſter* ad *Suidam* T. II. p. 207. v. θρῖναξ, et poſt eum *Alberti* ad *Heſych.* v. Δηώ T. I. p. 936. Anth. *Reisk.* nr. 407. p. 5. Parmis, agricola, agriculturae inſtrumenta Cereri ponit. — V. 1. laudat *Suidas* T. II. p. 588. μύωψ. — ἡ μάστιξ τοῦ ἵππου, τὸ σιδήριον, ὃ ἐπὶ τοῦ ποδὸς

φοροῦσι κεντοῦντες τοὺς ἵππους. Hoc loco virga eſſe videtur ſive arundo, cui cuſpis ferrea praefixa. — ἀπηλητῆρα. ap. Lipſ. vitioſe. — V. 2. μέτρον Vat. Cod. et *Suid.* in πήρα T. III. p. 111. μέτρου, ut *Salmaſius* in deſcribendo emendaſſe videtur, exhibet etiam apogr. Guyet. et Ruhnk. πήρα σιτοδόκος μέτρου σπορίμου doctius pro σπόρου σιτοδόκον, ſive τὸν σῖτον δεχόμενον. ut Ep. VII. τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον. — V. 3. *Suidas* in γαμψὸν T. I. p. 467. — V. 4. *Suidas* in θρίναξ T. II. p. 207. τὸ πτύον, ὄργανον γεωργικὸν ὀδοντικόν. καὶ παλιουροφόρον .... *Kuſter* et *Reisk.* παλιουροφόρον et θέρους. In apogr. Lipſ. πολιουρ. Illud eſt ex conjectura *Salmaſii*, qui praeterea ſcribere conatus eſt: καὶ παλιουρέροφον φθειραθερῆ θρ. *paliuro tectum, perdens et diſſipans ariſtas ventilabrum.* Non poterat infelicius. Noſtra lectio debetur acumini *Toupii* Em. in Su. P. II. p. 197. Idem παλίνορος et παλίνουρος. Hinc παλινουροφόρος, *qui huc et illuc, rurſum prorſum, jactatur.* *Philipp.* Ep. XIV. καὶ τρίνακας ξυλίνας, χεῖρας ἀρουροπόνων. Praeclare huc facit Scholion in *Homeri* Il. ν. 588. a *Valckenario* editum in Mantiſſa Diſſert. ad Urſini Virgil. c. Gr. comp. p. 123. Τινὲς δὲ τὰ μὲν σιδηρᾶ, πτύα, τὰ δὲ ξύλινα, καὶ τρόπον χειρὸς ἔχοντα, οἷς καὶ τοὺς στάχυας ἀναῤῥίπτουσι, θρίνακας καλοῦσιν. — θέρους. Vat. Cod. a man. ſec. — V. 5. 6. *Suidas* T. III. p. 136. ποδεῶνες. εἶδος γεωργικόν. ubi *Kuſterus* corrigit: εἶδος ὑποδήματος γεωργικοῦ. At haec correctio vix aliam auctoritatem habet. Pro *ſaccis* accepit *Reiske.* Eſt ποδεὼν proprie ſive ima ſive extrema pars uniuscujusque rei, ut orificium ſacci propendens, ſubſtricto funiculo interceptum. Aegeus de prole ſuscipienda oraculum interrogans, reſponſum tulit: ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, μὴ λύσῃς. ap. *Plutarch.* Vit. Theſ. c. 3. Cf. *Apollodor.* L. III. 15. 6. quod explicans *Schol. Euripid.* in Medea 679. πόδα δὲ τὸ μόριον, παρόσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. Veterum loca, ubi ποδεὼν occurrit, collegit *P.*

Leopardus Em. VII. 13. p. 183. sq. Ad nostrum locum inprimis facit *Schol. Aristoph.* Vesp. 670. τοὺς ἀργελόφους. τὰ περιττὰ καὶ ἄχρηστα. ἀργέλοφοι γὰρ τῆς μηλωτῆς οἱ πόδες, οὓς ποδεῶνας καλοῦσι. Tenemus igitur propriam vim hujus vocabuli, qua extremitates pellis ovinae, qua pastores amiciebantur, significat, et quidem proprie pedes, quibus pellem sibi sub collo alligabant, ut Amycus leonis exuvias ap. *Theocritum* Eid. XXII. 51. ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων. Hanc igitur amictus partem, sive totam μηλωτὴν Parmis Cereri dedicasse videtur. Pellibus autem humeros amicire agricolam jubet *Hesiodus* Ἔ. κ. Ἡ. 543. sqq. — V. 6. Πάρνις. apogr. Lips.

V. Cod. Vat. p. 175. Edidit *Kuster* ad *Suid.* T. II. p. 81. Anth. *Reisk.* nr. 454. p. 21. Antiphilus, ab itinere redux, Dianae in via collocatae pileum dedicat. — V. 1. Legitur hic versus in πιλήσεσι ap. *Suid.* T. III. p. 115. sed ad πῖλος pertinet. — Εἰνοδίη. proprie Hecate, viarum custos. *Orphei* Fragm. XXXIV. p. 395. — φίλη Cod. Vat. quod verum puto. Elegans haec epitheti collocatio. — V. 2. πῖλον peregrinantes gestare solebant, quod passim observatum. Vide *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 330. ed. Bip. *Graev.* in Lectt. Hesiod. XII. p. 60. sqq. — V. 3. *Suidas* v. ἦσθα T. II. p. 81. ubi veteres edd. ἔνθα habent, ut est in Vat. Cod. Apographa ἔν τε. recte. — V. 6. συλᾷν. ne parva quidem impune rapere licet.

VI. Cod. Vat. p. 187. Edidit *Kuster* ad *Suid.* T. II. p. 569. v. μνιαρὸν, ubi v. 3. et 4. sine lectionis diversitate leguntur. Anth. *Reisk.* nr. 492. p. 40. Generosae cuidam mulieri munera poëta mittit. — V. 1. In Cod. scriptum, non, ut *Br.* ait, λιτὸς ἐγὼ τύχης, sed ἐγὼ τἀτύχης. plane ut ap. *Suid.* in λιτὸς T. II. p. 452. Hinc *Kuster* et *Toup.* Epist. crit. p. 128. ἔγωγ' ἀτυχής τ', ὦ.

Salmasius autem in marg. ap. Guy. λ. ἐγὼ τέχνης. *Minervam videtur alloqui artium magistram.* Recte *Br. Reiskii* emendationem praetulit. — In apogr. Lipſ. δέσποτα. — V. 2. Parva ſunt mea munera, ut ex anguſta domo; at ſi voluntatem, unde proficiſcuntur, ſpectaveris, me multorum divitias ſuperare intelliges. In hoc quoque verſu conſtituendo *Br. Reiskium* ſibi praeëuntem habuit. Cod. Vat. enim et *Suid.* τὸν σὸν ἀπὸ κρ. *Toup.* tentabat: πολλὸν ὄ. ὑ. τὸν σόν. *multa tua ſumtuoſa donaria*, i. e. *quae a multis donantur.* τόσσον ſuſpicabatur *Kuſterus.* — V. 3. Vocem μνιαροῖο *Kuſter.* in μαλακοῖο mutare conabatur. Deinde explicat: *muſci inſtar mollis.* χλιαροῖο dedit *Reisk.* Codicis ſcripturae patrocinatur *Toup.* Em. in Suid. P. II. p. 269. μνιαρὸν derivandum a μνοῦς. ἔριον. ἁπαλώτατον. *Heſych.* Vide ad *Philod.* Ep. X. 2. Videntur igitur eſſe tapetes villoſi, molli lana, vetuli muſco, obducti. Ejusmodi tapetes μαλλωτὰς appellabant, iisque opponuntur οἱ ψιλοί. *Euſtath.* ad Odyſſ. κ. p. 378. 39. — In βαθυῤῥαίνοιο, ſic enim habet Vat. Cod. et ap. Lipſ., varia tentat *Reisk.* parum feliciter. βαθυῤῥήνοιο *Kuſter.* habet ex *Suida.* Obſcura hujus vocabuli ſignificatio. ῥῆνες ſunt πρόβατα. ἄρνες. ap. *Heſych.* *Homeri* πολύῤῥηνος in Od. λ. 256. per πολυθρέμμων explicatur ap. *Euſtath.* p. 430. 28. Puto igitur, tapetem ex ovium lana confectum, denſum, et cum ipſius ovis pelle comparandum ſignificari. τάπητος ἔνδυτον. Infra χιτὼν vocatur. — V. 4. εὐανθεῖ. Purpurae ἄνθος tribuitur, ut omnibus coloribus, ſed purpurae prae omnibus. — V. 4. εἱβόμενον *Reisk.* corrigit. — V. 5. 6. laudat *Suidas* v. νάρδος T. II. p. 597. et v. 6. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 753. G. de unguento nardino agens; *Wetſten.* denique ad N. T. I. p. 515. ſed hic vitioſe. — ὑάλου. Succos in vitreis vaſis ſervabant veteres. Vid. *Bernard.* ad *Theoph. Non.* T. I. p. 21. — V. 7. ἔργα. In lana, quam miſit (v. 5.) poëta, mulier manuum dexteritatem poterit oſtendere. χεῖρες enim

pro peritia ponitur. Vide *Rigalt.* ad *Artemid.* p. 18. *Barth.* ad *Statium* T. I. p. 152. — V. 8. εὐείδης ἀ. ἔχει. Vat. Cod. Noſtram lect. exhibet *Kuſterus.* Nec aliter apogr. Guy. et Ruhnk.

VII. Cod. Vat. p. 191. Totum hoc carmen dedit *Suid.* v. ἀμφιφορῆα T. I. p. 155. Anth. *Reisk.* nr. 506. p. 48. Amphora, vino deſtinata, conqueritur, quod frumento aſſervando ſit adhibita. — V. 2. ἀνδρικοῦ. *Suid.* Vinum Adriaticum pro Italico, quod ſupra mare Adriaticum ſive Ionium in Graeciam mittitur. De Ἀνδρείου non cogitare debebat *Oudendorp.* ad *Thom. M.* p. 818. praeſertim cum meliorem Codicis lectionem non ignoraret. — νέκταρος οἰνοδόκον dictum, ut ſupra Ep. IV. πήραν μέτρου σιτοδόκον σπορίμου. — ¶. 171.] V. 3. τίς ὁ φθ. Cur Bacchi mihi invidentur munera? anne tanta penuria vaſculorum, Cereri ſervandae proprie deſtinatorum? — V. 5. Laudat *Suid.* in συλῶ T. III. p. 394. — V. 6. „In Cod. et ap. Suid. male et contra Epigrammatis ſen„ſum ſcriptum οὐ δέχεται." *Br.* At ſi οὐ δέχεσθαι ſignificat *abhorrere, non ferre*, nihil eſt, quod in illa lectione reprehendas; quin longe gravior eſt ea, quam *Br.* in textum immiſit. Jam vero ſatis nota ſignificatio verbi δέχεσθαι, *in amicitiam recipere, admittere, probare*; unde apparet, οὐ δέχεται poſitum pro, *odio habet, ferre recuſat, improbat. Thucyd.* L. II. 72. δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους. *Polyb.* L. I. 45. 4. ἐπαινέσας καὶ δεξάμενος τὴν προθυμίαν. Vid. *Bud.* Comm. L. Gr. p. 1253. *Abreſch.* Anim. in Aeſch. T. I. p. 368. *Heſych.* Οὐκ ἐδέξατο. οὐ προσήκατο. *Aeſchyl. Eum.* 226. οὐκ ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. *Plato* Gorg. p. 415. E. οὐκ ἂν δεξαίμην. Ibid. p. 468. E. οὐκ ἂν δέξαιο ἐξεῖναί σοι ποιεῖν ὅ τι δοκεῖ σοι. Noſter Ep. XXXVIII. οὐ δέχομαι. In his omnibus locis *recuſare, nolle, improbare*, ſignificat. — Senſus eſt igitur: Et Bacchus jure ſuo privatur, et Ceres indignatur, quod ebrietatem in contubernio habeat.

VIII. Cod. Vat. p. 190. Plan. p. 28. St. 42. W. Nobili cuidam mulieri, fortaſſe Caeſaris conjugi, poëta hiberno tempore malum ex praeteriti anni proventu ſine macula ſervatum mittit. — V. 1. μῆλον στρούθειον. malum lanatum, mali cydonii ſpecies. *Galenus* de Sanit. tuend. c. ult. τῶν Κυδωνίων μήλων τὰ μείζω τε καὶ ἡδίω, καὶ ἧττον στρυφνὰ, ἃ στρούθια καλοῦσιν οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἕλληνες. Noſtrum carmen laudat, ubi de hoc malorum genere diſputat, *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* IV. p. 340. — στρούθιον. Vat. Cod. et *Suid.* T. I. p. 356. ἄσπιλος. ὁ μὴ ἔχων σπίλον τινά. ἐν ἐπιγρ. μῆλον ἐγὼ στρούθιον, ἄσπιλον, ἀῤῥυτίδωτον. Idem duo priora diſticha laudans T. II. p. 552. in μῆλον, στρουθίου ἀπὸ προτέρης, et T. III. p. 228. in ἐνιαυτὸς, στρούθιον ἀπὸ προτέρης habet. In Planud. στρούθειον ἀφ' ὁπλοτέρης. Hanc lectionem *Suidae* et Vaticani Cod. lectioni praefert *G. Wakefield* in Delect. Trag. T. I. p. 272. *a juniore, pubeſcente anno*, contra poëtae mentem. Idem ἔχω pro ἐγὼ corrigit, ut *Huet.* p. 6. ἄγω. Neutrum equidem vulgatae praetulerim. — V. 2. Ita ſervatum, ut tempeſtivo fructui ſimilis, cutem geram prorſus juvenilem, laevem, nullisque rugis maculisve dehoneſtatam. Cod. Vat. νιαρῷ a pr. manu. Suſpiceris φιαρῷ χρωτί. *cute ſplendida veſtitum.* Sed in vulgata acquieſcendum eſſe puto. — ἄσπιλον, ἀῤῥυτίδωτον. *Liban.* Or. VI. p. 205. B. τίνι σπίλος ἦν ἐν τῷ σώματι — ῥυτίδες ἐπὶ τῆς μορφῆς. — V. 3. ἰσόχνοον. χνοῦς hujusmodi malis tribuitur. Vide ad *Diodor. Zon.* Ep. III. De pueri lanugine *Martial.* L. X. Ep. 42. *Celantur ſimili ventura Cydonia lana, Pollice virgineo quae ſpoliata nitet.* — V. 4. ἐν πετάλοις εὐφυές. *Suid.* l. c. Idem tamen vulgatam lect. exhibet v. ἀκμὴ T. I. p. 86. — Haerebat illud malum adhuc in fronde viridante. — V. 5. 6. Profert *Suidas*, paucis omiſſis, in κρυμὸς T. II. p. 383. et in νιφετὸς T. II. p. 627. utroque loco ἄνασσα exhibens. In Plan. ἄνασσαν. — εἰς δέ σ' ἀ. Vat. Cod. In tuam, o regi-

na, gratiam etiam hiems fructus edit. Non proprio fenfu accipiendum ὀπωροφορεῖ, fponte apparet. Similis argumenti carmen eft ap. *Crinag.* Ep. IX.

IX. Cod. Vat. p. 159. Plan. p. 443. St. 576. W. Alexandri, regis Macedonum, haftam, in templo Dianae dedicatam, veneratur poëta. — V. 1. δούρατ' Ἀ. Vat. Cod. — ἐκείνου. idem. — γράμμα. Eft epigramma rei dedicatae additum. — V. 4. ἧκε κρ. Vat. Cod.

X. Cod. Vat. p. 381. Plan. p. 99. St. 146. W. — In equum Trojanum. — V. 1. δεκέτης λόχος. Non poteft effe exercitus, qui decem per annos urbem oppugnaverit, fed ipfe eft equus ille infidiofus. Sic apparet, epitheton δεκέτη parum effe commodum. Vertit *Grotius*: *Annorum meditata decem;* nimirum λόχος, infidiae, quibus ftruendis decem annos impenderunt Graeci. At hoc et durum et falfum. δεκέτη fortaffe ex Ep. *Agathiae* LXIII. quod ex noftro derivatum eft, in contextum venit. Fortaffe fuit: ξύλινον λόχον. Vel etiam, quod mihi maxime arridet:

Δουρατέου Τροίας δέρκου λόχον — —

Agathias l. c. αἴθε δ' Ἐπειὸς κάτθανε, πρὶν τεῦξαι δουρατέαν παγίδα. *Euripid.* Troad. 14. δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ. *Homer.* Od. θ. 492. ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ, Ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν, δόλον, ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς. Quod fi tamen mutationem admittere nolis, λόχον accipe de Graecis, intra receffus equi in infidiis collocatis, decennique bello firmatis. — V. 2. ἔγκυον. Ductum ex *Eurip.* Troad. 11. Ἐγκύμον' ἵππον τευχέων ξυναρμόσας, Πύργων ἔπεμψεν ἐντὸς, ὀλέθριον βάρος. Hoc *Ennius* expresserat ap. *Macrob* Sat. VI. 2. *nam maximo Saltu fuperavit gravidus armateis equus.* et hinc *Virgil.* Aen. II. 237. *Scandit fatalis machina muros Feta armis.* *Petronius* in Trojae Hal. v. 8. ubi fcribendum videtur: *Huc decenni*

proelio Firmata virtus abditur: stipant graves Equi recessus Danai. *Macrob.* Saturn. II. 9. *Cincius in suasione legis Fanniae objecit seculo suo, quod porcum Trojanum mensis inferant: quem illi ideo sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus gravidum: ut ille Trojanus equus gravidus armatis fuit.* — „εὐόπλου ἡσυχίης. Sic libri omnes, „et recte Opsopoeus: *silentibus Graecis probe armatis* „*plenum.* Ita ut emendationem, minime tamen con„temnendam, *Jac. Philipp. de Medenbach* [in Amoen. „liter. p. 44.] reponentis ἡλικίης, admittere necesse non „sit." *Br.* — V. 4. ὑπὲρ νώτου. Vat. Cod. et Plan. inepte. — V. 5. ἦ ῥα. Temere profecto tantus exercitus periit, si ad Martem, i. e. ad bellum conficiendum, dolus Atridis efficacior fuit pugna. πόλεμος oppositus τῷ δόλῳ, *apertam vim* significare debet.

¶. 172.] *XI.* Cod. Vat. p. 387. Plan. p. 91. St. 133. W. Iliadis et Odysseae argumentum indicatur, cum insigni Homeri laude. — V. 1. „τίνες ἐστέ. Sic „Vat. Cod. At Planudeae lectio praestat et reponenda „est, τίνος ἐστέ. Huic enim quaestioni congrua responsio, „θυγατέρες Μαιονίδεω." *Br.* Etiam in Sched. Krohnianis τίνες a pr. man. — V. 2. Μαιονίδου. Plan. et Vat. Cod. Ad sensum conf. Ep. ἀδέσπ. CDLI. Homeri filiae vocantur ipsius carmina, ut Sapphus poëmata ap. *Dioscorid.* Ep. XXV. θεοῖς ἴσας γὰρ ἀοιδὰς Ἀθηνάτας ἔχομεν σὰς ἔτι θυγατέρας. ubi vide notas. — V. 3. Ἀχίλλεως Sch. Krohn. a pr. m. — χειρὸς Ἑκτορέαις. Plan. χειρῶν Ἑκτορέαις Vat. Cod. miro librarii errore. Ἑκτορέαις ortum ex Ἑκτορέας. Quare haec ipsa lectio confirmare videtur lectionem χειρός. — δεκέτους. vulgo. — V. 5. Ὀδύσσεως. Sched. Krohn. a pr. man. — V. 7. Post duo haec carmina edita non novem, sed undecim Musae exstant, Homeri filiabus illarum numero additis. — V. 8. αἰών. *Tempora dicunt, se habere* — ferri fortasse potest; melius tamen scripseris:

εἶπεν ἔχειν Ἑλικὼν ἔνδεκα Πιερίδας.

Tale quid certe, ut Ἑλικὼν, οὐρανὸς, Ὄλυμπος, exſpectabatur. Id, quod poſuimus, a vulgatae lectionis ductibus proxime abeſt. Haud aliter novem poëtrias in Helicone collocat *Antip. Theſſ.* Ep. XXIII. Τάσδε θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας Ὕμνοις, καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος.

XII. Cod. Vat. p. 368. Plan. p. 26. St. 40. W. Poëta in umbra quercus caloris refugium quaerit. — V. 2. ἄκρητον καῦμα. non temperatum, vehemens. — V. 3. κεράμων στεγανώτεροι. *ipſis tectis denſiores.* De loco umbroſo *Propert.* IV. 4. 5. *Silvani ramoſa domus, quo dulcis ab aeſtu Fiſtula poturas ire jubebat oves. Tibull.* I. El. IV. 1. *umbroſa tecta* vocat. Facit huc, quod Themiſtocles ſolebat dicere, cum quercubus ſeſe comparans, ὅτι ἐκείνας ὑπέρχονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δέονται αὐτῶν, ὅταν ὕῃ, στέγην ἐκ τῶν κλάδων ποθοῦντες. ut haec ſcribenda videntur ex VV. DD. emendatione ap. *Aelian.* V. H. IX. 18. Cf. *Plutarch.* in Vit. Themiſt. c. 18. T. I. p. 300. ed. Tubing. — „οἰκία φωτῶν. arboris ramos, „quibus inſidunt cicadae, quorum οἰκία dicuntur, homi„num etiam habitationem appellari, ineptum mihi vide„tur, unde hunc verſum in mendo cubare exiſtimo. „Pro φωτῶν aviculae nomen deſidero.“ *Br.* Una litera mutata ſcribe

οἰκία φαττῶν.

Coaleſcentibus literis ατ factum eſt ω. *Horat.* I. Carm. II. 9. *Piſcium et ſumma genus haeſit ulmo, Nota quae ſedes fuerat palumbis. Virgil.* I. Ecl. 52. *Hic inter flumina nota Et fontes ſacros frigus captabis opacum – Nec tamen interea raucae, tua cura, palumbes, Nec gemere aëria ceſſabit turtur ab ulmo.* — οἰκία paſſim de animalium luſtris nidisque. Ep. XXIII. οἰκία δειλὰ λαγωοῦ. Vide *Burmann.* ad *Phaedr.* Fab. I. 3. p. 22. — V. 5. τὴν ὑμετέροισιν ὑ. κόμαισιν. Vat. Cod. κἀμὲ τὸν ὑμε-

τέρψσι – κόμψσι. Plan. — V. 6. ῥύσατ' quaedam edd. vett. — φυγάδων. Vat. Cod. a pr. man.

XIII. Anth. Plan. p. 319. St. 459. W. Opus, quod hoc carmine defcribitur, five anaglyphum fuerit, five tabula picta, Andromedam exhibebat rupi affixam, et Perfeum cum bellua marina pugnantem. Jejunum carmen. Conf. *Arabii* Ep. IV. T. III. p. 110. Notavit *Heynius* in Comment. T. X. p. 111., inter Niciae picturas commemorari Andromedam ap. *Plin.* L. XXXV. 39. 28. — V. 3. λιθοδερκέος. quae adfpicientes in faxa mutabat. — ἆθλον. Andromedam, fua virtute fervatam, fibi pactus erat Perfeus ante certamen initum. Eft igitur pugna cum illa bellua ἆθλον ἔρωτος, certamen ab amore propofitum. Cf. *Huetium* p. 31. — V. 4. ἅ λάλος. – *Immeritam maternae pendere linguae Andromedam poenas immitis jufferat Ammon. Ovid.* IV. Metam. 669. Hinc apparet, nihil effe, quod cum *Huetio* p. 31. ftatuamus, Caffiopam a poëta noftro cum Niobe effe confufam. At hoc male nos habet, quod epitheton λάλος non Caffiopae, fed ejus proli, (εὐτεκνία pro καλῇ παιδὶ) tribuitur. *Brodaei* conjecturâ ἄλλαλος non valde juvamur. Videant alii. — V. 5. „In Planud. legitur: χαλᾷ πόδας „ἠθάδι νάρκᾳ νωθρόν. ubi non prava eft *Brodaei* emendatio „δέμας ἠ. νάρκᾳ ν. At Vat. Cod. lectionem exhibui; in „qua notanda vox σηπὰς, qua carent Lexica: *torpore* „*putredinem inducente.*" *Br.* *Heynius* V. Cl. loco laudato fibi fingit Andromedam jam liberatam et de fcopulo defcendentem. Accipit itaque verba: πόδα σηπάδι νάρκᾳ ν. de tardo inceffu ex conftrictis ad rupem et torpentibus membris. σηπάδι malit deducere idem a σὴψ, *vipera*, quae morfu torporem inducit. — V. 6. ὁ μναστήρ. *Protinus Andromedam et tanti praemia facti Indotata rapit: taedas Hymenaeus Amorque praecutiunt. Ovid.* l. c. 756. — νυμφοκομεῖ. in matrimonium ducit. *Schol. Eu-*

ripid. Med. 985. νυμφοκομήσει δέ ἐστι τὸ τὴν νύμφην κοσμῆσαι. ἀντὶ τοῦ νυμφευθήσεται.

¶. 173.] *XIV.* Anth. Plan. p. 381. St. 519. W. Junctum cum subsequente carmine in Cod. Constantini Lascaris ap. Iriarten. — Narratur historia de Diogene, qui, quamvis satis curta instructus supellectili, tamen, cum rusticum quendam manu aquam haurientem videret, se aliqua ejus parte carere posse intelligebat. Idem narrat *Diogen. Laërt.* VI. 37. p. 533. et alii, quos laudat *Menagius* p. 238. Vertit *Ausonius* Ep. LIII.

Pera, polenta, tribon, baculus, scyphus, arcta supellex
Ista fuit Cynici: sed putat hanc nimiam.
Namque cavis manibus cernens potare bubulcum,
Cur, scyphe, te, dixit, gesto supervacuum.

— V. 1. „πιληθεῖσα. Significatio verbi πιλέω locum vix „hîc habere potest. Scribendum credo φυραθεῖσα." *Br.* — V. 3. μέτρα βίοιο ἄρκια. Haec Cynico ad victum cultumque videbantur sufficere. — V. 5. βοώτης. rusticus, ut βούτης. Hinc βωτεῖν. ἀροῦν. Λάκωνες. *Suid.* βωτεῖν. ἀροτριᾶν, ὅτε ὁ 'Ωρίων δύνῃ. Λάκωνες. *Hesych.* *Hesiodus* 'Ε. κ. 'Η. 391. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν. — ὄστρακον. δέπας ὀστράκινον.

XV. Anth. Plan. p. 381. St. 519. W. Totum hoc carmen profert *Suidas* in Φιλίσκος Αἰγινήτης T. III. p. 603. et *Diog. Laërt.* in Vit. Diog. L. VI. p. 351. qui statuae, Diogeni a civibus positae, insculptum fuisse narrat: ὕστερον δὲ καὶ οἱ πολῖται αὐτοῦ χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτίμησαν αὐτὸν καὶ ἐπέγραψαν οὕτω· Γηράσκει . . . . — V. 1. χαλκός. nec aeneae statuae vetustati resistunt. *Horatius* Carm. III. 30. 1. carminibus editis *Exegi monimentum aere perennius.* — V. 3. μοῦνος. tu praecipue. nemo te melius. Sic saepe μόνος. Vide *Wetsten.* ad N. T. I. p. 942. — δόξαν αὐταρκέα. i. e. αὐταρκείας. philosophiam fruga-

frugalitatis et continentiae. *ἔκτισας αὐτάρκειαν*. *Zenodotus* Ep. T. II. p. 78. *δόξα*, ut Latinorum poëtarum *ratio*, de praeceptis philoſophorum uſurpatur. Vide *Bud.* Comm. L. Gr. p. 506. 30. et 507. 28. — Ceterum v. 1. Ald. in Cod. invenit *γηράσει*. — V. 3. *μοῦνος γὰρ β.* Plan.

XVI. Cod. Vat. p. 262. Εἰς τὴν ἐν Δικαιαρχίᾳ θάλασσαν καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ ϛ νεώρια καὶ τοὺς λιμένας. Edidit *L. Holſten.* ad *Stephan.* p. 99. Anthol. *Reisk.* nr. 599. p. 86. Celeberrimi *Dicaearchi ſinus*, quos cum laude commemorat *Statius* II. Sylv. II. 110. ſive portus Julius, quem M. Agrippa condidit A. U. 717. Vide *Dion. Caſſ.* XLVIII. 50. ſ. p. 565. ubi vide not. Hujus portus commoda deſcribit *Strabo* L. V. p. 245. *Pauſan.* L. VIII. 7. p. 611. Conf. *Sueton.* in Aug. c. 16. Calig. c. 19. et *Philippi* Ep. LXXIV. in eandem molem. — V. 1. Mare loquitur. Δικαιαρχία. Vat. Cod. — γευόμενον πελάγους. moles, quae usque in medium mare producitur. Sic de promontorio Rhegio auctor Ep. ἀδεσπ. DXXVIII. αἰεὶ Θρινακίου γευομένην ὕδατος. — V. 3. Κυκλώπων χ. Ductum ex *Antip. Sidon.* Ep. LI. Τίς τόδε μουνόγληνος ἅπαν δωμήσατο Κύκλωψ – χῶμα. *Statius* V. Sylv. III. 48. *aëriamque educere molem, Cyclopum ſcopulos ultra, atque audacia ſaxa Pyramidum.* — V. 4. βιαζόμενα. Sic Vat. Cod. unde apparet, cur alii βιαζόμενα, alii βιαζόμεθα dederint. „Neptu„nus ſeu mare Terram alloquitur. Hinc intelligendus „hic verſus, qui recte in Buheriano cod. ſcriptus: μέχρι „πόσου, Γαῖα, βιαζόμεθα. Male *Holſtenius* βιαζόμενα." *Br.* Huc facit *Horat.* III. Carm. I. 33. *Contracta piſces aequora ſentiunt Jactis in altum molibus. Seneca* Declam. V. 6. *maria projectis molibus ſubmoventur.* i. e. βιάζονται. — V. 6. Reſpondet urbs ſive portus: Factus ſum ad recipiendam claſſem populi, quo orbis terrarum regitur. Quodſi Romae vicinae magnitudinem et potentiam con-

ſideraveris, me non nimis magnum eſſe fateberis. — Hoc voluiſſe poëtam, ſponte apparet. Sed in verbis haeremus. Legitur enim in Cod. ἐπ' αὐτῆς μέτρον, (non, ut *Br.* ait, εἶπ' αὐτῇ μέτρον, quae lectio eſt in apogr. Guyet. et Ruhnk.) plane ut *L. Holſtenius* exhibuit. εἶπ' *Br.* recepit ex conjectura *Reiskii*, (qui etiam tentat εἰ ταύτης μέτρον ἔχω λ.) μικρὸν ex Salmaſiana, quam veram putat. Mihi ſecus videtur. Fortaſſe ſcribendum:

εἰ ταύτῃ σύμμετρός ἐστι λιμήν.

σύμμετρον in talibus idem quod ἀνάλογον. Conf. *Bud.* Comm. L. Gr. p. 232. *Eurip.* Electr. 532. σὺ δ' εἰς ἴχνος βᾶσ', ἀρβύλης σκέψαι βάσιν, Εἰ σύμμετρος σῷ ποδὶ γενήσεται.

XVII. Cod. Vat. p. 308. cum nota: Ζήτει τὴν τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοιαν, ὅτι δύσληπτον. Adſcripſit manus rec. Εἰς ὡρολόγειον ἁρμόζει τὸ Ἐπίγρ. Plan. p. 382. St. 520. W. ubi ἄδηλον. — „Illuſtrat Salmaſ. in Plin. p. 449. De „Athenaeo Mechanico Fabricius Bibl. Gr. T. II. p. 587. „[T. IV. p. 223. ed. Harl.) Epigramma hoc tanquam „ineditum protulit Dufresne in CP. Chriſt. P. II. p. 192.“ *Br.* Agitur de horologio aquario. *Plin.* L. VII. 60. p. 420. poſtquam de ſolario dixit: *Etiam tum tamen nubilo incertae fuere horae usque ad proximum luſtrum. Tunc Scipio Naſica, Collega Laenatis, primus aqua diviſit horas aeque noctium ac dierum.* De clepſydris vide *Vitruv.* L. IX. 9. In Athenaei horologio aër aquae violentiâ anguſto canali expreſſus, ter ſonum edebat, quo ſignificabantur horae. Conf. Ep. *Pauli Silent.* LVI. — V. 1. δυωδεκαμ. quia diei noctisque tempora ap. veteres in duodecim partes distributa erant. — ἀφεγγέος ἠ. coelo nubibus obducto, cum nullus eſt aliorum horologiorum uſus. — V. 2. τρισσάκις. Non ſatis apparet, cur *ter* ſignum ediderit horologium noſtrum; nec utrum *ter* per totum diem, an *ter* quavis hora. Fortaſſe fuit

τοσσάκις

i. e. *duodecies.* — ἀγλώσσῳ στόματι. Vide ad Ep. *Bianoris* III. 2. — φθεγγόμενος. Vat. Cod. — V. 3. quando aër, aquâ in tenui fiſtula compreſſâ, ſonum reddit. ἀνὴρ habet Plan. Quod in ἀὴρ mutavit *Salmaſius* et *Huetius* p. 37. — ὕδατος ἄκρον exhibet *Ducange* et apogr. Guyet. et Ruhnk. — Idem αὐλός. — ¶. 174.] V. 5. De Athenaeo quaedam dedit *Reisk.* in Not. Poët. p. 192. — ἐναργής. ut ſol conſpiciatur, appareat, vel nubibus eum celantibus. ἠέλιος igitur pro tempore, quod ſol indicat.

XVIII. Cod. Vat. p. 399. Plan. p. 70. St. 103. W. Divinationis genus, quo Eubule hoc carmine uſa eſſe narratur, explicuit *H. Valeſius* Emend. II. 5. p. 53. ubi *Antiphili* ope emendavit *Dion. Chryſ.* Or. XIII. p. 419. ed. *Reisk.* qui locus unice huc facit: Ὁποῖον λεγόμενόν ἐστι περὶ τὴν μαντείαν τὴν τῶν γυναικῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς· ἐκεῖναι γὰρ βῶλόν τινα ἢ λίθον ἐπαίρουσαι, σκοποῦσιν ἐν τούτῳ περὶ τοῦ πράγματος, οὗ πυνθάνονται· καὶ δὴ ταῖς μὲν αὐτῶν φασι γίγνεσθαι κοῦφον, ταῖς δὲ βαρὺν, ὡς μηδὲ κινεῖσθαι δύνασθαι ῥαδίως. Hac igitur divinatione uſa Eubule noſtra, ſi quid nollet, lapis ei gravis erat; ſin cuperet quidquam, vel folio levior. — V. 1. γναῦς vitioſe in Anal. pro γραῦς. — V. 3. πειρίζουσα. Vat. Cod. — καὶ εἰ β. idem. — V. 5. „ἤν ποθ' ἁμάρτῃ. Sic Planudeae Codd. quatuor. In editis „(et in Vat. Cod.) ſoloece ἁμάρτοι." *Br.* — τὰς ἀνίσους χεῖρας. manuum errorem, quibus idem modo leve modo grave videbatur, imputabat Apollini.

XIX. Cod. Vat. p. 385. Plan. p. 82. St. 119. W. Rhodus inſula beneficium ſibi a Nerone Caeſare tributum jactat. Carminis argumentum non ſatis certum. Si Nero eſt Tiberius, (vide ad *Lollii Baſſi* Ep. X.) dixeris, agi de hujus in hac inſula commoratione. Quatuor autem annos Tiberium Rhodi degiſſe, ſatis conſtat. Vide ad *Apollonid.* Ep. XIV. Ad hanc igitur rem Epigr. no-

ſtrum retulit *Salmaſius* ad *Tertull.* de Pall. p. 152. ſq. Majus tamen quoddam beneficium, quodque magis ad Rhodiorum felicitatem faceret, ab *Antiphilo* celebrari videtur. Quare pronior ſum in *Brodaei* ſententiam, qui de Claudio Nerone agi non ſine magna probabilitate ſuſpicatus eſt. Eandem *Lipſius* amplectitur ad *Taciti* Ann. XII. 58. ubi Nero narratur, *ut ſtudiis honeſtis et eloquentiae gloria niteſceret*, effeciſſe, ut Rhodiis libertas redderetur, *adempta ſaepe aut firmata, prout bellis externis meruerant, aut domi ſeditione deliquerant.* Cf. *Sueton.* in Vit. Ner. c. VII. *Dio Caſſ.* T. II. p. 961. *Triſtan.* T. I. p. 225. — V. 1. Ἀελίου. *clara Sole Rhodos. Lucan.* L. VIII. 248. — V. 3. Priſtino meo ſplendore fere extincto novus me fulgor illuſtravit. σβέννυσθαι ſic paſſim ſenſu translato. *Agathias* Ep. XXXIX. οὕνεκα τοίην, ἃ μέγα νηλειής, ἔσβεσεν ἀγλαΐην. *Paul. Silent.* Ep. XXXV. σβέσσον ἀγηνορίην. — Pro με νέα Vat. Cod. γενέαν legit. — V. 5. Hic, Sol, me ex undis protraxit, hic, Nero, me iterum deſidentem ſervavit. *Pindar.* Ol. VII. 127. βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς Νᾶσος· ἔχει δέ μιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ. De Rhodo Soli ſacra veterum loca collegit *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* T. I. p. 514.

XX. Anthol. Plan. p. 317. St. 457. W. In Medeam Timomachi. Vertit hoc Epigr. *Auſonius* Ep. CXXIX.

Medeam vellet cum pingere Timomachi mens,
Volventem in natos crudum animo facinus;
Immanem exhauſit rerum in diverſa laborem,
Fingeret affectum matris ut ambiguum.
Ira ſubeſt lacrymis, miſeratio non caret ira.
Alterutrum videas, ut ſit in alterutro.
Cunctantem ſatis eſt. Nam digna eſt ſanguine mater
Natorum; tua non dextera, Timomache.

Multi hanc tabulam deſcripſerunt, Timomachi peritiam et intelligentiam admirati. Cf. *Philipp.* Ep. XLII. In-

cert. CCCI. Medeam, diversis affectibus distractam, descripsit etiam *Callistrat.* Stat. XIII. p. 905. quem ex nostro Epigrammate passim emendavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 59. sqq. Ex *Neophronis* Medea illam Colchidis εἰς οἴκτον καὶ μανίας ἔνδειξιν διῃρημένης imaginem ductam esse, suspicatur *Nic. Loensis* Misc. Epiphyll. L. IV. 17. Quaedam huc pertinentia nuper monuit *Boettiger in den Vasengemälden* T. I. Fasc. II. p. 188. not. — V. 3. ἤθεα διssά. *Alcinoi* Isagog. in Platon. Doctr. c. XXIV. Ὁρᾶται δέ γε ἐπὶ μὲν τῆς Μηδείας ὁ θυμὸς λογισμῷ μαχόμενος. λέγει οὖν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

In re diversa, sed similiter dubitantem Medeam descripsit *Philostrat.* Jun. VII. p. 871. — V. 7. αἷμα. Si Medeae furorem decebat liberos obtruncare, non tamen Timomachi intelligentiae consentaneum erat, nefandum hoc scelus repraesentare. Similem pictoris prudentiam *Lucianus* laudat in tabula Clytaemnestrae caedem exhibente, T. III. p. 204. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμών.

¶. 175.] *XXI.* Cod. Vat. p. 407. Plan. p. 46. St. 67. W. De musculo, qui auro corroso periit. Egregie huc facit locus *Plutarchi* T. II. p. 526. B. ubi de avaris agit, qui liberis suis divitias congerunt: ὥσπερ τῶν μυῶν τῶν ἐν τοῖς μετάλλοις τὴν χρυσῖτιν ἐσθιόντων, οὐκ ἔστι τοῦ χρυσίου μεταλαβεῖν, εἰ μὴ νεκρῶν γενομένων καὶ ἀνατμηθέντων. *Plin.* H. N. VIII. 82. p. 484. de muribus agens: *Aurariis quidem in metallis ob hoc alvos eorum excidi, semperque furtum id deprehendi; tantam esse dulcedinem furandi.* Conf. *Beckmann.* ad *Aristot.* Mir. Ausc. c. 24. p. 56. ad *Antig. Caryst.* c. 21. p. 32. — V. 1. „In Plan. ψῆγμα ἄπυρον, et hoc *Brodaeus* pro πυῤῥὸν positum ait. ἄπυρον e

„Scaligeri cod. notavit Huetius. Scribendum videtur „ἀπύρου." *Br.* In membranis junctim φηγμαπυρόν. — ὀδόντων. limae morsu. — V. 2. ψαμμάθου. Ed. pr. et Ald. pr. — V. 3. πᾶσα. Venter gravi depressus cibo muris incessum reddidit tardissimum. Hinc factum, ut deprehenderetur. — V. 5. δ' om. Vat. Cod. — V. 6. Aurum, quod inter homines omnium malorum fons et origo est, bestiolam quoque magno mactavit malo.

XXII. Cod. Vat. p. 370. Plan. p. 46. St. 66. W. Item in murem, ab ostrea tanquam in muscipula captum. — V. 1. ἑρπηστής. edd. vett. usque ad Ascens. Vide *Antip. Thess.* Ep. LIII. — λυχνοβόρος etiam ex Ascens. in contextum venit. Vett. edd. et Vat. Cod. λιχνοβόρος. φιλόλιχνον murem vocat *Leonid. Alex.* XXX. — δῶμα. Cod. Vat. — V. 3. θεσπιοῖο. Vat. Cod. Idem νώθην. — Conchae carnem *spuriam* vocat, quae revera caro non est. Sic Atys ap. *Catullum* LXIII. 27. *notha mulier*, et Luna ap. eundem XXXIV. 15. *notho lumine* splendere dicitur. — V. 5. ἁρμόσθη. Plan. et Vat. Cod. — ὀστρακόεις δόμος. conchae, quibus inclusum animal. *Oppian.* Hal. II. 192. ὁ δ' οὐ φρονέουσαν ἀμύξας Δήγματι κερδαλέῳ πίννην ἕλεν· ἡ δ' ὀδύνῃσιν Ὄστρεα συμπλατάγησε. ubi vide *Schneiderum.* — V. 6. τύμβον ἐπ. Vat. Cod. Ed. Fl. et Ald. pr. *Stephan.* secutus est lectionem ab *Aldo* e Cod. erutam πότμον. — Duriuscule dictum αὐτόφονον τύμβον ἐπεσπάσατο, pro *ipsa sibi comparavit sepulcrum.* Similiter locutus est *Philostrat.* II. Icon. IX. p. 824. Πανθία — Κύρου οὐχ ἡττᾶτο καὶ Ἀβραδάτῃ ἐβούλετο κοινὴν γῆν σπάσασθαι. quod sollicitandum esse non puto. *Antip. Thess.* Ep. LII. ἐν δὲ μελαίνῃ Φορτίδι τὴν Ἕλλης μοῖραν ἐπεσπάσατο.

XXIII. Cod. Vat. p. 360. Anth. Plan. p. 61. St. 88. W. Historia de lepore polypodis cirris irretito. Conf. *Bianor.* Ep. II. p. 154. — V. 1. αἰγιαλοῦ τενάγεσσιν. in brevibus ad litus vadis. — λαθραίη εἰρεσίη. Vat. Cod. —

V. 2. πολυπόδην. Vat. Cod. — V. 3. ὀξύς. Vulgo. — V. 4. βρύγδην. Respondet latinorum *mordicus*, a βρύκειν, *mordere*, βρύγμα, *morsus.* — ἕλικες. πλεκτάναι ap. *Aelian.* H. A. I. 32. — V. 5. θάμνον. *Homer.* Il. XVII. 676. αἰετὸν – ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. *Alciphron* L. III. 9. p. 296. λαγωὸν ἔν τινι θάμνῳ διαστροβήσας. — V. 6. εἰλιδόν. Vulgo. Derivandum vocabulum ab εἰλέω, εἰλήσω.

XXIV. Cod. Vat. p. 363. Plan. p. 75. St. 109. W. Invehitur poëta in hominum audaciam, quae primam *commisit pelago ratem* et *non tangenda transsiluit vada. Horat.* I. Carm. III. 9. sqq. — V. 1. τόλμα. *Oppian.* Hal. I. 355. ἀνὴρ τολμήεις πρώτιστος ἐπεύξατο κῦμα περῆσαι. *Statius* III. Sylv. II. 61. *Quis rude et abscissum miseris animantibus aequor Fecit iter? – Audax ingenii.* — ¶. 176.] V. 3. δόλιον ξύλον. Respexit fortasse *Aratum* in Phaen. v. 300. ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει. passim a veteribus expressum. Vide *Bergler.* ad *Alciphron.* I. 3. p. 17. *Propert.* L. III. El. 5. 59. *Hunc parvo ferri vidit nox improba ligno. Juvenal.* XIII. 17. *I nunc et ventis animam committe, dolato Confisus ligno, digitis a morte remotus Quatuor aut septem, si sit latissima taeda.* — ἐνεῖκας. Vat. Cod. — Quantum animis hominum insevisti lucri studium, quod nonnunquam morte rependitur. — V. 5. *Theocrit.* Eid. XII. 15. ἦ ῥα τότ' ἦσαν Χρύσειοι οἱ πάλαι ἄνδρες. — In sequentibus pro εἴ γ' ἀπὸ fortasse legendum εὖτ' ἀπό. Obversabatur *Antiphilo*, ni fallor, locus a *Stobaeo* servatus Tit. LVII. p. 376. ὡς ἡδὺ μὲν θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν, ὦ μῆτερ, ἔστι μὴ πλέοντα μηδαμοῦ. qui versus relati sunt inter fr. *Callimachi* p. 571. Hinc colorem duxit *Horatius* I. Epist. XI. 8. *tamen illic vivere vellem – Neptunum procul e terra spectare furentem.*

XXV. Cod. Vat. p. 363. In Plan. p. 78. St. 114. W. *Cyllenio* tribuitur, cujus est Epigr. praecedens. In

membranis Vat. recentiori manu adſcriptus eſt verſus: ἔτλην· φεῦ πάσαις ὀλκάσι μοῖρα κλύδων, qui *Cyllenii* eſt ex Ep. II. Ejusdem argumenti eſt Ep. ἀδέσπ. CCCCXXXIV.

XXVI. Cod. Vat. p. 363. In navem in ipſo litore flammis conſumtam. — V. 1. „με τρίψασαν. Sic codd. „omnes et vett. edd. Stephanus primus μύρια μετρήσα-„σαν." *Br.* Non Stephanus, ſed Aſcenſ. ſic legit primus. Ducta lectio ex *Leonid. Tar.* Ep. LXII. unde ductum argumentum: ὁλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσην ἅλα μετρήσασαν. *Secundus* T. III. p. 6. ὁλκὰς ἀμετρήτου πελάγευς ἀνύσασα κέλευθον. — V. 4. ἀπιστότερον. Halcyon, pullis in undis pereuntibus, δειλαία ἔγωγε, inquit, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη, ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἥ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστοτέρα. *Aeſop.* Fab. LXXXVI. *Bianor* Ep. IX. 6. — V. 6. Male haec accepit *Brodaeus.* ἐλπὶς, ut Latinorum *ſpes*, ambiguae ſignificationis vocabulum, hoc loco mala illa ſignificat, quae navis ſibi ab undis et tempeſtatibus timuerat, naufragium ſcil. Hoc etiam *Huetius* vidit p. 10. ex cujus binis interpretationibus haec ſola probari meretur.

XXVII. Cod. Vat. p. 407. Plan. p. 80. St. 116. W. „Lemma in Vat. Cod. εἰς μονόξυλα ἐκ δέρματος κατεσκευασμέ-„να ὑπό τινος Σαβίνου στρατηγοῦ. Tiberii aevo notus Pop-„paeus Sabinus conſularis et triumphalis, Moeſiae, Ma-„cedoniae et Achaïae praeſes, cujus mors a Tacito et „Dione narrata contigit A. V. 788. Sed utrum hic an „alius hic notetur, dicere non poſſum. Non repugnat „temporum ratio, ſi quidem Antiphilus ſub Tiberio „vixit." *Br.* *Schneiderus* comparavit locum *Dionis Caſſ.* XLVIII. p. 539. ubi Rufus Salvidienus in bello cum Sexto Pompejo coriaceas naves conſtruendas curavit, (δερμάτινα πλοῖα, κατὰ τοὺς ἐν τῷ ὠκεανῷ πλέοντας — ἔνδοθεν μὲν ῥάβδοις αὐτὰ κούφαις διαλαμβάνων, ἔξωθεν δὲ δέρμα βοὸς ὠμὸν ἐς ἀσπίδος κυκλοτεροῦς τρόπον περιτείνων) iis tamen non

usus est. Diversum igitur factum ab eo, quod h. l. narratur. Qua occasione Sabinus ejusmodi navigiis usus sit, plane non constat. De coriaceis navibus vide *Fabric.* l. c. *Wesseling.* ad *Herodot.* L. II. 194. p. 92. *Casaubon.* ad *Strabon.* L. III. p. 234. C. D. *Salmas.* Exercitt. in Plin. p. 174. D. E. — V. 1. ὑλοτόμου. Vat. Cod. — V. 3. Non amplius tabulae aëneis ferreisve clavis compinguntur. — ἁρμονίῃ τοίχων. laterum compages. — V. 5. Ejusmodi naves modo per undas labuntur, modo in terra plaustrorum funguntur vice. „πυκτόν. Sic Vat. „Cod. et tres Planud. in quorum uno lectio vulgata „πηκτὸν etiam indicatur, η supra υ scripto. Corruptus „videtur hic pentameter. Sensus esse debet, has rates „navium in mari, et plaustrorum in terra usum prae„buisse. Subductae enim, suppositis rotis, plaustra fie„bant." *Br.* ἀμαξείτην. Vat. Cod. — κειρομένας. Vat. Cod. et Plan. — V. 8. Παλλάς. quae Argo navem fabricata est. *Catull.* LXIV. 8. *Diva quibus, retinens in summis urbibus arces, Ipsa levi fecit volitantem flamine currum.*

¶. 177.] *XXVIII.* Cod. Vat. p. 428. sq. Εἰς νῆσον Τερέβινθον. ἡ Τερέβινθος νησίδιόν ἐστι σύνεγγυς περὶ κύπου. Sic lemma scriptum. Plan. p. 81. St. 119. W. Insula Terebinthus si unquam fuit, (nam de Judaeae Terebintho h. l. non cogitandum) nuspiam occurrit, nisi in hoc uno loco. Varia hariolatur *Brodaeus*, quae h. l. recoquere nihil attinet. — V. 1. ὀλιγάμπ. quae nonnisi paucas vites edo, propter angustum solum. — V. 2. νήσοις. Vat. Cod. — V. 3. πολύ. Plan. et Vat. Cod. — Vicinae mihi insulae spatiosiores quidem, sed me longe asperiores. — τοῦτο. κατὰ τοῦτο μόνον. hoc uno, quod majores sunt, me superant. — V. 5. αὖλαξ. terra arabilis, foecunda, opponitur infoecundae arenae Libyae. Eleganter *Grotius:*

Fructu, non spatio res penditur. Anne Libyssa,
Nile ferax, glebis certet arena tuis?

XXIX. Cod. Vat. p. 427. Plan. p. 84. St. 124. W. Apum et mellificii laudes. Confer *Diodor. Zon.* Ep. VI. — V. 1. ἃ καλὸν. Insolentius hujus carminis initium. Nec tamen propterea probaverim conjecturam *Jos. Scaligeri* ἄσκαλον, quod cum voce ῥεῦμα non congruit. — ἐν αἰθέρι. *Mellis aërii dona Virgil.* Georg. IV. 1. ubi vide *Intrpp. Salmas.* ad Solin. p. 718. *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. III. p. 149. — V. 2. „Cod. omnes et „edd. antiquae αἱ πλασταὶ χειρῶν. Primus Stephanus „κηρῶν. Aliam emendationem tentavi ἄπλαστοι χειρῶν: „*manibus hominum non fictae, sed quas sibi ipsae con-„struunt apes, cellae.*" *Br.* Sed tum saltem scribendum ἄπλαστοι δὲ χερῶν. *Scaliger* in not. msc. χειῶν conjecit, quod in hoc contextu non satis intelligo. *Huetius* p. 10. ἃ πλασταὶ κηρῶν. Mihi *Brunckii* emendatio magis probatur. Ceterum Vat. Cod. αἱ non αἱ πλασταὶ exhibet. — θαλάμαι. κηροπαγεῖς θαλάμαι sunt ap. *Apollonid.* Ep. VI. — V. 3. ἀνθρώπω. Vat. Cod. — Munus hominibus gratis oblatum, nullo nimirum illis labore et sudore constans. Sic *Leonid. Tar.* Ep. LX. cicada προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτῃσιν ἀοιδὸς. — μακέλλαις. Vat. Cod. — V. 5. γλαυκοῦ δέ. Vat. Cod. *Salmasius* in not. msc. suspicatur καυκοῦ, ejusque vocabuli explicationem se olim daturum esse promittit. — V. 6. σκήνες δαψηλὲς (in marg. δαψαλὲς) ἐξ ὀλόγου. Vat. Cod. Apes dulcem laticem ex parvo corpore destillant. πηγάζει. ἀναβλύζει. *Hesych.* — V. 7. *Illae continuo saltus silvasque peragrant* (ποιμαίνονται) *Purpureosque metunt flores; et flumina libant Summa leves* (εὐαγέες). *Virgil.* Georg. IV. 53. — αἰθερίου νέκταρος. Vide *Apollonid.* Ep. VI. — ποιμαίνοισθε. Vulgo.

XXX. Cod. Vat. p. 305. Plan. p. 96. St. 142. W. Historia de pastore, qui favos in rupe quaerens, fune, quo tenebatur, rupto perierat. — V. 1. Βόρκος. Ald. sec. — ἥρπεν Vat. Cod. a pr. man. — σχοίνῳ. funis ope, quo tenebatur. — V. 3. „In aliis libris legitur: εἵπετο

„οἱ σκυλάκων τις ὁ καὶ βόσιν· ὅς φάγε." satis inepto sensu. „Lectionem, quam in quodam exemplari reperisse se „testatur Opsopoeus, secutus sum. Nescio an alibi βοεὶ „pro βουεὶ occurrat, hinc notatum a Maittaire p. 306. „qui saepe corruptis librorum lectionibus deceptus „fuit." *Br.* Sequebatur pastorem unus e catulis, qui tenuem restim, quasi cibus esset, abrosit. βόσιν ὅς Vat. Cod. — V. 4. ἀνελκομένῳ Vat. et Plan. — V. 5. κάπτεσεν. Flor. Ald. pr. tert. et Ascens. quamvis jam Aldus κάπτεσε δ' in Cod. invenerat. — V. 5. ἀτρυγές. Mel, cujus alii propter rupis asperitatem compotes fieri non potuerant, Borchus vitâ sibi comparavit. — τρυγᾶν. de mellis vindemia. τὸ τῶν κηρίων τρύγημα βλίττειν λέγουσι. *Moeris Atticista.*

XXXI. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 104. St. 155. W. Ad torrentem, imbribus auctum et magno cum impetu ruentem. Comparandus *Ovidius* III. Amor. VI. 5: *Parvus eras, memini; nec te transire refugi: Summaque vix talos contigit unda meos. Nunc ruis apposito nivibus de monte solutis, Et turpi crassas gurgite volvis aquas. — At tibi pro meritis, opto, non candide torrens, Sint rapidi soles siccaque semper hiems.* — V. 1. λαβροπόδη. qui incitato cursu fertur. Male *Brodaeus* λαβροπότη conjecit. — ¶. 178.] V. 3. ὄμβροισι. Vat. Cod. Et haec structura bene se habet; sed ὄμβροιο praefero ab sonum suaviorem. — V. 4. θολεραῖς δ' ἤρχνισ' ἐν νεφέλαις. Vulgo et in Vat. Cod. *Huetius* p. 13. ἠρχνίσαι. *Joseph. Scaliger* in not. msc. ἡ ῥανὶς corrigit, sensu parum expedito. Facilis est *Brunckii* lectio, undecunque manaverit: τὸ νᾶμα ῥ, τι φέρεις; θολεραὶ νεφέλαι ἠράνισαν σοί. — V. 5. *Flumine perpetuo torrens solet acrius ire. Sed tamen haec brevis est, illa perennis aqua. Ovid.* Remed. Amor. 651.

XXXII. Cod. Vat. p. 368. Planud. p. 51. St. 73. W. De Euripo, fluctus mirum in modum reciprocante. —

V. 3. Junge ὅσον χεῦμα πέμπεις ἀντιζόμενον, i. e. δανείζῃ ναυσὶ, τεταγμένον, i. e. τεταγμένως, ἐς τρὶς ἠελίῳ καὶ τοσάκις νυκτί. Statis temporibus, ter die, ter noctu, undas Euripum ait reciprocare. *Suidas* v. Εὔριπος. ἑπτάκις δὲ τῆς ἡμέρας τὸ ἀκεῖσε τρέπεται. *Plinius* L. II. 100. p. 118. *Et quorundam tamen privata natura est, velut Tauromenitani Euripi saepius, et in Euboca septies die ac nocte reciprocantis.* ubi vide *Harduin.* et *Casaub.* ad *Strabon.* L. I. p. 95. D. — V. 5. μαντεύω. Vat. Cod. — Non inquiro in causas et originem hujus miraculi. Naturae haec arcana sunt, quae retegere nefas. ἄῤῥητος φύσις sic crebro ap. *Aelianum* de Hist. Anim. — Respexit *Antiphilus*, ni fallor, ad notam illam de Aristotele fabulam, quem, cum illius reciprocationis causas indagare frustra conatus esset, prae pudore mortuum esse narrant. Vide *Brucker.* Histor. Phil. T. I. p. 792. *Fabric.* Bibl. Gr. T. III. p. 205. ed. Harl.

XXXIII. Cod. Vat. p. 406. Plan. p. 5. St. 9. W. Argumentum diserte indicat lemma. — V. 2. μόνον. Vat. Cod. — Notanda elegans translatio in verbis βέβηλος ἠελίου. Solent enim ii, qui nulla alicujus rei cognitione imbuti sunt, ἀμύητοι αὐτῆς dici; ut ἀμύητος κώμων ap. *Philodem.* Ep. XIX. Diana γάμων ἀμύητος *Oppian.* Hal. I. 34. Jam qui ad ejusmodi rei notitiam adducuntur, μυσταγωγοῦνται, μυοῦνται. De Protesilao, qui Trojanos primus Graecae virtutis notitia imbuerat, *Philipp.* Ep. LXXV. σὺ — ἐμύησας Ἴλιον Ἑλλαδικοῦ θυμὸν ἰδεῖν δόρατος. — Recte igitur, qui nondum diem viderat, βέβηλος sive ἀμύητος ἠελίου dicitur. — V. 3. οἶδα. Illa initiationis nocte tenebras simul ab animo et ab oculis discussi. — Usum verbi οἶδα cum participio multis exemplis allatis illustravit *Abresch.* in Lectt. Aristaen. L. I. p. 18. sq. — V. 6. ὄμματι τρανοτέρῳ. Vulgo. ὄμμασι τρανότερον. Vat. Cod. Hoc verum esse puto.

XXXIV. Cod. Vat. p. 392. Plan. p. 61. St. 89. W. In belluam marinam, delphinum puto, quae, poſtquam naufragi cadaver in terram portaverat, ibi exſpiravit. — V. 1. Pone comma poſt θήρ. Haec enim ſibi opponuntur ſic: Hominem beſtia, terreſtrem animal marinum, ſpirans vivensque defunctum. — λοφιῆς ὕπερθε. in tergum ſublatum. λοφιήν. νῶτον. τένοντα. αὐχένα. *Heſych.* *Homer.* Od. τ. 446. φρίξας εὖ λοφιήν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. — V. 3. ἐκόμισα. Vett. edd. quaedam et Vat. Cod. Vide *Clark.* ad Il. β. 183. — ἐς γῆν. Vat. Cod.

¶. 179.] *XXXV.* Cod. Vat. p. 307. Plan. p. 223. St. 324. W. Hiſtoria de veſpillone quodam, qui cum feretro, quod geſtabat, lapſus animam reddidit. — V. 2. ἔνδον ὄφρα. Vat. Cod. — V. 4. πρόφασις. Vat. Cod. male. — Philonis ſenectus, in Orcum prona, nonniſi praetextum quaerebat mortis, i. e. impulſum aliquem, qui pronum everteret. πρόφασις in talibus cauſam ſignificat. Cf. Ep. ἀδέσπ. CCCCLXI. *Antip. Theſſ.* CIX. ἦν ἄρα μέσση Γήρως καὶ θανάτου λειπομένη πρόφασις. — V. 5. τὸν δ' ἄλλοις. Vat. Cod. Bene. — νεκυοστόλον. Nove h. l. feretrum, cui imponuntur cadavera, νεκυοστόλον vocatur, quaſi mortuos ad inferos transmittens, trajiciens. Plerumque de Charonte uſurpatur. Hinc *Joſ. Scaliger* νεκυοστόλος corrigit in not. mſc. ipſum Philonem, libitinarium, ſignificari autumans. Non male. — αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ. Vat. Cod. — ἀσκάντην. σκίμποδα. δίφρον εἶδος. ἢ τὸν κράβατον. *Schol. Ariſtoph.* Nub. 633. Cf. *Suid.* in ἄσκαντον. *Pollux* L. X. 35. *Euſtath.* ad Od. ψ. p. 810. 19.

XXXVI. Cod. Vat. p. 266. Edidit *Leichius* in Sepulcr. 11. p. 3. Anth. *Reisk.* nr. 606. p. 89. Expreſſum hoc carmen ex *Bianor.* Ep. XVIII. ubi vide not. — V. 2. ἐπ' ἀλλ. apogr. Guy. et Ruhnk. unde hanc lectionem habet *Leich.*, qui hoc diſtichon male diſtinctum dedit. Emendavit *van Eldik* in Suſpic. p. 17. comparato

Cypriano de Idol. Van. c. IV. *Sic Thebanorum germanitas rupta et permanens rogis diſſidentibus etiam in morte discordia.* — V. 5. δαιόμενα. ex uno buſto flamma ſurgens diſſilit *discors in duos apices.* Sic verba εἰς διϲϲὰν δῆριν explicanda videntur. Apte comparavit *Leichius Ovidium* in Triſt. L. V. 5. 33. *Ipſa ſibi discors, tanquam mandetur ab illis, Scinditur in partes atra favilla duas. Statius* XII. Theb. 431. *Exundant diviſo vertice flammae, Alternosque apices abrupta luce coruſcant.*

XXXVII. Cod. Vat. p. 227. Plan. p. 236. St. 343. W. In Proteſilaum, in cujus tumulo ulmi, Trojam verſus ſpectantes, exareſcebant. Rem narrat *Plin.* L. XVI. 88. T. II. p. 40. *Sunt hodie ex adverſo Ilienſium urbis, juxta Hellespontum, in Proteſilai ſepulcro, arbores, quae omnibus aevis, cum in tantum accrevere, ut Ilium adſpiciant, inareſcunt, rurſusque adoleſcunt.* quem locum tractavit *Salmaſ.* in Exerc. Plin. p. 610. F. G. *Quintus Smyrn.* L. VII. 407. Πρωτεσιλάου Σῆμα πέλει πτελέῃσι κατάσκιον αἰπεινῇσι. Αἵ δ' ὁπότ' ἀθρήσωσιν ἀνερχόμενον δαπέδοιο Ἴλιον, αὐτίκα τῇσι θοῶς αὐαίνεται ἄκρα. Cf. *Philoſtrat.* Heroic. c. II. p. 672. et *Philippi* Ep. LXXV. Τάφον καὶ τέμενος Proteſilai fuiſſe prope Eleunta, ſatis conſtat ex iis, quae narrat *Herodotus* L. IX. 116. p. 744. ad quem locum reſpexit *Pauſan.* L. III. 4. p. 213. — V. 2. Conf. *Homer.* Il. β. 695. et quae notavimus ad *Tzetzae* Antehom. v. 222. p. 32. — V. 3. „In Planud. excuſis male „legitur σῶμα. Praeter Vat. Cod. σᾶμα habet etiam opti„mus Planudeae reg. liber. Hoc autem ex Homero ad„umbratum Il. ζ. 419. ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεε· περὶ δὲ πτελέας „ἐφύτευσαν Νύμφαι Ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.“ *Br.* σᾶμα corrigendum eſſe, ſponte viderat *Huetius* p. 23. ἀμφικομεῦσι. ornant, inſtruunt. κομεῖν. ἐπιμελείας ἀξιοῦν. ἐπιμελεῖσθαι. θεραπεύειν. *Heſych.* — V. 4. ἀπ' ἐχθομένης. Vat. Cod. — V. 5. „In Planudea inepte legitur δένδρεα „δυσμίμητα. Non melius Suidas [in δυσμίσητος T. I. p. 636.]

„δυςμίσητα. quod quam bene hic conveniat, ex hujus „vocis expositione judicari potest: δυςμίσητος. ὁ πάνυ „ἀπεχθόμενος. Alieno loco exemplum hoc protulit, quod „ad δύςμηνις pertinebat, βαρύθυμος, ὀργίλος, μνησίκακος. „Forte turbati sunt Suidae codd. Vera lectio est δυςμή-„νιτα, quam transpositis vocalibus habet Vat. Cod. δυς-„μίνητα, quae vox est nihili et forte ad pravam emen-„dationem Planudem seduxit. Vir doctus in margine „Flor. emendaverat δυςμείλικτα." *Br.* Legendum esse δυςμήνιτα, *Brodaeus* praeclare vidit, eamque emendationem probavit *Stephanus*; cui ipsi δυςμείλικτα in mentem venerat. Illud etiam conjecit *Anonymus* Bibl. Bodl. et *Salmasius* in not. mstis. — V. 6. αὐαλέην. Vat. Cod. a pr. m. — αὐαλέαν φυλλοχοοῦσι. *Suid.* — V. 7. 8. laudat hoc distichon *Suid.* T. I. p. 86. v. ἀκμήν. ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ibi pro τότ' habetur πότ'. — οὔ μέρος. Vat. Cod.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 405. Plan. p. 42. St. 61. W. Leonidae manes vestem purpuream, qua Xerxes ejus cadaver tegendum curaverat, aspernari finguntur. Idem argumentum tractavit *Philipp.* Ep. LX. Ceterum longe diverso in Leonidam animo fuit Xerxes, si fides *Herodoto* L. VII. c. 238. p. 616. — V. 1. Λεωνίδη. Vat. Cod. et Sched. Krohn. — V. 2. θαμβήσας emendavit *Scaliger* in not. msc. Non male. Nec tamen vulgata spernenda. Nam ταρβεῖν idem est, quod αἰδεῖσθαι, τιμᾷν, ut ex *Sophocle* observavit *Suidas* T. III. p. 431. — ¶. 180.] V. 3. ἔχοι. Vat. Cod. recte. Cogitandum de more Spartanorum mortuos in scuto domum ferendi. *Philippus* de scuto tumulo imponendo accepit: ἀσπίς μοι τύμβου κόσμος μέγας. Vide *Potter.* in Arch. L. III. 12. p. 497. ap. *Gronov.* — Sponte apparet, *Leonidae* verba esse: sed ponendum est β. in versus initio. — V. 4. ὁ πλοῦτος. Abstractum, quod vocant, pro concreto; *divitiae* pro *veste divite.* — ἐντάφιον. Proprie quaevis ornamenta, quibus cadaver instructum in atrio collocatur; inprimis autem vestes pre-

tiofae, quibus mortui induebantur. Vide *Cuper.* Obff. II. 9. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. I. 16. 2. *Dorvill* ad *Charit.* p. 421. — V. 6. ἐλευθερίης. Vat. Cod. et Sched. Krohn.

XXXIX. Cod. Vat. p. 450. Plan. p. 55. St. 79. W. In fontem, qui poft Agricolae cujusdam mortem exaruerat. Hoc carmen in Plan. l. c. Ἀντιφίλου infcribitur; fed p. 89. St. Ἀντιπάτρου. vitiofe. Omnes enim edd. ante *Stephanum* et Cod. ap. *Bandin.* in Catal. Bibl. Med. p. 100. Ἀντιφίλου etiam in hoc altero loco exhibent. — V. 2. ἀενάου corr. Aldus in Lect. Ed. pr. quod nonnifi Ald. tertia recepit. — ἠελίου. Omnes vett. loco pr. et Vat. Cod. — V. 3. „Vat. Cod. ἀγρικόλαι τετρύμμεθα. In „duobus Planud. τετύμμεθα. In optimo bis legitur. Hîc „absque lectionis discrimine; tum Cap. εἰς πηγάς. ubi „ἀγρικόλα τετύμμεθα; [fic Ed. Flor. Ald. pr. tert. loco „altero.] in ultima nominis ἀγρικόλα fuperfcripto ε, ut „fit ἀγρικόλαι. Genuinam reftitui lectionem: *exhauftae „fumus lacrymis, quas Agricolae luctu effudimus.*" *Br.* *Salmafius* in not. mftis δάκρυσ' ἐπ' Ἀγρικόλᾳ τετρύμμεθα corrigit. — Quaedam edd. legunt τετρίμμεθα. Vetus Cod. quidam, tefte *Stephano*, τετήγμεθα. — Omnem laticem, quo olim abundabam, bibuli illius cineres imbiberunt. — Nihil hoc carmine frigidius.

XL. Cod. Vat. p. 261. Edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 24. Anth. *Reisk.* nr. 596. p. 84. — V. 2. ὀρθὰ τιναςσομένων. Haec paulo obfcurius funt dicta. Interpretatio *Reiskii* vix congruit cum verbis ἐμὸς ἀπτὼς ἦν θάλαμος. Thalamus, in quo gravida illa mulier habitabat, plane non concidit, parietibus concuffis quidem, fed ὀρθῶς, impetu terrae eos non ex transverfo quaffante, fed motu ab imo fundo ad fuperiora rectâ tendente lineâ. Quo factum, ut parietes, licet concuffi, ruinam tamen non paterentur. — V. 3. αἷς *Leich.* ut eft in apogr. Guy. et Ruhnk.

Ruhnk. ὑπὸ φωλεύουσαι. Vat. Cod. Utrumque emendavit *Reisk.* — V. 4. σεισμῷ. novus timor ad illum priorem acceſſit. Non metri ſolum cauſa quod *R.* exiſtimabat, ἔμιξα a poëta poſitum eſt pro ἔμιξαν, ſed quia illud exquiſitius et poëticae orationi accommodatius eſt. — V. 5. φύσις. ſine obſtetricis ope. ἀμφότεροι. mater cum infante recens nato. Similis caſus contigit in Antiochiae ruina, de qua *Dio Caſſ.* L. LXVIII. p. 1140. καταστάντος δέ ποτε τοῦ κακοῦ, θαρσήσας τις ἐπιβῆναι τῶν πεπτωκότων, γυναικὸς ζώσης ᾔσθετο. αὕτη δὲ ἦν οὐ μόνη, ἀλλὰ καὶ βρέφος εἶχε, καὶ τρέφουσα τῷ γάλακτι καὶ ἑαυτὴν καὶ τὸ παιδίον, ἀντήρκεσεν. ἐκείνην τε ἀνορύξαντες ἀνεσώσαντο μετὰ τοῦ τέκνου — — —. Alia his ſimilia recentiori aevo animadverſa ſunt in illo terrae motu, quo magna pars Calabriae vaſtata eſt, et alia alibi.

XLI. Cod. Vat. p. 395. ſq. Plan. p. 75. St. 109. W. In ſenem portitorem, qui, cum in cymba ſua mortuus eſſet, ſimul cum ea concrematus eſt. — V. 1. „νησαίοιο. „Veram hanc lectionem dedit Vat. Cod. Planudea cor„rupta νεσσαίοιο, quod Anthologiae interpretibus nomen „eſt proprium: *Glaucus Neſſaei filius.* νησαῖος πορθμὸς, „fretum quod inſulam inter et continentem fluit.“ *Br.* qui ſequitur ſententiam *Salmaſii* in not. mſtis. — Senex noſter Θασίων αἰγιαλῶν ἔντροφος dicitur. Jam inſula Thaſus poſita eſt ad oſtium fluminis, quod Thraciam rigat, Νέσσου ſive Νέστου, utroque enim modo ſcribitur. Vide *Harduin.* ad *Plin.* T. I. p. 235. LIV. Quae ap. *Herodotum* L. VII. p. 554. 27. et 560. 22. de *Neſto* narrantur, eadem de *Neſſo* tradit *Ariſtotel.* in Hiſt. An. VIII. 28. p. 254. Cf. *Weſſeling.* ad utrumque *Herodoti* locum, et ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 642. 2. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 112. A. B. Noli itaque dubitare, quin legendum ſit:

Γλαῦκος ὁ Νεσσαίοιο διαπλώουσιν ὁδηγὸς
πορθμοῦ.

Intelligitur enim *fretum Neſſaeum* inter Thaſum et Thraciam. Hoc non fugere potuit doctiſſimum Anthologiae interpretem, *H. Grotium*, qui vertit:

Per Neſſaea diu ductor freta Glaucus euntum.

— V. 3. πόντου ἀροτρευτής. *Aequor arare* multi latinorum poëtarum dixerunt. — Mox *Stephanus* primus legit οὔποτ' ἔκνωσσε, quum omnes ante eum edd. cum Vat. Cod. ἠδ' ὅτ' exhibuerint. Neutra lectio probanda. Non credibile eſt, Glaucum per longam aetatem nunquam dormiviſſe; qui ſenſus ex *Stephani* lectione emergit; multo minus poëta ſic laudare potuit nautam periſſimum, ut diceret, eum, cum obdormiviſſet, gubernaculum erranti manu rexiſſe. Quare procul dubio ſcribendum:

οὐδ', ὅτ' ἔκνωσσε,
πλαζομένῃ στρωφῶν πηδάλιον παλάμῃ.

Haec eſt laus inſignis et huic loco accommodata. Glaucus, vel per ſomnum, gubernaculum certa dirigebat manu. Sic emendandum eſſe dixeram in *Emend. in Epigr. gr.* p. 34. Poſtea, acceptis *Schneideri* ſchedis, doctiſſimum hunc virum non aliter h. l. emendaſſe intellexi; nec *Grotius* aliter legit, quod ex ejus verſione apparet:

Doctus arator aquae, nec habet dum lumina ſomnus,
Flexit aberranti frena marina manu.

— V. 5. αἰλίοιο. Vat. Cod. — βίου ῥάκος. detritum puta et tantum non conſumtum marinis laboribus. *Lucian.* Tim. 32. T. I. p. 102. Bip. μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον. quae egregie illuſtravit, noſtro loco non omiſſo, *T. H.* p. 398. ſq. Vide ad *Crinagor.* Ep. XXXVI. — οὐδ' ἄρ' ἔμελλε. Vitioſe Vat. Cod. — V. 7. „ἔκλεισαν. Sic Planud. „libri excuſi. At manu exarati ἔκλυσαν aut ἔκλυσσαν. „Horum prius eſt in Vat. Cod. Si per metrum liceret,

„ἔκλυσσαν verum esse crederem. Major forte corruptela „locum hunc subiit. An scribendum ἔκελσαν?“ *Br.* ἔκλυσσαν habetur in Ald. sec. Vat. Codicis lectio ἔκλυσαν ad veram lectionem ducit. Scribe:

— τοὶ δὲ κέλυφος ἔκαυσαν ἐπ' ἀνέρι — —

cymbam simul cum viro combusserunt, ut suo ipsius navigio inferorum flumina trajiceret. Jam confer *Addaeum* Ep. V. — τὸν ἀμείλιχον ἵκτο πρὸς ᾅδην Αὐτερέτης, ἰδίῃ νηὶ κομισσάμενος· Ἦν γὰρ ἔχε ζωῆς παραμύθιον, ἔσχεν ὁ πρέσβυς Καὶ φθίμενος πύματον πυρκαϊῆς ὄφελος. *Hetrusc. Messen.* Γ. II. p. 307. item piscatorem cum cymba concrematum esse narrans, addit:

ὄλβιος ὁ γριπεὺς ἰδίῃ καὶ πόντον ἐπέπλει
νηὶ, καὶ ἐξ ἰδίης ἔδραμεν εἰς ἀίδην.

Notandum vocabulum κέλυφος de cymba. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 125. *Crinagor.* Ep. XXXV. ibique not. — Pro τόφρ' ὁ γερ. Vat. Cod. legit: τόφρα γερ.

¶. 181.] *XLII.* Cod. Vat. p. 307. cujus auctoritate *Antiphilo* tribuitur carmen, quod in Plan. p. 80. St. 117. W. Μαικίου inscribitur. Conf. Epigr. *Hetrusci* supra laudatum. *Julian. Aegypt.* XLVI. *Addae.* Ep. V. — V. 2. σύνοδον, συνέμπορον, *comitem sociamque itineris. Hesych.* σύνοδος· συνοδοιπόρος. — V. 3. ἐκεῖνος. Vat. Cod. — V. 4. πονευμένη. Vat. Cod. et Ald. sec. πονησαμένη. Ed. pr. Ald. pr. et tert. πονεύμενον correxit Aldus in Lectt. idque recepit Ascens. et Steph. — V. 6. ἐκτέρισεν. Vulgo et in Vat. Cod. — „In Vat. Cod. συνέπλω δ' „ἄχρις ἀΐδεω. Unde scribendum ἄχρις ἐς ἀΐδεω. quod Pla„nudea lectione longe elegantius.“ Sic in Theocriti „Eid. I. 130. e Flor. ed. Valkenarius ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' „ἔρωτος ἐς ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη. ubi minus bene ceterae edd. „ἐς ᾅδαν.“ *Br.* ἄχρις ἐς ἀΐδεω emendavit etiam *Salmasius* in not. mstis. Planud. habet: ἄχρι καὶ εἰς ἀΐδαν.

XLIII. Cod. Vat. p. 306. Plan. p. 251. St. 364. W. Nauta quidam, qui, cum poſt longam peregrinationem, in patriae conſpectu, poſtridie ſe in terram eſcenſurum eſſe dixiſſet, ſubito coorta tempeſtate naufragio perierat, ſuo exemplo docet, quantum Nemeſis valeat. — Vehementer a vero ſenſu aberravit *Opſopoeus.* — V. 2. δυςπλοΐην Vat. Cod. — Cras tandem moleſta illa navigatio finem habebit. — V. 3. ἴσος Ἀΐδι. ventis vehementer turbatus et exitium nobis afferens. *Macedon.* Ep. XXIII. de nave, Neptuno dedicata, ἧς ἔπι δειλὸς Πολλάκις ὠϊσάμην εἰσελάαν Ἀΐδην. — V. 4. κατέτρυχε. Vat. Cod. recte. — κοῦφον ἔπος. illud verbum fiduciae plenum, Vide ad *Philodem.* Ep. XXIV. 5. — V. 5. τὸν λόγον τὸν αὔριον. verba, quibus aliquid in craſtinum diem deſtinatur et deſignatur.

Ex Lect. p. 172.] *XLIV.* Cod. Vat. p. 449. Edidit *Jenſius* nr. 68. Anthol. *Reisk.* nr. 718. p. 141. *Brunckius* hoc et ſequens Epigr. ſic exhibuit, ut in apogr. Buheriano leguntur, cum omnibus lectionis vitiis, ut inde doctiores verae lectionis indicia peterent. — In priore hoc Epigr. navigantium oblectamenta recenſentur. — V. 1. ὑπὲρ αὐτὴν Vat. Cod. et *R.* — Vel in puppi mihi nonnunquam cubile obtingat, ubi pluviae guttas in rhenonibus ſonantes exaudiam. — πρύμνη. Intellige navis tabulatum ſive cataſtroma, quod eſt in puppi. Ibi enim navigantium vulgus cubare ſolebat. Vide *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. XXII. p. 216. ſq. Delicatiores ſub tabulato cubilia habebant. — Pro τύμματα cum *R.* legendum τύμματι. Quis hîc non meminerit loci ap. *Ciceron.* II. ad Attic. 7. *Cupio iſtorum naufragia ex terra intueri; cupio, ut ait tuus amicus Sophocles,* καὶ ὑπὸ στέγῃ Πυκνῆς ἀκούειν ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί. quem locum *Heynius* comparavit ad *Tibull.* I. El. I. 48. — διφθερίδες pelles ſunt navibus obductae, quas ſegeſtra appellabant Romani. Vide *T. H.* ad *Polluc.* X. 134.

p. 1305. — V. 3. μυλάκων. Non sollicitanda haec lectio. μύλακες h. l. non sunt lapides, ex quibus ignis elicitur; huic enim rei quis, quaeso, molarem adhibuerit lapidem? sed potius saxa in focum exstructa αὐτοσχεδιαστικὸν, quales struuntur, ubi subito ignis ad cibos parandos alendus est. Inter illa saxa cum passim interstitia relinquantur, hic illic flamma prorumpit; hoc est πῦρ βεβιημένον ἐκ μυλάκων. Quidquid enim, difficultates et impedimenta ut superet, luctatur et laborat, βιάζεσθαι dicitur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 114. sq. Hanc interpretationem nostram firmant sequentia. Cave igitur cum *R.* μιλάκων sive μαλαχῶν corrigas, qui sarmenta interpretatur hederae sive malvae, igni alendo inepta; quippe in quibus ignis scintillet tantum et fumet; quare poëta πῦρ βεβιημένον dixerit. — V. 5. καί κε ὕπτοντα ἰδίδοιμι διήκονον ἤδη τ. Sic Vat. Cod. In margine scriptum ἴδοιμι διήκονον ἤδη τράπεζαν. In calce paginae legitur sic: καί κε ῥάπτοντα εἴδοιμι διήκονον ἤδη τρ. *Jensius* καὶ κρύπτοντα et ἠδὲ edidit. *Reiskio* in mentem venit κήρυγγῶντ' ἐπίδοιμι sive κηρέπτοντ' ἐπίδοιμι. Neutrum feliciter. Si vera esset glossa *Hesychii:* κρύπτει, σκώπτει, dixeris, *Antiphilum* scripsisse: καὶ κρύπτοντ' ἀΐοιμι διήκονον, *procacem et dicacem vernam.* *Horat.* II. Serm. VI. 65.

O noctes coenaeque Deûm, quibus ipse meique
Ante Larem proprium vescor, vernasque procaces
Pasco libatis dapibus.

Sed illam ap. *Hesychium* glossam depravatam esse literarum ordo arguit, secundum quem κρούπτει legendum est; quod vocabulum nullam auctoritatem habet. Cogitabam etiam de καὶ ῥέγχοντ' εἴδοιμι — *stertentem in puppi ministrum*, ut Mercurium ap. *Lucian.* Contempl. §. 1. T. III. p. 30. ed. Bip. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκταθεὶς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων. — Mox Vat. Cod. ἔστωμαι. *Reisk.* dedit: ἡ δὲ τράπεζα Ἔστω μοι ἡ πρώτη

v. ὗ. σ. menſa ſit mihi primus quisque in navis tabulato aſſer. Brunckius: ἠδὲ τράπεζα "Εστω μοι πηκτὴ ν. . . In πρώτῃ aliud quid latere ſuſpicor. Caeterum huc facit *Perſius* Sat. V. 146. *Tun' mare tranſilias? tibi torta cannabe fulto Coena ſit in tranſtro?* — V. 7. ψιθύρισμα τὸ ναυτικόν. dulcis garrulitas nautarum. ψίθυροι vocabantur procaces illi et arguti pueri, quibus Romani juxta ac matronae tantopere delectabantur. *Dio Caſſ.* T. I. p. 560. 62. παιδίον τι τῶν ψιθύρων, οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ ὡς πλήθει ἀθύρουσαι τρέφουσι. Vide *Reimar.* T. II. p. 1114. 74. — δὸς, λάβε. Eſt ludi genus, ad quod etiam *Strato* reſpexit Ep. XLVI. δὸς, λάβε παίζει Σωσιάδας ὁ καλὸς καὶ Διοκλῆς ὁ καλός. Quum ibi ad ſenſum nequam traducta ſint verba, *Br.* hic quoque aliquid nequitiae ſubeſſe ratus, τὸ παιδικὸν corrigit pro ναυτικόν. Sed ſic nihil eſt, quod a conjectura ſatis tutum ſit. — Pro εἰ καὶ (εἴ κε *Jenſ.*) *R.* optime ſcripſit: εἶχε τ. — τὸν φιλόκοινον, qui non exquiſitas voluptates quaero, ſed vulgaria capto.

Ex Lectt. p. 173.] *XLV.* Cod. Vat. p. 450. Edidit hoc carmen *Jenſius* nr. 69. Anthol. *Reisk.* nr. 719. p. 142. Corruptelae, quibus ſcatet, et hiſtoriae, ad quam reſpicitur, ignorantia argumentum obſcurum reddunt. Cauſam *Antiphilus* enarrat, cur ardea, ſancta apud alias gentes avis, apud Colchos, (ſi vera eſt lectio) graviſſimo odio habeatur. Vide *Schneiderum* ad *Eutecnium* de Aucupio L. II. 4. p. 431. Hujus enim avis indicio factum eſt, ut hoſtes maris vadum animadverterent, per quod in urbem penetraverunt. — V. 1. „In Κυκλάδων „latet gentile nomen urbis cujusdam ab hoſtibus captae, „quibus vadum in ſtagno indicaverunt ardeae media in „illuvie ſtantes. Nomen hoc in genitivo plurali eſſe „debet, nam ſubſtantivum eſt ἔχθρα, unde pendet: „quod ideo moneo, ne quis Reiskii conjecturam pluris „faciat, quam aequum eſt. Leves mendas cuique tollere facile eſt, at graviores non elui poſſe videntur,

„nisi melioris cod. ope." *Br.* Cod. Vat. non Κυκλάδων habet, sed Κολχάδων. unde *R.* fecit Κόλχος τὸν δύστηνον ἐ. *Vir Colchus infelicem in erodium ad inimici instar saevit.* Colchorum nomen in hoc versu obliteratum esse, probabile fit ex vers. 8. ubi Cod. lectio est κόλχους καὶ βρίαν. Fortasse legendum:

> Κόλχων δύστηνον τίς ἐρωδιὸν ἔχθρα κολάζει,
> τεῦ τε χάριν προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται,
> Φοῖβος ἐρεῖ — —

Phoebus indicabit, quae inimicitiae Colchorum ardeam persequantur, et cujus rei causa haec avis proditoris nomine appelletur. — V. 2. τοῦ χ. *Jens.* Hunc vers. *R.* interrogative accepit; minus recte. — V. 3. ἄλα, non ἀλλὰ, in Cod. habetur. *Jensius* et *R.* dederunt: Φοῖβος ἐρεῖ· ἵνα γεῖτον ὅτ' εἰς ἄλα κ. ἐ. στήσας (sic Vat. Cod. non τήσας). Lacunam post ἐρεῖ esse putavit *R.* Sed divinitus hunc locum restituit *Ruhnkenius* in Epist. crit. I. p. 121. sic:

> Φοῖβος ἐρεῖ· τεναγῖτιν ὅτ' εἰς ἄλα κῶλον ἐλαφρὸν
> στήσας ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει.

comparans *Apollon. Rhod.* L. IV. 1264. ἐπεὶ τενάγεσσι λεύσσω Τῆλε περισκοπέων ἄλα πάντοθεν. Adde Ep. Nostri XXIII. αἰγιαλοῦ τενάγεσσιν ὑποπλώοντα — πουλυπόδην. Verbum ἐθημολόγει *Reiskius* derivavit a θημών, *cumulus, acervus.* Vertit enim: *ex acervo arenae suum sibi cibum colligeret.* Malim ab ἔθηκος derivare, unde ἐθημοσύνη, *consuetudo.* Esset igitur ἐθημολογεῖν, *pro more suo colligere.* Notandum verbum. *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 507. suspicatur: ἐθυννολόγει. — V. 6. πυξοβατεῖ. Cod. Vat. Optime *Reiskius* πεζοβατεῖν. *Tandem intelligebant hostes urbem oppugnantes, ubi pedibus mare transiri posset.* *Parmenio* Ep. IX. Persarum exercitum ναύτην ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους appellat. *Meleag.* Ep. LXXX. οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον. — V. 8. κόλχους καὶ βρίαν. Posse-

riorem hanc vocem metrum respuit. *Jensius* ἐκδηῶν et βρίον legit. Prius verum. Quid in altero lateat, haud facile dictu sit. At in praecedente versu legerim:

ἐπεὶ βαρὺ ἤρατο μῖσος,
ἐκδηῶν Κόλχους — — — — —

Ferite malam hanc avem, quia tam grave sibi conflavit odium Colchorum urbe vastata.

Antiphilo in Cod. Vat. tribuitur Ep. ἀδέσπ. CCCCL.

JULII DIOCLIS CARYSTII

EPIGRAMMATA.

¶. 182.] *I.* Cod. Vat. p. 574. Edidit *Klotz* ad *Tyrtaeum* p. 100. Alterum distichon *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 264. Puero pulcritudine sua elato poëta superbiae vindictam auguratur. — V. 1. προεῖπε. apogr. Lips. et in marg. apogr. *Ruhnkeniani*. — V. 2. οὐδέ. ut *Philodem*. Ep. IV. ὦ σοβαρή, ὑγίαιν'· οὐδ' ὑγίαινε λέγεις. — V. 4. ἄρχῃ. Vat. Cod. et *Wart.* ἄρξει est in apogr. Lips. ἄρξῃ in marg. apogr. *Ruhnk.* — Verba οὐκ ἀποκρινόμενος h. l. sensu passivo accipienda sunt. Tum pilis foedatus prior dicet: Salve, nec responsum feret.

II. Cod. Vat. p. 173. Ἰουλίου Διοκλέους. In Plan. p. 433. St. 567. W. Ἰουλιανοῦ. quod *Reiskio* fraudi fuisse in notitia poëtarum p. 206. animadvertit *Br.* Trias fratrum Pani offert munera. Vide *Archiam* Ep. VI. et sqq. — „V. 3. in omnibus codd. deest. Vacuum re„lictum spatium in Vat. membr. his verbis repletum „a recentiori manu: δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἠϊόνων κροκά„λαισι. Quod reponi posse ad perficiendum sensum ra„tus sum, minoribus literis uncis inclusis excudi cura-

„vi." *Br.* — V. 4. *Suidas* in ἄγκη T. I. p. 29. θηροβολεῖ τούτῳ δ' ἀ.

III. Cod. Vat. p. 374. Plan. p. 72. St. 106. W. De ſcuto, quod dominum inſidentem e fluctibus ſervavit. Idem argumentum tractavit *Leonidas Alex.* Ep. XV. *Theo Alex.* Ep. I. T. II. p. 405. *Zoſimus* Ep. IV. T. II. p. 453. Cogitandum de ſcuto e viminibus contexto, ἀσπίδι οἰσυΐνῃ. Vide *Euſtath.* ad Od. ε. p. 221. 50. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 626. ſq. et *Heynium* ad *Virgil.* Aen. I. 119. De nonnullis Mileſiorum, urbe ab Alexandro expugnata, narrat *Arrianus* L. I. 19. 5. οἱ μὲν αὐτῶν ῥιπτοῦντες σφᾶς ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὑπτίων ἐς νησίδα τινὰ ἀνώνυμον τῇ πόλει ἐπικειμένην διενήχοντο. —

V. 4. $\overset{\text{Η}}{\text{ὀλλυμενους}}$. Vat. Cod. — ¶. 183.] V. 5. In proeliis tu me a Martis ira defendiſti, in undis ex Nerei furore ſervaſti. — ἔν τε θ. Vat. Cod. — ὅπλον. Memineris, ὅπλα, ut *arma*, defendendo potiſſimum corpori inſervire.

IV. Cod. Vat. p. 265. Διοκλέους Καρυστίου. Edidit *Reiske* in Anth. nr. 604. p. 88. Naufragus in litore jacens et ſaepius pulvere inſperſus, quem tamen undae ſemper abluebant, precatur praetereuntes, ne inanem in poſterum inſumant operam. Paſſim depravatum eſt carmen. — V. 1. κόνει κρ. τί γάρ; πάλι μηδ' ἐ. ταύτας 'Ηι. οὐκ ὀνοτὰν γ. ἐ. τίθετε. Sic *R.* qui ex mendoſiſſima ſcriptura ſenſum elicere non potuit. In Vat. Cod. ταύτας ἠόνας οὐκ ὀνοτὴν γ. ἐ. τίσετε legitur. *Br.* emendationum ſuarum, quas *Salmaſio* debebat, rationem non dedit. Lectio οὐ γνωτὴν γαῖαν vix vera. Nihil enim ad rem facit, pulvis naufragi noſtri oſſibus inſperſus utrum de patria terra an de peregrina, ignotaque ideo terra deſumtus ſit. Fortaſſe ſcribendum:

μηδ' ἐπὶ ταύτας
ἠόνος οὐ μενετὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.

ne in hoc litore terra haud manſura me inſpergite. μενετὸς, ὁ δυνάμενος μένειν. *Thom. Mag.* p. 608. Ap. *Ariſtoph.* in Av. 1619. μενετοὶ θεοὶ ſunt μόνιμοι καὶ βέβαιοι, interprete Scholiaſte. γαῖα μόνιμος, βεβαία, huic loco convenientiſſima. Jam haec explicantur in ſequentibus. —

V. 3. μαινετε δ' ἐμε. Sic Vat. Cod. μαίνετο δ' εἴς με dedit *R.* et in proximis εὑρίσκειν. quod Brunckiano εὑρίσκει praetulerim, niſi duplex illud με impediret. *Salmaſ.* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. correxit: μαινέτω εἴς με, et mox ἐκρίψαι ῥαχίαις οὐδέ με χῶς Ἀΐδης. Pro χέρσοισι, quod *R.* adjectiva ſignificatione acceptum cum ῥαχίαις jungit, *in deſertis litoribus*, *Schneiderus* corrigit χέρσοιο. — V. 5. „Ultimum diſtichon exhibui, ut in Cod. ſcriptum „eſt. Manifeſta corruptela. Fortaſſe etiam huc non „pertinet: nam priora duo ſententiam abſolvunt, cui „nihil deeſſe videtur.“ *Br.* In Vat. Cod. ἐπεκβήνει habetur. In ap. Lipſ. ὑπεκβαίνει, et mox Παρ κειμα σ. μ. ὡ. ἄταφοι: *Reiskio* haec ſic corrigi poſſe videbantur: πὰρ κῦμα σταθεροὶ μίμνομεν ὡς ἄταφοι. *et ſic manemus ſemper inſepulti ad fluctus:* χέρσον ὑπεκβαίνει corrigit *Schneider.* ad *Oppian.* Hal. IV. 134. p. 413. *Crinagor.* Ep. XXXI. χέρσον ἐπεκβαίνοντι καταςπασθεῖσα κλύδωνι. Hoc mihi intelligere videor, in hexametro ſcribendum eſſe: χέρσον ἐπεκβαίνειν εἴ μεν χάριν ὕδατι θυμός. At in pentametro minus certa emendatio. Quae olim tentavi in Emendd. in Epigr. Gr. p. 36. nunc vix placent. In σταθερῇ fortaſſe τέφρῃ ſive τέφρην latet. Haec aliquando fortaſſe expedientur. Certe non accedendum ad *Salmaſii* ſententiam in marg. Guy. et Ruhnk. qui hoc diſtichon pro ſpurio et addititio habet.

POLEMONIS REGIS

EPIGRAMMATA.

¶. 184.] *I.* Cod. Vat. p. 512. ſq. *Polemoni* hoc carmen tribuit, quod in Planud. p. 180. St. 263. W. ἄδηλον eſt. Viſo anaglypho, in quo ἀρτολάγυνος, corona et calvaria exhibebantur, ad vitae fructum hortatur. — V. 1. ἀρτολάγυνος. ἄρτος καὶ λάγυνος interpretatur *Brodaeus*, ſive peram, in qua panis et lagena. Huic interpretationi accedit *Schneiderus* in Lex. crit. p. 213. comparans *Plin.* Epiſt. I. 6, *Proinde cum venabere, licebit, auctore me, ut panarium et laguncŭlam, ſic etiam pugillares feras. Athenaeus* narrat L. X. p. 422. D., Cratetem Cynicum objurgaſſe Demetrium Phalereum σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυνον πέμψαντα οἴνου. *Huetius* p. 19. autem vocem ἀρτολάγυνος de panis offâ interpretatur in lagenarum uſum excavatâ. — V. 3. Vulgo hic verſus diſtinctione laborat. Ordo eſt, monente *Brunckio*, καὶ τοῦτο ἱερὸν ὀστεῦν, προάστιον ἐγκεφάλου. Hic προάστιον eſt πρόβλημα, *propugnacŭlum.* Multa ἀπροσδιόνυσα ad hunc locum protulit *Brodaeus*. — Facit huc mos ap. Aegyptios receptus, in conviviis mortis imaginem circumferendi, cum voce: ἐς τοῦτον ὁρέων πῖνέ τε καὶ τέρπευ· ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. *Herodot.* L. II. 78. p. 140. Conf. *Scaliger.* ad *Auſonii* Cent. Nupt. p. 503. ſq. ed. Toll. — V. 5. τὸ γλύμμα. *Huetius* de excavato pane interpretatur; rectius *Brod.* de anaglypho. — περίκεισο ἄνθεα. *Plutarch.* Vit. Arati T. I. p. 328. στεφάνους περικείμενος. Plura hujus locutionis exempla vide ap. *Dorvill.* ad *Char.* p. 68. — *Martial.* II. Ep. 59. *Frange toros; pete vina; roſas cape; tingere nardo: Ipſe jubet mortis te meminiſſe deus.*

II. Cod. Vat. p. 98. Λουκιλλίου ἢ Πολέμωνος τοῦ Ποντικοῦ. *Lucillio* ſoli tribuitur in Plan. p. 474. St.

615. W. Comparandum Ep. *Rufini* XXI. *Aufonius* Ep. LXXIX.

Hoc, quod amare vocant, misce aut dissolve, Cupido;
Aut neutrum flammis ure, vel ure duos.

Tibull. L. IV. 5. 13. *Nec tu sis injusta, Venus; vel serviat aeque Vinctus uterque tibi, vel mea vincla leva: Sed potius valida teneamur uterque catena.* ubi similia comparavit *Dousa.*

III. Cod. Vat. p. 478. Plan. p. 350. St. 489. W. Totum expressum ex *Platon.* Ep. XVII. — V. 3. „ἀπο-„ρέπω. Compositum a ῥέπω. in Lexicis non comparet.“ *Br.* Obversabatur cl editori, ut videtur, Latinum verbum *repo* (ἕρπω). *Schneiderus* conjiciebat: καὶ τάχα μέν κεν ἀφεῖρπε. — V. 3. κέκλειϲται. Vulgo.

DIODORI SARDIANI

EPIGRAMMATA.

¶. 185.] *I.* Cod. Vat. p. 186. Διοδώρου. Edidit *Kuster.* ad Suid. T. I. p. 67. Anthol. *Reisk.* p. 39. nr. 490. In Diogenis vestem, quam e tempestate servatus Cabiris dedicaverat. — V. 1. Laudat *Suid.* in ἀήτης. — V. 2. Idem in Βοῤῥᾶς T. I. p. 442. λαίλαπι Βοῤῥαίῃ κλασθὲν ἐπέλησε. at T. II. p. 420. in λαίλαψ, habet idem Βορέῃ et ἐπεῖδε κέρας. In Vat. Cod. Βοῤῥαίῃ κ. ἐς εἶδε κ. In apogr. Lipf. ἔσεισε. Βοῤῥείῃ *Salmasii* est emendatio in marg. ap. Guy. et Ruhnk. Ad verbum ἐσεῖδε ex ultimo versu Διογένης assumendum. — V. 3. Βαιώτις. vitiose apogr. Lipf. σοί γε suspicatur *Kuster.*, male. Vestis enim loquitur. σοί μι Vat. Cod. — Βοιώτιε Κάβειρε. Insigni religione Cabiri colebantur ap. Boeotios. Vide *Pausan.* IX. 25. p. 757. sqq. *Dionys. Halicarn.* Ant. Rom. I. 68. —

V. 5. Hunc verſum cum ſeq. laudat *Suid.* v. λώπιον T. II. p. 462. τὸ εὐτελὲς ἱμάτιον. λαῖφος. Qui Cabirorum myſteriis initiati erant, ab illis ex periculis ſervari credebantur, ut notavimus ad *Callimachi* Ep. XXVI. p. 278. His naufragi vota perſolvebant, crines detonſos, ſi nihil aliud ſupererat, aut veſtes, quibuscum ex undis enataverant. Huc facit inprimis *Horat.* Carm. I. V. 13.

— me tabula ſacer
Votiva paries indicat uvida
Suspendiſſe potenti
Veſtimenta maris deo.

— V. 6. ἀλέγοις. Vat. Cod. ἀλέκοις emendavit *Reisk.* et ante eum *Salmaſius. Gaetulic.* Ep. III. Εἰ δ', ὥς μεν βαρύγυιον ἀπώσαο νοῦσον, ἐλάσσεις Καὶ πενίην. ubi vide not.

II. Cod. Vat. p. 186. Διοδώρου. Plan. p. 426. St. 560. W. Maximus quidam, natales celebrans, Junoni ſacra cum precibus facit. — V. 1. Ἴμβρασον. Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης. *Apollon. Rhod.* L. I. 187. Ad Imbraſum, Sami fluvium, Junonem natam eſſe, tradebant veteres. Vide *Schol. Apoll. Rhod.* L. II. 868. qui ſervavit verſum *Callimachi*: ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου (fr. CCXII.). Totam inſulam olim Partheniam fuiſſe appellatam, ait *Lactant.* Inſt. Div. L. I. 17. *Inſulam Samum ſcribit Varro prius Partheniam nominatam, quod ibi Juno adoleverit ibique Jovi nupſerit.* Cf. *Stephan. Byz.* p. 327. *Strabon.* L. X. p. 457. et *Spanhem.* ad *Callim.* p. 416. ſq. — V. 3. μόσχων. Vitulis Junoni litatur; alii ei juvenca, alii agna fieri narrant. — V. 4. ἴσμεν ex Plan. εἰς ὅσοι vitioſe Vat. Cod. — μακάρων θεσμόν. qui res ſacras, ſacrorum ritus intelligimus. Hinc probabile eſt, Maximum Junonis ſacerdotem fuiſſe. — V. 5. ἐπὶ σπένδων. Vat. Cod. — ἐπένευσεν ἔμπεδα. *Aeſchyl.* Eumenid. v. 335. μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. *Heſych.* ἔμπεδα. ἐπιτελῆ. βέβαια. ἰσχυρά. ἀμετάλλακτα. ἀσφαλῆ. — Parcae non inviderunt ei id,

quod Juno sacrificanti annuerat. Paulo insolentius *Callimach.* H. in Pall. 104. ἐπεὶ Μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα, Ἀνίκα τὸ πρᾶτόν νιν ἐγείναο. Nec tamen cum *Bentleio* locum mendosum existimaverim. Si enim λίνα Μοιρᾶν dici possunt μεγαίρειν, quidni etiam ἐπινεύειν dicantur?

III. Cod. Vat. p. 482. Εἰς κρύσταλλον γεγλυμμένον. Plan. p. 350. St. 489. W. Verba hujus carminis satis sunt perspicua, sed in re ipsa haeremus. De scalpta imagine Arsinoës accepit is, qui lemma addidit, et *Heynius* in Commentatt. T. X. p. 119. At huic interpretationi nec verbum γράψας favet, nec id, quod de colore imaginis dicitur, Ζεύξιδος ἡ χροίη καὶ ἡ χάρις, quae verba sic interpretatur *Huetius* p. 33.: Adeo elegans est haec imago, ut a Zeuxide picta videri possit. — Picta igitur esse debuit; nam in scalpta imagine coloris mentio fieri non poterat. Videtur igitur crystallus Saturejo pro tabula fuisse. — V. 2. δαίδαλον. h. l. pro δαίδαλμα. ποίημα interpretatur *Hesychius.* — V. 3. γλύψας tentat *Brodaeus.* — V. 4. μεγάλης ἀνάσσης. magnae huic reginae simillima sum.

¶. 186.] *IV.* Cod. Vat. p. 366. Edidit *L. Holsten.* ad *Stephan.* p. 341. *Jens.* nr. 46. Anthol. *Reisk.* nr. 696. p. 132. In Pharum. Vid. de hac turri, in insula Pharo a Sostrato Cnidio exstructa, *Salmas.* ad *Solin.* p. 340. C. ubi hoc distichon profert, ut etiam ad *Achillem Tat.* L. V. 6. p. 418. ed. Bod. *Isaac. Vossius* ad *Pomp. Mel.* II. 7. p. 204. sq. *Casaub.* ad *Strabon.* XVII. p. 1141. — V. 2. σύμβολα Vat. Cod. σύμβολον edidit *Salmasius.* *signum portus;* ubi portus sit, navigantibus indico.

V. Cod. Vat. p. 427. Plan. p. 41. St. 60. W. Drusum puerum, multis jam laudibus insignem, Adrasteae divae commendat. Referendum videtur ad Drusum, Germanici filium, qui per Tiberium periit A. U. 787. — V. 1. φυλάσσει Vat. Cod. — Ἀδρήστεια. Eadem cum

Nemesi, ut constat ex *Antimacho* ap. *Strabon.* XIII. p. 588. *Ammian. Marc.* XIV. p. 34. Vide *Schellenberg.* in fr. Antim. p. 72. — „ἰχναίη dicta Nemesis, quia „ἰχνηλατεῖ τὸ δίκαιον, ut Lycophronis graecus interpres „ad hunc versum: τῆς θ' Ἡλίου θυγατρὸς ἰχναίας βραβεύς. „seu, ut Tzetzes, διὰ τὸ κατ' ἴχνος ἕπεσθαι. Vel Ἰχναίη a „Thessaliae urbe Ἴχναι. Strabo p. 435. καὶ Ἴχναι, ὅπου ἡ „Θέμις Ἰχναία τιμᾶται. ubi vide Casaubon. et Hesychii „Interpp. ad Ἰχνέμη." *Br.* Ἰχναίη Θέμις prima occurrit in Hymno Homer. in Apoll. 94. *Philo* de Mose L. I. p. 96. ἡ γὰρ κόλασις ἑπομένη κατ' ἴχνος, μελλόντων μὲν ἐβράδυνε, πρὸς δὲ ἀδικήματα θέοντας ἐπιδραμοῦσα κατελάμβανε. *Stephan. Byz.* v. Ἴχναι. — ἰχναίη Θέμις — καὶ ἀπὸ τοῦ διωχθῆναι κατ' ἴχνος ὠνομάσθη. — V. 2. ἡ πολλ. Quae multorum mentes decipit, qui, quoniam pulcritudine, ingenio et honoribus florent, in superbiae crimen incidant. — V. 3. δείδια. Jam enumerantur ea, quae Drusum Adrasteae obnoxium facere possint. — V. 5. τοιάδε. Haec ejusmodi sunt, ut in divinam potius quam mortalem naturam cadant.

VI. Cod. Vat. p. 391. Plan. p. 34. St. 51. W. Διοδώρου Σαρδιανοῦ τοῦ Διοπείθους. Vehementer a vero hujus carminis sensu aberravit *Ducker.* in Addendis ad Thucyd. p. 666. *Casaubonus* illud ad Neronis reditum e Graecia retulit, de quo *Suetonius* in Nerone c. XXV. *Reversus e Graecia Neapolin – albis equis introiit, disjecta parte muri, ut mos hieronicarum est.* Verba poëtae tamen non satis conveniunt hieronicae; nec, cum dicitur κοῦρος ἀρτιγένειον ἔχων χνόον, Nero significari potest, qui, cum ridiculam illam pompam ducebat, triginta annos natus fuit. *Diodorus* noster sub Tiberio claruit. De ipsius tamen Tiberii, quem saepe Neronem vocari supra monuimus, reditu ex bello Rhaetico quominus hoc carmen accipias, vetant verba versus quinti. Agebat enim Tiberius eo tempore annum aetatis vicesimum

ſeptimum. Cogitaveris de Nerone, Germanici filio, Druſi (vide Ep. praeced.) fratre. Sed hunc bellicis laudibus floruiſſe, non conſtat. — V. 1. Qualis olim Neoptolemus, Scyro relicta, Ilium venit, ſic Nero Romam. Αἰγιβότου. *Strabo* L. IX. p. 437. τὴν Σκύρον — καὶ τὰ τοιαῦτα θρυλλεῖσθαι ποιεῖ, οἷον αἱ τῶν αἰγῶν ἀρεταὶ τῶν Σκυρίων. *Euſtath.* ad *Dionyſ. Perieg.* v. 521. θαυμασταὶ δὲ αἶγες αἱ Σκύριαι. *Athen.* L. I. p. 28. A. Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος αἶγες ἐξοχώταται. ex *Pindaro.* — ἔπλων. Vat. Cod. et ſic invenit Ald. in Cod. idque receptum ab Ald. ſec. et tert. — V. 2. μενεπτόλεμος. Vat. Cod. — V. 5. Ille, Neoptolemus, nonniſi fortitudine excelluit; hic, Nero, utroque, et fortitudine et ſapientia.

VII. Cod. Vat. p. 205. Edidit *Kuſter.* ad *Suid.* v. αἴλινον T. I. p. 650. *Wetſten.* ad N. T. II. p. 135. Anthol. *Reiſk.* nr. 545. p. 65. In Athenaïdem, Lesbiam, Iaſonis et Melae filiam, quae, puerpera, morte immatura exſtincta eſt. — V. 1. 2. laudat *Suidas* l. c. — με. Marmor tumulo impoſitum loquitur. Verba ſic jungo: τοῦτο τὸ αἴλινον γράμμα (triſtis haec inſcriptio, quae Athenaïdis luctuoſum indicat fatum) τῆς Διοδωρείου σοφίης (Diodori poëtae) λέγει με κεκόφθαι ὠκυμόρῳ λεχωΐδι. — V. 3. κατάφθιτο. Vat. Cod. — Μήλας idem. *Reiskius* Μηλοῦς edidit. — Ad κλαῖεν *Reiskius* Diodorum ſubaudit, cujus nomen in Διοδωρείου latet, eumque Athenaïdis maritum fuiſſe ſtatuit. Hoc probabile; at δεξάμενος vix acceperim pro *in matrimonium ducens.* Et quam dura, quaeſo, verborum ſtructura! Mihi poëta hunc quoque verſum tumulo ſive cippo tribuiſſe videtur. Quare legerim:

παῖδα δὲ Μηλᾶς
δεξάμενος, θαλερὴν κεύθω Ἀθηναΐδα.

Nihil verbo κεύθειν in hoc contextu aptius. *Euripid.* Hecub. 325. ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις. Epigr. ἀδέσπ. DCLXVIII.

DCLXVIII. οὐ κεύθει φθιμένην βαιὴ κόνις. DCCXXII. ἀλλὰ τὰ μὲν κεύθει μικρὰ κόνις ἀμφιχυθεῖσα. In hoc contextu etiam verbum δεξάμενος propriam ſibi ſignificationem retinet. — V. 8. θηροφόρων ἔμελεν. Vat. Cod. — Tu, o Diana, cum Athenaïs tuam opem imploraret, venationi intenta preces puerperae non audiſti. Simile acumen in dicto ejus, qui Dianam circa Alexandrum occupatam, templo flagranti opem ferre non potuiſſe dixit; quod *Cicero Timaeo* tribuit, de Nat. Deor. II. 27. rectius *Plutarchus Hegeſiae* in Vit. Alex. T. I. p. 665. F. Vide *Ruhnken.* ad *Rutil. Lup.* I. p. 26. ſq.

¶. 187] *VIII.* Cod. Vat. p. 317. Διοδώρου τοῦ γραμματικοῦ. *Jenſius* nr. 36. Anthol. *Reiskii* nr. 687. p. 129. Paula Tarentina maritum a caedis crimine teſtimonio ſuo liberat. — V. 1. ἔκρυψεν. Vat. Cod. ἔκρυφεν. apogr. Guy. et Ruhnk. — Teſtatur ſepulcrum, ubi caligine et tenebris circumdatur. — V. 2. τ' omittit *Jenſ.* — V. 3. κατέκτανε. Vat. Cod. — V. 4. οὔνομα Ῥουφίνος. Vat. Cod. mira lectio, quam *R.* ſic refingere conatus eſt: παπταίνων γαμετῆς, οὔνομα Ῥουφίνιος. Sed hoc jejunum. Ingenioſius *Bernardus* in Epiſt. ad Reisk. p. 508. τί ματεῖς τοὔνομα; Ῥούφίνιος. *Brunckius* audacter recepit conjecturam *Salmaſii*, ne monitis quidem lectoribus. Quid? quod inepta eſt lectio, et auctoris ingenio indigniſſima. — V. 5. ἀλλά με. Vat. Cod. — Fatum fatale me ad inferos detruſit; nec ſane ſola ſum mulier, quae celeri fato perierit. ὠκύμορος duplicem interpretationem admittit: et ea eſt, quae immatura morte periit; et quae ſubito exſtincta eſt. De ſubito caſu hoc loco agi, probabilius.

IX. Cod. Vat. p. 306. Plan. p. 262. St. 378. W. Emendatius edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 504. — V. 1. ἡμιτελῆ θάλαμον. Ductum ex *Homeri* Il. β. 695. quod multi expreſſerunt. Vide not. ad *Tzetz.* Antehom. v.

222. et 227. — καὶ ἐγγύθι. dum nuptiae parabantur.— V. 3. Θώνιον Ἀ. τε μ. ἤ. οἵ σε. Vulgo. Quaedam edd. vett. tamen habent δὲ et ἤ σε. Haec lectio, quam Vat. Cod. praebet, qui insuper μάλ' legit pro μέγ', unice vera est. Hipparchus noster, quem anno quarto et vicesimo aetatis suae exstinctum esse docemur vers. 5., ducturus erat puellam Thonium, Astacenam. Ἄστακος nomen est pluribus urbibus commune. Vide *Steph. Byz.* p. 127. τὸ ἐθνικὸν Ἀστακηνὸς — καὶ Ἀστάκιος καὶ Ἀστακία. Bithyniae fortasse urbem significavit. Certe Ep. XIV. Bithynum hominem luget. Pro Θώνιον Cod. quidam ap. *Dorvill.* Θύνιον. — V. 5. In Cod. Vat. adscripta nota: ζήτει εἰ ἓν τὸ ἐπίγραμμα εἰς Ἵππαρχον. Nulla quaestione opus est. Pro Ἱππάρχου *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 69. Ἵππαρχε corrigit. Mihi vulgata elegantior videtur. — ποίας, *annos*. *Rhianus* ap. *Pausan.* IV. 17. χείματά τε ποίας τε δύω καὶ εἴκοσι πάσας. Comparavit *Dorvill. Virgil.* Ecl. I. 70.

X. Cod. Vat. p. 218. Διοδώρου. In Plan. p. 198. St. 287. W. *Germanici* est. In Cod. Constantini Lascaris, quem Iriarte describit, p. 86 — 120. hoc Epigr. *Germanico* inscriptum jungitur Epigrammati *Tullii Gemini* X. p. 287. — In monimentum Themistocli ap. Magnesios exstructum. *Plutarch.* Vit. Themist. c. 32. τάφον μὲν αὐτοῦ λαμπρὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ Μάγνητες ἔχουσιν. Ejus cineres tamen clam Athenas transmissos esse narrat *Pausan.* L. I. 1. p. 3. ex *Thucyd.* L. I. 138. μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ ἐστὶ τῇ Ἀσιανῇ, ἐν τῇ ἀγορᾷ. — τὰ δὲ ὀστᾶ φασὶ κομισθῆναι αὐτοῦ οἱ προσήκοντες οἴκαδε, κελεύσαντος ἐκείνου, καὶ τεθῆναι κρύφα Ἀθηναίων ἐν τῇ Ἀττικῇ. Hinc apparet, cur *Diodorus* noster hoc monimentum κενὸν ἠρίον vocaverit. At haec quomodo cum sequentibus conspirant, ubi Themistocles ὀθνείην χθόνα ὑποδῦναι, i. e. in peregrina terra sepultus esse dicitur? Haec corruptelae suspicionem faciunt. Adde, quod enuntiatio interposita,

ὅτ' ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμενος, sequentibus non satis bene aptatur. Dicendum enim erat, articulo interposito: ὅτε ὁ – ῥυσάμενος. Quare vide, an ap. nostrum scribendum sit:

Τοῦτο Θεμιστοκλεῖ καλὸν ἠρίον εἵσατο Μάγνης
λαός· ὁ δ' ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμενος,
ὀθνείην ὑπέδυ χθόνα καὶ λίθον – –.

Sic omnia cohaerent optime: *Pulchrum hoc monimentum Magnesii exstruxerunt Themistocli. Hic autem, qui patriam a Persis liberaverat, non Athenis, sed in peregrina terra sepultus est. Sic invidia statuerat. Quo majores enim virtutes sunt, eo minora eas praemia sequi solent* — *Diodorus* igitur illam famam, quae Themistoclis ossa Athenas translata esse ferebat, aut ignorabat, aut se ignorare simulabat. *Grotius* pro κενὸν fortasse κακὸν, vel simile quid legit. Vertit enim: *Vile Themistoclei gens dat Sipylea sepulcrum.*

XI. Vat. Cod p. 242. Διοδώρου Ταρσέως. Plan. p. 198. St. 288. W. gentile nomini non addidit. Non ex tumulo ap. Magnesios, sed ex rebus praeclare gestis Themistoclis gloriam aestimandam esse docet. Idem sentiens Agesilaus vetabat, ne ipsi statua poneretur, dicens: εἰ γάρ τι καλὸν ἔργον πεποίηκα, τοῦτό μου μνημεῖον ἔσται· εἰ δὲ μή, οὐδ' οἱ πάντες ἀνδριάντες, βαναύσων οὐδενὸς ἀξίων ἔργα ὄντες. *Plutarch.* T. II. p. 191. C. — V. 3. τεκμαίρου Σαλαμ. Sic passim loca, ubi illustris cujusdam viri virtus eluxit, ejus monimenta dicuntur. *Vellejus* L. I. 12. 5. *Eamque urbem – funditus sustulit, fecitque suae virtutis monimentum, quod fuerat avi ejus clementiae. Horat.* IX. Epod. 25. *Neque Africano, cui super Carthaginem Virtus sepulcrum condidit.*

¶. 188.] *XII.* Cod. Vat. p. 214. Διοδώρου. Huic hoc carmen vindicavit *Dorvill.* in Sicul. T. I. p. 133. cum in Plan. p. 273. St. 394. W. ἄδηλον sit. Scriptum

in Aeschylum in Sicilia sepultum. Vide ad *Antip. Thess.* Ep. LVII. — V. 3. γελᾶ. Vat. Cod. Γέλας. Plan. Veram lectionem vidit *Huetius* p. 26. Dicitur τοῦ Γέλα, ut τοῦ Ἱμέρα, τοῦ Φιντία. — Partem hujus vers. cum seq. laudat *Suid.* T. I. p. 671. in ἔγκοτον. ἐχθρόν. ἐνδιάθετον. ubi φθόνος αἰὲν legitur, plane ut in Vat. Cod. Sic iterum in Θησείδας T. II. p. 196. Emendavit *Toup.* Emend. in Su. P. II. p. 193. et Cur. nov. p. 195. Fortasse tamen in hac lectione aliud quid latet, quam quod Planud., ex conjectura procul dubio, reposuit; nimirum:

τίς φθόνος, αἶ, αἶ,
Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει.

Sic solent poëtae. *Thall. Miles.* Ep. V. 3.

XIII. Cod. Vat. p. 260. Plan. p. 212. St. 308. W. In Menandrum. Hoc carmen, in quo tumulus loqui fingitur, omnino planum esse et expeditum pronuntiat *Opsopoeus.* Mihi secus videtur. Antithesin esse in priore ejus parte, et in verbis, εἰ δὲ Μένανδρον — —, satis apparet; sed ea, aut ipsius poëtae, aut librariorum culpa, paulo obscurior est. Alterum membrum quidem expeditum: Ipsum si quaeris Menandrum, ille apud Jovem sive in beatorum insulis versatur. In protasi igitur sensus esse debet: Ego nihil nisi cineres Menandri, non ipsum poëtam, contineo. Hic sensus ut exstat, verba, τὸν Διοπείθους Κεκροπίδην Μένανδρον, sic accipienda: Atheniensem illum virum, Diopithis fil., quem, dum viveret, Menandrum appellabant, intra me contineo; is enim in pulverem et cineres conversus est; at verus ille Menander etc. — At sic apparet, verba, Βάκχῳ καὶ Μούσῃσι μεμηλότα, parum opportune cum protasi conjuncta esse. — Haeremus etiam in v. 3. ubi Menander dicitur ὀλίγην κόνιν ἐν πυρὶ ἔχειν, pro οὗ ὀλίγην κόνιν ἔλιπε τὸ πῦρ. Haec omnia, fateor, depravationis suspicionem movent; sed quomodo carmen restituendum sit, non dixerim. Sensus, quem quaerimus, exsisteret, si legeretur:

Κεκροπίδην οὐ μὲν, ξεῖνε, Μένανδρον ἔχω,
ἣν δὲ τὸ πῦρ ὀλίγην ἔλιπεν κόνιν — —

Sed tam audacibus in emendando eſſe non licet. Viderint alii, quomodo ſe ex his ſalebris expediant. In poſtremis color ductus ex *Callimachi* Ep. L. ἣν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἄϊδος . . . δήεις αὐτὸν ἐν εὐσεβέων. — Ad ἣ μακάρων ſubaudio νήσοις.

XIV. Cod. Vat. p. 317. ſq. Anth. Plan. p. 214. St. 311. W. In Achaei cujusdam, fortis viri, tumulum, ab ejus patre Diomede exſtructum. — V. 1. ἦνεσ' vulgo et in Vat. Cod. Lectionem ἤνυσ' commemorat *Brodaeus*; et ſic emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. — γράμμα, ut ſupra Ep. VII. pro *inſcriptione.* — Ἀσκανίη λίμνη in Bithynia. Vide *Strabon.* L. XII. p. 847. et *Steph. Byz.* p. 122. — V. 3. δέ με. Vat. Cod. — V. 4. ὑψιφαΦ. . . ῃ. ſic Vat. Cod. — Pro ἀνέτεινε *Caſaubon.* in not. mſc. tentat ἀπέτινε. Emendatione opus eſſe non videtur. ἀνατείνειν h. l. idem eſt, quod ἀνεγείρειν. Vide *Budaei* Comm. Gr. L. p. 972. ſq. — V. 6. υἱεῖ ᾧ. Plan. et Vat. Cod. υἱέα οἱ emendavit *Scaliger* et *Caſaub.* in not. mſc. *Brunckius* unde hanc emendationem ſumſerit, non indicavit. Mire hoc diſtichon interpretatus eſt ſummus *Grotius.*

XV. Cod. Vat. p. 306. ſq. Plan. p. 222. St. 322. W. In puerum vernam, qui de ſcala delapſus cervicem fregerat. — V. 3. ἐπεὶ δ' ἴδε θεῖον ἄ. Vat. Cod. et Plan. Vera lectio, quam *Br.* non mutare debebat cum *Opſopoeo*, qui offendebatur *Diodori* inſolentia ſe ipſum θεῖον ἄνακτα vocantis. Sed poëtam ex pueri ſervi mente locutum eſſe dixeris. — V. 6. Vulgo litera minori κόρακος. quod inepte interpretatur *Opſopoeus* de Aethiope; idem tamen proprium fortaſſe nomen eſſe ſuſpicabatur. Sic quoque *Brodaeus.* Non igitur opus eſt cum *Anonymo* Bibl. Bodl. et *Scaligero* corrigere κόλακος. *Scaliger* ad-

ſcripſit haec: κόλακος. διὰ τὸ ἐκτείνειν ἐρχομένου τοῦ δεσπότου ἐν τῷ θνήσκειν τὰς χεῖρας.

¶. 189.] *XVI.* Cod. Vat. p. 305. Plan. p. 253. St. 367. W. In mare Ionium poëta invehitur, quod cum alios permultos, tum nuper Aegeum et Labeonem merſerit. — V. 2. „νηλής, Ἀΐδεω – Vat. Cod. quod perinde „eſt." *Br.* — V. 3. Quis enim mala, quae patraſti, enarrare queat, tot infelicium miſera morte obſervata? — Verbum ὀπίζομαι, ſi ſana eſt lectio, non vulgarem ſignificationem habet, ſed pro ὀπιπτεύειν eſt poſitum. — V. 5. ἄλγεα καὶ λαβέων ὃ σὺν (obſcurum an σὸν) Vat. Cod. et ſic vulgo λαβέων ὅσον. In marg. Wechel. ἴσως βλαβέων δεῖ γράφεσθαι. *Stephanus* λωβέων tentat, et v. ſq. βρύξας ſuſpectum habet. *Brodaeus* interpretatur: *Aegei et Labeonis, quos cum ſociis abſorpſiſti.* et ὅσον ὠκυμ. *jamjam et illico perituris.* Meliorem igitur lectionem perſpectam habuit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. legit: ἄλγεα καὶ Λαβεῶνος ὃν ὠ. jungens, ut videtur, αἶσαν δυστήνων καὶ ἄλγεα Λ. At quanto facilior et elegantior lectio Brunckiana! *Huetius* denique p. 24. Αἰγέα καὶ Λαβεῶνος ἐν ὠ. ἑ. pro *Aegeum, Labeonis fil.* — V. 6. Bene ſe habet βρύξας, quod ſuſpectum erat *Stephano. Philipp.* Ep. LXXVII. ὤλετο δ' οἰκτίστως βρυχθεὶς ἁλί. Hinc βρύχιος et ὑποβρύχιος, *ſubmerſus.* βρυχίη ἅλς ap. *Apollon. Rhod.* I. 1310. *mare ſtrepitoſum* eſt. Vide *Arnald.* in Animadv. crit. p. 216. — Huic Epigrammati in Vat. Cod. jungitur diſtichon, quod huc non pertinet, ſed ad *Antipatri Sid.* Ep. XCVII. ubi vide.

ACERATI GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 226. Plan. p. 238. St. 346. W. In Hectorem, Homericis carminibus immortalem gloriam adeptum. — V. 1. Ὁμηρείησιν. Vat. Cod. — V. 2. ἐρυμνότερον. Plan. et Vat. Cod. a man. sec. Haec lectio mihi alteri Vat., quam *Br.* recepit, videtur praeferenda. Non moenia Trojae, quamvis a diis exstructa, sed tu, o Hector, patriae praesidium majus et fortius. Similiter Anth. Lat. I. Ep. CII. p. 84.

Defensor patriae, juvenum fortissimus, Hector,
Qui murus miseris civibus alter eras.

— V. 3. ἐν σοι. In tuo funere. — V. 4. ἐσιγήθη. carmen de bello trojano conticuit. σιγᾶσθαι sic utitur *Eurip.* in Alc. 79.

LEONIDAE ALEXANDRINI

EPIGRAMMATA.

¶. 190.] *I.* Vat. Cod. p. 571. Edidit *Klotz* ex Schedis Vinar. in Musa puer. nr. 35. p. 67. *Burmann.* ad Propert. p. 251. In Vat. Cod. Ἰλίου Λεωνίδου reperitur. — Miratur poëta, quod Jupiter Periandrum, formosum puerum, non e terra rapuerit. — V. 1. πάλιν τ. εἰλαπίναισι. Vat. Cod. εἰλαπίνῃσιν. ap. Lips. Respicitur *Homer.* Il. α. 423. Jupiter aut in remotissimis terris versatur, aut alio quodam amore occupatus tenetur. — V. 2. ἔρπυσεν. *Klotz.* *Propert.* L. II. 2. 55. *Cur haec in terris facies humana moratur? Jupiter, ignoro pristina*

furta tua. quem locum comparavit *Valcken.* in Epist. ad Roev. p. XIII. ubi prius hujus carminis distichon excitavit. — V. 4. ἢ minus placet. Scribendum ἢ φιλόπαις — ut *Burmannum* video edidisse. Tertiam enim causam poëta attulit, cur Periander adhuc in terris moretur. — Comparandus *Petronius* c. CXXVI.

Quid factum est, quod tu, projectis, Jupiter, armis,
Inter coelicolas fabula muta taces?
Nunc erat a torva submittere cornua fronte;
Nunc pluma canos dissimulare tuos.
Haec vera est Danaë: tenta modo tangere corpus:
Jam tua flammifero membra calore fluent.

II. Vat. Cod. p. 369. *Leonidae Tarentino* tribuit; nescio quam recte. In Plan. p. 66. St. 96. W. gentile non additur. Poëta in astrologos, homines imperitos et stolidos, invehitur. — V. 1. ἀστερόεσσαν κέλευθον. *Signaque et adversos stellarum noscere cursus. Manil.* I. 15. Dictum pro κέλ. ἄστρων.

III. Cod. Vat. p. 535. Λεωνίδου. Plan. p. 140. St. 204. W. In Sosiptolim, ingentis nasi hominem. Similiter in Ep. ἀδεσπ. XC. Ἡ ῥὶς Κάστορός ἐστιν — Ἐν πλοίοις ἄγκυρα, κατασπείροντι δ' ἄροτρον· Ἄγκιστρον γρίπει· ὀψοφάγοις κρεάγρα.

IV. Cod. Vat. p. 535. τοῦ αὐτοῦ. Plan. p. 140. St. 204. W. Zenogenes, aedibus, ubi habitabat, igne flagrantibus, effugium quaerens, Antimachi naso pro scala usus effugit. — V. 1. πολλὰ δ' ἐμόχθει. *Hermesian.* El. 35. πολλὸν ἀνατλάς. *Philetas* fr. IV. καὶ πολλὰ μογήσας. — V. 2. ὑπεκχαλάσαι mallet *Jos. Scaliger* in not. msc. quod verum puto. *Aristoph.* Vesp. 379. ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα Δήσας σαυτόν. καθίμα δὲ τὸ ὑποχάλα. *Plutarch.* T. I. p 769. A. διὰ στενῆς θυρίδος παρὰ τὸ τεῖχος ἐκμηρυόμενος αὑτὸν καὶ παιδία καὶ γυναῖκα. —

Vulgo αὐτὸν legitur. — V. 3. οὐκ ἔφθανεν. nihil profecit. De menſura mediae ſyllabae in ἔφθανε, quae naturâ ſuâ longa, ab Atticis tamen corripitur, *Brunck.* in Lect. p. 157. ad *Apollonid.* Ep. XII. et *Clark.* ad Il. β. 43. — V. 4. ἔφυγεν. Plan. et Vat. Cod.

¶. 191.] *V.* Cod. Vat. p. 537. Λεωνίδου. Plan. p. 145. St. 211. W. In Diodorum, malum pictorem. — V. 1. ἔθηκεν. Vat. Cod. — Similiter luſit *Lucill.* Ep. XCIV.

VI. Cod. Vat. p. 533. ſq. Λεωνίδου. In Plan. p. 151. St. 219. W. τοῦ αὐτοῦ inſcribitur. Praecedit autem Ep. *Nicarchi* XXXII. quod in veteribus edd. Λεωνίδου, in Steph. Λουκιλλίου nomen gerit. — Scriptum in Simylum pſalten, qui omnes vicinos ſuos cantando necavit, praeter unum Origenem, ſurdum. — V. 3. τοὔνεκεν. auditum, quem natura ei negaverat, vita longiore compenſavit.

VII. Cod. Vat. p. 518. Plan. p. 134. St. 194. W. In Philinum, qui juvenis vetulam, ſenex virginem duodecim annorum duxerat. Simile Epigramma exſtat in puellam, quae immaturâ aetate juveni, firmior annis ſeni nupſerat, Anthol. Lat. T. II. p. 470. quod tamen an vetuſtum ſit, dubitatur. *Moneta* in Menagian. T. IV. p. 163. ſqq. in Margaretham, Caroli V. filiam, putabat ſcriptum. — V. 3. τὸν γὰρ ἄ. δ. ποτὲ σ. εἰς. Vat. Cod. Liberos non procreavit; τότε, cum vetulam haberet conjugem. σπείρων. agrum colens ſterilem. Nihil notius, quam metaphorae ab aratione ad liberorum procreationem traductae. — V. 4. νῦν. nunc, cum puellam habet. ἀμφοτέρων, τοῦ σπείρειν καὶ τῶν παιδῶν.

VIII. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Jenſius* nr. 144. Anth. *Reisk.* nr. 795. p. 172. Leonidas Poppaeae, natales celebranti, ſphaeram coeleſtem dono mittit. Conf. *Antip. Theſſ.* Ep. XV. — V. 1. Οὐράνιον μίμημα. Globum

coeleſtem, mundi imitamentum. Apte confert *Meinecke*, qui haec carmina una cum *Leonidae Tarentini* Epigrammatis edidit Lipſiae 1791., *Lucianum* in Nigrin. 2. T. I. p. 29. ed. Bip. προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. — V. 3. Ποππαία. Neronis conjux, quam, Octavia repudiata, duxit a. U. 815. Haec cum perierit a. U. 818., tenemus tempus, intra quod hoc Epigr. ſcriptum fuit. — V. 4. καὶ λέκτρων. dignitate regia, quam a conjuge tenes. λέκτρων de cubiculo thalamove male accipitur. Eſt *conjugium* hoc loco, ut multis aliis. Jam intelligis, quare globus *coeleſtis* λέκτρων Ποππαίας dicatur ἄξιος. — σοφίης. Elegantis ingenii mulier Poppaea fuit, teſte *Tacito* Ann. XIII. 45. *Huic mulieri cuncta alia fuere, praeter boneſtum animum. — opes claritudini generis ſufficiebant; ſermo comis, nec abſurdum ingenium.*

IX. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Berkel.* ad *Stephan. Byz.* v. Θύμβρις p. 404. qui *Leonidam* exiſtimat gratulari Caeſari A. U. C. 708. poſt devictum Pompejum Romam redeunti. Nihil hac opinione falſius. *Reisk.* Anth. nr. 658. p. 115. aut ad Neronis triumphum (vide ad *Diodori Sard.* Ep. VI.) aut ad Veſpaſiani ex Aegypto reditum (*Sueton.* Vit. Veſp. c. 7. 8.) exiſtimabat reſpici. At de ejusmodi reditu in hoc carmine non agitur. Poëta Alexandrinus, Νειλογενής, ut eſt Ep. VIII., imperatori Romano, neſcio ex quo periculo ſervato, gratulatur. Hoc tumida oratione ſic extulit: Nilum ad Tiberim feſtum agere, votaque ſuscipere pro incolumitate Caeſaris. Verba, Καίσαρι σωζομένῳ, nihil habent, quod nos de bello ſive e bello reditu cogitare cogat, illis praeſertim temporibus, quibus *Leonidas* ſcripſit. Agitur de feſto propter ſervatum Neronem habito. Jam vero conſtat, ſupplicationes factas plurimasque hoſtias mactatas eſſe, cum Nero, poſt Agrippinam interfectam, ſe ab ea inſidiis petitam eſſe

diceret. *Tacitus* Annal. XIV. 12. *Miro certamine procerum decernuntur supplicationes apud omnia pulvinaria, utque Quinquatrus, quibus apertae essent insidiae, ludis annuis celebrarentur; – dies natalis Agrippinae inter nefastos esset.* Conf. *Dio Cass.* T. II. p. 995. 11. — V. 3. „αὐχένα ἤμαξαν βωμοῖς. Enallage pro αὐχένι ἤμαξαν βωμούς.“ *Br.* βωμοῖς potius dictum pro πρὸς βωμοὺς, quod dicendi genus multis exemplis illustravit *Reiskius* ad Carm. Sepulcr. p. 136. Secures hostias ad aras percusserunt. βουπλήξ. βούκεντρον ἢ πέλεκυς βοὸς ἀναιρετικός. *Eustath.* ad Il. ζ. p. 485. 9. Non igitur opus est emendatione, quam *Abreschius* proposuit in Add. ad Aesch. p. 649 βωμοὺς, ut αὐχένα a βουπλῆγες pendeat; secundum observationem, quam *Abreschius* passim inculcavit, cum docet, substantiva a verbis derivata verborum casus adsciscere. — ἤμαξαν αὐχένα. *Propert.* L. III. El. I. 111. *Idem Agamemnoniae ferrum cervice puellae Tinxit.* — ἑκούσιον eo pertinet, quod victimarum inter immolandum tranquillitas pro bono omine habebatur.

¶. 192.] X. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Jensius* nr. 5. Anthol. *Reisk.* nr. 656. p. 111. Emendare conatus est *Heringa* in Obss. p. 186. cujus conjecturas occupaverat *Wesseling.* in Epist. ad Venem. p. 6. ipso *Heringa* monente in Addendis p. 308. Bene de eodem meruerunt *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 116. et *Toup.* Ep. cr. p. 56. Locis veterum de aquis Cutiliis in agro Sabinorum, quae laudat *Heringa*, adde *Strabon.* L. V. p. 349. ubi τὰ ἐν Κοτιλίαις ψυχρὰ ὕδατα commemorantur, ἀφ' ὧν καὶ πίνουσι καὶ ἐγκαθίζοντες θεραπεύουσι νόσους. Idem V. D. hoc carmen ad Vespasianum refert, propter locum *Suetonii* in Vesp. c. 24. *Consulatu suo nono tentatus in Campania motiunculis levibus ac protinus urbe repetita, Cutilias ac Reatina rura, ubi aestivare quotannis solebat, petiit.* Eodem loco exstinctus est A. U. 832. Μετήλλαξεν ἐν τοῖς ὕδασι τῶν Σαβίνων, τοῖς Κουτιλίαις ὠνομασμένοις. *Dio Cass.*

T. II. p. 1090. 60. — *Weſſelingius* tamen hoc carmen ad Marcum Antoninum referebat, propter Marci nomen, quod occurrit Ep. XVIII. At unde noverat, Marcum illum non alium eſſe quam imperatorem? Nec temporum ratio huic conjecturae favet. *Leonidas* ſub Nerone floruit; ob quam ſolam fortaſſe cauſam auctor lemmatis in Vaticano: ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις Νέρωνος Καίσαρος. — V. 2. σωρὸν ἀκεστορίης. Vat. Cod. Vide not. ad *Theocriti* Ep. XVI. p. 205. ζωρὸν ἀκεστορίην emendavit *Ruhnk.* et *Toup. Dioscorid.* Ep. XXIV. αὐτόματαί τοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον. — ζωρὸν ἀκεστορίην, *meram ſanitatem.* dictum, ut ἄκρητος δικαιοσύνη, χάρις, μανία et ſimilia, de quibus nos paſſim. Ἀκεστορίη ut dea quaedam ſalutis commemoratur ap. *Theoſeb.* T. II. p. 450. εἶδεν Ἀκεστορίη τρία πένθεα. De arte medica *Apollon. Rhod.* L. II. 512. Ariſtaeum Μοῦσαι ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν. *Leontius* Ep. XIV. ἔργα δ' ἀκεστορίης ἐφέπων. — V. 3. τρισὶν a Vat. Cod. omiſſum, reſtituit *Toup.* Alii aliter. *Heringa:* πάππον πάλιν α. *Weſſeling.:* πάππον περιαυγάζηται. *Reiskius:* π. τρὶς ἐσαυγάζηται. *Bernard.* in Epiſt. ad *Reisk.* p. 325.: π. θ' ὡς αὐγάζηται ὃν π. τ. Si hoc carmen ad Veſpaſianum pertinet, verba, τρισσὴ εὐτοκίη, i. e. τρισσὰ τέκνα, de Tito, Domitiano et Domitilla interpretanda ſunt. *Spanhem.*, qui hoc diſtichon edidit diſſ. VIII. de Uſu et Pr. Num. p. 359. εὐτυχίης exhibet.

XI. Cod. Vat. p. 202. Plan. p. 428. St. 563. W. „Epigramma hoc, ut et Leonidae hujus pleraque, ἰσόψη-„φον eſt, aut pro ἰσοψήφῳ datur. Verſus autem ἰσόψηφοι, „et diſticha ἰσόψηφα dicuntur, quorum ſingulae literae „tanquam notae numerales conſideratae eandem confi-„ciunt ſummam. Hîc literae prioris diſtichi eundem „numerum conficere debent, quem literae poſterioris, „quarum rationem ſubducat, cui otium eſt, et inde videat, „utra quarto verſu vera ſit lectio, an βαλίης, quod habet „Cod. Vat. [ſuperſcripto αι], an βαλίαις, quod eſt in

„Plan. Cuique difticho in Vat. Cod. appofitae hae no„tae εψπβ i. e. 5782. quae fumma effe debet numero„rum. Aliis Epigrammatibus fimiles appofitae notae, „quas fuo loco fingulas referre, inutile duco. Nam ex„perimento in quibusdam facto, quas falfas effe depre„hendi, aliis non magis fidendum effe arbitror." *Br.* Cl. *Meinecke*, computatione inftituta, fummam literarum cujusque diftichi 5982. effe invenit, eamque conftare, fi βαλίαις legas. — V. 1. Λύκτιον. Apollini tribuitur ἄεμμα Λύκτιον ap. *Callim.* H. in Apoll. 33. ubi vide *Spanhem.* Ejusd. Ep. XVIII. ὁ Λύκτιος Μενοίτας. — V. 3. Sagittas, quarum copiam in pharetra folebat gerere. ἐν λαγόνεσσι. in lateribus pharetrae; ut γαστήρ. Vide *Jungerm.* ad *Polluc.* II. 175. *Ducker.* ad Schol. Thucyd. p. 606. Color ductus ex Ep. *Callimachi* XVIII. five *Mnafalcae* Ep. VI.

ἰοὺς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσιν
ἐν κραδίαις, ὀλοὰ ξείνια, δυσμενέες.

XII. Cod. Vat. p. 182. Λεωνίδου. In Plan. p. 49. St. 71. W. ἄδηλον eft. *Tarentini Leonidae* hoc carmen effe, fufpicatur *Br.* Recte. Alexandrino certe tribui non debebat. Narratur hiftoria de leone, qui, cum nocte intempefta, nivem fugiens, in caprili latuiffet, orto die, nec hominibus nec pecudibus laefis abierat. — V. 1. χαλαζήεντα συρμὸν, pro συρμὸν χαλάζης, pro poëtarum confuetudine. Hinc manifefte colorem duxit, *Leonidae Tarentini* perpetuus imitator, *Antip. Sid.* LXVII. οὐχὶ χάλαζαν, Οὐ νιφετῶν συρμοὺς, οὐ παταγεῦσαν ἅλα. *Marc Argent.* Ep. XXXIII. συρμὸς ὅτ' Ὠρίωνος ἀνεστρώφησε θαλάσσης βένθος. *Aefchin.* Axioch. p. 158. πρηστήρων ἐξαίσιος συρμός. in quibus omnibus locis συρμὸς impetum, curfum, progreffum, *tractum* fignificat. Hoc fenfu *Valer. Flacc.* I. 614. *Induxere hiemem, raucoque ad litora tractu Unanimi freta curva ferunt.* *Claudian.* de R. Pr. L. III. 242.

Ut rauco reduces tractu detorsit habenas, Nox sua prosequitur currum. — V. 3. μουνολέων, ut μόνιος λύκος et μονόλυκος, de magnis et ferocibus videtur dictum. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. VI. Tom. I. 2. p. 64. — ἀθρόα γυῖα. magnum et robustum corpus, membra firma et valida significare videtur. — V. 4. αἰγινόμων.. Vat. Cod. — V. 5. „μεμελημένοι. non caprarum, sed sui curam haben„tes. Eodem sensu verbum μέλομαι adhibuit *Apollonius* „*Rhod.* L. III. 1172. qui locus in omnibus editionibus „corrupte legitur:

„οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
„γηθόσυνοι, τῆμος μὲν, ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτὸς,
„εὔκηλοι ἐμέλοντο περὶ σφίσιν.

„Alii μέλλοντο, alii μελέοντο. Prius contra sententiam est: „aliud μέλειν, aliud μέλλειν, quae saepe librariis permu„tata: posterius ne graecum quidem est." *Br.* — V. 6. σωτῆρα Z. salutem sibi precabantur. — V. 7. Vulgo legitur: χεῖμα δὲ δὴ μείνας θὴρ νύκτιος. *Guil. Canterus* N. Lect. L. III. 23. emendat: χεῖμα δὲ δειμήνας θὴρ, quod, *Brunckio* judice, sententiae repugnat. Vat. Cod. θὴρ μείνας; θὴρ νύκτιος. Eleganter cl. editor διανύκτιος emendavit. — V. 8. βροτῶν βλ. οἴχετ' ἐπ' αὐλ. male Vat. Cod. et ap *Suidam* T. I. p. 789. v. ἔπαυλις — καὶ ἐπαυλόσυνος, ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών. Sed ἔπαυλις de pecudum stabulis, non de lustris ferarum usurpatur. Quare recte Plan. ἀπαυλόσυνος, *stabulis relictis.* — V. 9. εὖ δὲ παθόντες ἄγαλμα τόδ' εὔγραφές. Plan. εὖ δὲ πάθης ἔργον τόδε δ' εὔγρ. Vat. Cod. cujus lectionis partem recepit *Br.* Sed praeterea scribendum videtur:

οἱ δὲ πάθης ἔργον — —

ἔργον ἐύγραφὲς, opus bene pictum, tabula, ubi illa historia picta erat. πάθη idem quod πάθος. *Suid.* Cf. *Lucian.* de Dea Syr. T. III. p. 469. 27. ed. *R.* — ἀκρολοφεῖται. Vat. Cod. Accedo *Schneidero*, qui ἀκρολοφίτᾳ corrigit.

Epigr. ἀδέσπ. CCXXXVI. οὐ γὰρ ὀρειοχαρῆς, ὤ'ρμᾶς, οὐδ' ἀκρολοφίτας. Praeterea idem V. D. pro Ζανὶ mallet Πανί. Huic enim deo illud epitheton optime convenit. Πὰν λοφιῆτα. *Agathias* Ep. XXXVII. σκοπιῆτα. *Rhian.* Ep. VIII. — V. 10. τῷδ' ἀνεθ. Vat. Cod.

XIII. Cod. Vat. p. 202. ubi numeri τῶν ψήφων adſcripti τοβ. Plan. p. 429. St. 563. W. Leonidas Caeſari (Neroni, ut videtur) tertium ſuorum carminum librum mittit. — V. 1. χάριτες. carmina ſunt. Vide ad *Noſſidis* Ep. XI. Vol. I. 1. p. 420. — V. 2. „ἰσήριθμος εὐεπίη. „ars faciendi verſus, quorum in ſingulis literae, pro „numeralibus notis ſumtae, eandem conficiunt ſum- „mam." *Br.* — V. 4. „Vat. Cod. πέμψει. [ſuperſcr. η.] „τῇ χθονίῃ quid ſit, dicere non habeo. Latet genuina „lectio. Forte τοῖς Κρονίοις, ut infra XVIII. Sed obſcu- „rus eſt totius diſtichi ſenſus. Videtur Epigramma Ne- „roni miſſum, cum in Graecia eſſet." *Br.* *Schneiderus* pro τῇ χθονίῃ acute conjecit Αὐσονίην. — Fortaſſe hoc tetraſtichon in duo Epigrammata ſolvendum eſt, quorum alterum ſic fere correxerim:

Νεῖλος ὄπ' ἀσκητὴν, διά θ' Ἑλλάδος ἰθύουσαν
Αὐσονίῃ πέμπει, δῶρον ἀοιδότατον.

ὄπ' ἀσκητὴν, quod a vulgatae ductibus οπωςκαιτην proxime abeſt, de carminibus diligenter elaboratis et expolitis accipio. Sic enim verbum ἀσκεῖν et ἀσκητὸς uſurpari ſolet. Cf. *Abreſch.* ad Aeſchyl. T. I. p. 179. ſq. *Weſſeling.* ad Herodot. p. 166. — ὄπα δι' Ἑλλάδος ἰθύουσαν vocat carmina per Graeciam ſonantia, ſive graeco ſermone conſcripta, ſive per Graeciam nota et illuſtria. ἰθύειν eſt ὁρμᾶσθαι.

¶. 193.] *XIV.* Cod. Vat. p. 415. ſq. In Plan. p. 65. St. 94. W. ἄδηλον eſt. — Se novum carmina per ἰσόψηφα ſcribendi conſilium ſequi poëta profitetur. —

V. 1. ἐξ ἑτέρης. Ex novo fonte, aliis nondum usurpato. Conf. ad Ep. *Callimachi* I. Vol. I. 2. p. 253. Insolentius dictum οἴγνυμεν πόμα. — ὥστε. unde novum scribendi genus, nova *Leonidae* carmina, haurire licebit. Vulgo μουσοπόλον legitur. — V. 3. δίστιχα ψήφοισιν ἰσάζεται. numeris inter se aequalia sunt disticha. Planus est horum sensus ex iis, quae supra Ep. XI. notavit *Br.* Nihil hic vidit *Brodaeus*, cujus interpretatio erudita, sed falsa. — V. 4. ὀδόντα. Simili metaphora *Horat.* IV. Carm. III. 16. *Et jam dente minus mordeor invido.* I. Epist. XVIII. 82. *qui Dente Theonino cum circumroditur.* Alia imagine utitur *Alcaeus Mess.* Ep. V. μοῦνος — Μώμου λαιψηρὰς ἐξέφυγε πτέρυγας.

XV. Cod. Vat. p. 384. Ἰουλίου Λεων. Plan. p. 72. St. 105. W. In scutum, cujus ope Myrtilus ex undis enataverat. Conf. *Diocl. Caryst.* Ep. III. Quem noster Myrtilum vocat, is ap. *Dioclem* Anaximenes appellatur. De Myrtilo, Oenomai aurigâ, ne cogitandum quidem. — V. 1. Εἰ ἐνί. Vat. Cod. — V. 3. Ἀ. δ' ὅτ', et deinde ἀσπίδ' ἔσχον. Cod. Vat. — V. 4. κεκρυμένην. Ed. pr. κύματι καί. Vat. Cod. Scribendum puto:

κύμασι καὶ πολέμῳ.

Scutum et in undis et in pugna probatum, δοκιμασθέν.

XVI. Cod. Vat. p. 293. sq. Ἰσόψηφον. Plan. p. 217. St. 316. W. De Nioba, linguae intemperantiam luente poenis. — V. 3. γόον. Vat. Cod. *Propert.* L. II. 16. 7. *Nec tantum Niobe bis sex ad busta superba Sollicito lacrymas depluit e Sipylo.* ubi vide *Burmann.*

XVII. Cod. Vat. p. 202. In marg. notati numeri εχηθ. Planud. p. 428. St. 562. W. Caesari, natales celebranti, carmen poëta offert, meliora in posterum promittens. — V. 3. ἄκαπνον θύος. Carmina donat, carminibus litat, non hostiis. Vetus enim dictum: ἄκαπνα αἰεὶ ἀοιδοὶ

ἀοιδοὶ θύομεν. ap. *Athen.* L. I. p. 8. E. quod illuſtravit, *Leonidae* loco comparato, *Caſaubon.* p. 26. ſq. — V. 4. ἣν ἐθέλεις Vat. Cod. a pr. man.

XVIII. Cod. Vat. p. 202. In marg. numeri γυμ. Plan. p. 428. St. 562. W. Marco cuidam Epigrammata ἰσόψηφα mittit Leonidas. *Weſſeling.* in Epiſt. ad Venem. p. 6. de M. Antonino Imper. cogitabat. Sed vide ad Ep. X. — V. 2. εὔθικτον. Luſus diſertae et ſacetae eloquentiae Epigrammata ſua vocat. Condonandum hoc poetae vanitati; lectores enim in his carminibus vix quidquam reperiant, quod εὔθικτον, i. e. *acutum* et *ingenioſum* appellari mereatur. De ſenſu hujus vocabuli vide inprimis *Erneſt.* in Lex. Technol. Rh. p. 139. ſq. — V. 2. Verba καὶ παρὰ μουσοπόλοις quo ſpectent, non ſatis video.

¶. 194.] *XIX.* Cod. Vat. p. 202. In marg. numeri θριζ. Plan. p. 428. St. 562. W. Mars placentas, uvas roſasque in ara ſua poſitas reſpuit, ſanguine conſperſa ſacrificia poſtulans. Conf. Ep. *Leonid. Tar.* XLVII.

XX. Cod. Vat. p. 202. Appicti numeri εψυγ. Plan. p. 428. St. 563. W. Ad Eupolin quendam carmen, donum natalitium, mittit. — V. 1. Reſpexit fortaſſe *Archiae* Ep. VI. ταῦτά σοι ἔκ τ' ὀρέων, ἔκ τ' αἰθέρος, ἔκ τε θαλάσσης, Πὰν, ἔθεσαν. — V. 3. Μουσῶν Plan. et Vat. Cod. — V. 4. μίμνει Vat. Cod. et Edd. vett. usque ad Aſcenſ. et Steph. qui μίμνοι receperunt.

XXI. Cod. Vat. p. 202. Numeri adſcripti φοθ. Plan. p. 428. St. 563. W Ad Agrippinam duo diſticha ἰσόψηφα mittit. — V. 1. Dum tibi, natales celebranti, ditiores pretioſa munera mittunt. Color, ut in *Horatii* L. IV. Od. VIII. 1 – 12. et ap. *Martial.* L. X. 87. 7 – 20. — V. 2. πέμψουσιν. Vat Cod. — V. 3. Ἀγριππίνῃ ſuſpicatur *Steph.* citra neceſſitatem. Intelligenda eſt mater Nero-

nis, quae periit A. U. 812. — ἰσώσας, quoad numeros duo difticha exaequans. — V. 4. Ejusmodi donis tribuendis par fum, quae invidia non tangit: *Carmina poſſum Donare, et pretium dicere muneri.* Munera πλούσια enim φθονερὰ, invidiae obnoxia.

XXII. Cod. Vat. p. 202. Numeri additi ὅρια. Plan. p. 428. St. 563. W. Se majorem etiam, quam antea, in Epigrammatis fcribendis brevitatem promittit fectaturum, non diftichon difticho, fed verfum verfui (pentametrum hexametro) exaequando.

XXIII. Miro errore hoc carmen inter *Leonidae* Epigrammata receptum eft. In Plan. p. 34. St. 51. W. ἄδηλον eft. In Vat. Cod. p. 454. Λουκιλλίου infcribitur, ut etiam in Cod. Bibl. Medic. ap. *Bandin.* p. 99. Prooemium fecundo carminum fuorum libro circumfpiciens, nullum fibi aptius occurrere ait commemoratione beneficii a Nerone accepti. — V. 4. Ὁμηρείῳ στόματι. Mufa, Homeri ore locuta. *G Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 87. mallet εἶπ' ἐν Ὁμ. Bona lectio, fi legeretur in codice; at fcriptori obtrudendam non puto. Idem v. 5. κἀμέ τε δεῖ corrigit. — ¶. 195.] V. 7. Periiffem, Mufae, nifi a Nerone accepiffem pecuniam.

XXIV. Anthol. Plan. p. 324. St. 464. W. Miratur poëta, quod Venus armis utatur, quibus ei ad mortalium pectora expugnanda non opus fit. Locum huic lufui dedit ftatua Veneris armatae. Vide *Heyne* in Commentt. IX. p. 108. — V. 1. Ἄρεος ἔντεα. Martem enim fpoliaffe videbatur. *Philipp.* Ep. LIV. Ἐς τί δὲ ταῦτ' ἐνέδυς ἀνδροκτόνα; μὴ θρασὺν Ἄρη Συλήσασ' αὐχεῖς; — V. 3. Haec verba praecedentibus, κενεὸν βάρος, explicationis caufa fubjiciuntur. Si inermis Martem, deum, fpoliare potuifti, quid opus mortales armis petere?

XXV. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Jenſius* nr. 6. Anth. *Reisk.* p. 114. nr. 657. Emendationes Viri D. in

Mifcell. Lipf. IV. p. 109. hoc carmen invita Minerva tentantis, exagitat *Wefſeling.* Ep. ad Venem. p. 5. Conf. *Heringam* Obf. crit. p. 189. *Toup.* Epift. crit. p. 56. Scriptum ad Dionyfium quendam, qui poëtae chartam et calamos miferat, atramenti oblitus. — V. 1. Ἴτρια μ. β. ἀτονώδεα σ. καλάμοισιν. Vat. Cod. *Jenfius* ἀλονώδεα dedit. Primam vocem in ἤτρια mutavit *Heringa*, probante *Toupio* et *Weſſelingio*. Eft autem ἤτριον, λεπτόν τι ὕφασμα, interprete *Galeno* in Ἐξητριασμένον. *Hefych.* ἄτριον. ὕφος λεπτόν. καὶ εὐάτριοι, εὐϋφεῖς. *Leonid Tar.* Ep. VIII. τὰν ἄτρια κρινα μέναν Κερκίδα. Vide inprimis *Ruhnken.* ad Tim. p. 135. Vides, quam aptum fit vocabulum de papyri *textura*. Cf. *Plin.* L. XIII. 23. p. 691. ubi vide *Harduin.* et *Caylus Abhandlungen* T. I. p. 223. verfionis germ. In hanc igitur emendationem omnes confpirant praeter *Reiskium*, qui Ἰκρία – ἀλοκώδεα edidit. Ἰκρία de fcapis interpretatur, i. e. de rotundis, teretibus papyri aegyptiacae voluminibus. Papyrum vero ἀλοκώδεα videri, *fulcatam*, five propter fibras, five ob lineas in ea ductas. Idem tamen in Notis etiam γλοιώδεα tentat. *Bernardo* in Epift. ad Reisk. p. 506. δονακώδεα in mentem venit; *Weſſelingio* ἀχνώδεα; *Heringae* ἀλοκώδεα (ut *Reisk.* et ἀνεμώλια; fed in neutra fibi lectione fatisfacit; *Br.* recepit correctionem *Toupii* χιονώδεα, *chartas nitidas et puras in fcribendi ufum. Nonn. Dionyf.* XXXV. καὶ λευκῷ κόσμησε δέμας χιονώδεϊ πέπλῳ. Aliud quid latere puto in lectione Cod. ἀτονώδεα, quod alii fortaffe aliquando indagabunt. — V. 2. πέμπει. Vat. Cod. Νειλόρυτον. Idem. Utrumque in Apographis emendatum.— προβολῆς. In marg. Mfc. Jenf. notatum: προχοῆς, *ab oftio Nili.* Vulgata de ripa, excurfionibus fluvii praeftructa, aggerisque ad inftar eminente accipienda videtur. προβολαὶ de ripis fimpliciter dixit *Dionyf. Perieg.* v. 1118. ἄλλοι δ' ἰχνεύουσιν ἐπὶ προβολῇσιν ἀναύρων.

XXVI. Cod. Vat. p. 415. Edidit *Berkel.* ad *Stephan.* v. Νεῖλος p. 585. *Jensius* nr. 8. Anthol. *Reisk.* nr. 659. p. 115. Pappo amico Leonidas munus natalitium mittit. — V. 2. βεβαιότατε. Vat. Cod. Si πάππε appellativum sit, *Ruhnken.* in Epist. crit. I. p. 116. legendum censet πάππε σεβαστότατε; sin nomen proprium, idem corrigit: καὶ βίον ἐν φιλίῃ, Πάππε, βεβαιοτάτῃ. Hoc propius accedit ad codicis scripturam, quam id, quod *Br.* ex *Reiskii* emendatione recepit. Sensus est: Ingenium et orationem multifaria rerum scientia exornasti; animum praeterea ita excoluisti, ut in amicitia nemo te certior et constantior existimari possit. — V. 4. κοιδοπόλων. Cod. Vat. quod *Heringa* emendavit.

XXVII. Cod. Vat. p. 414. Plan. p. 96. St. 140. W. — V. 1. γραμμαῖσιν, *geometriae et astrologiae.* quem dicendi usum exemplis docuit *Brodaeus.* Add. *Bud.* Comm. L. Gr. p. 252. Dum geometriae dabam operam, nobilibus Romanis ne per somnum quidem notus eram; nunc, postquam ad poësin incumbere coepi, omnibus amabilis videor. — οὐδ' ὄναρ. Vide ad *Callim.* Ep. XV. 3. — V. 4. „In omnibus libris Οὐρανίην Καλλιόπη προφέρει, „contra graecae linguae usum. Non desunt tamen similium constructionum exempla ap. Auctores, qui ex Romanorum commercio latinas loquendi formas in graecum sermonem intulerunt. Οὐρανίην προφέρει, *Uraniam* „*superat.*" *Br.* Οὐρανίης emendavit *Jos. Scalig.* in not. msc. Musae nomen astronomiae scientiam significat. Respicitur autem satis lepide ad *Hesiod.* Theogon. v. 78. — Οὐρανίη τε Καλλιόπη θ'· ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.

¶. 196.] *XXVIII.* Cod. Vat. p. 313. Plan. p. 252. St. 365. W. Poëta, in navigatione cum multis periculis conflictatus, mari in posterum renuntiat. — V. 1. Γαλήνην Vat. Cod. vitiose. *Lucian.* de Dom. 12. T. III. p. 197. 18. ed. *R.* Καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προςκαλέσασθαι,

καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα — ὥστε εἰ καὶ παντάπασιν ἠπειρώτης καὶ ἀπειρόπλους εἴη, πάντως ἂν ἐθελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι καὶ περιπλεῦσαι. *Lucret.* L. V. 1003. *Nec poterat quenquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis.* Conf *Moschum* fr. V. 1–3. — V. 2. φρῖκα. Ductum fortasse, quod monuit cl. *Meinecke*, ex Il. η. 63. οἵη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ. quem locum recentiores certatim sunt imitati. *Alciphron* L. I. 1. χρηστὴν ἡμῖν ἡ θάλασσα τοτήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρεσε — καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελαινόμενος. ubi vide *Berglerum.* ἐπιφριττούσης ἠρέμα τῆς θαλάσσης navigare, optabile, secundum *Polluc.* L. I. 106. *Catull.* LXIV. 270. *flatu placidum mare matutino Horrificans Zephyrus proclivas incitat undas.* — V. 3. μ' omittit Vat. Cod. — V. 4. ἀντικορυσσάμενος. Vulgo. — Ut venti, (*luctantem fluctibus Africum. Horat.*) sic nautae quoque cum undis tempestatibusque luctari dicuntur. *Aelian.* Epist. XVIII. ἀνέμοις μάχεται διαφόροις. *Alciphron* L. I. Ep. 11. p. 44. ἐρετῶν ἐμπείρων ἀνέμοις καὶ κύμασιν ἀπομάχεσθαι.

XXIX. Cod. Vat. p. 415. τοῦ αὐτοῦ (Λεων. Ἀλεξ.). In Plan. p. 19. St. 30. W. *Archiae* inscribitur. Historia de puero, quem, in rupe repentem, mater mamma exserta et ostensa revocavit. Idem argumentum tractavit *Parmenio* Ep. VIII. qui puerum non de rupe, sed de tecto, ἀπὸ κεράμων, despexisse narrat: παιδὸς ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα Κύπτοντος. quod haud paulo verisimilius. ἀπὸ κρημνοῦ habet Vat. Cod. — V. 4. λιμοῦ omnes edd. veteres. λοιμοῦ ex Ascens. dedit *Stephan.* Verum vidit *Huetius* p. 5. — ῥύτορα ex membranis receptum pro λύτορα.

XXX. Cod. Vat. p. 199. Λεωνίδου. Plan. p. 48. St. 70. W. „Leonidae Tarentini est hoc Epigramma, ut e „stylo et comparatione Ep. XIII. T. I. p. 223. manifestum est." *Br.* Quaedam hinc sumsit *Aristo* Ep. II.

p. 258. — Mures Leonidas e paupere suo tugurio in opulentiorum domos ablegat. — V. 1. 2. profert *Suidas* in σκότιοι T. III. p. 337. — V. 2. Apogr. Gudian. cujus varietates enotatas habebat *Schneiderus*, ἔχει pro οἶδε exhibet; quod manifestum glossema. In Vat. Cod. μυσιπύη fuit a pr. man. μοι σιπύη man. sec. De σιπύη vide ad Ep. *Leonid. Tar.* IX. p. 71. — V. 3. *Suidas* laudat v. κρῖμνον T. II. p. 375. ubi ἔχων legitur, quod *Schneiderus* probavit, et, ejus judicium amplexus, *Br.* κρῖμνα *Schol.* ad h. l. τοὺς ἐκ κριθῶν ἄρτους interpretatur. Apud *Babrium* (vide *Tyrwhitti* fr. Babrii p. 56. ed. Harl.): Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου, Ὑφ' ἣν τὰ κρῖμνα μὴ φοβούμενος τρώγω. *Me sylva cavusque Tutus ab insidiis tenui solabitur ervo.* *Horat.* II. Serm VI. 121. *Persius* III. 25. *rure paterno Est tibi far modicum, purum et sine labe salinum.* — V. 4. ἐκ πατέρων. Plane ut *Theocrit.* Eid. XVI. 33. ἀχὴν, ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων. In fine praecedentis versiculi comma ponendum. — V. 5. „Hîc recte Stephanus edidit φιλόλιχνε. Planudeae „Codd. et edd. vett., ut et *Suidas*, φιλόλυχνε.“ *Br.* Vide ad Ep. *Antiphili* XXII. Ap. *Suidam* tamen in μετάλλεις T. II. p. 539. φιλόλιχνε reperio, saltem in Ed. *Kusteri.* Sic etiam Vat. Cod. qui cum *Suida* conspirare solet. — V. 6. 7. *Suidas* in σκυβαλίζεται T. III. p. 339. exhibet ἀπὸ δειπνιδίου γευόμενος. Sic plane Vat. Cod. γευόμενος est in Ed. pr. et Ald. pr. γευσόμενος Aldus invenit in Cod. Hoc verum. — Quid est, quod hunc perscruteris angulum, ubi ne purgamenta quidem et reliquias cibi gustabis? — V. 7. τὰμὰ δὲ λιτά. *Aristo* l. c. ἐπεὶ λιτὴν οἰκέομεν καλύβην. *Gaetulici* Ep. III λιτὰ τάδ' ἐκ λιτοῦ δῶρα Λεωνίδεω, ut nos quidem scribendum esse putamus. — V. 8. *Suidas* in ἁρμαλιά. ἡ τροφή. T. I. p. 332. Cod. Gudian. εἴσεαι et ἁρμαλιήν. *Theocrit.* Eid. XVI. 35. ἁρμαλιὴν ἔμμηνον. *Apollon. Rhod.* L. I. 393. ἐν δέ οἱ ἱστὸν, Λαίφεά τ' εὐποίητα, καὶ ἁρμαλιὴν ἐβάλοντο.

XXXI. Cod. Vat. p. 414. „In Planudea p. 119. St. „173. W. adſcriptum eſt Archiae. In Vat. Cod. titulus „τοῦ αὐτοῦ, et ſequitur poſt aliud Leonidae, quod ἰσόψη-„φον eſt. Hoc etiam ejusdem forte nugatorii generis eſt, „quod alii viderint. Idcirco lectionem codicum omnium „repraeſentavi, quam in alius poëtae carmine confiden-„ter vitiatam pronuntiarem. Sed arithmeticae inten-„tus Leonidas eam in nomine proprio licentiam ſibi „ſumere potuit. Scilicet in Vat. Cod. et quatuor Pla-„nudeis, quos ſequuntur editiones veteres, οὐ τόσον „'Αθάμας ἐπεμήνατο. Stephanus primus edidit: οὐ τόσον „οὐδ' Ἀθάμας. Potuiſſet, meo quidem judicio, melius, „οὐχὶ τόσον Ἀθάμας." *Br.* Cl. *Meinecke*, computatione inſtituta, invenit, non eſſe ἰσόψηφον. *Archiae* ingenium refert. Initio fortaſſe ſcribendum οὐ τόσσον Ἀ. Poſterior ſyllaba in τόσσον propter caeſuram producitur. Sic *Opſopoeus* habet. — Zelotypiam inſaniâ graviorem eſſe, docet ex comparatione Athamantis cum Medea. — V. 2. *G. Wakefield* Sylv. crit. IV. p. 180. malit ἐτεκνοφόνα. *caedem liberorum meditatur. Suidas:* φονᾷν. ἑτοίμως πρὸς τὸ φονεύειν ἔχειν.

¶. 197.] XXXII. Cod. Vat. p. 508. Plan. p. 172. St. 251. W. Ad hominem, neſcio quem, qui in convivio lautiores cibos in fine epularum appoſuerat. — V. 1. πείθω. languente ſtomacho et plura recipere recuſante. πλήθω notaverat *Caſaubonus* in Schedis. — V. 2. οὔθατα. In deliciis habebant Romani. Vide *Caſtellan.* de Carn. Eſu L. II. 2. Theſaur. Gronov. T. IX. p. 385. ſq. — ἄρτα. Vat. Cod. quod probabat *Salmaſius* in not. mſtis. ἄρτα vocari τὰ τεμάχη, quia ſuspenderentur. — τεμάχη χοίρων. fruſta ſuillae. — V. 3. ἐργοπόνοισιν. *agricolis.* vox alibi vix obvia. ἔργον de agris cultis poëtae uſurpare ſolent. Cf. *Intpp. Heſych.* v. ἔργα p. 1417. Suſpectum tamen fuit vocabulum *Caſaubono*, qui adſcripſit ἀγροπόνοισι. Frequenter ἔργον et ἀγρὸς per-

mutantur. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 732. — Pro μετὰ Vat. Cod. vitiose μέγαν legit.

XXXIII. Cod. Vat. p. 202. Bis legitur in Planud. p. 416. et 428. St. 551. et 562. W. „Leonidae tribuit „Vat. membr. itidem in duobus Plan. codd. Leonidae „adscriptum, sed etiam in sexto libri capite positum, „cui titulus Ἰσόψηφα. Sic inverso ordine legitur: Ἐκ „σφετέρης τυφλὸς ἦν παλάμης, καὶ γίνετο πόσσις Μητέρι, καὶ „τεκέων ἦν πόσις Οἰδιπόδης." *Br.*

XXXIV. Cod. Vat. p. 359. Λεωνίδου. Plan. p. 4. St. 8. W. Historia de coeco et claudo. Idem argumentum tractavit *Plato jun.* Tom. I. p. 175. *Philipp.* Ep. LXIX.

XXXV. Cod. Vat. p. 415. *Leonidae Alexandrino* tribuit, quod in Plan. p. 7. St. 12. W. *Archiae* tribuitur. Miles fortissimus, gravi morbo laborans, ensem sibi in pectus adigit. — V. 1. ὃν πόλεμος. is, cui Mars prae timore pepercit. Frigida hyperbole. — V. 2. θλίβομ' ἐν. Vat. Cod. — ἐν ἰδίῳ πολέμῳ. Morbum indicat, tanquam bellum, quod quis cum sua ipsius natura gerit. — ὅλος. Edd. vett. ὅλως, usque ad Ascens., quae ὅλος dedit. — Similem de Aelio Romano historiam narrat *Apollonid.* Ep. XII. *Philipp.* Ep. XXV.

XXXVI. Hoc quoque carmen in Cod. Vat. p. 414. *Leonidae* nostro adscribitur, cum in Plan. p. 43. St. 63. W. iterum sit *Archiae.* Hoc verius puto. Videtur erratum esse ab eo, qui Vat. Cod. concinnavit, ut in hoc capite *Leonidae* quaedam cum *Archiae* carminibus confunderet. — Scriptum est in boves, navibus trahendis adhibitos. — V. 1. εὐάροτρον ex Lect. Aldinae pr. in Ald. sec. et tert. venit. — V. 2. κὰκ. Vulgo. κὴν πόντου. Vat. Cod. — ἀφελκόμεθα. Plan. Nostra lectio, quam Vat. membr. praestant, unice vera. Boves navigia ex ponto ad litora trahunt; hinc ἐφελκόμεθα. — V. 3. ἔργα γὰρ

εἰρήνης. Vitium his verbis inhaeret, a nemine interpretum animadverſum. Boves, naves trahentes, Non terram ſolum aramus, inquiunt, ſed rei nauticae quoque navamus operam. Didicimus enim opera pacis. — Quae ſunt, quaeſo, illa pacis opera, εἰρήνης ἔργα? Navium certe e ponto trahendarum negotium non majori jure *pacis opus* vocetur, quam aratio. Huic difficultati ut obviam irent interpretes, verba, ἔργα γὰρ εἰρήνης δεδιδάγμεθα, ſic explicare conati ſunt: At huic negotio non ſumus nati. Pacis enim opus (arationem) didicimus. Sed, ne quid dicam de enuntiationis illius ellipſi, quae in hoc contextu nullo modo ferri poteſt, ne ſic quidem bene procedit interpretatio. Quid eſt enim, quod aratio eximie appelletur εἰρήνης ἔργον? cum praeſertim navigatio quoque non belli ſolum cauſa ſuſcipiatur, ſed multo ſaepius ob merces arceſſendas commutandasque. Hinc apparet, quanti facienda ſit Scholiaſtae interpretatio: αἱ γὰρ τριήρεις ὡς ἐπὶ τὸ πλέον ἐπὶ ναυμαχίαν εἰς τὴν θάλατταν ἕλκονται. λέγει οὖν ἄρα, ὅτι τῆς πολιορκουμένης οὐκ ἔξεστιν ἀροῦν καὶ τὰ περὶ γεωργίαν ἐκπονεῖσθαι ἀνθρώποις. Unde is, qui hoc ſcholion concinnavit, noverat, de triremibus agi? — Sed ne longum faciam, ſcribendum videtur:

ἔργα γὰρ εἰρεσίης δεδιδάγμεθα.

En, naves ex ponto adducimus; jam enim rem nauticam didicimus facere. Hanc lectionem ſequentia confirmant. Quum nos mare ſulcemus, boves inquiunt, delphinos noſtram vicem arare par eſt. — Similis argumenti Epigr infra legitur inter *Philippi* Ep. XXVII. — V. 4. γαίης Vat. Cod.

¶. 198.] *XXXVII.* Vat. Cod. p. 310. ſq. τοῦ αὐτοῦ. Praecedit Ep. *Leonidae Tarentini* LXXXII. Huic igitur reddendum. In Plan. p. 213. St. 310. W. gentile non additur. Supervacaneum eſſe ait ſumtum circa moni-

menta, quae defunctos non juvent, sed onerent. — V. 1. γαίης μικρὴ κόνις. *exigua pulveris munera.* — V. 2. ἐπιθλίβοι. Mausolo de monimento ipsi exstructo glorianti respondet *Diogenes* ap. *Lucian.* M. D. XXIV. 2. T. II. p. 217. ed. bip. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅτι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος. — V. 3. οἵ με θανόντα. Haec sic expedire conatus est *Brodaeus: mihi cippi et elogii vice erit posteritas, cui mei memoriam relinquens humo me attollam.* Sensus, per se quidem minime ineptus, quomodo ex graecis verbis elici queat, non video. Si οἱ est pro οὗτοι, (hi me defunctum scient, noverint,) primum non apparet, ad quos referendum sit pronomen; nec τοῦτο sensum habet idoneum. Codices nihil juvant. In Vat. habetur: γνώσονθ' Ἀλκάνδρῳ. *Jos. Scaliger* Ἀλκάνδρου emendavit; utinam et reliqua expedire suscepisset! In Ed. pr. Ἄλκανδρος. Hoc fortasse verum. Scripserim equidem:

οἵ με φιλοῦντες
γνώσοντ', Ἄλκανδρος τῇδ' ὅτι Καλλιτέλευς.

Qui me amant, scient, quamvis nullo elogio edocti, *hic Alcandrum Callitelis filium jacere.* Sensus certe bonus, quamvis veritatem lectionis φιλοῦντες praestare non ausim.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 293. Plan. p. 286ᵃ. St. 414. W. In Bianorem, filiae duodecim annorum cippum inscribentem. — V. 2. πότμον ὀφειλόμενον. quos eum secundum naturae leges et ordinem praecedere fas erat. πότμον ex Vat. Cod. receptum. Vulgo τύμβον. — V. 4. ἀλλ' αἶσα. Vide similia ad *Meleagr.* Ep. CXXV.

XXXIX. Cod. Vat. p. 253. Λεωνίδα ἢ Ἀντιπάτρου. Uni *Leonidae* inscribit Plan. p. 218. St. 317. W. Elegans hoc Epigramma nisi *Antipatri* est, Alexandrino certe *Leonidae* tribui nequit. Timon loquitur, praetereuntibus mala imprecatus. Conf. Ep. *Callimachi* XXXIX.

— V. 2. μήθ' ὅστις, μή τινος. Vulgo. In vita Platonis edita in Bibl. Lit. et Art. V. p. 14. haec ſic leguntur ſine auctoris nomine: Τήνδε σὺ τὴν στήλην παραμείβεο· μήτε με χαίρειν Εἰπὼν, μηδ' ὅστις, μή τινος, εἰρόμενος — In Vat. Cod. ἐξετάσῃς a man ſec. — V. 3 Quod ni feceris, viam, quam inſtituiſti, ne perficias, precor. Sin, ut volo, tacitus praeterieris, nec ſic tamen perficias eam. Praeclara converſio ad Timonis in omnes odium ſignificandum. — Notandum, ἀνύειν ὁδὸν h. l. eſſe ſimpliciter *ire, incedere per viam*, ſive *feſtinare*, cum ſaepius *viam perficere* ſignificet.

XL. Cod. Vat. p. 313. ἰσόψηφον. Plan. p. 252. St. 365. W. Expreſſum ex *Theodoridae* Ep. XVI. Naufragus verba ad nautas facit. — V. 2. ἐποντοπόρει. Vulgo. ἐνηοπόρει. Vat Cod. et ſic Aldus in Cod. ſcriptum invenerat. Stephan. Aſcenſianae lectionem ſequitur, quae ipſa Ed. princ. expreſſit.

XLI. Cod. Vat. p. 312. Λεωνίδου. „Male in Plan. „p. 261. St. 376. W. ultimum diſtichon a ſuperioribus „avulſum. Περιστερὶς nomen eſt matris duobus liberis „orbatae: in Vat. Cod. ſcriptum Περιστερή. Hoc etiam „Leonidae Tarentini eſſe credo." *Br.* In marg. Wechelianae legitur: Θεοκρίτου Συρακουσίου. Eſt in puellam ſeptem annorum, quae fratris bimuli deſiderio exſtincta eſt. — V. 2. πολιῆς. Vulgo. In marg. Wechel. πολλῆς notatur. Et ſic Vat. Cod. Vulgatam reponendam judicat *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 34. Totum hoc hemiſtichion vehementer languet. — V. 5. Περιστερή. Cod. Vat. ut Aldus quoque in Cod. reperit. In marg. Wechel. notantur haec: γρ. (ὡς λέγει τις) καὶ αἲ αἲ ἐλεεινὴ, ἀνθ' ὧν ἄλλος ἂν λέγοι, αἶ ἐλεεινὰ, καὶ ἑξῆς παθοῦσα, καὶ οὕτω τὰ λοιπά. — V. 6. ἀνθρώπους. Vat. Cod. — Ad τὰ δεινότατα in marg. Wechel. habetur: γρ καὶ λυγρότατα.

¶. 199.] *XLII.* Cod. Vat. p. 414. τοῦ αὐτοῦ (*Leon. Alex.*). Plan. p. 103. St. 152. W. Ἀρχίου. In Hecatony-

mum furem, vite usque ad necem verberatum. Bene monuit *Brodaeus*, Hecatonymum illum militem videri gregarium. Milites enim vite caedebantur. Vide *Pichenam* ad *Taciti* Annal. I. 23. et praecipue *Fabricium* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 798. Caeterum Draconis et Solonis leges uvarum furibus mortem deſtinabant. *Alciphron* L. III. Ep. XL. μέμφομαι τῷ Σόλωνι καὶ τῷ Δράκοντι, οἳ τοὺς μὲν κλέπτοντας σταφυλὰς, θανάτῳ ζημιοῦν ἐδικαίωσαν, τοὺς δὲ κ. τ. λ. ubi vide *Bergler*.

XLIII. Cod. Vat. p. 293. Ἰσόψηφον. Plan. p. 209. St. 305. W. — V. 2. „Vat. Cod. et Planudeae plures bis „Δικαιοτέλους. Utrum verum ſit, viderint, quibus otium „fuerit, calculum ſubducere notarum. Nam hoc, ut „fere omnia, ἰσόψηφον eſt.“ *Br.* Cl. *Meinecke*, experimento facto, literarum ſummas in utroque diſticho ſibi non reſpondere invenit. — V. 1. Δαίμων Ἀργεῖος. Has voces cippo inſculptas fuiſſe apparet. Δαίμων nomen proprium eſt viri, ejusque Argivi. Quaerit viator, quis ille fuerit; an forte idem cum Dicaeotelis fratre. — Reliqua expedita ſunt. — δαίμων *Brodaeus* de daemone quodam accepit; ſive Echo ſic appellari exiſtimavit. Utrumque perperam. Pro ἐπ' ἠρίῳ vide an ὑπ' ἠρίῳ legendum ſit.

CAPITONIS DISTICHON.

Capitoni hoc diſtichon tribuitur auctoritate Cod. Vat. p. 98. In Plan. p. 481. St. 625. W. *Nicarcho* inſcribitur, et conjunctum eſt cum Ep. *Archiae* II. Separanda eſſe haec diſticha, viderat *Huet.* p. 48. et *Joſ. Scaliger* in not. mſc.

CORNELII LONGINI
EPIGRAMMATA.

¶. 200.] *I.* Vat. Cod. p. 174. Plan. p. 420. St. 555. W. Leonidas, pauper, fed juftus, Veneri facrum facit. Idem argumentum exornavit *Gaetulicus* Ep III. ubi vide not. — V. 1. 2. laudat *Suidas* T. I. p. 92. in ἀκραιφνοῦς. ἀκηροφανοῦς. οἱονεὶ ἀβλαβοῦς. κὴρ γὰρ ὁ θάνατος. Nihil hac interpretatione ineptius. ἀκραιφνὴς derivandum ab ἀκέραιος, κεράω *non mixtus. purus.* Hinc πενίη ἀκραιφνὴς, ut ἄκρητος, *magna paupertas. Hefych.* ἀκραιφνής. καθαρός. ἀκριβής. ἀληθής *Heliodor.* V. p. 224. ἀμεθύσου δὲ Αἰθιοπίδος ἀκραιφνὴς μὲν καὶ ἐκ βάθους ἐαρινή τις ὥρα πυρσεύεται. — Magna, fed jufta, paupertas Leonidae, ut Menae illius Horatiani I. Epift. VII. 56. *tenui cenfu, fine crimine noti.* — V. 2 Κύπρις. Vat. Cod. — V. 3. ἐπὶ φυλλίδα. Vat. Cod. *Suidas* T. I. p. 841. ἐπιφυλλίδα. μικρὸν βοτρύδιον. Vide *Schol. Ariftoph.* Ran. 92. Uvae funt parvae, nullius pretii, quas vindemiatores relinquunt.— V. 4. „δρύπεπα. Sic Vat. Cod. et Planudeae quatuor. „δρύπετα praeferebat Salmaf. veteris atticifmi vocem „effe notans. At diverfa funt δρυπέτης et δρυπέπης, de „quorum permutatione videndus Pierfon ad Moerin „p. 121. Scholion in Cod. Ja. Lafcaris: δρύπεπα. ἐλαίαν, „τὴν ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθεῖσαν. ὡσαύτως καὶ ἡ ἰσχάς. Unde „videre eft, recte a Kuftero Suidam emendatum fuiffe „in δρυπέπης, qui tamen non audiendus, quando hic ait „reponi debere δρύππαν" *Br.* De difcrimine inter δρυπετεῖς et δρυπεπεῖς disputavit etiam *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* IV. p. 313. Illas enim effe olivas ob maturitatem deciduas; has autem, quae in arbore ad maturitatem perveniffent. Sunt tamen, qui femper δρυπεπεῖς fcribendum exiftiment, unde Latinorum *drupa* originem duxit. Vide ad *Phaniae* Ep. V. — ἄλιπαστον. Olivam

ἀλινήκτειραν vocavit *Gaetulicus* l. c. Ceterum δρύπτεα h. l. legitur in Ed. Fl. et Ald. pr. δρύπετα in Ald. fec. et tert. Afc. et Steph. — τὴν νομίην Vat. Cod. a pr. man. — V. 5. στ. τὴν ἀ. Vulgo et in Vat. Cod. — Vini libationem affert, unde faecem delibavit, et quidem ἀσάλευτον, cado vel poculo non commoto, ne fcil. faex cum vino commifceretur. — V. 6. νόσου. Ed. Flor. — V. 7. Si me a paupertate fervaveris, majoribus tibi hoftiis litabo. Quare feftina, precor, o Diva, me opulentiorem facere, ut mox lautiora a me accipias munera.

II. Defideratur hoc carmen in Vat. Cod. ut fere omnia quae in artis opera confcripta funt Epigrammata. Plan. p. 313. St. 453. W. Phafis laudatur, quod Cynegirum non, ut alii, manibus privatum pinxerit. Statuae Cynegiri fine manibus meminit *Lucian* in Demonacte p. 1013. Eundem in Poecile fuiffe pictum, ait *Plin.* L. XXXV. 34. p. 690. et alii, quos laudat *Wernsdorf.* ad *Himerii* Or. X. 2. p. 5?4 fq. Idem loca veterum de Cynegiri facinore excitavit ad Or. II. 2?. p. 404. — V. 1. Κυνέγειρε Hunc pedeftris orationis fcriptores Κυναίγειρον appellare folent. Vide *Weffel.* et *Valcken.* ad *Herodot.* L. VI. 114. p. 491. Vulgo legitur Κυνέγειρε τὸν ὡς K. quod *Brunckius*, ex ingenio procul dubio, fed parum feliciter, mutavit in καθώς. Mihi emendandum videtur minima mutatione:

Οὔ σε, μάκαρ Κυνέγειρ', ἐτύμως Κυνέγειρον ἔγραψε
Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς σ' ἄνθετο σὺν παλάμαις.

Phafis, pictor, Cynegirum, cui hoftium navem manibus retinenti utraque manus amputata eft, non tamen mutilum, ut poft nobile illud facinus *revera* fuit, fed integris manibus pinxerat. Idque non fine caufa idonea. Prudentiffimus enim pictor eum manibus noluit privare, qui per manus fuas immortalem nactus eft gloriam. *ἐτύμως ἔγραψε, vere et ad vivum expreffit.* ut *Erinna* Ep. I.

ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
αἴκ' αὐδὰν ποτέθηκ', ἧς Ἀγαθαρχὶς ὅλη.

Theocrit. Eid. XV. 81. ποῖοι ζωγράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν· Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ad quem verſum *Valckenar.* poteſtatem verbi ἐτύμως illuſtravit p. 375. A. — V. 4. τῶν χειρῶν. Vulgo. τὰν ex *Stephani* emendatione receptum eſt.

PARMENIONIS MACEDONIS
EPIGRAMMATA.

¶. 201.] *I.* Cod. Vat. p. 414. Plan. p. 65. St. 94. W. In Epigrammate brevitatem ſectandam eſſe. Vide *Cyrilli* Ep. T. II. p. 491. *Plato* de Legg. L. XII. p. 958. E. de iis, quae circa ſepulturam curanda ſunt, agens, λίθινα ἐπιστήματα, ait, μὴ μείζω ποιεῖν. ἢ ὅσα δέχεσθαι τὰ τοῦ τετελευτηκότος ἐγκώμια βίου, μὴ πλείω τεττάρων ἡρωϊκῶν στίχων. — V. 1. φαμί. Vat. Cod. — V. 2. σταδίῳ. Paroemiace dictum. Dolichos quatuor et viginti ſtadia continet, ſecundum *Suid.* v. δολιχός. Sed vide *Kuſterum.* Ad rem praeſentem nihil facit, quot ſtadia τοῖς δολιχοδρόμοις percurrenda fuerint; ſenſus vel ſic perſpicuus. — V. 3. ἀνακυκλοῦται. Vat. Cod. — Dolichodromis ſtadium ſaepius percurrendum. — Ad ἐλαυνόμενος repetendum videtur δρόμος. In ſtadio curſus, celeri impetu peractus, nonniſi una reſpiratione indiget.

II. Cod. Vat. p. 93. Plan. p. 480. St. 624. W. — V. 1. ἐς Δ. Vat. Cod. — ἔρευσας. Edd. vett. — μὴ τρέσῃ. Conqueritur Jupiter ap. *Lucian.* D. D. II. 2. quod a mulieribus non ametur: ἀλλά με δεῖ — κρύπτειν ἐμαυτόν· αἱ δὲ τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.

III. Cod. Vat. p. 93. Plan. p. 480. *St.* 624. W. — V. 1. χρυσοῦ. Elegans aposiopesis: ἀντὶ χρυσοῦ εἶχε. ut ap. *Lucian.* D. D. XV. 2. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην. — Fabulam de Jove *Parmenio* interpretatur, ut supra *Antip. Thess.* Ep. III. — δοκέω δ', ὅτι καὶ Δανάῃ Ζεὺς Οὐ χρυσὸς, χρυσοῦς ἦλθε φέρων ἑκατόν.

IV. Cod. Vat. p. 517. Παρμενίωνος. Edidit *Reiske* ex Schedis Lacrozianis in Not. Poët. p. 257. ubi Παρμένιδος inscribitur. In pauperem quendam, qui, ne fame consumeretur, cum vetula cubabat; at, in vetulae amplexibus haerens, famem minus gravem existimabat. Rhetor ille ap. *Lucian.* T. III. p. 26. ed. *R.*, qui vetulam duxerat τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα ait, τὰ ἐκ τῆς σοροῦ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. Facit huc *Athen.* L. XIII. p. 584. B. Παρασίτου τινὸς ὑπὸ γραὸς τρεφομένου καὶ τὸ σῶμα εὖ ἔχοντος, χαριέντως, ἔφη, ὦ νεανίσκε, τὸ σωμάτιον διάκεισαι. τί οὖν οἴει, εἰ μὴ ἐδευτεροκοίτουν; τῷ λιμῷ ἄν, ἔφη, ἀπέθανες. — V. 2. δ' εἰ τὸ δυνηροτέρα. Vat. Cod. Nostrum habet *R.* Malim praeterea:

ἡ κοίτη δ' ἔστ' ὀδυνηροτέρα.

— V. 3. Priore loco Vat. Cod. εὔχετο, altero ηὔχετο exhibet; *R* bis εὔχετο. Equidem bis ηὔχετο scripserim. — V. 4. Φυλλίς. *Reisk.* Nomen Φίλλις supra legitur ap. *Persam* Ep. VIII. — ἴδε. Vide, quaeso, pauperis hujus pueri inconstantiam, animique levitatem. — V. ἄκληρος sic usus est *Homer.* Od λ. 488. ubi Achilles, βουλοίμην, ait, ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη.

¶. 202.] *V.* Anth. Plan. p. 333. St. 473. W. Junonis hoc signum, Polycleti opus, in solio sedentis, ex auro et ebore concinnatum, memorat *Pausanias* L. II. 17. p. 148. — V. 1. ὄμμασιν ἀθρήσας. Artifices, qui deorum speciem cum praestanti arte expresserunt, deos ipsos vidisse dicuntur; ut in *Platon.* Ep. IX. ubi Venus,

Venus, ſimulacro ſuo Cnidi conſpecto, ποῦ, ait, γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης; — V. 2. ὅσην. Niſi ad magnitudinem et amplitudinem ſtatuae referendum eſt, quod mihi optimum videtur, de iis divini corporis partibus accipi debet, quas Polycleto videre licuiſſet. Erat autem illud ſignum μεγέθει μέγα, *eximiae magnitudinis*, ut *Pauſanias* ait. *Arnaldus* in Anim. Crit. p. 15. ὅσην pro οἵην poſitum exiſtimat; quod an fieri poſſit, dubito. — V. 3. κάλλος ἔδειξεν. Haud ſcio, an haec obverſata ſint *Maximo Tyr.* Or. XIV. p. 260. ed. *R.* μηδὲ αὖ τὴν Ἥραν, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε, λευκώλενον, ἐλεφαντόπηχυν, εὐῶπιν, εὐείμονα, βασιλικὴν, ἱδρυμένην ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου. — ὅσον θέμις. *Plato* Ep. XI. Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν, ἃ μὴ θέμις. *Anacreon* Od. LI. 9. de Venere diſco inſculpta: ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν, χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι, Μόνα κύμασιν καλύπτει. *Democrit.* infra p. 260. item de Venere Anadyomene: στέρνα μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις. *Libanius* in Opp. T. II. p. 667. C ἔδειξε δὲ Ἀκταίων, ἰδὼν, ἃ μὴ θέμις. Idem p. 727 C. τὰ δὲ μετὰ τὸν μαζὸν συνέχει ζωστὴρ, οὐκ ἐῶν τὸ πλέον ὑποφεῦσαι παντάπασι, καὶ παρασχεῖν ἀνδρῶν ὀφθαλμοῖς, ἃ μηδὲ γυναῖκα θέμις ἰδεῖν ut h. l. emendavit *J. Pierſon* in Veriſim. p. 85. — μορφαί. *formu ſingulorum membrorum ſub palla latentium* explicat *Heynius* in Comment. X. p. 105.

VI. Plan. p. 334. St. 474. W. In Nemeſin Rhamnuſiam. Unice huc facit, ad Epigrammatis argumentum explicandum, *Pauſan.* L. I. 33. p. 81. Δοκεῖ δὲ καὶ τοῖς ἀποβᾶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν βαρβάρων ἀπαντῆσαι μήνιμα ἐκ τῆς θεοῦ ταύτης (Νεμέσεως)· καταφρονήσαντες γὰρ σφίσιν ἐμποδὼν εἶναι τὰς Ἀθήνας, ἑλεῖν λίθον Πάρειον, ὃν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις ἦγον ἐς τροπαίου ποίησιν. τοῦτον Φειδίας τὸν λίθον εἰργάσατο, ἄγαλμα μὲν εἶναι Νεμέσεως. Conf. *Theaeteti* Ep. IV. Ep. ἀδέσπ. CCLVII. *Meurſium* de Popul. Att. v. Ῥαμνοῦς. — Alii hanc ſtatuam Phidiae, alii Agoracriti opus eſſe dicebant. Cf. *Junium* in Catal. Pict. p. 8. — V. 3. ἐνδι-

κος. Perſarum ſuperbia et inſolentia pro merito punita. — V. 4. σοφίης. Peritiam in artibus ſignificare videtur; ut paſſim. Vide ad *Anacreont.* Ep. III. V. I. 1. p. 197. ſq.

VII. Cod. Vat. p. 367. Plan. p. 70. St. 102. W. In novercas. Cf. inprimis Ep. ἀδέσπ. CCCCXXX. Fortaſſe Hippolyti imago quaedam huic diſticho occaſionem dedit. — V. 1. χόλος. Novercae malus in privignos animus nunquam non ira incitatur. Si Cod. praeberet νόος, id non ſpernerem. *Euripid.* Alceſt. 309. Ἐχθρὰ γὰρ ἡ ᾽πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις Τοῖς πρόσθ᾽, ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα.

VIII. Cod. Vat. p. 374. ſq. In Plan. p. 120. St. 173. W. *Antipatro Theſſalonicenſi* tribuitur. Eandem hiſtoriam narrat *Leonid. Alex.* Ep. XXIII. — V. 1. μέτωπα. de tecto deſpiciens, ſuper τὰ μέτωπα incubuit. — V. 2. μοῖραν vulgo. quod non habet, unde pendeat. *Br.* recepit lectionem Cod. Vat. μοῖρα ἄφοβον, χρῆμα ſcil. Infantes mortem non timent, non magis ac pericula. — V. 3. ἐξόπισθε et μετέστρεψε. Vat. Cod.

IX. Cod. Vat. p. 407. Plan. p. 7. St. 12. W. In trecentos illos Spartanos, qui Perſis ad Thermopylas reſtiterunt. In Ed. pr. hoc carmen ἄδηλον. *Parmenionis* nomen in Cod. invenit Aldus. — V. 1. ἀμειφθείσαισι κελεύθοις. Viis terrae marisque commutatis, terrâ nimirum navibus, mari pedeſtri itinere transmiſſo. In hoc Perſarum itinere exornando veteres ſcriptores inter ſe certarunt. Inprimis huc facit *Iſocrates* in Paneg. c. 25. qui Xerxen eo inſolentiae progreſſum eſſe ait, ὥστε τῷ στρατοπέδῳ πλεῦσαι μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεῦσαι δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. quod expreſſit *Cicero* de Fin. II. 112. Xerxen *maria ambulaſſe, terram navigaſſe* dicit. *Virgil.* Culex 32. *Non Hellespontus, pedibus pulſatus equorum, Graecia cum timuit venientes undique Perſas.* *Lucan.* L. II. 672. *Tales fama canit tumidum ſuper aequora Perſen Conſtruxiſſe vias — Inceſſitque fretum rapidi ſuper Helles-*

ponti, Non Eurum Zephyrumque timens! quum vela ratesque In medium deferret Athon. Anth. Lat. T. I. p. 190. *Idem commisit longo duo litora ponte Perses, et fecit per mare miles iter.* — V. 3. τρισσοῖς. Cod. Vat. — ἔστεγεν. cohibuit, sustinuit. Hoc sensu *Diodor. Sic.* XI. 25. οὐ μήν γε τὴν ὁρμὴν καὶ βίαν τῶν Ἑλλήνων ἔστεγεν οὐδὲ τὸ κατεσκευασμένον τεῖχος. Plura exempla pete, si libet, ab *Elsnero* in Obss. sacr. T. II. p. 119. — αἰσχύνεσσ' vett. quaedam. αἰσχύνησθ' Ald. tert.

¶. 203.] X. Cod. Vat. p. 364. Plan. p. 14. St. 25. W. Se paucis contentum impatientemque contumeliae regum non sectari coenas, poëta confirmat. Conf. *Martial.* L. II. Ep. 53. — V. 1. λιτὸν σκέπας. *toga, quae defendere frigus, Quamvis crassa, queat.* *Horat.* I. Serm. III. 14. *Hesych.* σκέπας. σκέπη. ad quem *Toup.* in Em. in Hesych. I. p. 286. laudat *Porphyr.* de Abstin. IV. 12. p. 159. ζωσάμενοί τε σκέπασι λινοῖς. — οὐδὲ τραπέζαις. *Ammian.* Ep. XXV. μὴ σύ γ' ἐπ' ἀλλοτρίης, ὤνθρωφ', ἴζοιο τραπέζης. — V. 2. ἄνθεα. Ut cicadae, poëtae flores pascuntur. — V. 3. παρ' ὀφρύν. nutum divitis observans et horrens, ut *Horat.* ait I. Ep. XVIII. 11.

XI. Cod. Vat. p. 374. Plan. p. 10. St. 19. W. ubi *Aldus* in Cod. invenit Παρμενίδου, quod inde in Ald. sec. et tert. fluxit. — Lusus est verborum in κόρις et κόρος, ἐκκορίζειν et κορεῖν, quem explicuit *Alberti* ad *Hesych* v. ἐκκοροῦσι φθείρουσι. ἐκκαλλύνουσι. — Cimices usque ad fastidium de me saturati sunt; at ipse quoque saturatus, i. e. fatigatus sum cimices perdendo et everrendo. — κόρις pro κόρεις.

XII. Cod. Vat. p. 243. Planud. p. 239. St. 347. W. Habet etiam *Suidas* v. φάτις T. III. p. 584. ubi φθεῖσθαι legitur, ut in Vat. Cod. — Respicitur ad oraculum, Alexandro ab invita Pythia datum. *Plutarch.* Vit. Alex. c. 14. Αὐτὸς ἀναβὰς βίᾳ πρὸς τὸν ναὸν εἷλκεν αὐτήν· ἡ δ' ὥσπερ

ἐξηττημένη τῆς σπουδῆς εἶπεν· ἀνίκητος εἶ, ὦ παῖ. Cf. Ep. ἀδέσπ. T. III. p. 28. XLV.:

Ἄφθιτε Κωνσταντῖνε· θανεῖν δέ σε μή τις ἐνίσπῃ·
τῶν γὰρ ἀνικήτων ἅπτεται οὐδ' Ἀίδης.

XIII. Cod. Vat. p. 233. „Ad oram libri ſui e Vat. „Cod. deſcripſit Salmaſius.“ *Br.* In puellam Helenam, luctu de fratris ſui morte conſumtam. Ejusdem fere argumenti Ep. *Leonidae Alex.* XLI. — V. 1. ἀδελφῷ. Vat. Cod. — V. 2. „τὴν κρoκαλῆς ἔφθασε. Repoſui δειλῆς. „Scribi etiam poteſt ῥαδαλῆς. Heſych. ῥαδαλόν. ἁπαλόν. „Hoc cod. ſcripturae propius accedit: magis placet ta„men prior emendatio.“ *Br.* — V. 3. εἰς δὲ γάμους. Vat. Cod. quod *Salmaſius* inter deſcribendum emendaſſe videtur. Certa emendatio, ut apparet ex *Erinnae* Ep. III. Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν Ἐς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο. Vide not. ad *Meleagri* Ep. CXXV. Vol. I. I. p. 140. — τὰς γαμ. ἐλπίδας. Sponſorum ſpes non, ut alias fieri ſolet, puellae nuptiae praeciderunt, ſed mors evertit. *Anyte* Ep. XXII. ἀλλ' ἐπὶ πάντων (νυμφίων) Ἐλπίδας εὐλομένα Μοῖρ' ἐκύλισσε πρόσω.

XIV. Cod. Vat. p. 234. Plan. p. 260. St. 375. W. Expreſſit *Eutolmius* Ep. IV. T. III. p. 8. — V. 2. διπλόα. Duriuscule dictum. Senſus eſt: Helena fratris mortui deſiderio exſtincta eſt. Hinc duplex matri luctus, quae ob puerum et puellam tumulum lacrymis ſuis irrigavit. — V. 4. ἡ πάντων ἐλπίς. omnes, qui ſe eam ducturos eſſe ſperaverant.

Ex Lect. p. 177.] *XV.* Hoc Epigramma, quod an integrum eſſet dubitabat *Br.*, exſtat in Vat. Cod. p. 507. ubi initio non, ut in ap. Buheriano, αὐτῷ τῇ, ſed αὐτωτὶς legitur. Nomen proprium viri deſideranti *Brunckio* prorſus accedo. Hoc autem quod fuerit, haud facile dictu ſit. Ad ſenſum tamen carminis nihil plane refert,

quomodo appellatus fuerit is, de quo hoc carmine agitur. Fortaſſe ſcribendum:

Αὐτοκλῆς γήμας Πιθάνην τὴν γείτονα, ῥέγχει.

Autocles Pithanam, impudicam mulierem, duxerat, non ut eam pro uxore haberet, — nihil enim impedit, quominus totam noctem ſtertat — ſed ut ipſa habeat, cujus nomine flagitia ſua tegat et occultet. In hujus officii mercedem Autocles largiter nutritur. Tali conditione fuit Pauſimachus paraſita, quem ὑπό τινος γραὸς τρεφόμενον *Philoxenus* dicebat τοὐναντίον πάσχειν τῇ γραὶ συνόντα· αὐτὸν γὰρ ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. *Athen.* L. VI. p. 246. B. — V. 3. μὴ πλεῖν, μὴ σκάπτειν. Fere paroemiacum. *Lucian.* T. III. p. 222. Bip. τυχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. — V. 4. ἀλλοτρίᾳ cum *Br.* legendum.

Parmenonti, qui *Parmenio* eſſe videtur, Vat. Cod. tribuit Ep. ἀδέσπ. CXXI.

ANTIPHANIS MACEDONIS
EPIGRAMMATA.

¶. 204. (male in Ed. Lipſ. marg. 240.)] *I.* Cod. Vat. p. 157. Ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ Ἡνοῦς. Sic nomen puellae etiam in contextu Epigrammatis ſcribitur. Vulgatum λουσαμένη emendatum ex Vat. Cod. ubi tamen haec ipſa lectio ſuperſcripta voci λυσαμένη. Sic jam *Joſ. Scaliger* emendavit in not. mſc. — Puellae venuſtae illecebrisque ſuis omnes allicienti Venus ceſtum ſuum tribuiſſe videbatur. *Liban.* T. II. p. 710. δοκῶ τὴν κόρην τὸν τῆς Ἀφροδίτης κεστὸν διαζώννυσθαι, καὶ διὰ τούτου τοὺς νέους θηρᾷν. ut haec emendavit *Abreſch.* in Lectt. Ariſt.

L. I. p. 5. Argutius etiam *Martialis* L. VI. Ep. 13. de Julia:

Ut Martis revocetur amor, summique Tonantis,
A te Juno petat ceston et ipsa Venus.

Prius distichon laudat *Suid.* in ἱμερόεντα T. II. p. 116. omissis verbis Ἰνὼ λυπαμένη. *Reiskius*, qui hoc Epigr. in apogr. Lipſ. invenit nr. 402., puellae nomine offensus, Νικὼ scribendum censebat. — V. 3. *Suidas* in θελξινόοις T. II. p. 170. — V. 4. Tu omnibus tuis illecebris in me unum usa es. Simile acumen in Ep. ἀδεσπ. LVII. ubi Amor puellae arcum et sagittam donasse narratur: — εἰς ἐμὲ τὴν φαρέτραν ἐξεκένωσε κόρη.

Ex Tom. III. p. 331.] *I^a*. Cod. Vat. p. 553. *Antiphani* tribuit hoc carmen, quod in Plan. p. 19. St. 30. W. ἀδέσποτον est, ut etiam ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 531. 22. Gesn. 413. Grot. Hominem, omnibus animalibus infestum, ab omnibus odio haberi docet. — V. 2. παντολέτωρ. Vat. Cod.

II. Cod. Vat. p. 504. Hoc quoque carmen in Plan. p. 178. St. 261. W. ἀδέσποτον est. — Brevitas vitae nos admonet, ut tempore utamur, priusquam senectutis hiems ingruat. — V. 2. Verba κὴν – μένῃ arcte jungenda cum ὀλίγος χρόνος. Quae interposita sunt, alterius epitheti vim habent. Tempus ad vivendum concessum nobis et exiguum et saepe calamitosum est. Hoc *Euphron* queritur ap. *Stob.* T. XCVI. p. 526. 38.:

ὦ Ζεῦ, τί ποθ' ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχὺν,
πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς;

et *Antiphon* ap. eundem p. 530. 28. ἀλλὰ πάντα μικρὰ καὶ ἀσθενῆ καὶ ὀλιγοχρόνια καὶ ἀναμεμιγμένα λύπαις μεγάλαις. — In Vat. Cod. μένει soloece. — V. 3. καὶ μᾶλλον. ὀλίγος χρόνος scil. — ὅριος Ald. pr. — *Horat.* I. Carm. IX. 15. *nec dulces amores Sperne, puer, neque tu choreas;*

Donec virenti canities abest Morosa. — V. 5. γήρως βαρύ. Vat. Cod. Videtur legendum:

χειμὼν τοὐντεῦθεν γήρως βαρύς —

postilla gravis senectutis hyems irruit. Plane sic *Ovidius*, quem apte comparavit *Brodaeus*, Metam. XV. 212. ubi vitae humanae tempora cum anni temporibus conferuntur: *Inde senilis* h i e m s *tremido venit* h o r r i d a *passu.* — V. 6. „στύσεις. Male in Planud. στήσεις. Haec saepe „permutata. Vide Guil. Canter. N. L. V. 3." *Br.* στύσεις Vat. Cod. — Nec puella, decem minis emta ut arrigas, efficiet. — ὀρχιπέδη. Recte explicavit *Brodaeus*, (qui confert verba δεσχιοπέδη, λαιμοπέδη, γυιοπέδη) de testiculorum torpore, quo perinde ac pedica constricti teneantur. ὀρχιπέδην tamen etiam scrotum significasse, apparet ex *Aristoph.* Avv. 142. ubi ὀρχιπεδᾶν, *scrotum manibus tractare*, occurrit. Vide *Schol.* *Grotius* hoc distichon sic vertit:

Bruma senectutis veniet cito: semitalento
Nil facies: nervos contrahet illa tuos.

III. Cod. Vat. p. 428. Edidit *Jensius* nr. 11. Anth. *Reisk.* nr. 662. p. 116. „Quum venustum hoc Epi„gramma, cujus exemplar circumferebatur valde cor„ruptum, a doctissimis viris, Ruhnkenio [Ep. crit. „p. 117.] et Toupio [Em. in Suid. p. 499.] emendatum „fuerit, quos non ubique sequor, operae pretium est, „Codicis lectiones accurate enotare." *Br.* Pro mortuo habendum esse, poëta ait, qui, lucro unice intentus, vino, cantui amorique non, dum possit, indulgeat. — V. 1. „Cod. λωτοῦ χέλυς. Male. λωτὸς est tibia; χέλυς ci„thara. Hac emendatione, quam praeceperat elegan„tissimus Ruhnkenius, nihil verius, ut mirer, Toupium „dedisse λωτοῦ μέλος." *Br.* Non *Toupii* est lectio, sed *Reiskii*, qui sic edidit. Similia junguntur ap. *Ovid.* Remed. Am. 753. *Enervant animos citharae, lotosque ly-*

raeque, Et vox et numeris brachia mota ſuis. Alexis ap. *Athenaeum* L. II. p. 47. C.:

> Ἐπὰν ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτοῦντ᾽ ἴδῃς,
> ἢ μὴ ποθοῦντ᾽ ᾠδὰς, ποιητὰς καὶ μέλη,
> τὸν μὲν ἰδιώτην τοῦ βίου τὸν ἥμισυν
> ἀπολωλεκέναι νόμιζε, τὸν δὲ τῆς τέχνης
> τὴν ἡμίσειαν· ζῶσι δ᾽ ἀμφότεροι μόλις.

— V. 3. »παρθενικαὶ, κοῦροι. Sic perſpicue Codex. Recte! »Puellae, pueri optime junguntur. In Gaulmini Cod. »ſive e literarum compendio, ſive e ſcribae ignorantia »πεῦκαι. Ineptae hae taedae multum excitarunt fu»mum.« *Br.* Male cl. Editor interpolati Apographi lectionem pro ipſa Codicis ſcriptura habuit. Membranae Vat. legunt: ἢ πεύκας, κοῦροι. Hinc *Reiskius* vehementer inepte conjicit: ἢ πεύκας κοῦφοι στέφανοι, μόρα λιτὰ δὲ δειπνῶν — *non leves pineae coronae; contra vero macris victitans moris.* — *Ruhnkenius* eleganter: ἢ πεῦκαι, κοῦροι. Haec nimirum omnia ad comiſſationem ſpectant, ubi facibus locus, non minus ac corollis et unguento. *Charito* L. I. p. 5. 5. ἐν δὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ φανερῶς μὲν οὐδεὶς ἐτόλμησεν ἐπικωμάσαι· κρύφα δὲ καὶ ἀδήλως ἐπελθόντες σημεῖα κώμου ἦσαν καὶ κατέλιπον· ἐστεφάνωσαν τὰ πρόθυρα, μύροις ἔῤῥαναν, οἴνου πηλὸν ἐποίησαν, δᾷδας ἔῤῥιψαν ἡμικαύστους. — κοῦροι ad puerorum amores ſpectat, ad quorum limina comiſſationes habentur. Quare non eſt, ut cum *Toupio* corrigas: ἢ πεῦκαι, κῶμοι, στ. . . — Mox Vat. Cod. λειτὰ, quo errore nihil in membranis frequentius. — V. 4. »Cod. »λατροπόδας πρώκτας. quod vere a Ruhnkenio emenda»tum, mutatione quam minima. Longius a veteri ſcri»ptura diſcedit Toupius ſcribens λάθρα πολυτρώκτας, »quod tamen elegans, et ſummo ſagaciſſimi viri inge»nio dignum.« *Br.* Hîc iterum interpolatum Apogr. impoſuit cl. Editori. In Cod. Vat. habetur: λαθρόποδας τρόκτας. Sic quoque *Jenſius* edidit, apud quem prae-

terea τρωκτά; legitur. Nihil hîc igitur emendavit *Ruhnkenius*; (nam τρώκταις ille non dedit.) — τόκοι λαθρόποδες sunt usurae, quae sensim sensimque procedentes, patrimonium rodunt et consumunt denique. τρώκτης. ὁ ἐκ παντὸς κερδαίνων, οἷον ἀποτρώγων. *Suid.* Cf. *Eustath.* ad Od. p. 541. 24. et p. 582. 44. — Quo sensu autem τρῶκται χεῖρες accipiendae sint in recepta lectione, doctissimus Editor non explicuit. — τόκους χερσὶ τιθέναι foenerator dicitur, qui usuras digitis computat, sive, ut *Palladas* ait Ep. LXXXVI., ἐν δακτύλοισι τοὺς τόκους σφίγγει. — V. 5. Formulam, οὗτος ἐμοὶ τέθνηκε, illustravit *Ruhnkenius* de homine perdito et desperato, laudans *Sophocl.* Antig. 1284. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. *Lysis* ap. *Jamblich.* de Vit. Pyth. 17. p. 62. εἰ μὲν ὦν μεταβάλλοιο, χαρήσομαι· εἰ δὲ μή γε, τέθνακας. Hinc ἔμψυχον νεκρὸν mutuatus est *Lucian.* M. D. VI. 2. T. II. p. 143. Bip. — V. 5. „Cod. περίμνηστιν. Toupii emendationem recepi, „quae unice vera est; saltem elegantia sua aliorum co„gitationes superat. Nomen proprium hîc locum habe„re non videtur. Deridentur in genere foeneratores „avari omnes. Salmasius παράμνηστιν reponebat vel πα„ράμνηστον: *cujus obiter tantum meminimus, cujus sepul„crum praeterimus*, a παραμνάομαι. *vel cujus memoria „periit.* Quae quidem non unius sunt assis. In alia „deinde ivit. Nam in Plin. p. 859. hinc μνῆστιν pro „tumulo profert. ubi partem hujus versus sic laudat: „περὶ μνῆστιν δὲ παρέρπων." *Br.* Olim *Ruhnkenius* Περιμνήστην pro nomine proprio habuerat; in secunda autem Epist. criticae editione hanc lectionem rejecit, nec tamen aliorum post se conatus probans. *Reiskius* περιμνητὴν suspicabatur. Equidem *Toupii* vestigia premens, legerim:

οὗτος ἐμοὶ τέθνηκεν ἀνήρ· νῆστιν δὲ παρέρπων — —

jejunum illud cadaver praeteriens. Antiphanes ap. *Athen.*

L. XIV. p. 662. C. ὁ σπλὴν σεσάχθω νῆστις, ἀπολεῖ μ' οὑτοσί. Attigit hoc vocabulum *Pierson.* ad *Moer.* p. 270. — V. 6. φάρυγα. Cod. Vat. Apographa φάρυγας. — Qui ἐς ἀλλ. φάρυγας φείδεται, is est, quem *Horatius parcum ob heredis curam* vocat I. Epist. V. 13.

¶. 205.] *IV.* Cod. Vat. p. 531. Plan. p. 183. St. 267. W. *Stobaei* Floril. T. X. p. 126. 15. Gesn. 71. Grot. Etiam hoc carmen avari foeneratoris stultitiam exagitat. — V. 1. ὁ χρόνος. Temporis progressus, ut usuram gignit, sic etiam canos et senectutem adducit. Inepte vulgo ἐπερχόμενον. Verior lectio ex Vat. Cod. recepta est. Ad sensum totius carminis comparandus *Horat.* II. Carm. III. 6. sqq. — V. 4. Hic quoque vulgata lectio γνούς τι μελισμάτιον ex Vat. membranis emendata est. γλαφυρὸν de oratione, carminibus etc. frequenter quidem usurpatur; at etiam de concinna specie, concinnis moribus apte dicitur. Vide ad *Antipat. Thess.* Ep. XXVIII. 3. — V. 5. μεγάλην διαθήκην. De Staberio quodam divite et avaro *Horat.* L. II. Serm. III. 91. *Quoad vixit, credidit ingens Pauperiem vitium, et cavit nihil acrius, ut si Forte minus locuples uno quadrante periret, Ipse videretur sibi nequior.* — V. 6. ὀβολῶν vulgo.

V. Cod. Vat. p. 550. Plan. p. 137. St. 198. W. In Grammaticos invehitur, magna ingenia calumniantes, mediocria ad coelum efferentes. Cf. *Philipp.* Ep. XLIII. *Herodic.* T. II. p. 65. — V. 1. ῥιζώνυχα. Vat. Cod. Accusativus a ῥιζώνυξ (vide *Polluc.* II. 145.) hic locum non habet. — γένη ῥιζώρυχα Μούσης ἀλλοτρίης Grammaticos designat, qui, cum ipsi nihil ex suo ingenio progignant, in alienis carminibus perscrutandis rimandisque versantur, nec tamen flores in Musarum hortis decerpentes, sed radices effodientes. — V. 2. σῆτες ἀκανθοβάται. Fuisse, qui ἀκανθοβόται corrigerent, notavit *Casaubon.* ad *Athen.* L. III. p. 186. 51. ipse tamen vulgatae unice favens. Cynulcus, unus interlocutorum in

Athenaei convivio L. III. p. 97. D. alium vituperat, quod omnia a reliquis prolata anxie perſcrutaretur, τὰς ἀκάνθας συνάγων, ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν ἀεὶ διατρίβων, ἀνθέων δὲ ἡδίστων μηδὲν συναθροίζων. *Heſiodus* ap. *Lucian.* T. III. p. 243. ed. *R.* οὐχ ὁρᾷς, ait, ὅσα τῆς ποιήσεως καλά· σκινδάλμους δὲ καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. Ap. *Philipp.* Ep. XLIV. Grammatici σῆτες ἀκανθολόγοι vocantur. σῆτες autem ſunt tineae, qui lanam chartasque arrodunt. Hinc ad Grammaticos translatum vocabulum. — V. 3. κηλῖδες, magnis ingeniis labem adſpergitis. — ἐπ' Ἠρίννῃ. Paucos verſus Erinna reliquerat, tales tamen, unde conjectura fieret, quid praeſtare potuiſſet, ſi ad maturos perveniſſet annos. *Euſtath.* ad Il. β. p. 247. 30. οἱ δὲ στίχοι αὐτῆς ἐκρίθησαν ἐνάμιλλοι τοῖς Ὁμήρου. Conf. Ep. ἀδέσπ. DXXIII. Non omnes inter antiquos Criticos idem ſenſiſſe, ex hoc loco apparet. Et profecto Erinnam ob paucos verſiculos Homero aequare vel etiam anteponere, ridiculum. — κομῶντες, *gloriantes.* Vide *D. Heinſ.* in Lect. Theocr. c. X. p. 327. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 170. et 572. — V. 4. Καλλιμάχου πρόκυνες. *Philippus* eosdem Ζηνοδότου σκύλακας, Καλλιμάχου στρατιώτας appellat. Callimachum, ut illuſtrem aliquem Grammaticum, eumque in illuſtribus ſcriptoribus et poëtis judicandis non valde clementem, nominat. κύνες pro cuſtodibus, ſatellitibus, paſſim occurrunt. Vide inprimis *Ruhnken.* Epiſt. crit. I. p. 93. ſq. Procyon ante Canem oritur, eumque praecedit, multum Cani ſplendore cedens. Hinc intelligitur, cur Grammatici vocentur Callimachi πρόκυνες. — V. 5. τοσὶ σκ. Vat. Cod. — V. 6. Faceſſite vos, qui tanquam cimices poëtas canoros clanculum mordetis. κόρεις. *Horat.* I. Serm. X. 78. *Men' moveat cimex Pantilius?* — In his quid offenſioni eſſe poſſit, non video. Tamen *Bernardus* ad *Thom. M.* p. 549. εὐφρένων λαβροδάκναι tentat; omnino male et contra metricas leges.

VI. Cod. Vat. p. 370. Planud. p. 72. St. 106. W. Paſtor navis carinam fluctibus in litore agitatam videns, illam manu prehendit, infelici eventu; ipſe enim illâ carinâ in mare tractus periit. — V. 1. πλακτόν. Vat. Cod. et ἐπακτῆς. — V. 2. βλοσυρῆς. Vat. Cod. — V. 4. οὕτω. Vulgo. — V. 5. ἔσχε. omnes edd. vett. ἔσχεν. Steph. et Vat. Cod. male. — V. 6. δρυμοί. Ad paſtorem referendum; *ſylvae* enim pro *paſcuis* frequenter ap. poëtas; λιμένες ad nautas, qui nave fracta perierant.

VII. Cod. Vat. p. 399. Plan. p. 88. St. 130. W. Argumentum vide ad *Apollonid.* Ep. XI. — V. 4. ἀνδροφόνον. Vat. Cod. κηλίδ' omnes vett. usque ad Steph. — κηλὶς, τὸ μίασμα. *Eurip.* Iphig. T. 1200. εἴπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος. *Sophocl.* Oedip. C. 1134. ᾧ τις οὐκ ἔνι Κηλὶς κακῶν ξύνοικος. — ¶. 206.] V. 5. κοῦραι. Nymphae, quae h. l. pro ipſa aqua ponuntur. — εἰς Βάκχον. Vide *Meleagr.* Ep. CXIII.

VIII. Cod. Vat. p. 398. Edidit *Jenſius* nr. 135. Anth. *Reisk.* nr. 786. p. 168. Malus, arbor, cujus dimidia pars exaruerat, de invidia conqueritur, quod eruca unum, quod progenuiſſet, malum comederit. — V. 1. Ἡ. μέν. *Jenſ.* μευ. *Reisk.* Sic eſt in Cod. — Sed qui hîc veram lectionem repoſuit, in fine verſus male ſcripſit κεῖνό γε λεύσσων (ſive δεδορκὼς), quae conjectura ex prava totius loci interpretatione enata eſt. Unice vera eſt ſcriptura Codicis. κεῖνο, τὸ ἥμισυ, illa pars, quae adhuc ſupererat (alterâ intermortuâ), unum malum progenuit in ſummo cacumine. Hoc carmen haud ſcio an *Longo* obverſatum ſit, qui L. III. p. 97. malum deſcribit, cui γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι, καὶ ἓν μῆλον ἐπέθετο ἐν αὐτοῖς ἄκροις ἀκρότατον, μέγα καὶ καλόν. Hoc Daphnis decerpit, metuens, μὴ ἑρπετὸν φαρμάξῃ συρόμενον. — V. 3. κύων δένδρων. eruca, quae arbores laedit. Laudavit hoc diſtichon, ubi varias vocis κύων ſignificationes illuſtrat,

Schneiderus in Peric. cr. p. 89. — καρποφόρος. Cod. — ἡ πτιλένωτος. Dubiae ſignificationis vocabulum. πτίλα. πτερὰ ἁπαλά. *Heſych.* πτίλον. πτερὸν ἁπαλώτερον. *Suid.* De pluma uſurpavit *Sophocl.* ap. *Clem. Alex.* p. 716. Jupiter ἐπηνφιεσμένος πτίλον κύκνειον. De pinna *Ariſtoph.* in Acharn. 1182. Priore ſignificatione ſi accipiendum eſt πτιλένωτος, ad dorſum erucae pilis, tanquam lanugine, tectum reſpicitur: ſi alterâ, vox κάμπη de eruca intelligi nequit, ſed aliam quandam beſtiolam, tenuibus alis inſtructam, ſignificare debet. De inſectorum alis vocem πτίλον uſurpari, notavit *Schneiderus* in Lexic. p. 461. — V. 6. „In Cod. ſic ſcriptus hic verſus: πορθεῖ καὶ τούτους γηρὰν „ἀεί μ' ἔλεγεν. quae verba nec augur, nec Sibylla ex„poſuerint. Salmaſius tentabat: καὶ τούτοις κῆρας ἄγει „μελέας. in quibus parum eſt lucis, et adeo obſcurae, ut „novae potius obductae tenebrae quam veteres diſcuſ„ſae videantur. Audaciori conjectura locus ſanandus „erat, aut in menda relinquendus." *Br.* Hoc profecto longe fuiſſet melius, quam novum verſum procudere, in quo membranarum lectionis nec vola, ut ajunt, nec veſtigium. Non melius *Reiskio* emendandi conatus proceſſit, qui ipſam Invidiam h. l. loquentem induci exiſtimans, ex conjectura dedit: ὁ Φθόνος, ἐς πολὺν ὄχλον ἀπέβλεπον· ὃς δὲ τὰ μικρὰ Πορθεῖ, καὶ τούτου γυῖα ῥάναιμ', ἔλεγεν. *Ad haec Invidia: Ego quidem, ait, magnam laedere oculis turbam ſoleo; at qui pauca corrumpit, illius oſſa libens equidem ſpargerem.* Quae merae ſunt tenebrae. Partem veri, pro meo quidem judicio, *Salmaſius* vidit; in cujus emendatione, quamvis plurima tenebroſa ſunt et minime probanda, illud tamen praeplacet, quod γηρὰν in κῆρας mutavit. Vide, an corruptiſſimus locus in hunc modum emendari queat:

ὁ φθόνος εἰς πολὺν ὄγκον ἀπέβλεπεν· ὃς δὲ τὰ μικρὰ
πορθεῖ, καὶ τοῦτον Κῆρα καλεῖν ἔπρεπε.

Haec et ſenſum efficiunt omnino bonum, et a lectionis,

quam Cod. praeſtat, veſtigiis parum recedunt. In tanta mea egeſtate, arbor ait, non putaram fore, ut uno hoc malo privarer. Invidia enim copias et amplitudinem luſcis oculis limare ſolet: qui autem ne egenis quidem et exiguis parcit, hunc illum non invidioſum, quod lenius, ſed peſtem et perniciem appellare fas eſt. — Primum ſcripſimus εἰς πολὺν ὄγκον. Solet enim ὁ ὄγκος τοῖς μικροῖς opponi. *Euripides* in Melanippe fragm. XV.:

ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
ὁ μικρὸς εὐκτὸς, γίγνεται δ' ὄγκος κακόν.

ut h. l. olim emendavimus in Exercitt. crit. T. I. p. 217. Sed plurimum huc faciunt verba *Incerti Poëtae* ap. *Stobaeum* T. CIII. p. 561. Ὄγκου δὲ μεγάλου πτῶμα γίνεται μέγα· Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, Σφάλλει δ' ἐκείνους, οὓς ἂν ὑψώσῃ τύχη. Sententia eadem ap. *Ovidium* Remed. Am. 369. *Summa petit livor: perflant altiſſima venti: Summa petunt dextrâ fulmina miſſa Jovis.* — Κὴρ pro infeſto et peſtifero daemone; ut κῆρες *peſtes*, ap. *Syneſium* p. 38. ἀξιῶν αὐτοὺς πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὄντας κῆρας πόλεών τε (peſtem et perniciem civitatum) καὶ πολιτείας. Cf. *Valcken.* ad Hippol. p. 283.

IX. Cod. Vat. p. 396. Plan. p. 32. St. 49. W. Hiſtoria de puella, quae, cum ſponſi amplexus timens e cubiculo aufugiſſet, a canibus lacerata eſt. — V. 1. ἐπὶ παράστασιν. Vat. Cod. De παστὰς et παστὸς vide ad *Philipp.* Ep. LIV. — Πετάλης ancillae nomen ap. *Propert.* IV. 7. 39. — V. 3. „μούνην. Sic Vat. Cod. optime. In „Planud. μόβοϊν, quod quid eſſet, non mirum, interpre„tum nullum dicere potuiſſe.“ *Br. Huetius* p. 6. conjecit πόσιος. Idem in ora Cod. *Scaligeri* invenit γ' ἀρμόβιον, (et ſic in not. mſc. Bibl. Bodl.) quod nempe prima illa Veneris initia vi coaleſcant; vel quod Venere conſtent et coaleſcant vitae principia. μόβοϊς legendum putabat *Opſopoeus*, ut eſſet nomen proprium viri, genitivi caſus.

Brodaeus tentabat δειμᾶται τὰ βοῖν πρῶτα ζυγά. five δείμαθ' ἅρμα βοῖν πρῶτα ζυγά. ut haec per parenthefin dicta fint: primum jugati boves timent. Haec nullius funt affis. — V. 4. παρθενικαῖσι. Vat. Cod. — V. 6. αἴφνης. Vulgo. quod ex Cod. Vat. mutatum eft.

AUTOMEDONTIS CYZICENI EPIGRAMMATA.

¶. 207.] *I.* Cod. Vat. p. 574. Primus edidit *Toup.* in Addendis ad Theocrit. T. II. p. 398. ultimo verfu omiffo. De paedotriba quodam, a pulchris pueris circumdato. — V. 1. παιδοτρίβην. qui pueros palaeftricam docet. — V. 3. profert *Alberti* ad *Hefych.* v. ὑποκόλπιον. ubi ὦμον legitur, ut in Cod. Vat. ὤμων *Toup.* dedit. Color, ut ap. *Meleagr.* Ep. V. ἀγκὰς ἔχοις Διόδωρον, ὁ δὲ γλυκὺς ἄντιος εἴδοι Δωρόθεος, κείσθω δ' εἰς γόνυ Καλλικράτης. — ὑποκόλπιον. Sic *Paul. Silent.* Ep. XII. ἄλλην ὑποκόλπιον εὐθὺς ἑλίξεις. ubi vide. — V. 6. παιδοτριβεῖς. Lufus eft in ambigua fignificatione verbi τρίβειν, quod, in arte palaeftrica technicum, ad obfcoenam libidinem transfertur. Cf. *Straton.* Ep. LXIV.

II. Cod. Vat. p. 550. Primum difticlion expromfit, ubi nomen Κόννιχος illuftrat, *G. Koen.* ad *Gregor.* D. D. p. 134. Ad puerum de mutata formae pulcritudine, ipfiusque mente fimul immutata. — V. 1. καὶ om. *Koen.* qui recte habet λάσιαι, ut Cod. Vat., ubi *Br.* apogr. λάσια exhibet. — V. 2. ἀλλάσσει. Vat. Cod. — Quae fequuntur, per interrogationem accipienda puto: Κόννιχε, τοῦτ' ἐγένου; *talis igitur evafifti?* — V. 3. Iterum vitiofe *Br.* apogr. οὐκ ἔλειον. Vat. Cod. ἔλεγον. Hic interrogandi fignum ponendum, in fine pentametri delendum. Seq.

verſu *Br.* cum inveniſſet ἐν ναι καί —, hoc perperam mutavit in γίνεο ναί —. Veram lectionem jam dudum reſtitui in Emend. in Ep. gr p. 41.:

οὐκ ἔλεγον; μὴ πάντα βαρὺς θέλε, μηδὲ βάναυσος
εἶναι. καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις.

quam emendationem nunc confirmavit Apogr. noſtrum, quod quin hoc quoque in loco genuinam Vat. Cod. lectionem exhibeat, noli dubitare. Monuerat poëta Connichum ſuum, ne nimis ſit ſaevus, neque nimis facilis. Idem *Strato* ſic expreſſit Ep. LI.:

μήτε λίην στυγνὸς παρακέκλισο, μήτε κατηφής,
Δίφιλε, μηδ' εἴης παιδίον ἐξ ἀγέλης.

Voce βάναυσος de puero meritorio idem uſus eſt Ep. LXXVI. — Recte deinde Cod. καὶ κάλλους. *Etiam pulcritudo ſuam habet Nemeſin*, quae ſuperbientes et inſolentes puniat. *Philoſtrat.* Epiſt. XIX. p. 921. ad puerum: ταχέως σε θεασαίμην γενειῶντα καὶ παρὰ ἀλλοτρίαις θύραις κείμενον. ναὶ Ἔρως, ναὶ Νέμεσις, ὀξεῖς θεοὶ καὶ στρεφόμενοι. Conf. *Straton.* Ep. LXXI. *Agath.* Ep. XIII. 9. Plane ut noſter, *Meleager* Ep. XXII.:

ἀλλά, Πολυξενίδη, τάδ' ὁρῶν, μὴ γαῦρα φρυάσσου·
ἔστι καὶ ἐν γλουτοῖς φυομένη Νέμεσις.

Facit ad hanc paederaſtae admonitionem dictum Bionis ap. *Stob.* T. LIX. p. 410. Βίων πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι τὸ κάλλος τυραννίδα ἔχει, Φεῦ, ἔλεγε, τυραννίδος τριχῇ καταλυομένης. ubi τριχὶ legendum eſſe, apparet ex *Plutarch.* Amor. T. II. p. 770. B. ἔτι δὲ φορτικώτερον ὁ σοφιστὴς Βίων τὰς τῶν καλῶν τρίχας Ἁρμοδίους ἐκάλει καὶ Ἀριστογείτονας, ὡς ἅμα καλῆς τυραννίδος ἀπαλλαττομένους ὑπ' αὐτῶν τοὺς ἐραστάς. In verbis, quae hunc locum praecedunt, vulgo etiam legitur τριχῇ αἱρεῖσθαι τὴν φιλίαν pro τριχὶ διαιρεῖσθαι, ut praeclare emendavit *Ruhnken.* ad Tim. p. 190. — V. 5. ἔσω μάνδρης. in caulam veniſſe videris, hirco ſimilior quam puero

puero scilicet. In eadem re Auctor Ep. ἀδηλ. XXXVIII. ἔνδοθεν ἐξ ἐρίφου τρηχὺν ἔθηκε τράγον. — ὅτε β. Cod. Vat. male. — ἔχειν σε φρένας. *Horatius* IV. Carm. X. 6. ad Ligurinum:

Dices Heu, quoties te in speculo videris alterum,
Quae mens est hodie, cur eadem non puero fuit?
Vel cur his animis incolumes non redeunt genae?

III. Cod. Vat. p. 106. Εἰς πόρνην ὀρχηστρίδα. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. T. IX. p. 142 nr. 321. Lubricas saltatricis cujusdam asiaticae artes describit et miratur. — V. 1. κακοτέχνοις σχήμασιν. figuris libidinem excitantibus. *Philodem* Ep. XXI. ὦ κακοτεχνοτάτου κινήματος. Mulier κακοτεχνοῦσα τοὺς νέους est ap. *Aristaen.* II. Ep. 18. p. 99. Vide *Abresch.* in Lectt. p. 286. — Ejusmodi autem artes inde a teneris unguiculis edocta exercebat. *Horat.* III. Carm VI. 17. *Motus doceri gaudet Ionicos Matura virgo, et fingitur artibus: Jam nunc et incestos amores De tenero meditatur ungue.* Item de Dionysia quadam Anth. Lat. T. II. p. 271. *Cujus in octava lascivia surgere messe Coeperat et dulces fingere nequitias.* — ὀνύχων κινυμένην fuit primitus in Cod. Vat. sed error emendatus.— ¶. 208.] V. 3. παθαίνεται. Sic Vat. Cod. et *Salmas.* qui hoc distichon laudavit ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 427. Apogr. Lips. πυθαίνεται. Laudatur autem pantomima, quod omnes affectus artis ope praeclare exprimat et imitetur. παθαίνεσθαι proprie dicuntur oratores affectu concitati. Cf. *Ernesti* in Lex. Techn. Rh. p. 237. — βάλλει τὰς χεῖρας, ad tibiae sonum manus apte jactat. *Propert.* IV. 5. 45. *Si brachia jactat, I comes et voces ebria junge tuas.* Idem L. II. 18. 5. *Sive aliquis molli deducit candida gestu Brachia.* quod expressit *Ovid.* II. Amor. 4. 29. *Illa placet gestu, numerosaque brachia jactat.* — V. 5. τρίβακον πάσσαλον hinc profert *Alberti* ad *Hesych.* T. II. p. 1413. In obscoena significatione vocabuli πάσσαλος

ſuo more ludit *Ariſtophanes* in Eccl. 1011. ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον Ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου — τρίβακα. κατατετριμμένα *Suid.* Proprie *pannoſum, multo uſu detritum.* Laudatur igitur mima, quod nec ſenes reſpuat, ſed in his quoque libidinis ſcintillas excitare noverit. *Salmaſium* hunc verſum explicare in Not. ad *Achill. Tat.* p. 732., notavit *Schneiderus* in Per. Crit. p. 11. — V. 7. γλωττίζει. Hinc γλωττίσματα, *impudica oſcula.* Vide ad *Crat.* Epigr. T. II. p. 3. Ad gloſſam *Moeridis*, καταγλωττίσματα, τὰ περίεργα φιλήματα p. 224. *Pierſon* hoc diſtichon expromſit, qui ἐπιτρίψῃ habet, ut *Reisk.* emendavit lectionem apogr. Lipſ. ἐπιθρίψῃ. In Sched. Lacroz. ἐπὶ ῥίψῃ. Sic Cod. Vat. *Repoſianus* in Anth. Lat. T. I. p. 47. *Saepe levi cruris tactu permovit amantem In flammas.* *Ariſtoph.* Acharn. 737. πόρνην, ἥτις τὸ πέος τρίψει καὶ τὴν ὀσφύν. — V. 8. κορύνην. *Nicander* Alex. 403. δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην. *Schol.* αἰδοῖον ὄνου.

Ex T. III. p. 331.] *III*[a]. Cod. Vat. p. 511. Secum loquitur Automedon, convivio, ut videtur, parato, ad quod meretricem arceſſi velit. Sed mox eum facti poenitet, timentem, ne ſe ridendum propinet. — V. 1. Πέμπε, κάλει. Haec ad ſe ipſum. Jam licet mittas, qui meretriculam arceſſat; omnia enim parata ſunt. — Deinde ſe ipſum ab hoc conſilio revocat. — V. 3. αὐτή. Sic pronomina ſaepiſſime ponuntur ad res obſcoenas ſignificandas. Ceterum in Cod. legitur: αὕτη γὰρ λαχάνουσι σαρωτέρη πρὶν ἀκάμπης ζῶσα νεκρά. Probabilem ſenſum emendando effecit *Br.*: an ipſa poëtae verba divinaverit, dubitare licet. *Schneiderus* hoc diſtichon poſt v. 6. collocandum cenſebat, ut αὐτὴ ad κώπην referretur; quod mihi neceſſarium non videtur. Praeterea corrigit:

αὐτὴ γὰρ λόγχης στιβαρωτέρα, ἡ πρὶν ἀκαμπὴς
ζῶσα, νεκρά . . . .

Ingeniose et fortasse vere. Lectio λαχάνου tamen habet, quo se tueatur. Fortasse legendum est:

αὕτη γὰρ λαχάνου συβρωτέρη, ἡ πρὶν ἀκαμπής
ζῶσα, νεκρὰ μηρῶν πᾶσα δέδυκεν ἔσω.

Hesych. συβροί. ἰσχνοί. λαγαροί. ἁβροί. (sic lege pro τάφροι.) Haec enim, quae, dum viveret, inflexibilis erat, nunc demortua, quavis beta languidior pendet et se intus femora recepit. — *Catull.* LXVII. 21. *Languidior tenera cui pendet sicula beta.* *Ovid.* L. III. Amor. VII. 66. *Nostra tamen jacuere, velut praemortua, membra Turpiter, hesterna languidiora rosa.* Encolpius ap. *Petronium* c. CXXXII. illam sui partem quasi devotam videns, *Illa*, ait,

Non magis incepto vultus sermone movetur,
Quam lentae salices, lassove papavera collo.

Conf., si tanti est, Anthol. Lat. III. 273. p. 690. — V. 4. πᾶσα δέδυκεν ἔσω. *Petronius* l. c.: *Namque illa metu frigidior rigente bruma confugerat in viscera mille operta rugis.* — V. 5. ἀνάρμενος. Proprie navis instrumento nautico non instructa. Conf. ad *Antiphili* Ep. I. 8.

IV. Cod. Vat. p. 514. Plan. p. 174. St. 254. W. — V. 1. ὅτ' ἐπίνομεν. Excusi omnes, vitiose. Codd., quos consuluit *Br.*, ὅτε πίν. quod sensus flagitat. Vesperi, dum vino calemus, humanis invicem animis sumus; mane autem, vini vaporibus dissipatis, nihil nisi inimicitiae et ferina rabies. — In laudem vini scriptum videtur, quod animos conciliet.

V. Cod. Vat. p. 553. *Automedonti* vindicat carmen, quod in Plan. p. 144 St. 209. W. *Apollinario* tribuitur, cujus Epigramma praecedit. Scriptum in Polycarpum quendam, trapezitam, ut videtur, et decoctorem, ut *Huetius* p. 15. existimat. — V. 1. κενῆς παρᾶσιτε τραπέζης. Parasitum vocat mensarium; qui aliena pecunia, ipsius fidei concredita, ad vitam sustentandum utebatur

tur. Sed jam mensa, ad quam antea alebatur, vacua, pecuniâ illâ deperditâ. — V. 2. λήσῃ. Vat. Cod. —, Vulgo κεϱματίοις ψευδόμεν' ἀλλοτϱίοις; ubi *Scaliger* ad *Propert.* L. I. VIII. p. 360. vocativum pro nominativo positum esse contendit. Non opus est ad talia confugere post repertam lectionem Vat. Cod. — V. 3. Polycarpus, et suis et alienis bonis concoctis, cum jam premi coepisset a creditoribus, rarius in forum prodibat, et conspecto e longinquo aliquo ex creditoribus suis, se in pedes dabat. — V. 5. τὸ σὸν αὔϱιον. Omnes veteres edd. τὸ σὸν ἀϱγύϱιον. quod in ἄϱγυϱον mutandum censebat *Jos. Scaliger.* *Stephanus* primus αὔϱιον dedit ex Cod. Idem conjecturâ assecutus est *Opsopoeus.* Hanc lectionem confirmant Vat. membr. Omnibus quidem promittebat Polycarpus, cras, dicens, tuum habebis, veni, quaeso, et aufer. — κοὐδ' ὀμέσας. Duplex negatio. Ne juratus quidem fidem apud quenquam invenis. — V. 7. „Vat. „Cod. πέλαζε. Scribendum videtur πελάζοι: nondum „enim abierat; supra ὑποκάμπτεις ἤδη καὶ ζητεῖς." *Br.* Nihil Polycarpo superesse ait *Automedon*, nisi ut asylum quoddam quaerat. Hoc autem parodia significavit, quam *Schol.* notavit in marg. Wechel. Ἰλιόθεν με φέϱων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. Odyss. ι. 39. Qui enim Samothracum deorum mysteriis initiati erant, singulare Cabirorum praesidium in tempestatibus experiri putabantur. Vide ad *Diodor. Sard.* Ep. I. Hoc igitur ad Polycarpum, in alienae pecuniae fluctibus laborantem, jocose transtulit.

VI. Cod. Vat. p. 549. Αὐτομέδοντος. In Plan. p. 146. St. 213. W. ἄδηλον est. Ad Athenienses, minimo pretio jus civitatis vendentes, hoc carmen pertinere, apparet ex nominibus Atticis Triptolemi, Cecropis, Erechthei et Codri. Jam antiquis temporibus, Demosthenis aevo, Athenienses propter facilitatem, quam in jure civitatis vendendo ostendebant, notabantur. Vide *Spanhem.* in Orb. Rom. c. XVI. p. 123. sq. ed. Lond. et, qui ejus fa-

cilitatis exemplum narrat, *Plutarch.* T. II. p. 182. D. Hanc ob caufam Auguftus Athenienfibus interdixit, μηδένα πολίτην ἀργυρίου ποιεῖσθαι. *Dio Caff.* T. I. p. 736. 2. — V. 1. ἀνθρακίων. Carbones vectigalis loco ap. Romanos dabantur. Vide *Stewech.* ad *Vegetium* L. IV. 8. p. 239. Simile quid olim de Claudio dictum effe, *Schneiderus* me monuit, apud *Dion. Caff.* T. II. p. 955. eum civitatem vendere, καὶ ὑάλινά τις σκεύη τετριμμένα δῷ τινι. quo fpectant haec ap. *Senecam* in Apocoloc. p. 852. *Conful numulariolus, qui vendere civitatulas folebat.* — V. 2. αὐτὸς Τρ. omiffo ὁ Vat. Cod. — V. 3. ὑφηγήτορι. Vat. Cod. Quo fenfu ὑφηγητὴρ hoc loco fit pofitum, obfcurum eft. *Brodaeus* vertit, *duci, qui te introducat et infinuet.* *Subpraetori, Opfopoeus.* *Boettigerus in den Vafengemählden,* Fafcic. II. p. 200. interpretem intelligit, qui in templis peregrinos circumducat resque vifu dignas oftendat. Quum ὑφηγεῖσθαι fit *viam monftrare, praeire, auctorem effe, fuadere,* (vide *Bud.* Comm. Gr. L. p. 260.) ὑφηγητὴς autem five ὑφηγητὴρ *dux* et *auctor,* (vide *Sallier.* ad *Thom. M.* p. 878. fq.) facile adducor, ut h. l. rhetorem intelligam, qui, parva mercede accepta, jus civitatis compararet ftudiofo hujus beneficii. Fortaffe etiam is eft, qui civitatis jure donandum ad tribules adducebat, infcribendumque curabat. — Sed, ut dixi, res eft obfcurior. — V. 4. ἡ rec. man. additum in Vat. Cod. — V. 5. ταῦτ'. Hoc fi mente fervaveris, licebit te ex nobiliffimis Athenienfium familiis oriundum effe dicas. Quantum vero Athenienfes antiquiffimis temporibus generis nobilitati tribuerint, fatis conftat. A prifco illo Athenarum rege, Κόδρῳ, qui genere praeclaro confpicui erant, Κόδρου εὐγενέστεροι dicebantur. Vide *Diogen.* Cent. IV. 84. et *Arnald.* in Lect. gr. p. 82.

¶. 209.] *VII.* Cod. Vat. p. 550. Plan. p. 185. St. 269. W. *Stob.* Tit. X. p. 127. 37. Gesn. 75. Grot. — Timet poëta, ne hofpes, apud quem coenaverat, cum

iterum invitet. — V. 2. ἀσπάραγον κράμβης. Asparagus sive cyma brassicae, proprie cauliculus olerum primitus e terra exeuntium. Vide *Salmas.* de Hom. H. I. c. XXX. p. 33. μήλινον, lutei coloris, ut veteris, decem nimirum dierum. *Martial.* XIII. 17. *Ne tibi pallentes moveant fastidia caules, Nitrata viridis brassica fiet aqua* Isti autem brassicae cauliculi in coena nostri, magis erant similes culmis cannabinis; tam tenues, tamque macilenti erant. De καννάβινος dedit quaedam *Huetius* p. 17. — V. 3. Cavebo, ne ejus, qui me hac coena acceperit, nomen prodam. — ἔστι γὰρ ὀξύς. i. e. ὀξύθυμος, ut ap. *Theocrit.* Eid. XIV. 10. — V. 3. φόβος οὐχ ὁ τυχών. ingens metus, ne me iterum ad coenam vocet.

VIII. Cod. Vat. p. 550. Plan. p. 129. St. 187. W. Facetum carmen in Arrium quendam, Phoebi aedituum, qui munera et victimas deo oblatas statim auferens, Apollini ne minimam quidem earum partem permittebat. — V. 2. καὶ σύ γε. Vulgo. — V. 4. ἰκτίνου χεῖρα. *milvinas manus.* Imperatorem rapacem *vulturium* appellat *Cicero* Or. in Pison. 16. *Famem*, quae ad raptum faciendum exstimulat, *milvinam Plautus* vocat in Menaechm. I. 3. 29. — V. 5. „ἀκνίσσου. Vat. Cod. perpe„ram. Vide ad Archiam XVI.“ *Br.* ἄκνισσον βωμὸν Apollo aram suam appellat, in qua propter Arrii rapacitatem nihil hostiarum comburebatur. Erat autem τῶν νεωκόρων sacrificare, deorum simulacra custodire, ludos et certamina in dei honorem habita curare. De horum hominum dignitate et officiis diserte disputavit *Selden* in Marm. Arund. Operum T. II. p. 1571. sqq. — V. 6. si quis hostias adduxerit. τὴν πομπὴν, sacrificium, ut ap. *Aristoph.* Acharn. 248. ὦ Διόνυσε δέσποτα, κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ Πέμψαντα, καὶ θύσαντα. Av. 848. ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσι θεοῖς, Τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ. — V. 7. ἐν Διός. Vulgo et in Vat. Cod. Hoc si emendatione indiget, scripserim;

ναὶ, Διὸς ἀμβροσίη πολλὴ χάρις.

Quae sequuntur, parum commode dicta: Unus ex vobis, i. e. mortalis essem, si deum fames attingeret. Dicendum erat: Consumerer, fame enecarer; sive, ut *Grotius* vertit: — *namque beic conderer, ut vos, Ipse, deos posset si tetigisse fames.* Fac, scriptum fuisse:

εἰς ἀΐδεω γὰρ
ἦλθον ἂν, εἰ λιμοῦ καὶ θεὸς ᾔσθάνετο.

et nihil ad sensus integritatem desiderabis. Sed tam audacibus conjecturis quod pretium statuendum sit, non ignoro. Alii itaque viderint.

IX. Cod. Vat. p. 556. sq. „Epigramma hoc, quod „in codicibus meis non habeo, uberioribus instructus „copiis in lucem protulit primus cl. d'Orville in Siculis „p 271. mutilo ultimo versu, cujus postrema haec tan-„tum, νέην ἱέρα βοσκόμενοι, in codice lecta fuerant. Admo-„dum probabiliter supplevit vir eruditissimus, scribendo „ἢ ἐλάφου, κενεὴν ἠέρα βοσκόμενοι. ἡμίονοι pro ἢ ἐλάφου pla-„cuit cl. Toupio Epist. de Syrac. p. 343. Cur autem „huic illud praetulerit, nullam idoneam rationem ex-„cogito, quam ipse dixerit. Festinanter e Theocrito, „qui mihi ad manum erat, epigrammata descripsi, non „inspecto Orvilliano exemplo, quo nunc collato et re „attentius considerata, illius conjecturam ἢ ἐλάφου prae-„fero. Vide Lucillii XCVII." *Br. Toupii* emendandi pruriginem damnat et *Dorvillii* lectioni merito patrocinatur *Burmann.* in Anth. Lat. T. II. p. 698. sq. — Describitur hoc carmine mulorum macilentorum jugum. De usu mulorum in re vehiculari vide *Bochart.* in Hieroz. P. I. L. II. c. 9. et *Scheffer.* de Re Vehic. I. 8. — V. 1. κοιμέουσιν. Vat. Cod. — V. 2. λιταῖς ἴκελοι. Sic Cod. Vat. Non λιταῖς σίκελοι, ut ait *Dorvill.* Respicitur locus notissimus *Homer.* Il. ι. 499. unde seq. vers. ὀφθαλμὼ restitutum est pro vitioso ὀφθαλμῶν. — V. 4. Ἡφαίστου

πομπή. Vulcani ſacrificium *Dorvill.* interpretatur. *Toupius* autem mulos, dignos, qui in Vulcani comitatum reciperentur, quia claudi ſcilicet. Prius praefero, ita tamen, ut muli Vulcani appellentur hoſtiae propter id ipſum, quod claudicant. — σκύτινα δαίμονια. non veri muli, ſed mulorum umbrae. Manes δαιμόνια vocantur et δαίμονες. In *Euripid.* Alceſt. 1140. Hercules Admeto conjugem reducit μάχην ξυνάψας δαιμόνων τῷ κοιράνῳ, *umbrarum regi.* Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 178. — σκύτινα, *coriaceae,* autem vocantur, quibus nihil niſi pellis et oſſa relicta erant. Macilentorum philoſophorum adumbrans imaginem *Antiphanes* ap. *Athen.* XIII. p. 565. F. σοφιστῶν, λεπτῶν, ἀσίτων, σκυτίνων. Sic σκυτίνη 'πικουρία, reſpectu habito ad συκίνην ἐπικουρίαν, *Ariſtoph.* dixit in Lyſiſtr. 110. ubi vide *Flor. Chriſt.* p. 226. — V. 7. κορώνης ἢ ἐλάφου. Ductum ex verſu *Heſiodi* ap. *Plutarch.* T. II. p. 415. C. Ἐννέα τοι ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη Ἀνδρῶν ἡβώντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος. Vide *Daviſium* in *Ciceron.* Tuſc. Qu. L. III. 28. et *Ruhnken.* Epiſt. crit. p. 112. ſq.

X. Cod. Vat. p. 514. Plan. p. 20. St. 32. W. Veram philoſophiam per compendium poëta docet, Epicuri ſomniis omiſſis. Explicat hoc carmen *Erasmus* in Proverb. Chil. II. VII. 98. — V. 1. εὐδαίμων. Similem rerum ad beate vivendum pertinentium enumerationem facit *Philemon* ap. *Lucian.* de Lapſu c. 6. Fragm. nr. 71. p. 364. Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν, Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί. — ¶. 210.] V. 3. Dicta ſunt haec ad mentem *Hipponactis* ap. *Stob.* Tit. LXVI. p. 418. 25. Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται, Ὅταν γαμῇ τις, κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν. quod etiam *Chaeremon* expreſſit ap. eundem p. 419. 15. γυναῖκα θάπτειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ γαμεῖν. — V. 5. μάτην cum ζητεῖν jungendum.

XI. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 65. St. 95. W. Nicetae rhetoris eloquentia per comparationem laudatur.

Vide de hoc Niceta *Philostrat.* in Vit. Soph. p. 510. qui eum Nerva imperante floruisse tradit. Eundem commemorat *Plin.* Epist. VI. 6. *Julius Naso – prope quotidie ad audiendos, quos tunc ego frequentabam, Quintilianum et Nicetem Sacerdotem ventitabat.* Ejus nomen *Freinsheimius* restituit in Dial. de caus. corr. eloq. c. 15. — V. 1. Veluti ventus leniter surgens, sic Nicetae oratio a principio sedata et lenis. ἀήτης ἐπὶ προτόνοισιν. Aura esse videtur, quae funes percurrit, circum funes ludit. Sunt enim οἱ πρότονοι, οἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἱστοῦ σχοῖνοι ἐκτεταμένοι εἰς τὴν πρῷραν καὶ πρύμναν. *Hesych.* Similitudines a navigatione ad dicendi artem translatae passim obviae. Apud *Aristoph.* in Ran. 1029. Chorus Aeschylum, causam contra Euripidem dicturum, hortatur, ne se ira patiatur abripi: ἀλλὰ συστείλας ἄκροισι Χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν, Εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις, Καὶ φυλάξεις, ἡνίκ' ἂν τὸ Πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς. *Quintil.* Inst. Or. X. 7. 23. de extemporali dicendi facultate agens: — *deliberare, non haesitare videamur. Hoc, dum egredimur e portu, si nos nondum aptatis satis armamentis aget ventus; deinde paulatim simul euntes aptabimus vela et disponemus rudentes et impleri sinus optabimus. Id potius, quam se inani verborum torrenti dare quasi tempestatibus, quo volent, auferendum.* Ejusdem similitudinis vestigium est ap. *Ciceronem* in Brut. c. 24. ubi cum dixisset, Galbae orationem et gravem et incitatam fuisse, addit: *dein cum otiosus stilum prehenderet, motusque omnis animi, tanquam ventus, hominem defecerat, flaccescebat oratio.* — V. 3. Procedente oratione vehementius inflatur, omnibus velis expansis navigat, ἱστιοδρομεῖ. — V. 4. πακτώσας. antennis malo firmiter alligatis, quod vento fortius flante fieri solet. — V. 6. ἔμπροσθεν εἰς. Vat. Cod. Latet aliquid. *Salmasius* in notis ad Aldin. edit.: *non dubito*, ait, *quin* ἔμπορος *sit ex emporio Planudis, quod huic loco ineptum est.*

Automedonti Aetolo in Vat. Cod. tribuitur Ep. inter Theocritea VIII.

PHILIPPI THESSALONICENSIS
EPIGRAMMATA.

¶. 211.] *I.* Hoc ſecundae Anthologiae prooemium legitur in Vat. Cod. p. 83. cum inſcriptione: Ἕτερος στέφανος Φιλίππου τοῦ Θεσσαλονικέως· ὃν ἐποίησε κατὰ μίμησιν Μελεάγρου. συνῆξε δὲ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐμφερομένων ποιητῶν, ἐξ Ἀντιπάτρου, Κριναγόρου, Ἀντιφίλου, Τυλλίου, Φιλοδήμου, Παρμενίωνος, Ἀντιφάνους, Αὐτομέδοντος, Ζωνᾶ, Βιάνορος, Ἀντιγόνου, Διοδώρου, Εὐήνου καὶ αὐτοῦ Φιλίππου. ἔγραψε δὲ οὗτος ὁ Φίλιππος στέφανον πρὸς τινα Κάμιλλον. Ut omnis haec nova collectio Epigrammatum ad *Meleagri* exemplum inſtituta fuit, ſic hoc quoque prooemium conſcriptum eſt ad imitationem prooëmii illius; quod Gadarenſis poëta Coronae ſuae praefixit. Editum eſt a *Vavaſſore* de Epigr. p. 179. ſq. *Fabricio* in Bibl. gr. Vol. II. p. 687. *Martino* in Epiſtol. T. I. p. 192. *Reiskio* in Notit. Poët. p. 267. — V. 1. κλυτόδενδρος. Pieria nobilibus arboribus conſita. Ad poëtas, cum arboribus comparatos, hoc epitheton ſpectat, quod an ab antiquiore poëta uſurpatum ſit, ignoro. — V. 2. πρωτοφύτους. Fallitur *Martinus*, qui πρωτοφύτους κάλυκας opponi putat τοῖς ὀψιφύτοις ἄνθεσι v. ult. Duo haec vocabula idem ſignificant, recentiores flores, qui paulo ante prodierant. Sic noſter Ep. VII. πρωτογόνῳ γάλακτι de recenti lacte uſurpavit. — V. 3. νεανῆς Vat. Cod. Mart. Fabr. Vavaſſ. νεαρῆς *Reiske* dedit ex ap. Lipſ. σελὶς νεαρή, poëtarum recentiorum opera. *Antip. Theſſal.* XXIII. poëtrias vocat ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων. et de *Ariſtophanis* carminibus idem Ep. XXV.

ἠνίδ' ὅσον Διόνυσου ἔχει σελίς. — ἀντανέπλεξα diserte scriptum in membranis, et sic *Mart.* *Vavassor* ἄντα ἔπλεξα. Ap. Lips. et hinc *Reisk.* αὐτὸν ἔπλεξα. Codicis scriptura procul dubio vera, quae *Philippum*, cum *Meleagro aemulantem*, novam coronam nectere significat. — V. 4. Μελεαγρίοις. Vat. Cod. Μελεαγρῆος *Mart.* Nostrum *Vavass.* et *Reisk.* — V. 5. Quum veterum poëtarum opera legeris, haec quoque pauca, quaeso, legas recentiorum carmina. παλαιοτέρων κλέος, illustres illos antiquitatis poëtas. — Κάμιλλα. *Mart.* vitiose. Nihil de hoc *Camillo* constat. — ὀλιγοστιχίη. Sive de brevioribus carminibus, qualia sunt Epigrammata, sive de collectione non adeo ampla accipiendum. — V. 9. Τύλλιας vitiose *Martin.* — μελίλωτον. Sic lotus vocabatur apud Naucratitas. Plurimus ejus ad coronas usus. μελιλωτίνους στεφάνους, πάνυ εὐώδεις καὶ καύσωνος ὥρᾳ ψυκτικωτάτους commemorat *Athen.* III. p. 73. A. B. Cf. L. XV. p. 678. C p. 685. F. *Salmas.* Exerc. Plin. p. 686. sq. *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* VII. p. 903. — ἀμάρακον. Vid. *Meleager* I. 41. — V. 10, Apogr. Lips. μύρτα δ' ὡς. unde *Reisk.* fecit μύρθ' ὡς. Reliqui omnes membranarum lectionem exhibent. — V. 11. Ζωνᾶς. Vat. Cod. Σωνᾶς. *Mart.* — V. 12. ἐλαίη. Vat. Cod. et *Mart.* Reliqui ἐλάη. Hac vocis forma noster iterum utitur Ep. XX. καὶ πέρκην ἤδη χρυσοχίτων' ἐλάην. — Pro ἴον in fine versus *Reiskius* ἔφυ dedit, non indicata lectionis varietate. — V. 13. συνεπίπλεκε. Vat. Cod. Omnes edd. συνεπέπλεκε, praeter *Martinum*, qui συνεπίπλοκα dedit. *Reiskius* ex apogr. Lips. δὲ inseruit post Εὐήνῳ. — V. 14, ἐθέλεις. Vat. Cod. et *Reisk*, ἐθέλοις *Vavass.* In hoc quoque disticho agnoscimus imitatorem *Meleagri*, cujus sunt haec in Prooemio ad finem: ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα.

II. Vat. Cod. p. 590. Ἄδηλον. Editum est inter Callimachea nr. XLVII. p. 314. cujus poëtae id esse suspicabatur *Albertus* ad *Hesych.* T. I. p. 839. Tanquam

ἀδήλου idem carmen exhibuit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 332. *Brunckius* secutus est conjecturam valde probabilem *Jo. Piersoni*, qui id *Philippo* tribuendum esse censebat propter Ep. III. ubi Archestrati pueri fit mentio, Verisim. p. 83. sq. Expressit *Philippus* Epigr. *Meleagri* XXXIV. Archestratum puerum, quem pulchrum esse negans poeta in Nemesis iram incurrerat, precibus placare conatur. — V. 3. συνήρπασε *Dorvill.* neglecto dorismo. συναρπάζειν positum videtur pro ἀναρπάζειν, ad poenam rapere, ut συμμάρπτειν in eadem re ap. *Herodotum* L. VI. 86. p. 478.:

— κραιπνὸς δὲ μετέρχεται, εἴσοκε πᾶσαν
συμμάρψας ὀλέσῃ γενεὴν καὶ οἶκον ἅπαντα.

Simplex μάρπτειν ap. *Euripidem* Stob. Eclog. Grot. p. 121. sq. Δίκη — βραδεῖ ποδὶ στείχουσα μάρπτει τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν. Idem verbo συναρπάζειν eodem sensu utitur in Bacch. 443. Βάκχας — ἃς συνήρπασας. et 728. κἀγὼ ξυνεπήδησ', ὡς ξυναρπάσαι θέλων. — καὶ εὐθὺς ap. Lips. — ἔκειμαι ἐν πυρί. Etiam hoc ductum ex *Meleagro* Ep. XVI. τὸ γὰρ πλέον ἐν πυρὶ παίδων βαλλόμενος κεῖμαι. *Horat.* I. Carm. XIII. 8. arguens, *Quam lentis penitus macerer ignibus.* — V. 4. πᾶς δ' ἐν ἐμοί. Vat. Cod. Eleganter hoc correxit *Pierson.* Haud aliter *Meleager* Ep. XXIII. ὡς ἀπ' Ὀλύμπου Ζεὺς, νέον οἶδεν ὁ παῖς μακρὰ κεραυνοβολεῖν. *Asclepiades* Ep. XIII. τόξοις μὴ βάλλετέ μ', ἀλλὰ κεραυνοῖς, Καὶ πάντως τέφρην θέσθε με κἀνθρακιήν. — V. 5. ἱλασσόμεσθ' Vat. Cod. quod correxit *Anna Fabri* et alii. In apogr. Ruhnk. ἱλασσόμεθα τὸν θεόν. et in marg. ἱλασώμεθ' ἢ τὰν θ. Pro ἢ *Ernestus* dedit ἃ. male. — V. 6. κρέσσων. Vat. Cod. — Puerum magis vereor quam Nemesin; quare illum placabo, haec valeat.

¶. 212.] *III.* Cod. Vat. p. 512. Edidit *Pierson.* in Verisim. p. 84. V. 3 – 5. laudat *Albertus* ad *Hesych.* v. ἐμπερκάζουσαν T. I. p. 1200. In puerum, qui, dum ilo-

ruerat pulcritudine, poëtam spreverat; nunc, *in faciem mutatus hispidam*, ultro se ejus amplexibus offerebat. — V. 2. οἰωπαῖς. Vat. Cod. οἰνωπὸς edidit *Pierson.* et sic correxit *Cornel. de Pauw* in Apogr. suo. Sed vereor, ut sic recte procedat oratio. Nam ad οἰνωπὸς subaudiendum foret ἦς: quo facto, pendent verba ψυχὰς ἔφλεγες ἠϊθέων, cum apodosis sequentibus verbis contineatur. Alia esset ratio, si v. 1. legeretur: ἡνίκα μὲν καλὸς ὤν. Nunc veram puto membranarum lectionem, οἰνωπαῖς. ἀμφὶ παρειαῖς enim non est *circa genas*, sed διὰ παρειῶν: *flavescentibus genis.* Hic praepositionis ἀμφὶ usus frequens est apud *Pindarum*, cujus haec sunt: Olymp. VIII. 55. Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς — χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται. Isthm. VII. 11. ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς. Dionysus personatus in *Euripidis* Bacchis v. 236. describitur οἰνωπὸς, ὄσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων. et v. 438. οὐδ' ἤλλαξεν οἰνωπὸν γένυν. Conf. *Valckenar.* ad Phoeniss. 1167. — V. 4. παίζων. De amoris lusibus accipe. In Sardanapali epitaphio (vide T. I. p. 185.) quod vulgo sic profertur, ἔσθιε, πῖνε, παῖζε, ut ap. *Arrian.* Expedit. Alex. II. 5. 5., illud παῖζε cum ἀφροδισίαζε commutatur ap. *Plutarch.* T. II. p. 336. C. — Jejunum est in proximis, ὡς —, *pulchritudinis florem ut rosam perdidisti.* Putabam:

τὴν ἀκμὴν ἠρινὸν ἠφάνισας.

Similiter ap. *Rufinum* Ep. VIII. scribendum videtur:

οὐδὲ τὸ καλὸν
τῶν ἱλαρῶν μήλων ἠρινὸν ἐξέφυγεν.

ubi vulgo ἡ ῥόδον legitur. *Galenus* in Protrept. c. VIII. τὴν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν. — ἀφανίζειν in hac re proprie dicitur. *Philostrat.* Epist. XXXV. p. 929. φθονερὸς γὰρ ὁ χρόνος καὶ τὴν κάλλους ἀκμὴν ἀπάγει καὶ τὴν ἄνθους ὥραν ἀφανίζει. *Strato* Epigr. LIV. οἷόν μου παιδίον ἠφάνικεν. *Xenoph. Ephes.* I. p. 10. ἤδη δὲ αὐτῷ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο καὶ ἡ ψυχὴ καταπέπτωκε. ubi vide cl.

Locella p. 149. — V. 5. ἐπιπερκάζεις. Metaphora de uva, quae ubi nigrescere incipit, ἐπιπερκάζειν dicitur, translata ad puerum, cujus genas prima lanugo obumbrat. *Hesych.* ἐμπερκάζουσαν. ὑποθάλλουσαν. μελανίζουσαν. περκάζει. μελανίζει. ποικίλλει. *Aristaenet.* L. I. 3. p. 19. βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν. Fortasse apud *Philostratum* Epist. X. p. 918. legendum, ὥσπερ τῶν βοτρύων οἱ εὖ περκάζοντες, pro πράττοντες. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 364. *Variat liventibus uva racemis. Propert.* IV. 2. 13. cum quo conspirat *Horat.* II. Carm. V. 8. ubi de puella immaturis annis – *tolle cupidinem Immitis uvae: jam tibi lividos Distinguet autumnus racemos Purpureo varius colore.* quem illustrat *Cuningham* p. 264. — V. 5. φίλον ἕλκων. Vat. Cod. et *Pierson.* qui nihil hic corruptelae suspicatus est. *Brunckius* recepit conjecturam *Toupii* in Emend. in Suid. II. p. 201. νῦν φίλος accedis, antea φιλίας οὐδεὶς λόγος. *Theocrit.* Eid. XV. 144. καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις. Mihi tamen vulgata ferenda videtur. φίλον ἕλκων est, *amicum invitans*; ut ap. *Straton.* XVII. κἀκεῖ Τειρεσίην ἢ Τάνταλον ἐς πότον ἕλκε. Frequentius hoc sensu ἐφέλκεσθαι ponitur. *Leontius* Ep. X. κάλλεϊ καὶ τέχνῃ πάντας ἐφελκομένη. — V. 6. Stipulas mihi largiris, cum aliis ipsam messem permiseris. *Asclepiad.* Ep. I. καί τις ἂν εἴποι Κρείσσονας αὐχμηρὰς ἀσταχύων καλάμας. ubi vide notas p. 22.

IV. Cod. Vat. p. 608. πεντάμετρον μόνον. Unum hoc exemplum est graeci carminis e continuis pentametris, quo poëta Venerem, cujus deae manifesta ubique potentia, invocat. Nemo ante *Brunckium* edidit, qui postremos duos versiculos sic, ut in Analectis habentur, refinxit, usus cum *Reiskii* conjecturis, in margine apographi, quod nunc in bibl. Suhmiana asservatur, tum emendatione docti viri in apogr. Lips. qui ἐργασίαις τε καλαῖς conjecit. In membranis autem legitur:

ἐν πᾶσι μύθοις ἔργοισιν τε καλοῖς.
πάντη γὰρ πᾶσι σὴν δηλοῖς τιμήν.

Vereor, ne *Brunckius* verſuum numeros corrigens, poëtae aliena affinxerit. Certe τιμὴν, quod membranae habent, elegantius eſt, quam quod librariorum oſcitantiae aut gloſſatoris ſedulitati tribui queat. Quis, quaeſo, ſpoponderit, verum eſſe, quod lemmatis auctor dicit, totum hoc carmen pentametris conſcriptum eſſe? Quid, ſi *Philippus* varia metra conjungere voluit, ut alii ante eum fecerant? Vide *Dorvill.* Vann. crit. p. 185. ſqq. Perperam enim ſaepenumero librarios de iſtorum carminum metris ſtatuiſſe, ex multis exemplis ſatis conſtat. Haec nos certe ab audaci mutatione retrahere debent.

V. Cod. Vat. p. 157. Edidit *Reiske* in Anthol. nr. 403. p. 3. et *Toup.* in Epiſt. crit. p. 124. Archicles piſcator anchoram, naſſas et reliqua piſcaturae inſtrumenta Neptuno dedicat. — V. 1. laudat *Suid.* T. I. p. 459. cum interpretatione, ἡ ἄγκυρα ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα; niſi fuit ἡ τὸν βρύον οἰκοῦσα. Eſt enim βρύον muſcus marinus, praecipue id ejus genus, quod in ſcopulis naſcitur. Vide *Heſych.* v. Βρύον. Quid interſit inter βρύον et φῦκος, docuit *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* IV. p. 411. Cf. III. p. 132. Apud *Philoſtrat.* Icon. II. 16. p. 833. Glaucus ſic deſcribitur: φεῦ, τῶν στέρνων, ὡς λάχνη μὲν αὐτοῖς ἐγκατέσπαρται, βρύων κομῶσα καὶ φυκίων. — ἐρυσινηΐδα. quae navem retinet. *Theaetet. Scholaſt.* Ep. I. ἄγκυραν ἐχενηΐδα. Similiter *Sophocles* ap. *Athenaeum* L. III. p. 99. D. anchoram appellat νηὸς ἰσχάδα. — V. 3. μέλυβδον. Vat. Cod. quod et ipſum verum. Vide de hac diverſitate ſcripturae Intrpp. *Moer. Att.* et *Thucyd.* T. I. p. 370. ed. Bip. Agitur hoc v. de plumbo retis ἀψῖδι appenſo. Sunt autem ἀψῖδες proprie τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρειαι. *Heſych.* *Scheffer.* de Re Vehic. I. 6. p. 52. Hinc etiam

retis περιφέρεια. Rem illustrant similes loci in carminibus dedicatoriis. *Julian. Aegypt.* Ep. VI. εὐκόλπου τε λίνοιο περίπλοα κύκλα μολίβδῳ. Ipse *Philippus* Ep. XXII. λίνον ἀκρομόλιβδον, rete, in superiore margine plumbo instructum, habet. Emendatione non opus, qua hunc versum tentavit *Salmas.* in marg. ap. Guyet. δίκτυον μολιβδοῦν; eamque recte impugnat *Cornel. de Pauw* in not. msc. ubi tentat: δίκτυον μολίβδῳ ἠψιδωμένον; quod se bene haberet, sed membranarum lectioni non praeferendum est. — V. 4. ἐπ' ἐσφραγισμένους. Vat. Cod. Nassas munitas, metaphorâ a sigillo ductâ, interpretatur *Salmas.* in ap. Guy. At σφραγίζεσθαι, ut latinorum *signari*, nonnunquam ponitur pro *instructum, distinctum esse.* Vide ad *Rufin.* Ep. II. Nassis aptari solet suber, quod in aquae superficie natans, ubi nassa lateat, significat. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 1. p. 12. ed. Wagn. et quae notavimus ad *Archiam* Ep. X. p. 255. — Ceterum *Reiskius* τοὺς posuit ante φελλοὺς, quod certe vulgari verborum positioni accommodatius. Membranarum tamen scriptura versum molliorem reddit. — V. 5. ὑδάσιτεγῆ. Vat. Cod. unde *Salmas.* in marg. ap. Guy. ὑδάσιστεγῆ fecit. *Reiskius* cum in ap. Lips. ὑδατοτεγῆ reperisset, dedit ὑδατοστεγῆ. *pileum caput ambientem et imbres humoremque omnem arcentem.* Idem ἀμφίκρηνος in notis derivat a κρᾶς, κρᾶτος, ἀμφικάρηνος. Melius derivaveris a κράνον, quod e κάρηνον contractum est. Hoc certe rectius et verius, quam cum *Salmasio* in marg. ap. Guy. ἀμφίκρημνον legere, quod ipse emendationis auctor de pileo ab utraque parte reciso interpretatur. *Corn. de Pauw* membranarum lect. tuetur, eamque a κρήνη derivat, quam vocem de aqua pluviatili usurpari non dubitabat. Eidem tamen etiam ἀμφίτρητον in mentem venit. In piscatorum suppellectili *Theocritus* Eid. XXI. 13. πίλους commemorat, qui *Reiskio* propter aberrationem Aldinae temere suspecti fuerunt. — V. 6. πυρητόκον. Sic membr. Apogr.

πυροπλό-

πυροπλόκον. *Reisk.* πυροςτόκον. Vox alibi non occurrit. λίθον πυρσοτόκον dixit *Theaet. Schol.* Ep. I. μητέρα πυρσῶν τήνδε λίθον *Julian. Aeg.* Ep. VI. — V. 7. Ποσειδών. apogr. Lipſ. et *Reisk.* — Ἀρχικλῆς. Hoc nomen perperam legit auctor lemmatis: ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ Χαρικλέους. Laudat h. v. cum ſeq. *Suidas* v. ἄλη T. I. p. 108. — V. 8. ἠϊόνων. Vat. Cod. et duo Codd. regii in *Suidae* l. ubi vulgo ἠϊόνος habetur. *Toupius* legendum cenſet: τῆς ἐπ' ἠϊόνων ἄλης. *vitae litoralis*, qualem piſcatores agunt. Haud aliter *Cornel. de Pauw* h. l. conſtituit. ἄλης eſt ap. *Suid.* et in membranis Vat. nec mutari debebat in ἄγρης, quod *Salmaſii* inventum in apogr. Guy. et Ruhnk. legitur. ἄλη. πλάνη. *Suid.* quod huic loco convenit, ubi piſcator loquitur, moleſtias et labores navigationis non amplius ferens. Sic venator Ep. VIII. δαμεὶς χρόνῳ Ἀπεῖπεν ἤδη τῆς ὀρειν|όμου πλάνης. et Ep. XXIII. piſcator Neptuno inſtrumenta ſua dedicat, ἐπεὶ μογερῆς παύσαθ' ἁλιπλανίης. Delus inſula ap. *Callimach.* H. in Del. 205. ἄῤῥητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς. Idem eſt ἀλητὺς, ap. eundem in fr. CCLXXVII. μαστύος ἀλλότ' ἔκαμνον ἀλητύϊ. ubi legendum: ἀλλ' ὅτ' ἔκαμνον, *poſtquam fatigati erant.*

VI. Cod. Vat. p. 158. Edidit *Kuſter.* ad Suid. v. κύμβαλα T. II. p. 394. *Reiske* in Anthol. nr. 405. p. 4. Gallus Clytoſthenes furoris inſtrumenta Rheae ponit. Cf. *Erycii* Ep. II. Incert. Ep. CLXXIV. — V. 1. ἀραξά-χειρα. Vat. Cod. et ap. Lipſ. in cujus marg. ἀραξίχειρα notatum. Hoc recepit *Reiskius.* Noſtrum inveni in ap. Guyet. et Ruhnk. idque tuetur *Suidas*, qui h. v. cum v. 6. laudat v. τύμπανον T. III. p. 516. — V. 2. *Suid.* v. κύμβαλα. l. c. Cymbala intus cava, κοιλοχείλεα, quo vocabulo hujus inſtrumenti ratio paulo obſcurius indicatur. ὀξύδουπα. Ap. Anonym. Ep. CLXXIV. ὀξύφθογγα κύμβαλα. — V. 3. κεροβόας. tibias (hoc enim λωτοὶ, nulla materiae ratione habita) ex cornu factas, ſoni gravioris. Ep. Incerti l. c. βαρυφθόγγων ἀλαλητὸν Αὐλῶν, οὓς μόσχου λοξὸν

ἔκαμψε κέρας. Haec Gallorum inſtrumenta conjungit *Catull.* LXIII. 21. *Ubi cymbalûm ſonat vox, ubi tympana reboant, Tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo.* Qui de his disputavit *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IX. 8., *tympana* cum *cymbalis* confudiſſe videtur. Vide, quae collegit *Burm.* ad. Anth. Lat. T. II. p. 503. — ¶. 213.] V. 4. στροβηλίσας et ἐπ' ὠλόλυξεν. C. V. Prius derivandum a στρόβιλος, quod *trochum* ſignificat; hinc στροβιλεῖν et στροβιλίζειν, quo verbo rotatio capitis eorum, qui gallico furore correpti erant, pingitur. *Catullus* l. c. 23. *Ubi capita Maenades vi jaciunt hederigerae, Ubi ſacra ſancta acutis ululatibus agitant.* Ceterum metro nihil cum *Kuſtero* timendum. στροβιλίζειν antepenultimam modo corripit, modo producit. In στρόβιλος certe media producitur ap. *Ion Chium Athenaei* L. III. 91. E. στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας. et ap. *Ariſtoph.* Εἰρ. 864. in tetrametro jambico: εὐδαιμονέστερος φανεὶς τῶν Καρκίνου στροβίλων. — V. 5. σάγαρις. κοπὶς ἢ πέλεκυς. *Suid.* T. III. p. 274. ubi h. v. laudat. αἵματι φοινιχθέντα φάσγανα. Ep. incert. CLXXIV. *Saxum acutum* Attini tribuit *Ovid.* in Faſt. IV. 237. *acutam ſilicem Catull.* l. c. 5. — λυσιφλεβῆ. quo vena demetitur. φλὲψ, *vena. Alcaeus* Ep. VIII. κειράμενος γονίμην τις ἄπο φλέβα. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XXVI.— V. 6. *Suid.* l. c. λεοντίδιφρε σοι 'Ρείη Κ. θῆκε. — V. 7. γηράσας pro ἀναπαύσας πόδα γηραλέον.

VII. Cod. Vat. p. 159. Edidit *Reiske* in Anthol. nr. 410. p. 7. Eleganti hoc carmine caprarius Pani, quem ipſe rudi manu edolaverat, ſacra facere fingitur.— V. 1. ἐκ φηγοῦ. φήγινος κολοσσὸς Herculis ap. *Erycium* Ep. IV. — αὐτόφλοιος. Vide ad *Apollonid.* Ep. X. T. II. P. I. p. 359. — V. 3. αἰγιβάτην. *Reisk.* — V. 4. μεθύσας. imbuens. Infra Ep. XXIII. κώπην ἅλμης τὴν μεθύουσαν ἔτι. Vide ad *Philodemi* Ep. XVII. — V. 5. διδυμάτοκες. *Reisk.* Formam διδυματόκον agnoſcit *Theocrit.* Eid. I. 25. VIII. 45. — Mox ἔσοιντο malit *Brunckius*; in talibus enim dedi-

cationibus, quae voto terminantur, optativum adhiberi. At quid impedit, quominus is, qui preces fundit, se voti damnatum iri confidat, eamque confidentiam verbis significet? Notandum tamen, verbum ἔσονται in codice recentiori charactere scriptum esse. — V. 6. Pro τρηχὸν *Reisk.* πικρὸν dedit, errore sive suo, sive ejus, qui cod. Lipf. scripsit. — Nullius pretii est conjectura *Salmasii* in marg. Guyet. κἄκτοθι φεύγουσι sive φεύξουσι.

VIII. Cod. Vat. p. 161. Editum a *Majo* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 583. *Alberto* ad *Hesych.* v. ἐπισφύρια T. I. p. 1392. *Reiskio* in Anth. nr. 412. p. 8. Quum in quibusdam apographis in duo carmina divulsum esset, *Kusterus*, vitio non animadverso, quatuor priores versus pro integro Epigrammate exhibuit ad *Suid.* T. I. p. 525. Recensum poëta instituit instrumentorum artis venatoriae, quae Gelon, venator decrepitus, Pani dedicat. — V. 1. ὑλισκόπῳ. Cod. Vat. *Guyetum* in marg. ὑλησκόπῳ emendasse, notavit *Albertus*. Recte. Sic ὑληφόρος. ὑλωροί. ὑληκοίτης. Ipse tamen *Hesychii* editor ὑλοσκόπῳ mallet, ut *Kusterus* edidit. — V. 2. ἀπέτρυσε *Kuster.* ἀπέτριψε *Salmas.* in ap. *Guyet.* Vera est vulgata. Vide Interpp. *Hesychii* in ἔθρισε et ἀπέθριξε. Male etiam *Majus* ἐν ἐρίῳ tentat pro ἐν ἔργῳ. Hasta Gelonis nostri longo tempore *in ipso venationis opere* (non aerugine igitur) detrita erat. — Mox codex λίνῳ πολυστρόφῳ. Nostrum edidit *Albertus* et *Reisk.* λίνου πολυστρόφου *Kuster.* γηραλέον νεφέλας τρύχος appellat *Antip. Sid.* XVII. quod carmen *Philippus* expressisse videtur. — V. 4. „δεραγχέας. Sic „recte scriptum in apogr. Buher. [et in Cod. Vat.] „Hinc *Suidas* δεραγχέας πάγας, τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας, „quam vocem supra *Archiae* reddidi VIII. 3. ubi male „editum erat δειραχθὲς pro δειραγχές.“ *Brunck.* — V. 5. νευροπλεκεῖς. ap. Lipf. — Vers. seq. Cod. ὠκεῖς. „Salmasius „reposuit ὀχεῖς, i. e. ἱμάντας. Ordo est: νευροπλεκεῖς τε „ὀχεῖς, κνωδάλων ἐπισφύρους. Lora e nervis, quibus fera-

„rum crura constringuntur.“ *Br.* *Reiskius* dubitans, an ποδίστρας pro ποδιστῆρας poni possit, ὠκεῖς ποδιστὰς dedit et junxit: nervis plexas pedicas, subito ferarum malleolos implicare doctos. At vox ποδιστὴς non magis obvia quam ποδίστρα. In *Salmasiana* emendatione mihi parum arridet substantivorum accumulatio, ὀχεῖς, ποδίστρας, ab hujus carminis indole aliena. Nec video, quid in ὠκεῖς π. tantopere reprehendi possit. Certe celeritas in pedica non indigna erat, quae commemoraretur. — V. 7. κλοιούς. Vide ad *Antip. Sidon.* Ep. XVII. 3. p. 25. κυνούχους h. l. eodem sensu accipiendum, quo ap. *Leonid. Tarent.* Ep. XI. ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμός. Vide not. T. I. P. II. p. 73. — V. 8. ἀπ' εἶπεν. Vat. Cod.

IX. „Incertum, utrum Leonidae Tarentini an Philippi. Edidit Salmas. in Plin. p. 73. ex eo emendatius „Toup ad Suidam II. 170. [II. p. 285.]“ *Br.* Qui *Leonidam* hujus carminis auctorem fecerit, novi neminem. In Vat. Cod. inscribitur p. 177. ἀνάθημα ταῖς Νύμφαις. παρὰ γραὸς πενιχρῆς. Λάκωνος, οἱ δὲ Φιλίππου Θεσσαλ. et sic *Dorvill.* in Sicul. T. I. p. 166. *Reisk.* Anthol. nr. 458. p. 22. Scriptum est in anum, quam pedibus graviter laborantem aquae calidae Symaethi sanarunt. — V. 1 – 3. laudat *Suidas* v. γραῦς T. I. p. 495. sine varietate. Semper mihi suspectam fuisse fateor lectionem Codicis et *Suidae*, γυρὴ πόδας, *varis pedibus.* Quomodo enim, quaeso, fieri poterat, ut, quae hoc vitio laboraret, quod non morbi, sed naturae est, aquarum vi sanaretur? Quare mihi non sic videtur scripsisse *Philippus*, sed

ἡ πηρὰ πόδας.

luxatis pedibus laborans. *Schol. Homeri* Il. β. 599. πηρὸς καλεῖται ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος. Noster Epigr. XIV. γυῖ' ἀναπηρωθεὶς. Ep. LXIX. πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασι. *Pausan.* III. 8. τὸν γὰρ δὴ ἕτερον τῶν ποδῶν

ἐπεπήρωτο· ὁ Ἀγησίλαος. *Agaib.* Hiftor. L. II. p. 56. ἄμφω τῶ πόδε πεπηρωμένος. Cum hac lectione plane confpirat v. 8. ἀμφίχωλον σκέλος. — V. 2. laudat *Suidas* v. παιώνειον T. III. p. 68. παιωνίοις τισὶ φαρμάκοις, σωτηρίοις, θεραπευτικοῖς, ἰατρικοῖς. Pro nomine proprio habebat *Salmafius*, fine caufa idonea. — V. 3. 4. *Suidas* in διεσκήριπτε T. I. p. 579. — μὲν vitiofe ap. *Toupium.* Vide *Tyrwhitt.* in Notis ad Toup. Emend. T. IV. p. 420. — τετρωμένην. Cod. Vat. *Suidas* et edd. usque ad *Reiskium*, qui diu ante *Toupium* τετρυμένην emendaverat. Epigr. Inc. DCXLIX. γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος. *Addaeus* Ep. III. τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν. Vide ad *Anytes* Ep. VII. At vetula noftra non dicitur *detrita* five *confecta* aetate, fed morbo male affecta, τετρωμένη, ut recte Codex. *Euftath.* Od. ε. p. 219. 26. τὸ τρῶσαι ἰωνικῶς τὸ βλάψαι δηλοῖ. Od. φ. 295. οἶνός σε τρώει μελιηδής, ὅστε καὶ ἄλλους βλάπτει. — V. 5 – 7. laudat *Suidas* in οἶκτος T. II. p. 665. „In cod., „ut et apud Suidam, fcriptum αἵ τ' ἐρινόμου Αἴτνης π. Εὐμήθου. Hoc poftremum recte a doctiffimo Wefseling emen„datum, Probabil. c. 29. extremo, ubi mirum a viris „diligentiffimis, Wefselingium dico et Hemfterhufium, „non obfervatum fuiffe hoc Epigr. in Salmafii Plinianis. „ἐρινόμου in metrum peccare videtur. Salmafius emen„dabat ἐριννόμου. Hemfterhuys ἐριβρόμου, aut ὀρεινόμοι, „relatum ad αἱ Νύμφαι. His longe praeftat Toupii con„jectura πυριπνόου." *Br.* αἳ 'ν πυρηνόμου dedit *Reiske.* — Pro εἶλεν *Salmafius* εἶχεν tentabat, in marg. ap. Guyet. — ¶. 214.] V. 6. Συμαίθου idem primus emendavit. Eft fluvius in agro Catanaeo, hodie *Lagiaretta* five *Lalaretta*, (vide *Cluver.* Sic. Ant. L. I. p. 124. 48.) celebratus etiam Jovis amoribus, qui juxta eum Nympham compreffit Thaliam, ex quo concubitu nati funt Palici, tradente *Macrobio* Saturn. V. 19. Conf. inprimis *Valcken.* ad *Callimachi* Eleg. p. 175. — V. 8. ἀμφίκωλον *Salmaf.* vitiofe. Mox in contextu ap. Guy. et Ruhnk.

ἄρτεμι legitur; in marg. ἀρτεμές. Haec eſt genuina ſcriptura codicis. Ordo eſt: λιβὰς Αἰτναίη διεστήριξεν (i. e. ἔθηκε) τὸ ἀμφίχωλον αὐτῆς σκέλος ἀρτεμές. *debiles vetulae pedes aqua Aetnaea quaſi fulſit et firmavit.* Quare neque cum *Reiskio* ἀδρανὲς, neque cum perſpicaciſſimo *Wakefield* in Sylv. crit. T. I. p. 143. ἀσθενὲς σκέλος legerim. — V. 9. διεστήριζεν. Cod. Vat. *Dorv.* et *Salm.* — V. 10. ἐπῄνεσαν. Nymphae dono delectatae aniculae de ſalute congratulatae ſunt; ut haec explicat *Toupius.* At haec explicatio cum reliquis minime coit. Eſt potius: conſentientes inter ſe tribuerunt ei, ut ſine baculi ope domum rediret.

X. Cod. Vat. p. 183. ſq. Edidit *Kuſter* ad *Suidam* v. κεγχρίτισιν T. II. p. 288. ubi Lexicographus v. quintum profert. *Reisk.* in Anthol. nr. 480. p. 34. Iſidi Damis, ex undis ſervatus, ſacra facit, deamque precatur, ut eum ex paupertate quoque eripere velit. Conf. Epigr. *Gaetul.* III. T. II. p. 166. et *Corn. Longini* Ep. I. p. 200. — V. 1. *Suidas* hunc verſum laudans T. II. p. 521. v. μελάμβωλος, exhibet λινόπεπλε, ut Cod. Vat. In ap. Lipſ. λινόπεπλος. *Iſis linigera* ap. *Ovid.* ex Ponto I. 1. 51. Amor. II. 2. 25. Cf. *Heinſ.* ad A. A. I. 77. Etiam Iſiaci linteas veſtes ſolebant gerere. *Plutarch.* T. II. p. 352. C. — V. 2. βῆθι. Cod. Vat. et *Kuſter. Reiskium* apogr. Lipſ., quod θῆθι habet, in errorem induxit. — V. 3. *Suid.* v. λαγαρὸν T. II. p. 408. Tenuem placentam ſignificat, vel talem, quae facile frangi et comminui queat. *Schol. Ariſtoph.* Veſp. v. 672. λαγαριζόμενον, τὰ λαγαρὰ ἐσθίοντα· ὅ ἐστιν εὔθραστα (l. εὔθρανστα) καὶ εὐτελῆ. Ejusmodi autem placentas diis aegyptiis fuiſſe dicatas, apparet ex *Juvenal.* Sat. VI. 540. *anſere magno Scilicet, et tenui popano corruptus Oſiris.* In marg. ap. Guyet. et Reisk. γλαγερὸν notatur. — V. 4. *Suid.* v. ἐνυδροβίων T. I. p. 758. Anſer Iſidi ſacer et in deliciis fuit. *Ovid.* Faſtor. I. 453. *Nec defenſa juvant Capitolia, quo minus anſer*

Det jecur in lances, Inachi lauta, tuas. Cf. Intrpp. *Juvenalis* l. c. et *Petron.* c. 37. — V. 5. *Suid.* in κεγχρίτισιν T. II. p. 288. et ψαφαρῇ T. III. p. 701. νάρδῳ ψαφαρῇ Vat. Cod. et *Suid.* Emendavit *Salmas.* in marg. ap. Guy. et *Kusterus.* Hunc sequitur *Toup.* Epist. crit. p. 58. emendationis auctorem non indicans. *Tenue* unguentum significari videtur, cujus majus est pretium, teste *Plinio* L. XIII. p. 680. Audaci conjectura *Reiskius* edidit γάστρα ψαφαρή, *fragilis gastra caricis onusta;* quod minime probandum est. — κεγχρίτιδες (in Cod. Vat. κεγχρήτισιν legitur) ἰσχάδες *Salmas.* interpretatur caricas, nigris veluti milii granis sparsas, sive omnino coloris varii, ad Solin. p. 240. sq. Melius caricam cum granis interioribus, quae milii granis simillima, intelligas. — V. 6. *Suidas* in ἀσταφὶς T. I. p. 358. — V. 7. πελάγους. Cod. Vat. non, ut *Br.* in notis affirmat, πελάγευς. *Suidas* hoc distichon profert v. κεμὰς T. II. p. 295. In marg. ap. Guyet. tentatur: εἰ δ' ὡς ἐκ πελάγους ῥύσῃ τὸν Δ. ἄ. Κὴκ πενίης θήσει χρ. κ. Hinc θήσει in quaedam apographa venit; nam in Cod. Vat. θύσει legitur, ut etiam ap. *Suidam.* Multa hîc parum recte posuit *Brunckius,* cujus notam adscribere supersedeo. Expressa sunt haec sive ex *Gaetulico* l. c. sive ex eodem exemplo (*Leonid. Tar.* Ep. XIII.), unde *Gaetulicus* duxit sua:

εἰ δ', ὥς μευ βαρύγυιον ἀπώσαο νοῦσον, ἐλάσσεις
καὶ πενίην, θύσω πιαλέον χίμαρον.

Hinnulum promittit Isidi, quia hinnuli Dianae mactabantur, cum qua Isis saepenumero confunditur. χρυσόκερων respectu habito ad cervas Dianae currui junctas. *Callim.* H. in Dian. 102. κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός. *Quintus Smyrn.* in recensu laborum Herculis T. II. p. 475. χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε.

XI. Cod. Vat. p. 187. sq. Edidit *Holsten.* ad Steph. Byz. p. 21. *Kuster* ad Suid. T. I. p. 455. *Reiske* in Anth. nr. 493. p. 41. Apollinem Actiacum poëta secundam

navigationem rogat. — V. 1. Λευκάδος. *Virgil.* Aen. III. 274. *Mox et Leucatae nimbosa cacumina montis, Et formidatus nautis aperitur Apollo.* ubi vide ill. *Heynium.* In Leucatae cacumine templum fuit Apollini consecratum. *Strabo* L. X. p. 452. B. Hinc *Leucadius deus* ap. *Ovidium* Trist. V. 2. 76. et passim. Cf. not. ad *Antipatri Thess.* Ep. XXXIII. T. II. P. I. p. 314. sq. — Laudat h. v. *Suidas* in αἰπὺ T. I. p. 655. — V. 2. τὸν ἠϊονίῳ Cod. Vat. Sinceram lectionem vidit *Salmasius*, unde plurima apogr. Ἰονίῳ legunt. — V. 3. *Suidas* in χερὶφυρέα T. III. p. 664. et in δαῖτας T. I. p. 516. Panes deo offert, quales nautae comedere solent. — V. 4. *Suidas* hunc vers. laudans v. ὀλίγον T. II. p. 678. ὀλίγην exhibet. Apogr. Lips. κεινα μένην. Etiam in hoc Epigr. color ductus ex *Leonid. Tar.* XIII. et *Gaetul.* Ep. III. quorum hic σταγόνα σπονδῖτιν — τὴν κύλικος βαιῷ πυθμένι κευθομένην offert Veneri. — V. 5. *Suidas* in βραχυφεγγίτης T. I. p. 455. Lucerna, cui parum olei affusum, cujusque adeo flamma non diu durabit. ὠκύμορον φλόγα appellat *Oppian.* Κυνηγ. I. 131. Vide ad *Meleagr.* Ep. LXXVIII. — V. 6. „Cod. οἴγνης [οἴνγης]. quod Kusterus probabiliter „emendavit, reponens ὄλπης. οἴγνης esse posset ab οἴγω, „unde οἰγέω, οἴγνυμι, *apertura, foramen.*" *Br.* ὄλπης jam in marg. Guyet. et Ruhnk. reperitur. In eandem lectionem inciderat V. D. in Miscell. Obss. Nov. II. T. IV. p. 241. *Reiskius* στύππης dedit: *stuppam igni alendo adhibitam.* Quanto illud elegantius! Flamma nutritur ex ampulla, quae parce et guttatim (βιοφειδής, quae suis bonis parcit) ex ore, cujus nonnisi dimidia pars humectatur, oleum affundit. Epitheta cum dilectu posita rem mirifice extenuant et diminuunt. — V. 8. σύνδρομον. qui nos comitetur. πόμπιμον ἄνεμον. *Euripid.* Hecub. 1290. *Homer.* Od. δ. 360. οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιάεες, οἵ ῥά τε νηῶν Πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

XII. Cod. Vat. p. 404. Anthol. Plan. p. 41. St. 60. W. Lyſiſtratus, in mediis undis cum vehementi tempeſtate urgeretur, a Dioscuris ſive Cabiris ſervatus eſt. — V. 1. ἐκ ζαήτου. Vulgo. Sed jam dudum ἐξ ἀήτου correxerat *Aldus* in edit. pr. quem aliae ſecutae ſunt, aliae non. Edit. rariſſima, quae prodiit ap. Nicol. Sabienſes, utramque lectionem conjungens legit ἐκξαήτου. Sinceram lectionem, quam *Toupius* ad Suid. P. II. p. 152. tanquam ex ingenio profert, etiam *Brodaeus* habet. Sic quoque Vat. Cod. ἐξ ἀήτχο. ἐξ ἀνέμου. *Heſych.* — Mox Vat. Cod. αἰζαοῦ νότου. ζαὴς νότος, impetuoſus. *Homer.* Odyſſ. μ. 313. ὦρσεν ἔπι ζαῆ ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεύς. i. e. σφοδρῶς πνέοντα. Tempeſtatem ex diverſis ventis ortam deſcribit. *Horat.* I. Carm. III. 12. *nec timuit praecipitem Africum Decertantem Aquilonibus, Nec triſtes Hyadas, nec rabiem Noti.* *Virgil.* Aen. I. 84. *Incubuere mari, totumque a ſedibus imis Una Eurusque Notusque ruunt creberque procellis Africus, et vaſtos volvunt ad litora fluctus.* Conf. *Heinrich.* ad *Muſaeum* v. 316. p. 164. ſq. — ¶. 215.] V. 3. βυθίτης. Vat. Cod. ἐκ νειάτων μυχῶν. ex infimo mari. Sic ap. *Theocrit.* Eid. VII. 59. τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ. — V. 4. ὄλισθεν. Vat. Cod. — ἱστός. Malus fractus, laborans, in tempeſtatum deſcriptionibus paſſim obvius. *Horat.* I. Carm. XIV. 5. *Et malus celeri ſaucius Africo.* *Alcaeus* ap. *Heraclid.* de Allegor. p. 15. Nusquam aliquid reperitur, quod huic loco, εἰς ἅλα πτύσας, ſit ſimile. *Toupius* quidem l. c. *Philippum* reſpexiſſe monet *Theocrit.* Eid. XV. 133. κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα. Haec quidem ſatis ſunt expedita; frequenter enim undae cadavera naviumque tabulas dicuntur ἐκπτύειν. *Oppian.* Hal. V. 596. τὰς δ' ἠόσιν ἔπτυσαν αὐταῖς κύματα. *Leonidas Tar.* Ep. XCVI. τί μ' οὐκ — τηλόσ' ἀπὸ ψιλῆς ἔπτυσας ἠϊόνος; ubi vide not. et *Valck.* ad *Theocr.* Adon. p. 408. C. Sed haec loquendi ratio a noſtro loco aliena eſt. Recte igitur *Toupium* reprehendit cl. *Wake-*

field in Sylv. crit. T. I. p. 54. quod *elegantem* dixerit locutionem, quae ne ſenſum quidem habeat, et corrigendum proponit: εἰς ἅλὸς πτυχάς. Gravius mendum hunc verſum deturpare ſuſpicor, in quo fortaſſe nec ὤλισθεν ſincerum, quod verbum pro rei ratione et modo nimis videtur ignarum. — V. 5. „πλανώμενος ad Λυσί„στρατός refertur: prava diſtinctione turbatus hic erat „locus. Libri omnes ἐς ἀΐδαν, quod ex oſcitantia, non „conſulto, mutatum eſt. Melior eſt ſic verſus, jambo „in quarta ſede poſito, loco anapaeſti." *Br.* Vulgo comma poſt πλανώμενος ponitur. Deinde in Analect. εἰς ἀΐδαν erat. — Lectio Cod. Vat. φορτὶς δὲ σῦρεν ἀΐδαν πλανώμενον — majoris depravationis ſuſpicionem movet. *Gilb. Wakefield* l. c. ἀνιώμενος corrigit. Nec *Grotium* vulgatam ſecutum eſſe, apparet ex ejus interpretatione: *Hians ad Orcum jam trahebatur navis.* — V. 6. ἀρωγὸν αὐτῷ. Edd. veteres omnes, praeter ed. Nicolin. Sabienſ. ubi ἀρωγονάυτας, quod *H. Stephanus* tacite recepit ſive ex conjectura *Brodaei*, ſive *Adriani Junii* in Animadverſſ. L. II. c. IX. Nihil *Opſopoei* interpretatione ineptius. Deos ἀρωγονάυτας *Junius* interpretatur de Dioscuris, de quibus nota res; nec minus dii Samothracii nautis opitulabantur. Vide not. ad *Callimachi* Ep. XXVI. T. I. P. II. p. 278. — V. 7. νεωκόρῳ debetur *Toupii* ſagacitati; vulgo et in membranis νηκόρῳ, *navis cuſtodi.* Lyſiſtratus nimirum Dioscuris a ſacris erat: quae cauſa fuit, ut homini opitularentur. Sinceram lectionem perſpexiſſe videtur *Grotius*, qui vertit:

illi concitum ſedant fretum:
Unius hoc valuere cultoris preces.

Huetius p. 7. poëtam in verbis νήκορος et νεωκόρος ludere putabat. — V. 8. μόνῳ mallet *Brunck.* — ἐκοίμισεν. male Cod. Vat. *Statius* III. Sylv. II. 1. *Dî, quibus audaces amor eſt ſervare carinas, Saevaque ventoſi mulcere peri-*

cula ponti, Sternite molle fretum. Antip. Sidon. LXVII. φὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον.

XIII. Cod. Vat. p. 160. Anth. Plan. p. 438. St. 571. W. Coquus, Timaſion, Vulcano artis ſuae inſtrumenta dedicat. Comparandum inprimis Epigr. *Ariſtonis* I. T. II. p. 252. Coquorum inſtrumenta recenſet *Euſtath.* ad Il. λ. p. 820. 3. *Pollux* VI. 88 – 90. et iterum X. 95 – 111. — V. 1. laudat *Suid.* in κνώδαλον T. II. p. 335. ubi *Kuſterus* de vocabulo κνώδαλον recte ſtatuit, ad omnia animalium genera pertinere. Conf. quae nuper de eodem fuſe disputavit cl. *Ilgen* ad Hymn. Homer. p. 413. ſqq. — V. 2. ῥιπίδας. Vide ad *Dioscorid.* Ep. XII. et *Archiae* Ep. V. — πυρηνέμους quo ſenſu dictum ſit, divinari magis quam doceri poteſt. Flabellum deſcribitur *flammam vento*, quem facit, excitans. Sed idem ſenſus continetur epitheto πυριτρόφους. Fortaſſe fuit:

ῥιπίδας τηρηνέμους.

Archias l. c. νέθον κεύθουσαν ἄημα ῥιπίδα. — V. 3. „In „Planudeae excuſis libris male legitur ἰθμόν. Vat. et cod. „Jani Laſcaris ἠθμόν. Hujus ad oram ſcriptum hoc Scho„lion: ἠθμὸς, ὁ διϋλιστήρ· ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς „τρύπαις, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἴωθε διακρίνεσθαι τῶν παχυτέρων. „οὖρον ἀπηθῆσαι. καὶ ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν· Ἀριστοφάνης. (Ra„nis 974.) ἀπὸ τοῦ ἤθω, ἤσω, ἠμὸς, καὶ ἠθμός. δι' οὗ διη„θεῖται καὶ διαβιβάζεται. Quibus ſimilia leguntur in Ety„mol. M. p. 422. ubi l. 35. διακρίνεσθαι ſcribendum eſt „pro διακρίνειν." *Br.* ἠθμὸν legendum eſſe, non fugit *Brodaeum*, nec *Joſ. Scaligerum* in not. mſc. Conf. *Polluc.* X. 108. ἠθμὸν legit etiam *Suidas*, qui hunc verſ. cum ſeq. excitat in ἐσχάρα T. II. p. 335. — V. 4. ἐσχάρην. *Ariſtoph.* Acharn. 887. δμῶες ἐξενέγκατε Τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα. ubi Schol. ἐσχάραν per ἄρουλαν interpretatur. Inprimis huc facit *Gloſſa* in Exodum Mſſc. ab

Hemsterhusio prolata ad *Polluc.* X. 101. p. 1275. *Arula vas aeneum et quadratum, quatuor pedes habens, in quo carbones posuerunt, et super ipsum erat craticula et sic assabant carnes.* Rem diserte exposuit *Casaub.* ad *Athen.* I. 6. p. 22.' Cf. Intrpp. *Hesychii* v. ἐσχάρα. Hinc apparet, eam κρεηδόκον vocari, quia carnes assandae huic arulae imponebantur. Alterum vero, quod additur, πυρὸς γέφυραν, significare videtur arulam in ipso igne collocandam. — V. 5. „Scholion in cod. Jani Lascaris: „ζωμήρυσις, ἡ καὶ ζωμαρύστρις καὶ ἐτνήρυσις, ἐν ᾗ τὸ ἔτνος „ἀρύονται, ὥσπερ οἰνήρυσις. πᾶν τὸ ταράσσον." *Br. Aristo* l. c. ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα. In Vat. Cod. ζωμήροισιν vitiose. Facetus locus est de instrumentis artis coquinariae *Anaxippi* in Citharoedo ap. *Athen.* L. IV. p. 169. B. C. qui emendatione indiget:

Ζωμήρυσιν φέροις, ὀβελίσκους δώδεκα,
κρεάγραν, θυΐαν, τυροκνῆστιν παιδικὴν,
στελεὸν, σκαφίδας τρεῖς, δορίδα, κοπίδας τέτταρας.

Nemo facile dixerit, quid sit τυροκνῆστις παιδική; nam *Dalechampi* interpretatio nullius est assis. Fortasse scribendum:

τυροκνῆστιν, δοίδυκα.

In *Aristophanis* Αἰολοσίκωνι ap. *Polluc.* X. 104. junguntur haec: δοίδυξ, θύεια, τυροκνῆστις, ἐσχάρα. — V. 7. σοῦ Vat. Cod. — V. 8. „γυίων ὠρφανισμένος. Vulgo. γυῖον ha„bent etiam tres Planudei, ut metri lex poscit." *Br.* Plurimae edd. vett. ὀρφανισμένος. Brunckiana lectio nititur auctoritate Vat. Cod. γυῖον ex cod. Scaligeri laudat Huet. p. 41.

XIV. Cod. Vat. p. 160. Anthol. Plan. p. 419. St. 554. W. Lysixenus, agricola, senectute confectus, Cereri instrumenta sua consecrat. Expressit *Philippus* Epigramma *Antiphili* IV. T. II. p. 170. Quaedam hinc sumsit *Agathias* Ep. XXX. — V. 1. ὠλεσίβωλον σφύραν.

instrumentum malleo simile, quo glebae comminuuntur. Cf. *Phaniae* Ep. IV. p. 53. Apud *Agathiam* ipsum aratrum κλασιβώλαξ vocatur. σφῦραν βωλοκόπον vocat *Pollux* X. 129. — V. 2. laudat *Suidas* in γαμψὸν T. II. p. 467. πυρίλογους Cod. Vat. vitiose. Quod si tamen codex offerret

πυροτόμους

id vulgatae anteponerem. *Antiphil.* l. c. γαμψόν τε δρέπανον, σταχυητόμον ὅπλον ἀρούρης. — V. 3. Laudat h. v. *Suidas* T. I. p. 406. ἀχυρμιαί. οἱ τόποι, εἰς οὓς τὰ ἄχυρα ἀποφέρεται λικμώμενα. — τριβόλους. quae Latini *tribula* appellant. *Varro* de R. R. I. 52. p. 200. *Oportet — e spicis in area excuti grana. Quod fit apud alios jumentis junctis ac tribulo. Id fit e tabula, lapidibus aut ferro asperata, quo imposito auriga aut pondere grandi trabitur jumentis junctis, ut discutiat e spica grana: aut ex assibus dentatis cum orbiculis, quod vocant plostellum poenicum Columella* L. II. 20. 4. Conf. *Schneiderum* ad *Varron.* p. 362. sq. ad *Columell.* p. 121. ubi nostrum quoque locum attigit, et *Longum* Pastor. III. p. 93. περιήλαυνε τοὺς βοῦς καὶ τοῖς τριβόλοις κατειργάσατο τὸν στάχυν. — V. 4. *Suid.* T. III. p. 530. ὕννις. γεωργικὸν ἐργαλεῖον, καὶ ῥόπαλον. Hunc versum laudans ὕνιν scribit, adjecta nota: τὸ δὲ ῡ μακρόν. Est ea pars aratri, quae terram secat, vomer. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 576. Cod. Vat. vitiose ὕνην. — V. 5. *Suid.* T. I. p. 448. ubi legitur καὶ κέντρ' ὀπισθονυγῆ. — δεσμά. lora, quibus boves reguntur. βουστρ. τεν. docte pro δεσμὰ στρέφοντα τοὺς τῶν βοῶν τένοντας. — V. 6. ἀρουροπόνον. Planud. *Antiphil.* l. c. καὶ παλινουροφόρον, χεῖρα θέρευς, θρίνακα. — V. 7. »γυῖ' ἀναπηρωθείς. Sic omnino legendum. Nam corrupta est »lectio γυῖα πεπηρωθείς. Salmasius conjiciebat πεπειρωθεὶς »vel γυῖά γε πηρωθεὶς, vel γυῖ' ἐπιπηρωθεὶς. Cod. J. Lascaris, ut Florentina, γυῖα πηρωθείς." *Br.* πεπηρωθεὶς est in Vat. Cod. et in tribus Aldin. Bad. Steph. Nicol. Sab.

γυῖ' ἐπιπηρωθεὶς conjecit *Jos. Scaliger* in not. mstis. Sed vide, an verbis, quae augmentum per ἀναδίπλωσιν praefigunt, ut πεπιθέω, ἐκλελάθω et similibus, etiam addendum sit verbum πεπηρόω. Cf. quae collegit *Fischer* in Anim. ad Gramm. Veller. T. II. p. 314. sq. — αὔλακι πολλῇ. multum arando, assiduo arandi labore debilitatus. Minus recte *Grotius: Corpore et ipse ferens sulcos Lysistratus omni.*

XV. Cod. Vat. p. 160. Anthol. Plan. p. 447. St. 580. W. Leontichi, fabri lignarii, instrumenta recensentur. Expressum carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. IV. ubi vide not. T. I. P. II. p. 61. sq. — V. 1. μολυβαχθέα. Vat. Cod. Perpendiculum, plumbo gravatum. — Verba δουριτυπῆ σφύραν hinc excitat *Suid.* T. III. p. 418. Partem vers. 2. idem in ἀρίδες T. I. p. 320. — „Conferendum „cum Leonidae Tar. IV. In utroque τῶν ἀρίδων mentio. „τεκτονικὸν ἐργαλεῖον esse, nobis dicunt grammatici, sed „quodnam, ab iis non docemur. Stephanus *scobinam* „interpretatur; perperam. ἀρὶς instrumentum est, quod „fabri nostri *la plane* appellant, duobus instructum ma„nubriis, et ideo Philippo ἀμφίδετον dictum." *Br.* — ¶. 216.] V. 4. „Scr. μιλτείῳ βάμματι. Sic e Vat. Cod. „profert Salmas. de Homon. H. I. p. 95. ἰθυπόρον τε πρίο„να μιλτείῳ βάμματι πειθόμενον. ἰθυπόρον etiam melius vi„detur quam ἰθύδρομον." *Br.* In Vat. Cod. legitur, ut in Planudea: ἰθύδρομόν τε Πρ.. μ. στάγματι πειθόμενον. Prius igitur *Salmasius* memoriae vitio mutasse putandus est; alterum sumsit ex *Suida* v. πρίων T. III. p. 174. Ad eundem locum respicere videtur *Salmasius* ad Solin. p. 245. B. ubi memoria eum iterum fefellit, cum scriberet, σχοῖνος βάμματι πειθόμενος. Significatur serra, quae lineam, minio signatam, sequitur. Vocabulum στάγμα nulla in Lexicis auctoritate nititur; quare hoc nomine lectio βάμματι praeferenda videtur. Sed elegantius fortasse scripseris:

μιλτείῳ τάγματι πειθόμενος.

quo minium jubet, fecutus. *Galenus* de Artib. c. V. p. 5. C. πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσι, κοινῷ προστάγματι πειθόμενοι. — V. 5. μιλτοφυρῆ. *Leonid. Tar.* l. c. καὶ μίλτῳ φυρόμενοι κανόνες. *Suidas* in ἐφείλιξαν T. I. p. 920. σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ· ἀντὶ τοῦ ἔφυραν καὶ περιείλιξαν. Vitiofe Aldinae et Afcenf. μιλτοθυρῆ exhibent, quas perperam fecutus eft Steph. μιλτοφυῆ *Suidas* habet in μίλτος T. II. p. 562. et in ψαλλομένη T. III. p. 699. τιλλομένη. κυρίως δὲ ψάλλειν τὸ τῷ ἄκρῳ τῶν δακτύλων τῶν χορδῶν ἅπτεσθαι. Cf. *Toup.* ap. Suidam P. II. p. 268. *Salmaf.* in Plin. p. 821. D. hunc locum videtur refpicere, et iterum p. 813. A. — V. 8. „ἀπέδυσε habent etiam membra„nae: fed fcribendum ἀπέλυσε." *Br.* Hujus emendationis neceffitatem non video; imo vulgata lectio Brunckianae emendationi haud paulo praeftare videtur. Ut totum corpus, fic etiam fpecies corporis, juventus fenectusque, cum veftimento comparatur, quod tempus, anni, mors denique mortalibus detrahit. Sic Epigr. Incert. DCLXIV. ἐς οὐρανίας δ' ἄρ' ἀταρποὺς Ψυχὴ παπταίνει σῶμ' ἀποδυσαμένη. Serpentes paffim dicuntur τὸ γῆρας ἀποδύσασθαι. Vide *Barth.* ad *Statii* Theb. IV. 97. fq. p. 926. *Schneider* ad *Aelian.* H. A. IX. 16. Et fimili ratione γῆρας ἀποσυλᾶν *Himer.* Or. Ecl. X. 13. p. 190. Quidni igitur iisdem ὁ χρόνος τὸ γῆρας ἀποδύειν dicatur? Et fi hoc, etiam aetas τὸ ἄνθος τῶν γυίων mortalibus detrahere dici poteft.

XVI. Cod. Vat. p. 158. Anth. Plan. p. 447. St. 579. W. Demophon, faber aurarius, cum fenectus ejus oculos caligine obduxiffet, Mercurio artis fuae inftrumenta dedicat. — V. 1. *Suidas* T. I. p. 381. in αὐλός. — ὁ ἐπιμήκης φυσητήρ. et iterum in φιλήνεμος T. III. p. 600. Intelligitur fiftula follis, quae in caminum inferta, flammam excitat. Folles ipfi funt φῦσαι, ap. *Apollon. Rhod.*

IV. 763. ſive πρηστῆρες ap. eundem IV. 776. — In Edit. pr. Flor. et Ald. αὐλοῦ. vitioſe. — V. 2. „κνησίχρυ-„σον. Sic Vat. Cod. recte. In Planudeorum uno lectio-„nem a vera non longe remotam reperi, κρησίχρυσον. alii „peſſime τησίχρυσον.“ *Br.* Veram lectionem jamdudum perſpexerat *Brodaei* acumen, eamque probavit *Kuſterus* ad *Suid.* in ῥίνη T. III. p. 260. ubi τεχνησίχρυσον exhibetur, quod a vero proxime abeſt. τρυσίχρυσον conjecerat *Joſ. Scaliger* in not. mſc. — V. 3. δίχηλον. forceps bifida, cancro, unde nomen duxit, ſimillima. In deſcriptione cancrorum *Plin.* IX. 51. p. 518. *Praeterea bina brachia denticulatis forcipibus. Statyll. Flacc.* Ep. V. p. 263. ῥαιβοσκελῆ, δίχηλον, ἀμμοδυόταν. Perperam Vat. Cod. δίχειλον. — V. 4. Leporis pede aurifices utuntur ad ſcobem et ramenta colligenda. — V. 6. „κανθός. „Frequentem uſum hujus vocis ap. ſequioris aetatis poëtas „damnarunt critici quidam, quos Philippi et antiquio-„rum etiam exemplum defendere poſſet. Moſchio ap. „Stob. in Floril. Grot. p. 437. κανθούς τ' ἐξέτηξε δα-„κρύοις.“ *Br.* Noſter iterum Ep. XVII. et LIII. κανθὸς ὕφαιμος.

XVII. Cod. Vat. p. 152. Anth. Plan. p. 444. St. 577. W. Callimenes ſcriba, cum aetate provectus, oculis minus valeret, Muſis conſecrat artis ſuae inſtrumenta. Confer *Phaniae* Ep. III. ibique notata T. II. P. I. p. 161. ſqq. — V. 1. πλευρῆς. De chartae ſuperficie accipiendum. *Paul. Sil.* Ep. L. γυρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς. — V. 2. Vulgo σμίλην. Doricam terminationem profert Vat. Cod. et *Suid.* in σμίλη T. III. p. 343. — V. 3. κανόνις procul dubio idem, quod apud alios κανών. *regula.* — „παραθῖνα. Pumices aquae innatant, et a fluctibus ad litus impelluntur, ubi colliguntur. Sic vulgata lectio intelligenda. Sed aliud quid „ſcriptum fuiſſe reor, ſcilicet παραθῆγα, ut in Damocha-„ridis Ep. T. III. p. 69. τρηχαλέην τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα

„κόσμον.

„κόσμον. Hic enim epitheton requiri videtur, quod pu-„micis usum declaret, et quum sequatur πόντου λίθον, „quid necesse erat παρὰ θῖνα addere? Est autem παρα-„θῆγα pro παραθηγέα. ut in Sapphus IV. νεοθᾶγι σιδάρῳ, „pro νεοθαγεῖ." *Br.* *Suidas* h. v. laudans T. II. p. 343. περὶ θῖνα legit. Idem excitat v. 4. in κίσσηρις T. II. p. 319. *Brunckii* conjecturae favet nonnihil *Paul. Silent.* Ep. LI. καὶ λίθον ὀκριόεντα, δόναξ ὅθι δισσὸν ὀδόντα Θήγεται ἀμβλυνθεὶς ἐκ δολιχογραφίης. *Julian. Aegypt.* Ep. X. λᾶαν, ὃς ἀμβλεῖαν θῆγε γένυν καλάμων. Id. Ep. XI. λίθος εὐσχιδέων θηγαλέη καλάμων. Mihi tamen, ne quid dissimulem, vulgata lectio non videtur sollicitanda. — αὐχμηρόν. *aridum pumicem.* Vide *Schwarz* de Ornam. Libr. p. 210. — V. 5. 6. ἀπὸ παυσάμενος et ἐπ' ἐσκέπετο. Vat. Cod.

XVIII. Cod. Vat. p. 187. Anth. Plan. p. 424. St. 559. W. Vetula Minervae artis textoriae instrumenta consecrat. Comp. *Leonid. Tar.* Ep. VIII. *Archiae* Ep. XI. *Antip. Sid.* Ep. XXII. XXVII. — V. 1. ὀρθριλάλοισι. Vat. Cod. ὀρθρολάλοισιν tres Aldinae. — Laudat h. v. *Suid.* T. II. p. 714. Ὀρθρογόη χελιδών. λέγεται καὶ ὀρθρολάλος. De pectinis sonitu vide notata ad *Antip. Sidon.* Ep. XXII. Tom. II. P. I. p. 30. — V. 2. *Suid.* λειομίτου T. II. p. 436. ubi λειομίτου κάμακος legitur, ut in Vat. Cod. Proba est vulgata. κάμακες, quod verbum per appositionem cum κερκίδας jungendum, pectinis perticas significat, quibus fila seu stamina laevigantur. Rem docte et diserte explicavit cl. *Schneider* v. *Tela* in Indice Scr. R. R. p. 370. ubi docet, κερκίδα esse pectinem, quo confusa stamina discriminantur, telaque percutitur. Hinc tot epitheta, quae ad sonitum applausi pectinis spectent. — V. 3. κτένα κοσμοκόμην. pectinem lanificum, quo comae lanarum ordinantur. Vide *Schneider.* l. c. p. 362. — V. 3. δακτυλοτριβον (πτ superscr.). Vat. Cod. Excitat h. v. cum seq.

Suidas T. I. p. 373. Fusum suspensum e filo, quod verticillo torquetur. *Catullus* LXIV. 313.:

Dextera tum leviter deducens fila supinis
Formabat digitis; tum prono in pollice torquens
Libratum tereti versabat turbine fusum.

— V. 5. σχοίνοις. Vat. Cod. — ὀδόντι. Habet *Suidas* in τάλαρος T. III. p. 426. et Vat. Cod. Vulgo ὀδόντων. Cogitaverit aliquis de dente nentis mulierculae, cum ap. *Catull.* l. c. habeatur: *Atque ita decerpens aequabat semper opus dens, Lanaeque aridulis haerebant morsa labellis.* Sed intelligendus dens pectinis, quo lana carpitur. τολύπη enim est glomus lanarum carptarum, carminatarum et ad nendum paratarum, ut *Schneiderus* docuit l. c. p. 363. 364. — ¶. 217.] V. 7. Παλλαντιάς. Sic nonnulli Minervam appellabant, ut Pallantis filiam. *Clem. Alex.* Cohort. p. 24. ed. Ox. Cf. *Heyn.* ad *Apollodor.* T. II. p. 746.

XIX. Cod. Vat. p. 147. Anth. Plan. p. 418. St. 553. W. Sosicles Cereri post messem primitias offert.— V. 1. χώρου μικραύλακος. Fortasse ductum ex *Apollonid.* Ep. V. οὐ πεδίου πολυαύλακος. Ap. *Diodor. Zon.* Ep. II. agricola munera offert πενιχρῆς ἐξ ὀλιγηροσίης. — V. 3. αὖτις vett. edd. omnes praeter Steph. — V. 4. cum parte tertii laudat *Suidas* in ἀμβλὺ T. I. p. 135. et iterum in καλαμητομίης T. II. p. 229. utroque loco αὖθις et φέροι. Vat. Cod. φέρει. male. Similiter *Theocritus* VII. 155. post sacra Cereri facta descripta: ἇς ἐπὶ σωρῷ Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον.

XX. Cod. Vat. p. 160. Planud. p. 430. St. 564. W. Munera a Damone, hortulano, Priapo oblata recensentur. Expressum ex Ep. *Diodori Zonae* III. p. 80. — V. 1. *Suidas* T. I. p. 477. in γεραιός. — Malum punicum *flavo tegmine* (ξανθοχίτων) cum ab eo colore, quem

vulgo habet, abhorreat, *Schneiderus* ad Nicandri Alexiph. p. 339. dubitat, an a vulgari diverſum ſignificare voluerit poëta. *Columella* X. 243. *punica, quae rutilo miteſcit tegmine grani.* — γεραιόφλοια. rugoſae ficus. ῥυτιδόφλοιον σῦκον. *Zonas* l. c. — V. 2. ῥοδέας στ. Mira haec. Quis unquam uvae roſaceum ſive colorem ſive odorem tribuit? — ὠμὸν ἀποσπάδιον. uvam de vite decerptam. ὄμφακος ὠμᾶς *Theocritus* Eid. XI. 21. Uvam, maturam quidem, ſed nondum flacceſcentem, aridae et paſſae opponi puta. — V. 3. ap. *Suid.* v. ἄχνη T. I. p. 404. Hoc loco uſitatius eſſe λάχνη, quod de lanugine malorum et genarum proprie dicitur, notavit *Ruhnken.* in Epiſt. crit. p. 150. De malis cydoniis agitur, ut ap. *Zonam.* ubi vide not. *Virgil.* Ecl. II. 51. *Ipſe ego cana legam tenera lanugine mala Caſtaneasque nuces.* *Calpurn.* Ecl. II. 91. *Cerea ſub tenui — cydonia luce.* — V. 4. κάρυα χ. ἐκφανέ' ἐκ λ. vulgo. Ad verbum fere *Zonas:* καὶ κάρυον χλωρῆς ἀρτίδορον λεπίδος. — V. 5. Ap. *Suid.* in σίκυον T. III. p. 313. et ap. *Schol. Ariſtoph.* Acharn. 519. qui χνοάοντα per πέπονα interpretatur. Vulgo σύκιον χλοάοντα. Utrumque vocabulum paſſim confunditur. Vide *Wernsdorf.* ad Himer. Orat. VII. 3. p. 515. σίκυον *Scaliger* conjectura aſſecutus eſt. — In Vat. Cod. χνοάωντα. — V. 6. περκὴν eſt in ed. Flor. et duabus Ald. περσικὴν Ald. pr. Reliquae περκνήν. πέρκην revocavit poſt *Brunckium* cl. *de Boſch.* πέρκη ἐλάη (vide Ep. I. 12.) eſt περκάζουσα. *miteſcere incipiens.* Idem eſt πέρκος et περκνός. *Heſych.* περκνόν. μέλαν. ποικίλον. περκνός. γλαυκός. μέλας. περκώματα. τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα. — ἐλάη Vat. Cod. — V. 7. φιλοδῆτα. Vat. Cod. Idem Λάμων, ut Planud. quod fortaſſe ne conſulto quidem a *Brunckio* in Δάμων mutatum eſt. — V. 6. γυίοις θαλέθειν. Cf. ad *Meleagr.* CXXVIII. p. 144. *Archilochi* fr. XXVII. p. 170. *Horat.* Epod. XIII. 6. *Dumque virent genua, Et decet, obducta ſolvatur fronte ſenectus.* *Theocrit.* XIV. 70. ποιῆν

τι δεῖ, ἄς γόνυ χλωρόν. *Laberius* ap. *Macrob.* Saturn. II. 7: *cum vigebam membris praeviridantibus.*

XXI. Cod. Vat. p. 191. Planud. p. 412. St. 547. W. De Mercurii ſtatua, ab Hermogene, qui inter pueros victoriam e curſus certamine reportaverat, ad carceres poſita. Hermogenem, aliunde non notum, hinc laudat *Corſinus* in Catal. Nemeonicarum et Iſthmionicarum. — V. 1. Hunc verſum excitans *Suidas* in ἄχνους T. I. p. 405. et in ὕσπληγξ T. III. p. 567. utroque loco ὑσπλήγγεσι legit, et ſic Plan. Uno γ Cod. Vat. De ejusmodi defectu literae γ vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 660. et quos laudat *Fiſcher* in Animadvv. ad Velleri Gr. p. 162. — ὑσπλήγγεσιν. Steph. ex Aſcenſ. — V. 2. „Δαιμονεῦς in „metrum peccat: in membranis δαῖμον εὖς. Ad oram cor„rectum δαιμονέως.“ *Br.* V. 4. „Partem hujus penta„metri ap. Suidam deprehendit ſagaciſſimus Toup „Emend. III. 154. [p. 437. in στάδιον T. III p. 366.] „ubi ſcriptum, ἐν σταδίοις Ἰσθμοθήκην νέμειν. Kuſterus ἐν „omiſit, quod eſt in editione principe.“ *Br.* Ante *Toupium* idem monuerat *Oudendorp.* ad Thom. M. v. στάδεια μάχη p. 806. — V. 4. κηαεμεαι. Vat. Cod. — V. 5. In Planud. et in Cod. Vat. ἔχων τίνας. quod *Grotius* ſic accepit, quaſi de Hermogenis liberis quaereret deus: *Divesne et prole? Novena.* *Brunckius* emendavit ἑλὼν τ. *quosnam vicit?* αἱρεῖν hoc ſenſu dixit *Ariſtides* Or. Platon. II. p. 129. ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει τοὺς ῥήτορας. ut h. l. emendavit *Wyttenb.* ad Plutarch. de Ser. N. V. p. 8. ubi Schol. mſc. laudat: αἱρῶν τοὺς ῥήτορας ἀντὶ τοῦ νικῶν· καὶ Αἰσχίνης· αἱρεῖ γὰρ αὐτὴν οὐχὶ γραφὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ψήφισμα. — V. 6. „Male Planudea πόδας ἠερίους. Mer„curius loquitur: *Volavit, tanquam ſi pedes meos habuiſſet.* „Alas autem in pedibus habebat Mercurius, ſeu talaria:

„*quae ſublimem alis, ſive aequora ſupra,*
„*ſeu terram, rapido pariter cum flamine portant.*

„ἡμετέρους dedit Vat. membr." *Br.* Curſoribus pedes alati tribuuntur. *Antip. Sidon.* XXXIX. τοῖοι γὰρ παιδὸς πτηνοὶ πόδες. Equos de curſus praemio certantes *alipedes* vocat *Statius* Theb. VI. 298.

XXII. Cod. Vat. p. 141. ſq. Planud. p. 412. St. 548. W. Piſo, piſcator, Mercurio piſcaturae inſtrumenta conſecrat. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XXV. Ep. Incert. CXXVIII. — V. 1. ἀκροδέτους. arundines in ſumma parte ligatas. Quod inſtrumentum intelligatur, non ſatis ſcio. Fortaſſe arundo, cui hamus aptabatur. *Theaetet.* Ep. II. τῶν δ' ἀγκιστροδέτων συζυγίην δονάκων. — V. 2. Ap. *Suidam* T. I. p. 504. in γυρῶν. — ¶. 218.] V. 4. σχοινοτενεῖς. a fune junceo ſuspenſas. σχοῖνος enim funibus plectendis inſerviebat. Facit huc *Herodot.* L. V. 6. p. 378. qui tantam in Praſiade palude piſcium copiam fuiſſe ait, ut, ſi quis januam aperiens κατίει σχοίνῳ σπυρίδα κεινήν, eam brevi tempore piſcibus repletam extraheret. — V. 5. ἔγκυον pro ἔγγυον, quod legitur in Planud., repoſuit *Huetius.* — V. 8. „Male antea legebatur αἰθόμενος καμάτοις. „Emendavit Reiskius. Sic *Theaetetus* infra p. 514. γήραϊ „νουσοφόρῳ βριθομένης παλάμης." *Br.* Senſum optime perſpexit acutiſſimus *Reiske*; an ipſam poëtae manum aſſecutus ſit, vehementer dubito. Lege, una litera mutata:

πολλοῖς ἀχθόμενος καμάτοις.

Theocrit. Eid. XVI. 79. ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισι. *Heſych.* ἀχθόμενος. βαρούμενος. ἀχθομένη. βαρυνομένη. Vide *Abreſch.* in Auct. Diluc. p. 290. *Weſſel.* ad *Herodot.* II. 175. p. 189. Haud aliter emendavit h. l. *Joſ. Scaliger* in not. mſtis.

XXIII. Cod. Vat. p. 147. Planud. p. 415. St. 550. W. In eodem argumento verſatur cum praecedente. — V. 1. μολύβδῳ. Vat. Cod. — V. 2. ἅλμης. *madidum nunc quoque rore ſali* vertit *Grotius.* — δυσίθαλασσα. τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλλόμενα. *Suidas* T. I. p. 635.

h. verſum excitans. — V. 5. φιλόναυτιν σπέρματα. Vat. Cod.

XXIV. Cod. Vat. p. 455. Anth. Plan. p. 91. St. 133. W. Homeri nomen et gloriam nunquam interituram eſſe, poëta auguratur. Cf. Ep. Inc. CCCCXCII. — V. 1. οὐρανόν. Vat. Cod. Idem plane color ap. *Virgil.* Aen. I. 607. *In freta dum fluvii current, dum montibus umbrae Luſtrabunt convexa, polus dum ſidera paſcet; Semper honos nomenque tuum laudesque manebunt.* quae obverſabantur *Senecae* in Herc. Oet. 1582. ſqq. Cf. notata ad *Cleobuli Lindii* carmen T. I. P. I. p. 193. ubi laudanda erat parodia *Critiae* ap. *Athen.* L. XIII. p. 600. E. Οὔ ποτέ σου φιλότης γηράσεται, οὐδὲ θανεῖται, Ἔς τ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσι Παῖς διαπομπεύσῃ προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν. Huc facit etiam *Virgil.* Ecl. V. 76.:

Dum juga montis aper, fluvios dum piſcis amabit,
Dumque thymo paſcentur apes, dum rore cicadae,
Semper honos nomenque tuum laudesque manebunt.

— V. 2. ἠέλιος. Venefica ap. *Senecam* in Herc. Oet. 459. *mea juſſi prece Manes loquuntur. — Nox media ſolem vidit, et noctem dies.* — V. 3. γλυκὺν ἅμα. Cod. Vat. — ἀροτήσιμον. Plan. et Cod. Vat. *Dorvillius* cum in una Anthol. editione reperiſſet ἀροτόσιμον, reſtituit eam lectionem, quam *Br.* in textum recepit. Vide ad *Charit.* p. 240. Citius mare aquam hominibus praebebit dulcem et potabilem. — V. 4. βαθὺ κλέος Vat. Cod. nec aliter edit. pr. Flor., tres Aldinae, ed. Nic. Sab. Sinceram lectionem Aſcenſ., ni fallor, prima exhibuit. — Nunquam fiet, ut veterum Homeri carminum oblivio ipſius auctoris nomen et gloriam deleat. Idem Homero promittit Anthol. Lat. L. II. p. 448. *Carmina ſola carent fato mortemque repellunt. Carminibus vives ſemper, Homere, tuis.* *Martial.* X. Ep. II. *At chartis nec fata no-*

cent, nec secula prosunt, Solaque non norunt haec monimenta mori.

XXV. Cod. Vat. p. 242. Anthol. Plan. p. 199. St. 290. W. Historia de Aelio, quem celebrat *Apollonid.* Ep. XII. p. 134. — V. 1. Ἄργους πρόμος. Plan. et Vat. Cod. Nec aliter lemmatis auctor: εἰς ἕτερον Αἴλιον Ἀργεῖον στρατίαρχον. Apud *Suidam* v. θρασύχεις T. II. p. 204. haec sic leguntur mutilata: Αἴλιος ὁ θρασύχειρ Ἄργους πρόμος τηξιμελεῖ νούσῳ κεκολ. Quum hic Aelius in *Apollonidae* carmine Romanus vocetur, *Brodaeus* Ἄρεος legendum judicavit. Hoc probat *Kusterus* l. c. Ad vulgatam non offendit *Grotius*, qui vertit: *Aelius Argolidum rector.* — ὀψὲ διώσας vulgo, in quo explicando nugatur *Brodaeus*. In marg. Wechel. notatur ut varia lectio ὁ ποτὲ δήσας. quod sensum habet non plane ineptum; sed quanto praestantior, ipsis membranis Vat. firmata, emendatio *Scaligeri* ap. Huetium p. 21. et in not. msc. ὁ ψελιώσας. In eandem sponte inciderat *Jo. Pierson.* ad *Moer.* p. 420. ψέλλιον sive ψέλιον *armillae. Schol. Eurip.* ad Phoen. 799. ἔστι δὲ ψέλιον ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ ἢ ἁπλῶς ὁ κρίκος. Conf. *Trill.* in Obss. p. 412. — V. 3. 4. Hoc distichon proferens *Suidas* in κεκολουμένος T. II. p. 204. legit προτέρην, ut etiam Vat. Cod. habet; προτέρων tamen idem v. τηξιμελεῖ T. III. p. 463. *Animo cepit consilium tam forti viro dignum, quoque antiquam suam virtutem testaretur.* — ἔδραμε. Fere ut *Plin.* L. III. Epist. VII. *Erat illi natus insanabilis clavus, cujus taedio ad mortem irrevocabili constantia decucurrit.* — τηξιμελεῖ νούσῳ, id est γυιοβόρῳ. De morte *Ammianus* Ep. XXVI. καὶ τοὺς μὲν τήξας, τοὺς δ' ὀπτήσας — ἄξει πάντας εἰς ἓν βάραθρον. — ¶. 219.] V. 6. ἄνδρας. Conf. *Anacr.* Epigr. LXXX.

XXVI. Cod. Vat. p. 361. Anthol. Plan. p. 43. St. 62. W. Historia de vacca, quae cum ante Dianae aram collocata esset, ut victima, partum edidit; quo facto

dimissa est. — V. 2. θαῦμα vitiose Vat. Cod. — V. 3. Hujus jam imminentem mortem antevertit partus maxime opportunus, i. e. εὔστοχος. Nihil est in hac lectione, quod merito reprehendas. *Jo.* tamen *Pierson.* in Verisim. p. 90. εὔτοκος sive εὔλοχος tentabat. — V. 4. Parturientibus enim praesto esse solet dea, nec eas, quarum misereri didicit, sibi immolari fas putat. οὐκ ἐδίκαζε suspicatur *Jos. Scaliger.* Fortasse recte. — ἃς ἐλεεῖν ἔμαθε, *Meleager* Ep. XLI. οἶδα παθὼν ἐλεεῖν.

XXVII. Cod. Vat. p. 406. Planud. p. 43. St. 63. W. De bobus, retia in mari ducentibus. Conf. *Leonid. Alex.* Ep. XXXVI. Excitat hoc carmen *Casaubonus* ad *Aelium Lamprid.* Vit. Heliag. c. 24. T. I. p. 857. *Pisces ex vivariis suis bubus traxit.* Ad siluros cum hamo extrahendos Istri accolae bobus utebantur, teste *Aeliano* H. A. XIV. 25. p. 801. Cf. *Harduin.* ad *Plin.* IX. not. 26. p. 538. — V. 1. πρηΰτένοντες. mansuetum collum jugo praebere soliti. τένοντες enim de cervice proprie. Epigr. XIV. βούστροφα δεσμὰ τενόντων. Ep. XLIX. ἄπαιρέ μου τένοντος λέπαδνα. — V. 3. ἀσίδαρον. non vomere, sed fune. — V. 4. μακροτέρων. Vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. Longo funi, cui everriculum aptum est, juncti sulcos in mari trahimus. — V. 5. ἐκ σταχύων. post arationem piscatui inservimus. — V. 6. κἀν. Plan. κὲν. Vat. Cod. Respicitur hoc versu ad *Homeri* mare ἀτρύγετον. — ἀροῦσι. Sic *Euripid.* ap. *Athen.* L. X. p. 422. A. ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβὴς τροφὸς· Θάλασσαν τήνδ᾽ ἀροῦμεν, ἐκ ταύτης βίος.

XXVIII. Cod. Vat. p. 429. *Philippo* hoc carmen vindicat, quod in Plan. p. 80. St. 117. W. ἄδηλον est. In navem, cui *meretricis* nomen. Ambiguis verbis poëta utitur, quae de navi et meretrice explicari possunt. Expressum est carmen ex *Antiphilo* Ep. I. p. 169. — V. 1. Leno hanc navem aedificandam curavit. ἀπ᾽ ἔργων. *a quaestu meretricio.* ἐργάζεσθαι et ἐργασία vocabula vitae

meretriciae propria. *Nicarch.* Ep. X. Κύπρι, σὺ δ' ἐργασίην καὶ λάβε καὶ μετάδος. *Artemidor.* Onirocr. II. p. 136. Venus nuda visa ἑταίραις καὶ μόναις (f. πόρναις) ἀγαθὴ καὶ ἐργασίας σημαντική. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* L. I. p. 48. *Interpp.* ad *Hesych.* v. ἐργάτις. — ὥρης ἔμπορος. pulcritudinis institor, leno. Haec sic explicata sensum habent optimum, nec opus erit cum *Reiskio* corrigere ἡ ναῦς — στομφουμένη, *quae lepidum nomen accepit a Veneris exercitio;* quam ejus conjecturam laudat *Schneider.* in Peric. crit. p. 17. — V. 4. εἰμὶ τάν. Vat. Cod. Idem vers. 5. οὐκ ἐτῶ. in marg. αἰτῶ. et v. 6. βαστάζων ξέναν. — Vereor, ut hujus versus lectio satis sincera sit. Nihil enim jejunius: *recipio advenientem, quemlibet hospitem fero.* Legerim insistens vestigiis Cod. Vat.:

ἐλθόντα δέχομαι πάντα βαστάζειν ξένον.

quemlibet hospitem mihi ferendum sumo, sive *ferre volo.* Hunc enim sensum habet verbum δέχεσθαι cum infinitivo junctum; quem ejus usum illustravit *Markland.* in conj. in Lysiam Or. XXV. p. 430. *Lennep.* ad *Phalar.* p. 271. — V. 7. ἐρέσσεται. Vat. Cod. *Sosipater* (sive potius *Dioscorides*) Ep. I. T. I. p. 504. τῆς μὲν ἐρεσσομένης, τοῦ δὲ σαλευομένου.

¶. 220.] XXIX. Cod. Vat. p. 403. Anth. Plan. p. 97. St. 143. W. In elephantum Caesaris currui junctum. Elephanti

Caesaris armentum, nulli servire paratum
Privato.

secundum *Juvenal.* XII. 106. Cornuficio ob rem praeclare gestam tribuit Augustus, ut, quoties foris coenaret, elephantis domum reveheretur. *Dio Cass.* XLIX. p. 574, 33. ubi vide *Fabric.* Triumphantem Caesarem elephantos comitatos esse, narrat *Sueton.* Vit. Caes. c. 37. de qua re videndus *Spanhem.* de Usu et Praest. Num.

T. I. p. 170. 720. Primus Romae Pompejus elephantos currui junxit, tradente *Plin.* L. VIII. 2. *Plutarch.* V. Pomp. T. I. p. 626. — V. 1. φαλαγγόμαχος. Vat. Cod. — πυργωθείς. ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς πύργοις. *Dio Cass.* LXXIII. p. 1239. 71. — μυριόδους. Non de copia tantum, verum etiam de magnitudine μύριος usurpatur, quod passim monuimus. — V. 3. ἀλλὰ φῶ στ. Vat. Cod. Idem ζυγοδέσμοις. — V. 7. Bellua quoque pacis sentit munera.

XXX. Cod. Vat. p. 185. Plan. p. 444. St. 577. W. De apum examine, quod in navis rostro mellificaverat. — V. 1. „Male antea legebatur κείμεθα. Ipse poëta „loquitur. Nominativus ἔμβολα, quibus appositi alii, „τεύχεα et μαρτύρια; ab his pendet verbum activum σιμ„βλεύει, *recondunt*. Scripsi autem τεύχεα pro τείχεα. Hoc „bene de lateribus navium, non de rostris dici potest, „quae sunt navium arma.“ *Br.* Debetur haec emendatio *Stanleio* ad *Aeschyli* Persas 415. p. 778. eandemque lectionem expressisse videtur *Grotius*, dum vertit: *Rostra aerata citis decus et tutela carinis.* *Suidas*, qui hoc distichon profert in ἔμβολα T. I. p. 720., τείχεα habet et ἔμβολα, haud aliter ac Vat. Cod. — V. 2. Ἀκτιακοῦ. Augustus in pugnae Actiacae memoriam Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ τριήρη τε καὶ τετρήρη, τά τε ἄλλα καὶ ἑξῆς, μέχρι δεκήρους, ἐκ τῶν αἰχμαλώτων νεῶν ἀνέθηκε. *Dio Cass.* LI. p. 632. 1. Haec igne absumta sunt, *Strabonis*, ut videtur, tempore, quem vide L. VII. p. 325. Jam cum *Philippus* nonnisi primo post Christum seculo exeunte scripserit, (vide Prolegg. p. XLVI.) apparet, hoc Epigr., ut plurima alia, ex antiquiore poëta expressum esse. — V. 3. ἠνὶ δέ. vulgo, et ap. *Suidam* in ἠνὶ T. II. p. 63. et in σίμβλοι T. III. p. 314. — V. 5. χρηστῆς. Vat. Cod. — Sub Caesaris imperio vel hostium arma fructus ferre docentur. Suavi hac imagine de apibus in armis favos struentibus recentiores poëtae passim usi sunt. Nihil huc

facit, quod apum examina armis, templis, domibus adhaerentia in diris ominibus ſunt habita, ut docet *Plin.* XI. 17. Veterum loca collegit *Fabricius* ad *Dion. Caſſ.* T. I. p. 272. et 492. *Ruperti* ad *Sil. Ital.* VIII. 635. p. 623. Eadem fuit ratio alius cujusdam imaginis, ad pacis otium ſignificandum paſſim adhibitae, cum araneae telam armis intendere dicuntur, (vide ad *Bacchylid.* Fr. IX. T. I. P. I. p. 282. ſq.) quod et ipſum inter infauſta habebatur omina.

XXXI. Cod. Vat. p. 398. Anth. Plan. p. 101. St. 149. W. In Thebanorum hiſtoria bona malis mirum in modum commixta eſſe docet. Cf. *Oneſt.* Ep. VI. VII. p. 290. quae hinc expreſſa. Notiſſimae ſunt Thebanae illae fabulae, quas data opera tractaverat *Lyſimachus* ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς παραδόξοις, de quo opere vide *G. Cuperum* Obſſ. I. 4. p. 25. ſqq. — V. 2. ἠσπάσατο. Verbum non valde commodum ad exprimendum id, quod volebat poëta, Bacchum myſteria Thebanis tradidiſſe. Res ſic videtur accipienda: Bacchus, Thebanus, myſteria coluit; eadem Pentheus, et idem Thebanus, ſprevit. Sed ſic quoque non ſatis accurate locutus eſt poëta, cum Bacchum, myſteriorum inventorem, ea ἀσπάζεσθαι, *amplexum eſſe*, dicat. Fortaſſe tamen ἀσπάζεσθαι paulo laxiore ſignificatu accipiendum eſt pro *diligere, delectari.* Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 42. — V. 7. οἰκτρόν. At non in omnibus *miſeranda*, ut ipſe poëta ait; bona enim compenſabant mala. Fortaſſe alia hîc olim obtinebat lectio. *Grotius* vertit: *O ſemper Thebae fati pila.* quo difficultas occultatur, non explanatur.

XXXII. Cod. Vat. p. 370. ſq. Planud. p. 61. St. 88. W. In luſciniam a delphino trans mare vectam. — V. 2. πνεῖ γάρ. Vat. Cod. et Plan. quod *Br.* tacite mutavit. Boreas, ventus Thracicus. Vide ad *Simonid.* Ep. CV. T. I. P. I. p. 266. ſq. Reſpicitur autem ad Tereum,

Odrysiorum regem. — ¶. 221.] V. 5. ἄκωπον. sine remis navigantem. Mox στομάτων receptum est ex Vat. Cod. pro vulgato στόματος. Ad pluralem numerum fortasse offendebat *Planudes;* sed frustra. — Vocem jucundam, qua delphini aures mulcebat luscinia, κιθάρην appellat, respectu habito ad Arionem, qui δελφῖνος ὀχησάμενος περὶ νώτοις Κῦμα μέλαν περάασκε καθήμενος ἄτρομος αἰεὶ Ἀείδων, *Oppian.* Hal. V. 449. *Ille sedens citharamque tenet, pretiumque vehendi Cantat et aequoreas carmine mulcet aquas.* *Ovid.* Fast. II. 115. — V. 8. Ἀρειόνιος Vat. Cod.

XXXIII. Cod. Vat. in prioribus paginis post titulum. Planud. p. 196. St. 284. W. In Damostrati luctatoris statuam. Hunc hominem, aliunde non cognitum, ex hoc carmine in Catalog. Isthmionicarum retulit *Corsinus.* — V. 3. καθ' ὑγυρον. Vat. Cod. εὔγυρον πάλην interpretatur *Brodaeus* de gyro, in quo se luctatores contorquent. — V. 4. ψάμμονος. Vat. Cod. Arena nunquam ejus tergum signavit, nunquam dejectus est. σφραγίζεσθαι hoc sensu *Eurip.* Iph. Taur. 1372. δεινοῖς τε σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι ἔφευγον. h. e. signati, vulnerati. Qui *Philippi* versum excitavit *Bernardus* ad *Theoph. Nonum* T. II. p. 303., diversas verbi σφραγίζεσθαι significationes non bene distinxit. — V. 5. ἴδ' ἐς. Vat. Cod. — V. 7. λυσάτω. Similiter de Myronis vacca Ep. XLIX. προςδήσας βάσει. — V. 8. „κονίσσομαι Sic Planudeae duo codd. „Libri excusi κονίσομαι. quod aeque bonum est. Hoc est „a κονίω; alterum a κονίζω. Utrumque est ap. Home„rum.“ *Br.* κονίσομαι Vat. Cod. ἕβδομον. post sex victorias reportatas. κονίζεσθαι dicuntur athletae pulvere sese conspergentes. Hinc κονίζεσθαι idem, quod ἀγωνίζεσθαι. Vide *Eustath.* ad Il. γ. p. 289. 35.

XXXIV. Cod. Vat. p. 408. Planud. p. 44. St. 64. W. In canem, quae ventre inciso partum edidit. Similem historiam celebrat *Martial.* de Spect. Ep. XII. XIII. XIV.

— V. 2. εἰλκώθη. Vat. Cod. — παιδοπόρος γένεσις obscurius dictum de genitalibus. — V. 3. συγκατέμυσε. uterus clausus est, cicatrice obductus. μύειν, συμμύειν in re simili dixit *Horapollo* I. 47. p. 60. vaccam narrans, cum tauri congressum appetat, mugire; quod si taurus non adsit, συμμύει τὴν φύσιν, μέχρι τῆς ἑτέρας συνόδου. *Hippocrates* Aphorism. V. 51. ὁκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσι, τουτέων τὸ στόμα τῶν ὑστερέων συμμέμυκεν. Vide *Foes.* Oecon. Hipp. p. 358. *Theophan. Nonus* in Epit. c. CCIX. T. I. p. 164. ἐμπνευματοῦται ἡ μήτρα — τοῦ στομίου μύσαντος. — V. 4. Jam cruciatus puerperii instabant. βάσκανον de cruciatu simpliciter usurpavit *Jamblich.* Vit. Pyth. §. 68. p. 55. de morbi doloribus *Lucian* in Tragop. v. 280. δεῦτ᾽, ὦ σκυθρωπαὶ, πάντοθεν πωτώμεναι Βάσκανοι, πάρεδροι τῶν ἐμῶν βακχευμάτων. Vide *Intrpp. Thom. Mag.* p. 143. — V. 5. ἐσιδαρκτόμησεν. Vat. Cod. — ἐξέθορεν. *Martial.* l. c. XII. *Exsiliit partus miserae de vulnere matris.* De Apolline in insula Delo nato *Homer.* Hymn. in Apoll. 119. ἐκ δ᾽ ἔθορε πρόφωσδε. ubi vide cl. *Ilgen* p. 228. Veterem Hymni auctorem imitatur *Callim.* H. in Del. 255. ὄγδοον οὐκ ἔτ᾽ ἄεισαν, ὁ δ᾽ ἔκθορεν. Plura vide ap. *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 211. sq. ed. Bip. — Operarum vitio ed. Steph. φίλοι. — V. 7. Non amplius Lucinam puerperis opem ferre necesse est, cum etiam Mars ad idem negotium sufficiat. At Lucinae etiam hoc tribuit *Martialis* Ep. XIII. *O quam certa fuit librato dextera ferro! Hanc ego Lucinae credo fuisse manum.* — λέλυται. abdicatur munere. Sic plane *Nicarchus* Ep. VI. οὕτω Βούβαστις καταλύεται. Vide de hoc usu verbi καταλύεσθαι *Valckenar.* ad *Herodot.* VI. p. 442. 3. — γαστέρας ἡμετέρας. *hominum uteros.* Quum ipse poëta loquatur, ἡμετέρας offensioni est. Fortasse fuit:

ἤρκται μαιοῦσθαι γαστέρα ΘΗΛΥΤΕΡΩΝ.

Similiter in *Antip. Thess.* Ep. LXIII. emendare conati sumus: Ἔμπαλι δ᾽ ἡ μὲν θηλυτέρων ὠδῖνας ἔλυσε.

XXXV. Cod. Vat. p. 532. Φιλίππου. In Planud. p. 184. St. 268. W. *Lucillio* adſcribitur. *Stobaeus* denique Tit. X. p. 126. 2. Gesn. 71. Grot. *Palladae* tribuit. Hinc *Salmaſ.* in libro de Uſuris p. 16. hoc diſtichon tanquam *Palladae* laudat. Hujus eſſe libentiſſime crediderim; a *Philippi* certe ingenio longius abhorret. — V. 1. ἐκδεδάνηκας, ab ἐκδανέω, ſcribendum contendit *Salm.* — δίδωσι ὅ. vitioſe *Gesn.*

¶. 222.] *XXXVI.* Cod. Vat. p. 532. Λουκίλλου. Fallitur igitur *Brunckius*, qui hoc carmen in membranis *Philippo* adſcribi pronuntiat. *Lucillio* etiam Planud. tribuit p. 152. St. 221. W. Ejusdem poëtae ſunt etiam quinque quae ſequuntur Epigrammata. Noſtro continetur parodia Ep. *Antipatri Sidon.* XXXII. vide not. T. II. P. I. p. 40. Dion, fur exercitatiſſimus, auream Veneris ſtatuam cum Adonide rapuit. Ab eo inde tempore omnes ei ſures principatum in arte ſua conceſſerunt. — V. 1. Dorismum neglexit Planud. — V. 3. „ὁλοσφύρητον praeter Vat. habent etiam tres Planudeae „codd.“ *Br.* Vulgo ὁλοσφύριστον. Venus cum Adonide in eodem templo colebatur. *Pauſan.* IX. 41. p. 796. Ἔστι δὲ Ἀμαθοῦς ἐν Κύπρῳ πόλις· Ἀδώνιδος ἐν αὐτῇ καὶ Κύπριδος ἱερὸν ἐστιν ἀρχαῖον. Conf. *Arnald.* de Diis Aſſeſſ. c. 25. p. 177. — V. 5. αὐτοὶ τοίνυν invenit Ald. in Cod. ſuo; idque temere receptum in Ald. 2. Eadem lectio reperta in Cod. Vat. — Idem ἄριστα.

XXXVII. Cod. Vat. p. 532. et Planud. p. 153. St. 222. W. *Lucillio* tribuit. Scriptum in eundem Dionem. Facete παρῳδεῖται Ep. *Aſclepiadis* II.:

Εἰ πτερὰ σοὶ προσέκειτο, καὶ ἐν χερὶ τόξα καὶ ἰοί,
οὐκ ἂν Ἔρως ἐγράφη Κύπριδος, ἀλλὰ σύ, παῖ.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 532. τοῦ αὐτοῦ. Planud. p. 152. St. 222. W. *Lucillii.* Non omnino expeditus

ſenſus. Hoc poëtam voluiſſe puto: Eutychides dicens, ſibi religionem eſſe jurare deum, neſcio quem, eundem tamen deum furto abstulit idem, nulla ab hoc ſcelere religione prohibitus.

XXXIX. Cod. Vat. p. 532. ſq. τοῦ αὐτοῦ. Planud. p. 152. St. 222. W. *Lucillii.* Eutychides Apollinis, qui fures indicat, ſtatuam auferens, ſe deo fatidico ſuperiorem eſſe pronuntiat. Dorismum in hoc et ſqq. neglexit *Planudes.* — V. 3. τέχνην τέχνῃ. Vat. Cod. — χείρεσι. oracula tua cum meis manibus. — V. 5. δ' omittit Vat. Cod. Te propter linguae tuae importunitatem, quia mortalibus omnia indicas, ſtatim vendam. ἀχαλινώτων στομάτων. Vide not. ad *Theodorid.* Ep. VII. Tom. II, P. I. p. 124.

XL. Vat. Cod. p. 533. τοῦ αὐτοῦ. Anth. Planud. p. 153. St. 222. W. *Lucillius* παρῳδεῖ Ep. Incert. CCXVII.:

Βουκόλε, τὰν ἀγέλαν πόῤῥω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
Βοίδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

¶. 223.] *XLI.* Vat. Cod. p. 532. τοῦ αὐτοῦ. Plan. p. 152. St. 222. W. Aulus Mercurii ſtatuam auferens ſe magiſtro praeſtare gloriatur. Simile quid de Cilice fure habet *Martialis* L. VI. Ep. LXXII. — V. 1. τῶν θεῶν. Vat. Cod. — V. 4. νυκτικλέπτας. Vat. Cod. — V. 5. Hunc ſenarium laudat *Cicero* ad Famil. IX. 7. Vide *Erasm.* Chil. III. 5. 23.

XLII. Anth. Plan. p. 317. St. 457. W. In imaginem Medeae, etiamnum furentis. Expreſſit hoc carmen *Auſonius* Ep. CXXX.:

Quis te pictorum ſimulavit, peſſima Colchis,
In natos crudum volvere mente nefas?
Usque adeone ſitis puerorum haurire cruorem,
Ut ne picta quidem parcere caede velis?

Numnam te pellex ſtimulat? numne alter Iaſon,
Altera vel Glauce ſunt tibi cauſa necis?
Quin ne picta quidem ſis barbara. Namque tui vim
Cera tenax zeli concipit immodicam.

Vulgo hoc carmen diſticho longius eſt. Sed hoc perperam ei adhaeſit et ſeparatim exſcribendum erat. — V. 3. ἤ τις. Plan. — V. 5. ἔῤῥε. Jaſon ad Medeam in Tragoedia *Euripidis* v. 1346. ἔῤῥ', αἰσχροποιέ. Abominatur poëta Medeae ſaevitiam, quam vel ipſam ceram ſentire affirmat. Haeremus in verbis εἰς ἃ θέλεις, quae *Auſonius*, negligenter plerumque graeca convertens, plane praeteriit. *Grotius* ſic vertit:

I procul in ceris etiamnum improba; ſentit
Effigies, tendat quo tuus ille furor.

Latina plana ſunt et perſpicua; graeca non item. Nam ſi eum ſenſum efficere voluiſſet *Philippus*, quem *Grotius* ei affingit, ſaltem ſcripſiſſet:

χ' ὥσσα θέλεις, ἡ γραφὶς αἰσθάνεται.

vel ſimile quid. Depravatum eſſe hunc verſum nullus dubito; ſed ſatis certam vitii emendationem non reperio. Quod olim propoſui in Emendatt. in Epigr. Gr. p. 53. αἱ σανίδες χἠ γραφὶς, non potui probare Cenſori doctiſſimo in Ephemerid. Jenenſ. anni 1794. nr. 167. p. 458. qui corrigendum cenſet: τῶν γ. ἀ. ζ. οἷς ἀσεβεῖς, ſive ἀθετεῖς, κ. γρ. Idem fortaſſe fatebitur, elegantius eſſe et horum poëtarum indoli accommodatius, quod mihi ſe poſtea obtulit:

σῶν γὰρ ἀμέτρων
ζήλων λυσσαλέος καὶ γραφὶς αἰσθάνεται.

imago et ipſa furoris particeps. Sic ſolent poëtae. Incert. auctor Ep. CCCII. T. III. p. 215. ὢ, τίς ὁ τεχνίτης τόδ' ἀνέπλασεν, ἢ τίς ὁ γλύπτης, Ὃς λίθον εἰς μανίην ἤγαγεν εὐτεχνίῃ; Alius de Timomachi Ajace Ep. CCXCV. ὁ γράψας

εἶδε

εἶδέ σε μαινόμενον, Καὶ συνελυσσήθη χεὶρ ἀνέρι. — γραφὶς est *ipsa imago.* ut ap. *Julian. Aegypt.* Ep. XXXII. 2. *Cometam* Ep. II. 5. *Incert.* Ep. CCCLII.

XLIII. Cod. Vat. p. 549. Plan. p. 137. St. 198. W. Contra grammaticos, nugarum architectos. Conf. *Antiphan.* Ep. V. p. 205. — V. 1. σῆπες *Brod.* invenit in suo libro. σῆτες sunt tineae, lanam et chartam corrodentes. χάρτην σαπρὸν τῷ χρόνῳ ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμίβρωτον. *Alciphron* L. I. 26. p. 104. σητόκοπα βιβλάρια. *Lucillius* Ep. XVIII. Ob hanc causam grammatici *omnium* libros *perscrutantes* σῆτες ἁπάντων appellantur. Malim tamen:

σῆτες ἀκανθῶν.

cum et sq. Epigr. iidem grammatici σῆτες ἀκανθολόγοι vocenter, et ap. *Antiphanem* l. c. σῆτες ἀκανθοβάται. ubi vide not. Haud aliter *Scaliger* in not. msc. h. l. emendandum censebat. — V. 2. Τελχῖνες. qui omnia invidis oculis rimamini, calumniatores et mendaces. *Aelian.* H. A. VI. 58. obtrectatores allocutus, ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, inquit, ὦ Σισύφων καὶ Τελχίνων καὶ Κερκώπων ζηλωταὶ ἄνθρωποι. *Nicolaus* ap. *Stobaeum* Tit. XXXVIII. p. 223. Τελχῖνες βάσκανοί τε σφόδρα ἦσαν καὶ φθονεροί. τεχνῖται δὲ ὄντες καὶ τὰ τῶν προτέρων ἔργα μιμησάμενοι, Ἀθηνᾶς Τελχινίας ἄγαλμα πρῶτοι ἱδρύσαντο, ὥςπερ εἴ τις λέγοι, Ἀθηνᾶς βασκάνου. Vide inprimis *Eustathium* ad Il. ν. p. 915. 8. Od. α. p. 20. 8. ἡ δὲ παροιμία τοὺς φθονεροὺς καὶ ψογεροὺς Τελχῖνας καλεῖ. Hoc sensu sophistae vocem adhibere solent. Vide *Spanh.* ad *Callim.* H. in Del. 31. p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* L. I. 12. p. 75. ed. Wagn. *Wernsdorf.* ad *Himer.* Or. IX. p. 561. Alia de iisdem Telchinibus vide ap. *Valckenar.* ad Callim. Eleg. fragm. p. 143. sqq. — V. 3. σκύλακες. ut ap. *Antiphanem* l. c. Καλλιμάχου πρόκυνες. — V. 3. Καλλιμ. στρ. Callimachi satellites, a quo tamen ipso, quamvis ejus nomen et auctoritatem tanquam scutum vobis

praetenditis, maledicam linguam non cohibetis. — V. 5. οἷς τό μιν. qui in minimis particulis rimandis tempus consumitis. *Herodicus* T. II. p. 65. οἷσι μέμηλε τὸ σφὶν καὶ τὸ σφῶν καὶ τό μιν ἠδὲ τό νιν. Hesiodus de Luciani cavillationibus questus T. III. p. 244. ἀλλ' οὐ μόνας ταῦτα σὺ, ait, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ ἐμοῦ Ὁμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῆ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἄττα διεξιόντες. Quae *Democritus* in sophistas dixisse videtur, ap. *Clement. Alex.* Strom. I. p. 28. ed. Wirceb. etiam in grammaticos quadrant: ζητήσεις ἐριστικὰς ἐκπορίζοντες, λεξιδίων θηράτορες, ζηλωταὶ τεχνυδρίων. — V. 6. ζητεῖν. Respicitur ad ζητήματα illa grammaticorum de locis Homericis. Qui in ejusmodi quaestionibus inveniendis et solvendis laborabant, λυτικοὶ appellabantur. Vide *Jonsium* de Script. gr. phil. T. II, p. 206. *Valcken.* Differt. de Schol. Homer. ined. p. 145, *Wolf.* in Prolegg. ad Homer. p. CXCV. Hos inanium ἐρωτημάτων inventores exagitat *Seneca* Epist. LXXXVIII, *Juvenal.* Sat. VII. 231.:

— ut forte rogatus,
Dum petit aut thermas aut Phoebi balnea, dicat
Nutricem Anchisae: nomen patriamque novercae
Archemori: dicat, quot Acestes vixerit annos,
Quot Siculus Phrygibus vini donaverit urnas.

ubi vide *Grangaeum.* — Pro εἰ κόνας Cod. Vat. εἴκονας vitiose. — V. 7. κατατρίζοντες. Plan. Fortasse rectius, quam Vat. Cod., si vera est *Eustathii* observatio ad Od. ω. p. 820. 36. ἰστέον δὲ ὅτι τρύζειν μὲν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ ἐπὶ τρυγόνων — τρίζειν δὲ κυρίως ἐπὶ νυκτερίδων. Tenuem sonum significari apparet. Junge: κατατρύζοντες ἄλλων, contra alios disputantes, clamantes. — ἐς δ' ὑμᾶς suspicabatur *Jos. Scaliger* in not. msc. Vereor, ut recte. Optat poëta, ut virus suum in alios evomant, nec sua scripta inanibus observationibus suis commaculent. Hoc est ἀποσβέ-

σατε ἰὸν ἐς ἡμᾶς. venenum veſtrum, quo noſtra ſcripta adflare poſſitis, exſtinguite. ἀποσβέννυσθαι dicuntur ea, quae abeunt, evaneſcunt, exareſcunt. Solis ardor ἔσβεσεν ἀενάους λιβάδας. *Antiphilus* Ep. XXXIX. σβέννυντο πηγαί. Epigr. Heroic. XX. σβέσσον ἀγηνορίην, *excute ſuperbiam. Paul. Silent.* Ep. XXXV. Multa his ſimilia ap. poëtas Anthologiae exſtant. Obverſabatur *Philippo* Ep. *Leonidae Tar.* XIV. ἀλλὰ σύ, Μῶμε, ἔξιθι κεἰς ἑτέρους ὀξὺν ὀδόντα βάλε.

XLIV. Vat. Cod. p. 553. *Philippo* hoc carmen vindicat, quod ἄδηλον eſt in Anthol. Plan. p. 138. St. 201. W. Aſtrologis et grammaticis, vanis rebus intentis, valedicit. — V. 1. quorum oculi nunquam non circa coelum et ſtellas errant. — V. 2. οἵ τ' ἀπ' Ἀρ. qui ab Ariſtarcho familiam ducitis. — V. 3. ζητεῖ. Ald. pr. et Aſcenſ. — V. 4. Fabulam de Proteo et Pygmalione exponit *Brodaeus* h. l. De poſteriore vide *Meurſium* in Cypro II. 16. — ¶. 224.] V. 5. λευκὸν στίχον. intellectu facilem. Docte haec explicuit *Brodaeus*. Opponitur μέλαινα ἱστορίη, rerum reconditarum et abstruſarum cognitio. Cf. *Th. Graevium* ad *Callimach.* H. in Cerer. 123. *Strato* comicus in loco faceto ap. *Athen.* L. IX. p. 383. A. ubi coquum deſcribit, omnia obſcure et aenigmatice ſignificantem:

— τί οὖν, ἀπόπληκτε, περιπλοκὰς λέγεις;
πηγὸς πάρεστι; πηγός; οὐχὶ λευκὰ σὺ
ἐρεῖς, σαφέστερον θ' ὃ βούλει μοι λέγειν;

ut hunc locum feliciter reſtituit *Caſaubonus*, quem vide p. 662. *Suidas*: Λευκόν. — λευκὴ γὰρ λέγεται φωνὴ ἡ εὐήκοος. Vide *Olear.* ad *Philoſtr.* p. 194. et 205. *Vocem candidam* etiam Latini dixerunt, *fuſcam* ei opponentes, ut Graeci μέλαιναν et φαιάν. *Reimar.* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 999. — V. 6. παρακαλλιμάχους. Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod. *Callimachum* hic excitat propter τὰ Αἴτια et Ibin, carmina obſcurarum fabularum pleniſſima;

quamvis nullum ejus poëma erat, quod grammaticis non multiplices difficultates opponeret, cum in rebus tum in verbis.

XLV. Vat. Cod. p. 512. Anth. Plan. p. 174. St. 254. W. Vitis ad hederam, ne nimis arcto complexu ipsam constringere et enecare velit. — V. 1. σκολιὸν πόδα. *Erycius* Ep. XIII. σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἅλοιτο πόδας. Vide not. ad *Simm. Theb.* Ep. II. T. I. P. I. p. 330. sq. Tribuitur hederae τὸ χορεύειν, respectu ad ejus cum scena attica cognationem habito. *Simmias* l. c. ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς Βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσός. — V. 2. βοτρυόπαιδα. *Theocrit.* Epigr. IV. 8. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι ἄμπελος. — χάρις Βρομίου. Bacchi munus, vitem. Ad arctos amplexus significandos hederae imagine utitur *Horat.* I. Carm. XXXVI. 18. *nec Damalis novo Divelletur adultero, Lascivis hederis ambitiosior.* Epod. XV. 5. *Arctius atque hedera procera adstringitur ilex Lentis adhaerens brachiis.* Inprimis autem huc facit *Laberius* ap. *Macrobium* Saturn. II. 7:

Ut hedera serpens (ἑρπηστὴς) *vires arboreas necat,*
Ita me vetustas amplexu annorum enecat.

— V. 3. τίς γὰρ ὀλεῖται Vat. Cod. — Quis enim te, nisi in compotationibus, coronis adhibeat? Quodsi me enecas, tu quoque tuo honore privaberis. De coronis hederaceis vide *Athen.* XV. p. 675. C. D.

XLVI. In prioribus Vat. Cod. paginis. Planud. p. 295. St. 434. W. In Heran Laodicensem athletam, aliunde non notum. Expressum partim ex *Antip. Sidon.* Ep. XL. — V. 1. λεύσων. Vat. Cod. „ταυρογάστορα. In „Lexicis non comparet. Eum significat, qui ventre presso „est, cui castigatus venter, non tumidus.“ *Br.* — V. 2. Ἄτλαντα. Ex *Antipatro* l. c. σιδαρέους Ἄτλαντος ὤμους. — V. 4. μηραν. Vat. Cod. — πάμμαχον. Ex *Antip. Thess.* Ep. LXVIII. de Glycone: ὁ παμμάχων κεραυνὸς — ὁ καινὸς

Ἄτλας. — V. 5. Σμύρνα. Ludos Smyrnae celebratos commemorat *Pauſan.* VI. 14. p. 485. Pergamena certamina *Dio Caſſ.* LI. p. 652. 99. Argis quinquennales ludi celebrari ſolebant de clypeo, qui agon appellabatur ἀσπὶς ἐξ Ἄργους. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Pallad. 35. p. 647. De Actiaco certamine dixit *Stephan. Byz.* v. Ἄκτια. πόλις Ἀκαρνάνων — ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. Vide, quae de hoc agone collegit *Joſ. Scaliger* de Emend. Temp. p. 456. ſqq. *Fabricius* ad *Dion. Caſſ.* p. 632. 12. et nuper *Ignarra* de Palaeſtra Neapol. p. 64. ſq. — V. 8. τὴν Λιβ. *Pindarus* Ol. II. 178. de Theronis munificentia: ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν, Ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δυνατός. Epigr. ἀδέσπ. XXXIV. κἀπὸ Λιβύσσης Ψάμμου ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι ψεκάδα.

XLVII. Cod. Vat. p. 185. Anth. Plan. p. 426. St. 560. W. Preces ad Dianam pro Caeſare de morbo avertendo. Quum de *Philippi* noſtri aetate non ſatis conſtet, vanum fuerit inquirere, in cujus Auguſtorum morbum hoc carmen compoſitum ſit. Preces fiunt ad Dianam σώτειραν, quam Thebani ad peſtilentiam depellendam invocant ap. *Sophocl.* in Oedip. Tyr. 216. Ejusdem deae partes fuerunt in ſanandis Proeti filiis, ut inde apparet, quod Melampus, illis ab inſania liberatis, templum Dianae conſecravit. *Pauſan.* VIII. 18. p. 637. — V. 1. κούρα Vat. Cod. a man. ſec. — V. 2. θαλάμους ὀρέων. i. e. μυχούς. Idem hoc loco θάλαμος, quod θαλάμη. *Pindar.* Pyth. IX. 60. de Cyrene venationis ſtudio dedita: ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιόεντας. — V. 3. 4. excitat *Suid.* T. III. p. 539. in ὑπερβορέων. ἀντὶ τοῦ πόῤῥω. — V. 5. γὰρ Plan. et Vat. Cod. pro δ' ἄρ', quod *Br.* tacite in textu poſuit. — ἀτμὸν Λιβ. *Antiphil.* Ep. VI. ᾧ δ' εὐώδης ἀτμὸς ἔχῃ πλοκάμους. — V. 6. καλλιθύτων ταῦρον, Plan. Prius etiam Vat. Cod. habet. Mutato accentu καλ-

λιθυτῶν recte emendatum esse apparet. κάπρον. Apris inprimis infesta. Vide *Callimach.* H. in Dian. 151. sqq.

¶. 225.] *XLVIII.* Planud. p. 301, Steph. 442. W. Φιλίππου nomen in edit. Steph. et Wech. omittitur. Sed in Aldinis et Nic. Sabiens. edit. εἰς ἄγαλμα Φιλίπου. Castigavit *Brodaeus:* Εἰς τὸ τοῦ Διὸς ὀλυμπίου ἄγ. Φιλίππου. — V. 1. εἰκόνα δείξων. Dii artificibus passim apparuisse dicuntur. Vide not. ad *Parmen.* Ep. V. p. 202.

XLIX. Cod. Vat. p. 478. sine auctoris nomine. Φιλίππου Μακεδόνος est in Plan. p. 306. St. 445. W. Poëta fingit agricolam Myronis vaccae, tanquam vivae et spiranti, imposuisse jugum. Cf. *Antip. Sidon.* Ep. LVI. p. 21. et Ep. Incert. CCXXIX. p. 196. — V. 2. λέπαδνα. ἱμάντες πλατεῖς, οἷς ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. *Hesych.* ubi vide *Intrpp.* Conf. *Eustath.* ad Il. ε. p. 456. 3. — σίδηρον. Ed. pr. Flor. — αὐλακεργάτην. vulgo. αὐλακεργάτα. Vat. Cod. — V. 3. ἁμόν. Ed. Flor. pr. αμῶν. Vat. Cod. Scribendum spiritu mutato ἀμὸν sive ἀμῶν; utrumque enim locum habet. Vide *Fischer.* Anim. ad Velleri Gr. gr. T. II. p. 227. — V. 4. τέχνᾳ δ' ἐξεπόνησεν. Plan. metro claudicante; cui vitio mederi cupiens *Jos. Scaliger* in not. msc. τέχνᾳ μὲν ἐκπόνησεν. parum feliciter. Praestantissima lectio ἐζωπόνησεν debetur Vaticano codici, qui praeterea τέχνα legit, quod fortasse non spernendum. Epigr. Incert. Auct. CCXV. p. 213. ἥρπασε τέχνα τὴν φύσιν. Vide quaedam hujus generis in Animadverss. nostris in *Callistrati* Stat. p. 18. — ὄψιν ἔμπνοον. speciem meam animavit. Auctor Incert. Ep. CCXCVIII. Ἐκ ζωῆς με θεοὶ τεῦξαν λίθον· ἐκ δὲ λίθοιο Ζωὴν Πραξιτέλης ἔμπαλιν εἰργάσατο. *Petron.* c. 88. *Myron, qui paene hominum animas ferarumque aere comprehendit.* — V. 5. ὡς πολλάκις με κἀπομυκᾶσθαι θέλειν. Haec mihi valde inepte videntur dicta. Dixerat vacca, sibi a Myrone viventis spirantisque speciem tributam esse; nunc eadem

addit, ſe nonnunquam *mugire velle;* ut ſua ipſius ſpecie decepta videatur ſcilicet. Ab ejusmodi ineptiis cum ſibi in aliis locis caverit *Philippus*, h. l. ſcribendum exiſtimo:

ὡς πολλάκις με κἀπομυκᾶσθαι δοκεῖν.

ita animatam et vividam ſpeciem expreſſit Myron, ut iis, qui me videant, ſaepe mugire videar. Hoc aptum et ex poëtarum ſophiſtarumque conſuetudine. Huc fortaſſe reſpexit *Geminus* Ep. VI. p. 280. μυκᾶται γὰρ ὁ χαλκὸς, ἴσθ' ὡς ἔμπνουν ὁ τεχνίτας Θήκατο. *Antip. Sidon.* Ep. LIV. et LV. ἁ δάμαλις, δοκέω, μυκήσεται — πλάττεις ἔμπνοα καὶ σὺ, Μύρων. *Lucian.* in Phalar. T. II. p. 198. de Perilli tauro, κινήσεως αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. *Philoſtrat.* Jun. Imag. X. p. 880. in deſcriptione ſcuti, ubi boves erant: τὸ δὲ καὶ μυκωμένων ὥσπερ ἀκούειν ἐν τῇ γραφῇ καὶ τὸν ποταμὸν κελάδοντα εἶναι δοκεῖν, παρ' ὃν αἱ βόες; πῶς οὐκ ἐναργείας πρόσω; et mox: ὁ μὲν γὰρ μεμυκέναι δοκῶν καὶ σπαίρειν σπαράττεται. — V. 6. ἔργα. ad arationem. *Apollon.* Lex. Homer. p. 296. ἔργον. ὅτ' ἂν ψιλῶς Ὅμηρος ἔργον λέγει, μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένου — τὴν γεωργίαν δηλοῖ. Quaedam huc pertinentia collegit *Rittersh.* ad *Oppian.* Hal. I. 105. p. 177. — προσδήσας. Cf. Ep. XXXIII. 7. Ep. inter ἀδέσπ. CXXII. (quod *Antipatri Sidonii* eſt) ἁ μόλιβος κατέχει με καὶ ἁ λίθος. *Geminus* Ep. VI. ἡ βάσις ἡ κατέχουσα τὸ βοΐδιον, ἢ πεπέδηται.

L. Cod. Vat. p. 482. Plan. p. 306. St. 445. W. doriſmo neglecto. In equum aëneum Lyſippi. Ad hoc opus *Junius* in Catal. Artif. p. 115. pertinere ſuſpicatur verſus *Statii* I. Sylv. I. 86.:

Cedat equus — — —
— — — quem tradere es auſus
Pellaeo, Lyſippe, duci, mox Caeſaris ora
Aurata cervice tulit.

Sed in his de equo, cui Alexander inſidebat, in *Philippi* carmine de nudo agitur equo. Praeterea hos ap. *Statium* verſus merito pro ſuppoſititiis habent *Barthius* et *Mark-*

landus. Conf. Epigr. *Michael. Pſelli* T. III. p. 127. — V. 2. κορωνιῶν. γαυριῶν. *Heſych.* *Simonides* ap. *Etymol. M.* p. 270. 46. καὶ σχῦλα βαίνων, ἵππος ὡς κορωνίτης. Vide not. ad *Archilochi* fr. XL. p. 175. — *Statius* l. c. v. 46. *At ſonipes, habitus animosque imitatus equeſtres, Acrius attollit vultus, curſumque minatur: Cui rigidis ſtant colla jubis, vivusque per armos Impetus.* — V. 4. οὐρίωκεν. jubam, ad veli inſtar, ventis tradidit. Nusquam alias hoc verbum (ab οὔριος derivandum) occurrit. *Grotius* vertit: *deque toto vertice Vento fluentes fundit in curſum jubas.* — V. 5. ἡνιοστρόφους. Vat. Cod. et mox ἐναρμόσῃ et καπικεντρίσῃ. In tribus Aldin. κἀπικεντρήσοι. *Joſ. Scaliger* in not. mſc. κἀπικεντρίσαι. — V. 7. παρ' ἐλπίδας. Vat. Cod. et Plan. Uſitatam dicendi formam revocavit *Brunck.* παρ' ἐλπίδα. *Euripid.* Oreſt. 975. Hippol. 1121. Fragm. incert. 187. *Thucyd.* IV. 62. τῷ παρ' ἐλπίδα μὴ χαλεπῶς σφαλλέσθω. Eadem ratione παρὰ δόξαν et παρὰ γνώμην ap. pedeſtres ſcriptores ſaepenumero. Non tamen propterea immutanda Codd. lectio. παρ' ἐλπίδας certe habet *Euripid.* Hecub. 680.

LI. Anth. Plan. p. 308. St. 448. W. Recenſentur Herculis labores T. II. p. 475. in carmine, quod *Quinto Smyrnaeo* tribuitur; in Ep. ἀδεσπ. 282. et in Anthol. Lat. I. 42. et 43. p. 21. ſq. Adde *Senec.* Herc. Oet. 1 - 51. — V. 2. γένην. Ed. Flor. pr. — ¶. 226.] V. 3. „In ἑλκύσας media corripitur. Ap. Homer. Il. ρ. 558. „ubi legitur τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν, e me„lioribus libris ſcribendum eſt ἑλκήσωσιν. Aemilianus „infra ἕλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης." *Br.* — V. 5. ἐδάην. Vulgo.

LII. Anthol. Plan. p. 310. St. 450. W. De Hercule ab Amore armis ſpoliato. Comparandum Epigr. *Gemini* IV. p. 280. qui hanc ſtatuam Lyſippi opus eſſe docet. — V. 1. ἤθελε pro ἐβούλετο. Ed. pr. Fl. et Ald. —

V. 4. ὄζος. clava. πτόρθον vocat *Geminus*. βαρύπρυς. cujus inferior pars gravior et amplior. Amoris impotentiam celebrans chorus ap. *Senec.* in Hippol. 317. nec Herculis exemplum omittit:

Natus Alcmena posuit pharetram,
Et minax vasti spolium leonis;
Passus aptari digitis smaragdos.
— — — — — —
Et manu, clavam modo qua gerebat,
Fila deduxit properante fuso.

Hos tam molles amores Lycus Herculi exprobrat in *Senecae* Herc. fur. 465. *Fortem vocemus, cujus ex humeris leo Donum puellae factus et clava excidit, Fulsitque pictum veste Sidonia latus?*

LIII. Planud. p. 318. St. 458. W. Ad hirundinem, quae in tabula, ubi Medeae imago picta erat, nidum construxerat. — V. 2. μαῖαν vocat Medeam, cujus tutelae hirundo pullos suos tradidisse videbatur. — V. 3. κανθὸς ὕφαιμος. oculus sanguine interfusus, qualis furentium. Multa similia collegit, nostro non omisso, *Dorville* ad *Charit.* p. 40. Ut hic Medea φόνιον πῦρ ab oculis dicitur ἀστράπτειν, sic ap. *Asclepiadem* Ep. XII. ἵμερον ἀστράπτουσα κατ' ὄμματος. *Meleager* Ep. XXXVIII. ἤστραψε γλυκὺ κάλλος, ἰδοὺ φλόγας ὄμμασι βάλλει. — V. 4. ἄπο σταλάει. Vulgo. — V. 5. σίδηρος. Semper cum gladio repraesentabatur Medea. Vid. *Böttiger in den Vasengem.* T. I. 2. p. 163. — V. 6. κἂν κηρῷ. ut supra Ep. XLII. ἔῤῥε καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε. Epigramm. ἀδέσπ. CCXCV. de sculptore conqueritur Philoctetes, quod καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο. Ep. CCXCVII. ἁ δ' ἀγέρωχος Λύσσα καὶ ἐν χαλκῷ κεῖνό τὸ πικρὸν ἔχει. Quaedam hujus generis laudavimus ad *Antipatr. Sidon.* Ep. XXXI. T. II. P. I. p. 39.

LIV. Anth. Plan. p. 325. St. 465. W. In Venerem armatam. Vide ad *Leonidam Tar.* Ep. L. T. II. P. I.

p. 106. sq. — V. 1. φιλομμειδής. una Wechel. Reliquae edd. omnes uno μ. — V. 3. Similis color in Ep. *Antimachi* T. I. p. 167. ἔντεά σοι γὰρ Ἔρωτες ἐφίμεροι, ἅ τε κατ' εὐνὰν Τέρψις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι. Utrique poëtae obversabatur fortasse locus Homericus Il. ε. 428. οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα· Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. In hoc contextu vocabulum παιὰν suspectum est. Paeanes certe, qui proprie in Apollinis honorem canebantur, Veneri non magis grati, quam reliquis diis. Hoc loco autem ponendum erat aliquid, quod Veneris numini et cultui proprium et peculiare esset. Quare legendum puto:

σοὶ παστὸς φίλος ἦν, καὶ ὁ χρυσοκόμης Ὑμέναιος.

Sic totum hoc distichon continet circumscriptionem earum rerum, quas *Homerus* ἔργα γάμοιο vocavit. παστὸς, torus nuptialis. *Meleager* Ep. CXXV. φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ Πεῦκαι. Vide, quae notavimus ad *Antip. Sidon.* Ep. XCVIII. T. II. P. I. p. 94. — αὐλοὶ etiam ad nuptias spectant. *Homer.* Il. σ. 493. — πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Αὐλοὶ, φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. *Terent.* Adelph. V. 5. 6. *verum hoc mihi morae est, Tibicina et hymenaeum qui cantent.*

¶. 227.] *LV.* Anth. Plan. p. 328. St. 468. W. Mercurius, Priapi partibus fungens, viatorem olera tangere vetat. De Mercurio hortorum et agrorum custode vide *Heynium* in Commentat. Soc. Reg. X. p. 83.

LVI. Planud. p. 338. St. 478. W. Primus hoc carmen edidit Aldus in Lection. Nam in ed. pr. Flor. omissum est. *Brunckius* in Anal. haec sic distribuit, ut ap. *Stephanum* distributa leguntur. In Lect. p. 184. distinctionem interlocutorum mutavit, sic:

— — Π. θίγγανε μηδεμιᾶς.
Ο. ὀργίλος ὡς ὁ Πρίηπος. Π. ἐρεῖς· ἔτι καὶ κενὸς ἥξεις.
Ο. ναὶ λίτομαι, δός μοι. Π. καὶ γὰρ ἐγὼ δέομαι.

O. χρήζεις γὰρ, λέγε μοι, παρ' ἐμοῦ τινός; Π. ἔστι νόμος που, δός, λάβε. O. καὶ Θεὸς ὢν κ. τ. λ.

V. tertium ſic explicat: *quam pronus in iram es, Priape!* Cui hic reſpondet: *Dices, quantum volueris, iracundum me eſſe; nec ſic magis proficies.* At hoc diſtichon mihi ſincere ſcriptum non videtur. Pro ἔτι in notis mſc. *Joſ. Scaligeri* ἔστι reperio, quod locum non habet: quare aliud quid a viro doctiſſimo ſcriptum eſſe exiſtimo. Certe verba, ἐρεῖς ἔτι καὶ κενὸς ἥξεις, et dura et obſcura ſunt. — V. 6. δός, λάβε. Paroemia paſſim in ſenſum obſcoenum detorta. *Strato* Ep. XLVI. δὸς λάβε παίζει Σωσιάδας ὁ καλός, καὶ Διοκλῆς ὁ δασύς. Similiter in Luſibus nr. XXXVIII. hortorum deus: *Paedicare volo, tu vis decerpere poma. Quod peto, ſi dederis, quod petis, accipies.* Ibidem nr. V. *Quod meus hortus habet, ſumas impune licebit: Si dederis nobis, quod tuus hortus habet.* Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 484. — V. 8. σῦκα. Non aliter luſit *Marc. Argent.* Ep. XXII. ἦν δὲ μόνον σὺ θίγῃς τῆς ἰσχάδος, ἰσχάδα δώσεις· Ὡς ἰσότης πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

LVII. Anth. Plan. p. 333. St. 472. W. In Amores deorum arma geſtantes. Anaglyphum poëtam deſcribere puta. Cf. *Secundi* Ep. T. III. p. 5. Fuit ejusmodi anaglyphum in Muſeo Capitolino. Vide *Propylaeen* T. I. p. 43. — V. 2. φρυασσόμενοι. *exultantes et triumphantes. Secundus* l. c. ὅπλα φέρουσι θεῶν νήπι' ἀγαλλόμενοι. φρυάττεσθαι dicuntur, qui ſpiritus ſumunt. Hinc φρύαγμα et τῦφος frequenter jungitur. Vide *Intrpp. Thomae M.* p. 901. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Pallad. 2. p. 605. *Wetſten.* ad N. T. II. p. 479. — V. 6. λαμπάδα. Vulgo. *Br.* nihil de emendatione monuit. Sed vera eſt procul dubio, ſive a cod. oblata, ſive ab ingenio. Duabus taedis inſtructa viſitur Diana. *Ariſtophan.* Ran. 1406. Διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας Ὀξυτάταιν χεροῖν Ἑκάτη. Plura in hanc rem, etiam ex nummis, protulit *Spanhem.* ad *Callim.* H. in

Dian. v. 11. p. 169. v. 116. p. 259. — V. 7. οὐκ ἄχθος. Temere igitur indignamur mortales, ſi quos Amor telis ſuis ſuperat, cum ipſi dii arma ſua Amoribus tradiderint.

¶. 228.] *LVIII.* Vat. Cod. p. 394. Planud. p. 379. St. 518. W. In teſtam, quae tenere palmiti munimenti loco appoſita erat. — V. 1. Ἀδριανοῖο vulgo, quod pro nomine proprio potoris cujusdam habebat *Brodaeus.* Noſtram lectionem ſervavit Vat. Cod. Utra forma praeferenda ſit, vix dixeris. Ἀδριανὸν πόντον dixit *Strato* Ep. XCI. nec aliter dixit *Horat.* I. Carm. XVI. 4. *ſive flamma Sive mari libet Adriano.* Cf. etiam *Steph. Byz.* p. 24. Notanda ſunt vaſa Adriatica. Fortaſſe in urbe Adria fabrica erat vaſorum figlinorum paulo celebrior; fortaſſe etiam apud Graecos vaſa Itala ſic vocabantur, quod ipſis ſupra mare Adrium adveniebant. Vide ad *Antiphili* Ep. VII. ubi νέκταρ Ἀδριακὸν pro Italo vino occurrit. — λαιμὸς μελίγηρυς. ex cujus collo liquor cum ſuavi ſtrepitu deſtillabat. Hinc *Marc. Argent.* Ep. XVIII. de lagena: εὔλαλε, πρηΰγέλως, εὔστομε. quae ante oculos habuit auctor ἀδεσπ. Ep. LXXVII. — V. 4. τεινομένῳ. Palmes erat acclinis ad tugurii parietem; ſi ſincerum eſt καλύβη, de qua lectione dubitare nos cogit epitheton τρυφερήν. Scribendum puto:

πρὸς τρυφερὸν τεινομένῳ κάλαμον.

Palmitibus enim jungebant calamos, quibus ſe applicarent tenerae vites. *Columella* IV. 12. 1. *arundines ſingulis viticulis applicabimus binas, aut, ſi regionis conditio permittit, de vepribus haſtilia. Virgilius* Georg. II. 358.:

Tum laeves calamos et raſae haſtilia virgae
Fraxineasque aptare ſudes furcasque valentes,
Viribus eniti quarum et contemnere ventos
Adſueſcant, ſummasque ſequi tabulata per ulmos.

Anthol. Lat. T. I. p. 490. *Foecunda vitis conjuges ulmos*

gravat, Textasque inumbrat pampinis arundines. — V. 5. Pro γὰρ Vat. Cod. δὲ legit.

LIX. Cod. Vat. p. 401. Anth. Plan. p. 33. St. 49. W. De vacca ſimul arante et vitulum lactante. — V. 1. πυρητόκον. *Brunckius* tacite in textu poſuit. Vat. Cod. γυρητόμον legit, quae eſt vulgata lectio omnium edit. praeter eam, quam *Nicolini Sabienſes* curarunt. Haec enim γυητόμον exhibet. Idem in mentem venerat *Brodaeo*, qui et γειοτόμον ſuſpicatur, et Anonymo Bibl. Bodlej. *Scaliger* in not. mſc. γυρητόμος tentavit, nulla interpretatione addita. δάμαλις γυρητόμος eſſet, quae aratrum orbiculatim ducit; ſed ſic malim γυητόμος, terram proſcindens. *Grotium* γυητόμον probaſſe, apparet ex latina ejus verſione: *ſcindentes jugera ſulcos.* His omnibus elegantior *Brunckii* lectio, praeſertim ob ſequens τέμνει; an etiam verior et ſincerior, dubitari debet. — V. 3. ἀροτροπόνου. Plan. et Vat. Cod. Ap. *Huetium* p. 6. *Joſ. Scaliger* emendaſſe dicitur μετ' ἀροτροπόνου ζεύγλης; ſed in notis mſc., quas mihi conſulere licuit, ἀροτροπόνους legit, ut etiam doctiſſimo praeſuli in mentem venit. — V. 4. δεύτερον ἄλγος. *Aſclepiad.* Ep. XIX. καὶ τὸ τρίτον ἄλγος ἔρωτι. — V. 6. ἐὰν φείσῃ, ſine dubio ad vaccam referendum. Non ſatis accurate *Grotius: Si parcere matri non vis, at vitulo parce, juvencus erit.* — δαμάλης malit *Brodaeus*, quia poëta ὁ μόσχος dixerit.

LX. Cod. Vat. p. 405. Anth. Plan. p. 9. St. 15. W. Leonidas munera ipſi poſt mortem a Xerxe oblata aſpernatur. In eodem argumento verſatur *Antiphil.* Ep. XXXVIII. unde hoc expreſſum. — V. 1. πουλὺ δέμας. Ingens Leonidae corpus. αὐτοδάϊκτον. quia Leonidas ſe ultro morti objecerat. — V. 2. εὐχλαίνου Ald. in Lectr. idque receptum in Ald. 2. 3. — V. 3. ἤχησεν. Vulgo et in Cod. Vat. Cauſam emendationis reddere neglexit *Br.* quae mihi quidem minime videtur neceſſaria. ἠχεῖν,

ut Latinorum *ſonare*, is dici poteſt, qui alta voce aliquid recitat. Sic certe *Pindarus* ap. *Dionyſ. Hal.* de comp. verb. T. II. p. 41. ἀχεῖτε ὀμφᾶ μελέων σὺν αὐλοῖς, Ἀχεῖτε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί. *Sophocl.* Trachin. 866. ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ Κωκυτὸν εἴσω. i. e. *edit.* Sed vide, an *Philippus* ſcripſerit:

κὴκ νεκύων δ' ἤχησεν ἔπος Σπάρτας πολὺς ἥρως.

Leonidas Tar. Ep. LXI. τῷδ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυεν. Cf. Not. ad *Aſclepiad.* Ep. XIX. T. I. P. II. p. 38. — V. 5. αἶρε. *Brunck.* revocavit lectionem ed. pr. Flor. et Ald. quam Vat. Cod. confirmat. Vulgo ἔῤῥε, quod Aldus in Cod. quodam reperit. — V. 6. κήξω. Vat. Cod.

LXI. Cod. Vat. p. 407. ſq. Anth. Plan. p. 26. St. 41. W. In laurum, quae in Caeſaris ara enata erat. *Julius Caeſar* L. III. de bello civili 105. ubi et alia ostenta commemorat, *Trallibus*, ait, *in templo Victoriae, ubi Caeſaris ſtatuam conſecraverant, palma per eos dies in tecto inter coagmenta lapidum ex pavimento exſtitiſſe ostendebatur.* Verum huc inprimis facit hiſtoria, quam *Quintilianus* narrat Inſt. Or. VI. 3. 77. *Auguſtus nuntiantibus Tarraconenſibus, palmam in ara ejus enatam, Apparet, inquit, quam ſaepe accendatis.* Ad hoc prodigium *Philippus* haud ſcio an reſpexerit. Eadem enim res varia ratione narrari potuit, et ipſe poëta, acuminis captandi cauſa, fortaſſe laurum pro palma poſuit. Erat Tarracone templum Auguſti, ſub *aeternitatis Auguſtae* nomine exſtructum, cujus effigies in nummis Tarraconenſium occurrit. Iidem, ut erant inſigni erga Auguſtum ſtudio conſpicui, poſt ejus mortem quoque *aram cum palma* in nummis exhibuerunt. Vide *Vaillant* Numism. Aer. Imper. T. I. p. 45. Simile prodigium narrat *Dio Caſſ.* XLVIII. p. 559. 45. — V. 1. Δάφνη ποτὲ, verbis transpoſitis, Vat. Cod. quo repoſito verſus mollius decurret. — ἀνέτειλεν. Idem. — V. 2. μελαμπέτιλον. Vat.

Cod. δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον dixit etiam *Meleager* Ep. I. 14. — V. 4. θέλει Ζῆνα. Vat. Cod. quod fortaſſe ſervari debebat. — Caeſares ſuos adulantes Romani Joves appellare ſolent. *Oppian.* Κυνηγ. I. 3. Αὐσονίου Ζηνὸς γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε. cum quo loco noſtrum comparavit *Arnald.* in Lectt. gr. p. 177. *Horat.* I. Epiſt. XIX. 43. *Jovis auribus iſta ſervas.* Idem II. Serm. VI. 56. *O bone, nam te Scire, deos quoniam propius contingis, oportet.* — ¶. 229.] V. 6. μὴ οὐ τίκτειν. *Joſ. Scaliger* in not. mſc.

LXII. Cod. Vat. p. 449. Difficile hoc Epigramma edidit *Salmaſius* Hiſtor. Aug. T. II. p. 218. et ex eo *Burmannus* ad Sueton. Claudium c. 21. p. 756. et iterum *Burm.* II. ex Cod. Voſſiano et Grotii in *Dorvill.* Sic. T. II. p. 430. *Reiskius* in Jenſian. nr. 78. p. 145. nr. 728. Theſſalorum in tauris domandis artificium deſcribitur. Plurimum ad ſenſum illuſtrandum facit *Plinius* H. N. VIII. 45. p. 472. *Theſſalorum gentis inventum eſt, equo juxta quadrupedante, cornu intorta cervice tauros necare.* quem locum ex hoc carmine ſic corrigere conabatur *Salmaſius*: *cornu intorto reſtibus* ſive *retibus*; fruſtra, monente *Voſſio* ad *Catull.* p. 194. ſq. Diſertius illud Theſſalorum inventum deſcribit *Sueton.* in Claud. c. 21. in ludorum commemoratione, quos Claudius exhibuerat: *praeterea Theſſalos equites, qui feros tauros per ſpatia circi agunt, inſiliuntque defeſſos et ad terram cornibus detrahunt.* Hinc apparet, quo ſenſu apud *Plinium* accipienda ſint verba *cornu intorta cervice*; quae lucem lucrantur etiam ex *Theocriti* Eid. XXV. 145. Herculem, taurum domantem, pingentis:

> τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
> σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
> κλάσσε βαρύν περ ἐόντα.

Alia hujus generis dedimus in Exercitatt. crit. T. II. p. 121. Ceterum confer, quod *Burmannus* monuit,

monimentum antiquum inter Marmora Oxon. p. 267. in quo festum Ταυροκαθάψια, seu juventutis Thessalicae exercitia in tauris domandis, exhibetur; et *Dion. Cass.* LXI. 9. p. 988. — V. 2. ἀτευχήτοις. Nullis igitur armis instructi tauris adequitabant. Non argutandum in eo, quod iidem equites ὁπλιζόμενοι dicuntur, i. e. promti et parati ad tauros petendos, quamvis sine armis. Oxymori speciem de industria effecisse videtur poëta. θηρσὶν, i. e. εἰς θῆρας, *in feros tauros.* — V. 3. „Quid sint δενδροτυπεῖς „πῶλοι, non ego magis aliis dixerim. Quomodo *Grotius* „intellexerit, ex ejus versione non liquet:

„*Sed rapido saltu, velut alta evellitur arbor,*
„*Sic jacere in frontem fortia vincla parat.*

„Nihil simile in graeco hexametro, qui, ut et sequens, „corruptus mihi videtur.“ *Brunck.* δενδροτυπεῖ dedit *Jens.* et *Salm.* quod *Reiskius* in κεντροτυπεῖ mutandum censebat; cujus conjecturae eum postea poenituit. Verum videtur, quod *Schneiderus* reponendum censebat:

κεντροτυπεῖς πώλους —

equos stimulo excitatos. — Mox haeremus in ζεύξει, quae est scriptura Cod. In *Dorvillii* Sicul. perperam excusum τεύξει. *Brunckius* corrigit πελάσει, conjectura non minus audaci quam improbabili. Futuri temporis terminationem ab h. l. alienam esse, apparet ex v. 6. ubi est ἐξεκύλισε. Melius, ex hac quidem parte, *Reiskius* ζεῦξε. In marg. ap. Pawiani δενδροτυπεῖ ζεύγει habetur, quod fortasse ex Vossiano libro fluxit. Verbum videtur requiri, quod *incitare*, *impellere*, sive etiam *inscendere* significet. Tum fortasse ante σκιρτήματι incidendum, ut jungantur verba sic: σπεύδων ἀμφιβαλεῖν πλέγμα σκιρτήματι ταύρων, periphrastice pro ταύροις σκιρτῶσι. — V. 4. tauri fronti laqueum circumjicere studens: σπεύδων ἀμφιβαλεῖν τῷ μετώπῳ πλέγμα. Hinc πλέγμα μετωπίδιον, nove, nec tamen contra horum poëtarum consuetudinem. Quamvis laquei

quei in hac Theſſalorum exercitatione nulla alibi mentio fiat, vix tamen licuerit poëtae verba in alium ſenſum accipere. Non enim facile acceſſerim *Voſſio* ad *Catull.* p. 195. πλέγμα et ἅμμα h. l. de manuum vinculo interpretanti; multo minus *Pauwio*, qui μετωπίδιον πλέγμα interpretatur de cornibus inflexis et in ſe recurrentibus, quae illi conentur ἀμφιλαβεῖν, (ſic enim corrigit,) manibus tenere. — V. 5. ἀκρότατον ἅμμα. laqueus ſummis cornibus innexus. εὔροπον. facile ad levem impulſum ſeſe inclinans et in quamcunque partem velis vergens. Sic haec cum *Reiskio* explicari poſſunt; nec tamen huic interpretationi multum tribuerim. — V. 6. τόσην Vat. Cod. et ἐξεκύλησε. τόσσην ἐξεκύλισσε *Salm.* ἐξεκύλισε ſcribendum eſſe docuit *Brunck.* ad Theocrit. XXI. 70.

LXIII. Cod. Vat. p. 370. Planud. p. 73. St. 106. W. Naufragus a fluctibus circumactus, in patris cadaver incidit; quo conſcenſo ſalvus in portum pervenit. — V. 2. φύσιος. Vulgo. νῆα φύσεως. nec manu factam, nec conſulto delectam, ſed ab ipſa natura mihi oblatam et ob hanc cauſam jucundiorem. — V. 3. ἐλθὸν omnes veteres, praeter Steph., qui ἐλθὼν habet, eumque ſecuta Wech. — V. 5. ἤγαγεν εἰς λ. δὲ καί. Vat. Cod. aeque bene.

LXIV. Cod. Vat. p. 396. ſq. Planud. p. 82. St. 120. W. Platanus, quam venti everterant, vino irrigata denuo vireſcere coepit. Optime *Brodaeus* laudavit *Macrob.* Saturn. II. 9. *Hortenſius platanos ſuas vino irrigare conſuevit. Plinius* T. I. p. 655. *Tantumque poſtea honoris increvit, ut mero infuſo enutriantur; compertum, id maxime prodeſſe arboribus.* Add. *Martial.* L. IX. 62. de Caeſaris platano: *Crevit et effuſo laetior umbra mero.* Vehementer igitur a vero ſenſu aberravit *Opſopoeus*, qui hoc carmen de vite platanum obumbrante interpretatur. — V. 1. εὐθαλῆ. Vat. Cod. — V. 2. δαπέδῳ.

Vulgo. — V. 3. ἔστι. Ed. pr. Flor. et Ald. ἔστη Ald. 2. ἔστην, quod Ald. in Cod. invenit, Ald. 3. et Ascens. — ὄμβρον. cum hic mihi latex quovis anni tempore ipso Jovis imbre sit laetior et utilior. — V. 6. ἄλλων κλινομένων. De ceteris arboribus, vento prostratis, interpretatur *Brodaeus*; cujus explicationem merito impugnat *Burmannus* Anth. Lat. T. II. p. 356. Argutior est sensus, quem *Grotius* perspexit et optime reddidit his verbis:

Sic mihi vita redux: aliorum corpora flectit
Evius: at nostrum rectius esse dedit.

LXV. Cod. Vat. p. 398. Anth. Plan. p. 52. St. 75. W. De muliere, quae, cum omnes suos liberos morte sibi ereptos vidisset, etiam adoptivum filium praematura morte perdidit. — V. 1. ἡ πυρὶ πάντα τεκοῦσα. quae omnes suos liberos rogo et flammis peperit. — „βαρύ-„πενθος habent libri omnes et hinc agnoscunt Lexica. „Analogiae magis consentaneum esset βαρυπενθής." *Br.* a *Schneidero* monitus. βαρυπενθὴς etiam *Jos. Scaliger* in not. msc. emendavit. — ¶. 230.] V. 3. ἐφόρμισα. Vat. Cod. Ald. 2. et ed. Nicol. Sabiens. ἐφώρμισα, τὸν θυμὸν sc. animum ad alienos applicui liberos. — V. 5. εὔπαις. quamvis ipsa liberos pepereram, eo tamen deveni, ut filius mihi adoptandus esset. — V. 8. καὶ λοιπαῖς. Sic *Philippum* scripsisse dubito. Fortasse legendum:

ἤδη κἀλλοτρίαις πένθος ἐγὼ γέγονα.

LXVI. Cod. Vat. p. 399. Planud. p. 53. St. 75. W. Aristodice, senorum liberorum mater, omnes amisit, partim morbo, partim naufragio. — V. 2. ἄχθος. Idem quod alibi ὄγκος in eadem re. δουλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος. *Aristo* Ep. I. p. 258. — V. 3. ἤρισε. terra et mare, quasi certamine inito, in eam furit. — V. 4. ἤμυσαν. Fortasse ex *Homero* Il. θ. 306. μήκων ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν — Ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη. — V. 5. ἀεί. Omnes veteres praeter Ascens. Steph. — Ad cippos eorum, qui in terra perie-

runt, luſcinia eſt; naufragos autem flet ut alcyon. *Eumath.* de Hyſm. et H. L. X. p. 448. τὴν γλῶτταν ἀλκυόνος πολυπενθέστερα, ἀηδόνος θρηνητικώτερα, αὐτῆς Νιόβης μιμούμενα τὸ πολύδακρυ, πρὸς θρῆνον ἐρίζουσα. Anthol. Lat. T. II. p. 126.:

Cum te, nate, fleo, planctus dabit Attica aëdon,
Et comes his lacrymis veniet pro conjuge Seiren,
Semper ut Alcyona flebit te voce ſuprema.

LXVII. Cod. Vat. p. 263. Planud. p. 212. St. 309. W. ἄδηλον. Iterum p. 248. St. 360. W. ubi Φιλίππου. In naufragi cadaver, ab undis et ſcopulis miſere laceratum. — V. 1. χόνιον τόδε σῆμα. Vat. Cod. et Plan. loco priore. Loco ſec. ἠϊόνι. At pro σῆμα omnino σῶμα ſcribendum, quod jam *Huetius* viderat p. 21. et ſic *Brunck.* in Lectt. emendavit. *Brodaeus* interpretatur, quaſi legiſſet Ἰόνιον. *Grotius* vulgatam interpretatione tuetur ſua: *Sparſa vides hominis miſeri monumenta per actam.* Sed σῆμα ſic, ut reliquias ſignificet, ab antiquis uſurpatum eſſe dubito. Saepenumero autem confuſa verba σῆμα et σῶμα. [In edit. Lipſ. in marg. infer. male excuſum: *Scr.* σῆμα. pro: *Vulgo* σῆμα.] — V. 2. ψυχόμενον. Plan. l. pr. Altero ἐκχύμενον. Vat. Cod. ἐκχυμένων. — V. 4. κόρσῃ. Vat. Cod. et mox χειρῶν. κόρσην. Ed. pr. Fl. et Ald. utroque loco. — V. 6. ἁρμονίῃ. *Epicrates* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. D. de Laïde: ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, Τὰς ἁρμονίας δὲ διαχαλᾷ τοῦ σώματος. *Crinagor.* Ep. XXXV. p. 150. ἀγλώσσου δ' ἁρμονίῃ στόματος.

LXVIII. Cod. Vat. p. 452. Planud. p. 2. St. 5. W. In vitem acerbas uvas proferentem. — V. 2. ἢ Βορέου Σκ. Vat. Cod. *Brunckius* dedit lectionem Cod. Vat., Βοῤῥείου tamen melius eſſe judicans, ut ap. *Diodor. Jun.* I. 2. Sed ibi quoque Vat. Cod. et *Suid.* Βοῤῥαίῃ λαίλαπι exhibent. — V. 3. νιφοβλῆτος Vat. Cod. a pr. man. Idem κρυμώδεας a pr. man. *Opſopoeus* fluctuat inter κρυμώδεες,

χρυώδεις et χρημνώδεες. — V. 4. σιδηροτόκου Ἰβηριάδος. Non de Hispania accipiendum, sed de Iberia, quae inter pontum Euxinum et mare Caspium erat posita. Huic tribuit, quod vicinae Chalybum terrae proprium esse putabatur, τὸ σιδηροτοκεῖν. Vide *Schol. Apollonii Rhodii* I. 1323. Idem II. 1007. ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες. *Aeschyl.* Prometh. 720. οἱ σιδηροτέκτονες Οἰκοῦσι Χάλυβες — ἀνήμεροι. Cf. *Casaub.* Lectt. Theocrit. III. p. 247. — ¶. 231.] V. 5. ὀμφακορῶγας. Vat. Cod. a man. sec. βοτρυρᾶγα fuit supra ap. *Diodor. Zon.* Ep. III. Cf. *Nicander* Alexiph. 184. Hinc ῥαγίζειν. *Theocrit.* Eid. V. 112. — ἐγείνατο. Vat. Cod. et mox ἐπὶ πάντους. Error in marg. emendatus. — ἀπεπάντους. ἀπέπειρον ὀπώρην vocat *Leonid. Tar.* Ep. XLIV. πεπάνων βοτρύων ῥᾶγα *Epigon. Thess.* Ep. I. p. 306. — V. 6. στυφελὴν σταγόνα. quae acerbitate os contrahit. Quidam uvam immaturam mordens χείλεα στυφθεὶς χαμάδις βάλεν. Epigr. ἀδέσπ. 386. *Alcaeus Mess.* Ep. XVIII. πνιγόεσσαν ἄχερδον, ἀποστύφουσαν ὀδιτῶν χείλεα. Hinc translate *Themistius* Orat. XXVII. p. 339. A. ὡς ἂν εἰ (ψυχὴν) σκληρὰν ἐάσῃς καὶ στύφουσαν. — V. 7. Lycurgum alterum, (Dryantis fil. vide Il. ζ. 130. *Apollodor.* L. III. 5. 1.) ejusmodi vites radicitus exstirpare velit poëta. — θερίσῃς. Vulgo. In Vat. Cod. a pr. manu θερίσεις, quod vulgatae non praeferendum.

LXIX. Cod. Vat. p. 359. Φιλίππου, οἱ δὲ Ἰσιδώρου. Utrique poëtae tribuitur etiam in Plan. p. 4. St. 8. W. In claudum et coecum, sibi invicem opitulantes. Expressit noster *Platon. Jun.* Ep. I. p. 175. Cf. *Leonid. Alex.* Ep. XXXIV. — V. 2. Id quod natura alteri negaverat, alter ei mutuo dabat. — αὐτοῦς. vett. edd. prope omnes. — V. 4. ὀρθοβάτει. Vat. Cod. — φωναῖς *Brodaeo* suspectum, praecipue, ut videtur, propter archetypum *Platonis*, ubi est: κατωμάδιον βάρος ἄρας Ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβατεῖ. Quare suspicatur φάεσι sive

γλήναις. Non hic haesit *Grotius*, qui vertit: *Claudus item coeco voce gubernat iter.* — V. 6. „εἰς ἔλεον. Sic „libri omnes absque sensu. Recte emendat *Guil. Can-„terus* N. Lect. III. 23. εἰς τέλεον." *Br.* Eandem conjecturam invenio ap. *Wetsten.* N. T. II. p. 249. Frustra eam quaesiveris in edit. Nov. Lect. quae prodiit Basileae 1566. sed est in Lampade Crit. T. III. p. 585. Optime sibi invicem opponuntur τὸ ἐλλιπὲς καὶ τὸ τέλεον. *Plutarch.* T. II. p. 2. ἡ δὲ μάθησις δίχα φύσεως ἐλλιπὲς, ἡ δὲ ἄσκησις χωρὶς ἀμφοῖν ἀτελές.

LXX. Vat. Cod. p. 395. Planud. p. 29. St. 45. W. De apro, qui, dum aries puerum cornibus feriebat, vinculis ruptis et impetu in arietem facto, hunc dente percussit. — V. 1. κορύπτων reperit Aldus in Cod. cum in Ed. pr. esset κορύπτης. In Schol. Wechel. haec notantur: γρ. καὶ κορύπτης, ἵν' ᾖ τὸν παῖδα τῆς κορύπτης. ἢ κορύπτων κέρασι, παίσας καὶ κόπτων καὶ ὠθῶν. In Vat. Cod. Καλύπτρης legitur. Hoc verum videtur. Certe haud facile intelligas, quomodo ex κορύπτων, si sic scripsisset *Philippus*, καλύπτρης factum sit. — V. 3. Ἡράκλειος. Aprum Herculi sacrum fuisse, aliunde vix notum. — ἀπορρήξας neutraliter accipi video, *prorumpens e vinculis.* Vulgaris ratio ferret, ἀπορρήξας τοὺς δεσμοὺς, nec aliter locutos esse veteres puto. *Philippus* vero scripsisse videtur:

κάπρος δ' Ἡράκλειος ἐπιρράξας ἀπὸ δεσμῶν.

vinculis ruptis in arietem irruens. sive, quod eodem redit:

ἐπιρρήξας ἀπὸ δεσμῶν.

Diodor. Sic. XV. 84. p. 68. ἄφνω τοῖς Μαντινεῦσιν ἀνελπίστως ἐπέρραξεν. Ibid. 85. 70. ἐπιρραξάντων ἀλλήλων τῶν ἱππέων. Vide *Budaei* Comm. L. Gr. p. 1100. 10. — V. 4. ἔβαψε γένυν. *Antip. Thess.* Ep. XXVI. βαψαμένη κοίλων ἐντὸς ἄρη λαγόνων. — V. 5. ζωὰν ν. δ' ἐχαρίσατο. Vat. Cod. ἐχαρίσατο. ed. Flor. Ald. pr. et Junt. reliquae duplici σ. Non opus est fulcro, cum ι in hoc verbo producatur. —

ἀπὸ Ἥρης. Infolenter dictum et obfcure, ita ut fenfum magis conjectando confequamur quam intelligamus. Hercules, dum puer effet, Junonis iniquae ira exercitus puerorum mifereri didicit. *Jof. Scaliger* in not. mfc. ὑπὲρ ἥρην emendat.

LXXI. Cod. Vat. p. 366. Plan. p. 31. St. 47. W. Hiftoria de puero, cui glacies Hebri, fub ejus pedibus rupta, caput abfciderat, quod fepultum eft, reliquo corpore fluctibus abrepto. Idem argumentum tractavit *Statyll. Flacc.* Ep. XII. p. 264. fq. Latinam hujus carminis verfionem, fub *Julii Caefaris* nomine, edidit *Aldus* in Catalect. p. 79. *Germanico Caefari* alii eandem tribuunt, quos vide in Anthol. Lat. T. II. p. 62.

Thrax puer adftricto glacie dum luderet Hebro,
Frigore concretas pondere rupit aquas.
Dumque imae partes rapido traherentur ab amne,
Abfcidit heu tenerum lubrica tefta caput.
Orba quod inventum mater dum conderet urna,
Hoc peperi flammis, cetera, dixit, aquis.

Uno difticho auctius produxit *Marqu. Freherus* L. I. Parerg. c. 23.:

Me miferam! plus amnis habet, folumque reliquit,
Quo mater nati nofceret interitum.

De antiquitate hujus carminis dubitarunt *Dorvillius* in Mifc. Obff. Nov. Vol. I. P. III. p. 151. et *Bonada* Vol. II. p. 264. — V. 2. ἐκβαίνων. Vulgo. et fic Vat. Cod. ἐμβαίνων dederunt ed. Nicol. Sabienf. et Schedae Krohnianae. In eandem lectionem incidit *Jof. Scaliger* in not. mfc. — ἔφυγεν. Vat. Cod. et Plan. — V. 3. λαγαρούμενον ad ποταμὸν referendum. *in glaciem jam tenuem et attritam.* Vide ad Ep. X. 3. — V. 6. πρόφασιν ἔχειν nonnunquam dicuntur ea, quae non juftam et plenam actionis caufam habent, fed fpeciem tantum. — V. 7. διείλκετο. Vat. Cod. — V. 8. ὅλως. Vat. Cod.

¶. 232.] *LXXII.* Vat. Cod. p. 369. ſq. Planud. p. 44. St. 64. W. Hiſtoria de cane venatico, qui, cum delphinos circum navem ludentes videret, eos perſecuturus in mare deſiliit fluctibusque ſubmerſus eſt. — V. 2. πελάγευς. Plan. — V. 3. θηρσὶν Vat. Cod. — V. 6. πάντων. *non omni canum generi.* Sunt enim canes marini, quos poëta reſpicit. Jejunum carmen et in fine praeſertim ſine nervis.

LXXIII. Vat. Cod. p. 434. Planud. p. 47. St. 69. W. Argutum formicarum inventum, quo urceum in aqua collocatum petebant, deſcribitur. — V. 1. Mira eſt aberratio Vat. Cod. in fine verſus, ubi ἡνίκα τήνδε legit. Sic verbum deſiderari apparet. — V. 2. σμηνοδόκου pro nomine proprio habebat *Brodaeus* et *Grotius: Smenodoco fuerant quae condita mella ferebant Formicae.* Majore initiali vocem exhibet edit. Nicol. Sabienſ. σμηνοδόκος tamen agricolam ſignificare videtur, apium culturae et mellificationi ſtudentem. *Joſ. Scaliger* σμηνοδόκον emendavit, unde non ſatis video quid lucremur. — V. 3. κροσσόν. Vat. Cod. et Plan. — V. 5. „In Planudea ſic legitur: οἱ δὲ νέας κούφας ἀχύρτιδας ἀντιφέροντες. „In quo verſu tres graves mendae, quarum una tantum „ſublata, νεῶν repoſito pro νέας. In Vat. Cod. vox κούφας „deeſt, vacuo relicto ſpatio. Scribendum κάρφας, *feſtucas.* „In ἀχυρτίδας metri lex violata. Nam prima in ἄχυρον, „ἀχυρμιὰ, et aliis derivatis ſemper brevis. ἀχυρτίδες *pa„leolae*, in H. Stephani Theſauro ex veteri Lexico ſine „auctoritate, ex hoc loco adſtrui non poſſunt; nam cor„ruptus eſt. Scribendum ἀχυρίτιδας. Nihil verius hac „emendatione. Sic itaque verſus integer legendus:

„οἱ δὲ νεῶν κάρφας ἀχυρίτιδας ἀντιφέροντες.

„i. e. οἱ δὲ φέροντες κάρφας ἀχ. ἀντὶ νεῶν." *Br.* Verum ſenſum probe perſpexit *Grotius* vertens: *Grex tamen ille venit, paleis pro puppibus uſus.* ἀχυρίτιδας *Brunckio*

ſuppeditavit *Schneiderus*. — V. 6. πρὸς τάχος. Planud. Miram hanc lectionem non dubito ortam eſſe ex τεῦχος, quod vocabulo κύτος pro interpretatione ſuperſcriptum, cum temere in textu eſſet poſitum, ne metro officeret, in τάχος mutatum eſt. — V. 7. γαστὴρ ἀνέπεισεν. *Euripides* ap. *Clem. Alex.* p. 622. νικᾷ δὲ χρεία μ᾽, ἡ κακῶς τ᾽ ὀλουμένη Γαστήρ. quod ductum ex *Homeri* Od. σ. 53. ἀλλά με γαστὴρ Ὀτρύνει κακοεργὸς, ἵνα πληγῇσι δαμείω. Vide *Berglerum* ad *Alciphr.* L. III. 6. p. 30. ed. *Wagn.* Locus *Alexidis* ap. *Athenaeum* L. X. p. 422. A. B. ſic numeris ſuis reſtituendus eſſe videtur:

— — μάθοις δ᾽ ἄν, οἷον ἀνθρώποις κακὸν
ἐστὶν ἡ γαστὴρ, διδάσκει θ᾽ οἷ᾽, ἀναγκάζει θ᾽ ὅσα.
εἴ τις ἀφέλοι τοῦτ᾽ ἀφ᾽ ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος,
οὐδ᾽ ἂν ἀδικοῖτ᾽ οὐδὲν οὐδεὶς, οὔτ᾽ ἂν ὑβρίζοιθ᾽ ἑκών.
νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ.

Ibidem ap. *Diphilum* p. 422. C. legitur:

κοὐ προστίθημι τἄλλα, διότι πανταχοῦ
διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταῦτα γίνεται.

ubi etiam de ventre agitur. Sed ταῦτα vitioſum eſt. Alii aliter tentant; mihi autem una litera mutata ſcribendum videtur:

διὰ τὴν τάλαιναν πάντ᾽ ἄτακτα γίνεται.

Vide quae attulimus in Exercitatt. crit. T. I. p. 100. ubi aliis locis eandem adhibuimus medicinam. Fortaſſe etiam ap. *Euſebium* in *Stobaei* Flor. VI. p. 79. 4. pro τοῖς καταναγκάζουσι ταῦτα legendum, τοῖς καταναγκάζουσιν ἄτακτα.

LXXIV. Cod. Vat. p. 475. Planud. p. 321. St. 461. W. „Male *Brodaeus* et *Opſopoeus* hoc Epigramma „de ponte, a Caligula facto ad Puteolos interpretantur, „de quo cf. *Dio Caſſ.* T. II. p. 920. Nam accipiendum „de portu Julio ab Agrippa facto, de quo *Dio* p. 565.“

Schneider. Vide ad *Antiphili* Ep. XVI. unde noſtrum expreſſum. — V. I. τόλμῃ. Ed. pr. Flor. et Vat. Cod. — V. 2. ἔλυσε χρόνος. Manifeſte *Philippus* reſpexit *Herodotum* VII. 34. p. 526. καὶ δὴ ἐζευγμένου τοῦ πόρου ἐπιγενόμενος χειμὼν μέγας συνέκοψέ τε ἐκεῖνα πάντα καὶ διέλυσε. Unde fere ſuſpicor, poëtam ſcripſiſſe:

τοὺς δὲ τόσους καμάτους πάντας ἔλυσε ῥόος.

— V. 3. Δικαιαρχία. Ed. pr. Flor. et Vat. Cod. — διηπείρωσε. *Himerius* de Xerxis miraculis agens Eclog. V. 3. τί καλύπτεις ἠπείρῳ τὸ ῥόθιον; Idem Or. II. 24. p. 409. τοῖς μὲν γὰρ πορθμοῖς ἐπετίθει τὴν ἤπειρον. Caeterum eandem comparationem *Lucanus* inſtituit inter Xerxis labores et Caeſaris aggerem ante Brunduſium actum, L. II. 672.

Tales fama canit tumidum ſuper aequora Perſen
Conſtruxiſſe vias, multum cum pontibus auſus,
Europamque Aſiae, Seſtonque admovit Abydo,
Inceſſitque fretum rapidi ſuper Hellesponti,
Non Eurum Zephyrumque timens: quum vela ratesque
In medium deferret Athon. Sic ora profundi
Artantur caſu nemorum. Tunc aggere multo
Surgit opus longaeque tremunt ſuper aequora turres.

— V. 5. βαθυστήριγμα. Vat. Cod. — λᾶα. ipſam molem, altis quaſi radicibus in mare actam. — V. 6. χερσὶ γιγαντ. *Antip. Sid.* Ep. LI. ποῖοι χθονὸς υἷες ἀνυψώσαντο γίγαντες. *Antiphil.* XVI. Κωκλώπων τάδε χεῖρες ἐνιδρύσαντο θαλάσσῃ. — Haereo in νέρθεν. Mole jacta, aqua, quae intra ejus brachia erat, tranquilla jacebat. At hoc non eſt νέρθε, ſed ἐντὸς τῶν χηλῶν. Quare vide, an legendum ſit:

ἔστασε νωθρὸν ὕδωρ.

Antip. Sidon. Ep. LXIV. ἀλλὰ τὸ νωθὲς Πίδακος ἐκ τυφλῆς οὐκ ἐτάχυνεν ὕδωρ. Quod fonti reprehenſioni eſt, τὸ νωθρὸν εἶναι, mare intra portum commendat. *Pigram aquam* ſic

dixerunt veteres. *Albinovanus* in Anth. Lat. L. II. 121. p. 288. *pigris immania monſtra ſub undis. Tacit.* in Vita Agric. c. 10. *mare pigrum et grave remigantibus perhibent; ne ventis quidem perinde attolli. Lucan.* V. 434. *Aequora lenta jacent, alto torpore ligata. Pigrius immotis haeſere paludibus undae.* — V. 7. ἦν δ' ἀλλ' αἰεὶ πλ. δ. δ' ἐπὶ ναύταις. Vat. Cod. ἐπὶ ναύταις eſt etiam in Planud. In margine Wechel. haec notantur: γρ. καὶ οὕτως· ἦν δὲ διαπλώειν· διοδευομένη δ' ὑπὸ ν. Vereor, ut verſus initium ab omni labe immune ſit. Cur enim poëta dixit ἦν πλώειν? Nonne etiam tum, cum hoc carmen ſcriberet, *navigare licebat*, tuta ad Dicaearchiam ſtatione parata? Lectio Vatic. cod. eo ducit, ut corrigas:

ἦν ἄλ' ἀεὶ πλώειν.

Jam antitheſin habes; nec amplius incertum, quo διοδευομένη pertineat. Semper quidem per maria navigare licebat; quod autem olim nonniſi a nautis percurrebatur, nunc etiam peditibus factum eſt meabile. In priore membro omiſſum eſt μὲν, ut ſaepenumero ante δέ. Vid. *Zeune* ad *Viger.* de Idiot. p. 520. In eandem emendationem incidiſſe *Salmaſium*, nunc ex libro Lennepiano intelligo.

¶. 233.] *LXXV.* Cod. Vat. p. 263. Edidit *Salmaſ.* in Plin. p. 611. et ex eo *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* p. 492. *Kuſter.* ad *Suidam* v. δυςμίσητος T. I. p. 636. *Reiske* in Anth. nr. 601. p. 87. Idem argumentum ante *Philippum* tractavit *Antiphilus* Ep. XXXVII. p. 179. ubi vide not. — V. 1. πρώτην. *Reiskius* ſibi perſuadet, πρῶτος legendam eſſe. Sic ſane vulgaris dicendi ratio requireret. — ἐμύησας. per te Troja primum bello imbuta eſt. — V. 2. θυμὸν δόρκτος. Proprio ſenſu poteſt accipi. *Homer.* Il. θ. 111. ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. et Il. π. 74. οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν Μαίνεται ἐγχείη. — V. 4. ἐκκεχύηκε. Ap. Lipſ. ἐκκεκύηκε eſt in mem-

branis. Arbores circa Protesilai tumulum iram adversus Trojam edunt et quasi *parturiunt.* — V. 5. ἐπ' apogr. Lips. — Summae arborum frondes, versus Ilium spectantes, marcescunt et foliorum deponunt decus. Perperam nonnulli post γὰρ distinguunt. Vide *Olear.* ad *Philostr.* Her. 2. p. 672. et *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* l. c. — V. 6. καρποῦται. Ap. Lips. — V. 7. ἔζεσας. quanto animus tuus aestu ebullivit. Verbum ζέειν de gravioribus animi affectibus usurpatur. *Christodor.* in Ecphr. v. 219. Οἰνώνη δὲ χόλῳ φρένας ἔζεεν, ἔζεε πικρῷ Ζήλῳ θυμὸν ἔδουσα. *Apollon. Rhod.* L. IV. 391. ὡς φάτ' ἀναζείουσα βαρὺν χόλον. *Euripid.* Iph. T. 987. δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσε. Plura vide ap. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 56. qui et nostrum locum excitavit, et *Ruhnken.* Epist. crit. p. 224. Adde *Philon.* V. Mosis L. III. Tom. II. p. 178. ζέων καὶ πεπυρωμένος ὑπὸ τῆς νομίμου διαγανακτήσεως. — V. 8. ἀντιπάλοις edidit *Reiske.*

LXXVI. Cod. Vat. p. 265. Edidit *Reiske* Anthol. nr. 605. p. 89. In lapidem molarem, molitoris tumulo pro cippo impositum. — V. 1. με κὴν ζωᾶς χρ. Vat. Cod. quod verum est. κἀν dedit *Reiskius.* Referendum καὶ ad vers. 4. Molitor me, *et* dum viveret, usus est, *et* nunc post fata idem me pro monimento habet. — V. 2. βαρυβρομῆς ἀνεῖχε. Vat. Cod. Nostrum debetur *Salmasio;* certe haec emendatio in marg. ap. Guyet. reperitur. *Reiskius* dedit βαρυβρομήεσσαν sive βαρυβρομῆσσαν δινητὰν π. — V. 3. πυρηφάτου Δάματρος. Vat. Cod. πυρήφατον est in marg. libri Guy. et Ruhnk. Compositum verbum ad analogiam τοῦ ὀδυνήφατος, *dolores domans.* Item πέτρος πυρήφατος, *lapis frumentum terens.* Passiva significatione *Homerus* adhibuit μυλήφατον Odyss. β. 355. Cf. *Eustath.* ad Od. p. 102. 8. Inepte *Corn. de Pauw* in apogr. πυρήφατον Δήμητρα interpretatur Cererem tritici invento celebrem. — V. 5. ὡς ἔχει μ' αἰεὶ β. Vat. Cod. *Brunckius*

recepit lectionem, quam exhibet marg. ap. Guy. et ap. Ruhnk. ἔχῃ etiam *Reisk.* correxit.

LXXVII. Cod. Vat. p. 400. Plan. p. 73. St. 107. W. In Damidem, in mari Icario fluctibus submersum. — V. 1. „Voces uncis inclusae τὸ πάρος in Vat. Cod. desunt. „Fulcrum est a sciolo additum. Aliud quid scripserat „poëta.“ *Br.* Equidem verbis transpositis et paulo immutatis legerim:

Ἔμπορος, Ἰκαρίην πλώων ἅλα — —

— V. 3. Nicaretum, Damidis patrem, filii casum vidisse puta. — ἐς ὕδωρ. *Propert.* I. 15. 11. *Multos illa dies incomtis moesta capillis Sederat, injusto multa locuta salo.* — φθέγγετο ὑπέρ. Ed. pr. Fl. et Ald. — V. 5. οἰκτίστῳ. Vat. Cod. — Mare audivit Nicareti preces non magis, quam tum, cum Daedalus pro filii vita ei supplicaret.

¶. 234.] *LXXVIII.* Cod. Vat. p. 294. Planud. p. 286[a]. St. 414. W. De cippo, quem Architeles lapicida filio Agathenori posuit. — V. 2. ἡρμολόγασε. Cod. Gudian. ἠργολάβησε legendum suspicatur *Brodaeus: ipsemet construendum suscepit, construxit.* Non video, quid emendationem vulgatae lectionis necessariam reddat. Composito συναρμολογεῖν usi sunt sacri scriptores, in Epist. ad Ephes. II. 21. IV. 16. πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον. Vide *Wetstenium.* — V. 3. αἶ. αἶ. omnes edd. vett. ante Stephan. — Non ferro insculptus lapis, sed lacrymis. *Glaucus* Ep. II. p. 347. κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε. *Alcaeus* Ep. XXI. p. 491. γράμμα λέλογχε πέτρος Λαοτόπαις σμίλαις κεκολαμμένον. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* L. VIII. p. 629. 74. — V. 4. πυκινοῖς. Plan. et Cod. Gudian. — V. 5. φθιμένῳ omnes edd. vett. Sola Steph. vitiose φθιμένῃ, eamque secuta Wech. — V. 6. πατέρων Cod. Gud. — Levis ut sit lapis, optat, ut ille hunc lapidem paterna manu cineribus suis impositum esse sentiat.

LXXIX. Cod. Vat. p. 234. Planud. p. 224. St. 327. W. In puellam, quae ipſa nuptiarum nocte inter ſaltantium ſtrepitum et clamores exſtincta eſt. Conf. *Meleagr.* Ep. CXXV. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. λωτοὶ T. II. p. 463. ὕμνος ἔχαιρε κρότοις. Si ſana eſt lectio, ſenſus eſt, *hymnum comitabatur pedum pulſatio. Catull.* LXI. 11. *Nuptialia concinens Voce carmina tinnula, Pelle humum pedibus. Euripid.* Iph. Aul. 438. καὶ κατὰ στέγας Λωτὸς βοάσθω καὶ ποδῶν ἔστω κτύπος. — Si tamen Cod. offerret lectionem:

γαμικοῖς οἶκος ἔχαιρε κρότοις,

ſive παστὸς ἔ. κρ., hoc non ſpernerem. In Ed. Flor. et Ald. pr. ὕμνοις ἔχαιρε κρότος. — V. 3. θρῆνος. Luctus in Hymenaei locum ſucceſſit. ἐκώμασεν ἀντὶ τοῦ παρεγένετο, *Suidas* hoc diſtichon laudans in κώμη T. II. p. 363. Expreſſit *Philippus* id, quod *Erinna* in ſimili caſu dixit Ep. III. p. 59. καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν Ἐς θρήναν γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο. — εἰςκωμάζειν pro irruere, impetum facere, paſſim, apud ſophiſtas inprimis. *Ariſtaenet.* L. II. 1. p. 70. ταῖς σαῖς χάρισιν ἐπικωμάσωσιν Ἐριννύες. ubi *Abreſch.* p. 180. laudat *Baſil.* de Spir. Sanct. c. 30. §. 77. ἀναρχία τις δεινὴ — τοῖς λαοῖς ἐπεκώμασεν. Nec aliter *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 181. 7.: poſt nimiam potationem λυγμοί τε καὶ ἔμετοι καὶ παραφροσύναι ἐπεισεκώμασαν. Poëta ap. *Ignatium* Epiſt. ad Tarſenſ. p. 75. κακῶν τοσούτων ἑσμὸς εἰσεκώμασεν. ut h. l. correxit *Toup.* in Em. ad Heſych. P. IV. p. 156. Poſt templi Pythici direptionem ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσὸς, εἰσεκώμασε δὲ καὶ ὁ ἄργυρος. *Athen.* VI. p. 231. E. *Philoſtratus* Vit. Apoll. VI. 2. His omnibus praeivit *Euripid.* in Phoen. 355. τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε Δώμασιν Οἰδιπόδαο.

LXXX. Cod. Vat. p. 371. Planud. p. 106. St. 156. W. Vetula quaedam cum ſpicas legens ſolis aeſtu graviter affecta periiſſet, ceterae mulieres eam, rogo ex

ſtipulis facto, combuſſerunt. — V. 2. ἠκρολόγει. ſumma quaeque decerpens, ſpicas igitur. Verbum ἀκρολογεῖν an alibi occurrat, ignoro. *Theocritus* Eid. III. 32. ποιολογεῖν de eadem re uſurpavit. Vulgare eſt σταχυολογεῖν. — V. 3. συνέριθοι. mulieres in lanificio ſimul cum aliis occupatae, tum ξυνεργοὶ ſimpliciter, ut *Timaeus* interpretatur p. 242. Vide *Pierſon.* ad *Moer.* p. 358. — V. 4. πῦρ καὶ ἦν. Ed. pr. Flor. Ald. et Aſcenſ. Has ſecutum eſſe *Stephanum* mireris, cum in Ald. 2. et 3. jamdudum emendatum eſſet πυρκαϊήν. Sed vide in Prolegg. p. CXIX. ſq. Sic ultro emendavit *Huetius* p. 13. eandemque lectionem expreſſit *Grotius: Sociae fecere puellae Non lignis, ſtipula ſed crepitante rogum.* Vetus tamen eſt vitium, quod etiam Vaticano Cod. inhaeret. Ceterum ἐκ σταχύων diſplicet poſt ἐκ καλάμης. Fortaſſe ſcribendum:

τῇ δ' ἐκ καλάμης συνέριθοι
νῆσαν πυρκαϊὴν ἄξυλον ἔκ τ' ἀχύρων.

ex culmis et palea ei rogum ſtruxerunt. — V. 5. Non indigne ferre debes, o Ceres, quod mortalis et ex terra progenita ex tellure progenitis frugibus combuſta eſt. οἱ ἀπὸ χθονὸς ſive γῆς, qui in terra verſantur. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 703.

LXXXI. Cod. Vat. p. 242. ſq. Φιλίππου. In marg. Ἀλφίου Μιτυλ. Huic ſoli tribuitur in Plan. p. 198. St. 288. W. Victorias de Perſis reportatas rerumque geſtarum gloriam verum Themiſtoclis monimentum eſſe docet. Colorem duxit *Philippus* ex *Diodor. Jun.* Ep. XI. p. 187. Cf. *Tull. Gem.* X. p. 281. — V. 1. οὔρεά μοι. De monte Atho perſoſſo et de mari ponte juncto recte accipiunt Intrpp. Senſus enim eſt: Si, quantus fuerit Themiſtocles, cognoſcere velis, ingentes Perſarum copias easque a Themiſtocle ſuperatas eſſe cogita. Junguntur autem a poëtis et ſophiſtis, ubi de Xerxis copiis agunt,

haec tria, Athos, Hellespontus, flumina epota. Vide *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 190. ſqq. *Himerius* Orat. II. 24. p. 406. οὐδὲν δὲ τῶν ἁπάντων ἡσύχαζε, Ξέρξου στρατεύοντος· οὐ πόλις, οὐ πεδίον, οὐκ ὄρος — πεδίον δὲ οὐδὲν ἦν, ὅ, τι μὴ στρατευομένων ἐκρύπτετο, ποταμὸς δὲ οὐδεὶς ἐπλήρου τὴν χρείαν πίνουσι, κόλπος δ' ἅπας τὸν στόλον ἔπεμπε, γῆ δὲ καὶ θάλαττα τὴν ἀλλήλων φύσιν ἠλλάττοντο. — Quid ſit, quod Apollinem iſtorum miraculorum teſtem faciat, non ſatis apertum eſt. Fuerunt procul dubio, qui Apollinem pugnas inter Graecos et Perſas commiſſas ſpectantem fingerent. Nam ad oracula, quae Athenienſibus ante Perſarum invaſionem ſunt reddita, haec referri non poſſunt; et Λητοΐδην cum *Brodaeo* et *Opſopoeo* de Sole interpretari, jejunum eſt. — ¶. 235.] V. 4. Ἄρην. Vat. Cod. — V. 5. ἔγγλαφε conjecit *Caſaubonus* in not. mſc. Sed nihil opus. — Sequentia mihi ſemper obſcuriora viſa ſunt. *Opſopoeus* vertit: *ut mortui Themiſtoclis ſepulcrum praedicet populus Magneſius.* Nec multum abhorret *Grotii* interpretatio: *Accedat Salamin, ut ſit jactare ſepulcrum Cur poſſit Magnes terra Themiſtocleis.* Sed haec quomodo cum ſuperioribus connectenda ſint, non facile dixeris. Fortaſſe legendum:

Θεμιστοκλέους ἵνα ΛΗΜΑ
κηρύσσῃ Μάγνης δῆμος ἀποφθιμένου.

ſenſu expedito et elegante. Viri fortis et magnanimi indoles ex rebus ab eo geſtis prodit; hae, ubi commemorantur, magno praeconio ejus λῆμα indicant et ad poſteritatem commendant. Μάγνης δῆμος, quia Themiſtocles apud Magneſios ſepultus eſſe putabatur, ponitur pro ipſo ſepulcro et cippo. λῆμα de forti et praeſenti animo exquiſite dicitur. *Simonid.* Ep. XLIV. εὐτόλμῳ ψυχῆς λάματι πειθόμενοι. *Alc. Meſſ.* Ep. IX. τὸ χάλκεον εἰκόνι λᾶμα Κλειτομάχου. *Ariſtoph.* Ran. v. 899. λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν, οὐδ' ἀκίνητοι φρένες. in Nub. 457. λῆμα μὲν

πάρεστι τῷδέ γ' οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον. in Eqq. 757. *καὶ λῆμα θούριον φορεῖν.*

LXXXII. Cod. Vat. p. 263. Plan. p. 248. St. 360. W. Naufragus conqueritur, quod, cum undae ipfius cadaver in litoris arenam portaffent, mare tamen nunquam ceffet, offa et cineres vexare. Expreffum ex *Archiae* Ep. XXXIII. Cf. *Antipatr. Theff.* LXIX. — V. 1. *τρηχεῖα θάλ.* *Leonid. Tar.* Ep. LXXVI. eodem epitheto utitur, quod de rauco fono accipiendum. *Meleager* Ep. L. *ἀνέμων μάστιξι θάλασσα τραχὺ βοᾷ.* — V. 2. *σκύβαλον.* Cum invidia dictum; quandoquidem *σκύβαλον* de viliffimis quibusque rebus rerumque reliquiis ufurpatur. Vide *Gatacker* ad *M. Antonin.* VII. p. 206. *Elsner.* Obff. Sacr. T. II. p. 252. De naufrago *Hegefipp.* Ep. IV. *πολύκλαυτον ναυτιλίης σκύβαλον.* — V. 4. *σπιλάδος. turbinis* vertit *Brodaeus*, fine auctoritate. Junge *οὐδὲ ἐπὶ σπιλάδος χέρσου.* Naufragum tibi ad rupes fluctibus expofitas jacentem finge. *Archias* l. c. *ἢ γὰρ ἁλιῤῥήκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγχόθι πόντου Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκυρσα τάφου.* *Antip. Theff.* l. c. *ἐρημαίῃ κρυπτὸν ὑπὸ σπιλάδι.* Facile tamen intelligitur, ad *εἰρήνην* genitivum defiderari rei, ut *εἰρήνην ἁλὸς, κυμάτων*, vel fimile quid. Hanc ob caufam, et quod in vulgata paulo durior eft verborum conjunctio, vitium hic latere fufpicor. — V. 5. omiffus in Vat. Cod. contextu, in margine legitur. Vulgatum *κρατοῦσα* ex membranis mutatum eft.

LXXXIII. Cod. Vat. p. 267. *Μιμνέρμου, οἱ δὲ Φιλίππου.* In Plan. p. 272. St. 393. W. *ἄδηλον* eft. Quomodo in *Mimnermum* inciderit lemmatis in Cod. Vat. auctor, non apparet. Tanquam *Leonidae* laudat *Hadrian. Junius* Animadv. L. I. 16. ubi de Bupalo disputat. Scriptum eft carmen in Hipponactem, jambographum virulentum. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. XCVII. et *Alc. Meff.* Ep. XVIII. — V. 1. *χαλαζεπῆ. Schneiderus* fufpicatur *χαλαζεποῦς.* cujus

cujus dicteria grandini fuerunt similia. — V. 3. εἰς vulgo. ἐς habent Ed. pr. Fl. Ald. 1. et 3. — Βουπάλειον. A Bupali odio Hipponactem significat. *Horatius* Epod. VI. 14. *Qualis Lycambae spretus infido gener, Aut acer hostis Bupalo. Suidas:* Ἱππῶναξ. γράφει δὲ πρὸς Βούπαλον καὶ Ἄθηνιν (Ἄνθερμον) ἀγαλματοποιοὺς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο. Vide inprimis *Plinium* L. XXXVI. 5. 2. p. 724. et *Harduin.* p. 761. — V. 4. σφῆκα. *Leonidas* l. c. μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ Πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον. Vide not. T. I. P. II. p. 448. — V. 6. Recta in scopum dirigens tela, quamvis claudicantibus versibus. Choliambis Hipponactem scripsisse, satis notum. — βέλη *Brunckius* tacite in textum recepit, ex conjectura sine dubio. Nam vulgo et in Vat. Cod. ἔπη legitur. Elegans est *Brunckii* lectio; an vera sit, dubitare licet. Certe τοξεύειν ἔπη defenditur loco *Platonis* in Theaetet. p. 180. A. T. II. p. 129. ed. Bip. ἀλλ' ἂν τινά τις ἔρῃ, ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματίσκια αἰνιγματώδη ἀνασπῶντες ἀποτοξεύουσι. cui similia laudavit *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 5. sq. *Pindarus* Isthm. β. 5. ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους. — V. 5. Plan. κεκοίμηκεν.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 259. Plan. p. 285[a]. St. 413. W. ἄδηλον. In Aëtium rhetorem praestantissimum, ut poëta testatur; aliunde enim homo non notus. — V. 1. εὐπρεπέος legunt tres Aldin. Ascens. Nic. Sabiens. Reliquae εὐεπέος. — V. 3. Exitum hujus Epigrammatis Vat. membranae sic exhibent:

ἐν ῳ
ἦλθεν δ' ἐς ἀΐδαο δέμας, ψυχὴ δ' ἐς Ὄλυμπον
τέρπει ἅμα Ζηνὶ καὶ ἄλλοισιν μακάρεσσιν.
ἀθάνατον δὲ οὔτε λόγος ποιεῖν, οὔτε θεὸς δύναται.

In marg. quidam notavit haec: ναὶ, ἀνόητε, ὁ θεὸς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν ἀθανάτους ποιεῖ, κἂν σὺ μὴ γινώσκεις. Medius versus ex margine in contextum venit. Tertius vero etiam graviter interpolatus nec a *Planude* sic, ut fieri

debuit, emendatus eſt. Mihi *Philippus* ſic videtur ſcripſiſſe:

ἀθάνατον δὲ ποιεῖν οὐδὲ θεὸς δύναται.

Significare voluit, Aëtium digniſſimum fuiſſe, qui nunquam moreretur; at hoc mortali naturae non tributum eſſe, cum ne deus quidem immortalitatem mortalibus concedere poſſit. Ad θεὸς ſcriolus quidam οὔτε λόγος adſcripſit, quia de oratore agitur ſcilicet. Prior ſyllaba in ποιεῖν, ut ſaepe in talibus, corripitur. Vide *Valcken.* in Diatr. p. 109. C. *Brunck.* ad *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 128.

Lect. p. 186.] *LXXXV.* Cod. Vat. p. 482. *Brunckius* in hoc carmine Codicis ſcripturam fideliter repraeſentavit. Scriptum eſt in aulaeum, cui mare et terra intexta erant, quodque Caeſar a conjuge dono acceperat. — V. 1. *Br.* corrigit ὅσην ἔζωκε περίχθων ὠκεανός. quantum terrae oceanus cingit, Caeſarique paret. In eandem conjecturam incidit etiam *Corn. de Pauw* in apogr. ſuo. — V. 2. In κάρπος mulieris nomen latere putat cl. editor. „Viri nomen Carpus in lapidibus non „infrequens. Ab hujus nominis viro forte elaboratum „fuit textile ſtragulum, in quo terra et mare picta, „quod Auguſta, ſeu ſibi oblatum, ſeu emtum Caeſari „dedit. Hoc ſi probetur, v. 4. ſcribendum erit ἀπομαξά-„μενος, et ſq. ἐκ κείνου." *Br.* Corrigendum puto Καρπώ, quod muliebre nomen fuiſſe probabile eſt. Una Horarum hoc nomine appellata fuit. Vide *Pauſan.* IX. 35. p. 780. — V. 4. Scribit *Br.* κερκίσιν ἱστοπόνοις πάντ' ἀπομαξαμένη, quod nec *Cornelium de Pauw* fugit. — V. 5. *Brunckius* ἐκ κείνης et ἄνακτι ſuſpicatur; quod parum probabile. *Corn. de Pauw* Καίσαρι δ' ἀρείῳ ſive δὲ κλεινῷ corrigit, et in fine verſus ἣν δὲ ἀνάσσῃ. Poſterius verum puto; prius non item. Integrum carmen ſic conſtituendum videtur:

Γαῖαν τὴν φερέκαρπον, ὅσην ἔζωκε περίχθων
ὠκεανὸς, μεγάλῳ Καίσαρι πειθομένην,

καὶ γλαυκήν με θάλασσαν ἀπηκριβώσατο Καρπῷ
κερκίσιν ἱστοπόνοις πάντ' ἀπομαξαμένη.
Καίσαρι δ' ἐξ ἀλόχου χάρις ἤλθομεν· ἦν γὰρ ἀνάσσῃ
δῶρα φέρειν τὰ θεοῖς καὶ πρὶν ὀφειλόμενα.

Caesari ab ipsius conjuge muneri data sumus; Augustae enim licebat, conjugi ejusmodi munera ferre, quae ipsi jam antea fatum tribuerat, i. e. mare et terram, cujus ei dominium fato favente obtigerat. τὰ θεοῖς. Caesaris numini. Pluralis pro singulari, quod in ejusmodi enuntiationibus fere solemne.

THUCYDIDIS HISTORICI
EPIGRAMMA.

Vide Tom. I. p. 102.

QUINTI MAECII
EPIGRAMMATA.

¶. 236.] I. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 479. St. 622. W. — V. 1. μὲ ὁ κ. Vat. Cod. Poëta, ni fallor, respexit nomen pueri Κορνήλιος, quod ab ἥλιος derivat, ut *Meleager* Ep. LXXIX. ubi in nomine Phanii meretricis ludit: ὦ βαρὺ φέγγος Λάμψαν ἐμοὶ, μέγα πῦρ Φάνιον ἐν κραδίῃ. quod *Quinto* obversatum esse videtur. *Philostrat.* Epist. LIX. p. 942. ὁ καλὸς, ἂν μὲν ᾖ θηριώδης, πῦρ ἐστιν· ἂν δὲ ἥμερος, φῶς.

T. III. p. 332.] I^a. „Hoc Epigramma in membra„nis praefixum habet hunc titulum: Μακκίου παραινετικὸν „εἴς τινα φίλον. Planudes auctoris omisit nomen, et in „Libri I. caput εἰς ὑπεροψίαν retulit hoc carmen, quod „amatorium est, et in eundem Cornelium adolescentem

„factum, de quo *Maecius* Ep. I. quod in vulgata Antho„logia inter amatoria est, cuique hoc subjungi debuis„set." *Brunck.* Lect. p. 310. In Plan. p. 114. St. 165. W. ἄδηλον. Scriptum est in puerum, qui, auro corruptus, pristinum amantem reliquerat. — V. 1. ἔτι. Codd. omnes et edd. vett. praeter Stephanianam ἐπί. Saepe hae voculae inter se permutantur. μουσοχαρὴς βίοτος est vita frugalis, qualem Musarum sacerdotes agere par est. In Vat. Cod. est μουσοχαρῆ. — V. 3. „ὑπ'. Vulgo „ἀπ'. At ἐλπίδος e sequ. versu male repetitum videtur, et „aliud quid reponendum." *Br.* Mihi secus videtur. Ejusmodi repetitionibus nihil frequentius, praesertim in *Callimachi* Epigrammatis, ad cujus exemplum *Quintus* se potissimum composuisse videtur. — αἰωρεῖται ὑπὸ κούφης ἐλπίδος. κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι laudat *Budaeus* in Comm. L. Gr. p. 1173. 24. nescio unde. *Philo Jud.* de Temul. p. 245. C. ἄνθρωποι κεναῖς αἰωρούμενοι δόξαις. Vide ad *Crinagorae* Ep. XXXIII. T. II. P. I. p. 406. — οὐκέτι δ' ἡμεῖς οἱ πάρος. nos non amplius eodem loco sumus, non eadem nos, ut antea, amicitia complectitur. Non putem opus esse emendatione, quam proposuit *Salmasius:* οὐκέτι δ' ἡμῶν Ὡς πάρος — — quod mihi vulgata lectione minus videtur elegans. — ἑτέρ. ἐλπ. ἐκκρέμαται. alii spei se tradidit, ab alia spe pendet. *Paul. Silent.* Ep. XXXIX. κεῖνο — ᾧ ἐπὶ πᾶσαι Εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμέες. Simili metaphora Simaetha Delphidis sui amantissima ap. *Theocrit.* Eid. II. 60. τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ἇς ἔτι καὶ νῦν Ἐκ θυμῶ δέδεμαι. *Plautus* in Asin. I. 3. 4. *Fixus hic apud nos est animus tuus clavo cupidinis.* — V. 5. εἴκομεν Vat. Cod. — V. 6. Qui argento valent, nos prostraverunt. Amore tuo excidimus, argento victi.

II. Cod. Vat. p. 106. Plan. p. 479. St. 622. W. Per Venerem poëta juraverat, se tres noctes seorsim ab Hedylio, puella, cubiturum. At nec per alteram noctem

diſcidium ferre valens, pejerare quam perire maluit. — V. 1. ὤμοσα σὸν κράτος. Tuum, o Cytherea, numen juravi. — V. 2. δὲ γελᾷς. Vulgo. — V. 3. πάντως κακόν. Vulgo. *Brunckius* recepit elegantem lectionem Vat. Cod. Eadem conſtructione idem ſupra in *Crinagorae* Ep. II. 4. emendandum ſuaſit πυρσὸς ἐμὴν μετέβη δυσμόρου εἰς κραδίην. Similia comparat *Valcken.* ad *Catulli* Eleg. Com. Berenices v. 51. et inter haec verſum a ſe emendatum ap. *Lucian.* T. II. p. 748. 72. Οὗτοι σταθῶσι τἀμὰ τοῦ κακοδαίμονος. Ad noſtri loci ſententiam cf. *Paul. Silent.* Ep. XXV. — V. 4. ἑτάρην. Vat. Cod. — εἰς ἀνέμους τίθεμαι. *Horat.* I. Od. XXVI. *triſtitiam et metus Tradam protervis in mare Creticum Portare ventis.* *Catullus* XXXIX. 9. de amici inconſtantia queſtus: *tua dicta omnia factaque Ventos inrita ferre, et nebulas aërias ſinis.* Idem LXIV. 58. *Immemor at juvenis — Inrita ventoſae linquens promiſſa procellae.* *Theocrit.* Eid. XXII. 167. τὰ δ' ἐς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο. Multa hujus generis collegit *Cerda* ad *Virgil.* Aeneid. IX. 313.

¶. 237.] *III.* Cod. Vat. p. 106. Βακχίου, quod ex Μακκίου ortum. Plan. p. 479. St. 622. W. — V. 1. ἤκαῖα in contextu Vat. Cod. a pr. man. — σκύλματα. De comae laniatu, reſpectu ad Anthologiam habito, multa collegit *Ruhnken.* Epiſt. crit. p. 73. ſqq. noſtri loci non immemor. — V. 2. σύγχυσις. oculi lacrymis ſuffuſi. — V. 3. ὑπὸ κόλπιον. Vat. Cod. *Theocrit.* Eid. XIV. 37. ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος. — V. 4. εἶπον et ἐπὶ στόμεθα. Vat. Cod. — V. 6. ὀφθαλμοί. Bene monuit *Opſopoeus*, ductam videri hanc ſententiam ex *Herodoti* L. I. 8. p. 5. ubi haec Candaulis ad Gygem verba leguntur: ὦτα γὰρ τυγχάνει ἀνθρώποισιν ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. qua ſententia etiam alii uſi ſunt, animadvertente *Weſſelingio* et *Wyttenb.* ad Julian. Orat. I. in Bibl. crit. III. 2. p. 56. Adde *Horat.* in Epiſt. ad Piſon. 180. *Segnius irritant*

animos demiſſa per aurem, Quam quae ſunt oculis ſubjecta fidelibus, et quae Ipſe ſibi tradit ſpectator.

IV. Cod. Vat. p. 104. *Maecio* tribuit hoc carmen, quod in Plan. p. 469. St. 609. W. *Philodemi* eſt. In puellam avaram, quae mitior et humanior videbatur facta. — V. 1: Φιλήστιον. Vat. Cod. Φιλήσιον Plan. — V. 4. φαίνεσθ᾽· ἤλλακται. Vat. Cod. Prius habet etiam Plan. Et ſane ferri poteſt haec lectio. *Brunckius*, unde ſuam derivaverit, non indicavit. — V. 5. ἀσπίς. Maxime peſtiferis ſerpentibus annumeratur. ἀσπίδος ἀκούω μόνον δῆγμα ἀνίατον εἶναι καὶ ἐπικουρίας κρεῖττον. *Aelian.* H. A. I. 54. ὑπνάλη vocatur, quod nullo ſenſu doloris, quaſi ſomno ſolutos exſtinguat, quos pupugerit. Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 242. Ignoratur tamen, quod ſerpentis genus veteres hoc nomine appellaverint, monente *Camus* ad *Ariſtotel.* H. A. VIII, 29. Notes p. 110. Cum vipera novercam comparat *Euripid.* in Alceſt. 310. ἐχθρὰ γὰρ ἡ ᾽πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις Τοῖς πρόσθ᾽, ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα. Ad hanc comparationem illuſtrandam facit quoque *Philo* de Legat. ad Caj. T. II. p. 570. τούτων ἦσαν οἱ πλεῖστοι Αἰγύπτιοι, πονηρὰ σπέρματα κροκοδείλων καὶ ἀσπίδων τῶν ἐγχωρίων, ἀναμεμαγμένοι τὸν ἰὸν ὁμοῦ καὶ θυμὸν ἐν ταῖς ψυχαῖς. — V. 6. Obſcurum in Vat. Cod. utrum ἀλῶς an ἁπλῶς legatur. Exornavit poëta vulgarem locutionem: δῆγμα αὐτῆς θανατηφόρον ἐστί.

V. Cod. Vat. p. 183. Vitiis inquinatum edidit *Valeſius* ad *Euſebium* H. E. V. 15. *Merrick* in Diſſert. de Tryphiod. p. LIII. *Reiske* Anthol. nr. 479. p. 33. *Toup.* in Epiſt. crit. p. 14. Damis, piſcator, Phoebo muricem dono offert. — V. 1. ᾽Αρίτᾳ. Vat. Cod. quod *Reiskius* in ἀκρίτᾳ mutavit, ut etiam *Valeſius* dedit. Apollinis ἀκρίτου nomen, ſub quo ap. Lacedaemonios colebatur, occurrit ap. *Pauſan.* L. III. 12. p. 237. ἀκταίῳ corrigit *Merrick*, comparans *Schol. Theocrit.* Eid. V. 14. τὸν

Πᾶνα τὸν ἄκτιον· — τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνά φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν. quem locum retulit *Heynius* inter fragm. Pindari T. IV. p. 28. Cf. *Cerda* ad *Virgil.* Aen. VIII. 704. Propius ad membranarum ductus emendavit *Toup.* ἀκτίτᾳ: Damis Phoebo litorali muricem dedicat. — V. 2. γειτονέουσιν ἔχεις. Vat. Cod. γειτόνεον συνέχει notatur in marg. ap. Guy. et Ruhnk. Sic quoque *Reiskius* dedit. In marg. apogr. Lipſ. ἔχει corrigitur, idque recepit *Toup.* Ordo verborum eſt: ὃς ἔχει τόδε κράσπεδον ἐν γειτονέουσιν αἰγιαλοῖς χώρης etc. — V. 3. κυρτευτής. a κύρτος, naſſa. κυρτεὺς, ἁλιεύς. *Heſych.* — κέρας, quod *Salmaſius* in marg. ap. Guy. in χέρας mutabat, inſtrumentum eſt piſcatorium, ſive potius pars hami, ut docet *Toup.* Hinc κεραϊστής. κομήτης, ἁλιεύς. ap. *Heſychium.* — V. 4. αὐτοφυῆ. dedit *Reisk.* qui ſe nihil hîc intelligere fatetur. In marg. ap. Guy. et Ruhnk. haec notata reperio: „φρουρητὴν κήπων. *i. e. Pria-* „*pum. Sed quid Priapus ad Phoebum? An Damis ſimula-* „*crum Priapi poſuit ad hortorum Phoebo dicatorum cuſto-* „*diam? Placet. Sic infra imago Bacchi Muſis dicatur:* „εὐμαθίην ᾔτεῖτο *etc.*" Vidit *Toupius*, agi de piſce ex teſtaceorum genere, qui κῆρυξ vocatur. Jam *Brunckium* audiamus: „κῆρυξ piſcis eſt τῶν ὀστρακοδέρμων, cujus variae „ſpecies recenſentur, et exhibentur figurae a Rondeleto „Hiſt. piſcium P. II. p. 75. ſqq. Ex hujus conchae per- „ſpecta natura ſuſpectum eſt mihi v. 4. σκόλοπι, quod „hîc ſignificare debet, ὀστράκῳ, δέρματι. At σκόλοψ aliud „quid eſt. Heſychius: σκόλοψ, ξύλον, ὠξυμμένον. Euſta- „thius: σκόλοπες, ὀρθὰ ξύλα ἀπωξυμμένα κατὰ τὸ ἄκρον, ἃ „καὶ σταυροὶ λέγονται, οἷς περιφράττεται τόπος τις. Verum „eſt buccinorum ſeu muricum quorundam conchas acu- „leatas eſſe. Sed aculeis illis non utuntur pro armis „aut propugnaculo: τῷ ὅλῳ αὐτοφυεῖ ὀστράκῳ φρουρητοί εἰσι. „Scripſerat forte poëta κόλοπι pro κόλλοπι, quod minus „uſitatum et a librario non intellectum in σκόλοπι muta-

„tum fuit. Vide viros doctos ad Hesych. in ἀπεσκόλ-„λυπτεν." *Brunckii* sententia commotus, olim legendum censebam:

φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφυεῖ σπολάδι.

murex tanquam nativo quodam thorace tutus et munitus. De paguris *Aelian.* H. A. IX. 43. Εἰς τοσοῦτον δὲ ἄτολμοί εἰσιν καὶ ἥκιστα θαῤῥαλέοι, εἰς ὅσον αὐτοῖς ὑμὴν περίκειται τὸ στέγασμα ἔξωθεν· ὅταν δὲ ἄρξηται πήγνυσθαι, καὶ εἰς ὀστράκου φύσιν μεταχωρεῖν, ἀπέῤῥιψαν ἐνταῦθα τὴν δειλίαν, ὡς ὅπλῳ θαῤῥοῦντες τῇ τῆς περιβολῆς σκέπῃ τε ἅμα, καὶ εἰς τὸν βίον, ὡς ἂν εἴποις, πανοπλίᾳ. — Sed facile hanc conjecturam repudio, cum eam viro harum literarum peritissimo probare non potuerim. Et profecto argumenta, quibus *Br.* membranarum lectionem repudiat, nullius momenti sunt. Muricem illum, qui κῆρυξ vocatur, aculeatum esse, diserte dixit *Aristoteles* H. A. IV. 4. τὰ μὲν λειόστρακά ἐστιν — τὰ δὲ τραχυόστρακα, οἷον τὰ λιμνόστρεα καὶ πίννη, καὶ γένη κόγχων ἔνια καὶ κήρυκες. Quod autem vulgata *Brunckio* eo nomine displicet, quia aculeis non pro armis utatur murex, id quid sibi velit, non satis intelligo. Graeca *Maecii* verba hoc solum dicunt, muricem thorace instructum esse; hic thorax vero cum aculeis sit munitus, ipse κῆρυξ aculeis munitus esse dici poterat. *Statyl. Flaccus*, qui Ep. V. pagurum describit, ἐρυμνόνωτον, ὀστρακόχροα, eundem appellare poterat φρουρητὸν ἐρυμνῷ ὀστράκῳ.

VI. Cod. Vat. p. 184. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v. γόμφιος T. I. p. 490. Anth. Reisk. nr. 482. p. 35. Conf. *Philodem.* Ep. XXVII. quod ejusdem argumenti est. — V. 1. Priora verba excitat *Suid.* l. c. cum interpretatione: τὰ εἰς τοὺς γομφίους κτυποῦντα. τουτέστι τὰς σιαγόνας. Alteram hujus versus partem idem laudat v. κημὸς T. II. p. 308. ubi ὑπηκταν exhibetur. *Kusterus* in suo Apogr. ὑπεικτὰν inveniebat. *Portus* suspicatur ἐπεικτὰν,

Reiskius ἀπείρκταν, *coërcitorem*, *fiſcellam ferream* vertens. In membran. Vat. ὑπαικτὰν legitur. Aliud quid in hac lectione latere ſuſpicor, quam quod *Reiskii* acumen elicuit. De κημὸς vide ad *Philodem.* l. c. T. II. P. I. p. 237. Locis ibi laudatis adde *Polluc.* I. 148. τὸ μὲν ὅλῳ τῷ στόματι τοῦ ἵππου περιτιθέμενον χαλκοῦν ἠθμῶδες, κημὸς καλεῖται. — V. 2. γεκύων. Vat. Cod. Hinc quaedam apogr. νεκύων. *Suidas* v. μάστιξ T. II. p. 507. haec ſic exhibet: καὶ νεκύων σφίγκτορ' εὔραφέα μάστιγα. ubi *Kuſterus*, ſe hoc Epigramma ad γόμφιος edidiſſe oblitus, νεκύων εὐῤῥαφέα corrigit. — V. 3. τάνδ' ἔτ' ἐπὶ πλ. ἀποῤῥύτοιο. Vat. Cod. τάν τ' ἐπιπλ. *Kuſter.* τάνδ' ἐπιπλ. ap. Lipſ. *Brunckius* exhibuit lectionem *Reiskii*, qui in interpretatione vocis ἀπόῤῥυτος vehementer trepidat. ἀποῤῥήκτοιο eſt ex emend. *Salmaſii* in apogr. Guy. et R. ubi per *erumpens*, *incitatus* explicatur. Putabam equidem legendum eſſe:

τάνδ' ἐπιπλήκτειράν τε πολυῤῥοίζοιο διωγμοῦ.

quod ductum videri poſſit ex *Philodemo* l. c. τήν τ' ἐπὶ νώτων Μάστιγα, ῥοίζου μητέρα θαρσαλέην. — V. 4. In marg. Guy. et Ruhnk. ap. haec leguntur: „δείγματ' ἐπιψαλίου. „ψάλιον frenum. ἐπιψάλιον pars freni additamentum." Sincerior videtur ſcriptura per α. ψάλιον. Eſt ea pars freni, quae mento ſubtenditur (*die Kinnkette*). *Pollux* L. I. 148. Hujus partem aliquam, et quidem *laevam*, Stratius noſter Neptuno dedicat. Sed vix ſincera lectio σκαιοῦ. Legerim, una litera leviter immutata:

σκληροῦ δῆγμά τ' ἐπιψελίου.

— ¶. 238.] V. 5. ἐν αἱμήεντα. Vat. Cod. Ap. *Suidam*, qui hunc verſum laudat v. μύωψ T. II. p. 588. αἰνομόεντα habent edd. veteres, ἐναιμόεντα Cod. Pariſini. ἐναιμήεντα apogr. *Kuſteri*. — V. 6. πριστὸν κνῆσμα. ſerratam ſtrigilem, qua equi κνήθονται, abraduntur. σιδηρόδετον. Vat. Cod. et *Suid.* in ψήκτρα T. III. p. 703. σιδηροδέτου (i. e. σιδηρέον) emendavit *Reiskius*. σιδηρόδετον h. l. poſi-

tum, ut μελάνδετον, ejusdem compositionis vocabulum, pro μέλαν ap. *Euripid.* Oreſt. 819. et Phoen. 1098. — V. 7. διπλοῖς αἰώνων. Vat. Cod. ἠϊόνων *Kuſterus* edidit. ὠρύγμασιν. qui utriusque litoris rugitu gaudes. ὠρύειν dicuntur fluctus in litore fracti. *Antip. Sid.* Ep. VIII. θαλάσσης Ὠρῦον στυφελῷ κῦμα περὶ σκοπέλῳ. Notandum vocabulum ὤρυγμα, quod pro ὠρυγὴ eſt poſitum. *Salmaſius* malebat ὠρύσμασιν, ſine cauſa idonea.

VII. Cod. Vat. p. 146. Μακκίου. Plan. p. 414. St. 549. W. Μαικίου. Piſcatores Priapo in litore collocato dona ferunt. — V. 2. „Verſum, ut eum edidi, praeter „Vat. Cod. ſic exhibent etiam duo regii Plan. et ſic „ſcriptus eſt ap. Suidam in ἀκταίη (T. I. p. 96.)." *Br.* Verum idem v. Πρίαπος T. III. p. 172. ubi hoc diſtichon excitat, παρακταίης σοὶ τάδ' ἀπ' ὠφελίης legit. ἀπ' ὠφελίης habet Steph. ex Aſcenſ. Aldinae enim et Flor. pr. ἐπ' ὠφ. exhibent. Is, qui curavit edit. Nicol. Sab. *Suidae* lectionem παρακταίης — ἀπ' ὠφ. recepit; quam *Maecio* ex conjectura reſtituit *Reiskius* in Not. ad Anth. C. Ceph. p. 33. eamque amplectitur *Toup.* in Epiſt. crit. p. 13. Conf. *Suidam* v. σαγηνεία T. III. p. 274. Vat. Cod. non plane ſic, ut *Br.* dedit, ſed ἐπ' ὠφελίης habet. Mihi harum lectionum nulla ſatis videtur ſincera, ſed ſcribendum:

δῶρα παρακταίης σοὶ τάδ' ἐπωφελίης.

Genitivus pendet ab omiſſo ἕνεκα. Cauſam enim reddunt piſcatores, cur munera afferant, hanc, quod Priapus ipſis, prope litora thynnis inſidiantibus, auxilium tuliſſe viſus ſit. Haec eſt ὠφελίη παρακταίη. — V. 3. Vat. Cod. βυσσώμασι; et ſic *Suid.* qui hoc diſtichon laudat in βυσσοδομοῦντες T. I. p. 461. et in ῥόμβον T. III. p. 264. Non erat, cur haec lectio immutaretur, pro qua *Br.* βυσσώματι dedit, ſic in Vatic. membr. legi exiſtimans. Vulgo poſt θύννων interpungitur. Hinc enata *Schol.* in ed. Wechel. interpretatio, qui ῥόμβον explicat κύκλον θαλάσσης εἰς σχῆμα

ῥόμβου, τουτέστι τροχίσκου. *Reiskius* l. c. corrigit: βυσσώματα ῥομβῶν φράξαντες, jungens θύννων ῥομβῶν: *quum nempe thynnis vagari amantibus ſinus retium offerſiſſent*, i. e. poſtquam thynnorum ingentem numerum cepiſſent, iisque referta traherent retia. Huic conjecturae vereor ut multi accedant. *Toupius* junxit ῥόμβον θύννων, *curſum vagabundum thynnorum*, ſive *agmen* ῥομβοειδὲς *thynnorum*. Prior interpretatio verior et elegantior. ῥόμβος, qui proprie rhombus ſive trochiſcus eſt, etiam τὴν κίνησιν τοῦ ῥόμβου, tum quemlibet celerem motum ſignificat. ῥόμβος θύννων dictum per periphraſin, ut κνῆσμα ψήκτρης Ep. VI. Multum de hoc verbo disputans *Jac. Nicol. Loënſis* Epiphyll. L. VII. 23. Lamp. Crit. T. V. p. 568. ſq. perperam conjicit, θύννον εὐκλύζοιο λίνου, βυσσώμασι ῥόμβον φράξαντες. ubi *rhombum* piſcem dici putat. Verbum φράττειν proprietatem habet in thynnorum captura, ut apparet praecipue ex *Aelian.* H. A. XV. 5. Conf. *Schneider* p. 476. Quomodo thynnorum captura in mari Siculo fiat, diſerte docet *Dorvill.* in Sicul. T. I. p. 16. *Philoſtrat.* I. Imag. XIII. p. 784. eandem deſcribens, οἱ δὲ, ait, ἀποφράξαντες αὐτοὺς βαθεῖ καὶ κλειστῷ δικτύῳ, δέχονται λαμπρὰν ἄγραν, ὑφ' ἧς καὶ πλουτεῖν ἕτοιμον τῷ τῆς θήρας ἡγεμόνι. — ἐν παρόδοις. Ex fretorum anguſtiis prodeuntes plerumque captantur thynni. Pro μυχῷ v. πάροδος *Grotius* accepit vertens: *aequoreae qua ſinuantur aquae.* — V. 5. φηγίνεον κρητῆρα hinc excitat *Suidas* in φήγινον T. III. p. 596. Idem in αὐτούργητον T. I. p. 389. fragmentum hujus verſiculi laudat; cujus ſedem cum ignorarent interpp., male verterunt: *et ſua ſponte nata ericae radix.* Eſt *ſcabellum ex erica, rudi arte dolatum.* βάθρον ἀσκέπαρνον. *Sophocl.* Oedip. Col. 100. αὐτούργητον eodem ſenſu dictum, ut αὐτόξυλον ἔκπωμα ap. *Soph.* Phil. 35. αὐτόφλοιον πᾶνα ap. *Philipp.* Ep. VII. et ſimilia, de quibus vide ad *Apollonidae* Ep. X. T. II. P. I. p. 359. — ἐρείκη. *Ericen Graeci vocant fruticem non multum a*

myrice differentem, *colore roris marini et paene folio. Plin.* XXIV. 39. *Schol.* ad *Nicandri* Ther. 610. ἐρείκη εἶδος βοτάνης, ἥτις φύλλα ἔχει τῷ κισσῷ παραπλήσια, μακρότερα δὲ καὶ τραχύτερα. Vide, quae de erica disputavit *Schneiderus* ad *Nicandri* Alexiph. p. 345. Ap. *Aeschyl.* Agam. 305. γραίας ἐρείκης θωμὸς non vertendum erat: *Grajae ericae acervus*, ſed *vetulae* et proinde *aridae*. Cf. *Valcken.* ad *Theocriti* Adon. p. 316. C. — V. 7. ὀρχισμῶν. Vat. Cod. ὀρχησμῶν voluit. — Vulgatam λελιγυσμένον emendavit Anon. Bibl. Bodl. λελυγισμένον habet etiam Vat. Cod. λυγιζόμενον. καμπτόμενον. *Hesych. Euſtath.* ad Il. λ. p. 768. 19. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λύγου καὶ τὸ λυγίζειν καὶ οἱ κωμῳδούμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσιν λυγισμοί. Referendum hoc verbum ad varias ſaltantium inflexiones, ut apparet ex *Philoſtrati* Vit. Apollon. IV. 7. ἐπεὶ δὲ ἤκουσεν, ὅτι αὐτοῦ ὑποσημήναντος λυγισμοὺς ὀρχοῦνται. *Porphyr.* de Abstin. I. p. 66. ἢ τῶν ἐκλελυγισμένων ὀρχήσεων. quae loca laudat *Ez. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 787. qui inprimis videndus. — V. 8. ἀμπαύσῃ. Vat. Cod.

VIII. Cod. Vat. p. 157. Plan. p. 415. St. 549. W. Priapo Paris locuſtae marinae teſtam dedicat. — V. 1. „In Planud. perperam legitur ἀλεξάντοισι, quod inepte „Brodaeus exponit *ventos arcentibus*. Si veteres Lexico„graphos inſpexiſſent editores, veram lectionem ap. „Suidam reperiſſent, quem vide in ἀλιξάντοις (T. I. „p. 113.).“ *Br.* Nec aliter idem in νηεῖς T. II. p. 619. Veram lectionem perſpexit *Huetius* p. 39. et Anon. Bibl. Bodl. ξαίνειν frequens eſt ap. poëtas de fluctibus litora et rupes tundentibus. Vide, qui et noſtrum locum attigit, *Ruhnk.* in Ep. crit. p. 151. — V. 2. τερπόμενος vulgo. *Brunckius* τερπόμενε recte ſcripſit, cum Vat. Cod. τερπόμενοι ſuppeditet. — V. 4. κάραβος. Locuſta, cancro cognata, aculeis et cornibus inſtructa. Vid. *Rondelet* des Poiſſ. L. XVIII. 1. Captantur potiſſimum circa promontorium Sigaeum et montem Athon.

Ariſtotel. H. A. V. 17. Conſule *Schneider.* ad *Nicandri* Alexiph. 393. et *Oppiani* Hal. p. 387. — V. 5. Comparari poteſt *Theocrit.* Eid. IX. 25. τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς Σιτήθην. Oſtrea igne toſta paſſim ap. veteres. *Ariſtophan.* ap. *Athen.* L. III. p. 87. A. ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων. — In verbis ἡμίβρωτον ὀδόντα ſenem tibi finge piſcatorem, dentibus ſenio corruptis et male affectis. ὀδόντας μέλανας καὶ ἐσθιομένους dixit *Theophr.* Char. XIX. *eroſos Plin.* H. N. XXIV. 10. — V. 6. μάκαρ non ad Paridem noſtrum, ſed ad Priapum refero. In re ſimili *Apollonid.* Ep. VII. σοὶ δέδοται πάντα, μάκαιρα, λίνα. Noſter Ep. XI. 5. — V. 6. αὐτὸς Vat. Cod. — V. 7. 8. laudat *Suidas* in ὑλακτούσης T. III. p. 528. Ira tribuitur ſtomacho cibum appetenti. *Horat.* II. Serm. VIII. 5. *Da, ſi grave non eſt, Quae prima iratum ventrem placaverit eſca.* Idem II. Serm. II. 17. 18. *cum ſale panis Latrantem ſtomachum bene leniet.*

IX. Anth. Plan. p. 329. St. 469. W. ubi plura ſunt carmina in Amorem vinctum et plorantem. Vide ad *Crinagor.* Ep. I. T. II. P. I. p. 377. — V. 1. ἄκριτε δαῖμον. τὸν ἀλόγιστον, temerarium, *qui ratione modoque tractari non vult,* (*Horat.* II. Serm. III. 266.) ſic appellat. Cui enim deorum majore cum jure tribui poteſt θράσος καὶ τόλμη ἀλόγιστος καὶ ἄκριτος? quae *Polybius* conjungit L. III. 19. 9. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 207. et quae notavimus ad *Antip. Sidon.* Ep. XCIII. T. II. P. I. p. 90. — V. 2. „Praeferenda erat altera lectio in „Schol. edit. Wechel. notata, στάζων δάκρυα ψυχοτακῆ.“ *Br.* — V. 3. ληστά. *Meleager* Ep. XLII. τί κλαίεις, φρενοληστά. — V. 4. τραῦμ' ἀόρατον. *Qui non ante patet, donec manus attigit oſſa. Propert.* I. IX. 29. Idem II. I. 75. *Quippe ubi nec cauſas nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant tot mala, caeca via eſt.* — V. 5. Dum tu, peſſime, vinculis teneris, miſeri mortales malorum ſuorum ceſſatione gaudent. θνατῶν μὲν in Anal. perperam, et contra

mentem editoris excusum, qui θνατοῖς in notis correxit. — ¶. 239.] V. 6. κωφοῖς ἀνέμοις. Similiter, qui frustra preces fundunt, surdis cautibus et scopulis precari dicuntur. *Horat.* III. Carm. VII. 21. *nam scopulis surdior Icari Voces audit.* Medea *Euripidis* v. 28. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος Κλύδων ἀκούει νουθετουμένη φίλων. — V. 7. ἀφύλακτος. inevitabilis. *Statylius Flacc.* Ep. VIII. Amori ἀφύλακτον βέλος tribuit, quod est idem atque ἄφυκτον. Vide *Valcken.* ad Phoeniss. p. 342.

X. Cod. Vat. p. 397. Μακκίου. Plan. p. 343. St. 482. W. Μαικίου. Pan in vinca ad collem positus furibus verbera minatur. Hinc ad verbum expressum Ep. in Anth. Lat. T. II. p. 471. quod tamen recentioris est poëtae, ut *Burmannus* suspicatur, quem archetypum fugit:

Heic stans vertice montium supremo
Pan, glaucei nemoris nitere fructus
Cerno desuper, uberemque sylvam.
Quod si purpureae, viator, uvae
Te desiderium capit, roganti
Non totum invideo tibi racemum.
Quin si fraude mala quid hinc reportes,
Hoc poenas luito caput bacillo.

— V. 1. γλαυκᾶν. Ad olivas referendum epitheton. *Glaucam olivam* passim dixerunt poëtae latini. Vide cl. *Döring* ad *Catull.* XX. 9. p. 65. — V. 2. πᾶν Ed. pr. — V. 5. ἠψαύσῃς. Vat. Cod. Idem habet κλοπίῃ, ut Planud. — V. 6. βάκτρου. *Catull.* XX. 19. ubi Priapus ad fures: *ecce, villicus Venit: valente cui revulsa brachio Fit ista mentula apta clava dexterae.* — ἀζιλέην vulgo, et τήνδε. Prius ex Vat. Cod. mutavit *Brunckius*; alterum ex conjectura procul dubio. ὀζαλέος derivandum ab ὄζος. *Nodosus* baculus significatur, cujus superior pars crassior est et gravior; hinc καρηβαρέη βάκτρον. Eadem ratione *Antip.*

Sid. Ep. XXVI. καρκβαρέοντα ἄτρακτον dixit. Vide not. T. II. P. I. p. 35.

XI. Cod. Vat. p. 427. Μακκίου. *Reisk.* in Anthol. nr. 661. p. 115. (*Jens.* nr. 10.) Bacchum poëta rogat, ut uvas calcantibus adesse velit, eorumque choream ducat, dum ipsi capella et placentis sacra fiant. — V. 1. αὐτόσ' ἄναξ edidit *Reiske*, ut sit pro ἐκεῖσε vel ὧδε. *Huc adsis.* Βάκχος ἄ. ἐπίβαινε suspicabatur *Salmas.* in marg. apogr. Guyet. Vix putaverim, aliquid mutandum esse. Egregie huc facit *Virgil.* II. Georg. 6. *Spumat plenis vindemia labris. Huc, pater o Lenaee, veni; nudataque musto Tingue novo mecum dereptis crura cothurnis.* Ut in his locis Bacchus uvas in torculari premit, sic ap. *Nicandr.* in Alexiph. 30. ἀγριόεσσαν ὑποθλίψαντες ὀπώρην Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοὶ Πρῶτον ἐπαφρίζοντι ποτῷ φρένας θωρηχθέντες. — V. 2. νυκτέριον ἔργον interpretatur *Reiskius* de uvarum calcatione, quod de nocte plerumque institui soleat, longa unoque spiritu exantlanda opera. Perficiebatur vero hoc negotium inter tibiarum concentum et calcantium carmina. *Pollux* IV. 55. commemorat ἐπιλήνιον ᾆσμα, ἐπὶ βοτρύων θλιβομένων. ὕμνους ἐπιληνίους dixit *Anacreon* Od. LII. 8. *Agathias* Ep. XXIV. πατέοντες ἀπείρονα καρπὸν Ἰάκχου Ἄμμιγα βακχευτὴν ῥυθμὸν ἀναπλέκομεν. Auctor inc. Ep. inter ἀδέσπ. CCCLIII. αὐτὸν ὁρᾶν Ἰόβακχον ἐδόξαμεν, ἡνίκα ληνοῖς Ὁ πρέσβυς νεαρῆς ἦρχε χοροιμανίης. In pompa bacchica Ptolemaei Philadelphi, quam ex *Callixeno Rhodio* descriptam dedit *Athenaeus* L. V. p. 199. A. erat τετράκυκλος, ἐφ' ἧς κατεσκεύαστο ληνὸς – πλήρης σταφυλῆς. ἐπάτουν δὲ ἑξήκοντα Σάτυροι πρὸς αὐλὸν ᾄδοντες μέλος ἐπιλήνιον· ἐφεστήκει δὲ αὐτοῖς Σειληνός. — V. 3. *Reiske* γλευκώσῃ scripsit pro λευκώσῃ, quae est lectio Vat. Cod. Nihil mutandum. Spumâ musti calcantium pedes albicant. Hinc *Autumnus* prope Apollinis thronum *calcatis sordidus uvis.* ap. *Ovidium* Met. II. 29. *Propert.* III. 15. 18. *Dummodo purpureo spument mihi dolia musto Et nova*

pressantes inquinet uva pedes. Nemesian. Ecl. III. 44. *crebro pede rumpitur uva, Nudaque purpureo sparguntur pectora musto.* Nostri loci non immemor fuit Ill. *Heyne* ad *Tibull.* I. VII. 35. *Expressa incultis uva pedibus.* — V. 4. „In Cod. scriptum λάτριν ὑπὲρ –. Corruptum est „λάτριν, aut valde fallor. *Reiskius* λοῦτριν reponit, quae „conjectura ex ipsis Pollucis verbis quae profert refelli- „tur. Sic enim Theopompus cingulum appellabat, quo „viri et mulieres in balneo pudenda velabant. Recte „saltem ad sensum χλαῖναν reposui, licet mihi probabile „non sit, vocem hanc notissimam in λάτριν mutatam „fuisse. Aliud quid olim scriptum fuerat." *Br.* Neque simpliciter λοῦτριν usurpabat *Theopompus* ap. *Polluc.* VII. 66. sed ὤαν λουτρίδα. Nihil omnino mutandum, sed λάτριν, mutata interpunctione, servandum esse judicabat Vir doctus in Ephemer. quae Jenae prodierunt an. 1795. nr. 45. Utinam sententiam suam exposuisset disertius. Jungere possis χορείη λάτρις, saltatio operi inserviens; sed abhorret haec locutio a nativa *Maecii* simplicitate; durius etiam χορείην Bacchi *famulam* interpreteris. Quare vitium hîc latere cum *Brunckio* existimo, quod alii fortasse aliquando tollent. Interea mecum lege:

νεβρίδ' ὑπὲρ κούφων ζωσάμενος γονάτων.

Antistius Epigr. in Br. Lectr. p. 195. (Ed. Lips. T. II. p. 259.) ἠνίδε καὶ στικτοῖο δορὴν ἐζώσατο νεβροῦ. *Euripid.* Phoeniss. 1742. Antigone νεβρίδα στολιδωσαμένα. Bacchus, quomodo Thebanos ad sua sacra celebranda traduxerit, narrans, Θήβας, ait, ἀνωλόλυξα, νεβρίδ' ἐξάψας χροός. *Euripid.* Bacch. 24. Maenades ap. eundem 695. :

νεβρίδας ἀνεστείλανθ' ὅσαισιν ἁμμάτων
σύνδεσμ' ἐλέλυτο, καὶ καταστίκτους δορὰς
ὄφεσι κατεζώσαντο λιχμῶσαν γένυν.

νεβρίδα ζωσάμενος ὑπὲρ γονάτων convenit uvas calcanti, saltanti, venanti. *Callimach.* H. in Dian. 11. καὶ ἐς γόνυ μέχρι

χιτῶνα

χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτόν. *Paul. Silent.* Ep. VII. κούρη δ' ἀργυφέης ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα ζωσαμένη. Vide *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* p. 172. — V. 5. εὔγλωσσον οἶνον accipio de vino cum jucundo murmure ex lacu in dolia defuſo. Simili ratione lagenae collum λαιμὸς μελίγηρυς ap. *Philippum* Ep. LVIII. ubi vide not. Uvae ipſae, dum calcantur, vitis παῖδες φωνήεντες appellantur ap. *Ion. Chium* Fr. I. T. I. p. 161.

ANTONII ARGIVI
EPIGRAMMA.

¶. 240.] Vat. Cod. p. 373. Planud. p. 102. St. 151. W. Expreſſum carmen ex *Alphei Mitylen.* Ep. VIII. et IX. — De Mycenis, olim claris, nunc everſis et devaſtatis. — V. 1. ἀκρέπτολις. Vat. Cod. — αἰθερίοιο. qui *aëra carpebat tenerum ſtridentibus alis.* *Ovid.* Metam. IV. 615. — V. 2. πικρὸν ἀστέρα. quae infeſtum Trojanis Atridarum genui ſidus. — ἀστέρα. Vide ad *Simmiae Theb.* Ep. I. T. I. P. I. p. 330. *Horat.* I. Carm. XII. 46. *micat inter omnes Julium ſidus.* ubi vid. Intrpp. et *Barth.* ad *Claudian.* p. 522. et 771. — V. 3. ἀνεῖσα. Vat. Cod. *Alpheus* l. c. Μυκήνη, αἰπολίου παντὸς ἐρημοτέρη. Vide ad Ep. *Munatii*, quod ſequitur.

MUNATII EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 373. „Hoc carmen ultimo diſticho „multatum in Planud. p. 100. St. 147. W. Argivo An„tonio adſcriptum legitur. Titulus in Vat. Cod. Μούνδου „Μουνατίου. Vitium eſt in praenomine. Munatiorum

„nullus hoc nomen adſcivit.“ *Br.* Conf. Pompej. Jun. Ep. I. p. 105. — V. 1. ἡ πολύχρυσος. Hoc epitheto Mycenas Homerus ornat Il. η. 180. λ. 46. et paſſim. *Alpheus Mit.* Ep. VIII. ἡ πολύχρυσος, εἶπεν, Κυκλώπων τῆδ' ἐπέκειτο πόλις. et Ep. IX. καὶ χρυσέη τοπάλαι Περσέος ἀκρόπολι. — τῶν 'Ατρ. Vat. Cod. — V. 2. οὐρανίης γενεῆς. A Jove derivatur Argivorum genus. — V. 5. μηλόβοτος. everſa; ut jam gregibus paſcendis inſerviam. *Photii* Lex. Mſc. μηλόβοτος. ἡ κατασκαφεῖσα καὶ ἀνεθεῖσα τοῖς μήλοις, ἤτοι τοῖς κτήνεσιν εἰς νομὴν διὰ τὴν ἐρημίαν. Cf. *Suidam* v. μηλόβοτος. Vim vocis expreſſit *Ovid.* Epiſt. I. 51. *Diruta ſunt aliis, uni mihi Pergama reſtant, Incola captivo quae bove victor arat. Jam ſeges eſt, ubi Troja fuit, reſecandaque falce Luxuriat Phrygio ſanguine pinguis humus.* — V. 6. οὔνομ' ἔχουσα μόνον. Epigr. Anth. Lat. III. 1. p. 455. in Graeciam: *Fama manet, fortuna perit, cinis ipſe jacentis Viſitur, et tumulo eſt nunc quoque ſacra ſuo. Exigua ingentis retinet veſtigia famae; Et magnum infelix nil niſi nomen habet.* De Troja *Agath. Schol.* Ep LXI. καί σε τόσον νίκησε βαρὺς φθόνος· ἀλλ' ἄρα μοῦνον Οὔνομα σὸν κρύψαι καὶ κλέος οὐ δύναται. — V. 7. Vitioſe Vat. Cod., ex quo hoc diſtichon primum acceſſit: ἱλάον ἀναμεσει. quod cum emendare non poſſet Planudes, integrum diſtichon omittere maluit. De veritate emendationis, quam *Salmaſio* deberi ex apogr. Lennepiano cognovi, non dubitandum. *Grotius* quoque ſic legiſſe videtur, dum vertit: *Curae Troja tua eſt Dis ultio.* Senſus idem, qui in praecedente *Antonii* carmine: τίσασα Πριάμου δαίμοσιν ὀψὲ δίκας. — V. 8. μηκέθ'. Vat. Cod. — ἐσσὶ πόλις. De Troja reſtituta vide Not. T. II. P. I. p. 350.

ADDAEI EPIGRAMMATA.

¶. 241.] *I.* Vat. Cod. p. 191. ἀδαίου. Edidit *Merrick* ad *Tryphiodor.* p. 107. in Indice. — *Reiske* in Anth. nr. 507. p. 48. Hinc primum diſtichon excitavit *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 274. Crithon poſt abundantem meſſem Cereri ſacra facit, eamque, ut in poſterum quoque ſibi ſit propitia, precatur. — V. 1. laudat *Suidas* in ὄγμος T. II. p. 656. ἐπόγμιος Δημήτηρ. ἔφορος τοῦ θέρους. et in οἶν p. 660. *Euſtath.* ad Il. σ. p. 1220. 7. ὄγμου δὲ παράγωγον ἐπόγμιος, ἐπίθετον Δήμητρος. — V. 2. τροχιὰν mutato accentu dedit *Reiske.* Sic etiam eſt ap. *Suidam* T. III. p. 617. ubi haec leguntur: ἔστι δὲ ὄνομα πλακοῦντος. πέμματα, ἃ τοῖς θεοῖς μετὰ τῶν σπλάγχνων ἔθυον. ἐν Ἐπίγρ. καὶ τροχιὰν ἐν κανέῳ φθοΐδας σοὶ ταύτας ἐφ' ἅλωος, ὦ Δάματερ, φέρω. *Heſych.* φθοΐς. πλακοῦς, καὶ τὰ πρὸς λεπτὸν ἀληλεσμένα. Vide *T. Hemſterh.* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 225. Cf *Phaniam* Ep. V. 2. Apponebantur panes et placentae in caniſtris. *Homer.* Il. ι. 216. Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ, Καλοῖς ἐν κανέοισιν. — V. 3. ἁλῷος. vitioſe Vat. Cod. — *Suidas* in ἀντλία T. I. p. 232. καὶ ἄντλος ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ· καὶ ταύτας ἐφ' ἅλωνος — κριθῶν. ἄντλος eſt acervus manipulorum, ut ap. *Nicandr.* Theriac. 114. ἢ ὅταν αὐαλέου θέρεος μεθ' ἁλώϊα ἔργα Ζωσάμενος, θρίναξι βαθὺ διακρίνωνται ἄντλον. Cf. *Arnaud* Lect. gr. p. 18. et *Intrpp. Heſych.* v. ἄντλον. — ἔβρασε. *Heſych.* βράσσει. ζέει. ἀναβάλλει. Ventilandi negotium ſignificari videtur. *Timaeus* Lex. Plat. p. 64. βράσσειν. ἀνακινεῖν, ὥσπερ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντές. — V. 4. Κρήθων. Vat. Cod. et ap. Lipſ. *Reiskius* tamen Κρίθων dedit, ut eſt in marg. apogr. Guy. et Ruhnk. *Suidas* κριθῶν, quaſi de *hordei acervo* ageretur. — εἶδε. ut ap. *Leonid. Tar.* Ep. LI. leo lacerato vitulo interemtus, ἀχθεινὰν εἶδε βοοκτασίαν. ubi vulgo vitioſe οἶδε legitur. — γεωμορία, quod

proprie ipſum agrum ſignificat; h. l. pro meſſe videtur poſitum. — V. 5. ἱερεύει. Vat. Cod. πολύσωρε. *Theocrit.* Eid. VII. 155. βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος· ἇς ἐπὶ σωρῷ Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον. — σὺ δὲ Κρηθ. Vat. Cod. *Brunckius* dedit lectionem ap. Guyet. In σὺ δ' εἰς Κρ. *Reiskius* etiam inciderat, cujus correctionem temere improbavit *Toup.* in Ep. crit. p. 172. ubi hoc carmen exhibet. Vertit: *Fac ut Crithonis ager quotannis hordei et tritici ferax ſit.* Hunc ſenſum *Addaeus* procul dubio efficere voluit; ſed is efficitur non minus *Reiskiana* lectione, quam Toupiana. Cum illa conſpirat uſus et linguae indoles; in hac docendum erat, ἄγειν idem eſſe quod τιθέναι, ποιεῖν.

II. Cod. Vat. p. 406. Ἀδαίου· εἰς Πευκέστην, ταῦρον τὸν καλούμενον ζόμβρον λογχεύσαντα. Editum eſt hoc carmen a *L. Holſtenio* Not. ad Steph. B. v. Δόβηρος p. 101. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 81. *Heringa* in Obſſ. crit. p. 192. *Ruhnken.* Ep. crit. II. p. 17. ed. pr. *Reiske* in Anth. nr. 668. p. 119. (Jenſ. nr. 17.) Compar. Ep. *Samii* I. et II. T. I. p. 485. — V. 1. Δοβήρου. Δόβηρος, πόλις Παιονίας. *Steph. Byz.* p. 241. De Doberibus, Paeoniae populo, conſul. *Gatterer* de Thracia in Comment. Soc. Reg. T. VI. p. 44. De tauris Paeoniis vide ad Samii Ep. I. T. I. P. II. p. 343. et inprimis deſcriptionem bonaſi ap. *Ariſtot.* de Mir. Auſcult. c. I. ibique *Beckmann.* Inepte vulgatam lectionem tentavit *Leich.* Praef. ad Sepulcr. p. XII. σοβηρῷ corrigere conatus. — V. 2. Πευκέτης. *Jenſ.* Πευκίστης. *Holſt.* quod in Πευκέστης mutavit *Heringa* (ut habet Vat. Cod.), nomen Macedonibus non ignotum. In eandem emendationem conſpirant *Ruhnk.* et *Dorvill.* De Peuceſta dabimus quaedam in Notitia Poët. Anth. v. *Addaeus.* — ἵππῳ Vat. Cod. — V. 3. „Codicis ſcriptu„ram repraeſentavi. πρειὼν (πρειῶν Vat. Cod.), quod He„ringa et Ruhnkenius in πρηὼν mutant. Holſtein edidit „πρειῶν, Orvillius πρίων. Hic quaerit, an cogitandum de

„πρηστήρ. Salmasius emendabat πρεσιών. Quis dubitabit, „quin corrupta sit scriptura? Ego sensum magis respi- „cere soleo, quam elementorum apices, et nihil melius „reponi posse censeo, quam πρηστήρ. Comparatio enim „ad impetum, non ad molem. ὡρμήθη ἅτε πρηστήρ. ὡρμήθη „ἅτε πρηών, hebraicum sapit, τὰ ὄρη ὅτι ἐσκιρτήσατε ὡσεὶ „κριοί; castigatius Graecorum ingenium, apud quos nihil „tale reperitur.“ *Br.* Parvi sane momenti haec sunt ad damnandam lectionem πρηών, quae tam prope abest a membranarum ductibus, ut hanc quidem ob causam magnam veritatis partem habere videatur. Multum autem interest, utrum quis dicat, *montes subsilire veluti arietes*, quo imago oculis subjicitur ab omni veritate abhorrens et rem ipsam extenuans, an, ut *Addaeus*, taurum irruisse rupi comparandum. Comparatio est simul ad molem, simul ad motum: ut saxum ingens de monte devolvitur, sic taurus ille. Haec est vis similitudinis, quam *Addaeus* invenit ap. *Homerum* Il. ν. 136. ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ Ἀντικρὺ μεμαὼς, ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης — Ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται. quem locum expressit *Virgilius* XII. Aen. 683. *Turnus — rapido cursu media agmina rumpit. Ac veluti montis saxum de vertice praeceps Cum ruit, avolsum vento — Fertur in abruptum magno mons* (πρηών) *improbus actu, Exsultatque solo.* ubi vide *Heynium* multa similia laudantem. Si quis tamen malit comparationem ita accipere, ut nonnisi ad magnitudinem tauri respiciatur, nec hoc repudiandum. Ut enim poëtae loco verbi substantivi verbum significantius ponere solent, sic *Addaeus* hoc l. ὁ μὲν ὡρμήθη πρηὼν ἅτε dixit pro ὁ ταῦρος ὁρμώμενος ἦν ἅτε πρηών. *Callimach.* H. in Dian. 51. ubi Nymphae Dianam comitantes, Cyclopibus conspectis, metu percelluntur: αἱ Νύμφαι δ' ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα Πρηόσιν Ὀσσαίοισιν ἐοικότα. *Nonnus* Dion. XXXVII. p. 952. ὕπτιον αὐτοκύλιστον ὅλον περικάββαλε γαίῃ Ἠλιβάτῳ πρηῶνι πανείκελον. His praeivit *Homer.* Od. ι. 190. de

Polyphemo: θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον· οὐδὲ ἐῴκει Ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι Ὑψηλῶν ὀρέων. Vide quae notavimus ad *Calliſtrati* Stat. C. XII. p. 58. ſq. *Virgilii* locum Aen. IX. 674. *Abietibus juvenes patriis et montibus aequos* huc non retulerim; nam ibi aut *ex montibus*, aut, cum *Jac. Bryant*, *in montibus* legendum videtur. — V. 4. *Reiskius* dedit τοῦ δ' ἄρ' ἄλυκτον — διὰ κροτάφων. Poſterius vocabulum Vat. quoque cod. ſic ſcriptum exhibet. Si κροτάφων ſincerum eſt, ἀπαλοῖο depravatum videri debet. Sed *Reiskianam* emendationem ἄλυκτον nemo facile probaverit. Idem incidit in τοῦδ' ἀπάτῃσι et τοῦδ' ἀπὸ λαιοῦ vel λαιῶν, *a ſiniſtra parte.* Putabam equidem:

τοῦδ' ἄρα πάλλων
Παιονίδα λόγχην ἧκε διὰ κροτάφων.

πάλλων δόρυ dixit *Eurip.* in Androm. 698. in Iphig. in Taur. 823. λόγχην πατρὸς Ἣν χερσὶ πάλλων. *Pindar.* Nem. γ. 79. χερσὶ θαμινὰ βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων. Vide *Ruhnk.* Ep. crit. p. 205. Si quis tamen κροτάφου, quod *Salmaſius* adſcripſit apogr. ſuo, ut faciliorem et leniorem emendationem praetulerit, facile in ejus ſententiam concedam. — V. 5. κεφαλῇ *Holſten.* Noſtrum eſt in membr. — V. 6. κόμπον μὴ θανάτου. Vat. Cod. et Jenſ. κόμπον ἔχει emendarunt *Heringa* et *Dorvillius*. *Ruhnk.* in ed pr. Epiſtolae crit. αἰὲν ἐκείνου — κόμπον ἔχει δακέτου emendavit; cujus conjecturae eum poſtea poenituiſſe videtur. *Reiske* dedit ἐχθροῦ κομπονομεῖ θάνατον, *quoties bibit, de inimico caeſo gloriatur;* verbum κομπονομεῖν a ſe fictum comparans cum χειρονομεῖν. Ut hoc ſignificat *manus agitare*, ſic illud *jactationem ſui agitare.* His praeferenda *Br.* lectio, quamvis haud certa. In eandem et *Guyetus* inciderat. *Sladus*, quem *Cornel. de Pauw* laudat in apogr., κόμπον ἵει tentabat, ſive κομπέει ἐς θ. ſive denique κομπεῖ ἐπὶ θ. Ipſe *Pauw* corrigere conatur ἐχθροῦ κόμπον ὕδει θανάτου, addens haec: „ὑδέω, ut noſti, celebro

„est. Sed alii videant; ego mihimet ipsi hic nondum „satisfacio." Ex taurorum ap. Paeones cornibus pocula fiebant, de quibus *Athen.* L. XI. p. 476. Λυκοῦργος δ' ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Δημάδου, Φίλιππόν φησι τὸν βασιλέα προπίνειν κέρατι τούτοις, οἷς ἐφιλοφρονεῖτο. et paulo post: τοὺς δὲ Παιόνων βασιλεῖς, φησὶ Θεόπομπος ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν, τῶν βοῶν τῶν παρ' αὐτῶν γενομένων μεγάλα κέρατα φυόντων, ὡς χωρεῖν τρεῖς καὶ τέτταρας χόας, ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας. Hunc locum excerpsit *Eustath.* ad Il. N. p. 883. 12. Iterum *Athen.* L. XI. p. 468. περὶ δὲ τὴν Μολοττίδα οἱ βόες ἱστοροῦνται ὑπερφυῆ τὰ κέρατα ἔχειν, περὶ ὧν τῆς κατασκευῆς Θεόπομπος ἱστορεῖ. Etiam ex cornibus caprearum Libyae ejusmodi pocula conficiebantur, teste *Aeliano* H. A. XIV. 16. In nummis Bacchus conspicitur, incurvum bovis cornu pro cantharo manu tenens. *Spanhem.* de Usu et Pr. Num. T. I. p. 394. *Beger.* Thesaur. Brand. T. I. p. 14.

III. Vat. Cod. p. 183. Anth. Plan. p. 421. St. 555. W. Ἀδδαίου Μακεδόνος. De bove, quem dominus debilitatum senectute non mactavit, sed libere per pascua vagari passus est. — V. 1. „Planudeae Codd. tres recte „τετρυμένον. Vat. τετρυμμένον." *Br.* At in apogr. Spalletiano τετρυμένον legitur. Vulgo est τετριμμένον, quod *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 253. emendandum esse vidit ex *Suida* v. τετρυμμένον. καταπεπονημένον. T. III. p. 454. ubi hoc distichon cum parte v. 3. laudatur. Simplici μ scriptum τετρυμένον legit *Gregor.* D. D. §. CXL. de qua scriptura, et de confusione verborum τετρυμένος et τετριμμένος vide *Wesseling.* ad *Herodot.* II. p. 165. 72. et VI. p. 443. 50. Perperam *Kuster* vulgatam Anthologiae lectionem praeferendam censebat. *Appian.* de Bell. Civ. II. p. 735. τὴν στρατιὰν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πόνῳ καὶ χρόνῳ. Epigr. ἀδέσπ. DCLXXIX. γήρα καὶ πενίῃ τετρυμένος. *Anyte* Ep. VII. τετρυμένα γυῖ' ἀνέπαυσεν. *Apollon. Rhod.* I. 1174. τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν. *Lucretius* L. II. 1160.

Conterimusque boves et vires agricolarum. Noſtrum locum attigit *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 47. — V. 2. ἔλκων οὐ φ. Vat. Cod. et Plan. Ἄλκων ſervavit *Suidas* in κοπὶς T. II. p. 347. ubi vitioſe αἰδεσθεὶς ἔργον exhibetur. Vide *Toup.* Emend. in Suid. p. 472. Veram lectionem vidit etiam *Grotius*, qui vertit: *Ad cultrum dominus non vocat Alco bovem.* — V. 3. αἰδεσθεὶς ἔργων. Lex erat apud Athenienſes, βοῦν ἀρότην καὶ ὑπὸ ζυγὸν πονήσαντα σὺν ἀρότρῳ ἢ καὶ σὺν τῇ ἁμάξῃ, μηδὲ τοῦτον θύειν, ſervata ab *Aeliano* V. H. L. V. 14. ubi locis a *Kuhnio* laudatis addendus eſt hic *Ciceronis* de N. D. II. 63.: *bobus — cum terrae ſubigerentur fiſſione glebarum, ab illo aureo genere – vis nunquam ulla afferebatur. Tanta putabatur utilitas percipi ex bobus, ut eorum viſceribus veſci ſcelus haberetur. Aelian.* Hiſt. An. XII. 34. p. 703. Φρύγες δὲ, ἐὰν παρ' αὐτοῖς τις ἀροτῆρα ἀποκτείνῃ βοῦν, ἡ ζημία θάνατος αὐτῷ. — V. 4. ἀρότρου. Vat. Cod. — βαθέῃ ἐνὶ ποίῃ. *Auctor* Herculis λεοντοφ. inter Theocritea XXV. v. 15. ἐπεὶ μελιηδέα ποίην Λειμῶνες θαλέθουσιν – ἢ βα βόεσσι μένος κεραῆσιν ἀέξει. v. 132. οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην.

IV. Vat. Cod. p. 407. Ἀδαίου. Plan. p. 49. St. 71. W. Pro Καλαθίνῃ *Brodaeus* etiam γαλατίνῃ inveniſſe videtur. Prius nomen idem derivavit, ni fallor, a κάλαθος, quia mulieres parvos catulos in quaſillis portare ſolebant. — ¶. 242.] V. 3. Canis partum editura invocat Lucinam ap. *Antip. Theſſ.* Ep. XXXVIII.

V. Cod. Vat. p. 252. Ἀδδαίου Μιτυληναίου. Idem lemma eſt in Plan. p. 247. St. 359. W. In Diotimum piſcatorem, poſt fata cum ipſa cymba crematum. Conf. Ep. *Antiphili* XLI. et not. — V. 3. ἵκτο πρὸς .... Vat. Cod. lacuna relicta. Superſcriptum γρ. ἀΐδαν. — V. 5. ἦν γάρ. eadem enim cymba, qua vitam ſuſtentabat; hoc eſt παραμύθιον ζωῆς. Sic καμάτων παραμύθιον eſt laborum levamen ap. *Sophocl.* Electr. 129. ἀτυχίας πάσης καὶ

κακοτεχνίας παραμύθιον *Plutarch.* T. I. p 230. E. De verbo παραμυθεῖσθαι emendandi, levandi, sustentandi sensu adhibito, vide quae collegerunt *T. Hemsterh.* et *Locella* ad *Xenoph. Ephes.* p. 153.

VI. Cod. Vat. p. 449. Edidit *Reiske* in Anth. nr. 717. p. 141. (*Jens.* nr. 67.) „Galene, marina „Nympha, Tryphonis manu in beryllo caelata, loquitur. „Planum et perspicuum est Epigramma. Si quis „aenigmatum quotquot sunt, omnium obscurissimum „cognoscendi cupidus est, legat versionem hujus carmi„nis in Cephalae Anthologia. Graeca autem exhibui, „uti scripta sunt in Buheriano apographo, mutato solum „v. 5. νεύσει in νεύσῃ. Tryphonis artificii exstat etiam „nunc insigne monumentum in cimelio generosissimi „ducis de Malborough, gemma Cupidinis et Psyches „nuptias exhibens, quam aere incisam videre est in „Stoschii gemmis antiquis scalptorum nominibus in„signitis.“ *Br.* Si mira est versio, quam *Reiskius* de hoc carmine dedit, multo certe mirabiliora sunt, quae idem in commentario posuit. Nam cum non animadvertisset, Γαλήνην h. l. personae nomen esse, in toto hoc carmine nihil nisi berylli descriptionem vidit, colore glauco maris colorem referentis, cui propterea omnes maris conditiones tribuerentur. Ex hoc falsae interpretationis fonte omnes illae ineptiae profluxerunt, quibus notae ad hoc Epigramma abundant. Amico suo non perspicacior fuit *Bernardus*, qui in Epist. ad Reisk. p. 507. pro γαλήνην, σκαληνὴν legit, remittens ad *Plin.* XXXVII. 7. Sententiam non disertius explicuit. Γαλήνης imaginem commemorat *Pausan.* L. II. 1. p. 182. ed. *Fac.* — V. 2. κωμᾶς. *Jens.* κῦμα emendavit *Reiskius;* κόμας legendum esse vidit *Bernardus.* μαλακαὶ χεῖρες tribuuntur artifici perito, propter operis mollitiem. Nympham tibi finge promissis capillis natantem. — V. 3. χεῖλη πλείοντα θάλασσαν si sensum habent, πλείοντα pro πλείοντες accipias necesse

est, ut pars, χείλη et μαστοὶ, posita sit pro toto, Galene nimirum. At nondum me poenitet conjecturae, jam olim prolatae:

ἠνίδε καὶ χείλη νοτερὴν λειοῦντα θαλάσσην,
καὶ μαστοὺς τοῖσιν θέλγω ἀνηνεμίην.

Galene undas ventis excitatas sedat, unde nomen habet, et ipsum mare tranquillum reddit, λειαίνει. Has partes Galenae tribuit *Leonidas Alex.* Ep. XXVIII. οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη Κύματα. ubi vide not. Hinc λιπαρὴ γαλήνη ap. *Theocrit.* Eid. XXII. 19. et θαλάσση λείη ap. *Herodot.* II. 17. Easdem partes Zephyro tribuit *Marc. Argent.* Ep. XXIV. ἄρτι δὲ κῦμα Γλαυκὸν θηλύνει πρηΰγέλως Ζέφυρος. Veneri Arsinoae *Posidipp.* Ep. XXI. ἡ δέ τοι εὔπλοίην δώσει, καὶ χείματι μέσσῳ Τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος. Fluvius limpidissimo cursu in mare delapsus λάθρα τῇ θαλάσσῃ κιρνᾶται λεαίνων τὸ κῦμα τῷ ῥεύματι. Glaucus ap. *Philostr.* II. Imag. XV. p. 833. ὡς γεγύμνασται πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐμπίπτων ἀεὶ τοῖς κύμασι, καὶ λεαίνων αὐτὰ εἰς τὴν νῆξιν. — V. 5. νεύσει. Vat. Cod. soloece. φθονερὴ λίθος, qui me retinet, cohibet, quo vincta teneor. Sic fere Damostratus athleta ap. *Philipp. Thess.* Ep. XXXIII. ἁ βάσις με λυσάτω Χ' ὡς ἔμπνοος νῦν ἕβδομον κονίσσομαι. *Aemilianus* Ep. II. p. 275. Satyrus Praxitelis, λῦσον, καὶ πάλι κωμάσομαι· Νῦν δ' ἡμῖν οὐ γῆρας ἔτ' ἀδρανὲς, ἀλλ' ὁ πεδήτης Σιληνοῖς κώμων βάσκανός ἐστι λίθος. — V. 6. γλώσσῃ et νηχομένῃ. *Jens.* *Reiskius* πνεύσει exhibuit; reliqua ut *Jensius.* — Varia in hoc carmine tentavit *Cornel. de Pauw*, quae commemorare supersedeo. Putabat enim, de beryllo agi, quem Tryphon amasiae ad ejus iram placandam muneri dederit. Huic opinioni et crisin et interpretationem suam accommodavit.

VII. Vat. Cod. p. 316. Εἰς Φιλοπρήγμονά τινα, δυςνόητον. Anth. Reisk. nr. 767. p. 161. (nr. 116. Jens.) De heroë Philopregmone, qui h. l. rogantibus felicem

laborum fucceffum impertire dicitur, nihil aliunde conftat. Muneri, quod *Addaeus* ei tribuit, refpondet nomen τοῦ Φιλοπρήγμονος, qui fortaffe fimilis fuit τῷ δαίμονι τῶν σπουδαίων, qui Athenis colebatur, tefte *Paufania* I. 24. p. 56. — V. 1. δὲ eft in Vat. Cod. τε in ap. Guy. et Ruhnk. — V. 2. ποτ' ιδαίης, diftractis fyllabis, Vat. Cod. Ποτιδαίης emendavit *Guyet.* in marg. et *Reisk.* — V. 2. κείμενος Vat. Cod. In marg. ap. Guy. κείμενον. Hoc lenius; fed etiam membranarum lectio ferri poteft. — V. 3. εἰπεῖν. memineris ei dicere, ad quod negotium te conferas. — ἐκεῖνα Vat. Cod. Jenf. *Reiskius* dedit et vertit: κείνου εὑρήσεις ἐν σοὶ π. τ. ε. et. *protinus ea, qua ille pollet, tibi fuccurret negotii conficiendi facilis ratio.* Profecto *Reiskius*, cum haec fcriberet, preces ad Philopregmonem non fecerat; non enim tam difficili ratione hoc negotium conficere tentaffet. Scribendum eft ἐκεῖνος cum *Salmafio*; in reliquis autem Codicis lectio unice tenenda. Illam lectionem non ignorabat *Reiskius*, qui tamen contorta et obfcura, quam elegantia et expedita amplecti maluit,

VIII. Cod. Vat. p. 215. *Addaeo* hoc carmen tribuit, quod in Plan. p. 274. St. 396. W. Διονυσίου eft. — Contra vulgares de Euripidis morte traditiones. — V. 1. γένος. Plan. et Vat. Cod. γένυς emendavit *Toup.* in Suid. p. 514. et ante eum *Jof. Scaliger* in not. mfc. Elegans correctio, nec tamen certa; nam γένος faepiffime infervit periphrafi. Et fi emendatione opus, non minus bene legeris: οὔ σε κυνῶν μένος εἷλ', Εὐριπίδη. Euripidem a canibus laceratum effe, narrat *Diodor.* XIII. 103. p. 626. et alii, quos laudat *Munker.* ad Hygin. fab. CCXLVII. et *Barnef.* in Vit. Eurip. §. XXXI. — γυναικὸς οἶστρος. Erant enim, qui Tragicum, cum ancillae cujusdam Archelai amore captus, in agrum iret, in canes incidiffe narrarent. *Hermefianax* ap. *Athen.* XIII. p. 598. 67.

quem locum totum adſcribam, ſicuti eum emendandum eſſe puto:

φημὶ δὲ κἀκεῖνον τὸν ἀεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα
    ἠδ᾽ ἁπαλῶν μῖσος κτώμενον ἐξ ὀνύχων
πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σκολιοῖο τυπέντα
    τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ᾽ ὀδύνας·
ἀλλὰ Μακηδονίης πάσας κατενίσσατο λαύρας,
    Ἀντείαν μέθεπε δ᾽ Ἀρχέλεω ταμίην,
εἰσόκε τοι δαίμων, Εὐριπίδη, εὗρεν ὄλεθρον
    ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.

Hîc certam puto emendationem ἁπαλῶν ἐξ ὀνύχων pro πάντων ἐκ συνοχῶν, quae lectio vehementer exercuit viros doctiſſimos. Vides, quam leniter nunc oratio decurrat, quantumque ei gravitatis accedat: *Nec Euripides, qui ſibi tantopere cavebat, et omnium mulierum odium inde a teneris unguiculis animo conceperat, amoris cruciatus effugere potuit.* Eodem fere ſenſu *Ilgen* V. cl. emendavit καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ στονύχων. Sed πάντων ferri poſſe dubito. Ἀντείαν ſcripſi pro Αἰγείων. Illud nomen occurrit ap. *Athen.* XIII. p. 593. F. Sed haec obiter. Quod addit Epigrammatarius, *Euripidem* a furtiva Venere alienum fuiſſe, non omnes confirmant. Cf. *Athen.* L. XIII. p. 557. E. et p. 603. E. — Vat. Cod. τὸ σκοτίης. — V. 3. „In Planudea legitur ἀλλ᾽ ἀΐδης καὶ γῆρας „ὑπέκβαλε, nullo aut peſſimo ſenſu, vitiata etiam ſyntaxi: „non enim habent a quo pendeant verba τῇ δ᾽ Ἀρεθούσῃ. „Genuina lectio e Vat. Cod. petita eſt. Bianor. Ep. XIII. „ἁ Μακετίς σε κέκευθε τάφου κόνις. Stephanus in Μακηδονία: „λέγεται καὶ Μακέτης ἀρσενικὸν καὶ Μακετὶς γυνή, καὶ Μάκεσσα „ἐπιθετικῶς, ὡς Ἡρακλείδης, καὶ Μάκεττα, διὰ δύο τ, καὶ „δι᾽ ἑνός. In codice quo uſus eſt Suidas [qui excitat v. 1. „et 3. in ὑπαίμακε T. III. p. 536.] ſcriptum erat ΥΠΑΙ„ΜΑΚΕΤΗι Δ᾽ ΑΡΕΘΟΥΣΗι, quod bonus ille monachus non „intellexit, et inde verbum ὑπαίμακε procudit. ὑπέκβαλε

„Planudi debetur, quo melius non est ὑπέρβαλε Toupii. „Vide Stephan. in Βορμίσκος. et Plutarch. in Vit. Lyc. „p. 127." *Br.* De Arethusa Macedoniae urbe vide *Valesium* ad *Ammian. Marc.* XXVII. 4. p. 483. *Wesseling* ad Itiner. Hieros. p. 605. — Pro ὑπέκβαλε Vir doct. in cod. Scalig. ap. *Huetium* p. 26. ὑπέκλαβε legendum suspicatur. — V. 4. κεῖται. Vat. Cod. — ¶. 243.] V. 5. σοὶ δ' οὐ τοῦτον conjicit *Huetius* p. 26. Non opus est emendatione. τίθεμαι positum pro ἡγέομαι, νομίζω, de qua hujus verbi significatione consule *T. H.* in Misc. Obss. V. 3. p. 66. et *Valcken.* in Diatr. p. 8. C. *Non tam hunc tumulum pro monimento tuo habeo, quam potius scenam tragicam.* Similis color est in Ep. *Diodori Jun.* XI. ubi vide not. — V. 6. ἥματα καὶ σκηνὰς ἔμβαλε πειθομένας legit Vat. Cod. Non aliter Planud. in Ed. pr. Posteriores editiones primam vocem in εἵματα mutarunt. ἥματα servavit ed. Nic. Sabiens. *Brunck.* hunc versum ex *Reiskii* conjectura emendatum dedit, σῇ ὀπὶ πειθομένας, quae sensum efficit valde probabilem. An ipsam poëtae manum assecutus sit vir sagacissimus, dubitare licet. Nec persanatus videtur versus, cum etiam in εἵματα haereas, quod vel ineptum, vel frigidum et jejunum est. Laudat *Huetius* p. 26. conjecturam V. D. in cod. Scaligeri πενθομένας. Plenior exstat haec lectio in Schedis Bibl. Bodl., ubi *Jos. Scaliger* totum hunc versum sic scribit: ἀλλὰ τὰ Βάκχου Σήματα sive Σχήματα καὶ σκηνᾶς σύμβολα πενθομένας. Haec speciem habent. σχῆμα de saltantium habitu et dignitate explicuit *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 34. p. 141. nisi fortasse emendationis auctor τὰ Βάκχου σχήματα pro *ornamentis scenae bacchicae* accipi maluit. Nam hoc quoque sensu v. σχῆμα a poëtis usurpatur. *Euripid.* Alcest. 915. ὦ σχῆμα δόμων. Androm. 1. Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα. Prosaici pro eo πρόσχημα dicunt. Vide *Wesseling.* ad *Herodot.* V. p. 385. 87. — σκηνὴ πενθομένη *scena lugubris* sive *tragica* esse videtur. Sed desideramus auctoritatem

formae πένθομαι. Nec apparet, quo ſenſu σύμβολα σκηνῆς dicta ſint. Quare vide, an in lectione membranarum ἤματα καὶ σκηνὰς ΕΜΒΑΛΕΠΕΙΘΟΜΕΝΑϹ haec lateant:

ἀλλὰ τὰ Βάκχου
βήματα καὶ σκηνὰς, αἷς μέγα πένθος ἔβας.

Recte mihi videor emendaſſe βήματα. *Pollux* IV. 123. ἡ δὲ ὀρχήστρα τοῦ χοροῦ, ἐν ᾗ καὶ ἡ θυμέλη, εἴτε βῆμά τι οὖσα, εἴτε βωμός. Recte igitur poëta junxit βήματα et σκηνὰς, ut alii θυμέλην καὶ σκηνήν. *Simm. Theb.* Ep. I. πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς Βλαισὸς Ἀχαρνείτης κισσός. — Quae ſequuntur

αἷς μέγα πένθος ἔβας,

ſenſum habent huic loco accommodatiſſimum. Paſſim enim loca, ubi quis floruit, et quae vivus frequentavit, defuncti mortem flere dicuntur. Orpheum lugebant πέτραι Καὶ δρύες, ἃς ἐρατῇ τόπριν ἔθελγε λύρῃ. Epigr. ἀδέσπ. CCCCLXXXII. De Damocharide poëta ἀμφιρύτη Κῶς Καὶ πάλι πένθος ἔχεις, οἷον ἐφ' Ἱπποκράτει. Sed haec nota. μέγα πένθος ἔβας eleganter dictum pro θανὼν μέγα πένθος λέλοιπας. *abiiſti magna luctus et lacrymarum materia.* μέγα πένθος dixit auctor Ep. inter ἀδέσπ. DCCIII. πένθη μέγιστα *Eurip.* Hipp. 1427. βαίνειν pro *mori* per euphemismum frequenter obvium. Vide *Burton* ad *Sophocl.* Oedip. C. 1675.

IX. Vat. Cod. p. 243. *Addaeo* hoc Ep. vindicat, quod ἄδηλον eſt in Planud. p. 203. St. 295. W. Philippus rex Macedoniae de rebus a ſe geſtis gloriatur. — Ἠμαθίη vetus Macedoniae nomen. Vide *Samium* Ep. II. T. I. p. 485. *Chriſtodor.* in Ecphr. p. 457. εὐόπλων Ἠμαθιήων. *Gatterer* Comm. de Thracia P. III. p. 69. — ἐς Ἄρεα βῆσα. primus Macedones ad arma adduxi, ſive ad gloriam belli evexi. Ἄρεος ἐπέβησα *Homerus* fortaſſe dixiſſet, ut σαοφροσύνης ἐπέβησαν Od. ψ. 13. et Il. θ. 285. τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα ἐϋκλείης ἐπίβησον. His plura ſimilia ap. eundem

reperiuntur. — V. 2. Αἰγαίην. Aegis, Macedoniae oppido, reges ſepeliebantur. *Diodor.* XIX. 52. ἔτι δὲ Κύνναν — ἔθαψεν ἐν Αἰγαῖς, καθάπερ ἔθος ἦν τοῖς βασιλεῦσι. Difertius idem in Eclogis de Virt. et Vit. T. II. p. 563. ubi vide *Valeſ.* et *Weſſeling.* — V. 3. Si quis eſt, qui ſe Philippo majorem eſſe glorietur, hoc quoque ſanguini meo debetur. Ad αἵματος intell. ἔργον. Ad Alexandrum reſpici, Philippo illuſtriorem, res ipſa docet.

X. Vat. Cod. p. 243. ἀδαίου. In Planud. p. 203. St. 295. W. *Parmenioni* tribuitur; qui error inde ortus, quod in collectione Cephalae diſtichon *Parmenionis* in Alexandrum praecedit. — V. 1. „Εἴ τις ἀείδῃ. Sic libri „omnes ſine ſenſu. Optime emendavit Bentlei ad Horat. „p. 317. εἴ τις ἐρείῃ. *quaeret, interroget, ubi ſit.*" *Br.* In Ed. pr. Flor. et Aſc. ἤν τις ἀείδῃς. ἤν etiam reliquae. *Grotius* de vulgatae lect. ſinceritate non videtur dubitaſſe, dum vertit: *Quaeris Alexandri Macetae celebrare ſepulcrum.*

ANTIGONI CARYSTII EPIGRAMMA.

¶. 244.] Vat. Cod. p. 427. Ἀντιγόνου Καρύστιου εἰς βάτραχον ἀποπνιγέντα ἐν οἴνῳ. In Planud. p. 82. St. 121. W. Ἐπιγόνου Θετταλοῦ ſive Θεσσαλονικέως nomine inſcriptum eſt. Nihil difficultatis hoc carmen habere affirmat *Opſopoeus*, quod in antiquis editionibus depravatum eſt, et etiam nunc, poſt mendas ſublatas, nonnihil obſcuritatis habet. Laboramus enim in argumento carminis, quod profecto longe aliud eſt, quam quod *Opſopoeus* ſibi finxit de rana in vinum prolapſa. Certe non de vera, ſed de ficta agitur rana, in poculo fortaſſe ſive cratere ſculpta. In illo vaſe autem, ſi recte poëtam intelligo, ſiphon fuit argenteus, unde vinum proſiliebat. Haec eſt ἀργυρέη

κρήνη, quae ranam noſtram perfundit οἰνηραῖς σταγόσι, i. e. vino. In Nymphis vero ſe jacere ait, quia vinum in cratere cum aquá miſcetur. Sic loquutus eſt *Meleager* Ep. CXIII. τοὔνεκα σὺν Νύμφαις Βάκχος φίλος. *Theocrit.* Eid. VII. 153. τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι, Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε, Νύμφαι. Jam videamus reliqua. — V. 1. κρηνὶς vulgo, qua voce de Nymphis fontium uſus eſt *Moſchus* Eid. II. 29. Κρανίδες ὠδύραντο. An alibi pro *fonticulo*, ut in Lexicis vertitur, occurrat, ignoro. κρήνη eſt in Vat. Cod. qui etiam ἐμὲ legit. — τὸν οὐκέτι μακρὰ βοῶντα. quia arte et manu facta, non viva. Simul morum et ingenii mutatio ſignificatur. Dum aquam meram potabat rana, rauca voce clamabat, ἄμουσον καὶ ἄχαρι μέλος; nunc, bacchico imbuta latice, illam ἀμουσίαν exuit. — V. 2. ἔσχεν ὕπο. Vulgo et in Vat. Cod. cujus margo obtulit lectionem a *Brunckio* in textu poſitam. — V. 3. φίλος κεῖνος. Vat. Cod. Color eſt ut ap. *Theocrit.* Eid. I. 141. τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ. *Salmaſ.* in not. ad edit. Ald. legit: κεῖμαι δὲ Νύμφαις κεῖνος φίλος. — V. 4. λυόμενος. Steph. et Wech. Veteres edd. omnes λουόμενος. Mirum, poëtam eandem vocem σταγόσιν in utroque pentametro repetere, quam aliam ejusdem ſignificationis ponere maluiſſe. Licebat enim ſcribere: λουόμενος λιβάσιν, ſive νάμασι λουόμενος. — V. 5. ἐκόμασα. Vat. Cod. — De verbo κωμάζειν vide quae dedimus ad Ep. *Philippi* LXXIX. *Sero me ad Dionyſum contuli.* — V. 6. μανίην σώφρονα μαίνεσθαι dicuntur aquae potores, qui ſpeciem enthuſiaſmi prae ſe ferentes, omnia rauco clamore implent, ſed vivida illa vi ingenii carent, quae vere diſertos, oratores et poëtas facit. Vide quae de ὑδροπόταις notavimus ad *Antip. Sid.* Ep. VIII. T. II. P. I. p. 20. et ad *Antip. Theſſ.* Ep. XLV. ibid. p. 327. — πίνουσιν. Vat. Cod.

PYTHE-

PYTHEAE EPIGRAMMA.

Servavit jejunum hoc carmen *Athen.* L. XI. p. 465. D. ubi de iis agit, qui se plurima aurea et argentea pocula habere gloriati sint: ὧν εἷς ἐστὶ καὶ Πυθέας ὁ Ἀρκὰς ἐκ Φιγαλίας, ὃς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε· Πυθέα μνῆμα . . . Quae ducta sunt ex libro *Harmodii Lepreatae* περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων, eodem, ut mihi videtur, loco, ubi Phigalenses vinosos esse tradiderat, φιλοπότας φησὶ γενέσθαι Φιγαλεῖς. *Athen.* X. p. 442. B. — V. 4 πασσάμενος vulgo ante *Casaubonum.* πάσασθαι, ubi *possidendi* sensu gaudet, priorem constanter producit, ita ut duplicato σ non opus sit. Vide *Valcken.* ad Ammon. p. 187.

THEAETETI EPIGRAMMATA.

¶. 251.] *I.* Vat. Cod. p. 207. „Elegans hoc car„men edidit *Dorvill.* crit. Vann. p. 194. ubi patris no„men male et ex falsa conjectura scriptum αἰπιόρητος. „In membranis scriptum πτοητος, quod ex lemmate re„stituitur, quod sic se habet, εἰς Νικάνορα Μακεδόνα τὸν „Εὐποιήτου.“ *Br.* Fallitur Vir doctissimus circa lectionem codicis, quae haec est: πατὴρ δὲ πτοίητος ἐμοὶ αἰπιόρητος. *Reiskius* Anth. nr. 554. p. 68. qui nomen auctoris ignoravit, *Dorvillii* lectiones sequitur. Scriptum est carmen in binas statuas pueri et puellae, ex voto positas. — V. 1. 2. laudat *Merrick* ad *Tryphiodor.* p. 111. κείμενόν ἐστ' ὄνομα. In talibus κεῖσθαι nihil fere differt ab ὑπάρχειν, εἶναι. *Tryphiodor.* v. 286. οὔνομα κεῖται. Similia vide ad *Eveni* Ep. XIV. T. I. P. I. p. 327. — V. 4. ἡ νητώ. Ap. Lips. — Μακεδών. *Dorv.*

II. Hoc Epigramma in Crantorem servavit *Diogenes Laërt.* p. 242. unde relatum est in Append. Anth. p. 525. St. *24. W. — V. 1. Μούσαις. Carmina enim scripsit, quae Solis, in fano Minervae, obsignata deposuit, teste *Diogene* L. IV. 25. — V. 2. γήρως ἤλυθεν οὔτι πρόσω. Comparat *Casaubonus* versum *Menandri* ap. *Plutarch.* T. II. p. 119. E. ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος. — V. 3. ὑποδέξῃ vulgo. Nostrum est ex emend. *Casauboni.* — V. 4. „Interpretes, nec ipsum Menagium „offendit εὐθυμίη, quod corruptum esse, syllabarum arguit „modulus, metro repugnans. Secunda enim necessario „est longa. Reponendum εὐτυχίη." *Br.*

III. Cod. Vat. p. 322. Ex Schedis *Dorvillii* edidit *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. I. p. 433. (II. p. 528. Bip.) Prius distichon expromsit *Dorvill.* in Vann. crit. p. 641. *Reisk.* Anth. nr. 776. p. 165. (nr. 125. *Jens.*) Lemma in membranis, Εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσοφον, falsum esse videtur. Quis hic Phileas fuerit, non constat. — V. 1. ἄλλου. Cod. Vat. *T. H.* malebat ἄλλω, dorice, quia reliqua in hoc Epigrammate dorica dialecto scripta sunt. ἄλλων exhibet apogr. Guyet. et Ruhnk. γνώμη h. l. est prudentia. — V. 2. κλαίετο. *Jens.* Rumpantur invidi, si quos haec de Philea offendit sententia. Nota est imprecandi formula, κλαίειν, οἰμώζειν τινὰ λέγειν. Invidis vero talia imprecantur veteres. *Martial.* L. IX. 99. *Rumpitur invidia, quod amamur, quodque probamur. Rumpatur, quisquis rumpitur invidia. Propert.* I. VIII. 27. *rumpantur iniqui: Vicimus.* ubi vide *Burm.* *Samius* Ep. II. T. I. p. 485: ὁ φθόνος αὐαίνοιτο. — V. 3. Nihil nunc ipsum illa inter mortales parta gloria juvat, cum apud inferos omnes eodem honore fruantur. κενεὰ χάρις. de iis, quae nihil prosunt. Vid. not. ad *Meleagri* Ep. CIX. 4.

p. 118. — V. 4. Μεινῶ Θερσίτας Vat. Cod. *Suidas* in ἀτιμότερον T. I. p. 372. hunc locum sic profert vitiose:

εἰν ἀΐδᾳ γὰρ μένων Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμότερος. ubi Cod. Leid. teste *Gronovio* Emend. in Suid. p. 82. μὲν ὁ legitur. In hoc *Suidae* loco *T. Hemsterh.* primitus Νιρέως tentaverat, eleganti oppositione: et sic fere *St. Bergler* in Act. Erudit. Lips. ao. 1722. p. 162. Veram lectionem jamdudum dederat *Salmas.* Ep. de Coma p. 703. quod latuit Μίνω Θερσίτης recte emendantem *Heringam* in Obss. crit. p. 275. Formam genitivi Μίνω habet *Xenoph.* Memor. Socr. IV. 2. 33. — οὐδὲν ἀτιμότερος. ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. *Lucian.* Mort. Dial. XXV. 2. et Dial. XXIV. 2. Chiron τὴν ἐν ᾅδου ἰσοτιμίαν laudat, ut rem plane popularem. Antigone ap. *Sophoclem* in tragoedia cognomine v. 519. ὅμως ὅ γ' ᾅδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.

IV. Cod. Vat. p. 275. Planud. p. 211. St. 307. W. Historia de familia Antagorae, quae omnis eodem incendio consumta et eodem loco humata est. — V. 1. χείματος, ὥρῃ scil. Hieme quondam, noctis tempore, ignis serpens latuerat μέγαν οἶκον, magnam Antagorae familiam, vino somnoque sepultam, οἰνωθέντα. Non putem οἰωθέντα cum *Jos. Scaligero* legendum esse. — V. 2. „Ut formis descripti libri, sic calamis exarati plerique „ἐκ νυκτῶν. In uno superscriptum νυκτὸς, quod verum est. „Mutarunt ob metrum, quod in tuto est." *Br.* ἐκ νυκτῶν ἔλαθεν Vat. Cod. ἔλαθεν corrigendum putabat, ne opus esset ad caesuram confugere, *Munkerus* ad *Anton. Lib.* XIII. p. 93. ubi ἐκ νυκτῶν *noctu* interpretatur contra *Lubinum*, qui imperite *ex nocte* transtulerat. — V. 3. ἄμιγγα. Vat. Cod. — ¶. 252.] V. 5. οὐκ εἶχον διελεῖν. sic Vat. Cod. nec aliter invenit *Aldus* in Codd. suis. In Ed. pr. et Ald. pr. οὐκ εἶχον δ' εἰδεῖν. Sic Scopae convivis cubiculi ruina oppressis, *cum eos humare vellent sui, nec possent obtritos internoscere ullo modo, Simonides dicitur — demonstrator uniuscujusque sepeliendi fuisse.* ut est ap. *Ciceron.* II. de Orat. c. 86. — V. 6. ξυνὴ δ' ἦν κ.

Vat. Cod. et Codd. Aldi. — V. 7. ἀτὰρ. Quamvis omnium oſſa et cineres confuſi erant, Plutum tamen unumquemque eorum internoſcere certum eſt.

V. Cod. Vat. p. 286. Planud. p. 249. St. 361. W. ſine diverſitate lectionis. Ariſto Cyrenaeus nautas rogat, ut patri ſuo Menoni nuntient, ſe naufragio in Aegaeo mari facto, ad rupes Icarias jacere. — V. 2. ὔμμε. Vat. Cod. male. Vide *Fiſcher*. Anim. in Velleri Gr. Gr. T. II. p. 210. — V. 3. Μένωνι. Vat. Cod.

T. III. p. 131.] *VI.* Relatum in Append. Anth. Plan. p. 525. St. *24. W. ex *Diog. Laërt.* VIII. 48. p. 525. qui ex *Eratoſthene* narrat, Pythagoram εἶναι τὸν πρῶτον ἐντέχνως πυκτεύσαντα, ἐπὶ τῆς ὀγδόης καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιάδος, κομήτην καὶ ἁλουργίδα φοροῦντα, ἐκριφθῆναί τε ἐκ τῶν παίδων καὶ χλευασθέντα, αὐτίκα προσβῆναι τοὺς ἄνδρας καὶ νικῆσαι. Eandem rem, cum temporis diverſitate, narrat *Euſebius* in Chron. I. p. 50. 33. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος Ὀλυμπιάσιν ἐξεκρίθη παίδων ὡς ἁπαλός· προσβὰς τους ἄνδρας ἐνίκα κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα να. ut hunc locum probabiliter reſtituit *Scaliger* p. 419. In carmine inter ἀδέσπ. DCV. quod in eundem Pythagoram, τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην, compoſitum eſt, Cratis vocatur filius. Paſſim apud veteres confunditur Pythagoras athleta cum Pythagora philoſopho, ut monuit *Menagius* ad *Diog. Laërt.* p. 376. *Fabric.* in Bibl. Gr. T. I. p. 777. ed. *Harl.* — V. 2. *Kuhniu*s ad *Diog. L.* p. 535. corrigere conatur: πύκτην εἰ κατέχεις, Σάμιον, ᾀδόμενον. reclamante metro; nam Σάμος, Σάμιος, primam ſyllabam conſtanter corripit. κατέχεις ſincerum non videtur. Pythagorae ſtatuae haec, puto, inſcripta fuerunt: Εἴ τινα Πυθαγόρην, Σάμιον, πύκτην οἶδας, ſive ἔκλυες, οὗτος ἐγώ. — V. 3. τὰ δ' ἔργα. Si quis tibi Eleorum facinora a me in ſtadio Olympiaco perpetrata narret, tanta ſunt, ut narranti vix fidem habiturus ſis.

HERMOCREONTIS EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 411. Planud. p. 4. St. 7. W. Nymphis Hermocreon, limpido fonte reperto, munera offert. Simile eſt Epigramma, et hinc, ut videtur, expreſſum, ſed recentioris poëtae, in Anth. Lat. T. II. p. 470. CCXV.:

Nymphae ſonticulae, Nymphae, quae gurgitis hujus
Aeternum roſeo tunditis ima pede:
Lyſimachum ſervate! Sub alta maxima pinu
Numinibus poſuit qui ſimulacra tuis.

— V. 2. εἵσατο. Vulgo. In marg. Wechel. ἀντὶ τοῦ ἀνέθηκε. Praeferenda ſcriptura cum ſpiritu aſpero, judice *Dorville* in Vann. crit. p. 491. — Fortaſſe illa δῶρα ſunt ξόανα Nympharum, de quibus verbum εἵσατο proprium. — V. 3. ὑδατόεντα δόμον. *grata domus Nymphis humida Thyniaſin. Propert.* I. El. XX. 74. *domus Albuneae reſonantis. Horat.* I. Carm. VII. 12.

II. Vat. Cod. in primis poſt titulum paginis. Plan. p. 26. St. 41. W. In Cod. *Jani Laſcaris*, quem *Iriarte* deſcripſit in Catal. Bibl. Matrit. hoc carmen *Timocreonti* tribuitur. Sic etiam Ed. pr. Fl. et Ald. pr. Ἑρμοκρέοντος *Aldus* invenit in Cod. ſuo, idque recepit Ald. 2. 3. ed. Nic. Sab. et reliquae. — Mercurius viatores invitat, ut ſub platani umbra quieſcant. Conf. Ep. *Platonis* XIII. et Ep. ἀδέσπ. CCLIX. — V. 2. φύλλα δονεῖ. δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι. *Apollon. Rhod.* I. 223. — V. 3. εἵσατο. Plan. et Vat. Cod. — V. 4. ἀγροῦ. Mercurium tanquam agreſtem deum cum Pane jungit *Ariſtoph.* Theſmoph. 986. Ἑρμῆν τε νόμιον ἄντομαι καὶ Πᾶνα. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XXVII. T. I. P. II. p. 87. Agro tuendo eum praepoſitum habemus in Ep. ἀδέσπ. CCXXXV.

DIONYSII CARMINA
ET EPIGRAMMATA.

¶. 253.] *I.* Hos Hymnos unâ cum *Mesomedis* Hymno in Nemesin primus edidit *Vinc. Galilei in Dialogo della Musica antica e della moderna. Firenze* 1581. fol. ex cod. Bibl. Cardinalis Angeli, cum notis musicis, quae etiam reperiuntur in Cod. Bibl. reg. Parisin. nr. 3321. unde eos auctiores dedit *Burette Mémoires de l'Acad. des Inscr.* T. V. p. 285. et hinc *Marpurger in der Gesch. der Musik.* p. 195. sqq. Eosdem ex schedis *Galilei* edidit *Erycius Puteanus* in Hermathena. Hanoviae 1602. 8. Cap. VIII. Cum textu editionis Florentinae in omnibus conspirat is, quem *Jo. Fellius* dedit (in Appendice Arati Oxoniensis 1682. 8.) ex Cod. in Hibernia invento. Commemorat hos Hymnos eorumque partem edidit *Hercules Bottrigario* in Dialogo *Il Melone*, 1602. Interpretatus est eos *Fr. Sneedorf.* in Commentat. de Hymnis Vet. Gr. Hafn. et Lips. 1786. 8. — Superscriptum est lemma in Cod. Parisino: Ἴαμβος Βακχεῖος. Metrum in priore hoc Hymno sic se habet:

1. ⏑– ⏑–⏑– ⏑– jambicus dimeter acatal.
2. –– ⏑– ⏑– – jambic. dimeter catal.
3. Ut vers. primus.
4. Ut vers. secundus.
5. –⏑⏑ –⏑⏑ – dactylicus trimeter catal.
6. –– ⏑⏑– ⏑⏑– – anapaest. dimet. catal. sive paroemiacus.
7. –⏑⏑ –⏑⏑ – ut vers. quintus.
8. –– ⏑⏑– ⏑⏑– ⏑ ut vers. sextus.
9. –⏑ –⏑ –⏑ – trochaïcus dimeter catal.

— V. 3. αὔρη. Qui se deorum praesentiam sentire putant, divina aura afflati dicuntur. *Aristoph.* in Ran. 316. καὶ δᾳδῶν γέ με Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. ubi Schol.

ὅτι καὶ δᾷδας οἱ μύσται ἔφερον καὶ θεία πνοή τις ἐξ αὐτῶν ἐφέρετο. De Baccho poëtarum praeside *Callimach.* Ep. XVII. ᾧ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος. — V. 4. φρένας δονείτω. perturbet animum. *Bion* Eid. IV. 5. νόον ἔρωτι δονεύμενος. *Sappho* fragm. III. Ἔρος μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. *Agathias* XXIV. πάντων ἐκδεδόνηντο θοαὶ φρένες. Plura hujus generis collegi in Animadv. in Carm. Theocriti p. XXII. — V. 5. Καλλιόπα. Oxon. et mox προυκαταγε τι idem. Nostrum est in Cod. regio. — V. 7. μυστοδότα. De Musarum mysteriis accipe. *Aristoph.* Ran. 359.

II. Hymnus in Apollinem. Scriptus est hic Hymnus versibus anapaesticis, quorum sedecim sunt paroemiaci:

– – – – – – –
⏑⏑– ⏑⏑– ⏑⏑– –
–⏑⏑ –⏑⏑ –⏑⏑ –

octo logaoedici:

⏑⏑– ⏑⏑– ⏑⏑– ⏑–
– –

nonnisi unus ab anapaestico numero penitus abhorret. Vers. 9. enim, ut vulgo legitur, sic se habet:

– – ⏑– ⏑⏑⏑ – –

Sed lectio nonnihil depravata videtur. — V. 1–6. desunt in edit. Flor. et Oxon. Apollinem poëta sibi fingit appropinquantem, imitatus initium Hymni *Callimachei* in Apollinem. Deo autem praesente omnis rerum natura sacro horrore perfunditur, omnia profundo silentio teneri vult poëta. Εὐφημείτω πᾶς αἰθήρ. Solemnibus verbis sacerdotes, sacri initio, silentium indicentes, populum jubent εὐφημεῖν, i. e. σιωπᾷν, ut interpretatur *Schol. Sophocl.* Oedip. Col. 136. Cf. *Ez. Spanhem.* ad Hymn. in Apollin. 17. p. 90. *Dionysio* obversabatur *Aristoph.* in Thesmoph. 39. εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς Στόμα συγκλείσας. — Ἐχέτω δὲ πνοιὰς νήνεμος αἰθήρ, Κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω Γλαυκόν. — Πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω, Θηρῶν

δ' ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων Μὴ λυέσθων. — V. 3. πόντος. *Callimach.* H. in Apoll. 18. εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ Ἢ κίθαριν ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου. *Theocrit.* Eid. II. 38. praesente Hecate σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται. Anthol. Lat. T. I. p. 643. *Ecce tacent voces hominum, strepitusque viarum, Et volucrum cantus, turbaque fida canum.* — V. 6. ἀχέτας. deus vocalis et canorus. Hoc sensu κηρόπλαστος δόναξ ἀχέτας ap. *Aeschyl.* Prometh. 578. Vulgo sic vocatur cicada vocalis. Vide *Intrpp. Hesychii* v. ἀχέτας. — V. 7. Aurorae pater Apollo ex physicis rationibus, quia ex Solis radiis Aurora progignitur. Mirum vero epitheton χιονοβλεφάρου, candidis oculis insignis, i. e. splendidae simpliciter. Insequitur Apollo roseum Aurorae currum, ipse alatis equis invectus. διώκειν ἅρμα, ἵππους, auriga plerumque dicitur, cum equos incitat; sed hujus loci paulo diversa est ratio. — V. 10. χρυσέαις ἀγαλλ. κόμαις. *Pindar.* Isthm. VII. 69. ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ θάλλων, Λοξία. Apollo χρυσοκόμας ap. eundem Ol. VI. 71. et passim. — ¶. 254.] V. 11. νῶτον οὐρανοῦ. Sic *Euripides* in Electr. 730. Sol τὰ ἕσπερα νῶτ' ἐλαύνει Θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ. et ap. *Schol. Theocriti* Eid. II. 166. ὦ νὺξ ἱερὰ Ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις Ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ' Αἰθέρος ἱερᾶς Τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου. Similia vide ap. *Rittershus.* ad *Oppian.* Hal. I. 60. ubi translatas verbi νῶτον significationes recenset. — ἀπείριτον. *Orpheus* H. in Solem v. 7. ῥόμβου ἀπειρεσίου δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων. — Ed. Oxon. habet ἀπείρατον. Cod. Paris. ἀπείρητον. — V. 12. ἀκτῖνα ἀμπλέκων, explicans radios per coelum; sive, tibi radios circumdans, radiis caput ornans. αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει, Μαρμαρυγαί τε ποδῶν καὶ εὐκλώστοιο χιτῶνος. Hymn. Homer. in Apoll. Pyth. 24. Ibid. Hymn. XI. 10.:

— λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ
αἰγλῆεν στίλβουσι, περὶ κροτάφοισί τ' ἔθειραι
λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχουσι πρόσωπον.

— V. 13. πολυδερκέα. Oxon. — V. 14. ἑλίσσων. luminis tui ſplendorem circa terram agens. *Euripid.* Phoeniſſ. 3. χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις, Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα. — Ibid. V. 16. ἀπέρατον. — V. 17. Stellas choros agentes ſibi fingebant veteres. *Euripides* ap. *Clem. Alex.* Strom. V. p. 717. et *Euſeb.* Praep. Ev. XIII. p. 681. E. ſummum deum celebrat, περὶ ὃν μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία Νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτος δ' ἄστρων Ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει. Huc refer etiam *Orpheum* H. in Stell. VI. 4. ἐγκυκλίοις δίναισι περιθρόνια κυκλέοντες. *Varro* ap. *Non.* VI. 16. *Repente noctis circiter meridiem Cum pictus aër fervidis late ignibus Coeli choreas aſtricas ostenderet.* Hinc apparet, quam apte cl. *Heinrich* h. l. emendaverit:

κατ' Ὄλυμπον ἄτακτα χορεύει.

in notis ad *Muſaeum* p. 120. comparans *Tibullum* II. 1. 88. *Ludite, jam nox jungit equos, currumque ſequuntur Matris laſcivo ſidera fulva choro.* Certe ſaltatio ἄτακτος — magnae ſcilicet et innumerae fere turbae, ὄχλου ἀκρίτου — bene convenit cum cantu remiſſiore, μέλει ἀνέτῳ, quem ſtellis poëta tribuit. Alii eandem aſtrorum choream εὔτακτον appellant; ut *Lucian.* de Saltat. c. 7. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων — καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία καὶ εὔτακτος ἁρμονία. T. V. p. 127. ed. Bip. — V. 20. Φοιβηίδι. Moventur aſtra ad Apollinis lyram. *Orpheus* H. XXXIII. 16. σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ Ἁρμόζεις. Quod hoc loco Apollini, idem Hymn. X. 5. Pani tribuit: ἀστροδίαιτε Ἁρμονίαν κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῇ. — V. 21. γλαυκὰ diſplicet cl. *Heinrich* ad *Muſaeum* p. 121. idque in λευκὰ mutandum cenſet. Apud *Muſaeum* certe v. 57. Luna eſt λευκοπάρῃος. Sed nihil mutandum. *Ageſianax* ap. *Plutarchum* de Facie in Orbe Lunae T. II. p. 910. (930.) E. de Luna:

πᾶσα μὲν ἥδε πέριξ πυρὶ λάμπεται, ἐν δ' ἄρα μέσσῃ
γλαυκότερον κυάνοιο φαείνεται, ἠΰτε κούρης
ὄμμα καὶ ὑγρὰ μέτωπα.

et *Empedocles* ap. eundem p. 929. C. εὖρος γλαυκώπιδος μήνης. In talibus γλαυκὸς fulgorem significat. γλαυκὴν ἀῶ dixit *Theocrit.* XVI. 5. et *Himer.* Eclog. XIII. 37. p. 238. γλαυκοὶ δὲ ἀστέρες ἀνίσχοιεν, φαιδρῷ φωτὶ τὴν ἀναγωγὴν καταυγάζοντες. — V. 22. Luna choros stellarum ducit, ut maxima omnium. *Theocrit.* Eid. II. 165. Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί. — χόρον est in marg. edit. Galilei. χρόνον habet edit. Oxon. et Paris. Quid sit χορὸς ὥριος, non plane perspicio. An sic vocantur stellae, quia tempora anni moderari et temperare putantur? An ὥριον pro ὡραῖον positum, pulchrum, fulgentem chorum significat? De *Orione* cogitavit *Sneedorf*; sed hic est Ὠρίων, non Ὥριον. Nec video, quomodo verborum syntaxis ejusmodi interpretationem ferre possit. — V. 23. Luna bigis vecta ap. *Callimach.* H. in Dian. v. 140. sq. Juvencis vehitur ap. *Ausonium* Epist. V. 3. *Tertia fissipedes renovavit Luna juvencas.* *Fulgentius* Mythol. L. I. p. 24. ed. *Munk.* *Astrigeroque nitens diademate Luna bicornis Bullatum bijugis conscenderat aethera tauris.* ubi vide *Munkerum.* — V. 24. γάννυται. Oxon. Paris. quod metrum respuit. — V. 25. πολυοίμονα. Flor. Oxon. Paris. πολυείμονα emendavit *Burette* vertitque: *Et son coeur, plein de bonté, se réjouit, lorsqu'en faisant son tour, elle étale une parure variée.*

III. Vat. Cod. p. 291. Διονυσίου Ἀνδρίου. Edidit *Reiske* Anth. nr. 750. p. 154. *Jens.* nr. 99. Dubitare possis, an integrum sit carmen. Poëta loquitur et vino et imbre madidus. Se Jovi et Baccho simul in eum irruentibus parem esse negat. Color fere ut apud *Rufin.* Ep. XXIII. — V. 2. βροτῶν vitiose Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 585. Posterius distichon edidit *Salmas.* ad Solin. p. 674. A. comparans Epigr. ἀδέσπ. XIII. T. III. p. 153. quod fecit post eum *Toup.* in Cur.

Nov. p. 173. Integrum carmen edidit *Wolf.* ad fragm. Sapphus p. 237. Verſum quartum cum parte tertii laudat *Wetſten.* ad N. T. I. p. 487. Color hujus Epigr. ductus ex Ep. *Callimachi* VIII. p. 463. — V. 1. „Pueri „nomen Ἄκρατος. ἄκρατον autem *vinum* ſignificat. Hinc „acumen et venuſtas Epigrammatis. Male itaque Tou-„pius Cur. nov. in Suid. p. 18. [173.] Ἄκρατε mutat „in Ἄρατε, contra codicis auctoritatem.“ *Br.* In membr. Vat. ἄκραιτε habetur. Luſus eſt in nomine pueri. Si me amabis, Acrate, Chio vino ſis ſimilis, opto, et Chio etiam ſuavior; ſin alium mihi praetuleris, in acetum te mutari volo. Pro στέρξεις ap. Lipſ. marg. στέρξαις offert. — V. 2. χείω καὶ χεῖον. Vat. Cod. — V. 3. βαιὴ Vat. Cod. Pro κρίναις, quod eſt in membranis, Analecta κρίνῃς exhibent, quod *Br.* in Lectionibus corrigit. — V. 4. ὁ ξηρῷ diviſim apogr. Lipſ. ὀξηρῷ recte habent membranae, *Salm.* et *Wolf.* — „Cod. τυφόμενος. Et ſic Sal-„maſius, qui hoc diſtichon protulit in Plinianis p. 674. „ſed in Cod. τερπόμενος emendaverat, quod altero qui-„dem praeſtat, ſed genuinum non eſt. Veram lectio-„nem reſtituit *Toup.* l. c. φυόμενος.“ *Br.* τερπόμενος habet *Wetſten.* l. c. quod eſt in marg. ap. Guyet. cum interpretatione: *culex gaudens dolio ſicco.* (quaſi ὁ ξηρῷ legiſſet horum verborum auctor.) Eſt genus culicum, qui aceto gigni putantur. Laudat *Schneiderus* in Peric. crit. p. 23. ubi hoc carmen repetivit, *Ariſtotel.* H. A. V. 19. Οἱ δὲ κώνωπες ἐκ σκωλήκων, οἳ γίγνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ὄξος ἰλύος. IV. 8. Ὁ δὲ κώνωψ πρὸς οὐδὲν γλυκὺ προστρέχει, ἀλλὰ πρὸς τὰ ὀξέα. Adde Geoponica L. VI. 12. τρεπομένων τῶν οἴνων κώνωπες ἀναφύονται, et quae laudat *Schneiderus* ad *Aelian.* H. A. II. 4. p. 42. Hoc culicum genus *cauponarum animalia* appellavit *Plin.* H. Nat. IX. 47. eosque *per popinas latitare* dixit Adrianus ap. *Aelium Spart.* T. I. p. 157. ubi videndus *Salmaſius.*

V. Cod. Vat. p. 99. Διονυσίου σοφιστοῦ. Eandem inscriptionem habet in Plan. p. 478. St. 621. W. — V. 1. ἢ τὰ ῥόδα, πωλοῦσα scil. Scriptum enim hoc carmen in puellam rosas vendentem. Inepte *Opsopoeus* vertit, quasi scriptum esset ἢ τὰ ῥ. — V. 2. σὺν ἀμφότερα. Vat. Cod. Fortasse hoc distichon obversabatur *Stratoni* Ep. VIII.

¶. 255.] *VI.* Vat. Cod. p. 141. Edidit hoc carmen *L. Holsten.* ad *Steph. Byz.* p. 327. *Kuster* ad *Suidam* v. ἀγροτέρας T. I. p. 39. ubi vers. 3. excitatur, et iterum v. πρῶνες T. III. p. 217. ubi Lexicographus vers. 2. cum parte praecedentis protulit. *Reiske* in Anth. nr. 397. p. 1. Dionysius Herculi clavam ex oleastro dedicat. — V. 1. Quaedam apogr. πολύλλιτον habent. πολύλλιθον habent membr. Vat. *Holsten.* et *Kuster.* quos *Reiskius* sequi noluit; suam conjecturam πολύῤῥυτον Codicis lectioni temere praeferens. Urbs Trachin nomen a saxosa regionis natura traxisse, auctor est *Stephan. Byz.* l. c. quem exscripsit *Eustath.* ad Il. p. 242. 27. Vide not. ad *Euphorion.* Ep. II. T. I. P. II. p. 178. Exstructa fuit haec urbs ab Hercule. *Strabo* IX. p. 428. *Thucyd.* III. 92. Conf. *Athen.* X. p. 461. F. et p. 462. A. Fortasse tamen Trachis h. l. ob eam tantum caussam commemoratur, quod Hercules ibi habitavit. Vide *Schol. Sophocl.* in Trachin. 39. *Hesiod.* Scut. Herc. 353. — Οἴτην. Oetam Hercules inter deos relatus viscre putatur, quia in hoc monte concrematus est. — V. 2. ἀεένδρου et πατεῖ male *Holsten.* Vitiose etiam ἐνδένδρου *Salmas.* ad Solin. p. 568. Φολόη mons in Arcadia. *Antip. Sidon.* Ep. XIX. Ibi Hercules, cum ap. Pholum esset, Centauros superavit. Cf. *Apollodor.* II. 5. 4. — πατεῖς. *Euripides* in Telepho ap. *Dion. Halic.* T. II. p. 59. ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον Πᾶν ἐμβατεύεις. πατεῖν enim, ἐμβατεύειν, ἔχειν et εἰληχέναι dii dicuntur loca, ubi honore habentur. *Soph.* Oed. Col. 678. ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ Διό-

νυσος ἐμβατεύει. Rhefus 224. Λυκίας ναὸν ἐμβατεύων. Vide not. ad *Pofidipp.* Ep. II. T. II. P. I. p. 135. *Abrefch.* ad *Aefch.* T. I. p. 205. *Valcken.* ad *Herodot.* VII. p. 535. 99. πατεῖν, pro *verfari* in aliquo loco, eft ap. *Sophocl.* in Phil. 1060. χαῖρε τὸν Λῆμνον πατῶν. *Theocrit.* Eid. XVIII. 20. οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα. — V. 3. τοί. *Holft.* et *Kuft.* ἀγροτέρας *Suidas.* — ἐλαίης ἀγροτέρης ῥόπαλον. Cf. *Theocrit.* Eid. XXV. 207. et Eid. VII. 18. ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω Δεξιτερᾷ κορύναν. *teretem olivam* ejusmodi clavam appellat *Virgil.* Ecl. VIII. 16. De baculo oleagino dedimus quaedam ad *Leonidae Tar.* Ep. XI. T. I. P. II. p. 72. fq.

VII. Vat. Cod. p. 446. fine auctoris nomine. *Dionyfio* tribuit Plan. p. 8. St. 15. W. In quem heroëm confcriptum fit, non conftat. — μελισσοβότου. Non propria, fed allegorica fignificatione videtur dictum. Apibus enim poëtae et Mufae ipfae comparantur. Vide in Exercitatt. crit. T. II. p. 132. fq.

VIII. Bis legitur in membranis Vat. p. 279. Διονυσίου· εἰς Σατύραν ἢ Ἀγχίτοκον ἐν Τύρῳ τελευτήσαντα. et iterum p. 322. Διονυσίου εἰς Ἀγχίτοκον Σατύραν. ζήτει. Sine auctoris nomine Planud. p. 209. St. 305. W. — V. 1. Σατύραν. Vat. Cod. utroque loco. σάτυρον. Plan. ἀγχιτόκον legit *Brodaeus*, ut fit, prope natum, quia Sidonii Tyriis vicini funt. Vide an legendum fit:

Ἀρτιτόκον Σατύραν Ἀΐδας λάχε.

Tymn. Ep. VI. T. I. p. 506. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ὤλετο δαιμονίη Ἀρτιτόκος. — V. 2. ἔκρυψε. Vat. Cod. loco pr.

IX. Vat. Cod. p. 320. Διονυσίου Ῥοδ. ἐπί τινι Ῥοδίῳ νέῳ τελευτήσαντι· μήποτε δὲ Φαινόκριτος ὀνομάζεται. Dionyfius Thrax, qui Pompeji Magni aevo Romae grammaticam docebat, cognomine Rhodii appellabatur, tefte *Strabone* L. XIV. p. 655. Vid. *Meurf.* in Rhodo p. 95. fq.

Alius eſt Dionyſius Rhodius, Muſonii filius, Periegeſeos auctor. — Legitur hoc carmen etiam in Plan. p. 282. St. 408. W. — V. 1. πόλις Ἰαλύσοιο. In inſula Rhodo, ab Ialyſo condita. *Homer.* Il. β. 656. *Strabo* XIV. p. 655. In Plan. ἠλυσίοιο legitur. *Agros Elyſios* etiam *Grotius* vertit. — V. 4. δρεψάμενος σοφίην. Ep. in Stat. Athl. XIII. ἀμφοτέρων κύδεα δρεψάμενος. *Pindar.* Ol. α. 20. δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν. — V. 4. Similiter *Theocrit.* Eid. I. 72. de Daphnide: τῆνον χὡ 'κ δρύμοιο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα. Cf. *Nonn.* Dionyſ. XV. 406. Inepte *Brodaeus* γλαῦκες de Athenienſibus interpretatur. — V. 5. ἐπ' ἐσσομένοισιν. Plan. κοιδοῖς Vat. Cod. quod verum eſſe judicat *Brunckius*, ita ut φθέγξεται paſſiva ſignificatione accipiatur. Nihil ſimile a futuris vatibus cantabitur, quale tu ceciniſti, ſcil. Eodem ſenſu vulgatum ἀοιδὸς explicari poteſt.

X. Vat. Cod. p. 219. Διονυσίου Κυζικηνοῦ, ut etiam in Plan. p. 285ᵇ. St. 420. W. In Eratoſthenem Cyrenaeum, Alexandriae ſepultum. — V. 1. πρηΰτερον γῆρας. Lenis et mitis ſenectus. Eratoſthenes vitam produxit ſupra annum octogeſimum et ſecundum. *Lucian.* in Macrob. fin. T. VIII. p. 130. Bip. Cf. *Joſ. Scaliger.* ad Hieron. Chron. p. 139. νόσος ἀμαυρὴ nove dictum. Accipiendum videtur ſignificatione transitiva, μαραίνουσα, ἀναιροῦσα. *Heſych.* ἀμαυροῖ. ἀναιρεῖ. μαραίνει. Eleganter autem, eadem metaphora ſervata, ἀμαυρὴ ἔσβεσεν. Omnino ſuaviſſima eſt hujus diſtichi oratio. — V. 4. „In Planudea legitur: οὐ δὲ Κυρήνη μαινὰς ἐπ' ἀτρύτων ἐκτὸς ἔδεκτο τάφων. „ἐκτὸς in ἐντὸς mutandum eſſe, vel lippus vidiſſet, et monuerat Heinſius: [et Joſ. Scaliger in not. mſc.] μαινὰς „interpretantur de Cyrene Nympha, inepte. μαῖά σ' „repoſuit Ericus Hubertus van Eldick in elegantiſſimo „Suſpicionum ſpecimine. [p. 27. ſq.] Sed non adhuc „ſanata omnia hujus verſus ulcera: quid enim eſt ἐντὸς „ἔδεκτο ἐπ' ἀτρύτων τάφων? Superflua eſt praepoſitio ἐπί.

„Tum epitheton ἄτρυτος sepulcro tributum, res est pene „absurda. In Vat. Cod. scriptum una voce ἐπειυτρύτων, „quod corruptelae indicium est. Scribendum: μαῖά σε „πατρῴων ἐντὸς ἔδεκτο τάφων." *Br.* Praeclara emendatio; sed quae cl. editor de Vaticana scriptura ait, falsissima sunt. In nostro certe Apogr. quod ubique ipsam membranarum scripturam exhibet, legitur: μαῖνά σ' ἐπ' ἀτρύτων ἐκτός.

T. II. p. 529.] *XI.* Vat. Cod. p. 533. *Dionysio* vindicavit hoc distichon, quod in Plan. p. 153. St. 223. W. ἄδηλον est. Frigide luditur in voce χοιρίδιον, quod porcellum significat. Fures χοιρίδιον de praeda immolantes, cum non *suum* (ἴδιον), sed alienum immolent, χοῖρι tantum, sublato ἴδιον, mactare dicuntur. Ipse porcellus loquitur. — V. 2. φανερῶς. cum vestrum non esse probe noveritis.

XENOCRITI EPIGRAMMA.

¶. 256.] Vat. Cod. p. 249. Planud. p. 254. St. 367. W. Lysidice, cum patre Aristomacho ad nuptias contrahendas trans mare navigans, maris tumultu perterrita, e nave excidit. Quum in fluctibus periisset, pater ei cenotaphium exstruxit. — V. 1. χαῖται σοι στάζουσιν. Eodem colore *Propert.* L. II. 20. init. *Vidi ego te in somnis fracta, mea vita, carina Ionio lassas ducere rore manus: Et quaecunque in me fueras mentita fateri: Nec jam humore graves tollere posse comas.* De naufrago Ceÿce *Ovid.* Met. XI. 691. *Pallentem, nudum, et adhuc humente capillo Infelix vidi.* Cf. ibid. v. 656. — δύςμορα. Vat. Cod. Mox idem ναυηγέ. — V. 3. δείσασα. Fere ut Helle ap. *Lucian.* Dial. Mar. IX. 2. T. II. p. 112. Bip. Euro-

pa ap. *Horatium* III. Carm. XXVII. 26. *ſcatentem Belluis pontum mediasque fraudes Palluit audax*. Cf. eundem I. Carm. III. 17. ſqq. — V. 5. χθόνα Κύμην. Vat. Cod. quod *Brunckius* tacite emendavit, ſecutus, ni fallor, judicium *Salmaſii*, quem ſic emendaſſe reperio in libro Lennepiano. Hanc lectionem confirmat lemma, ubi eſt: Εἰς Λυσιδίκην ναυηγήσασαν Κυμαίαν. Vulgo Ταρσὸν legitur. — V. 7. 8. Hoc diſtichon ſeparatim legitur in Vat. Cod. cum lemmate: Εἰς τὴν θυγατέρα Ἀριστομάχου ναυηγήσασαν. — V. 8. οὔτε κόρην. Similis color in Ep. *Antiphanis* IX. ἣν δὲ γυναῖκα Ἐλπὶς ἰδεῖν, ἄφνω ἔσχομεν οὐδὲ νέκυν.

ATHENAEI EPIGRAMMATA.

¶. 257.] *I.* Hoc Epigramma, quod in Vat. Cod. p. 442. et in Plan. p. 11. St. 20. W. auctoris nomine caret, *Athenaeo* τῷ ἐπιγραμματοποιῷ diſerte tribuitur ap. *Diogen. Laërt.* VI. 14. et VII. 30. Stoicorum dogmata inſigni laude ornantur. — V. 1. παναριστοι Vat. Cod. a pr. man. Vulgatum στωϊκῶν primum a *Brunckio* ex membranis Vat. emendatum eſt. — V. 3. τὰν ἀρίσταν ἀρετὰν ψυχᾶς. Vat. Cod. — ἅδε. Virtus ſola vitam hominum ſervat. — V. 4. βίοτον. Plan. ῥύσατο Ed. pr. Flor. Ald. et Junt. Reliquae omnes edd. omnesque codd. ῥύσατο, quod *Meibomius* in ῥύσσατο mutavit: temere. Quod enim metro timet, id nihil eſt. Priorem producit ῥύσατο, ita ut literae ſibilantis duplicatione minime egeat. *Euripid.* Alceſt. 11. Ion. 1298. 1565. Iphig. in Aul. 1383. — πόλιος. Vat. Cod. — V. 5. ἡδὺ πάθημα. Vat. Cod. Voluptas, quam alii ſummum vel finem bonorum exiſtimant. — V. 6. ἡ μία τᾶς Μ. ἤνυσε θ. Vat. Cod. ἤνυσε omnes habent; *Meibomius* ἤνεσε emendavit. Una filiarum Mnemoſynes, quae voluptatem laudavit,

eſt

eſt Erato, quam *Athenaeus* invocat L. XIII. p. 555. B. τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον μέλλων κατατάττειν, et *Apollon. Rhod.* L. III. init.

II. Servavit *Diogenes Laërt.* X. 12. p. 609. unde relatum eſt in Append. Anthol. Plan. p. 525. St. *24. W. Commendat poëta mortalibus, ab inſatiabili cupiditate in graviſſima mala irretitis, Epicuri praeceptum: naturam paucis contentam eſſe, cupiditatem contra infinitam. *Plutarch.* T. II. p. 524. E. *Solonis* dictum afferens, πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισι, addit haec: ἐπεὶ τοῖς γε νοῦν ἔχουσιν ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὥρισται, καὶ τὸ τέρμα πάρεστι τῆς χρείας, καθάπερ κέντρῳ καὶ διαστήματι περιγραφόμενον. Similia ex Epicuri mente dicta affert *Menagius* p. 481. Quibus addendus eſt locus in *Senecae* Epiſt. XVI. ex Epicuro petitus: *Si ad naturam vives, nunquam eris pauper: ſi ad opinionem, nunquam dives. Exiguum natura deſiderat, opinio immenſum. — Naturalia deſideria finita ſunt: ex falſa opinione naſcentia, ubi deſinant non habent. Nullus enim terminus falſo eſt. Via eunti aliquid extremum eſt: error immenſus eſt.* — V. 1. τί χεῖρονα. *Diog.* — V. 5. Νεοκλῆος τέκος. Epicurus.

ARISTONIS EPIGRAMMATA.

¶. 258.] *I.* Vat. Cod. p. 200. Planud. p. 438. St. 571. W. Coquus, ſervitutis jugo excuſſo, Mercurio artis ſuae inſtrumenta dedicat. Conf. *Philippi* Ep. XIII. — V. 2. κλᾶδα συῶν. Hoc quid ſit, ignoro equidem. Inſtrumentum fuiſſe videtur, quod aſſandis apris adhibebatur. — V. 2. ἐτνοδόνον. Vide quae notavit *Brunckius* ad *Leonid. Tar.* Ep. XIV. 6. T. I. P. II. p. 78. Vat. Cod. habet ἐτνοδότον. In Planudea ἐτνοδόκον legitur. Sic etiam *Suidas* habet v. τανάχαλκος T. III. p. 428. ubi vitioſe

exhibetur: τανάχαλκόν τε λέβητα Σὺν πελέκει, καὶ τὰν ἐπιδόκον κορύναν. Planudeae lectio fucum fecit *Kustero*, qui in *Schol. Aristoph.* Eqq. 980. ubi hoc hemistichium laudatur sic: τὰν ἐπιοδόνον τορύναν, male scripsit ἐπιδόκον. — V. 3. πτερῖναν ῥιπίδα hinc excitat *Suid.* T. III. p. 221. — τὰν ἄχαλκον. Vat. Cod. antiquo errore, qui etiam *Suidam* in errorem duxit. — V. 5. *Suid.* in ἀρυστρὶς T. I. p. 340. partem hujus versus laudat; reliqua verba cum vers. sq. in μαγῆα T. II. p. 478. In Planud. μαγεῖαν σπόγγον legitur. In ora cod. *Jani Lascaris* μαγῆα. ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ μάσσω, τὸν ἀπομάσσοντα. In Vat. Cod. μαγεῖα. Veram lectionem vidit etiam *Jos. Scaliger.* Quatuor res sunt, quae in hoc disticho enumerantur: ζωμήρυσις, ὀβελοὶ, κοπὶς et σπόγγος. Spongiae κοπὶς erat imposita. — V. 7. 8. *Suidas* in θυεία. ἡ ἴγδη. T. II. p. 210. Iterum initium v. septimi laudat in ἀλετρίβανος. — λέγεται δὲ καὶ ἀλότριψ. T. I. p. 207. quae glossa descripta est ex *Schol. Aristoph.* Pac. 258. Est biceps pistillum. θυίαν Vat. Cod. a pr. man. — V. 9. „σύψοπόνος. Vat. Cod. et unus Planudeorum. Suidas ὠψοπόνος, quod doricum esset, ου in „ω contracto." *Br.* Laudat hoc distichon *Suid.* T. II. p. 775. — ἀπ' ἀσάμενος. Vat. Cod.

II. Vat. Cod. p. 199. Planud. p. 48. St. 70. W. Ad mures in paupere tugurio frustra cibum quaerentes. Conf. *Leonid. Alex.* Ep. XXX. p. 196. — V. 3. laudat *Suid.* in ἀποδρέψεσθε T. I. p. 274. in ἰσχὰς T. II. p. 156. et iterum cum sq. versu in συχνὸν T. III. p. 414. ubi vitiose exhibetur δρέψασθαι αὔην. — τυροῦ Vat. Cod. — V. 4. Si sana est scriptura, ad δεῖπνον subaudiendum est ἕξετε. Sed minima mutatione scribendum videtur:

καὶ δείπνων συχνὸν ἄπο σκύβαλον.

copiosis ciborum reliquiis vescemini in domo locuplete, velut in ea, in quam mus ille urbanus ap. *Horatium* II. Serm. VI. 107. amicum duxerat:

— rubro ubi cocco
Tincta super lectos canderet vestis eburnos,
Multaque de magna superessent fercula coena.

Sunt autem haec verba δείπνων συχνὸν ἄπο σκύβαλον, ut omnia in hoc carmine, expressa ex *Leonida* supra laudato, ἀποδειπνίδιον γευσάμενος σκυβάλου. i. e. σκυβάλου ἀπὸ δείπνων. — V. 5. βύβλοισι. Vat. Cod. — V. 6. κλαύσετε. omnes vett. edd. κλαύσεσθ' emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. quam emendationem confirmat Vat. Cod. *Si iterum dentes in libros meos acueritis, cum magno vestro malo intelligetis, vos infaustam in mea domo commessationem agere.*

III. Vat. Cod. p. 279. Edidit *Reiske* Anth. nr. 739. p. 151. (nr. 88. *Jens.*) In anum vinosam, quae, cum mustum e lacu hauriret, praeceps in eum incidit mustoque submersa est. Vehementer depravatum est hoc carmen in membranis. — V. 3. Vat. Cod. ἠδ' ἀπὸ ληνοῦ Πῶμα κύκλῳ πιεῖν πλησαμένη κύλικα. *Reiskius* dedit ἦλθε et reliqua ut *Br.* In notis varia comminiscitur. *Salmasius* in marg. cod. Guyeti sic corrigit: ἠδ' ἀπὸ ληνοῦ Πῶμα πυκῶσα πιεῖν πληθομένη κύλικι Πλὴν δ' ἀρύσαι μογερὰς ἔκαμεν χέρας, quod me fateor non intelligere. *Cornelius de Pauw* in apogr. suo ἦκ' ἀπὸ λ. legit; deinde verba sic conjungit: ἦκ' ἀπὸ ληνοῦ πλησαμένη κύλικα πιεῖν κύκλῳ νεοθλιβὲς πῶμα Βάκχου. *clam venit calicem e torculari impletura ad bibendum in orbe recens pressum Bacchi liquorem.* Pro πιεῖν idem in metri gratiam πίνειν corrigit. His conaminibus inveteratum hujus loci ulcus non sanatur, quod est in verbis

πῶμα κύκλῳ πιεῖν — —

quorum apices rimando verisimilem mihi lectionem elicuisse videor hanc:

λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἐπὶ ληνοῦ
πῶμα γλυκὺ, κλοπίμην πλησαμένη κύλικα.

clam venerat ad dulcem et recens pressum laticem in Bacchi torculari, ubi furtivum implebat calicem. Vocabuli κλοπίμην vestigia sunt in κλωπιειν: nec κλοπίμην κύλικα ab *Aristonis* elegantia alienum videri potest. *Quintus Macc.* Ep. X. ἦν δὲ χερὶ ψαύσῃς κλοπίμῃ μόνον. Adde quod sic nulla verborum transpositione opus est. Vir doctus in Ephem. Lit. quae prodierunt Jenae 1795. nr. 45. acute conjecit, legendum esse, πῶμα πιεῖν, κυάθῳ κτλ. κ. *Cyathus enim fuit vas figlinum, aeneumve, quo vinum hauriebatur e cratere, et in pocula fundebatur,* quae sunt verba *Fischeri* ad Anacr. p. 219. Sed sic muliercula, furtim mustum ablatura, paulo majore cum apparatu, quam res pati videtur, ad torculare accessit. — ¶. 259.] V. 5. πρὶν δ' ἀρύσαι. Mirum est, quod mulier nostra, priusquam hausisset, fatigata est, ἔκαμε χέρα. Putabam

πρὶν δ' ἀνύσαι — —

re nondum ad finem perducta. Mox Cod. Vat. legit: γρηῦς δὲ παλαιὴ ὡς ναῦς ὑποβρύχιος. quod *Reiskius* verum putabat, de metro violato securus. *Br.* dedit emendationem *Salmasii*, quae in marg. ap. Guyet. reperitur et omnem difficultatem tollit. Verum enimvero γραῦς eo loco positum, quo a Vat. Cod. collocatur, elegantiam quandam habet, et alia superest vitii tollendi ratio. Nam emendari potest:

γραῦς δὲ, παλαιὴ
νηῦς ὅπως, βρύχιος ζωρὸν ἔδυ πέλαγος.

In hac lectione etiam corruptelae fons et origo manifestius apparet. βρύχιος idem quod ὑποβρύχιος, quam vocem, magis sibi notam, agnoscere putabat librarius in syllabis ὅπωςβρυχιος. *Hesych.* βρύχιον. ὑποβρύχιον. βυθιζόμενον. Vide *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 67. In Analectis non recte distinguitur post ὑποβρύχιος, quod arcte cum ἔδυ cohaeret. *Dionys. Halic.* Ant. Rom. II. p. 89. ᾤχετ' ἂν ὑποβρύχιος ἡ πόλις. *Pausan.* IV. p. 328. ὑποβρύχιον

κρύψειν τὴν Μεσσήνην τὸν πάντα αἰῶνα. *Polyb.* I. 37. 2. ὑποβρύχια ἐγένετο τὰ πλοῖα. — ζωρὸν πέλαγος, lacum mufti meraci plenum. — V. 7. ἐπὶ τύμβον ἀ. θ. σῆμα. Vat. Cod. σῶμα habet ap. Guy. πῶμα fcribendum cenfebat Vir doctus in Ephem. Jen. l. c. comparans *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. *Poculum lapideum ejus tumulo impofuit Euterpe.* Acute. — Sed vide an poëta fcripferit:

Εὐτέρπη δ' ἐπὶ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῆμα
ληνὸν, εὐοινήρων γείτονα θειλοπέδων.

Euterpe in memoriam cafus illius tumulo impofuit lacum prope vineam. In Epigr. ἀδεσπ. DCLXVIII. quod totum comparandum, anus vini amantiffima *cadum* fibi pro cippo pofitum effe narrat. — Apud *Dioscorid.* Ep. XXXVII. Hieron vinofam anum ἀγρῶν ἐντὸς ἔθηκε, ἵν' ἡ φιλάκρητος ἐκείνη Καὶ φθιμένη ληνοῦ γείτονα τύμβον ἔχῃ. Similia vide ad *Meleagri* Ep. CXX. T. I. P. I. p. 133. — θειλόπεδον. ὁ τόπος, ἐν ᾧ ξηραίνεται ἡ σταφυλή. *Hefych.* ubi vulgo θηλόπεδον legitur, quod etiam hoc loco Vat. Cod. exhibet. Vide *Intrpp. Hefychii.* — *Marian.* Ep. II. T. II. p. 512. καρπὸς ἐλαίης Θάλλει ἐριςταφύλων πάντοσε θειλοπέδων.

THYMOCLIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 573. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 602. Ad puerum de celeri pulcritudinis fuga. — V. 1. μέμνῃ που. Vat. Cod. quod non mutandum. Nunc fortaffe meminifti, cum dicerem -. — ἱερὸς apogr. Ruhnk. — V. 3. οὐδ' ὁ τάχ. Vat. Cod. — „παρθύσει. Sic codex. Si „genuinum eft, pro παρθεύσει a παραθέω pofitum eft. „Salmafius emendabat παρθέσει, etiam pro παρθεύσει." *Br.* In apogr. Guy. et Ruhnk. marg. haec leguntur: *an* παρφθάσει. *an pro* παραθεύσει. *an vero legendum* παραθέσει·

pro παραθεύσει *a* παραθέω. *alterutrum certe*, *sed posterius magis placet.* *Dorvillius*, qui a θέω neque θέσω neque θεύσω in usu esse ducet, sed θεύσομαι, magis probat παρφθάσει, quod etiam *Pierson.* in Verisim. p. 92. praeferendum putabat. Color fortasse ductus ex *Simonid.* Lyr. fr. II. p. 120. ubi vide not. T. I. P. I. p. 203. sq. — V. 4. νυνὶ δὲ *Dorv.* In Vat. Cod. junctim νυνιδε. Emendatior lectio debetur *Piersono* l. c. *Dorville* conjiciebat πάντα δὲ νῦν. — ἄνθεά σευ κέχυται. *flos tuus cecidit*, *defluxit* Eadem metaphora *Theocrit.* Eid. VII. 120. αἱ δὲ γυναῖκες Αἲ, αἲ, φαντὶ, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ.

DAMOSTRATI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 411. Edidit *Jens.* nr. 143. *Dorville* ad *Char.* p. 185. *Reiske* Anth. p. 172. nr. 794. et hinc *Toup.* in Addend. ad Theocr. p. 389. In titulo et v. 3. Δαμασιστράτου nomen reponendum existimat *Heringa* Obss. p. 273. „Damostratus hic fortasse in poëtarum „Epigrammatariorum censum venire non debuit. Titu„lus est Δαμοστράτου ἀνάθημα ταῖς νύμφαις. Sic in veteri „cod. epigrammata dedicatoria fere omnia, praeter „poëtae nomen, illius etiam nomen praescriptum habent, „a quo dedicatio facta. Omissum videtur librarii negli„gentia nomen.“ *Br.* Etiam *Dorvillius* dubitabat, an *Damostratus* hujus carminis auctor recte perhiberetur.— V, 1. Νηϊάδες. *Dorv.* — V. 2. κατ' a *Jensio* omissum inseruit *Heringa* et *Dorv.* *Theocrit.* Eid. α. 7. τὸ καταχὲς τῆνο τὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ. — Pro οὐρείου *Reiskius* malit οὐρανίου. — V. 3. ὕμμιν. Vat. Cod. — V 4. ξέσμα. ξόανον. *Hesych.* Nymphis simulacra e ligno dolata solebant poni. — ῥινακα πρῶνα λ. Vat. Cod. et

Jens. Errorem emendavit *Heringa.* ῥινὰ positum pro ῥινοὺς per metaplasmum Ionicum, ut δεσμὰ et similia.

DIOPHANIS MYRINAEI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 140. „Diophanis duorum versiculo„rum posterior in vet. cod. additus est ab alia manu. „In priori scribendum aut ψιλήτης aut φηλήτης. In altero „pro ἐκδιδύσκει Salmasius conjiciebat ἐκδιδράσκει. An sub „Cupidinis velitaribus armis instructi imagine sculpti „hendecasyllabi hi? Res obscura est; ideò scripturam „codicis mutare nolui." *Br.* In v. 1. membranae habent ψιλλησταῖς. In hac scriptura vocem λῃστὴς latere, nullus dubito; sed quid priori syllabae faciendum sit, obscurum est. Amorem in omnibus latronem referre, affirmat *Diophanes.* ἀγρυπνεῖ. *Horat.* I. Epist. II. 32. *Ut jugulent hominem, surgunt de nocte latrones.* τὸ ἀγρυπνεῖν igitur Amori cum latronibus commune est. — θρασύς ἐστιν. *Meleager* Ep. XCI. οὐ χθών φησι τεκεῖν τὸν θρασὺν, οὐ πέλαγος. Idem Ep. XCV. τί δ' ἐμοὶ τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν. — ἐκδιδύσκειν. unice vera est lectio. Respicitur ad illud latronum genus, qui, quod vestes auferebant lavantibus, λωποδύται vocabantur. Vide *Heins.* ad *Hesych.* λωποδύται. Jam cogita de Amore, qui Herculi leonis exuvias detraxit. λῃστὴς vocatur Cupido ap. *Quint. Maec.* Ep. IX. ubi vide not. In fine carminis legitur nota λείπει. Mihi nihil videtur deesse.

ARISTODICI EPIGRAMMATA.

¶. 260.] I. Vat. Cod. p. 282. Anth. Reisk. nr. 710. p. 138. (Jenſ. nr. 60.) De duabus mulierculis, quae, Lyſſatae morte audita, ſuspendio vitam finierunt. — V. 1. ἦρα Vat. Cod. et Jenſ. ἦρω emendavit *Reisk. Brunckius* recepit lectionem apogr. Buheriani, quam etiam apogr. *Guy.* et *Rubnk.* praeſtat. Sic quoque *Toupius* in Cur. nov. p. 186. emendavit ex cod. *Musgravii.* Τριετηρίδες feſtum eſt, quod tertio quoque anno celebratur. *Trieterica Bacchi orgia* commemorat *Virgil.* Aen. IV. 302. *Suidas:* Τριετηρίδες. ἡμέραι παρὰ Βιθυνοῖς, ἐν αἷς ἀφ' ἡμέρας πότοι συνεχεῖς ἐγίνοντο. ad quem locum *Toup.* p. 495. noſtrum carmen profert. Sed falluntur, qui Bacchica tantum ſacra hoc nomine appellata eſſe exiſtimant. Feſtum Neptuno in Iſthmo celebratum ταυροφόνον τριετηρίδα vocat *Pindar.* Nem. VI. 69. — V. 2. „Λυσσάτας nomen proprium eſt viri, qui athleta fuiſſe videtur: luſit poëta in oppoſitione epitheti εὔφρων cum nomine Λυσσάτας. Corrupta Jenſii editio [ubi λυσσατὰς legitur, ut eſt in Cod. Vat.] doctiſſimo Toupio ad Suidam III. 220. [p. 495.] fraudi fuit." *Br.* — V. 3. μιτρᾶν. Eodem modo zona ad ſuspendium utitur Byblis ap. *Parthenium* Erat. c. XI. p. 32. ed. *Heyn.* καί ῥα κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος αὐτίκα μίτρην Ἀψαμένη, δειρὴν ἐνεθήκατο. Apud eundem vero cap. IX. p. 27. pro οἱ μέν τισιν αὐτὴν μίτραις ἀνέδουν, οἱ δὲ ζώναις, fortaſſe ταινίαις ſcribendum, ex more. Vide *Rubnk.* ad *Tim.* p. 246. Zonis ſe ſuspenſurae ſunt Danai filiae in *Aeſchyli* Suppl. 473. — V. 4. „In Cod. ſcriptum χερσὶ δὲ δειραγχεῖς." *Br.* Fallitur Vir doctiſſ. Cod. exhibet χερσὶ δὲ διουχους. et quam ille pro Codicis ſcriptura habet, *Salmaſii* conjecturae debetur, quae legitur in marg. apogr. Guyet. χερσὶ δεσμιούχους dedit *Reiske.* δεραιούχους emendavit *Toup.* l. c.

Sed in Cur. nov. p. 186. χερσὶν ἀειραγχεῖς corrigit, ex Cod. *Musgravii.*

II. „Eſt in Planud. p. 266. St. 383. Wech. ubi „Anytae tributum et foede corruptum. In Vat. Cod. e „quo emendatum, titulus eſt: Ἀριστοδίκου Ῥοδίου, εἰς λι„γειαν ἢ μᾶλλον ἀκρίδα. Hunc praeter, cod. etiam Ja. „Laſcaris v. 2. habet ἀκρὶ, μελιζομέναν." *Br.* Vat. Cod. p. 234. Conf. *Phaenni* Ep. II. T. I. p. 257. — V. 1. οὐκ ἔτι λιγειά σε κατ' vulgo. οὐκέτι δή σε λίγεια emendavit *Joſ. Scaliger*, quod membranae Vat. confirmant. Sic *Pamphilus* Ep. II. T. I. p. 258. οὐκέτι δὴ χλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλοισιν Ἀδεῖαν μέλπων ἐκπροχέεις ἰαχάν. — Ἀκιδος. Plan. — V. 2. ἄκρα μελιζομέναν ὁ. ἠέλιος. Plan. Vat. Cod.

αν α
ἄκρα μελιζομένης ἠέλιος. — V. 3. Hunc verſum c. ſequ. laudat *Suidas* T. II. p. 333. in Κλύμενος. οὕτω λέγεται ὁ Ἀιδης ἢ ὅτι πάντας προσκαλεῖται πρὸς αὐτὸν, ἢ ὅτι ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος. Ibi πεπόταται exhibetur et Περσεφόνα. πεπέτησαι vitioſe in nonnullis edd. vett. Φερσεφόνας Vat. Cod. a man. ſec. Pro δροσερὰ *Urſinus* tentabat δνοφερά. Cave, quid mutes. δρόσῳ nutriuntur cicadae, ſecundum vulgarem opinionem. (vid. not. ad *Leonid. Tar.* Ep. LX. T. I. P. II. p. 117. et ad *Meleagr.* Ep. CXI. T. I. P. I. p. 121.) Hanc ob cauſam δροσερὰ ἄνθεα commemorantur. — De *Clymeno* vide ad Ep. *Damagetae* V. p. 39. T. II. P. I. p. 110. *Heinſius* de hoc Pluti nomine agens ad *Ovidium* Faſt. VI. 757. non memor fuit ſplendidi loci ex *Laſi* Hymnis ap. *Athen.* XIV. p. 624. E. Δάματρα μέλπω, Κόραν τε Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν, ὕμνων ἀνάγων Αἰολίδα βαρύβρομον ἁρμονίαν. Sic haec fortaſſe corrigenda ſunt, quae vulgo vitioſe leguntur. Prior verſus iterum legitur L. X. p. 455. D.

DEMOCRITI EPIGRAMMA.

Anthol. Plan. p. 326. St. 465. W. Hoc carmen, quod Venerem Anadyomenen ab Apelle pictam celebrat, expressum videtur ex *Antipatri Sidon.* Ep. XXXII. Vide *Ilgen* in Opuscul. philolog. p. 41. Ipsam deam hic repraesentari ait, talem, qualis olim ex undis Aegaei maris emerserit. — V. 6. τὰ καὶ θέμις. pectus et quae proximum a pectore locum tenent. Haec enim sola videre mortalibus fas est. Haud aliter *Parmenio* Ep. V. de Junonis statua, in qua Polycletus θνητοῖς κάλλος ἔδειξεν, ὅσον θέμις. ubi quaedam hujus generis notavimus.

HERACLIDIS SINOPENSIS
EPIGRAMMATA.

¶. 261.] *I.* Cod. Vat. p. 281. Ἡρακλήτου. In Aretemiaden, Cnidiam, Euphronis conjugem, quae ex binis infantibus, quos pepererat, alterum secum ad inferos abduxerat, alterum conjugi reliquerat. In eandem mulierem scriptum carmen *Antipatri Sidonii* CIV. — Anthol. Plan. p. 234. St. 340. W. — V. 1. μετώπων Vat. Cod. — V. 2. σεύονται et ἡμιθανεῖς. Vulgo. Utrumque emendatum ex Vat. Cod. Vulgatam ἡμιθανεῖς στέφανοι *Burmannus* accipit de corollis languidulis, ad *Ovidium* T. I. p. 503. Cf. ad *Propertium* p. 323. — φύλλων. Proprio sensu de corollis ex foliis duntaxat contextis interpretatur *van Goens* de Cepotaph. p. 85. *Plutarch.* T. I. p. 248. D. οἱ μᾶλλον ἐκ τῶν φύλλων ἢ τῶν ἀνθῶν ὑφαίνοντες τοὺς στεφάνους, δοκοῦσί μοι οὐ κατὰ λόγον χρῆσθαι τοῖς φυτοῖς. Non tamen nimis urgenda propria vocabuli φύλλον potestas, quod de *floribus* passim usurpatur. *Theocrit.*

Eid. XI. 26. θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. Id. XVIII. 39. ἐς λειμώνια φύλλα Ἑρψοῦμες. et paſſim. — V. 3. Agedum, accedamus ad cippum, quid indicet viſuri. — V. 4. λυγρὰ vulgo. In marg. Wechel. γρ. λευκά. Noſtrum eſt in Vat. Cod. cum not. in marg. λευρὰ ἢ ἄλλως πως λευκά. Haec tria ejusmodi ſunt, ut vix dixeris, quid reliquis praeferendum ſit. λευκὰ ὀστέα dixit *Simonid.* Ep. LXV. *Heſiod.* Θεογ. 540. et alii paſſim. — V. 6. ὠδίνων οὐκ ἄμορος. Vat. Cod. et Plan. Hoc leni transpoſitione emendavit *Br.* — V. 8. ὃν δ' ἀπ' ἄγω. Vat. Cod. ἐν habet etiam Plan.

II. Cod. Vat. p. 264. ſq. Plan. p. 248. St. 360. W. In naufragi Tleſimenis cenotaphium. — V. 3. ἐκύκησέν ἐμὴν νέα. Paulo inſolentius dictum. Vulgo pontus dicitur κυκᾶσθαι. De cadavere fluctibus acto *Argentarius* Ep. XXXIII. καὶ τὸν μὲν δαίσαντο κυκώμενον εἰν ἁλὶ θῆρες. Ceterum tempeſtatis deſcriptio ducta videtur ex *Homeri* Odyſſ. IX. 67. ſqq. — V. 6. κωφὴν Vat. Cod. κωφὸς λίθος h. l. idem qui κενὸς, vanum et inane monimentum, quod naufragi nomen habet, dum corpus in undis jactatur. κωφὸν enim exquiſita ſignificatione id eſt, quo nihil efficitur; ut κωφὸν βέλος ap. *Homer.* Il. λ. 390. Vide *Fiſcherum* ad *Anacr.* Od. XLII. p. 164. et qui primus hujus vocabuli interiorem ſignificationem enucleavit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 133. ſqq. Sic accipiendum κωφὰ ap. *Meleagr.* Ep. XXIV. ὦ δυσέρως ψυχὴ, παῦσαί ποτε καὶ δι' ὀνείρων Εἰδώλοις κάλλευς κωφὰ (i. e. μάτην) χλιαινομένη.

III. Cod. Vat. p. 248. Planud. p. 252. St. 366. W. Defunctus agricolam monet, ne in ipſius tumulo ſulcos ducat. Expreſſit *Iſidorus* Ep. II. T. II. p. 473. — V. 3. αὐτά. Vat. Cod. Haec terra lacrymis irrigata eſt; ex ejusmodi autem agro haud facile ſpica foecunda naſcatur. Particula δ' perperam poſita eſt initio verſus 4. Nunquam enim ea orditur verſum. — V. 4. κοματὸς vulgo.

καματος ἀναθαλύσεται σταχυν Vat. Cod. Edit. pr. Flor. ἀναθαλήσει. *Salmasius* in not. mstis membranarum lectioni patrocinatur, ἀναθαλύσεται a verbo obsoleto θαλύομαι vel θαλύζω derivans, unde θαλύσια. — Recte *Br.* κομάτας. *arista comata.* Vide *Meleagr.* Ep. XXVI. 2.

STATYLLII FLACCI
EPIGRAMMATA.

¶. 262.] *I.* Vat. Cod. p. 570. Φλάκκου. In Ladonem, puerum, pulchrum quidem, sed amantibus saevum, qui Nemesin ultricem expertus, puerum amare coeperat. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 30. — V. 1. ἀρτιγενειάζων junctim, et ἐραστὴς dedit *Dorv.* utrumque contra Codicis fidem. Posterius emendavit *Pierson* in Verisim. p. 85. — στεῤῥότης de animo duro et in alienis praesertim malis minime leni. Jungitur τὸ στεῤῥὸν καὶ τὸ ἀπαθὲς ap *Lucian.* Nigrin. T. I. p. 67. *Euripid.* in Hecub. 296. οὐκ ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις Ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων Κλύουσα θρήνους οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ. — V. 2. σύντομος. Celeri pede Ladonem assecuta est Nemesis, quae ab eo, genas vixdum lanugine induto, pristinae saevitiae poenas sumserit.

II. Cod. Vat. p. 572. Στατυλλίου Φλάκκου. Primum distichon protulit *Dorville* in Vann. crit. p. 147. Integrum *Klotz* ad Tyrt. p. 27. Ductum ex Ep. *Tullii Laur.* I. Cf. T. II. P. I. p. 273. — V. 1. σῶόν μοι. Vat. Cod. In versus exitu Ἀπόλλω. Vat. Cod. unde Ἀπόλλων fecit, qui apogr. Lips. scripsit. Si vera est Cod. scriptura, junge ἠτούμην Ἀπόλλω, id est Ἀπόλλωνα, ex dialecto attica. — V. 4. ἦλθε δέ μοι π. δ' ἐξέφυγέν με. Vat. Cod. Male apogr. Lips. ἐξέφυγεν δὲ τ. quod *Klotzius* non habebat quomodo

corrigeret. Cum dixiſſet poëta, ἦλθεν ἐμοὶ Πολέμων, *Polemo mihi rediit facie hiſpida*, ſtatim ſe reprehendit: Quid dico, eum *mihi* rediiſſe, cum potius quam longiſſime a me aufugerit? Commentarii loco ſunt verba *Stratonis* Ep. XII. (ſive potius *Statyllii* noſtri, cujus hoc carmen eſt, et duo ejusdem argumenti inter *Stratonis* carmina relata): Νῦν δ' αὐτῷ Πολέμων ἀνασώζεται· οὐκέτ' ἀφῖκται, Φοῖβε, δασὺς δ' ἥκων οὐκέτι σῶος ἐμοί. — V. 5. μή με. ne me fallere coneris, ſtipulam mihi pro ariſta offerens. καλάμην de exoleto illuſtravimus ad *Aſclepiad.* Ep. I. 4. T. I. P. II. p. 22. — Pro κούφην, quod in marg. apogr. Lipſ. reperitur, et in apogr. Guyeti, Cod. Vat. κωφὴν habet, quod *Klotzius* alteri lectioni, ſive potius conjecturae, praeferendum cenſebat. κωφὴ καλάμη, ſtipula, cui nihil bonae frugis ineſt. — κωφὴν δή. Apogr. Lennep.

III. Cod. Vat. p. 88. εἰς ἑταίραν τινά. Edidit *Reiske* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 101. nr. 281. Lucerna, amicae a poëta dono data, conqueritur, quod turpis puellae flagitia videre cogatur. — V. 1. συνίστορα λύχνον. fidum nocturni amoris teſtem. Locis laudatis ad *Meleagr.* Ep. LXXI. 1. p. 87. adde hunc ap. Plutarch. T. I. p. 414. ubi Demoſthenes, cum Pytheas dixiſſet, ἐλλυχνίων ὄζειν αὐτοῦ τὰ ἐνθυμήματα, amare reſpondiſſe narratur: Οὐ ταὐτὰ γάρ ἐμοὶ καὶ σοί, ὦ Πυθέα, ὁ λύχνος σύνοιδε. — In verſus exitu ἐρώτων eſt genuina Cod. ſcriptura, pro qua ap. Guyeti et Ruhnk. ἔρωτα exhibet, ων ſuperſcripto. — V. 2. ἔδωκεν ἄπνῃ. Vat. Cod. Noſtrum eſt in ap. Guyet. et Ruhnk. ex *Salmaſii* conjectura. — V. 3 - 6. bis in Cod. Vat. ſcripti diverſis manibus. μαραίνεσθαι dicitur lucerna, quae moerore quaſi conficitur, cernens, quae non cernere malit. Lucernae etiam proprie dicuntur μαραίνεσθαι, cum oleum deficit. *Paul. Silent.* Ep. XXVIII. ὁ δὲ τρίτος ἄρχεται ἤδη Λύχνος ὑποκλάζειν ἦκα μαραινόμενος. *Clemens. Alex.* Paedag. II. p. 179. 25. ſenes mero uti jubet, τὸ καταψυχόμενον τῆς ἡλικίας, οἷον μαραινόμενον ὑπὸ

κρόνου, ἀναζωπυροῦντας ἀβλαβῶς τῷ τῆς ἀμπέλου φαρμάκῳ. — V. 4. παντοπαθῆ. Proprie ad puellam pertinet, *quae tot figuris, quot Philaenis enarrat, Novies peractis, pruriosa discedit*, ut eſt in Luſibus LXIV. ubi vulgo peſſime legitur: *Non inventis pruriginoſa discedit;* quod nos emendare conati ſumus. Aeſchinis matrem, meretricem, Ἔμπουσαν fuiſſe dictam narrat *Demoſthen.* Or. pro Cor. T. I. p. 270. 25. ed. R. ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν δηλονότι.

IV. Cod. Vat. p. 175. Φλάκκου. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 583. *Reisk.* in Anthol. nr. 451. p. 20. In marg. Cod. Lipſ. Φαλαίκου ſcribitur, cujus varietatis nullum eſt in Vat. membrana veſtigium. Damoetas, piſcator, ſenex factus, Priapo retia dedicat. — V. 1. αἰγιαλῆτα Vat. Cod. „Noſtrum eſt in marg. ap. Guy. et Ruhnk. In maris litore Priapus a nautis et piſcatoribus colebatur. φυκόγειτον. propter algam marinam, τὸ φῦκος, quam undae in litus ejiciunt. — V. 2. κυσσομέτρης eſſe videtur in Cod. Vat. quod minimo apice diſtat a βυσσομέτρης, quam ſinceram lectionem *Majus* dedit. Qui maria percurrunt, mercatores, piſcatores et alii hujus generis homines, τὰ κύματα μετρεῖν dicuntur, ut in Ep. ἀδεσπ. XXXI. *Leonid. Tar.* Ep. LXII. unde *Oppianus* Halieut. II. 503. exquiſitius, τὸν αἰολόμητιν Ὀδυσσέα μυρία πόντου Ἄλγεα μετρήσαντα πολυκμήτοισιν ἀέθλοις. — ¶. 263.] V. 3. ἐκμαγεῖον. Piſcator, qui ſcopulis per omnem vitam ita adhaeſerat, ut cera geminae inhaeret, πέτρης ἐκμαγεῖον vocatur. Hujus vocis poteſtatem fuſe explicuit *T. Hemſterhuſius* ad *Polluc.* IX. 130. eandemque attigit *Valeſius* ad *Euſeb.* Praep. Evang. XV. 44. p. 845. — Idem ſenſus eſt in verbis βδέλλα σπιλάδων. ubi Vat. Cod. male βδέλλαν exhibet. — V. 5. „Scribe, ut recte in Cod. „eſt, σοὶ τὰ δίκτυα κἀμφίβληστρα." *Br.* In Analectis enim τἀμφίβληστρα dederat. Probanda mutatio, ſed quod ad Codicis auctoritatem provocat cl. editor, id nihil eſt;

Hic enim perſpicue τἀμφίβληστρα legit. — V. 6. „Recte „in Cod. ſcriptum δαῖμον, et ſic edidit Majus in Catal. „Bibl. Uffenb. quod Reiskius, non ob metrum, cujus „nullam habebat curam, ſed temere mutavit in δαίμων. „Ex his ipſis verſiculis conſtare poterat, ſpondaeum, „jambum et trochaeum vices in prima ſede alterna- „re." *Br.* — εἴσατο. Vat. Cod. — τοῖς ἔθαλπε γῆρας. quibus ſenectutem ſuam conſolabatur, sustentabat, unde ſibi victum parabat. θάλπω. θερμαίνω. παραμυθοῦμαι. *Heſych.*

V. Cod. Vat. p. 175. Στατύλλου Φλάκκου. Planud. p. 415. St. 550. W. Piſcator Pani pagurum dedicat. De paguro, qui eſt e cancrorum genere et etiamnum in Graecia hoc nomine appellatur, (*Camus* ad Ariſtotel. H. An. p. 162.) vide *Aelian.* H. A. VI. 31. IX. 43. *Oppian.* Halieut. α. 285. ſqq. — V. 1. ῥαιβοσβελῆ vitioſe Stephan. ῥαιβοὶ vocantur, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη, interprete *Polluce* II. 192. Vide notata ad *Archilochi* fr. IX. T. I. P. I. p. 155. — V. 2. *Suidas* T. II. p. 704. ὀπισθοβάμων. ὁ πάγουρος. ὀπισθοβάμονα, τρίχηλον, ὀκτάπουν, νηκτάν. quae ex Anthologia emendanda eſſe probe vidit *Kuſterus.* — ὀκτάπουν. *octipedis cancri terga* dixit *Propert.* IV. 1. 150. *Ovid.* Faſtor. I. 313. *Octipedis fruſtra quaeruntur cornua cancri.* — V. 3. Poſt νηκτὰν Vat. Cod. et Planud. τ' inſerunt, quod rectius omiſit clar. editor. ἐρυμ‑όνωτον. quandoquidem paguri ὡς ὅπλῳ θαῤῥοῦσιν τῇ τῆς περιβολῆς σκέπῃ, ut *Aelianus* loquitur l. c. Simili, ſed, ut res poſtulabat, graviori epitheto teſtudinem ornavit *Empedocles* ap. *Plutarch.* T. II. p. 618. B. ubi *Pierſon.* in Veriſim. p. 156. recte emendavit: καὶ μὴν κηρύκων τε λιθοῤῥίνων τε χελωνῶν. qui etiam praeclare reſtituit verſum depravatum in Hymn. in Mercur. 48. πειρήνας διὰ νῶτα λιθοῤῥίνοιο χελώνης.

VI. Cod. Vat. p. 364. Τυλλίου Φλάκκου. Plan. p. 88. St. 129. W. „Male in Planudeae exculis libris duo

„haec difticha divulfa funt: unum conftituunt Epigram„ma. In tribus Planudeae codicibus conjuncta funt, ut „et in Vatic. — δύσκολος ἡ κρήνη. Ita Codd. et Flor. „etiam editio. Sic fupra in Philippi LVI. ὀργίλος ὡς ὁ „Πρίηπος.“ *Br.* Jungenda effe haec difticha, etiam *Huetius* vidit p. 11. fq. Scriptum videtur hoc carmen in fontem, miraculofa quadam virtute infignem, quales multos commemoravit *Paulus Silentiarius* in noto carmine in Thermas et *Ariftoteles* in Mirab. Aufcult. c. 57. 58. et alibi. — V. 1. μηκέτ' ἀρύου. ἀρίου omnes edd. veteres usque ad Afcenf. *Jof. Scaliger* in fchedis Bodl ἀρείου emendaffe traditur. Sed eum ἐρείου fcripfiffe exiftimo. — V. 2. ἡσυχίοις. *tacitis fuavem potum praebeo.* Subaudi, quod poëta fuppreffit: *loquacibus contra amarum.* Sed an veram h. l. lectionem teneamus, dubium reddit Cod. Vat. qui non ἡσυχίοις, fed ἡσυχίης legit, quam fcripturam prae altera probat *Salmaf.* in not. inedit. Huc fpectat lemma in eodem cod. εἰς πηγὴν ἐπώνυμον Ἡσυχίας. Viator, quem poëta loquacem fingit, δύσκολον, *difficilem*, vocat hunc fontem. Vulgo δύσκολος εἶ κρήνη.

VII. Vat. Cod. p. 365. Plan. p. 116. St. 168. W. Πλάτωνος, οἱ δὲ Ἀντιπάτρου. De auctore hujus difttichi vide quae notavimus ad *Platon.* Ep. XVIII. Tom. I. P. I. p. 351. fq. In *Stobaeo* Gesneri Tit. X. p. 127. 5. item *Platoni* five *Antipatro* infcribitur; ap. *Grotium* p. 75. ἄδηλον. — V. 2. ῥίψεν. τὸν βρόχον fcilicet.

VIII. Anth. Plan. p. 332. St. 471. W. Expreffum carmen ex *Alphei Mityl.* Ep. III. p. 128. — V. 1. εὕδεις. dormis, o tu, qui miferos mortales fomno privas. — V. 3. Armis depofitis jacebat deus. ἀφύλακτον βέλος. *Quintus Maec.* Ep. IX. de eodem deo: ὃν δὲ βροτοῖς ἀφύλακτος ἐνέφλεγες ἐν φρεσὶ πυρσόν.

¶. 264.] *IX.* Vat. Cod. p. 372. Edidit *Jenfius* nr. 110. Anth. Reisk. nr. 761. p. 158. In Sophoclem, tragoe-

tragoediis suis principatum inter poëtas tragicos adeptum. — V. 1. ·δισσοί τε. Vat. Cod. quod recte emendavit cl. editor. Majori mutatione *Reiskius* v. 5. ταγόν σε τραγικοῖο dedit. — V. 2. Respicitur *Atreus Sophoclis*, in qua tragoedia, cujus nonnisi duos senarios servavit *Scholiastes Euripidis*, fabulam de nefandis Atrei epulis Phoeboque currum prae horrore retrovertente tractatam fuisse, ex hoc loco apparet. — V. 3. πουλυπαθέσι. *Reisk.* — V. 4. βόβλαχαροι τυπίης. sic Vat. Cod. χαριτυπίης exhibuit *Jensius.* Nostra lectio debetur sagacitati *Heringae* in Obss. crit. p. 269. — Carmina Bacchicis festis, quae per χοροιτυπίην Βρομίου significantur, dignissima. — V. 6. ταγὸν ἐπεὶ Vat. Cod. et Jens. quod *Reisk.* in ταγόν σε mutavit. Idem κατήνυσαν dedit, contra cod. fidem, cujus lectio κατήνεσαν minime sollicitanda est. *Hesych.* καταινέσαι. συγκαταθέσθαι. Cognata significatione ap. *Euripid.* Iphig. Aul. 695. παῖδ' ὅτῳ κατήνεσας. Vide *Abresch.* Anim. in Aeschyl. p. 460. — V. 6. φθεγξάμενον. Vat. Cod. et Jens. quod a *Brunckio* consulto mutatum esse non puto.

X. Cod. Vat. p. 374. Planud. p. 42. St. 61. W. Hecubae de Polyxena, in Achillis tumulo immolata, querelae. — V. 1. πένθιμόν ὑμέναιον. Polyxenam *suis cineribus despousam* sibi immolari postulaverat Achillis umbra, ap. *Senec.* Troad. 196. apud quem v. 364. Calchas vaticinatur sic: *Mactanda virgo est Thessali busto ducis — Pyrrhus parenti conjugem tradat suo.* — V. 2. ὀγκωτοῦ τάφου. *Euripid.* Ion. 388. ὀγκωθῇ τάφῳ. Vide quae notavimus ad *Alexandri Aetoli* fr. V. 33. T. I. P. II. p. 243. In Ed. pr. Flor. ἤνυσ' ὀγκωτοῦ. — V. 3. πολυκλαύτοις. Vat. Cod. — V. 5. εὐξονίοις. Vat. Cod. — V. 6. φθιμένης Vat. Cod. quo perit antithesis. *Cum viveres,* Hectorem defunctum rapuisti curru; *defunctus*, vivae Polyxenae eandem postulas. — V. 7. ὠδύσαο. Vat. Cod. — Quid

est, quod tantopere irascaris proli meae? Notanda constructio verbi ὠδύσαο cum casu quarto.

XI. Cod. Vat. p. 249. Plan. p. 246. St. 358. W. In naufragum, qui in litore dormiens viperae morsu peremtus est. Conf. simile carmen *Antipatri Thess.* LXII. — V. 3. βεβαρυμένον. Omnes edd. vett. usque ad Steph. ὕπνῳ βεβαρημένος ἠδὲ κυπέλλῳ. Epigr. ἀδέσπ. CCLXXXV. — V. 4. ὅς κάμε ab Aldo in Codd. inventum, temere recepit Ascensius, quem Steph. secutus est. ὡς legitur in tribus Aldinis et ed. Nicol. Sabiens. Sic scribendum esse sponte sua intellexit *Huetius* p. 23. — V. 5. τί μάτην. Frustra itaque contra fluctus luctatus est, ut mortem effugeret, quae ipsum in continente manebat.

XII. Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 250. St. 362. W. Pueri fatum, quod huic carmini occasionem dedit, illustravit etiam *Philippus* Ep. LXXI. ubi vide not. — V. 1. κρυμοῖσι πεδηθείς. Plan. cujus lectionis depravatio neminem advertit praeter *Jos. Scaligerum*, qui in not. msc. πεδητοῦ corrigit. Sed unice vera est lectio, quam liber Vatic. praebet, δεθέντος. Flumina *necti* dicuntur *frigore*, sive *vinciri* et *alligari*; quorum verborum in hac re exempla congessit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 377. et ad *Propert.* IV. 3. 48. p. 758. Vulgata lectio fluxisse videtur ex *Philippi* archetypo: κρυμῷ πεπεδημένον ὕδωρ. — ¶. 265.] V. 3. ἔκοψεν. Vat. Cod. — V. 6. ὕπερθε τάφου. Vulgo et in Plan. Erroris a librario commissi origo sponte patet. Certum est τάφῳ legendum esse, quod pertinet ad ἔθηκε; ad ὕπερθε autem subaudiendum τοῦ πάγου. Aliter vitium tollere conatus est *Casaubonus* in not. msc. ἔνερθε τάφου legens; quod minime praeferendum lenissimae emendationi *Brunckii*, quae sensum longe meliorem et pleniorem reddit. — V. 7. μυρομένα. Vat. Cod.

MUCII SCAEVOLAE

EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 391. *Jensius* nr. 34. Anthol. Reisk. nr. 685. p. 127. „Mucii Scaevolae Epigramma protu„lit in Addendis ad Theocritum cl. Toup p. 391. Ideo „moneo in Cod. scriptum esse v. 3. ut edidi γυρὰ δ' ἐπ' „ἀλλήλαις. γαῦρα adverbialiter positum est pro γαύρως. „Non magni momenti est, quod in 5. vers. mutavi. In „cod. scriptum οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύσετε. Aliquid „vividius est in lectione quam dedi.“ *Br.* — Caprarius loquitur, capellas circa Panis simulacrum ludentes exhortans. — V. 1. θύμα. De cibis capris dilectis veterum loca collegit, nostro non omisso, *Schneider* ad *Columell.* VII. 6. p. 399. — V. 3. γυρὰ Cod. et Apogr. quae vidi omnia. *Jensius* vitiose πυρὰ dedit, unde *Reiskius* fecit ποῖ ῥα, *Toupius* πὰρ δὲ ἐπ' — parum feliciter. γυρὰ correxit *Heringa* in Obss. crit. p. 264. idemque voluisse videtur *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 506. *Ruhnkenius* in Epist. crit. p. 120. γυρὰ et γαῦρα in eodem versu non ferens, πυκνὰ corrigit, laudans *Aristidem* Panath. p. 151. οὕτω δὲ πυκνὸν καὶ σύντονον ἐξήλαντο. *Oppian.* Hal. IV. 322. καὶ ἀθρόοι ἀμφιχέονται, πυκνὰ κατασκαίροντες. Quum tamen γυρὰ in Cod. reperiatur, se nihil impedire ait, quominus hoc, vel invitis auribus, poëtae reddatur. — ἀλλήλαισι. Vat. Cod. ἀλλήλαις inveni in ap. Ruhnk. Sic etiam *Corn. de Pauw* emendavit. — τὸ γαῦρον hircis et capris tribuitur. *Anyte* Ep. X. ὄμμα κατὰ λασίαν γαῦρον ἔχει γενύων. Hujus generis quaedam notavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 9. sq. — V. 4. ὑλιβάτην. Vat. Cod. In marg. ap. Guyeti ἠλίβατον. male. ὑλοβάτης Νόμιος Pan, qui per montes et sylvas errat. ὑλοβάτας idem vocatur ap. *Theaetet. Schol.* Ep. III. Sinceram hujus vocabuli formam ex-

hibuit *Ruhnken.* et *Reisk.* *Mucium* noſtrum hoc epitheto uſum eſſe monuit *Cornel. de Pauw* in not. mſc. ut ſignificaret, capras, pratis dulciſſimis relictis, ad ſylvas properaſſe. — V. 5. οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύσετε. Vat. Cod. ἀποπαύετε apogr. quaedam. Melior hujus verſiculi lectio et diſtinctio *Reiskii* ingenio debetur. Ceterum *Mucio*, haec in elegantiſſimo carmine ponenti, haud ſcio an obverſatus ſit locus vividiſſimis coloribus depictus ap. *Theocrit.* Eid. IV. 46. ſqq. — Pro ἀπεχθὴς *Jo. Pierſon.* in Veriſim. p. 68. ἐπαχθὴς corrigit, ſine cauſa idonea. — V. 6. ἀντής ἡ. Apogr. Guy. qui in marg. ἀντήσῃ ſcripſit, ut in membranis legitur. Vitioſae ſcripturae temere patrocinatur *Corn. de Pauw* ἀντῆς ἣ corrigens. — ἀπ' αἰπολικᾶς. Vat. Cod. quod *Salmaſius* inter deſcribendum emendavit.

TRAJANI IMPERATORIS

DISTICHON.

Planud. p. 141. St. 205. W. In hominem quendam ingenti naſo praeditum, ita ut pro gnomone in ſolario eſſe poſſet. — V. 1. ῥῖνα. priore ſyllaba correpta, contra uſum a poëtis receptum, qui eam conſtanter producunt. Legendum putabat *Joſ. Scaliger* στήσας ῥῖν, καὶ —. Hujus formae dubito an aliud exſtet exemplum. — V. 2. παρερχόμενας. Ed. pr. Fl. et Ald.

MARCI ARGENTARII
EPIGRAMMATA.

¶. 266.] *I.* Cod. Vat. p. 104. Edidit *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 136. nr. 315. Inepte auctor lemmatis graeci: Ὅτι θῆλυς ἔρως εὐάρμοστον τῇ φύσει, ὁ δὲ ἄῤῥην ἀνάρμοστος καὶ ἀσεβής. Commendat quidem poëta muliebrem amorem prae puerili, ſed ita ut flagitioſum puerilis amoris remedium indicet. — V. 1. ἐνὶ θνητοῖσι τέτυκται. *Reisk.* ex apogr. Lipſ. quod ſervavit lectionem membranarum. Hoc non conſulto, ſed temere mutatum in ἐν ἀνθρώποισι, quod eſt in apogr. Guyet. et Ruhnk. — V. 2. Quaedam apogr. habent νόσος, contra Cod. fidem. Qui gravitatem quandam et pudicitiam in medio amore ſervant, iis σεμνὸς νόος ἐς φιλίην ineſſe dicitur. Nam τὸ σεμνὸν et ἡ σεμνότης modo in laude, modo in vituperio ponitur, ut praeclare docuit *Valcken.* ad *Euripid.* Hippol. p. 176. — V. 4. φάρμακον. ut *Theocrit.* Eid. XI. 1. 17. XIV. 52. χ' ὤτι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος. Anthol. Lat. L. III. CCLIII. 21. *Sed tua labra meo ſaevum de corde dolorem Depellant, morbumque animae medicaminis hujus Cura fuget.* — Ceterum idem remedium, ab uxore ſibi monſtratum, tanquam futile traducit *Martial.* XI. 44.

II. Vat. Cod. p. 93. Edidit *Reiske* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 107. nr. 284. In verborum luſu hoc Epigramma verſatur, in quo poëta puellam Μέλισσαν cum ape comparat. Conf. ſimiles luſus *Meleagri* Ep. CVIII. *Stratonis* Ep. LXXXVIII. — V. 3. ἡδὺ φιλεῦσα. Cod. Vat. et *Reisk.* Vide ad *Meleagr.* Ep. XIX. 6. p. 37. — Ad ſenſum comparandum Ep. ἀδέσπ. LV. κούρη τις μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χείλεσιν ὑγροῖς· Νέκταρ ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει. — V. 4. ἦν δ' αἰτῇς. *mercedem poſtulans.* Vide ad *Aſclepiad.* Ep. I.

T. I. P. II. p. 21. *Ovidius* A. A. I. 418. *Magna superstitio tibi sit natalis amicae; Quâque aliquid dandum est, illa sit atra dies.*

III. Vat. Cod. p. 102. Protulit *Reiske* in Misc. Lipſ. IX. p. 133. nr. 312. Cum puella poëta rixatur, ut tunicam deponat suique corporis copiam ipſi faciat. Lyſidicam quandam commemorat *Theodoret.* Therap. p. 674. ἢ ἐλούετο μήτε τὸν χιτωνίσκον ἐκδυομένη, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς αἰδοῦς; quae cum idem fere faceret, quod *Argentarii* amica ὁμώνυμος, longe tamen diverſa indole fuiſſe apparet. — V. 1. τὰ δίκτυα. veſtem tenuiſſimam, quae, cum corpus male tegat, deſiderium ipſa nuditate vehementius inflammat. κακόσχολε. *nasutulam* vertit *Reiskius;* male. Finge tibi poëtam, quem, Lyſidicen ſuam ſuper lecto in ulnis tenentem, nihil prohibet, quo minus pleniſſimum voluptatis fructum capiat, niſi tenuis illa tunica et *inepta* puellae *cessatio.* Jam vides puellam, quae

— *male trahebat tempus,*

et

tunica duxit operta moram,

Propert. II. 12. 13. ob has moras κακόσχολον vocari. Sic itaque amatorem ſuum torquebat Lyſidice, ut *Propertium* Cynthia L. III. 20. 8. conquerentem, quod illa *extremo dormiat amicta toro;* et illa ap. *Aristaenetum* L. I. XXI. p. 52. quae vix tandem miſere amantis precibus cedens, παράδοξον αὐτῷ προδιώρισε μέτρον· ἅπτου, φησὶ, τῶν μαστῶν· ἡδίστων ἀπόλαυε φιλημάτων· καὶ προσαγκαλίζου περιβεβλημένην με τὴν ἐσθῆτα· γάμον δὲ μήτε πολυπραγμόνει, μήτε προσδόκα. — V. 3. οὔ σε περ. λεπτοστολιδώμασι. Vat. Cod. *Brunckius* recepit emendationem *Salmasii* in marg. ap. Guyet. notatam, quae ſenſum efficit ſatis commodum: Tam tenuis te circumdat tunica, per quam omnia tua nuda conſpiciantur, et tamen non conſpiciantur. Certe haec lectio praeferenda lectioni Reiskianae, οὔ σε

π. λεπτὸς στολιδώμασι πέπλος, et ei, quam ſchedae Trillitſchianae habent, οὔ σε π., λεπτόστολι, δώμασι πέπλος — quae aliquando arriſit *Schneidero*, qui in Peric. crit. p. 10. hanc interpretationem adjecit: indignari poëtam puellae, quod domi nuda, ſed a nullo ſpectata incedat, ad ſe autem veſtibus tenuibus induta veniat, per quas libidinem magis irritet et accendat. — At rerum, quas Lyſidice domi agat, commemoratio ab hoc loco aliena eſt. Notanda vox στολίδωμα pro στολὶς poſita. πέπλων στολίδες dixit *Euripid.* in Bacch. 934. et στολμοὺς πέπλων paſſim; unde in ejus Hecuba v. 1013. recte nobis emendaſſe videmur: ποῦ δῆτα; πέπλων ἐν στολῇ κρύψασ' ἔχεις; pro eo quod vulgo legitur: πέπλων ἐντὸς ἢ κρ. ἔ. Cf. quae notavimus in Exercitt. crit. T. I. p. 20. — V. 4. πάντα. *Horatius* I. Serm. II. 101. poſtquam matronam deſcripſit, palla circumdatam, meretricem libertinam commendat, in qua nihil obſtet, quominus res dilucide appareat — *Cois tibi pene videre eſt, Ut nudam.* Ejusmodi veſtibus induti indutaeve *pellucere* dicebantur; ut ap. *Juvenal.* II. Sat. 77. *Acer et indomitus libertatisque magiſter, Cretice, pelluces.* *Tibull.* IV. 6. 13. *Adnue, purpureaque veni pellucida palla.* ubi vide *Heyn.* Poëta anonymus, qualem ſibi puellam pingi velit, pictorem docens, *Nil pingendo neges,* ait, *tegat omnia ſerica veſtis, Quae totum prodat tenui velamine corpus.* Anthol. Lat. L. III. 278. p. 696. Plura hujus generis collegerunt *Intrpp. Aeliani* V. H. VII. 9. et *Fiſcher.* ad Anacr. p. 110. — V. 5. χαίρειν. *Hoc ſalſum eſſe putas? Catull.* XII. 4. Feſtivius noſter, quam *Propertius* II. 12. 17. in re ſimili graviora minatus: *Quod ſi pertendens animo veſtita cubaris, Sciſſa veſte meas experiere manus.* — τοῦτο, τὸ πέος ſc. Pronomina enim ſaepe ad res obſcoenas ſignificandas valent. Cf. ad *Straton.* Ep. L.

¶. 267.] *IV.* Cod. Vat. p. 106. Edidit *Ruhnk.* in Epiſt. crit. p. 75. *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 142.

nr. 320. — V. 1. Haec fortaſſe obverſabantur *Agathiae* Ep. VIII. 14. ſqq. — V. 2. χείλεα τε. Vat. Cod. — V. 3. χρῶτα λαβών. Vat. Cod. βαλὼν ex *Salmaſii* emendatione legitur in marg. Guyet. apogr. In eadem re *Theocrit.* Eid II. 140. καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο. — τὰ λοιπά. *Ariſtaenet.* L. I. 17. p. 43. τὰ δ' ἄλλα, οἶδας γὰρ ὁποῖα τὰ λοιπὰ, νόει μοι κατὰ σαυτὸν, οὐδὲν περιττοῦ δεόμενος λόγου. *Philodem.* Ep. XVII. σὺ δ' ὦ φιλεράστρια κοίτη Ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα. — V. 4. μάρτυς ἐφ' οἷς λύχνος. Hoc ordine verba leguntur in Cod. Vat. Verbis transpoſitis λύχνος ἐφ' οἷς μάρτυς ἦ. Ducta ſunt haec ex *Aſclepiad.* Ep. XXVII. quae inter ſe et cum aliis comparavit *Pierſon.* ad Moer. p. 442.

V. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reiske* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 126. nr. 304. Ad Antigonen Siculam, quam, cum munera poſceret, Aetolam, ἀπὸ τοῦ αἰτεῖν, factam eſſe ait poëta. Ipſe vero Μῆδος factus eſt, οὐδὲν διδοὺς αὐτῇ ſcilicet. Prior pars hujus luſus ducta ex *Ariſtoph.* Eqq. 79. ubi de Cleone Demoſthenes ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσιν, Τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς. ubi recte Scholiaſtes: οὐκ ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ αἰτεῖν. Alterum in ſuum uſum convertit *Fronto* Ep. I. p. 346. μὴ γίνου Μῆδος· Σάκας γὰρ ἔσῃ μετὰ μικρὸν, Καί σε ποιήσουσιν αἱ τρίχες Ἀστυάγην.

VI. Cod. Vat. p. 549. Planud. p. 145. St. 211. W. De Antigonae et Philoſtrati cujusdam amoribus. — V. 1. παλαισταῖς. quinque palmis Iro pauperior, pauperrimus hominum. Paroemiacae locutionis ſpeciem habet. Similiter *Ariſtophan.* in Ran. 91. tragoediarum ſcriptores ridens, eos vocat μειρακύλλια Τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια, Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Nec multum abſimile hoc *Eupolidis* ap. *Schol. Ariſtoph.* in Acharn. 529. ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς Ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας. ut h. verſum reſtituit *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 7. ſq. Hinc apparet, nihili eſſe

emendationem *Brodaei* et *Scaligeri*, qui παλαιστῆς corrigunt, in errorem inducti lectione depravata v. 2. πεντετενιχρότερος, quae in omnibus antiquis edd. obtinet, usque ad *Stephanum*. — Philostratus noster misere amabat Antigonen, sed cum non haberet, quomodo ei noctis pretium solveret, eum irriti amoris flamma vehementer excruciatum esse, sponte intelligitur. Tandem per hiemem remedium amoris invenit. ἀντία γὰρ σχ. Nihil sani Intrpp. ad hoc distichon afferunt. Unus Scholiastes recte intellexit, lusum esse in nomine puellae Ἀντιγόνη et ἀντία γούνατα σχών. Ἐκοιμήθη μετ' Ἀντιγόνης ἐναντίον τῶν γονάτων θεὶς τὴν κεφαλήν. Non tamen cum ipsa Antigone cubuit, sed cum contractus, genubus pectori admotis, cubaret, non quidem Ἀντιγόνην ipsam, sed tamen ἀντία γόνατα habebat. Frigidus lusus: sed hic verus poëtae sensus.

VII. Cod. Vat. p. 100. Μάρκου Ἀργενταρίου. In Planud. p. 475. St. 617. W. *Rufino* tribuitur, cujus duo praecedunt carmina in Collectione Cephalae. Verum amorem in deformium puellarum desiderio cerni facete docet. — V. 3. πεφορημένος ἴοις. Vat. Cod. quod minus in hac re usitatum commodum tamen sensum efficit.

VIII. Cod. Vat. p. 403. sq. Planud. p. 85. St. 125. W. In gallum gallinaceum, qui gratum poëtae de puella somnium turbaverat. Conf. *Meleagri* Ep. LXXII. et not. T. I. P. I. p. 87. sq. *Alciphron* L. III. Ep. X. p. 298. ἐπιτριβείη καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας ἐξήγειρε. — V. 1. ἀφ' ἥρπασας. Vat. Cod. Eodem verbo in eadem re utitur *Anacreon* XII. τί μευ καλῶν ὀνείρων Ὑπορθρίαισι φωναῖς Ἀφήρπασας Βάθυλλον. — V. 3. θρέπτρα. i. e. θρεπτήρια sive τροφεῖα, alimentorum mercedem. Vide ad *Meleagr.* l. c. — ᾠότοκος ἀγέλη. gallinarum grex, inter quas gallus principatum tenet. Perpe-

ram Vat. membranae πάσης ὠοτόκου — ἀγέλην. — V. 5. μά. Vulgo. ναὶ eſt in Cod. Vat. — ¶. 268.] V. 6. ὠμόσαμεν. Vat. Cod. et Plan. Verba ἀλλ' ἕξεις βωμὸν poſita videntur pro βωμὸς ἕξει σε. Sed vereor, ut ſana ſit lectio. *Argentarium* ſcripſiſſe puto:

ναὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρα Σαρδάπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
φθέγξεαι, αἱμάξας βωμὸν ὃν ὠμοσάμην.

Theocrit. Epigr. I. 5. βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος. *Lycophr.* v. 992. κελαινῷ βωμὸν αἱμάξῃ βρότῳ. *Pauſan.* L. III. 16. p. 249. flagellationis puerorum ad Dianae Orthiae aram exponens rationem, oraculum ait Spartanis obtigiſſe, αἵματι ἀνθρώπων τὸν βωμὸν αἱμάσσειν. In ſacrificio quodam ap. Romanos τὴν μὲν οὐράν τις ἀποκόψας ἐπὶ τὴν Ῥηγεῖναν καλουμένην κομίζει καὶ τὸν βωμὸν αἱμάσσει. *Plutarch.* T. II. p. 287. A. *Catullus* XIX. 15. *Sanguine hanc etiam mihi, ſed tacebitis, aram Barbatus linit hirculus, cornipesque capella.* *Virgil.* Eclog. I. 8. *Illius aram Saepe tener noſtris ab ovilibus imbuet agnus.* *Ovidius* IV. ex Ponto 8. 39. *Agnaque tam lactens, quam gramine paſta Faliſco Victima Tarpejos inficit icta focos.* Hinc in Anthol. Lat. T. I. p. 36. *Corniger bos aries humilis, et maxima taurus Victima ſacratos tinguet honore focos.*

IX. *Marco Argentario* hoc carmen tribuit Vat. Cod. p. 382. quod ἄδηλον eſt in Plan. p. 95. St. 140. W. In Anthologia edita exſtare immemor tanquam ineditum dedit *Iriarte* in Catal. Bibl. Matrit. cod. XXIV. — V. 1. βύβλον h. l. et verſu 3. Vat. Cod. Ἔργα καὶ Ἡμέρας *Heſiodi* ſignificari ex ſqq. apparet. ἑλίσσων ὑπὸ χερσίν. *Alciphron* L. I. p. 104. χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα. Idem p. 140. σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίδιον μετὰ χειρός. — In ἑλίσσων de *volumine* cogites. *Strato* Ep. L. librum amaſii felicem praedicans, te, ait, ἢ τρυφεροῖς σφίγξει περὶ χείλεσιν, ἢ κατὰ μηρῶν εἰλήσει δροσερῶν, ὦ μακαριστότατον. — V. 4. ἔργα et πράγματα παρέχειν dicuntur, qui aliis impedimento ſunt

et moleſtias creant. Finge tibi poëtam abjectis *Heſiodi* Ἔργοις puellae ſuae obviam feſtinantem.

X. Cod. Vat. p. 90. Planud. p. 479. St. 622. W. A puella, quam deperibat, relictus, munera parat, quibus fugientem reducat. — V. 1. χρυσόκερως. duae Ald. δέρκει. Vat. Cod. πυριλάμπει. idem. — V. 2. ἀστέρας. Vat. Cod. — μυρίπνους vulgo. — V. 3. ὥς γε μ. Vat. Cod. — V. 4. ἑκταίην. ut ap. *Theocrit*. Eid. II. 156. νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τέ νιν οὐδέποκ' εἶδον. Sex dies igitur effluxerant, per quos puellam non viderat. τὴν μάγον. veneficam, ob vim procul dubio, quam in poëtae animum exercebat. — V. 5. *Brunckius* unde ἀγρεύσομεν ſumſerit, non indicavit. Vulgo enim et in Vat. libro ζητήσομεν. quod verbum huic loco minime convenit. Fortaſſe tamen paulo propius ad vulgatae lectionis ductus legendum eſt:

ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ζωγρήσομεν — —

De meretricula agens *Lucianus* T. III. p. 43. auro facile cedente, πάνυ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπῳδὴν ἡ γυνή, ait, — ἂν δ' ἀργύριόν που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον. — Pro ἀργυρέους σκύλακας Aldus in Cod. quodam invenit gloſſam: ἀργύριον. δῶρα.

XI. Cod. Vat. p. 101. Planud. p. 479. St. 623. W. In puellam macilentam, ſed probam. — V. 1. Ἀφροδίτην ex Vat. Cod. revocatum eſt, pro Ἀφροδίτης, quod *Arnaldus* in Spec. Animadv. p. 135. fruſtra in Diocleae laudem accipit, quaſi ipſa Venere *gracilior* vocetur. — Ἀφροδίτην amaſiam appellabat poëta propter inſignem pulcritudinem, non tamen negans, eam minus ſucculentam eſſe. Ceterum *Huëtius* p. 48. dialogum eſſe videri monuit, alioqui legendum: ὄψομαι. Hoc malim, quam de dialogo cogitare. — V. 3. τὸ μεταξύ. non multum inter me et ejus animam erit. — Mox vulgo ἐς δὲ πο-

θεινὰ στέρνα πεσών. quod ex Vat. Cod. mutatum eſt. — V. 4. ψυχεῖς. Vat. Cod.

XII. Cod. Vat. p. 103. Planud. p. 480. St. 623. W. Duas puellas, Euphranten et Lyſidicen amans poëta, ſe illam alteri longe praeferre ſignificat. — V. 1. ἔγχει Λυσιδίκης. Conf. *Meleagr.* Ep. XCVIII. XCIX.

¶. 269.] *XIII.* Vat. Cod. p. 105. ſq. Poëta Alcippen ſuam amplexibus tenente, mater puellae ſuperveniens ſibi quoque oblatae voluptatis partem expetebat. — V. 1. ἐφίλουν μέγα. ut ap. *Paul. Silent.* Ep. II. μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμψοφα, μαλθακὰ Δημώ. Male autem *Opſopoeus amabam nimis* vertit. — V. 4. περισσότερον. Malim

περισσότερος.

ne quis curioſior amoris myſteria cerneret. — V. 5. ἔλαθον. Plan. quod ſenſum habet tolerabilem. ἔλαθεν, quod *Br.* ex Vat. Cod. recepit, ad praecedentem enuntiationem referendum eſt: Oſcula mea et amplexus, quibus Alcippen fovebam, non latebant Alcippes matrem. Quod cum paulo duriusculum eſſet, nec epitheton matris λάλον, ſi abeſſet, deſideraretur, corrigendum putavi olim:

μητέρα δ' οὐκ ἔλαθεν ΚΛΙΝΗΣ ΣΑΛΟΣ.

κείνη et κλίνη mutata vidimus in *Aſclepiad.* Ep. XX. VII. verſ. ult. Cf. *Pierſon* ad *Moer.* p. 442. Matrem Alcippes non latuit *tremuli lecti agitatio et ambulatio*, ut *Catullus* loquitur Carm. VI. 9. unde *Ovid.* III. Amor. XIV. 24. *Spondaque laſciva mobilitate tremit.* *Juvenal.* IX. 77. *teſtis mihi lectulus et tu, Ad quem pervenit lecti ſonus.* — V. 6. ἑρμῆς κοινός. *Eia, inquit, in commune quidquid eſt lucri.* ap. *Phaedrum* V. 6. ubi vide *Burmannum.* Adde *Intrpp. Theophr.* Char. XI. 18. et *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 391. 92.

XIV. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 482. St. 625. W. Poëta puellae coronam offerens eam de pulcritudinis

ſuae brevitate, admonet. Expreſſit hoc carmen *Rufinus* Ep. XV. — V. 1. ἡδύπνοε. Ed. Flor. ἡδύπνοιε reliquae. Noſtrum debetur Vatic. libro. μύρον εὕδειν de ſuaviſſimo ſomno videtur poſitum. Nam omnia ſuavia et jucunda μύρον appellant veteres. Similiter verbo ἔαρ utitur *Theocritus*, qui ἔαρ ὀρϐωσα dixit Eid. XIII. 45. Pro εὕδεις Vat. Cod. ὅσδεις legit, quod contextui minus aptum. — V. 4. Ad ſenſum cf. *Platon.* Ep. IV. et *Propert.* IV. 5. 59. ubi *Burmannus* noſtrum carmen laudavit. Idyllium de roſa in Anth. Lat. L. III. CCXCII. 45.:

Quam modo naſcentem rutilus conſpexit Eous,
Hanc rediens ſero veſpere vidit anum.
Sed bene, quod, paucis licet interitura diebus,
Succedens aevum prorogat ipſa ſuum.
Collige virgo roſas, dum flos novus, et nova pubes,
Et memor eſto, aevum ſic properare tuum.

Philoſtrat. Epiſt. XXXIV. p. 928. μαραίνεται καὶ γύνὴ μετὰ ῥόδων, ἂν βραδύνῃ. μὴ μέλλε, ὦ καλὴ, συμπαίζωμεν, στεφανωσώμεθα τοῖς ῥόδοις.

XV. Hoc carmen, quod in Planud. p. 468. St. 609. W. *Philodemo* tribuitur, Vat. Cod. *Argentario* noſtro vindicat p. 103. Scriptum eſt in Soſicratem quendam, qui, dum dives eſſet, gratia et amore valebat; ad paupertatem redactus, ab amoris cruciatibus liberatus eſt. — V. 2. λιμός. Ex *Cratetis* praecepto fr. I. ἔρωτα παύει λιμός. ubi vide quae notavimus Tom. I. P. I. p. 379. et ad *Callim.* Ep. XIV. 5. T. I. P. II. p. 270. — V. 3. μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν. Fortaſſe ductum ex *Bionis* Epitaph. Adon. 78. ὀλλύσθω μύρα πάντα, τὸ σὸν μύρον ὤλετ' Ἄδωνις. Ap. *Plautum* in Moſtell. I. 3. 151. Philematium ad Philolachen *Vin' unguenta?* ait; ad quae ille reſpondet: *quid opus eſt? cum ſtacta accubo.* — Pro καλεῦσα vulgo καλοῦσα legitur. — V. 4. σου. Vat. Cod. νῦν τοι. Plan. — V. 5. τίς; πόθεν εἶς (Vat. ἧς;) ἀνδρῶν; formula

ſolemnis ap. *Homerum*, qua hoſpites interrogantur. Poſtea contemtus ſignificationem habere coepit. *Stob.* Flor. LXXXIV. p. 491. Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς Βίωνα τὸν φιλόσοφον διαβληθέντα ὡς δυσγενῆ, ἤρετο· τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τευ πόλις ἠδὲ τοκῆες; Alia quaedam exempla dedit *Lennep* ad Phalar. p. 128. — πόλις ἢ Vat. Cod. — ὡς οὐδείς. *Scilicet uxorem cum dote, fidemque et amicos Et genus et formam regina pecunia donat. Horat.* I. Epiſt. VI. 36. *Theognis* ap. *Stob.* Tit. XCV. p. 519. πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν. Cf. ad *Luciani* Ep. XXXVIII. p. 316.

XVI. Noſtro vindicavit Cod. Vat. p. 102. cum in Planud. p. 484. St. 628. W. ἄδηλον ſit. „Obſcoenum „carminis ſenſum aperuit Brodaeus; ſed quae in eo „depravata erant, pro bonis habuit, aut de eorum emen„datione non fuit ſollicitus." *Br.* Scriptum eſt in mulierem impuri oris. — V. 1. Μηνοφίλας; λ. π. μάχλασι κ. Vulgo et in Vat. Cod. Vera videtur *Brunckii* emendatio. — Alterum quendam mundum apud Menophilam meretricem cernere licet. — V. 3. ἀλλ' ὅτε. Vulgo. ἴτε debetur membranis. Agedum, aſtrologi, ad eam accedite ejusque coelum contemplamini, quod canem et geminos, aſtra notiſſima, intra ſe continet. οὐρανὸς h. l. ambiguo ſenſu eſt poſitum. Superiores enim partes ſignificat, ut ap. *Lucian.* Epigr. I. Laïs fellatrix munera dicitur afferre ἀπ' οὐρανίων. *Nicarchus* Ep. V. Ζηνὶ δ' ἴσος Κλεόβουλος, ὃς οὐρανὸν εἰςαναβαίνειν, Τὸ ψολόεν κατέχων ἐν χερὶ πῦρ, ἔλαχε. — V. 4. κύνα. *Heſych.* κύων. — δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀνδρεῖον μόριον. Similiter ludit *Strato* Ep. LXVII. μίσγεσθαι ταύρῳ χρὴ φλογόεντα κύνα. — διδύμους. *Philodem.* Ep. VIII. ἢ τό γε λοιπὸν τοὺς κείνου πελέκει δεῖ διδύμους ἀφελεῖν. ubi vide not. et *Heſych.* v. δίδυμοι.

T. II. p. 529.] *XVI^a^.* Vat. Cod. p. 451. Edidit *Reiske* inter carm. Jenſ. nr. 731. p. 147. Etiam hoc

carmen in fellatricem mulierem ſcriptum, in cujus nomine poëta ludit. — V. 1. Λαιδροῖς emendavit *Reiskius.* λαιδρός. λαμυρός. ἀναιδής. δεινός. θρασύς. ταχύς. ἀριστερός. *Heſych.* Tractavit hanc vocem *Ruhnk.* in Epiſt. crit. p. 88. Emendationis tamen neceſſitatem non video. Clam quidem Heraclea illud flagitium patrabat; ſed nemo tamen in tota urbe erat, qui ejus turpitudinem ignoraret. Rectius idem vir doctiſſimus καλῶς, quae eſt Cod. lectio, in καλοὺς mutavit. — V. 2. πᾶσ' ἐβόησε *Reiskius* dedit; recte intelligens, κεῖνο et τοῦτο ſimul ſtare non poſſe. Sed vide, an ſcribendum ſit:

οἶδα· πάλαι κατὰ σοῦ τοῦτ' ἐβόησε πόλις.

— V. 3. αἶσχος abeſt a Vat. Cod. Lacunam ita explebat *Reiskius:*

πῶς ἔτλης τόσσον ῥέξαι κακόν;

quod mihi *Brunckianae* lectioni non poſthabendum eſſe videtur. — In ſequentibus haerebat *Reiskius*, quod mireris. Duplicem cauſam poëta fuiſſe ſuſpicatur, quae Heracleam impulerit ad tam turpe flagitium; alteram, ſi id vi coacta fecerit. δραξάμενος πλοκάμων. *Maximus* περὶ καταρχ. v. 111. δρασσομένη χαίτης ἢ καὶ ῥεθέεσσιν ἐφεῖσα ἀτηρὰς παλάμας. Vide *Wetſtein* ad Nov. Teſt. II. p. 112. — Alteram cauſam poëta ab Heracleae nomine, ipſius pudicitiae quaſi fatali, repetit. Ut enim Ἡρακλεῖ fato deſtinatum erat, ut Heben in matrimonium duceret, ſic Ἡρακλεία noſtrae fatale ſuiſſe videtur, ut juvenum ἥβην contrectaret. Quid ſit ἥβη in viris, nemo ignorat. Ex ambigua hujus vocabuli ſignificatione fluxit obſcoenus luſus ap. *Straton.* Ep. LXVII. μήποτε καρποτόκου Δημήτερος ὑγρανθείσης βρέξῃς τὴν λασίην Ἡρακλέους ἄλοχον. Eodem referendum Corydi paraſiti dictum ap. *Athen.* L. VI. p. 245. E. cui cum narraſſet quidam, ſe nonnunquam uxoris καὶ τράχηλον καὶ τιτθοὺς καὶ τὸν ὀμφαλὸν φιλεῖν, reſpondit: πονηρὸν τοῦτ' ἤδη· καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς Ὀμφάλης ἐπὶ τὴν Ἥβην μεταβέβηκε.

¶. 270.] *XVII.* Cod. Vat. p. 510. Plan. p. 173. St. 253. W. Conqueritur poëta de Bacchi iniquitate. — V. 2. σώσει με ἐκ. Vat. Cod. σαλευόμενον. *Meleager* Ep. LX. πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς. *Phanias* Ep. I. σκύφος ᾧ σεσάλευμαι. — V. 3. ὡς ἄδικον. Similis color in *Meleagri* Ep. LVII. 5. 6. — ὅτ' εἵνεκεν. Vat. Cod. — V. 4. τάμπαλι. Vat. Cod. Lufus eft in φέρων et παρφέρομαι. Hoc proprium de ebriis titubante pede vagantibus.

XVIII. Cod. Vat. p. 393. Plan. p. 178. St. 260. W. Hominis vinofi verba amatoria ad lagenam. Conf. Ep. ἀδέσπ. LXXVII. — V. 1. καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα. impleta vino, ex caupona petito. — V. 2. εὔλαλε. quae loquatiores reddit convivas, interpretatur *Brodaeus*. Malim ad fonum liquoris ex angufto gutture prorumpentis accipere. Sic *Philipp.* Ep. LVIII. Ἀδριακοῖο κύτους λαιμὸς τοπάλαι μελίγηρυς. — μακρόφαρυξ. Vat. Cod. et nonnullae edd. vett. — V. 3. μυστιλάγυνε V. C. junctim. *Toupii* emendationem recepit *Br.* ex Curis Noviff. p. 244. μύστις πενίης dicitur lagena, cui domini fui paupertas notiffima erat; βραχυσύμβολος, cui nonnifi parva tribuebatur vini portio. — V. 5. ἄμυκτος κ. ἀ. τε παρείης. Vat. Cod. Ambiguis verbis poëta utitur, ut, de lagena agens, cum puella loqui videatur. Optat enim, ut lagena ab omni cum *nymphis*, quae merum corrumpant, commercio aliena fit, h. e. ἄμικτος et ἀνύμφευτος, quae verba item de cafta virumque nondum experta virgine explicari poffunt. In hoc cardine hujus carminis acumen vertitur, non in πόσιν, quod *Toupius* exiftimabat. — V. 6. ἄφθονος. Vat. Cod. Idem error irrepfit in ed. Wechel. Vett. enim edd. quas vidi omnes, ἄφθορος legunt, quod huic contextui unice convenit.

XIX. Cod. Vat. p. 511. *Marco* noftro *Argentario* hoc carmen tribuit, quod in Plan. p. 180. St. 263. W. ἄδηλον eft. Ad Cincium quendam, ut vitae brevitatem repu-

reputans, genio suo indulgeat. Color est fere, ut in carmine Horatiano L. I. XXVIII. 1–9. — V. 3. ζωρός. Vat. Cod. vitiose. — V. 4. „In Planudeae codd. scri-„ptum inveni ἀγκὰς ἔχων ἄκοιτιν. unde bona lectio refin-„gitur: ἀγκὰς ἄκοιτιν ἔχων. quod sincerum credo et sal-„tem ob gratiorem sonum praeferendum." *Br.* — V. 5. Quod si, tristis sapientiae assecla, illas vitae voluptates spreveris, scito, etiam Cleanthem et Zenonem, severae philosophiae principes, ad Orci tenebras devenisse.

XX. Cod. Vat. p. 176. Edidit *Majus* in Bibl. Uffenb. Catal. 583. *Reiske* in Anth. nr. 456. p. 22. „Huic Epigrammati in apogr. Buherii et Guieti sub-„junctum est distichon alio pertinens. Est enim *Leonidae* „*Tar.* Ep. II. ἐκ τόκου, ὦ Λητοῖ —." *Br.* Mulier quaedam, cujus nomen in ipso carmine obscurum est, Dianae post partum munera dedicat. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. III. — V. 1. μυρόπτην Vat. Cod. a pr. man. — V. 3. ὑπ' ἔνδυμα. Vat. Cod. Margini ap. Guyet. et Ruhnk. adscripta nota: *an* τὸ ὑπὸ τῷ χιτῶνι ἐνδεδυμένον, *an* ὑπένδυμα χιτῶνος λεπτόν. Priorem interpretationem praetulerim propter Ep. *Leonidae* II. ubi mulier post partum ζώνην et κύπασσιν Dianae dedicasse dicitur; item in Ep. ἀδεσπ. CXIV. quod nostro ad amussim respondet:

Ζῶμά τοι, ὦ Λατῷα (sic lege), καὶ ἀνθεμόεντα κύπασσιν,
καὶ μίτραν μαστοῖς σφιγκτὰ περιπλομέναν
θήκατο Τιμάεσσα.

Cypassis igitur respondere videtur τῷ ὑπενδύματι, indumento, cui tunica superinduebatur. Ap. *Hedylum* Ep. II. T. I. p. 483. junguntur μίτρη et ἁλουργὸς ὑπένδυμα. — V. 4. μαστόδετα. fasciae, quibus mammae erigebantur, quae hoc loco diversae sunt a mitra; cum contra ap. *Callim.* Ep XIX. μίτρῃ ᾗ μαστοὺς ἔσφιγγε reperiatur; et ap. *Hedylum* Ep. I. μαλακαὶ μίτραι, μαστῶν ἐνδύματα. Conf.

notata ad *Leonid. Tar.* Ep. V. 2. T. I. P. II. p. 62. — V. 5. „Quid haec ſignificent, neſcio: ἐπεὶ φύγε ἄβροτον „ſeu ἄμβροτον (ſic enim in Cod. ſcriptum eſt) ὄγκον εὐώ-„δινος νηδύος. Salmaſius reponebat ἐπεὶ θέτο et ſq. v. εὐ-„φρανθεῖσα νεῷ. Sed ita ſemper obſcuritas eſt in ἄμβροτον „et deeſt dedicantis nomen, quod hîc omnino eſſe de-„bet. Hoc forte in ἄμβροτον latet. Quid ſi mulier illa „appellata fuerit Ἀβρότη, aut Ἀμβροσίς? In hunc modum „diſtichon reſtitui poſſet:

„Ἀμβροσὶς, εὐώδινος ἐπεὶ θέτο νηδύος ὄγκον,
„εὐφρανθεῖσα νεῷ θῆκεν ὑπ' Ἀρτέμιδος."

Br. Quaedam hîc a cl. editore recte ſunt poſita, alia minus. ἐπεὶ φύγε non ſollicitandum eſſe, recte intellexit in Lect. p. 265. Sic enim Ep. ἀδέσπ. ſupra laudatum: Ζῶμά τοι, ὦ Λατῷα — Θήκατο Τιμάεσσα, δυσωδίνοιο γενέθλας Ἀργαλέον δεκάτῳ μηνὶ φυγοῦσα βάρος. Recte autem ſuſpicatus eſt, in ἄμβροτον latere dedicantis nomen. Comparanti Epigramma *Leonidae,* unde hoc expreſſum eſt:

Ἐκ τόκου, Εἰλήθυια, πικρὰν ὠδῖνα φυγοῦσα
Ἀμβροσίη, κλεινῶν θήκατό σοι πρὸ ποδῶν
δέσμια κόμας καὶ πέπλον — —

veriſimilis videbitur emendatio noſtra:

Ἀμβροσίη, 'ξ ὠδῖνος ἐπεὶ φύγε νηδύος ὄγκον —

quae gemina gemella ſunt. *Reiskius* dedit: ἀμβρότου, εὐωδῖνος — Εὐανθεῖ νηῷ θῆκεν. *poſuit in florido templo immortalis, felici partu editae* (vel *partus facilitantis*) *Dianae.*

¶. 271.] *XXI.* Cod. Vat. p. 187. Primus edidit *D. Heinſius* in carmin. gr. p. 146. *Reiske* Anthol. nr. 491. p. 39. Lagenam poëta Veneri dedicat. — V. 1 - 6. laudat *Suidas* v. λάγυνε T. II. p. 409. — V. 1. μεθυσφαλές. Lagenae, vino repletae, tribuitur, quod iis proprium eſt, qui ſe vino ingurgitarunt. *Ebria* lagena, ut *ebria*

uva. *Catull*. XXVII. 3. *Posthumiae ebriosa acina ebriosioris*. Minime igitur audiendus *Toupius* in Cur. nov. p. 242. qui *inanem*, *vino carentem lagenam* interpretatur. — V. 2. νεκταρέη. perperam ap. Lipf. — V. 3. Βακχειάς. Vat. Cod. et Suid. — ὑγρόφθογγε. Nota in marg. ap. Guyet. *liquorem vocalem continens*, *i. e loquax*, *garrula*, *ab effectu liquoris contenti*. Conf. ad Ep. XVIII. 2. ubi lagena vocatur εὔλαλος, πρηΰγελως, εὔστομος. — V. 4. ψήφου συμβολικῆς θυγάτηρ vocatur lagena, quae conviviis adhibetur; ut convivia ipfa ap. *Ionem Chium* fr. I. v. 11. οἴνου φίλα τέκνα vocantur. ψῆφον συμβολικὴν pro periphrafi τῆς συμβολῆς recte interpretatur *Salmafius* in marg. ap. Guyet. Eft autem ψῆφος vel ipfa pecunia, quae a fingulis convivis conferebatur, vel teffera quaedam ab iisdem data. Res nota ex *Terentii* Eunucho III. 4. 1. *coiimus in Piraeeo In hunc diem ut de fymbolis effemus*. — *Dati annuli*. σύσσημον vocat *Hedylus* Ep. ap. *Athen* VIII. p. 345. A. B. θὲς μόνον ἢ ζώνην, ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιοῦτον Σύσσημον. — V. 5. μύστι φιλούντων. ut fupra πενίης μύστι λάγυνε. Potabant juvenes, puellis, quas deperibant, praefentibus. Hinc lagena teftis myfteriorum amoris. — V. 8. „ἤνεσεν eft in membranis, et nihil habet quo quis „offendatur. Non fpernenda tamen perfpicaciffimi „Toupii conjectura: ἥνασεν." *Br*. Apogr. Lipf. et Heinf. ἤνυσεν praebet, quod *Reiskius* in ἤνεσεν mutavit, Codicis fcripturam affecutus, quod ei non faepe contigit. — σύμπλανον. quam in comiffationibus fecum duxerat. De gladio *Macedonius* Ep. XII. οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι συνέμπορος. Noctem κώμων σύμπλανον vocat *Meleager* Ep. CII. κώμων σύμπλανον ὀργάνιον idem Ep. LXIV.

XXII. Plan. p. 338. St. 478. W. Priapus viatori, ficus appetenti, poenas minatur. Pars carminis expreffa ex *Philippi* Ep. LVI. p. 227. — V. 1. ὥριμος. Viatori tribuenda vox. — V. 4. ἰσχάδα. *Philipp*. l. c. τἀμὰ κατέσθων Σῦκα, δὸς εὐθύμως ἰσχάδα τὴν ὀπίσω. Lufus in Priapum

XXXIX. *Paedicare volo: tu vis decerpere poma. Quod peto si dederis, quod petis accipies.* — V. 6. ἰσότης. Facete hortorum deus ad rem obscoenam transfert philosophorum sententiam, qui τὴν ἰσότητα justitiae matrem pronuntiant; ut *Philo* p. 734. E. et quos laudat *Valcken.* ad Phoeniss. p. 199.

XXIII. Cod. Vat. p. 401. Plan. p. 69. St. 100. W. Poëta vivendi legem a coeli natura petit. Choros, ait, ducam, sicuti astra choros ducere video; coronâ tempora cingam et citharam pulsabo; nam etiam coelum lyram et coronam habet. Quod cum facio, εὔκοσμον, i. e. coeli naturae et legibus, τοῖς τοῦ κόσμου ἤθεσι, consentaneam vitam agam. Hic sensus hujus carminis, cujus acumen nullus interpretum perspexit. Quin etiam *Huetius* p. 8. a recta via aberravit, cum haec in hominem convenire ait, *astronomiae et musicae impense deditum, qui nullam aliam sibi placere conversationem dicat, quam coeli choreas spectare et lyram pulsare.* — V. 1. ἄστρον λεύσσων. Vat. Cod. — οὐδ' ἄλλων. neque aliorum unquam comissationes sprevi, ab aliis invitatus κωμάζειν recusavi. Hunc sensum haec verba admittere videntur; quae tamen ne corrupta sint, vereor. Vatic. quidem liber ἐβαρυνάβρος exhibet. Vide an respiciatur paroemia ἐν ἀλλοτρίῳ χορῷ πόδα τιθέναι, qua utitur *Plutarch.* T. II. p. 540. B. Conf. *Erasmum* Chil. II. Cent. II. 51. — V. 3. στρέψας. Vat. Cod. vitiose. — Vulgo ἀνθοβόλον accentu perperam posito. Passiva enim h. l. significatio requiritur: capillus floribus conspersus. — V. 5. εὔκοσμος βίος. In hujus vocabuli ambiguitate carminis acumen versatur. Nihil magis ex *Marci* nostri indole, quam ejusmodi verborum lusus. Paene monere neglexeram, *Grotium* in primo disticho aliud quid secutum esse videri, quam quod vulgo legitur. Vertit enim:

Aspiciens coelo saltantia sidera ludo:
Nescit in humanos pes meus ire choros.

ut igitur

οὐδ' ἀνδρῶν

legisse videatur; quae conjectura falsa carminis interpretatione nititur. Ceterum astra choros ducere putabantur. Locis, quae laudavimus ad *Dionysii* Hymn. in Apoll. v. 17. T. II. p. 254. adde *Philon.* de Mundi Opif. T. I. p. 78. καὶ ὁ τῶν πλειάδων χορὸς ἀστέρων ἑβδομάδι πεπλήρωται. et *Perictyonen* ap. *Stob.* LXXVII. p. 457. quam in transitu corrigam: Θείη γὰρ καὶ καλὴ ὄψις γονέων καὶ ἡ τουτέων ἄψις καὶ θεραπείη, ὁκόση οὐδὲ ἡλίου, οὐδὲ πάντων ἄστρων, τὰ οὐρανὸς ἐγκαψάμενος ἀμφιχορεύεται (vulgo ἀμφιχορεύει), καὶ εἴ τι ἄλλο δοκέει τις χρῆμα μεῖζον εἶναι καὶ θειότερον τῶν ἐόντων.

XXIV. Cod. Vat. p. 489. Plan. p. 76. St. 110. W. Vere redeunte Priapus nautas hortatur, ut navigationi dent operam. Argumentum frequenter ab hisce poëtis tractatum. Cf. ad *Leonid. Tar.* Ep. LVII. — V. 1. „Pierson. „Verisim. p. 116. pro νηῶν reponit νήσων, quod minime „necessarium videtur. Navis bene dicitur εὔορμος, quae „in tuta statione est. Cur Priapus solos eos allocutus „esset, qui in insularum portubus hibernabant? nonne „etiam e continentis portubus naves solvendae erant?“ *Br.* — εὔτροχα λαίφεα significatione insolentiore, vela, quae navem reddunt εὔτροχον, *concitato cursu euntem.* — ¶. 272.] V. 4. θηλύνει Ζέφυρος. Vide similia ad Ep. *Addaei* VI. — V. 6. καρφίτην θάλαμον. *Euripid.* Ion. 172. ὄρνις — εὐναίας καρφηρὰς θήσων τέκνοις. *Plutarch.* T. II. p. 966. D. τὰς δὲ χελιδόνων πρὸ τῆς τεκνοποιίας παρασκευὰς ὁρῶμεν, ὡς εὖ τὰ στερεὰ κάρφη προϋποβάλλονται, δίκην θεμελίων, εἶτα περιπλάττουσι τὰ κουφότερα. Plura hujus generis, ubi κάρφαι in nidificationis descriptione commemorantur, collegit *Wetsten.* ad N. T. I. p. 338.

XXV. Cod. Vat. p. 477. Plan. p. 304. St. 444. W. — Fingit poëta, Myronem veram vaccam a grege aver-

tiſſe et in baſi vinxiſſe. Obverſabatur noſtro, ni fallor, diſtichon *Demetrii* II. T. II. p. 65. ὧδε Μύρων μ᾽ ἔστησε τὸ βοίδιον· οἱ δὲ νομῆες βάλλουσί με λίθοις, ὡς ἀπολειπόμενον. — V. 2. εἶπον. Vat. Cod. et plurimae edd. vett. — Pro ὧδε Ed. pr. Fl. ὅδε.

XXVI. Cod. Vat. p. 396. Plan. p. 74. St. 108. W. in capite de *Naufragis.* Scriptum eſt in lagenam, lapidis ictu fractam et comminutam. — V. 1. Ἠλεῖα vulgo. in qua voce explicanda fruſtra ſudarunt interpretes. ἡδεῖα emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. et *Huetius* p. 9. — οἰνοπότῃσι vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod. — V. 3. τηλόθι Vat. Cod. — βαρύστονος. lapis magna cum vi lagenae incuſſus. *Oppian.* Hal. ε. 152. ἅρπαι, βουπλῆγές τε βαρύστονοι. Vide *Brunck.* ad Callim. III. 56. p. 102. Nonnunquam βαρύστονος ponitur pro κακοδαίμων. *Heſych.* quo ſenſu hoc quoque loco poſitum eſſe exiſtimat cl. *Wakefield* in Dilect. Tragoed. T. II. p. 379. — V. 5. σκώμματα πολλά. Vulgo. πυκνὰ ſuppeditavit Vat. Cod. — V. 6. θόρυβος. De plauſu convivarum accipiendum videtur. Vide ad *Aſclepiad.* Ep. XXXI. T. I. P. II. p. 52. — V. 7. Pro τεκοῦσαν *Stephanus* τεκοῦσα emendandum cenſebat; cui emendationi plus tribuit, quam meretur. Ea enim admiſſa, perit acuta antitheſis, in qua ipſa lagenae cum Semele comparatio vertitur. Lagena ex ventre, lapide rupto, peperit Bacchum, cum vinum inde emitteret; idem Semelae contigit, cum ipſum deum partu ederet. Illam lapis, ceu fulmen, emiſſus; hanc ipſum Jovis fulmen parere fecit.

XXVII. Vat. Cod. p. 391. ſq. Plan. p. 36. St. 53. W. In Amorem leonibus vectum. Legitur etiam in *Stob.* Tit. LXI. p. 388. 53. Gesn. 253. Grot. Similes Amoris imagines recenſet, noſtro loco non omiſſo, *Jac. Tollius* in Fortuitis p. 269. — V. 3. ὅς τᾷ. Plan. et Stob. ὡς habet cod. Jani Laſcaris, Ed. pr. Flor. et Ald. — τὰ μὲν

Vat. Cod. — V. 4. ἀμφιτέθηλε χάρις. Ex *Rhiani* Ep. IV. ubi de puero, οὐρανίη, ait, ἀμφιτέθηλε χάρις. Epigr. inter ἀδέσπ. XXXVI. στέρνοις ἀμφιτέθαλε χάρις. — V. 5. „δαμάσδων. Plan. et Stob. quod veteris dorifmi eft, qui hoc „quo vixit Marcus tempore obfoleverat. δαμάζων. Vat. „Cod. et duo Planud.“ *Br.* — V. 6. „ὀλίγων. fic duo „Planudeae codd. Florentina et Aldina pr. recte. Epi„theton hominum ὀλίγων opponitur epitheto ferae ἀγρίων. „Ipfa, in quam carmen hoc factum, gemma etiamnunc „exftat in cimelio celfiffimi Aurelianenfium ducis *), „quo nec plures nec praeftantiores caelatos lapides ul„lum in Europa habet. Inter alia praeclara multa ad „horum carminum illuftrationem pertinentia, gemmae „illius typum habeo, docto commentario illuftratum „viri optimi, cujus benevolentiae pleraque haec debeo „(M. de Foncemagne), quem pro dignitate laudarem, „fi, quantum amo, tam commode laudare poffem.“ *Br.* ὀλίγος pro μικρὸς illuftravit *Valcken.* ad Ammon. p. 179. et ad *Euripid.* Hippol. p. 226. — Vulgo legitur ὀλίγον.

¶. 273.] *XXVIII.* Cod. Vat. p. 370. Plan. p. 83. St. 122. W. Merulam poëta hortatur, ut quercum, avibus propter vifcum, quem gignit, infeftam, relinquat et in vite potius confideat. — V. 3. ἐχθρόν. Noctuae prudentiam laudans *Dio Chryfoft.* Or. XII. p. 195. 16. (T. I. p. 373. *Reisk.*) ὅθεν οἶμαι, ait, καὶ τὸν μῦθον Αἴσωπος ξυνέστησεν, ὅτι σοφὴ οὖσα, ξυνεβούλευε τοῖς ὀρνέοις, τῆς δρυὸς ἐν ἀρχῇ φυομένης, μὴ ἐᾶσαι, ἀλλ' ἀνελεῖν πάντα τρόπον. ἔσεσθαι γὰρ φάρμακον ἀπ' αὐτῆς ἄφυκτον, ὑφ' οὗ ἁλώσονται, τὸν ἰξόν. — V. 4. γλαυκῶν. De ipfis vitis foliis accipiendum, quae colorem habent *viridantem.* Hoc enim fignificat γλαυκός. Vide cl. *Doering.* ad *Catull.* XX. 9. p. 65. — V. 6.

*) In everfione omnium rerum apud Franco-Gallos hoc quoque cimelium difperfum eft.

στόματος. Vulgo. στομάτων Vat. Cod. Pluralem numerum, ut exquisitiorem, recte praetulit cl. editor. — V. 8. ἁ δὲ β. Vat. Cod.

XXIX. Cod. Vat. p. 235. in margine, et p. 273. Edidit *Leichius* in Carm. sepulcr. p. 29. *Reiske* in Anth. p. 76. nr. 573. Expressum ex *Anytes* Ep. XIV. — V. 2. λιτὴν κόνιν. *pulveris exigui munera* ap. *Horat.* I. Carm. XXVIII. 3. *Diodor. Zon.* Ep. IX. ὥστ' ἐχέμεν ψαμάθου μόριον βραχὺ, πουλὺ δὲ δάκρυ. — ἀμφιβαλοῦσα ex apographo interpolato fluxit. Membranae enim utroque in loco exhibent:

λιτὴν ἀμφοτέροις χερσὶ βαλοῦσα κόνιν.

quae lectio *Marco* nostro restituenda est. — V. 3. ἥμερα. Vat. Cod. utroque loco.

XXX. Cod. Vat. p. 263. Plan. p. 243. St. 353. W. De mulieris cujusdam vinosae ad inferos descensu. — V. 3. πάντ' ἐμ. Vat. Cod. — Notanda locutio ἐμαράνθη πνεῦμα de siti gravissima, qua anus excruciabatur. Qui se vino invitant, pulmones, πνεύμονας, irrigare dicuntur. πνεύμονα τέγγειν plures dixerunt, praeeunte *Alcaeo*. Vide ad *Philodem.* Ep. XXII. unde ap. *Petronium* c. XXXIV. fortasse legendum: *Tengomen pneumonas ac vivamus. Vita vinum! Verum et genuinum Opimianum praesto.* Qui igitur sicci transegerant diem, eorum spiritus *marcere*, μαραίνεσθαι, putabatur. Mulier in *Aristoph* Eccl. 146. δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι. i. e. ξηρανθήσομαι. — V. 4. „In Planudea πλεῖστον ἐπαυρομένη quod emen„dandum erat: ultima tantum excidit litera. Scriben„dum ἐπαυρομένης. Hoc verum et multo elegantius. „ἐπαυρόμενον est in cod. *Jani Lascaris.* Frequentissimae „enim in ultimis versuum syllabis deprehenduntur cor„ruptelae, e scribendi compendio ortae: a librario non „observatum fuit ς, quod supra η pictum erat.“ *Br.* —

V. 5. Adverbium πάλαι, quamvis a veteribus de tempore proxime elapso usurpari sciam, (vide *Valcken.* ad Hippol. p. 281.) non tamen video, quam vim hoc loco habere possit. Sensit vitium *Casaubonus*, qui in notis msc. πάλιν conjecit, cum φέρε procul dubio jungendum: *iterum* urnam afferri jube, ut olim, cum Danai filias ad irritum illum laborem condemnares. — V. 7. „παρθένιον. E verissima et ingeniosa emendatione Munkeri ad Antonin. „Liberal. c. XI. p. 96. sq. Inepte antea legebatur παρ„θενίην." *Br.* Sensum jam antea perspexerat *Opsopoeus*, qui vertit: Et ego sponsum occidi, sicut Danaïdes perdiderunt sponsos suos. παρθένιον. *juvenem maritum* appellat *Horat.* III. Carm. XI. 37. ubi cl. *Mitscherlich* nostrum locum comparavit. — V. 8. καὶ (κὴν) Vat. Cod. Frigidum hujus carminis acumen.

XXXI. Cod. Vat. p. 261. Plan. p. 247. St. 359. W. In Pnytagoram, Lysidices filium, naufragum. — V. 1. ἐκρόφθη. Vulgo. Nec aliter Vatic. liber. Quum in sequentibus ipse Pnytagoras loquatur, apparet, *Brunckium* recte emendasse ἐκρύφθην. — V. 2. μυρία. ut in Ep. ἀδεσπ. DCCIX. Μυρί' ἀποφθιμένοιο τάφῳ περὶ τῷδε χυθεῖσα Παιδὸς Ἀλεξάνδρου μύρατο Καλλιόπα. *Antip. Sidon.* Ep. XCIX. Μυρία τοι, Πτολεμαῖε, πατὴρ ἔτι, μυρία μάτηρ Τειρομένα θαλερὸυς ᾐκίσατο πλοκάμους. — ¶. 274.] V. 3. ἀλλά με. Plan. et Vat. Cod. — V. 4. ἄπνουν. Vat. Cod. — δμοῤῥόθιον. Similiter de naufrago *Glaucus* Ep. VI. τὰ δ' ὀστέα πού ποτ' ἐκείνου Πύθεται, αἰθυίαις γνωστὰ μόναις ἐνέπειν. De nauta *Leonid. Tar.* Ep. XCI. τὸν αἰθυίης πλείονα νηξάμενον. ubi vide not. p. 143. De vocabulo δμοῤῥόθιος quaedam notavimus ad *Theocriti* Ep. III. p. 193. — V. 5. Ἀργαίην. Vat. Cod. — V. 6. πρυμνόχους. Vat. Cod. κάλοι πρυμνοῦχοι sunt, qui vulgo πρυμνηταὶ sive πρυμνήσιοι, funes puppi aptati. Hi στέλλονται, *contrahuntur et inhibentur* vehementiore vento ingruente. Pnytagoram nostrum autem

Boreae impetus ſubmerſerat. — V. 7. Nec ſic tamen a navigatione ceſſo, cum ex mea navi in Charontis cymbam transiverim.

XXXII. Vat. Cod. p. 266. Planud. p. 211. St. 307. W. Lemma in membranis: Εἰς Ψύλλον τινὰ προαγωγὸν, ὃν ἡ κοινὴ συνήθεια μαυλιστὴν καλεῖ. Pſylli lenonis turpem quaeſtum ita excuſare conatur poëta, ut eum juvenes prohibuiſſe dicat, quominus matronas et virgines ingenuas in ſtuprum pellicerent. Eadem excuſatione utitur *Philemon* ap. *Athen.* L. XIII. 569. D. E. quem locum tractavimus in *Muſeo Attico* T. II. Faſc. III. p. 166. ſqq. — V. 1. ποθινάς. Vat. Cod. — V. 5. λίθους βάλλε. De Aegiſtho *Euripid.* Electr. 327. ἐνθρώσκει τάφῳ, Πέτροις τε λεύει μνῆμα λάϊνον πατρός. *Propert.* IV. 5. 73. *Sit tumulus lenae curto vetus amphora collo: Urgeat hanc ſupra vis, caprifice, tua. Quisquis amas, ſcabris hoc buſtum caedite ſaxis, Mixtaque cum ſaxis addite verba mala.* ubi vide *Burmann.* et *Scaligerum.* — *Caſaubonus* in not. mſc. βάλλῃς corrigit, ſine cauſa idonea. — V. 6. σῆμα λέλογχε νέκυς. Recte haec accepiſſe videtur *Opſopoeus:* parcendum eſſe ſepulcro, ut rei ſacrae, quamquam improbum contineat virum. *Caſaubonus* tamen in vulgata lect. non aequieſcens, δεινὰ propoſuit legendum; unde quid ſenſus lucretur, non ſatis video.

XXXIII. Cod. Vat. p. 265. Plan. p. 253. St. 367. W. In Callaeſchri, naufragi, cenotaphium. Expreſſum carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. XC. — V. 1. βαθὺ κῦμα *Br.* ex conjectura dedit, utrum ſua an alius, ignoro. Vulgo et in Vat. Cod. χεῦμα legitur. Neutrum videtur verum; ſed ſcribendum eſt:

ὃν βαρὺ χεῖμα
ἔσφηλεν —

ut apparet ex *Leonidae* archetypo: Εὔρου με τρηχεῖα καὶ αἰπήεσσα καταιγὶς Καὶ νὺξ καὶ δνοφερῆς κύματα πανδυσίης

Ἔβλαψ' Ὠρίωνος. — V. 2. πόρος h. l. ipſum mare, in quo velificabat ille. *Leonidas* l. c. Κάλλαισχρος, Λιβυκοῦ μέσσα θέων πελάγευς. — V. 3. συρμὸς δ' ὅτ'. Vat. Cod. — συρμὸς Ὠρίωνος, tempeſtas occidente Orione excitata. *Horat.* III. Carm. I. 27. *Nec ſaevus Arcturi cadentis impetus.* Impetus enim notio in hoc vocabulo latet, quod illuſtravimus ad *Leonidae Alex.* Ep. XII. — Proxima verba, ὑπὸ στυγερῆς οἴδματα πανδυσίης, quomodo cum praecedentibus connectam, non habeo. Ex comparatione loci *Leonidae*, quem modo laudavimus,

καὶ δνοφερῆς κύματα πανδυσίης,

apparet, οἴδματα a noſtro pro κύματα eſſe poſita. Ceterum vide, an ſcribendum ſit:

καὶ στυγερῆς οἴδματα πανδυσίης.

Junge, ὅτε συρμὸς καὶ οἴδματα πανδυσίης Ὠρίωνος ἀνεστρώφησαν βένθος θαλάσσης. — V. 6. δ' ἐν στήλῃ. Vat. Cod. quod locum non habet. — κωφὸν γράμμα. Vide ad *Heraclidis Sinopenſis* Ep. II. — *Leonidas Tar.* l. c. ψεύστης δ' οὗτος ἔπεστι λίθος.

AEMILIANI NICAEEI

EPIGRAMMATA.

¶. 275.] *I.* Vat. Cod. p. 305. Plan. p. 231. St. 336. W. Scriptum videtur in Ariſtidis Thebani tabulam, in qua puerum pinxerat, ad matris vulneratae et jamjam moriturae mammam adrepentem; intelligebatur ſentire id mater et timere, ne emortuo lacte ſanguinem infans lamberet. *Plinius* L. XXXV. 10. Simili imagini locum dediſſet fabula de Aërope, quam *Pauſanias* narrat VIII. 44. p. 692. — V. 1. ἀνέλξεις. Vat. Cod. et ſeq. verſ. καταφθεμένης. — V. 4. φίλτρα κἢν εἰς (ſic) παιδοτρο-

κεῖν ἔμαθεν. Vat. Cod. Haec *Planudes* partim recte, partim secus emendavit. Verum videtur παιδοκομεῖν, *pueri curam habere*, *nutrire puerum*. Sed perperam idem scripsit ἔμαθον, quod induxit *Brodaeum*, ut matris haec verba esse existimaret. τὰ μητρὸς φίλτρα pro φιλότης. Hoc sensu *Euripides* in Andromeda fr. VI. δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν Θεὸς ἀνθρώποις. Electra 1309. τῶν σῶν εὐθὺς φίλτρων στέρομαι. Ceterum vix dubito, quin Vat. membranis praeeuntibus legendum sit:

φίλτρα κὴν Ἀίδῃ – – –

Syllabam brevem in thesi produci posse, passim monuimus; eaque licentia non heroici tantum carminis auctores, sed vel ipsi Tragici nonnunquam usi sunt, si vera est observatio cl. *Wakefield* in Sylva crit. T. I. p. 81.

II. Vat. Cod. p. 480. Plan. p. 302. St. 442. W. Hoc carmine describi Silenos, quos in Asinii Pollionis monimento positos fuisse narrat *Plinius* XXXVI. 4. 5. p. 727. censuit *Harduinus*, cujus sententiam amplexus est *Heynius* in Dissert. de rebus ad antiquitatem pertinentibus T. II. p. 67. not. y. qui saltantium speciem his Silenis tribuisse Praxitelem ex hoc carmine suspicatur. Tabulam pictam ejusdem argumenti commemorat *Plinius* XXXV. 36. 22. p. 700. *Philoxenus pinxit lasciviam* (κῶμον), *in qua tres Sileni comissantur.* — V. 1. Color est, ut in Ep. ἀδεσπ. CCXXII. (quod *Antipatri Sidonii* est): Ἁ μόλιβος κατέχει με [καὶ ἁ λίθος· εἵνεκα δ' ἂν σεῦ, Πλάστα Μύρων, λωτὸν κὴν θρίον ἐδρεπόμαν. Cf. Gemini Ep. VI. — βρυάζειν. quod Satyris proprium. *Hesychius:* Βρυάζειν. γαυριᾷν. ἥδεσθαι. Βρυάσομαι. ἀναβακχεύσομαι μετά τινος κινήσεως. Apud *Suidam:* Βρυάζει. πάλλει. τρυφερῶς διάκειται. θάλλει. εὐφραίνεται. Haud scio, an pro corrupto πάλλει scribendum sit βακχεύει. Ceterum quod vulgo legitur ap. nostrum, ἁ λίθος ἅδε βρυάζει, ex membranis eleganter emendatum est. οἶδε cum infinitivo periphrasi

inservit, ut Latinorum *novit.* Vide *Abresch.* in Addend. ad Aristaen. p. 336. — V. 2. κωμάσεται. Vulgo. πάλιν κωμάσομαι. Vat. Cod. — V. 3. Nos non jam senectutis imbecillitas, sed lapis invidus prohibet, quominus coniissemur. γῆρας ἀδρανές. *Leonid. Tar.* XII. ἐκ γήρως δ' ἀδρανίῃ δέδεται. ubi vide not. — πεδιτὰς, κωμῶν et ἔσται. Vat. Cod. πεδητῆς Σειληνοῖς Planud. — βάσκανος. *Addaeus* Ep. VI. ἦν δ' ἐμοὶ ἡ φθονερὴ νεύσῃ λίθος, ὡς ἐν ἑτοίμῳ Ὥρμημαι, γνώτῃ καὶ τάχα νηχομένην.

III. Vat. Cod. p. 391. Planud. p. 73. St. 107. W. Verior hujus carminis explicatio debetur *Stephano*, cum *Brodaeus* et *Opsopoeus* nil nisi nugas egerint. Navis, cujus vectores omnes, nescio quo casu, fame fortasse aut pestilentia, perierant, in portum fortuito delata, calamitatem suam conqueritur. — V. 1. ἄβαλε. Seriores dixerunt pro βάλε, *utinam.* Illud usurpavit *Callim.* Fr. CCCCLV. Hoc *Alcman* ap. *Antigon. Caryst.* c. 27. βάλε δὴ, βάλε κήρυλος εἴην. ubi vide cl. *Niclas* et *Intrpp. Hesychii* in βάλε. — νεκύων φόρτον ἀμειψαμένην. mortuorum cadaveribus onusta. Videntur enim haec posita esse pro ἀμειψαμένην, *postquam commutavi*, φόρτον ἀντὶ νεκύων, *vectores cum cadaveribus.* — V. 4. „πείσματα λυσομένων. Sic „quatuor Planudeae Codd et editiones veteres. Ste„phanus primus δησομένων edidit, verisimili et pene ne„cessaria emendatione, quam recipere debuissem." *Brunckius.* Idem in Addendis p. 318. haec habet: „Navis, cujus vectores omnes tempestate aut alio casu „perierant, ait se frustra in portum appellere, quum „viris careat, qui ministeria obeant. Dixi p. 194. illic „v. 4. scribendum esse ex H. Stephani emendatione „πείσματα δησομένων. Probabilis quidem illa est: ob similem „formam literarum Δ et Λ, frequentemque permutationem „vocalium Η et Υ, facile δησομένων in λυσομένων depravari „potuit. At quum hoc constanter retineant codices, „quos vidi omnes, in aliam suspicionem delabor, scri-

„ptum olim fuiſſe λαίφεα λυσομένων, et multo veriſimilior „mihi videtur haec emendatio, quae in re ipſa fundum „ſuum habet. Navis enim illa portum intrare non „potuit, niſi impellente vento; expanſa igitur vela ha„bebat, quae mos erat in portu contrahi." Hactenus cl. editor, cujus me rationes non penitus perſpicere fateor. Quod ſi enim codd. conſenſus vetat, quominus vulgatam λυσομένων in δησομένων mutemus, nec πείσματα mutari poterit, in qua voce non minus conſpirant codd. quam in altera. At quanto veriſimilius δησομένων in λυσομένων abiiſſe, id quod *Brunckius* ipſe vidit, quam λαίφεα in πείσματα! Tandem vero λαίφεα λύεσθαι quomodo ſignificare poteſt *contrahere vela*, quod eſt συστέλλεσθαι? Senſus igitur ex hac emendatione emergit ipſi rei plane contrarius: *vectores mihi deſunt, qui vela in portu pandant. Pollux* I. 107. ἀφέντες τὰ ἱστία τῷ πνεύματι, οὐδὲν ὑποστείλαντες, ἐξ οὐρίας ἐπλέομεν, πάντα λύσαντες τὰ ἱστία. Haec omnia de ſecunda navigatione in alto dicuntur. Eodem ſenſu λύειν τὸν πόδα ap. *Euripidem* Hecub. 1020. *funes velorum laxare, vela facere* ſignificat. At ut haec lectio a ſenſu hujus loci aliena eſt, ita altera eidem unice convenit. Nam qui appellunt navem, funibus eam alligare ſolent. Hanc igitur lectionem recte ſecutus eſt *Grotius :*

Cum deſint, religent qui mea vincla, viri.

— V. 6. ναυηγοὶ δ' εἰσὶν ἔσω λιμένος. *Huetius* p. 9. ex his verbis ſuſpicabatur, nautas ſe e navi in mare miſiſſe, ut natando portum tenerent, ſed fluctibus obrutos eſſe et in portum expulſos. De vectoribus in portu ſubmerſis etiam *Burmannus* interpretabatur, qui hoc carmen laudat ad *Propert.* II. 19. 64. Quum vectores illi, quos navis noſtra defunctos vehebat, ναυηγοὶ dicantur, de naufragis, ſenſu proprio, ne cogitandum quidem. Sunt enim ναυηγοὶ, quicunque in mari perierunt; ſive undis ſubmerſi, ſive alio quodam fato, nihil intereſt. Hoc

igitur dicit navis: In portum quidem delati ſunt illi, ſed non meliori fortuna ac ſi in undis feciſſent naufragium. Verbum ναυηγεῖν de iis, qui rem male gerunt, et ναυηγὸν illuſtravimus ad *Poſidippi* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. ſq.

SATYRII THUILLI EPIGRAMMATA.

¶. 276.] *I.* Vat. Cod. p. 142. Planud. p. 430. St. 565. W. Tritum de tribus fratribus argumentum, qui Pani inſtrumenta dedicant. — V. 2. Πίγρις. Vat. Cod. a pr. man. — νεφέλη retis rarioris genus. *Ariſtoph.* Av. 528. ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς. — V. 3. δεχὶ τῶνας Vat. Cod. Pro τριγλοφόρους *Brodaeus* monuit eſſe qui τριγλοφόνους legerent. Nihil mutandum. Retia deſcribit ab uſu, delicatius piſcium genus commemorans, τρίγλαν, *mullum*, de quo quaedam dedimus ad *Apollonid.* Ep. VII. χιτῶνας illuſtravit *Toup.* in Epiſt. crit. p. 89. ubi comparat *Ionem* ap. *Athen.* X. p. 451. λινοῦλκος χλαῖνα, θήραγρος πέδη. et *Achill. Tat.* II. 117. προὐκαλούμην μὲν γὰρ ἐγὼ λέοντα, ὀλίγος δέ μ᾽ ἤγρευσεν ἀράχνης χιτών. — V. 4. ἐργατίην. Vat. Cod. Vocabulum ἐργασίη h. l. ſignificatione nova occurrit, pro inſtrumentis, quibus victus paratur. Similiter *Theocritus* Eid. XX. 14. poſtquam piſcatorum inſtrumenta recenſuit, οὗτος, ait, τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ τᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος. i. e. his nec ullis aliis inſtrumentis utebantur. — V. 5. ἀδελφοῖς. Vat. Cod. — V. 6. Laudat h. v. *Suidas* v. νέποδες T. II. p. 612.

II. Plan. p. 321. St. 460. W. ubi et alia in Echûs imaginem leguntur. — V. 1. ποιμενίαν ἀν᾽ ὀργάδα. in loco herboſo, ubi paſtores verſantur. Vide *Ruhnk.* ad Tim.

p. 185. Locum a paſtoribus frequentatum *Theocrit.* Eid. I. 22. θῶκον ποιμενικὸν vocat. Idem eſt ποιμένιος, quam formam attigit *Lennep.* ad *Coluth.* v. 107. p. 35. Vulgatum ἄγλωσσον in εὔγλωσσος mutandum cenſebat *Brodaeus*, improbante *Huetio* p. 30. qui ignoraſſe videtur certiſſimam *Salmaſii* correctionem ad Fiſtul. p. 218. ἄγλωσσος, in quam incidit etiam Anonym. Bibl. Bodlej. et *Lennep* ad *Coluth.* p. 77. qui in eo, quod alteram ſuam conjecturam, εὔχλωρον, magis probat, nec mecum ſentit, nec Jove judicat aequo. Elegans eſt oxymoron in verbis ἄγλωσσος Ἀχὼ μέλπεται, quale dedit *Simmias Rhod.* in Epigrammate a *Brunckio* prolato in not. ad Aeſchyl. VII. c. Theb. p. 346. τερπνὰ δι' ἀγλώσσου φθεγγομένα στόματος, de cicada, quam, cum ſtrepitum alis edat, lingua carere veteres putarunt. Aliter haec expedire conatus eſt Vir doctiſſimus *Chardon de la Rochette*, qui optimas literas inter paucos feliciſſime coluit, in libro menſtruo *Magaſin Encycl.* T. V. nr. 20. p. 484. De horologio *Antiphilus* Ep. XVII. τρισσάκις ἀγλώσσῳ φθεγγόμενον στόματι. Iis, quae notavimus ad *Bianoris* Ep. III. p. 154., addendum aenigma *Eubuli* ap. *Athen.* p. 449. F. ap. *Brunck.* T. III. p. 320. nr. X. ἔστι λαλῶν ἄγλωσσος, ὁμώνυμος ἄῤῥενι θῆλυς. — V. 2. πτανοῖς. avium vocem repetit et imitatur Echo. Ingenioſe *Lennepius* l. c. ἀντιθροῦν Πανὸς, cui conjecturae ſpeciem facit Ep. *Archiae* XIV. Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην, Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ᾀδομένην. Epigr. Incert. CCLXXIV. ubi Echo ſe Pana non amplius odio habere dicens, ἔρχεο, Πὰν, ait, ξυνὰ λέγωμεν ὄπα. *Longus* L. III. p. 89. ed. *Moll.* μιμεῖται πάντα, καθάπερ τότε ἡ κόρη — μιμεῖται καὶ αὐτὸν συρίττοντα τὸν Πᾶνα.

III. Vat. Cod. p. 491. Σατύρου. ut etiam Plan. p. 89. St. 130. W. Locus amoenus et umbroſus ad fontem deſcribitur. — V. 1. ὑπὸ πυθμέσιν. ſub radicibus. *Homer.* Od. N. 122. καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν. i. e. ῥίζαν. *Schol.* quem locum reſpexit

Heſy-

Hesychius, ubi vide *Intrpp.* — V. 2. πηδύει. Vat. Cod. et mox πυκινοῦ. Fontem Burinnam describens *Theocritus* Eid. VII. 7. ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον. *Virgil.* IX. Bucol. 40. *Varios hic flumina circum Fundit humus flores; hic candida populus antro Imminet, et lentae texunt umbracula vites.* — V. 3. θηλεθάον vitiose expressum pro τηλεθάον. — ζεφύροισιν ἐπίδρομον. locus, quem zephyri frequentant. De insula Delo *Callimachus* Hymn. in Del. 12. αἰθυίῃς καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις. — ἄλκαρ. In hoc loco viator sitim restinguere, ab itinere requiescere, solis aestum effugere poterit. Similiter in fontis descriptione Ep. ἀδέσπ. CCCLXIII. τοὔνεκα μή με θέρευς παραμείβεο· δίψαν ἀλαλκὼν Ἄμπαυσον παρ' ἐμοὶ καὶ κόπον ἡσυχίῃ. Sic ex membranis legendum.

IV. Plan. p. 329. St. 468. W. In Amorem, ad columnam ligatum. Conf. *Alcaei* Ep. XI. *Antipatri Sidon.* Ep. XLI. — ¶. 277.] V. 3. περιηγέας χεῖρας. manus, ni fallor, post tergum revinctas. περιηγέας arcte jungendum cum ἐσφήκωσε. Ap. *Homerum* Il. ρ. 52. ἐσφήκωντο veteres Grammatici interpretantur ἐσφιγμένοι ἦσαν. ἐδέδεντο. *Etym. M.* σφηκῶσαι. τὸ δῆσαι. οὕτω Φρύνιχος. — V. 5. ψυχρὰ παραμύθια. Similiter *Euripid.* Alcest. 354. ψυχρὰν μὲν, οἶμαι, τέρψιν. ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα eodem sensu dixit *Lucian.* T. I. p. 155. et ψυχρὴ ἐπικουρίη *Herodot.* VI. p. 488. ibique *Wesseling.* — μήποτ'. Haud absimile est, vinctum hunc deum ejus ipsius, qui eum vinculis constrinxit, animum irretitum et captum tenere. Venus Daphnin irridens ap. *Theocrit.* Eid. α. 97. τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν. Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

V. Cod. Vat. p. 490. Θυίλου. Planud. p. 76. St. 110. W. Σατύρου Θυίλλου. Expressum est carmen ex *Antip. Sid.* Ep. II. p. 16. *Marci Argent.* Ep. XIV. —

V. 4. καὶ τρηχύς. *Leonid. Tar.* Ep. LVII. λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα Κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη. — V. 5. Vulgo post ὁλκάδα distinguitur, quod recte mutavit cl. editor. Anchora solventibus imponitur navi. — V. 6. „ὕφεσθε. Sic Vat. Cod. Sed praestat vulgata „ἔφεσθε. ὑφιέναι τὰ ἱστία est *vela contrahere*, quae *pandi* „hîc jubet Priapus. Sic Leonidas Tar. LVII. καὶ πλώοις „πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην." *Brunckius* a *Schneidero* monitus. — V. 7. ἡμῖν. Ed. pr. et Ald. tert. ὕμμιν Vat. Cod. qui v. 8. ὡλιμενορμήτης ναυτιλίην praebet. Vulgo ναυτιλίῃ. Metro timens *Jos. Scaliger* in not. msc. ὁλλιμενίτης scribendum censebat. Frustra. — ταῦτα accipiendum pro διὰ ταῦτα. Hanc ob causam vos exhortor, ut navigationem suscipiatis. Sic tamen τὸ ταῦτα non bene coit cum praecedentibus, quod etiam magis apparebit comparatis carminibus, quae *Satyrius* expressit. *Antipater* l. c. ταῦθ' ὁ Πρίηπος Ὕμμιν ἐνορμίτας παῖς ἐνέπω Βρομίου. *Leonidas Tarent.* ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼ ἐπιτέλλομαι ὁ λιμενίτης.

VI. Cod. Vat. p. 490. Σατύρου. Planud. p. 76. St. 111. W. In eodem argumento versatur ac praecedens. — V. 1. ποντοτόκου. Vat. Cod. — V. 2. πιτνεῖ repositum est ex membranis pro vulgato πνείει. Illud etiam *Grotius* secutus esse videtur: *Florida qui leni flamine prata ferit.* — V. 5. λύετε ναῦται. Vulgo et in Vat. Cod. quod unde emendatum sit, *Brunckius* non indicat. Ad εὐπτερύγων substantivum desiderari, satis apparet; id quod *Jos. Scaligerum* commovit, ut vocem in duas divideret εὖ πτερύγων, ea sine dubio mente, ut πτέρυγες *vela* significent. Recte hoc quidem, ut apparet ex iis, quae observavit *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* XII. 98. et *Dorville* ad *Charit.* p. 104. sq. Sed πτέρυγας et πτερὰ simpliciter *vela* dici, suppresso vocabulo νηὸς, non puto. Quid? quod εὖ sic mire abundat. Verior itaque videtur emendatio *Brunckii.*

VII. Cod. Vat. p. 240. sq. Plan. p. 226. St. 329. W. Lemma in membranis: εἰς Ἀρίστιον ζάκορον Κυβέλης. Ex-

preſſum ex *Philodemi* Ep. XXXI. — V. 1. „κροτάλοις.
„Subaudi σύν. Deinde ſcribe ἡ περὶ πεύκας καὶ καλύβην.
„Vide quae notavi ad Philodem. XXXI. et Rhian. IX.“ *Br.*
Joſ. Scaliger in not. mſc. ap. *Huetium* p. 22. et ad Virgilii Copam v. 7. παρὰ πεύκαις καὶ καλύβῃ emendavit; poſterius vocabulum de crepitu crumatum (τῶν κρουμάτων) interpretatus. Contra eum diſputat *Salmaſ.* Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 823. qui docet, καλύβην eſſe τὸν θάλαμον matris deum, circa quem mulieres miniſtrae et θαλαμηπόλοι Cybeles cum tympanis et crotalis, ſaltabant caputque jactabant bacchabundae. Aliam viam inſtitit cl. *Wakefield*, qui in Sylv. crit. T. II. p. 117. Κακκυβέλῃ ῥίψαι pro καταρίψαι τῇ Κυβέλῃ corrigendum cenſebat, comparans *Juvenal* Sat. II. 112. *Hic turpis Cybeles et fracta voce loquendi Libertas et crine ſenex fanaticus alto Sacrorum antiſtes.* Mentem ſagaciſſimi viri me non ſatis perſpicere fateor. ῥίψαι πλοκάμους de capitis rotatione accipiendum, quae in fanaticis his ſacris ſolemnis erat. Bacchica ſolemnia deſcribens *Euripides* in Bacch. v. 148.:

δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων πλανάτας,
ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων
τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων.

Ibid. 864. δέρην ἐς αἰθέρα δροσερὸν ῥίπτουσα. Etiam Caſſandra bacchico furore percita in Iphig. in Aul. 758. ῥίπτει ξανθοὺς πλοκάμους. — V. 3. κορόεντι. Vat. Cod. λωτὸς κερόεις eſt *cornu Berecynthium*, ſive *curvus calamus*, ad mentes exſtimulandas inprimis aptus. Vide *Vulpium* ad *Catull.* LXIII. 22. — ἀκρήτου κύλικας. Vat. Cod. Vulgo ἀκρήτους κύλικας. *Aldo*, qui ἀκρήτου in Lectt. corrigit, nemo obtemperavit praeter *Nicolinos Sabienſes.* *Suidas* in ἄκρατος T. I. p. 91. ἡ τρὶς εἰδυῖ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικας. Cod. Pariſinus κύλικα cum edit. pr. eamque lectionem probat *Toup.* Em. in Suid. p. 19. Solebat illa ter ſine reſpiratione meri poculum ſiccare. Epigr. ap. *Athen.* X. p. 436. E. (Anal. T. .. p. 471. XLII.) Τὸν βαθὺν

οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς Ἀκρήτου φανερῶς ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ. Verbum χειλοποτεῖν, alibi vix obvium, *Schneiderus* in χανδοποτεῖν mutandum suspicabatur; in quam conjecturam etiam *Mitscherlichius* incidit ad *Horat.* III. Carm. XV. 16. p. 166. — ¶. 278.] V. 6. In καμάτοις offendit cl. *Wakefield*, qui καναχαῖς legendum suspicatur. *Horat.* III. Carm. 19. 23. *audiat invidus Dementem strepitum Lydus.* Equidem in vulgata acquiesco. Nam Pervigilium, tanta cum corporis et animi agitatione celebratum, certe res erat laboris plenissima. Mulieres Baccho servientes ap. *Euripidem* in Bacch. v. 66. cultum, quo deum celebrant, πόνον ἡδὺν, κάματον εὐκάματον vocant. — V. 7. κεύθεται ᾅδῃ. Nemo facile in hac lectione quidquam subaerati suspicetur; quippe quae bonum sensum et elegantem antithesin efficit. *Planudis* tamen eam inventum esse, non ipsius *Satyrii*, vix dubitare nos patitur Cod. Vat. qui κεῖθ' ἁ μυρίπνους exhibet. Depravatae huic lectioni aliam substituit *Planudes*, κεύθεται ᾅδῃ; nec ego meliorem reperio. Fortasse tamen μυρίπνους, in μυρόπνους mutandum (vide *Meleagr.* Ep. V.), a *Thuilli* nostri manu fuit, et vitium est in praecedentibus voculis.

Satyrio Thuillo in Vat. Cod. tribuitur Ep. Incert. CLXXIII.

GLYCONIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 506. „In Planud. p. 18. St. 29. W. „duo Epigrammata sunt, quorum neutri praefixum „auctoris nomen. Conjuncta sunt in Vat. Cod. ubi in„tegrum carmen Glyconi tribuitur. Apud Stobaeum in „Florileg. Grotii p. 413. primum distichon legitur abs„que auctoris nomine; reliqua duo p. 331. etiam sine

„auctore.“ *Brunck.* In rebus humanis bona cum malis commista esse docet. — V. 1. γέλως. Sic *Liban.* T. IV. p. 169. 5. ed. R. ἕτερος ἥττων χρημάτων καὶ τὰ λοιπὰ γέλως. — πάντα κόνις. *Lucian.* Dial. Mort. XX. T. II. p. 202. ed. Bip. Ὅμηρε, σοὶ τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔῤῥιπται ἄγνωστα καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα καὶ λῆρος πολύς. Vide *T. H.* ad *Lucian.* p. 404. sq. — V. 2. ἐξ ἀλόγων. Haec ex Epicuri sententia dicta putat *Brodaeus:* nihil divinitus administrari, sed omnia temere agi et ferri. Fortunam, qualis sit, describens *Maxim. Tyr.* XI. 6. p. 200. τοιοῦτον ἡ τύχη, ἄλογον, ἔμπληκτον — Εὐρίπου δίκην μεταῤῥέον. *Clitomachus* ap. *Stob.* Flor. XCVI. p. 532. 14. οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων βέβαιόν ἐστιν, ἀλλὰ πάντα φέρεται φορᾷ τινι παραλόγῳ. *Seneca* Praef. Qu. Nat. in fin.: *Sunt, qui putent — hoc universum expers esse consilii, et aut ferri temeritate quadam, aut natura nesciente, quid faciat.* Conf. *Eurysum* Pythagoreum in *Stobaei* Eclog. L. I. T. I. p. 212. ed. *Heeren.* — V. 3. Haec ducta sunt ex *Posidippi* Ep. XVI. ubi similia de vita humana carmina laudavimus. — V. 5. ἡ γαμετή. Conf. *Hesiodi* Θεογον. 600 - 610. — In fine versus vulgo ἐς αὐτὴν legitur. ἐν αὐτῇ membranae Vat. obtulerunt.

TULLII GEMINI EPIGRAMMATA.

¶. 279.] *I.* Planud. p. 331. St. 470. W. De illustri hoc Amoris simulacro, quod Praxiteles Phrynae dono dedit, vide quae dedimus ad *Simonid.* Ep. XC. et *Leonid. Tar.* Ep. XL. — V. 2. μισθόν. Pro hoc munere suo Phrynes amore remuneratus est. Illa enim dei fabrum spernere non est ausa, quippe cum timeret, ne deus pro simulacro suo sagittas in ipsam dirigeret. Neque tamen Veneris filium tantopere timet, quam

Praxitelis Cupidinem, cujus matrem artem eſſe novit.

II. Cod. Vat. p. 192. *Gemino* hoc carmen vindicavit, quod in Planud. p. 426. St. 560. W. ἄδηλον eſt. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in Θεσπιᾶσι T. II. p. 190. qui in altero verſu nihil discrepat a membranis et Planudeae edd. quae omnes ὑπὲρ τέκνων habent. *Brunckii* lectio ὑπὲρ τέχνης, quae nulla auctoritate nititur, vulgatae non praeferenda. *Brodaeus* ὑπέρτεχνον conjiciebat, quod propter praecedens εὐτέχνητον minime ferendum eſt. Sagaciores videant; equidem mihi in conjecturis meis de hoc loco minime ſatisfacio. — V. 3. Κύπριδος. Ad Venerem auctorem referendum hoc opus, quod Praxiteles, dea adjuvante, elaboravit. — ζητούμενον οὐκ· ἐπὶ μ. Vat. Cod. — Occurrit poëta iis, qui munus meretricis parum decoris habere fortaſſe dixerint. — V. 4. ἐς ἀμφοτέρους. i. e. ἀμφοτέροις. Praxiteli et Phrynae, ſi recte intelligo. — V. 5. Vitioſe Cod. Vat. αἰνοβροτόν. In δοιῆς haereo. Quae enim, quaeſo, duplex haec ars eſt, quam poëta in Praxitele miratur? Eum Phrynae Amorem donaſſe ait; quod certe artis eſt; ſed quod idem deum in viſceribus alere dicitur, nemo facile in artificis laudem artisve praeconium accipiat. Legendum puto:

θείης ἐκ τέχνης αἰνέω βροτόν.

Glaucus Ep. III. ὦ Σκόπα, σᾶς χειρὸς θεοποιὸς ἐμήσατο τέχνα — Θυιάδα. *Calliſtrat.* Stat. II. p. 891. καὶ τῶν δημιουργῶν αἱ χεῖρες, θειοτέρων πνευμάτων ἐράνοις ληφθεῖσαι — προφητεύουσι τὰ ποιήματα. — V. 6. θεὸν. τελ. ipſum dei archetypum. *Simonid.* Ep. XC. Πραξιτέλης ὃν ἔπασχεν διηκρίβωσεν Ἔρωτα, Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης.

III. Bis exſtat in Planud. p. 239. et 311. St. 347. et 451. W. Scriptum eſt in *Salmoneum, qui fulmina in quadriga ſedens imitabatur, cum quadriga fulmine ictus. Hygin.* Fab. CCLI. et Fab. LXI. ubi ſcribendum

videtur: *Salmoneus, Aeoli filius, Sisyphi frater, cum tonitrua et fulmina imitaretur Jovis, sedensque quadrigam faces ardentes in polum mitteret et cives, ob id a Jove fulmine est ictus.* pro vulgato: *sedens quadr. f. a. in populum;* quod ferri nequit, sequente voc. *cives.* Conjecturae patrocinatur *Apollodor.* I. 9. 7. p. 45. τῷ Διὶ ἐξισοῦσθαι θέλων — ἔλεγε βροντᾶν· βάλλων δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθομένας λαμπάδας, ἔλεγεν ἀστράπτειν. Vide de fabula Salmonei *Heynium* ad *Virgil.* Aeneid. VI. 585. et *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 546. — V. 1. „Πολυγνώτου re„posuit Grotius pro Πολυκλείτου. Vide Junium in Arti„ficum Catal." *Br.* De duobus Polycletis, quos ex antiquitate novimus, alter Sicyonius fuit, alter Argivus. Polygnotum autem Thasium fuisse constat. Quae cum satis speciosa sit emendandi causa, *Heynius* tamen in Commentat. Tom. X. p. 94. propter verba χεὶρ κάμε, quae opus anaglyphum potius quam picturam prodere videantur, poëtam errasse in Polycleti patria suspicari malit. Ceterum in Planudea Θασίη loco altero. — V. 3. Fulmine igitur illa Salmonei tacta fuit imago; quem casum poëta de Jovis ira interpretatur.

¶. 280.] *IV.* Plan. p. 310. St. 450. W. In Herculis, armis spoliati, statuam, Lysippi opus. Plures ab hoc artifice elaboratae Herculis statuae, de quibus adeundus *Heynius* in Commentat. T. X. p. 87. Confer *Philippi* Ep. LII. quod *Geminus* expressisse videtur. Repertum est hoc carmen in basi statuae Venetiis. Vide *Spon.* Miscell. erud. antiq. p. 51. Idem cum *Salvinii* versione metrica exhibet *Gorius* in Inscr. Flor. T. II. p. 136. — V. 3. σοβαρὸν μίμημα. Plan. et Spon. Acute *van Eldick* emendavit in Suspic. p. 28. σοβαρόν σοι λῆμα *Aristophan.* Ran. v. 466. καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. *Manetho* L. IV. 470. ἀρήϊα λήματ' ἔχοντες. vide quae notavimus ad *Philipp.* Ep. LXXXI. 5. Doctior tamen et procul dubio verior est emendatio *D. Ruhnkenii,*

qui in Epift. crit. p. 77. ποῦ σοβαρὸν βρίμημα corrigit. *Hefychius*: βρίμημα. ἐπίπληξις. *Apollon. Rhod.* IV. 1677. ὣς ὅγε χάλκειός περ ἐὼν ὑπόειξε δαμῆναι Μηδείης βρίμῃ. i. e. ἰσχύϊ, ut *Schol.* interpretatur. Derivatur hoc vocabulum cum aliis quibusdam a βρὶ ἐπιτατικῷ. Hinc βριμοῦσθαι, μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν, ut ex *Paufania* interpretatur *Euftath.* ad Odyff. α. p. 26, 27. Conf. *Etymol. M.* in βριμαίνω et βρίμη. — Praeterea vulgo exhibetur τίς ἔπλασεν ὦ. κ. cum interrogandi figno, ita ut Λύσιππος verf. feq. pro refponfo habendum fit. Hanc fcripturam et diftinctionem fequutus eft *Grotius*; minus recte. Duas partes hoc carmen habet. Prior v. 1 – 4. Herculis habitum et vultum defcribit; pofterior caufam nuditatis et triftitiae explicat. Vulgata interpunctio igitur carminis oeconomiam turbat. — V. 6. εἷς βαρὺς ἆθλος. *Quem non mille ferae, quem non Stheneleïus hoftis, Non potuit Juno vincere, vincit Amor.* *Ovid.* IX. Heroid. 25. *Clava torofa tibi pariter cum pelle jacebat, Quam pede fufpenfo praeripiebat Amor.* ut acute correxit *Burmannus* in Anthol. Lat. T. I. p. 269. pro *percutiebat;* quae tamen ipfa lectio non temere fpernenda eft. Vide *Wernsdorf.* Poët. Lat. min. T. III. p. 167.

V. Cod. Vat. p. 404. Plan. p. 298. St. 438. W. Scriptum in lapidem, Graecis ad Chaeroneam devictis, Marti a Philippo Macedone dedicatum. Hiftoria, quam hoc carmen fpectat, ignoratur. *Brodaeus* de figno Martis putabat agi; quod parum probabile. Tropaeum autem intelligere non pati videtur *Paufaniae* locus L. IX. 40. p. 794. Φίλιππος δ' οὐκ ἀνέθηκεν ὁ Ἀμύντου τρόπαιον, οὔτε ἐνταῦθα (ad Chaeroneam), οὔτε ὁπόσας μάχας ἄλλας βαρβάρους ἢ καὶ Ἕλληνας ἐνίκησεν· οὐ γάρ τι Μακεδόσιν ἱστάναι τρόπαια ἦν νενομισμένον. — qui locus varie impugnatus et defenfus eft. Vide *Wefſeling.* ad *Diodor. Sic.* XVI. p. 85. 64. Monimentum cum infcriptione ap. Chaeroneam a Philippo effe pofitum, nemo, quod fciam, tra-

didit. — V. 1. Κεκροπίδεσσι Vat. Cod. et v. 2. Φιλιππίης. — V. 3. ὑβρίζων. gloriam in campo Marathonio et in pugna Salaminia partam Macedonum virtus evertit. Μακηδονίης. Vat. Cod. — κεκλιμένα. Sic *Hermesianax* Eleg. v. 54. οἰνηρὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα. *Antip. Sid.* LXXXIV. οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα. — V. 5. ὄμνυε νῦν νέκυας. Respicitur locus celeberrimus in Orat. *Demosthenis* pro Coron. c. 60. ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι. οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας κ. τ. λ. quem locum tanquam exemplum praeclarae apostrophes laudat *Longin.* Π. Ὑ. c. XVI. p. 71. ed. *Toup.* et multi alii eum cum laudarunt, tum imitatione expresserunt; de quibus vide *Taylor.* in Not. ad Demosth. p. 158. sq. ed. *Reisk.* qui nec nostrum carmen omisit.

VI. Cod. Vat. p. 477. Plan. p. 305. St. 445. W. — V. 1. Distinctione mutata orationem erigere studuit *Brunckius.* Vulgo enim legitur: ἡ βάσις, ἡ κατέχουσα τὸ βοίδιον ᾗ πεπέδηται· ubi postrema vocabula fortasse abundare videbantur cl. editori. Ad sensum confer *Philippi* Ep. XLIX. ibique not. — V. 2. ἣν δ' ἀφ. membranae. Vulgo δ' omissum.

VII. Vat. Cod. p. 475. Plan. p. 374. St. 512. W. Strymon, Thraciae fluvius, se cum Nilo comparat. — V. 1. Inter flumina quidem habeor, sed mari comparandus sum magnitudine et aquarum multitudine. διώκω h. l. pro ζηλοῦσθαι videtur positum. *Hesych.* δίωκε. ζηλοῦ. Vid. *Alberti* Obss. philol. p. 350. Nisi est *festino, propero, celeriter moveo* undas, ponto comparandas, πελάγει ἶσα μέτρα. Hanc verbi διώκειν significationem illustravit *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 81. — ¶. 281.] V. 4. Tribulum gigno, ipsis Cereris muneribus praestantio-

rem. Ὀμπνία. Cereris nomen, ab ὄμπνη, τροφή. Conf. *Spanh.* ad *Callim.* p. 657. et 747. et *Eichstaedt* de Dramat. Satyr. p. 146. sq. Plurimum huc facit *Theophrast.* Hist. Plant. IV. 11. ὁ τρίβολος οὐκ ἐν ἅπασιν οὐδὲ πανταχοῦ φύεται, ἀλλ' ἐν τοῖς ἑλώδεσι τῶν ποταμῶν· ἐν μεγίστῳ δὲ βάθει πεντατήχει ἢ μικρῷ μείζονι, καθὰ οἱ περὶ τὸν Στρυμόνα. *Plinius* XXI. 16. *Tribulus nonnisi in palustribus nascitur; dira res alibi, juxta Nilum et Strymonem amnes excipitur in cibis.* Idem XXII. 10. *Thraces, qui ad Strymona habitant, foliis tribuli equos saginant, ipsi nucleo vivunt, panem facientes praedulcem et qui contrahat ventrem.* Haec loca non effugerunt *Brodaei* diligentiam. — Ceterum vett. Planudeae edd. pro τρίβολον exhibent πέβολον. — V. 5. ἄμμι. Quod si quis comparationem instituat, Strymon praestantior videbitur Nilo, cum hic fruges tantummodo alat, ille easdem gignat et proferat.

VIII. Cod. Vat. p. 429. γαιμίνου. Edidit *Salmas.* in Plin. p. 821. C. qui depravatae membranarum lectioni suas emendationes substituit. *Jens.* nr. 12. *Reisk.* Anthol. nr. 663. p. 116. — V. 1. ἡ πάλίουρος. ὀξείη παλίουρος καὶ βάτος. *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIII. Paliurum et alia ex spinarum genere sepiendis hortis et agris adhibita esse, docent loca collecta per *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* L. III. p. 265. — ξύλον ἴδς ἐν ἕρκει Var. Cod. et Jens. οἷος ἐν ἕ. *Salmas.* quod *Reisk.* mutavit in οἷον, ut in marg. apogr. Guyet. habetur: *ut par erat in sepimento.* *Brunckius* suam conjecturam in textu posuit, lectoribus non monitis. Vera lectio adhuc latet. Desidero loci sepibus inclusi commemorationem, quo referatur scilicet v. τῶν φορίμων, verbi causa:

Ἡ παλίουρος ἐγὼ, τρηχὺ ξύλον, ἕρκος ἀλωῆς.

sive:

— — — — — οἰνάσιν ἕρκος.

Haec posui, non quod poëtam sic scripsisse putem, sed

ut intelligatur, quid in hoc verfu defiderem. — V. 2. τίς μ' ἀφορῶν. Vat. Cod. ἀφόρων. *Jenf.* ἄφορον *Salm.* et *R.* Quis me inutilem dixerit, cum utiles et frugiferas arbores tuear? φόριμος vocabulum eft e rarioribus.

IX. Cod. Vat. p. 428. Plan. p. 30. St. 46. W. Lemma in membranis: Τυλλίου Σαβήνου εἰς μῦν φαγόντα κιθάρας χορδὴν καὶ περιπλακέντα ἐν αὐτῇ καὶ ἀποπνιγέντα. — V. 1. σμίνθος. μῦς. *Hefych.* ubi vide Intrpp. p. 1230. *Schneider* ad *Aelian.* H. A. XII. 5. p. 378. — V. 2. ληϊζόμενος Vat. Cod. Illecebras, muscipulae impofitas, deripuit. ἐκ θανάτου. Ipfam muscipulam cum gravitate quadam fignificat. Batrachom. v. 50. παγίδα στονόεσσαν, ὅπου δολόεις πέλε πότμος. — V. 3. πῆχυς h. l. eft ea pars citharae, cui nervi aptantur, *jugum*, ad quod chorda dirupta refiluit. — V. 4. ἀπεβρόχησεν. Vat. Cod. — V. 5. τόξων. Vulgo arcum miramur, fcopum certis fagittis ferientem. Nec immerito. At hic deus vel citharâ tanquam telo in hoftes utitur. ὃς δέ. οὗτος δέ. Phoebus fcil. τόξων itaque de fagittandi arte in univerfum accipi debet; quo nihil jejunius. Vitium eleganter occultavit *Grotius*, vertens:

Ecquis adhuc arcus Phoebi mirabitur, arcus
Irata praeftet cum lyra tenfa vicem?

Sed aliena affinxit poëtae doctiffimus interpres. Emendationis leniffimae olim a me propofitae nondum poenitet:

Λοξίου εὐστοχίην θαυμάζομεν, ὅς γε κατ' ἐχθρῶν
ἤδη καὶ κιθάρην εὔστοχον ὅπλον ἔχει.

In hac lectione omnia recte procedunt. — V. 6. ἄστοχον inepte Vat. Cod.

X. Cod. Vat. p. 218. Γεμίνου. Plan. p. 198. St. 287. W. *Germanici.* In Cod. *Conftantini Lafcaris*, quem *Iriarte* defcripfit, hoc carmen connectitur Epigrammati *Diodori* X. 187. et infcribitur *Germanico.* Expreffum

est ex *Alphei Mitylen.* LXXXI. p. 234. Sententiam ex *Choricii* declamationibus, quae ad h. l. facit, *Macarius* servavit ap. *Villoison.* in Anecdot. T. II. p. 66. ἀνδρῶν ἐπιφανῶν εἰκὼν ἅπασα γῆ, ubi cave cum doctissimo editore οἶκος legas. — V. 1. ἐπὶ ταύτᾳ. Vulgo. δούρατα. naves in pugnis illis navalibus, ap. Salamina praesertim, fractas. δόρυ de nave passim obvium. Vide Animadv. in Euripid. p. 120. — βαρβαρικὰ et ναυφθορίης Vat. Cod. — V. 3. Sensus est: fundamentum, cui Themistoclis gloria superstructa, bellum est cum Persis et Xerxe gestum. Hoc bonum; sed poëta nos Themistoclis monimento Persicum Martem et Xerxem subjicere jubens, imaginem efficit vehementer absurdam.

CYLLENII EPIGRAMMATA.

¶. 282.] *I.* Vat. Cod. p. 358. Κυλλινίου. In Planud. p. 25. St. 39. W. Καλλινίου. Pyraster hortulano, qui alienos ipsi ramos inseverat, gratias agit, quod ejus opera feracibus annumeretur arboribus. — V. 1. δριμοῖσι. quaedam edd. vett. — νοθὴ Vat. Cod. νόθην ὀπώραν fructus appellat poëta acerbos atque inutiles. Ducta metaphora a liberis, qui non ex legitimis nuptiis prognati, jus civitatis non habent; quam vocabuli νόθος significationem illustrat *Cuperus* in Obss. I. p. 117. sqq. Tum τὰ νόθα opponuntur τοῖς ἀληθινοῖς. Ap. *Archiam* Ep. V. ventilabrum νόθον ἄημα κεύθειν dicitur. Caro conchae νόθη σὰρξ ap. *Antiphil.* Ep. XXII. ἀγλαΐη νόθη ap. *Claudian.* Ep. II. Mala carmina, quae speciem haberent, sed poëtico calore destituta essent, νόθους ἀοιδὰς appellasse videtur *Callimachus* Fr. CCLXXIX. Similiter ap. *Himerium* Orat. IV. 7. p. 466. νόθος καὶ κίβδηλος σοφία oppo-

nitur τῇ ὀρθῇ, i. e. γνησίῳ. — V. 4. οὐκ ἐμόν. *Feraces Plantae immittuntur: nec longum tempus et ingens Exiit ad coelum ramis felicibus arbos, Miraturque novas frondes et non sua poma. Virgil.* Georg. II. 79. sqq. *Ovid.* Remed. Amor. 196. *Statque peregrinis arbor operta comis.* — V. 5. φυτοεργέ. Sic veteres edd., quae mihi ad manus sunt, omnes. *Lennep.* in suo exemplo φυτουργὲ reperiens, varia frustra molitur ad *Coluth.* II. 3. p. 89. — V. 6. ἐγγράφομαι. Metaphoram, quae est in νόθης ὀπώρης, poëta continuat. ἐγγράφεσθαι dicuntur, qui in civium numerum referuntur. Hoc jam *Huetius* p. 5. notavit.

II Cod. Vat. p. 363. Κυλληνίου. Plan. p. 78. St. 114. W. Κυλληνίου Πετιάνου. Scriptum est sive in arborem, sive in carinam, in litore collocatam, necdum armamentis instructam. Multa hujus argumenti Epigrammata reperiuntur in Anthol. Plan. L. I. c. LVII. Apud Planudem sequitur distichon cum lemmate, τοῦ αὐτοῦ:

Ἄρτι με πηγνυμένην ἀκάτου τρόπιν ἔσπασε γείτων
πόντος κὴν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μαινόμενος.

quod in Vat. membranis *Antiphilo Byzantino* tribuitur, cujus Epigr. XXVI. Μυρία με, τρίψασαν — — interpositum est inter hoc distichon et illud *Cyllenii*. Ex hac vicinitate mirus ortus est error. *Cyllenii* hexametro subjectus est in membranis Vat. pentameter *Antiphili:* πόντος κὴν χέρσῳ εἰς ἐμὲ μηνάμενος· *Antiphili* disticho autem in margine adscriptus versus *Cyllenii:* ἔτλην; φεῦ κ. τ. λ.

APOLLINARII EPIGRAMMATA.

¶. 283.] *I.* Cod. Vat. p. 563. Planud. p. 137. St. 199. W. In Grammaticum Glyconem, hominem imperitissimum. — V. 1. Grammaticus asino vectus et inde

delapſus omnis ſuae ſcientiae jacturam fecit. Verba ὡς λόγος indicant, veterem hiſtoriam reſpici, quae paroemiae originem dedit: ἀπ' ὄνου καταπεσών. Senſum adagii diſerte prodit *Ariſtoph.* in Nub. 1276. τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών. ubi, quae *Scholiaſtes* affert, manifeſta faciunt, eum cauſam et originem dicti ignoraſſe. Hanc aperuit *Suidas* in v. ἀπ' ὄνου T. I. p. 288. ὁ δὲ φιλόσοφος Πλάτων ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ ζώου τὴν παροιμίαν λέγεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νοῦ. Locus *Platonis* eſt de Legg. L. III. p. 701. C. μὴ — κατὰ τὴν παροιμίαν, ἀπό τινος νοῦ πεσεῖν. ubi tamen hodie ὄνου legitur. Vide *Schottum* ad *Zenob.* II. 57. p. 41. Adde *Erasmum* in *Ab aſino delapſus.* I. Cent. VII. 31. et *Intrpp. Heſych.* ἀπ' ὄνου καταπεσὼν, ubi ſimiles quaedam paroemiae proferuntur. — V. 5. Glyco, homo imperitiſſimus et proinde in patria ſua comtemtiſſimus, cum in Libyam veniſſet, Grammaticam, cujus prima elementa ignorabat, profiteri coepit. Hinc jocandi opportunitas poëtae enata eſt. Quum Glyco, ait, Libycos aſinos conſcendere coepiſſet, ex imperito Grammaticus factus eſt. Quod igitur alias fieri ſolet, ut de aſino delapſi ſcientia excidant, id contra evenit Glyconi, qui ſaepe ab aſino ſuo excuſſus, doctus evaſit. — Veteres interpretes Glyconem agaſonem fuiſſe fruſtra contendunt. — V. 5. ἔπαθε. Ed. pr. Aldinae omnes. Aſcenſ. Nicol. Sabienſ. In Vat. Cod. tamen ἔπαθεν habetur. — ὢν γάρ. non ſolum Grammaticae, ſed omnino vulgaris ſermonis ignarus. — V. 7. κάνθωνας et κανθηλίους praegrandes aſinos a Graecis, ſed in ridiculis tantummodo dictos fuiſſe, contendit *Bochart.* Hieroz. II. 18. p. 221. Libycos aſinos ubi tonſas equas inire narrat *Aelian.* H. An. XII. 16., μεγίστους eos vocat.

II. Vat. Cod. p. 567. Plan. p. 144. St. 209. W. *Planudes* hoc diſtichon retulit in caput *De Doloſis.* » Sed vide, an de oratore ſoloeciſſante et imperito agatur. »Ubi mihi abſenti maledicis, nihil me laedis; (nihil

„enim curo tam inepti hominis de me ſententiam, et „quidvis per me licet dicas, dummodo te non audiam.) „Sed cum me praeſentem laudas, vehementer laedis.“ In hunc ſenſum accepta paulo plus ſalis et acuminis habere videtur ſententia.

NICOMACHI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 251. Νικομάχου εἰς Πλάταιαν τὴν πόλιν ὑπὸ σεισμοῦ καταπεσοῦσαν. Edidit *L. Holſten.* ad *Steph. Byz.* p. 256. *Reisk.* in Anth. nr. 582. p. 78. — V. 1. ἅδε Πλάταια. Et ſingulari et plurali numero hujus urbis nomen effertur. *Homer.* Il. β. 504. *Herodot.* VIII. 50. Vide *Euſtath.* ad Il. p. 203. 38. Temere *Reiskius* dedit: ἅδ' Ἐλάτεια, cujus eum conjecturae, cum notas ſcriberet, merito poenituit. De terrae motu, quo Elatea everſa ſit, non magis conſtat, quam de Plataeâ ejusmodi calamitate affecta. At Boeotiam terrae motibus expoſitam fuiſſe, *Strabo* ait L. X. 686. B. — τί τοι λέγω; ſic membranae. *Reiskius* τίν' οὖν λέγω; quia plures eſſent urbes Elateae nomine. Brunckianam lectionem ſic explico: quid tibi vis dicam? qua conſolatione et allocutione utar? — V. 2. ἐξαπίνης. Vat. Cod. a manu ſec. — V. 3. ἂν apogr. Lipſ. αὖ Vat. Exigua pars civium patriae civitati ſupervixit. Qui vero perierunt patriam, pro cippo ſibi impoſitam habent. — Similiter *Aeſchylus* in Epigr. T. I. p. 148. οἵ ποτε γυίοις τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφεβάλοντο κόνιν. ubi vide not. p. 277.

ANTISTII EPIGRAMMATA.

¶. 284.] *I.* Vat. Cod. p. 185. Primum hujus carminis diſtichon edidit *Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Pallad. p. 599. Integrum *Kuſterus* ad *Suidam* v. φύζα T. III. p. 642. *Reisk.* in Anth. nr. 485. p. 37. Celebrat poëta notiſſimam de Gallo et leone hiſtoriam. Vide ad *Simonid.* Ep. CXII. quod *Antiſtius* expreſſit. — V. 1. θέτο, *dedicavit*, ut ſaepe. Cur *Spanhemius* indumenta et capillos Galli ipſi Cybeles ſimulacro appenſos fuiſſe judicet, cauſam idoneam non video. — V. 4. ἆθλον ἀπεκρέματο Vat. Cod. quod ex ſchedis Lacroz. dedit *Reiskius.* *Brunckius* exhibuit lection. marginis ap. Guyet. ἆθλος dedit etiam *Kuſterus.* — V. 5. φρενός. Vat. Cod. et *Reisk.* φρένας margo ap. Guy. et *Kuſter.* — V. 6. φυζαλέον. *Suidas*, hunc verſum excitans v. φύζα. δειλία. φυγή. καὶ φυζαλέος. ὁ δειλός. *Suidae* lectionem tacite recepit *Reiskius;* fortaſſe recte. *Gallus tympani ſono terribilem leonem in fugam convertit*, φυζαλέον ἔτραπε, i. e. ἔθηκε. Quod ſi quis tamen Codicis lectionem φύζα λέων defenderit, exemplis doceat, graecos in quarto caſu λέων dixiſſe pro λέοντα. *Cornel. de Pauw* in marg. apographi ſui λέον, per apocopen pro λέοντα poſitum, legendum cenſet. Nec hujus formae exemplum alibi obvium. — V. 7. ὑπὸ δείσαντα et ἤνεκα Vat. Cod. Hinc ap. Lipſ. ἤνικα. — V. 8. συρικτὰν (ap. Guyet. et Ruhnk. in marg. συρικτᾶν) κ. ἀπ' ἀκρ. Vat. Cod. συρικταὶ ἀκρέμονες idem quod ψιθυρίζοντες. *arguti rami.* ut ap. *Virgil.* Eclog. VII. 1.

Lect. p. 195.] *Ia.* Vat. Cod. p. 513. Edidit hoc carmen, quo carebat apogr. Buherianum, *Dorville* ad *Charit.* p. 57. In puerum Cleodemum, Eumenis fil., Bacchica ſacra celebrantem. — V. 3. στικτοῖο νεβροῦ. Ap. *Euripid.* Bacch. 833. Dionyſus Pentheum νεβροῦ στικτὸν δέρας induere jubet. Baccha κατὰ χροὸς οἷα χιτῶνα

Στικτὰ

Στικτὰ φιλοσκοπέλων ἐνεδύσατο δέρματα νεβρῶν. — ἐξώσατο membran. quod *Dorvill.* emendavit. — V. 5. ὤνας ὑμῖν Κάδμε τίθει Vat. Cod. cujus lectionis praeclaram emendationem debemus *Dorvillio.* Καδμεῖος ἄναξ Bacchus est. Idem in vers. ult. minus feliciter ἡβῶντας in ἡβήσας mutabat. Sed quidni poëtae licuerit ἡβῶντας θιάσους pro *thiaso juvenum* ponere, ut paulo ante βαιὸν θίασον pro βαιῶν, i. e. μικρῶν παίδων θιάσῳ? — ἄγοι *Dorv.* In membranis est ἄγει.

II. Plan. p. 339. St. 478. W. Priapus, in agro custos collocatus, furibus gravissimas poenas minatur. — V. 3. ἐπὴν γελάσῃς. si tentam riseris mentulam. Similis color in Lusib. carm. X.:

Insulsissima quid puella rides?
Non me Praxiteles Scopasve fecit:
Nec sum Phidiaca manu politus:
Sed lignum rude villicus dolavit:
Et dixit mihi: Tu Priapus esto.
Spectas me tamen, et subinde rides.
Nimirum tibi falsa res videtur,
Adstans inguinibus columna nostris.

ubi *Burmannus* (Anth. Lat. T. II. p. 488.) nostrum carmen adscripsit. Idem deus rudi manu dolatus in Ep. incerti auct. CCXXXII. haec ait:

ἀχρεῖον γέλασόν με· τὰ δ' εὔκηλος πεφύλαξο
σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσῃς:

ut haec scribenda esse jam olim docuimus. — V. 6. ἡ λάχνη. barba et pili te a poena non rediment. Lusus Ep XIII. *Praecidere puer, moneo: futuere puella: Barbatum furem tertia poena manet.*

III. Cod. Vat. p. 260. Edidit *Reisk.* nr. 594. p. 83. Conqueritur poeta de jactura, quam Graecia in tribus athletis fecerit; qui in diversis regionibus naufragio

perierant. Nec acumen, nec leporem ullum in hoc carmine video. — V. 1. Ἀώου. Aous fluvius prope Apolloniam in mare emittitur. *Pompon. Mel.* L. III. 2. Ejus tractum descripsit *Livius* L. XXXII. 5. — V. 3. „ἐν „πόντῳ, nisi pro superfluo metri fulcro habere malis, „debet accipi pro adjectivo πόντιος. trajectus marinus „Siculus. πόρος ἐν πόντῳ, hoc est ἐμπόντιος, διαπόντιος Σικε„λός.“ *Reiske.* Vide tamen an *Antistius* scripserit:

καὶ σὲ νότος Σικελῷ
ὤλεσεν ἐν πόντῳ.

rabies Noti, Quo non arbiter Hadriae major. Horat. I. Carm. III. 14. — V. 3. τόσον. Vat. Cod. et *Reisk.* πόσον marg. ap. Guyet. et Ruhnk. — V. 4. κρείσσονας ἀθλοφόρους Vat. Cod. a man. sec. Posterius exhibet ed. *Reiskii.*

HADRIANI CAESARIS
EPIGRAMMATA.

¶. 285.] *I.* Vat. Cod. p. 203. Ἀδριανοῦ ἐν τοῖς ἀναθήμασι Τραϊανοῦ Καίσαρος. unde *Boivinus* colligit, Hadrianum plura Epigrammata conscripsisse sub titulo: ἀναθήματα Τραϊανοῦ. Primus hoc carmen edidit *Salmas.* in Comm. ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 133. *Kusterus* ad *Suidam* T. II. p. 249. *Boivin* dans les Mém. de l'Acad. des Inscr. T. III. p. 356. *Tristanus* T. I. p. 426. *Reisk.* in Anth. nr. 540. p. 63. Trajanus, cum ad bellum Parthicum proficisceretur, in monte Casio, ubi Jovis Casii templum erat, spolia Getarum dedicavit. Duo sunt montes Casii nomine appellati. Alter in Aegypto prope Pelusium in confiniis Syriae et Aegypti. *Strabo* XVI. p. 760. *Herodot.* L. III. 158. Ibi Jupiter colebatur sub juvenis specie, malum punicum manu tenentis.

Achilles Tat. L. III. 6. p. 248. ſq. ed. *Bod.* ibique *Carpzov.* Alter eſt prope Antiochiam in Seleucia. *Strabo* XVI. p. 751. *Ammian. Marc.* XIV. 62. XXII. 33. Etiam in hoc monte Jupiter colebatur. De utriusque cultu disputans *Liebe* in Gotha Numaria p. 308. ſqq. noſtrum quoque carmen attigit. *Salmaſius* Trajanum Aegyptium illum montem conſcendiſſe putabat, quem refutarunt *Boivinus* et *Reiskius.* *Salmaſii* error apparet ex *Dione Caſſ.* LXVIII. 17. p. 1134. qui Trajani iter luculenter deſcribens, eum, Lycia et reliqua Aſia peragrata, Seleuciam et inde Antiochiam perveniſſe narrat. Nec opus habebat Aegyptum adire. — V. 1. 2. laudat *Suidas* T. II. p. 249. Κάσιον ὄρος. πρὸς τῷ Εὐφράτῃ (*Kuſterus* a *Salmaſio* in errorem abreptus, perperam corrigit: πρὸς τῷ Πηλουσίῳ.) καὶ ὁ Κάσιος Ζεύς. ἔνθα Τραϊανὸς ἀνέθηκε κρατῆρας ἀργυροῦς καὶ κέρας βοὸς παμμέγεθες κεχρυσωμένον· καὶ ἐπιγράμματα ἐν τοῖς ἀναθήμασιν Ἀδριανῷ πεποιημένα. ubi *Salmaſius* tentat: ἐπίγραμμα – πεποιημένον. At hujus correctionis vanitas apparet ex lemmate Vat. Cod. quod etiam plura Epigrammata ἀναθηματικὰ ab *Hadriano* conſcripta commemorat. — V. 3. ἄνθετο δοιὰ λίτα: *membr.* In marg. ap. Guyet. legitur. λίτα. τέλη. i. συνέδρια. δύο τῶν ἐν τέλει. Vide *Heſychium.* *Salmaſius, Kuſterus* et *Suidas* λῖτα. Bis hoc diſtichon excitavit *Suidas* in οὖρος T. II. p. 741. ubi βοῦς οὖρον, et in λῖτα T. II. p. 451. ubi βοὸς οὖρον habetur. λῖτα ſunt καταπετάσματα. *Homer.* Od. α. 131. ὑπὸ λῖτα πετάσσας. quem locum proferens *Athen.* L. II. p. 48. C. λῖτα interpretatur λευκὰ καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα. Sed vide *Euſtath.* ad Od. p. 32. 19. Sed huic lectioni repugnat ſyllabarum menſura. Conf. *Homer.* Il. σ. 252. et ψ. 254. Transponendas igitur voces, ἄνθετο λῖτα δύω, cenſebat *Albertus* ad *Heſychius* in λιτά. *Reiskius* δοιὰ λινᾶ pro λινέα, duo retia, dedit, ſatis inepte. *Salmaſius* ῥυτὰ, quia *Suidas* Trajanum *argentea pocula* et tauri cornu dedicaſſe diſerte tradit; eandemque ob

causam *Boivinus*: ἄνθετ' ἄλεισα δύω, quam lect. *Brunckius* non dubitavit recipere. Est autem ἄλεισον, ποτήριον τετορνευμένον, interprete *Hesychio*; cum quo cf. *Schol. Homeri* Il. λ. 773. In fragm. *Athenaei* ap. *Casaub.* ad L. IX. p. 783. multa de etymologia vocabuli ἄλεισα traduntur; et inter alia ap. *Pisandrum* Telamon ab Hercule ἄλεισον dono accipere narratur, τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας ἀριστεῖον. — In fine vers. οὔρων Cod. Vat. οὔρου apogr. Guyet. et Ruhnk. Et sic *Salmasius* edidit, cujus hanc emendationem esse, dubitare noli. De poculis ex boum cornibus factis disputavimus ad *Addaei* Ep. II. Nostrum locum non praetermisit, ubi veterum loca de uris congessit, *Bochartus* in Hieroz. III. 26. p. 959. — V. 5. ἔξαιτα. ἐξαίρετα. *Hesych. Homer.* Il. μ. 320. οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα. *Schol. Apollon. Rhod.* L. IV. 1004. Perperam V. D. in marg. ap. Guy. et Ruhnk. ἔξαντα, i. ἐξεναντίας, conjecit. Hunc vers. c. sequ. laudat *Suid.* T. I. p. 763. ubi ἦμος ἀπειρεῖς exhibetur. ἀπειρεῖς est in Vat. Cod. et ἀπολληίδος. — Verba προτέρης ἀπὸ ληΐδος *Boivinus* explicat de praeda in primo contra Dacos bello facta. — ἀπειρὴς Trajanus, ut *durus Hannibal* ap. *Horat.* II. Carm. XII. 2. — V. 7. τήνδε δῆριν, hanc in Parthos susceptam expeditionem. — V. 9. εἰς δρόωντι. et ἰαίνει. Vat. Cod. — V. 10. Ἀρβακίδων. vitiose ap. Lips. Trajani nomine Hadrianus Jovi Casio nova ex Parthorum praeda pollicetur donaria.

II. Vat. Cod. p. 425. Ἀδριανοῦ Καίσαρος. οἱ δὲ Γερμανικοῦ. Ἡσύχιος δὲ εἰς Τιβέριον τὸν Καίσαρα ἀναφέρει αὐτό. In Plan. p. 98. St. 144. W. *Hadriani* et *Germanici* nomen inscriptum. Priori tribuunt Scholia Homer. in Cod. Veneto Villoisoni p. 532. Latina ejus interpretatio legitur in Anthol. Lat. L. I. CIII. p. 86. quam *Pithoeus* recentioris poëtae esse censebat:

Germanici Caesaris ad Hectoris tumulum.

Martia progenies, Hector, (tellure sub ima
Fas audire tamen si mea verba tibi)

Respira, quoniam vindex tibi contigit heres,
Qui patriae famam praeferat usque tuae.
Ilion en surgit rursum inclyta, gens colit illam,
Te Marte inferior, Martis amica tamen.
Myrmidonas periisse omnes dic Hector Achilli,
Thessaliam et magnis esse sub Aeneadis.

Hadrianum Trojam multis operibus exornasse constat. *Philostrat.* Vit. Soph. II. p. 548. Quae de Troja iterum habitata et restaurata ap. veteres poëtas traduntur, ea referenda sunt ad Alexandriam in Troade, quam ab Antigono conditam Augustus colonia Romana auxit. *Strabo* L. XIII. p. 887. De hujus urbis ruinis consule cl. *Le Chevalier über die Ebne von Troja* C. II. p. 9. sqq. — V. 1. εἴ ποι. Schol. Hom. ἀκούοις. Vat. Cod. — V. 2. στῆθι καὶ ἄ. Schol. ἄμπνευσον πατρίδος ὕπερ. Vat. Cod. — V. 3. Ἴλ. οἴχεται. Schol. — ἄνδρας. Ad Coloniam Romanorum referenda verba. — V. 5. Pro verbis Μυρμιδόνες δ' ἀπόλοντο *Aldus* in Cod. suo reperit Θεσσαλίη δ' οὐκ ἔστι, quae lectio in Ald. sec. recepta est. — V. 6. παισὶν ὑπ'. Ed. pr. Flor. et Ald. πᾶσαν ex Lect. Ald. in posteriores edd. repositum. — Post hoc Epigr. in Vat. Cod. haec leguntur: πρὸς ταῦτα ὑπέγραψε στρατιώτης, φασὶ δὲ Τραϊανοῦ εἶναι·

Θάρσυνος οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσουσι πρόσωπον.

εἶτα τοῦ βασιλέως ἐπαινέσαντος καὶ γράψαντος· δήλωσόν μοι τίς εἶ, ἀντέγραψεν·

Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστής,
εἰμὶ δὲ καὶ θεράπων Ἑλικωνίου Ἀπόλλωνος·
αὐτὸς ἐν πρώτοισι λελεγμένος ἀσπιδιώταις.

Eadem, sed paulo aliter, leguntur in Planudea. Primum: τούτοις ὑπέγραψε λάθρα Σπαρτιάτης Δημάρατος· Θάρσυνοι etc. Deinde: ζητηθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ β. αὖθις προσέθηκεν. De tribus autem illis versiculis nonnisi duos priores Planudes protulit, qui derivati sunt ex *Archilochi* fr. II.

Unde autem *Demaratus Spartanus* in hunc locum deductus sit, se pluribus olim expensurum esse pollicetur *Salmas.* in not. mstis.

¶. 286.] *III.* Vat. Cod. p. 360. Γερμανικοῦ Καίσαρος. Superscriptum γρ. καὶ Ἀδριανοῦ. *Germanico* inscribitur in Plan. p. 44. St. 63. W. Hujus Epigr. ejusdem argumenti illustravimus supra T. II, p. 159. — V. 4. ὀρφάνισεν. Vat. Cod. — V. 5. Plurimae edd. veteres ὡς αἰνῶς. αἰνὸς Vat. Cod. — Ceterum paroemiam ἐκ πυρὸς ἐς φλόγα — alibi commemoratam non vidi.

IV. Cod. Vat. p. 378. Plan. p. 5. St. 9. W. cum lemmate: Εἰς ἡμίξηρον αἰτήσαντα Ἀδριανὸν τὸν βασιλέα τροφήν. — V. 1. μου. Plan. et Vat. Cod. — ἡμίτομον. Vat. Cod. Ed. pr. Flor. et Ald. Reliquae Aldinae et Nic. Sab. ἡμίτονον praebent. Serva, Caesar, semitonium, i. e. dimidiam mei partem. — In *Hadriani* responso notanda forma πλουτεύς, alibi non obvia.

V. Vat. Cod. p. 313. *Hadriano* hoc distichon vindicavit, quod in Plan. p. 271. St. 392. W. sine auctoris nomine prostat. Sensus argutus: Archilochum Musa commovit, ut jambis operam daret, verita, ne, si heroici carminis laudem sectaretur, Homeri splendori officeret. Conf. not. ad *Antip. Thess.* Ep. XLV. 5. T. II. P. I. p. 326. — λυσσῶντας ἰάμβους. *Horat.* Ep. ad Pison. v. 79. *Archilochum proprio rabies armavit iambo.* θυμοδακεῖς ἀκοντιστῆρας ἰάμβους vocat *Christodor.* in Ecphrasi v. 359. *Cato* ap. *Plutarch.* T. II. p. 762. D. ὀργῇ καὶ νεότητι τρέψας ἑαυτὸν εἰς ἰάμβους, πολλὰ τὸν Σκιπίωνα καθύβρισε, τῷ πικρῷ προσχρησάμενος τοῦ Ἀρχιλόχου, τὸ δ᾽ ἀκόλαστον ἀφεὶς καὶ παιδαριῶδες. ubi postremam vocem de *Archilochi*, minime nugatoris, carminibus usurpatam miror. Vide not. ad *Meleagri* Ep. CXIX. p. 132.

VI. Cod. Vat. p. 427. Plan. p. 71. St. 104. W. „Versum hunc refert *Appianus* L. II. de Bell. Civ. p. 481.

„cujus auctor incertus diu ante Adriani tempora exti„tisse videtur." *Br.* Eundem laudat *Xiphilin.* in Exc. Dion. Cass. p. 1159. Vide *Fabricium* T. I. p. 308. Hadrianum, cum peragrata Arabia Pelusium venisset, Pompeji tumulum magnificentius exstruxisse, narrat *Spartianus* in Vit. Hadr. T. I. p. 133. — Initium versus vitiose exhibent membranae τωῖν βοῖ σβεἰθοντι. — Simili acumine *Vellejus Paterc.* L. II. 53. de eodem Pompejo: *in tantum in illo viro inter se discordante fortuna, ut, cui modo ad victoriam terra defuerat, deesset ad sepulturam.* ubi vide *Ruhnkenium.* *Lucan.* X. 380. *tumulumque e pulvere parvo Adspice Pompeji, non omnia membra tegentem.*

JULII POLYAENI
EPIGRAMMATA.

¶. 287.] *I.* Vat. Cod. p. 359. Plan. p. 40. St. 59. W. Jovem poëta precatur, ut sibi itinerum labore perfuncto in patria vivere liceat. — V. 3. Σχερίης. Corcyrae nomen. Vide not. in *Crinagor.* XXIV. T. II. P. I. p. 400. Ibi Jovem (cognomine Casium) cultum esse novimus ex *Sueton.* Vit. Neron. XXII. p. 48. *ut primum Cassiopen* (urbem Corcyrae) *trajecit, statim ad aram Jovis Casii cantare auspicatus est.* ubi vide Intrpp. et *Spon.* in Misc. erud. antiq. p. 75. — Vitiose Aldinae et Nic. Sab. χερίης legunt. — V. 5. πέρας. *Horat.* II. Carm. VI. 7. *Sit modus lasso maris et viarum Militiaeque.* Mercatoris haec esse dicas, qui tempestates metuens – *otium et oppidi Laudat rura sui.* I. Carm. I. 16. — In Vat. Cod. huic Ep. annectitur Ep. III.

II. Vat. Cod. p. 359. τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως ἐπί τινι εὐξαμένῳ εὐπλοίην καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ὑποστροφήν. Plan.

p. 41. St. 61. W. Ἰουλιανοῦ. — V. 3. δῴης. Vat. Cod. — σαώσαις. ex Aldin. 3. et ed. Nic. Sab. in sequentes transiit. Ald. sec. σαώσας habet. σαώσοις est in membr. Vat. — V. 4. κἀκ καμ. ὅ. ε. λιμένας. Vulgo. *Brunckius* recepit lect. Vat. Cod. — Adhaeret huic Epigr. distichon, quod *Planud.* p. 70. ita, ut nostrum, *Juliani* nomine inscripsit, et a *Brunckio* relatum est inter Epigrammata *Juliani Aegyptii* nr. XLIV.

III. Vat. Cod. p. 359. junctim cum Ep. I. Planud. p. 33. St. 50. W. — V. 1. ἐλπὶς βιότου. Nemo enim tam senex est, qui se unum annum adhuc vivere posse desperet. Hinc fit, ut *aeternis minorem Consiliis animum* fatigemus. *Horat.* II. Carm. XI. 11. Eundem co n. II. Carm. XVIII. 15 - 32. — κλέπτειν νόον, *mentem fallere*, spes dicitur, quae vana specie animum nutrit: ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν, ut *Sophocles* ait ap. *Stob.* Flor. CIX. p. 578. 41. quibus simillima dixit *Euripid.* in Phoeniss. v. 399. Ut h. l. spes animum κλέπτειν dicitur, sic ap. *Lucian.* Tragop. v. 29. ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι. *Ovid.* A. A. I. 445. *Spes tenet in tempus, semel est si credita, longum: Illa quidem fallax, sed tamen apta dea est.* — „Plures Planud. codd. κλέπτει χρόνον, quod „vulgato non deterius est. Iidem male βιότοιο " *Br.* Etiam Cod. Gud. χρόνον. Hac lectione admissa, junxeris χρόνον βιότου, hoc sensu: Dum spei indulgemus, tempus furtim elabitur, donec ultima lux omnia nostra consilia praecidat. — Eadem sententia *Cicero* de Orator. L. III. 2: *O fallacem hominum spem, fragilemque fortunam, et inanes nostras contentiones! quae in medio spatio saepe franguntur, et corruunt, et ante, in ipso cursu, obruuntur, quam portum conspicere potuerunt. — Qui Crasso annus primus ab honorum perfunctione aditum, omnium concessu, ad summam auctoritatem dabat, is ejus omnem spem atque omnia vitae consilia morte pervertit.*

IV. Cod. Vat. p. 358. Πολυαίνου Σαρδ. Εἰς δορκάδα, ἣν ἐθήλασεν ὄφις· ὅθεν πιὼν ὁ νεβρὸς ἐναπέψυξεν. Plan. p. 42. St. 62. W. Conf. *Tiberii Illustr.* Ep. I. T. III. p. 7. — V. 2. εἴδουσα πικρὸς ἕ. Vulgo. εἴδουσα πικρὸν ἕ. Vat. Cod. In ora cod. Scaliger. *Huetius* p. 7. invenit οἰδοῦσαν. Sed in cod. Bodlej. ipsa *Scaligeri* manus οἰδούσης scripsit. Cl. editor πικρὸς mutasse videtur in λυγρὸς, quia πικρὸν γάλα sequitur v. 4. Sed ob tantillam causam vulgata lectio non temere spernenda erat. — V. 4. *Antip. Sidon.* Ep. CV. διψὰς ἔχιδνα Σαρκὶ τὸν ἐκ γενύων πικρὸν ἐνεῖσα χόλον. Sunt quaedam serpentes, quae pecudum lacte aluntur. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 61. G. — ἔβρωξε. Vat. Cod. ἐνέβρωξε. „doricum est pro ἔβρωσε. a βρώσκω." *Br.* In praec. versu θηλὺν habet Ed. pr. Flor. Ald. et Ascens. — ¶. 288.] V. 5. ἄλην ἠλλάξαντα. Caprea igitur servata est, cum hinnulus ipsi venenum exsuxisset; hinnulus autem periit. *Tiberius* l. c. χείλεσι τὸν κείνης ἐξέπιε θάνατον. *Grotius* vertit:

Contulerat venter quod munus, id abstulit uber,
Et vivit sobolis morte redemta mater.

EUHODI EPIGRAMMATA.

I. Plan. p. 313. St. 453. W. ubi et alia sunt similia in Centaurum. ἐγκεντρίζειν proprium de insitione vocabulum. Castiores scriptores harum et similium belluarum φύσιν ἐκ παντοδαπῶν φύσεων εἰς μίαν μορφὴν ξυντιθεμένην, sive συμπεφορημένην, sive ξυμπλεκομένην dixerunt, ut *Dio Chrysost.* Orat. IV. p. 184. XXXII. p. 666. et alii. Conf. *Mesomed.* Carm. III. 10.

II. Plan. p. 321. St. 460. W. Echo hujus versiculi auctor τρύγα φωνῆς appellat, quandoquidem ex voce prolata quasi redundat, ut faex ex vino. Multo minus au-

daci metaphora *Nicander* in Alexiph. v. 51. σιδηρήεσσαν τρύγα dixit τὴν σκωρίαν, ἣν ἐν τῷ καμίνῳ ἡ τοῦ πυρὸς φλὸξ ἐχώρισεν ἀπὸ τοῦ σιδήρου.

PINYTI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 210. Plan. p. 279. St. 403. W. — V. 1. τὸ ὄνομα ipſi perſonae, ſpecies rei opponitur. *Euripid.* Oreſt. 454. ὄνομα γὰρ ἔργον οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι. Cf. Iphig. in Aul. v. 128. *Aut virtus nomen inane eſt. Horat.* II. Epiſt. XVII. 41. Sed haec tractavit *Toup.* ad *Login.* p. 289. et *Lennep.* ad Phalar. p. 209. qui quod ap. *Libanium* Epiſt. 1398. lateret, acute vidit, ſed literarum veſtigia non ſatis rimatus eſſe videtur: τοῦτο δέ ἐστι δοκοῦντος φιλεῖν, οὐ φιλοῦντος, καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν ὄνομα ΕΝ ΤΕΡΠΟΥ παρεχομένου. Scribe: ὄνομα, ΟΥΚ ΕΡΓΟΝ παρεχομένου. Ut hîc κωφὸν ὄνομα, ſic κενοῖς ὀνόμασι *Menander* in Hypobolim. fr. 1. ap. *Stob.* Ecl. Phyſ. Tit. VII. p. 192. ed. *Heer.* — V. 2. ῥῆσις vulgo locus eſt ex poëta, ſive oratore, philoſopho aliove ejusmodi ſcriptore decerptus, ut docuit *Cuper.* in Obſſ. I. c. 16. Hoc loco ipſa *carmina* ſignificat. Vide inprimis *Dorvill.* in Vann. crit. p. 640. ubi et hoc Ep. laudat. In epitaphio Sapphus *Dioscorid.* Ep. XXV. πάντη, πότνια, χαῖρε· θεοῖς ἴσας γὰρ ἀοιδὰς, Ἀθανάτας ἔχομεν σὰς ἔτι θυγατέρας.

ONESTIS EPIGRAMMATA.

¶. 289.] *I.* Vat. Cod. p. 91. Plan. p. 481. St. 624. W. Sibi neque virginis neque vetulae amplexus, ſed mediam inter utramque aetatem maxime placere

profitetur. — V. 1. γηραιῆς. Vat. Cod. — γάμος de concubitu, ut ap. *Erycium* Ep. VI. Priapi ὅπλον, εἰς γάμον οὐκ ἀνέτοιμον. Sic *nuptiae* ap. Latinos passim. Vide *Victor.* in Var. Lect. XXI. 3. — V. 2. ἐπ' οἰκτείρω et κατ' αἰδέομαι. Vat. Cod. — V. 3. μήτ' ὄμφαξ, μήτ' ἀσταφίς. Epigr. ἀδέσπ. LXIX. ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας, ὅτ' ἦς σταφυλὴ, παρέπεμψω. Μὴ φθονέσῃς δοῦναι καὶ (f. τὸ) βραχὺ τῆς σταφίδος. *Strato* Ep. XLVII. νῦν ἀφύλακτοι ὄμφακες. *Tolle cupidinem immitis uvae*, de puella nondum matura agens *Horat.* II. Carm. V. 3. Contra puellam macilentam *uvis passis aridiorem* appellavit poëta in Lusibus XXXII. et *Lucilius* ap. *Nonium* I. 38. exsuccos et macilentos senes *passos* vocavit. *Claudian.* I. in Eutrop. 110. *aevo laxata cutis sulcisque genarum Corruerat passa facies rugosior uva.* Facit huc etiam *Suidas* in Ἀσταφίς. Καὶ σταφυλὴ γραίη χ' ὠ μελίπνους λίβανος. καὶ παροιμία· ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κράνιον (i. e. ῥυσσὸν τὸ μέτωπον). ut hunc locum restituit *Toup.* in Epist. crit. p. 58. Ad alia hanc similitudinem transtulit *Plutarch.* T. II. p. 138. B. οἱ τὰς πρώτας τῶν παρθένων διαφορὰς μὴ ὑπομείναντες, οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν διὰ τὸν ὄμφακα τὴν σταφυλὴν προϊεμένων. — πέπειρος eodem sensu adhibuit *Aristoph.* in Eccl. v. 891. οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔνεστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις. — V. 4. Scribendum procul dubio, quod *Heynius* Vir Ill. me monuit:

Κύπριδος ἐς θαλάμους — —

Perses Ep. VI. οὐδέ σε μάτηρ Πυθιὰς ὡραίους ἤγαγεν εἰς θαλάμους. ubi in Not. p. 14. nescio quomodo *Antiphani* tribui, quae *Onestis* sunt.

II. Vat. Cod. p. 511. Planud. p. 174. St. 254. W. Argumentum carminis non satis expeditum. Sicyoniis *Onestes* Bacchicum quoddam inventum tribuit. Sicyoniis tragoediae inventio tribuitur ab *Herodoto* L. V. 67. p 405. τὰ δὲ δὴ ἄλλα οἱ Σικυώνιοι ἐτίμων τὸν Ἄδρηστον καὶ δὴ πρὸς τὰ πάθεα αὐτοῦ τραγικοῖσι χοροῖσι ἐγέραιρον, τὸν μὲν

Διόνυσον οὐ τιμέωντες, τὸν δὲ Ἄδρηστον. Κλεισθένης δὲ χοροὺς μὲν τῷ Διονύσῳ ἀπέδωκε. Jam vero Clisthenes, Sicyoniorum tyrannus, triginta ferme annis Thespide fuit antiquior. Commode attulit *Wesselingius* locum *Themistii* ex *Herodoto* expressum Orat. XXVII. p. 337. B. Τραγῳδίας εὑρεταὶ μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί. *Epigenem* Sicyonium tragoediam invenisse quidam tradiderunt, quos sequitur *Suidas* in Θέσπις: — τραγικὸς ἑκκαιδέκατος ἀπὸ τοῦ πρώτου γενομένου τραγῳδιοποιοῦ Ἐπιγένους τοῦ Σικυωνίου τιθέμενος· ὡς δέ τινες, δεύτερος μετὰ Ἐπιγένην. cui testimonio in suae sententiae gratiam fidem abnegat *Bentlejus* de Phalar. Epist. p. 128. Attigit hanc rem doctissimus *Boettigerus* in Prolusione de quatuor aetatibus rei scenicae p. 6. qui antiquissimum Epigramma ap. *Athen.* XIV. p. 629. A. ad tragoediae ap Sicyonios inventionem spectare existimat; id quod mihi secus videtur. Sed *Onestis* nostri Epigramma, cujus vir doctissimus, cum illa scriberet, non meminerat, Sicyoniis non tragicae artis, sed comoediae inventionem tribuit. Nam verba ἔν τε γέλωτι κέντρον aliter accipi nequeunt. Ἰάμβους, quibus Dorienses inprimis delectabantur cum comoedia componit *Aristoteles* Politic. VII. 17. quem locum si comparaveris cum Poëtic. c. IV. 5. et c. V. 2. facile apparebit, comoediam atticam ex jambis originem duxisse. In jambis autem nemo ignorat τὸ κέντρον τῷ γέλωτι μεμιγμένον fuisse. Hoc igitur carminum genus cum choris Bacchicis junxisse Sicyonii eaque conjunctione comoediae Atticae prolusisse videntur. Ad hoc inventum *Onestis* Epigramma referendum puto. — V. 1. Βάκχος. *Athenaeus* L. II. p. 40. A. ἀπὸ μέθης καὶ ἡ τῆς κωμῳδίας καὶ ἡ τῆς τραγῳδίας εὕρεσις. *Ion Chius* Fr. I. Bacchi θαλίαι φίλα τέκνα, φιλοφροσύναι τε χοροί τε. ubi *choros* fortasse haud inepte ad satyricas et tragicas saltationes, in Bacchi festo solemnes, retuleris. νουθεσίη φιλοπαίγμονος Μούσης ad conjecturam de jambico carmine firmandam plurimum facit.

Ludicrum poëſeos genus *Oneſtes* deſcribit, quod ſimul et delectabat et docebat monebatque homines; utrumque in jambicos ſales cadit. — V. 2. Bacchus Sicyone comiſſationem egiſſe dicitur, non temulentorum hominum aut Maenadum, ſed Gratiarum, quae recenti invento venuſtatem amoenitatemque tribuerent. Gratias nec a veteris comoediae virulentia alienas fuiſſe, ſed ei vehementer faviſſe, docet Ep. *Platonis* XI. Notae ſunt *Ariſtophanis* φοβεραὶ χάριτες. Gratiae autem in univerſum arctiſſimo vinculo conjunctae cum Muſis, ita ut nonnunquam harum vicem videantur implere. Ad noſtrum locum nihil magis facit, quam *Pindari* ῥῆσις Olymp. XIII. 25. Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν Σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες Διθυράμβῳ. Conf. *Simonid.* Ep. LXXVI. — V. 3. Pro δὴ γὰρ, quae voculae verſum haud bene ordiuntur, vix dubito quin legendum ſit:

ἡ γὰρ ἔλεγχον ἔχει γλυκερώτατον.

Quod reprehenſionem jucundiſſimam continere dicitur illud carminis genus, quod *Oneſtes* deſcribit, id ad comoediam et jambos unice referri debet, in quibus carminibus — *ſi quis erat dignus deſcribi quod malus aut fur, Quod moechus foret aut ſicarius, aut alioqui Famoſus, multa cum libertate* notabatur. (*Horat.* I. Serm. IV. 3. 4.) — ἐν γέλωτι κέντρον. Ridentes igitur verum dicere ſolebant illius poëſeos auctores. Sententiam acutam et quae auditorum animum pungat, κέντρῳ comparare ſolent ſophiſtae inprimis, praeeunte *Eupolide*, qui Periclem dixerat τὸ κέντρον ἐγκαταλείπειν τοῖς ἀκροωμένοις ap. *Schol. Ariſtoph.* Acharn. v. 529. quae illuſtravit *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 7. *Jaculationem verborum* appellavit *Quintil.* V. 3. 43. — V. 4. ἐσωφρόνιζεν. Vat. Cod. Bacchus ebrius, ſive potius poëtae Bacchico furore perciti vitae magiſtri facti ſunt, et cives docuerunt, *quid ſit pulcrum, quid turpe, quid utile, quid non.* — Antitheſin paulo vividiorem in hoc verſu velim praebeat

aut Codex aut docta conjectura. Certe v. ἀστὸν parum respondet τῷ μεθύοντι. Desideres νήφοντα vel simile quid.

III. Vat. Cod. p. 393. Plan. p. 12. St. 21. W. Fortasse his versibus poëtam aliquem *Onestes* alloquitur, qui artem musicam felici successu tractaverat. Superiores interpretes simpliciter pro commendatione diligentiae et assiduitatis in discendis literis habuerunt. — Ceterum hoc carmen in comparatione versatur, cujus protasis priori disticho, apodosis altero continetur. Ut, si quis Heliconem montem adscendit, post multos labores in fastigio tandem aquae purissimae haustu recreatur; sic etiam, qui poësi dant operam, multis molestiis superatis, Musarum praemiis donantur. σοφίη cave pro philosophiae studio accipias; de poësi enim agitur. Vide ad *Anacr.* Epigr. III. T. I. P. I. p. 197. sq. Hinc poëtae ap. veteres σοφισταὶ vocabantur, cujus usus exempla dedimus in Animadv. ad Euripid. p. 188. — V. 3. οὕτως. Vat. Cod. — σοφίης πόνος (πόθος malit doctiss. *Wakefield* in Sylv. crit. V. p. 15.) ὄρθιος ductus ex *Hesiod.* Ἔ. κ. Ἡ. 265. quem locum cum similibus comparavi ad *Simonid.* fr. XIV. p. 210. Adde *Lucian.* in Rhetor. Praec. T. VII. p. 221. ed. Bip. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτος μεστὴν ἥμεῖς γε ἄξομεν. — V. 4. Πιερίδων χάριτας. *Plutarch.* T. II. p. 146. A. mulieri ait licere gloriari, ἂν μὴ τῶν ῥόδων, ἀλλὰ τῶν καρπῶν μετέχῃ, ὧν αἱ Μοῦσαι φέρουσιν καὶ χαρίζονται τοῖς παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν θαυμάζουσιν. quae verba respiciunt locum illustrem ex *Sapphus* carminibus ap. *Stob.* Serm. IV. p. 52.

IV. Vat. Cod. p. 392. Primus edidit *L. Holstenius* ad *Steph. Byz.* v. Ἀκρόκορινθος p. 21. et *Berkelius* ad Εὐφρατὶς p. 365. *Jensius* nr. 119. *Reisk.* Anth. nr. 770. p. 162. — V. 1. ὕδατ' ἀδελφά. *Stephan. Byz.* in Εὐφρατίς· — ἐλέγοντο αὐτὸς καὶ Ἀράξης ἀδελφοὶ, ῥέοντες ἐξ ὄρους Ἀρμενίας. Translatae significationis vocabuli ἀδελφὸς exempla

dedit *Ruhnken.* ad Tim. p. 3. et *Valckenar.* ad Callimach. Eleg. fragm. p. 160. qui et Latinorum ſimilia comparavit. — V. 2. ποταμοῦ δῶρα. Aſopida fontem, qui vulgo Pirene dicitur, Aſopus ex monte elicuit in Siſyphi gratiam. *Pauſan.* II. 5. p. 121. Ex hoc fonte bibentem Pegaſum cepit Bellerophon, narrante *Strabone* L. VIII. p. 582. B. ubi et haec leguntur, ad noſtrum locum perquam accommodata: τὸν δὲ αὐτὸν (Pegaſum) φασι καὶ τὴν ἵππου κρήνην ἀναβαλεῖν ἐν τῷ Ἑλικῶνι πλήξαντα τῷ ὄνυχι τὴν ὑποπεσοῦσαν πέτραν. ubi vide an corrigendum ſit: τὴν τὸ ὕδωρ στέγουσαν π. *petram, quae aquam occultabat.* Veterum, qui Pirenen ex equi ungulis ortam dixerit, novi neminem; an *Reiskius* ejusmodi fabulae auctorem habuerit, ignoro; ſcripſit autem: ἵππου τοῦ ποταμοῦ δῶρα — ſine cauſa idonea, et contra mythographorum fidem. Idem tamen recte ſcripſit ποδοῤῥαγέα, ut codex habet, pro ποδαῤῥαγέα. Aſopum ſolo pede percuſſo fontem elicuiſſe, ex hoc loco intelligitur. Sic ap. *Theocrit.* Eid. VII. 6. Chalco Burinnam ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ. — V. 3. φλέβας. In hac metaphora *Oneſti* praeivit *Choerilus*, ut conſtat ex inedito *Tzetzae* Comment. in Hermogenem, unde haec protulit *Ruhnk.* ad Longin. p. 244. πόῤῥω δὲ λαμβάνονται (metaphorae), ὥσπερ ποιεῖ Χοίριλλος καλῶν τοὺς λίθους γῆς ὀστᾶ, τοὺς ποταμοὺς γῆς φλέβας. Eadem translatione uſus eſt *Curtius* V. 1. 12. qui amnes *aquae venas* appellavit. et *Ovid.* Metam. XIV. 788. *venasque et flumina fontis elicuere ſui.* Faſt. III. 298. *manabat ſaxo vena perennis aquae;* et ſic paſſim. — V. 4. ὦ πτέρνης. Hinc emendandum ſuſpicabar *Libanium* Orat. XI. Tom. I. p. 302. Θαῦμα μὲν οὖν καὶ τὸ ἐν Ἑλικῶνι, κρήνην ἵππου, κρήνην ἐκδοθῆναί φασι, Πηγάσου τῷ ποδὶ τὴν πέτραν πλήξαντος. (Diſtinguendum eſt poſt Ἑλικῶνι; deinde ſcribendum videtur: κρήνην ἵππου πτέρνῃ ἐκδοθῆναί φ.

¶. 290.] *V.* Cod. Vat. p. 514. Plan. p. 174. St. 254. W. Ad bibendum convivas cogi et compelli poëta

nolit. In hac enim re necessitatem et parum jucundam et nonnunquam cum vitae periculo conjunctam esse. — V. 1. αὐτοθελής. Vitae in agro Sabino voluptates suavissime describens *Horatius* II. Serm. VI. 72. etiam hoc commemorat, quod ibi de insanis illis bibendi legibus solutus sit:

> *prout cuique libido est,*
> *Siccat inaequales calices conviva, solutus*
> *Legibus insanis: seu quis cupit acria fortis*
> *Pocula, seu modicis uvescit laetius.*

De his legibus multi dixerunt. Vide *Lambin.* I. Carm. Horat. IV. 20. et *J. Lipsium* in Antiq. Lect. L. III. p. 75. sqq. — ὅς δέ κ᾽ ἀνάγκῃ. Vulgo. δ᾽ ἐκ ἀ. Vat. Cod. Compotationis leges scribens *Theognis* v. 464. πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ᾽ ἀνιηρὸν ἔφυ. *Plutarch.* T. II. p. 504. D. E. τὸν οἶνον καίπερ ἡδονῆς ἕνεκα καὶ φιλοφροσύνης εὑρημένον, οἱ προσβιαζόμενοι πολὺν πίνειν καὶ ἄκρατον, ἐνίους εἰς ἀηδίαν καὶ παροινίαν τρέπουσιν. Ut hic προςβιάζεσθαι, sic *Alcaeus* πρὸς βίαν πίνειν ap. *Athen.* X. p. 430. C. — V. 3. προχέει. Ejusmodi compotatio (πότος) efficit, ut vinum a convivis clam effundatur. — V. 4. 5. *Jos. Scaliger* a praecedentibus sejungendos et pro peculiari carmine habendos esse censens, non persuadet. — πουλὺ μεθεῖς. Vat. Cod. — τὸ δ᾽ ὁππόσον ἡδύ. Ipsam bibendi voluptatem, non magistri voluntatem et imperium pro justa bibendi mensura habebo. Vulgo perperam post μέτρον distinguitur.

— *VI.* Cod. Vat. p. 397. Plan. p. 100. St. 148. W. cum titulo Ὀνέστου Κορινθίου. Thebae, Amphionis lyra exstructae, se ad tibiae sonum dirutas esse queruntur. — V. 1. ἔστην ἐν φόρμιγγι. *Himerius* Orat. XXI. 12. p. 748. τὸν Ἀμφιόνά μοι μιμήσασθε, ὃς τῷ τε τείχει καὶ τῇ λύρᾳ μερίσας τὰς χεῖρας, φήμην τῆς πατρίδος κατέχεεν, ὅτι τὰς Θήβας ἐμμελῶς ἐτείχισεν. *Saxa Cithaeronis Thebas agitata per artem Sponte sua in muri membra coisse ferunt.* *Propert.*

Propert. II. 1. 43. — κατήειφίην Vat. Cod. et mox Θήβη. — Alexandrum Thebas ad tibiae cantum evertisse, narrat *Tzetza*, in loco a *Brod.* aptissime allato: τὰς Θήβας ἀτειχίστους τελούσας ἐν ὑστέροις ἔκτισαν Ζῆθός τε αὐτὸς καὶ Ἀμφίων λυρῳδοῦντε. ἃς Θήβας πάλιν ὕστερον Ἀλέξανδρος ὁ μέγας αὐλήμασι κατέσκαψεν, αὐλοῦντος Ἰσμηνίου. Chil. VII. 408. X. 413. Eundem Ismeniam ab Alexandro Θήβηθεν καλούμενον, ἵν' ἐπηχήσῃ τῷ Περσῶν φόνῳ τὰ νικητήρια, narrat *Himer.* Orat. V. §. 4. p. 479. Hanc narrationem, apud nullum, quod sciam, antiquitatis scriptorem obviam, *Onestes* confirmat. Ceterum in Thebanorum ludibrium, qui artem tibicinandi jactare solebant, hoc ab Alexandro factum esse, acute suspicatur *Boettigerus* in Museo Attico I. Fasc. II. p. 348. — V. 2. ἁρμονίης. Quantopere hoc adversatur harmoniae, quae Musis propria et peculiaris est! Hujus enim erat potius moenia exstruere (ἁρμόζειν) quam evertere. — V. 3. κωφά. lapides olim auriti, nunc surdi et sine sensu jacent. In proximis vulgo legitur πέτροις μ. τ. αὐτομόλοις, nec Vat. membranae melius quid offerunt. Praeclaram suam emendationem unde duxerit *Brunckius*, non indicat. — πέτροι αὐτόμολοι, quos *sponte coiisse* dixit *Propertius* loco supra laudato. *Scholiast. Apoll. Rhod.* L. I. 741. ὅτι δὲ ἠκολούθησαν τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ οἱ λίθοι αὐτόματοι, ἱστορεῖ καὶ Ἀντιμενίδας ἐν πρώτῳ. *Amphion cithara Thebarum moenia sepsit, Aurita ad muros currere saxa docens.* Anthol. Lat. L. III. 182. p. 625. — V. 5. Ἀμφίων. Vulgo et in Vat. Cod. cujus lectionis immutandae nulla erat necessitas. Vide *Fischeri* Animadv. ad Gramm. gr. T. I. p. 412. — ἑπτάμιτον γάρ. Vitiose Vat. Cod. *Schol.* in *Eurip. Phoen.* v. 116. Ἀμφίων οἰκοδομησάμενος Θήβας – οὐ χερσὶν ἐχρῆτο πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ τῆς αὐτοῦ μουσικῆς ἐποιεῖτο τὸ ἔργον - ἐγένετο δὲ τὸ τεῖχος ἑπτάπυλον, ὅσοι οἱ τῆς λύρας τόνοι. Item *Philostrat.* II. Imag. XI. p. 779. φιλότιμοι καὶ ἡδεῖς οἱ λίθοι καὶ θητεύοντες μουσικῇ. τὸ δὲ τεῖχος ἑπτάπυλον, ὅσοι τῆς λύρας οἱ

τόνοι. ubi de numero chordarum in lyra disputat *Olearius*. Amphionem quatuor chordis, quibus antiquitus instructa fuerat lyra, tres addidisse, tradit *Pausan.* L. IX. 5. p. 720.

VII. Cod. Vat. p. 391. Ὀνέστου Κορινθίου. Plan. p. 101. St. 149. W. In Thebanorum historia bona malis aequali mensura commista esse docetur. Simile *Philippi* Ep. XXXI. quod fortasse ex nostro expressum; quamvis equidem nihil affirmare ausim. Eadem ratione bona et mala in Thebarum historia sibi invicem opponuntur ap. *Euripid.* in Phoen. 829 – 844. — V. 1. ἀθέμιτον. Vulgo. ἀθέμιστος. Vat. Cod. — V. 2. Ἀντιγόνη vocatur ὁσίη propter insignem pietatem erga patrem et fratrem, Polynicen. — V. 5. αὐλὸς δύσμουσος. quia ad tibiae cantum Thebae eversae. Vide ad Ep. VI. 1. *Philippus* l. c. τείχεα χορδαῖς Ἔστη, καὶ λωτοῖς ἔστενε λυόμενα. — ἐκεράσατο. Vat. Cod.

VIII. Vat. Cod. p. 405. cum lemmate: εἰς Ἀρίστιον γυναῖκα ἧς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο παῖδες τεθνήκασιν, ὁ μὲν ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ δὲ ἐν θαλάσσῃ. Unde lemmatis auctor resciverit, duobus illis Aristii filiis unum eundemque diem fatalem fuisse, ignoro; ex carmine ipso enim nihil ejusmodi prodit. Plan. p. 53. St. 76. W. Conf. *Philippi* Ep. LXVI. — V. 1. ἐσάκουσε. Vat. Cod. — V. 3. διείλετο. Duplex illa calamitas matris animum divisit, et dum modo hunc, modo illum filiorum suorum deplorat, dolore confecta est.

¶. 291.] *IX.* Cod. Vat. p. 247. Ὀνέστου Βυζαντι. Sine gentili Plan. p. 253. St. 366. W. In cenotaphium Timoclis cujusdam, qui in mari perierat. Cenotaphium loquitur in litore exstructum. — V. 1. κηρύσσω. Respici videtur ad consuetudinem nomina eorum, qui aufugerant, per praeconem edicendi, ut ap. *Meleagr.* Ep. XCI. ubi vide not. p. 105. Simul itaque nomen defuncti proclamat cippus, simul circumspectat, an alicubi naufragi

corpus appareat. — V. 2. σκεπτόμενος: Vat. Cod. a pr. man. — Haud ſcio an *Callimachum* ante oculos habuerit noſter Ep. XLVIII. χῶ μὲν ἐν ὑγρῇ Νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε. — V. 3. τὸν δ' ἤδη. Idem color in *Marci Argent.* Ep. XXXIII. καὶ τὸν μὲν δαίσαντο κυκώμενον εἰν ἁλὶ θῆρες, Κωφὸν δὲ στήλη σῆμα λέλογχε τόδε. — V. 4. „Scriptum in membranis: τυρω-„θὲν [τορωθὲν] et ſupra correctum τορευθέν. In Planud. „τυπωθέν.“ *Brunck.*

X. Vat. Cod. p. 217. „In Plan. p. 284b. St. 419. W. „divulſa ſunt duo diſticha, quae ſingula epigramma con-„ſtituunt absque auctoris nomine. In membranis con-„juncta ſunt et Oneſti adſcriptum eſt carmen.“ *Br.* Diogenis ad Charontis cymbam adventus deſcribitur. — V. 1. δίπλοον εἷμα. pallium duplicatum, Cynicorum geſtamen. Vide *Intrpp. Horatii* I. Epiſt. XVII. 25. *Salmaſ.* ad *Tertull.* de Pallio p. 396. ſqq. et quae notavi ad *Antip. Sid.* LXI. T. II. P. I. p. 58. — V. 3. πάντα φέρω. Sic plane *Archias* Ep. XXXIV. et, quem *Archias* expreſſit, *Leonid. Tar.* Ep. LIX. πάνθ' ὅσα κὴν ζωοῖς ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ' ᾅδαν Ἔρχομ' ἔχων· λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἠελίῳ. Haud aliter *Menippus* ad inferos deſcendiſſe fingitur ap. *Lucian.* in Dial. Mort. X. 2. p. 156. ed. Bip. — V. 4. τόν με κύνα. Plan. Vat. Cod. et Suid. in v. σαίνεσθαι. Quam lectionem cur *Br.* immutaverit, non perſpicio. Ut hic Diogenes, ſic ap. *Lucian.* Dial. Mort. XXI. 1. p. 207. Menippus Cynicus ſe Cerbero exaequat: ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν. ubi *T. H.* p. 514. *Oneſtis* verſum, ſic ut vulgo legitur, excitavit. Ad σαίνοις nemo non meminerit loci Horatiani II. Carm. XIX. 29. ſqq.

SERAPIONIS ALEXANDRINI
EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 266. Plan. p. 207. St. 302. W. — V. 2. In vocabulo τυφλοῦ haesit *If. Cafaubonus*, qui in not. mfc. στυφελοῦ conjecit, et *Bernard.* ad *Theophan. Non.* c. XIX. Tom. I. p. 83. στυφλοῦ corrigens. Hoc epitheto ufus eft *Lycophron* v. 737. Τὸ στυφλὸν proprie de rebus duris et afperis ufurpatur; ut στυφελὴ ἀκτὴ ap. *Apollon. Rhod.* II. 323. στυφλοῦ πέτρας ap. *Aefchyl.* Prometh. 754. *Orphei* Argon. v. 1127. στυφελὸν καὶ νήνεμον ἀκτήν. Tum fenfu translato crudelem et implacabilem fignificat. στυφελῶν Κόλχων *Orpheo* in Argon. v. 1010. reftituit *Pierfon.* in Verifim. p. 188. qui laudat *Aefchyli* Perf. v. 76. ὀχυροῖσι πεποιθὼς Στυφελοῖς ἐφέταις. Hinc natum στυφελισμὸς, quem cum ὀργῇ conjungit *Ariftoph.* in Eqq. v. 534. ubi *Schol.*: στυφελισμοὺς, δὲ ὀργὰς, λοιδορίας, ὕβρεις, μέμψεις. καὶ ἐν μυθικοῖς, ὅτι Στυφελῶν ἀπὸ πετρῶν Ὀστρακόεντά τε νῶτα καὶ ἀγκύλα γυῖα κεάσθη. Forent igitur undae iratae, implacabiles. Sed vereor, ut hic locus emendatione indigeat. τυφλὰ κύματα certe dixit Auctor anonym. Ep. XXXI. Tom. III. p. 157. τυφλὰ δ', ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδματι, κύματα μετρῶν. Et *Livius* ap. *Senec.* Suafor. VII. p. 39. ed. Bip. *Quum modo venti adverfi retuliffent, modo ipfe jactationem navis, coeco volvente fluctu, pati non poffet.* *Sifenna* ap. *Nonium* VI. 7. *Subito mare fubhorrefcere, coecosque fluctus in fe provolvere leniter occoepit.* — V. 3. Nonnihil abruptior in hoc carmine oratio non optimum verfificatorem *Serapionem* noftrum fuiffe ostendit. Huic incommodo mederi conatus eft *Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 183. ubi verba, ἤ ῥά τις — ἰχθυβόλος, uncinis coërcenda, et ἄγγειλον in ἀγγεῖλαν mutandum cenfet. Mihi imperativus ἄγγειλον plane neceffarius videtur. Quod fi poëta priora hujus carminis

verba τοῦτ' ὀστεῦν φωτὸς πολυεργέος cum verſ. 3. conjungi voluiſſet, nullus dubito, quin ἀγγέλλει ſcripſiſſet. Idem doctus Britannus praeclare vidit, in verbis εἰς τοίην ἐλπίδα λυόμεθα imaginem ductam eſſe ab iis, qui in portum delati navigandi finem faciunt. λύεσθαι enim paſſim pro καταλύεσθαι poſitum, vacationem a laboribus, a munere etc. ſignificat. Vide *Wetſten.* ad N. T. II. p. 244. *Dorville* ad *Charit.* p. 176. καταλύεσθαι de iis, qui e vita migrarunt, illuſtravit *Budaeus* in Comm. Gr. Ling. p. 344. ſq.

MESOMEDIS CARMINA.

I.

Hymnus in Nemeſin.

¶. 292.] De editionibus hujus carminis monui ad *Dionyſii* Hymn. I. p. 253. Primum ejus nonniſi 6. verſus exſtabant; donec integrum ederet *Burette dans l'Hiſtoire de l'Acad. des Inſcr.* T. VII. 289. qui illud *Meſomedi* acute vindicavit ex loco *Joannis Philadelphi*, cujus fragmenta ſervantur in cod. bibl. Pariſinae: φασὶ γὰρ τὴν Νέμεσιν τὰ γλαφυρὰ τῶν πραγμάτων εἰς ἔμπαλιν τρέπειν ταῖς ὑπερβολαῖς τῆς τύχης, ὥς φησι Νουμήνιος, τῷ ἑαυτῆς τροχῷ τὴν ἰσότητα ἐπάγουσαν, ὅθεν ὁ Μεσόδμης οὕτω που πρὸς αὐτήν· ὑπὸ σὸν τροχὸν κ. τ. λ. Recte vidit *Burettus*, nomen Μεσόδμης in Μεσομήδης mutandum et hunc Hymnum proinde Lyrico, quem ſub Adriano floruiſſe conſtat, vindicandum eſſe. Explicuit eum poſt *Snedorfium*, quem laudavi ad *Dionyſium* I. *Köppen* in Anthol. gr. T. III. p. 177. Hunc libellum, pueris utili conſilio deſtinatum, cum haec ſcriberem, nanciſci non poteram; quod moneo, ne, ſi forte in eadem cum *Koeppenio* inciderim, ejus ſcrinia compilaſſe videar.

Quod ad deam attinet, quae hoc carmine laudatur, recte monuit *Graevius* in Lectt. Hesiod. c. XIV. p. 70. sqq. ed. *Schrev.*, Nemesin deam fuisse creditam, quae omnes pro meritis acciperet, et ab improbis et insolentibus exigeret poenas; quod idem adjicit, eam bonos et modestos praemiis augere; minus verum videtur. Totam de Nemesi fabulam docte et acute persecutus est illustris *Herderus in den zerstreuten Blättern* T. II. p. 221. sqq. qui et hunc Hymnum vertit et passim illustravit p. 245. sqq. Recte hic docuit, Nemesin modestiae esse praesidem, eamque curare, ne superbiae et immoderatis cupiditatibus mortales indulgeant, sed in omnibus rebus temperantiam et quasi mensuram observent. Quae *Nitschius* in Lexico Myth. p. 1443. contra hanc sententiam monuit, non magni momenti sunt. De simulacris hujus deae disputavit *Wrisbergius* in Diss. cui titulus: *Nova et accuratior explanatio Nemeseon quarundam a Montefauconio collectarum.* Coburgi 1728. 4. Veterum loca collegit auctor sine delectu, et res diversissimas temere miscens, omnem de Nemesi materiam obscuravit. — V. 1. πτερόεσσα. Nemesis alata fingitur, quia peccantes persequitur. Inprimis huc facit locus illustris *Ammiani Marcell.* XIV. 11. p. 59. qui quidem Nemesin cum Fortuna confudit, sed multa tamen habet, quae nostrum carmen mirifice illustrent: *Adrastia, quam vocabulo duplici etiam Nemesin appellamus: — quam theologi veteres fingentes Justitiae* (Δίκης) *filiam, ex abdita quadam aeternitate tradunt omnia despectare terrena. Haec ut regina causarum et arbitra rerum ac disceptatrix, urnam sortium temperat. — Eademque necessitatis insolubili retinaculo mortalitatis vinciens fastus* (κοῦφα φρυάγματα ἐπέχει) *tumentes incassum, et incrementorum detrimentorumque momenta versans, ut novit, nunc erectas mentium cervices opprimit et enervat* (γαυρούμενον αὐχένα κλίνει), *nunc bonos ab imo suscitans, ad bene vivendum extollit. Pinnas au-*

tem ideo illi fabuloſa vetuſtas aptavit, ut adeſſe velocitate volucri cunctis exiſtimetur: et praetendere gubernaculum dedit, eique ſubdidit rotam, ut univerſitatem regere per elementa discurrens omnia non ignoretur. Nemeſin Smyrnaeam, ſive Nemeſes potius, plures enim fuerunt, alis inſtructas fuiſſe, quae Rhamnuſiae deae deerant, diſerte tradit *Pauſan.* I. 33. p. 82. Attigit haec cl. *Doeringius* de Alatis Imagg. p. 31. — βίου ῥοπά. quae facile inclinat et evertit vitae humanae ſtatum. ῥοπή, *momentum, inclinatio*, in fortuna praecipue locum habet. *Lucian.* Demoſth. Encom. §. 38. τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης. Hinc talis articulus temporis et conditio, ubi vel minimum momentum valeat, ῥοπὴ vocatur ap. *Sophocl.* in Trach. 82. ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ. ubi bene *Schol.* ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἱσταμένῳ. Eodem ſenſu, pro conditione admodum dubia et periculi plena, acceperim in Fr. *Sophocl.* ap. *Stob.* LIX. p. 225. *Grot.* de nautis, λεπτῆς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραῤῥίπτουσιν. In Oedip. Col. v. 1508. ῥοπὴ βίου eſt inclinatio vitae ad finem vergentis. — V. 2. Juſtitiae filia Nemeſis, quae mortalibus juſta retribuit, et quaſi judicium et ſententiam τῆς Δίκης ſequitur. Eodem ſenſu *Plato* de L. L. IV. 417. D. πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. quem locum cum noſtro comparavit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 616. — Vitioſe ap. *Fellum* κυανῶ πιθεα legitur. — V. 3. κοῦφα. Hominum faſtum et ſuperbiam adamantino freno cohibes, vel ut *Ammianus* dixit l. c. *inſolubili retinaculo mortalitatis vincis faſtus.* Ap. *Orpheum* Hymno LX. dicitur παύειν πανεχθεῖς Γνώμας, οὐχ ὁσίας, πανυπέρφρονας, ἀλιτροτάτας. Frenum tribuitur Nemeſi in Ep. ἀδεσπ. CCLV. Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχεϊ, τῷ τε χαλινῷ, Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν. Cum freno conſpicitur in *Begeri* Theſauro Brandenb. T. II. p. 61. Bene junguntur ὁ χαλινὸς et τὰ κοῦφα φρυάγματα, quae *equis* proprie tribui ſolent, quod docuit

Spanhem. ad *Callim.* H. in Pall. 2. p. 605. qui etiam translatum hujus vocabuli ufum attigit. Vide ad *Meleagri* Ep. XXII. p. 41. et ad *Philippi* Ep. LVII. Jungitur φρύαγμα et μεγαλαυχία ap. *Plutarch.* T. II. p. 1. C. φρύαγμα καὶ τύφος ap. *Aelian.* Hift. An. II. 10. *Ariftaen.* II. 12. p. 90. — ἀδάμαντι. eft pro ἀδαμαντίνῳ, ut h. v. laudans notavit *Spanh.* H. in Del. 107. p. 473. — V. 5. ὕβριν δ' *Fell. Aelian.* ap. *Suid.* v. Νέμεσις· Νεμέσεως ἐφόρου, τρόπους ὑπερόπτας καὶ ὑπερηφάνους κολαζούσης. *Nemefis, quae contra fuperbiam colitur. Macrob.* I. Sat. XXII. *Paufan.* p. 81. Nemefis, ἣ θεῶν μάλιστα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἐστιν ἀπαραίτητος. — Mox φθόνος fortaffe nihil aliud eft, quam *arrogantia* in verbis et dictis, quam Nemefis poenis coërcet; nam κακὰς φωνὰς γράφεται, ut ait *Callimach.* H. in Cer. v. 57. Hoc fenfu τὸν φθόνον cum Nemefi conjunxit Auctor Rhefi v. 342. Ἀδράστεια μὲν, ἁ Διὸς παῖς, Εἴργοις στομάτων φθόνον. cum quibus conf. v. 456. φθόνον ἄμαχον ὕπατος Ζεὺς Θέλοι ἀμφὶ σοῖς λόγοισιν εἴργειν. In his et fimilibus locis voc. φθόνος etiam de invidia deorum accipi poteft, quae arrogantiam fequitur et coërcet, vix quidquam a Nemefi diverfa. Hinc factum, ut paffim *Invidia* confundatur cum Nemefi. — Fortaffe tamen ap. noftrum fenfus paulo altius latet. Qui infignem fortunam moderato animo ferunt, invidiam quodammodo placant, et mala adeo ex invidentia prognata a fe arcent. Jam cum Nemefis illam nos modeftiam et temperantiam doceat, τὸν φθόνον ἐκτὸς ἐλαύνειν dici poterat. φθόνον autem calamitates aut ab invidis ofōribus aut a fortunae invidia illatas fignificare, multis exemplis allatis docuit *Wernsd.* ad Himer. p. 559. — Ceterum verba ἐκτὸς ἐλαύνειν omittit Cod. Parifin. — V. 7. Rota Nemefi, ficuti Fortunae, additur, ut fubita rerum humanarum converfio fignificetur. *Claudian.* de Bello Getico v. 630. de fuperbia conjugis Alarici agens, quae *Coeperat et pulcras jam faftidire Lacaenas. Sed dea quae nimiis obftat Rhamnufia*

votis, *Ingemuit flexitque rotam.* ubi *Gesnerus* noſtrum locum comparans, verbum *ingemuit* minus recte interpretatur. *Nonn.* Dionyſ. XLVIII. p. 1270. καὶ τροχὸς αὐτοκύλιστος ἔην παρὰ ποσσὶν ἀνάσσης, Σημαίνων, ὅτι πάντας ἀγήνορας εἰς πέδον ἕλκει Ὑψόθεν εἰλυφόωσα δίκης ποινήτορι κύκλῳ, Δαίμων πανδαμάτειρα βίου στροφόωσα, πορείην. Cum rota conſpicitur in nummis Smyrnaeorum et Byzantinorum. *Triſtan.* II. p. 366. et ap. *Montefalc.* T. I. II. c. VIII. p. 307. — V. 7. ἀστιβὴς plerumque de via uſurpatum, in qua nullum veſtigium apparet, h. l. ſignificatione transitiva de rota accipiendum; quae celeri levique motu nullam impreſſionem facit. Pertinet hoc ad celeritatis ſignificationem, ut in illis curſorum deſcriptionibus, qui — *vel mare per medium fluctu ſuspenſa tumenti* ferunt *iter*, *celeres nec tingunt aequore plantas* — quibus multa ſimilia apud veteres proſtant, quae collegit *Rittersh.* ad *Oppian.* I. Cyneg. 231. p. 25. — V. 8. χαροπά. Cum Nemeſis rotam vertit, ſecunda hominum fortuna in adverſam mutatur. — V. 9. λήθουσα. Hunc verſum cum duobus ſeqq. laudat *Syneſius* Epiſt. XCIV. p. 235. et hinc *Suidas* in Νέμεσις T. II. p. 606. et in ὑπὸ πῆχυν T. III. p. 558. Loco priore laudat paroemiam: Νέμεσις δέ γε πὰρ πόδα βαίνει. quam *Meſomedes* reſpexit, niſi paroemia ex hoc ipſo loco orta eſt. Cf. *Diogen.* VI. 80. — Quae alii ipſi Δίκῃ tribuunt, quae *raro antecedentem ſceleſtum Deſerit pede claudo*, ut eſt ap. *Horat.* II. Carm. II. 31. 32. et *Tibull.* I. 10. 4. *Sera tamen tacitis Poena venit pedibus* — et quae his ſimilia laudantur ap. *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 17. — ea eandem ob cauſam ad Nemeſin referuntur. *Phurnutus* de diis p. 13. Νέμεσις δὲ ἀπὸ τῆς νεμέσεως προσηγορεύθη. Ὄπις δὲ ἀπὸ τοῦ λανθάνειν ὄπισθεν (f. βαίνουσα vel ἐρχομένη inſerendum) καὶ παρατηρεῖν τὰ πραττόμενα ὑφ᾽ ἡμῶν καὶ κολάζειν τὰ κολάσεως ἄξια. — V. 10. γαυρούμενον αὐχένα κλίνεις. *erectas mentium cervices opprimit*, ut vulgo ap. *Ammia-*

num legitur, ſed inepte; *erectas mortalium cervices* dediſſe videtur. Superbum ab erecto capitis ſtatu deſignat *Horatius* III. Carm. XVI. 19. *jure perhorrui Late conſpicuum tollere verticem. Philo Jud.* p. 252. F. ἀκροβατεῖ τε γὰρ καὶ τὸν αὐχένα μετέωρον ἐξαίρει φρυαττόμενος καὶ πλέον τῆς φύσεως ἐπῆρται καὶ πεφύσηται. *Julian. Aegypt.* Ep. XII. κλίνας αὐχένα γαῦρον. *Rufin.* Ep. XXXVII. ποῦ δ' ὀφρύες, καὶ γαῦρα φρονήματα, καὶ μέγας αὐχήν. Ap. *Nonnum* Dion. XLVIII. p. 1270. Diana invenit Nemeſin, ὅπη παρὰ γείτονι Κύδνῳ Παῦσε Τυφαονίης ὑψαύχενα κόμπον ἀπειλῆς. — Usque ad hunc verſum Hymni initium laudat *Weſſeling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 473. — V. 11. βίοτον κρατεῖς legitur ap. *Syneſium* et *Suidam.* Verior eſt lectio cod. Pariſ. μετρεῖς. Metiendi inſtrumentum eſt ὁ πῆχυς, non cohibendi. Nemeſin menſuram ſublato brachio indicare, ſatis notum; eam vero regulam ſive menſuram manibus tenere negabat *Winkelm.* Monim. ined. T. II. p. 31. a quo diſcrepat *Herderus* l. c. p. 244. Docebat hoc geſtu menſuram in omnibus rebus ſervandam eſſe. Vide ad *Straton.* Ep. XXXV. Quaedam huc pertinentia dedit *Reineſius* in Var. Lectt. L. III. 15. p. 573. ſq. — V. 12. Nemeſis oculos dejicit, quod eſt modeſtiae; et in ſinum ſpectat, ut doceat, modeſtiam ex cognitione ſui naſci. Haec interpretatio mihi videtur verior, quam ea, quam *Winkelmannus* dedit, qui ſignificari putat, Nemeſin etiam abditiora ſpectare. Poteſt tamen et ad ritum reſpici, quem *Winkelmannus* quoque attigit, quod ii, qui invidiam a ſe avertere cuperent, ter in ſinum inſpuerent. *Plinius* H. N. XXVIII. 7. p. 450. *Veniam quoque a deis ſpei alicujus audacioris petimus in ſinum ſpuendo.* ubi vide quae *Harduinus* dedit; et *D. Herald.* ad *Martial.* VI. p. 124. Hinc *Strato* Ep. LXXI.:

ὡς ἀγαθὴ θεός ἐστι, δι' ἣν ὑπὸ κόλπον, Ἄλεξι,
πτύομεν, ὑστερόπουν ἁζόμενοι Νέμεσιν.

— V. 13. ζυγόν. Jugum cur tribuatur deae, quae ſu-

perbas mortalium cervices deprimere dicitur, facile intelligi poteſt. *Pſeudo-Orpheus* in H. in Nemeſ. LX. 5. ἣν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες. An in priſcis monimentis cum jugo conſpiciatur, dubito. — V. 14. δικασπόλε. In eodem Hymno v. 9. Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον. — V. 16. αἰδομένα φθιτάν. Cod. reg. quod *Burettus* emendavit. — V. 17. πάρεδρον Δίκαν. Simul cum Nemeſi Juſtitia colitur propter munerum ſimilitudinem. Junguntur ab Anonymo ap. *Suidam* v. Νέμεσις· τὴν τῶν ἀλαζόνων τιμωρὸν Νέμεσιν συνέντες, ἥπερ αὐτοὺς μετῆλθε σὺν τῇ Δίκῃ. In *Heſiodi* Ἔ. καὶ Ἡ. 198. copulatur cum Αἰδοῖ, quae ipſa parum diverſa eſt a Modeſtia illa, quam Nemeſis commendat. In Inſcriptione ap. Gudium p. LV. nr. 13. Δεσποίνῃ Νεμέσει et συννάοις θεοῖσι ara dedicatur; inter illos συννάους etiam *Juſtitiam* fuiſſe, non improbabile. Noſtrum locum attigit, non illuſtravit *Arnald.* de diis Aſſeſſ. p. 103. — Pro Δίκαν Cod. reg. νίκην habet. — Δίκη alata alibi non occurrit, ſed eandem ob cauſam alis inſtructa exiſtimabatur, qua Nemeſi alae tribuebantur. — V. 19. Egregie hunc locum explicavit *Herderus* l. c. p. 247. Juſtitiam in gratiam hominum excelſioris ingenii, qui magnas res, vel ſpretis modeſtiae praeceptis, appetant, Nemeſios ſeveritatem mitigare, eosque magnanimos heroas filiae ſuae poenis et Tartaro, ſuperborum et violentorum ingeniorum carceri, ſubtrahere. μεγαλανορίαν de magnis inceptis et magnanimis ſenſibus uſurpavit *Pindarus* Nem. IX. 57. μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν Ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντες. Ejusmodi indolis homines — *ultra quam ſatis eſt virtutem qui petunt*, excelſarum rerum ſtudio et amore incitati, Nemeſios poenis obnoxii ſunt; ſed quia omnia ſtudia ſua ad honeſtatis finem dirigunt, Juſtitia eos tuetur. — In Cod. Pariſino eſt ἀφαιρεῖς. — Verſus in hoc Hymno ſunt anapaeſtici dimetri; partim paroemiaci; aliis in fine ſubjectus eſt jambus.

II. Anacreonticum hoc carmen, quod in Planudea p. 378. St. 517. W. in ſeptem verſus diſtinctum legitur, numeris ſuis reſtituit *Salmaſ.* in Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 263. Verſus ſunt trochaïci, partim catalectici, partim acatalectici. In fine aliquid deeſſe ſuſpicatur *Huetius* p. 36. Agitur de inventione vitri, de quo *Plinius* H. N. XXXVI. 65. p. 758. Hiſtoriam vitri ap. Hebraeos perſecutus eſt *Michaëlis* in Comment. Soc. Reg. an. 1754. T. IV. p. 57. ſqq. In noſtro carmine ὕελος eſt vitri maſſa, quae in terra naſcitur; cujus generis vitrum commemorat *Diodor. Sic.* II. 15. p. 129. niſi hic ſcriptor ſal foſſile, quod in Aethiopia naſcitur, et ab *Herodoto* III. 24. ὕαλος vocatur, cum vitro confudit. Vide *Schneider.* in Lex. Gr. crit. v. ὕαλος. *Brodaeus* h. l. ſilicem fluviatilem candidum et pellucidum, unde vitrum conficitur, intelligit. — ¶. 293.] V. 4. ὡς σιδ. ferrum eſſe videbatur, quod vitrum erat. — V. 7. ἐκπύρου μέναισι. Vulgo. — V. 8. βροτοῖσιν ſcripſerim. — V. 12. ἀκμαὶ χειλέων. Aciem forcipum interpretatur *Brodaeus*, quibus candens et emollitus lapis a vitriario ſcinditur. — In fine βῶλται ap. *Salmaſium*, typothetarum, ut videtur, errore.

III. „Salmaſius ad Script. Hiſt. Aug. T. I. p. 263. „ſed uno verſu, qui hic octavus eſt, multatum, quem „ex alia editione ſupplevi, quae habetur in fratrum „Gujonorum vitae initio." *Br.* Legitur in Vat. Cod. p. 624. In forma Sphingis deſcribenda poëtae et mythographi in varia diſcedunt. *Palaephat.* fab. VII. σῶμα μὲν ἔχον ὡς κυνὸς, κεφαλὴν δὲ καὶ πρόσωπον κόρης, πτέρυγας δὲ ὄρνιθος, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου. Poëticum fontem agnoſcimus in deſcriptione *Apollodori* III. 5. 8. p. 200. εἶχε δὲ πρόσωπον μὲν γυναικὸς, στῆθος δὲ καὶ βάσιν καὶ οὐρὰν λέοντος καὶ πτέρυγας ὄρνιθος. His ad comparationem uſus eſt *Seneca* in Oedip. 95. *Cumque e ſuperna rupe, jam praedae imminens, Aptaret alas verbere, et caudam movens, Saevi leonis more, conciperet minas.* *Eurip.* Phoeniſſ. 1030.:

Ἔβας, ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα
νερτέρου τ' Ἐχίδνας — . —
μιξοπάρθενος, δάϊον τέρας
φοιτάσι πτεροῖς, χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις.

— V. 2. νόθον ἴχνος. alienum, mutuo acceptum. Vide *Rittersh.* ad *Oppian.* I. Hal. 323. et quae not. ad *Cyllenii* Ep. I. — V. 3. πτερόεσσα. *Sophocl.* Oed. Tyr. 508. φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα. Vide *Valcken.* ad *Eurip.* Phoeniss. p. 372. — V. 5. τὸ δ' ὄπισθεν. Vat. Cod. et Salm. — V. 10. φ. ἔχειν ἄ. κεκραμένα. et mox μεμιγμένα. Cod. Vat. εἶχε est ex corr. *Salmasii.* — Natura plurium animalium in hoc monstro confusa, et ex imperfectis partibus totum compositum est.

PISANDRI RHODII

EPIGRAMMA.

Vid. T. I. p. 49.

CALLICTERIS EPIGRAMMATA.

T. II. p. 529.] Iª. Vat. Cod. p. 92. Κιλλάκτορος. Sine auctoris nomine legitur ap. *Suidam* in βινεῖν T. I. p. 433. Huic disticho sequens Epigr. praefigendum censebat *Toup.* in Cur. sec. p. 183. a cujus sententia equidem longissime absum. Utrumque enim per se absolutum est, neque alterum ab altero pendet. — V. 1. ἀδύ. Vat. Cod. et *Suid.* Paulo durius ad αἰτῇ repetivit τὸ βινεῖν; neque tamen propterea aliquid intercidisse existimes. Vulgaris ratio ferret: ἀλλ' ὅταν αἰτώμεθα χαλκὸν, τὸν τοῦ βινεῖν μισθόν. Verbum αἰτεῖν hoc sensu attigimus ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21. — πικρότερον ἐλλεβόρου. *Catull.* XCIX. 13. *Suaviolum tristi tristius elleboro.*

¶. 294.] *Ib.* Vat. Cod. p. 95. Κιλλάκτορος. Magis etiam depravatum nomen in Miſcell. Lipſ. IX. nr. 290. p. 114. in Κιλλιάκτορος. — V. 1. „In Cod. ſcriptum „κούρα τὰ κ. claudicante metro. Repoſui ἐὰ κέρματα. „Emendari etiam potuiſſet τὰ ἃ κέρμ." *Brunck.* Senſus eſſe videtur: Naturae debetur, quod virgo amplexus ſuos pluris vendit, non arti, quae in virgine, amoris rudi, nulla eſt.

II. Vat. Cod. p. 552. Praecedit carmen Καλλικτῆρος (quod in Anal. *Nicarcho* tribuitur), huic autem diſticho adſcriptum Πειου. et proxima linea τοῦ αὐτοῦ. In Plan. p. 150. St. 217. W. Καλλικήρου. Facetum carmen in Rhodonem quendam medicum, non lepram tantum medicamentis, ſed quaecunque alia ſine medicamentis, manibus nimirum rapacibus, tollentem. — V. 1. φαρμάκοισι. Vat. Cod. — χοιράδες. glandulae induratae, in cervice inprimis, ſtrumae. Vide *Foeſii* Oecon. Hippocr. v. p. 409. *Bernard.* ad *Theoph. Non.* c. CXXIV. p. 378.

III. Vat. Cod. p. 507. „Titulus in Vat. Cod. Καλ„λικτῆρος Μαντιθέου. Non diſſimilis ſententiae eſt Parme„nionis Epigramma, ſeu Epigrammatis fragmentum, „quod dedi ſupra p. 177." *Br.* In Plan. p. 179. St. 262. W. Παρμενίωνος eſt. Scriptum in maritos, qui impudicae uxoris quaeſtu aluntur. *Ovidius* II. Amor. IV. 45. virum monens, ne nimis ſit ſeverus conjugis cuſtos, *cole*, inquit, *quos dederit (multos dabit) uxor amicos. Gratia ſic minimo magna labore venit. Sic poteris juvenum convivia ſemper inire, Et quae non dederis, multa videre domi.* Inter argumenta Satyrae etiam hoc recenſetur ap. *Juvenal.* I. 55. *Cum leno accipiat moechi bona — doctus ſpectare lacunar, Doctus et ad calicem vigilanti ſtertere naſo.* *Auſon.* Ep. XC. *O quantus fiet quaeſtus utrinque domi! Quum dabit uxori molitor tuus, et tibi adulter. Quanti deprenſi damna pudoris ement.* — Ἀμακ-

θείας κέρας. — εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφθόνως τισὶ παρεχομένων τὰς τοῦ πλουτεῖν ἀφορμάς· ἐπεὶ καὶ ὁ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἔχων, πᾶν ὃ ἐβούλετο ἀφθόνως ἐλάμβανεν. *Zenob.* II. Cent. 48. p. 40. Plura hujus generis cumulavit *Lucian.* de Merced. Cond. c. 13. T. III. p. 230. ed. Bip. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. Fabulam, unde hoc adagium exortum, attigit *P. Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* IV. p. 281. Ex ejusmodi lusu de maritis, suarum conjugum lenonibus, orta fortasse appellatio ludicra ἀνδρὸς κερασφόρου, de qua infra agetur ad *Lucillii* Ep. IX.

ERYCII CYZICENI EPIGRAMMATA.

¶. 295.] *I.* Vat. Cod. p. 159. Ad *Suidam,* qui v. 3 - 5. profert in δωδεκαδώρῳ T. I. p. 622., hoc Epigramma edidit *Kusterus. Reisk.* in Anth. nr. 408. p. 6. Pastores Arcades Pani bovem immolant, hostiaeque cornua platano affigunt. — Corydon *Erycii* et Glaucon, Ἀρκάδες ἀμφότεροι, *Virgilii* Corydonem et Thyrsiden nobis in mentem revocant, *Ambo florentes aetatibus, Arcades ambo* (Eclog. VII. 7.). — V. 2. τὸν κεραὸν δαμάλην. Vat. Cod. a pr. man. Ab altera manu emendatum: τὴν κεραὴν δάμαλιν. Prius dedit *Kusterus.* τὴν κεραὸν δαμάλην. *Reisk.* — V. 3. φιλωρείται. Vat. Cod i. e. φιλωρείτᾳ, ut recte emendavit *Reisk.* nam *Kusterus* φιλορείτᾳ dedit. Pana οὐρεσιφοίτην significat. *Suidas* hunc locum satis depravate exhibet sic: Κυλληνίων ἀνερύσαντες ἔῤῥεξαν κ. ο. δ. κ. ἄλλῳ μ. π. π. ἔπαξαι. *Reiskius* αὐερύσαντες uno vocabulo. Vid. *Homer.* Il. α. 459. Il. θ. 325. et passim. — V. 4. δωδε-

καδ. κέρα. Ducta haec videntur ex *Homer.* Il. δ. 109. τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει. Mireris cornua bovis duodecim palmorum. — V. 5. ἄλλῳ. Cod. Vat. et Suid. In margine Cod. adpictum, ut passim in locis obscuris, ζτ. i. e. ζήτει. Verum vidit *Salmasius*, ex cujus emendatione ἄλῳ venit in apogr. Guyet. et Ruhnk. Nec aliter *Kuster.* edidit. Eodem vitio laborantem versum *Leonidae Tar.* Ep. XXXII. ubi vulgo legitur: τὰ δ' ὀκτάῤῥιζα μετώπων Φράγμαθ' ὑπὲρ κραναὰν ἄλλος ἔπαξε πίτυν, emendare conati sumus, scribentes: ἄλος ἔπαξε πίτυν. De more venatorum ferarum exuvias arboribus affigendi quaedam dedit *Schol. Aristoph.* Plut. v. 944. ἔθος ἦν τοὺς θηρῶντάς τινα ἄγραν μέρος τι τοῦ θηρωμένου, κεφαλὴν ἢ πόδα, προσηλοῦν πασσάλῳ ἐπί τινος δένδρου εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος. quem locum non neglexit, ubi de hoc more egit, *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 105. p. 248. nec *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* IV. 22. p. 268. Alios laudavit *Burmannus* ad *Propert.* L. II. XV. 17. ubi fortasse scribendum:

Ipse ego venabor, jam nunc me sacra Dianae
Suscipere, et Fauno ponere vota juvat.
Incipiam captare feras, et reddere pinu
Cornua, et audaces ipse monere canes.

nam sensus, quem vulgatae, *et Veneri ponere vota juvat*, subjiciunt, vix verus. *Longus* L. II. p. 57. ed. ill τὸ δὲ δέρας κέρασιν αὐτοῖς ἐνέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ θεῷ. Posteriora praeclare respondent verbis *Erycii:* νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῷ. Idem enim h. l. ἄγαλμα, quod ap. *Longum* ἀνάθημα est.

II. Vat. Cod. p. 184. Edidit *L. Holstenius* ad *Stephan. Byz.* in Τυμώλου p. 332. Repetivit, nonnullis emendatis, *Toup.* in Emend. ad Suid. p. 291. Anthol. Reisk. nr. 483. p. 36. Gallus furoris instrumenta matri deûm dedicat. Conf. *Philipp.* Ep. VI. Ep. ἀδέσπ. CLXXIV. — V. 1. 2.

V. 1. 2. laudat *Suidas* in Γάλλος T. I. p. 466. ubi est χαιτήεις, ut *Holsten.* edidit et *Reisk.* Vat. Cod. χαιταεις. — ὁ πρὸ Τυμώλου praestat ap. Guyet. et Ruhnk. In marg. ap. Lips. ὃς πρὸ Τυμώλου, quam pro Cod. lectione nobis venditat cl. *Brunckius.* Sed in membranis est ὠποτυμώλου, unde *Holsten.* et *Reisk.* ὦ 'πὸ Τυμ. dederunt. *Toupius* probavit lectionem *Suidae* ὅς ποτε Τμώλου. *Steph. Byz.* Τύμωλος· οὕτως ὁ Τμῶλος κατὰ ποιητικὸν σχηματισμόν. — νεήτομος. Poëta anonymus l. c. τὸν ἐν νεότητι μανέντα. —

V. 2. μακρὸν ὀλολ. *Suid.* — V. 3. λαπάρα σαιταρίῳ. Vat. Cod. λαπαρου σαιταρίῳ Ap. Lips. *Reiskius*, cum in schedis Lacroz Σαγγαρίῳ reperisset, hunc locum sic restituit, ut hic legitur. Idem in fine versus ταύτα legit, ne tautologia esset in ταῦτα et τάδε. Tautologiae cavit *Toupius*, mutata distinctione: Matri deûm Gallus dedicat haec; primum tympanum —. — V. 4. μάστιν. τὴν μάστιγα. *Hesych.* *Homer.* Od. ο. 182. Figuram flagelli ἀστραγαλωτοῦ exhiberi apud *Winkelmann.* in Monim. ined. T. II. p. 8. *Schneiderus* notavit. Plurimum huc facit *Plutarchi* T. II. p. 1127. Οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δεόμενος, ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτοῦ ἐκείνης, ᾗ τοὺς Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι. *Appulej.* Metam. VIII. p. 185. ed. Bip. *Arrepto denique flagro, quod semiviris illis proprium gestamen est, contortis taeniis lanosi velleris prolixe fimbriatum, et multijugis talis ovium tessellatum, indidem sese multimodis communicant ictibus.* Parthorum reges saepe eos, quos ad coenam invitaverant, ῥάβδοις καὶ ἱμᾶσιν ἀστραγαλωτοῖς caedi jubebant, secundum *Athen.* L. IV. p. 153. A. De ejusmodi flagellis alia quaedam dederunt *Kuhn.* et *T. Hemsterh* ad *Polluc.* X. 54. p. 1210. — V. 5. *Suidas* in ὀρειχάλκου T. II. p. 711. ὁ διαυγὴς χαλκός· ὁ δόκιμος. ταῦτ' ὀρειχάλκου λ. κ. κ. μ. β. θήκατο. In ap. Lips. ταῦτα δ' ὀρ. Sed id, quod dedit *Br.*, membranae praestant. —

V. 6. ἄρτι. Vat. Cod. quod emendatum in marg. ap. Guy. — ἀναπαυσάμενος Vat. Cod. quod temere in ἀναπαυόμενος mutarunt ſive deſcriptores ſive editores, praeter *Holſtenium.* Sic Ep. ἀδέσπ. σοὶ τάδε θῆλυς Ἄλεξις ἑῆς οἰστρήματα λύσσης Ἄνθετο, χαλκοτύπου π α υ σ ά μ ε ν ο ς μανίης.

III. Vat. Cod. p. 190. Edidit *Kuſterus* ad *Suidam* T. II. p. 120. ubi v. 5. legitur cum parte verſ. quarti in ἰξύν. Anth. *Reisk.* nr. 505. p. 47. Paſtor tauri cornu arbori affigit. — V. 1. *Suidas* in Οὐμβρακιώτης βουμολγός. κύριον. ad hunc verſum reſpexit, quem integrum una cum ſequ. protulit v. κόλον T. I. p. 339. ubi δίπηχυ et κλάσσας. — κόλος. πηρός. κολοβός. *Heſych.* Hinc κόλον δόρυ ap. *Homer.* Il. π. 117. Magis huc facit *Theocrit.* Eid. VIII. 51. ubi paſtor ad hircum: ἴθ᾽ ὦ κόλε. κόλος λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα. *Schol.* — V. 2. κλάσσεν cum membr. dedit *Kuſterus.* κλᾶσεν *Reisk.* — In tauros a grege aberrantes, hoc eſt ἀτιμαγέλους, animadvertentem Pyrrhum nobis repraeſentavit *Philoſtrat. Jun.* Imag. I. p. 864. αἰπολίοις τε καὶ βουσὶν ἑαυτὸν ἐφίστησιν, ἀπαυχενίζων τοὺς ἀτιμάζοντας τὴν ἀγέλην ταύρους. ad quem locum nonnulla notavimus in Exercitt. crit. p. 120. ſq. — V. 3. *Suidas* T. II. p. 334. (in κνημοί. ἐξοχαὶ τῶν ὀρέων.) tuetur lect. membr. χαράδρας. *Reiskius* χαράδρους dedit. Interpretatio vocabuli κνημοὶ, quam *Suidas* dedit, huic loco non convenit. Sunt potius loca confragoſa in anguſta valle, per quam fluvius ferebatur. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XXXII. p. 91. — λασίους. arboribus et arbuſtis conſitas ripas. *Marianus* Ep. III. ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην. In denſam ſylvam ἐς τὸ λάσιον dicit *Lucian.* T. III. p. 50. 41. ed. *Reiz.* — V. 4. ἐπ᾽ ἠϊόνι. *Suid.* — V. 5. Membranarum lectioni ψυχόμενον male *Kuſterus* praetulit ψηχόμενον. Noſtrae lectioni ſatis patrocinatur *Apollon. Rhod.* L. II. 870. Κεῖτο γὰρ εἰαμενῇ δονακώδεος ἐκ ποταμοῖο Ψυχόμενος λαγόνας τε καὶ ἄσπετον ἰλύϊ νηδὺν Κάπριος ἀγριόδων. — V. 6. ἐκ παγέων. Vat. Cod. In marg. ap. Guy. et

Ruhnk. ἐκπάγλως notatur, quod etiam *Kusterus* protulit. *Reiskius* duas conjecturas expromsit: ἐκ ταχέων et ἐκποτέων. Hanc magis probavit: *Evolans e cubili suo.* *Toupius* in Em. in Hesych. P. IV. p. 162. correxit ἐκ παγῶν. *ex fluvio, ex aquis.* Sed omnium conjecturis longe praeferenda est lectio ἐκ πλαγίων ap. *Suidam*, qui h. v. et seq. laudavit in βούτης T. I. p. 449. *Taurus in pastorem impetum e transverso fecit, latus ejus cornibus petens*, ut ille taurus ἀτιμαγέλης ap. *Theocrit.* Eid. XXV. 144. ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη. De apris *Pollux* V. 80. εἰ πλαγίως τοῖς ὀδοῦσι θίγοι. *Xenoph.* de R. Equ. VI. 6. ἐκ πλαγίου δὲ ἵππος ἐθισθεὶς παράγεσθαι. — ¶. 296.] V. 7. »Edidit *Kuster* h. e. ad Suidam II. »120. e quo plura in hoc carmine emendata, et praesertim v. 7. ἀπεκράνιξε, quod Kuster non observavit. Male »in cod. scriptum ἀπεκράνιζε.« *Br.* In apogr. Spalett. ἀπεκράνιξε scriptum. *Suid.* T. I. p. 252. ἀπεκράνιξε. τῆς κάρας ἀπεχώρισεν. Ὁ δὲ ῥοπάλῳ κ. τ. λ. In descriptione monomachiae Herculis cum Acheloo *Philostr. Jun.* Icon. IV. p. 869. ὁ δὲ λαιᾷ τοῦ δεξιοῦ λαβόμενος, κέρας θάτερον τῷ ῥοπάλῳ τῶν κροτάφων ἐκπρυμνίζει. — Mox haesit *Reiskius* in αὐτᾶς, in qua voce et *Salmasius* offendens αὖ τᾶς conjecit, satis frigide. Lipsiensis editor αὔας emendavit, quod mihi quoque verum videtur. *Philostr.* II. Icon. XVI. p. 851. ὁ δὲ (λαγὼς) ἐκκρεμάμενος τῆς αὔας δρυὸς — ὠκύτητα κατηγορεῖ τοῦ κυνός.

IV. Cod. Vat. p. 394. sq. Anth. Plan. p. 96. St. 141. W. Elegans inter pastores de ligneo Herculis simulacro dialogus. Positum erat hoc signum prope stabula, ut in Ep. ἀδέσπ. CCLXXXIX. Erat enim Hercules inter deos pastoritios, et propterea nonnunquam cum Mercurio jungitur; in quam rem *Arnaldus* de diis Assess. p. 137. nostrum Epigr. laudat et *Antip. Sidon.* Ep. XXVIII. Vide quae notavimus ad *Leonid. Tar.* Ep. XXIX. p. 87. sq.

— V. 1. τῶ Vat. Cod. — V. 3. ληοντωπάλα Vat. Cod. λεοντομάχαν Herculem appellavit *Theocrit.* Ep. XIX. — οὐδὲ τὰ τόξα. Optime *Schneiderus* correxit:

οὔ τυ τὰ τόξα —

Arcum et sagittas Herculi tribuit *Homer.* Il. Ε. 392. Od. Θ. 224. Λ. 615. sq. et plurimi veterum. Clava et leonis exuviis eundem primus instruxisse dicitur *Stesichorus* ap. *Athen.* XII. p. 512. F. *Pisandro*, sive quicunque alius Heraclearum auctor fuerit, hoc deberi affirmat *Strabo* XV. p. 1009. B. — V. 5. ἀγριέλαιον. Clavam ex oleastro Hercules gerit ap. *Theocrit.* XXV. 257. Apud eundem XVII. 30. Alcmenae filius inter deos receptus, cum in thalamum redit, Alexandro τόξον ἔδωκεν, ὑπωλένιόν τε φαρέτρην, τῷ δὲ (Ptolemaeo) σιδάρειον σκύταλον κεχαραγμένον ὄζοις. — V. 5. *Brunckius* hoc distichon eidem tribuit, qui v. 1. 2. loquens inducitur. Nescio quam recte. Mihi quidem preces ei potius convenire videntur, qui Herculi lacte libare fingitur. — δαμαληφάγε. βουθοίνας vocatur ap. *Apollon. Rhod.* L. I. 121. et in Ep. ἀδεσπ. CCLXXXIX. Conf. Ep. CCLXXXVII.

V. Cod. Vat. p. 488. Εὐρυκίου. Plan. p. 336. St. 446. W. Pan venatores et aucupes hortatur, ut ipsum colant, praesens omnibus promittens auxilium. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XVII. ubi vide not. Cf. etiam Ep. ἀδέσπ. CLXXIII. — V. 1. θηροβολῆτε. Aldin. pr. et Ascens. — V. 2. Π. ὀρειβάτεω νεισσόμενοι. Vulgo. ὀρειβάτην Πᾶνα habemus ap. *Alcaeum Mess.* Ep. XII. et passim. Nostra lectio est in membr. ubi tamen νισόμενοι exhibetur. — V. 3. „οἶτε. ter Plan. quod ut reliqua e „Cod. Vat. emendatum." *Br.* — V. 4. ἰξευτὰὶ Vat. Cod. quod fortasse servandum erat. — λαθροβόλῳ. *Petron.* c. CIX. *Ecce etiam per antennam pelagiae consederant volucres, quas textis arundinibus peritus artifex tetigit.* Arun-

do λαθρέβολος eadem, quam *crescentem arundinem* vocare solent poëtae latini. Vide *Wernsdorf.* Poët. Min. T. I. p. 132. — V. 5. ἐπιβόσατο. Vat. Cod. a pr. man. — ἄγραν ad venationem retulerim, cui canes adhibentur. *Schneidero* olim in mentem venerat

οἶδα ποδάγραν

quod blanditur. ποδάγραν cum δόνακι et λίνοις conjunxit *Leonid. Tar.* Ep. XII. ubi vid. not.

VI. Anth. Plan. p. 338. St. 478. W. Priapum, in Hellesponti litore prope Lampsacum collocatum, poëta monet, ut, hominum frequentiam erubescens, partem pudendam velet. Hoc quoque carmen, ut omnia *Erycii*, elegantissimum. — V. 1. τετυλωμένον. Etymol. M. p. 100. ἀναφλᾶν. χειροτρίβειν τὸ αἰδοῖον ταῖν χεροῖν ἀναφλᾶν καὶ ἀνακλᾶν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφιαράῳ λέγει. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον, ὅθεν καὶ Φερεκράτης τὸ γυμνοῦν αὐτὸ τῇ χειρὶ ἀποτυλοῦν εἶπε. Vide *Intrpp. Hesych.* in ἀποτυλῶσαι. Lusus in Priap. LXXX. *Priape, quod sis fascino gravis tento, Quod exprobravit hic tibi suo versu Poëta noster, erubescere hoc noli.* — V. 3. ἔχει σε δίψα γυναικῶν. *Oppian.* Hal. L. III. 56. ἕλκονται τεκέων τε μόγῳ, δίψῃ τ' Ἀφροδίτης. ubi vide *Rittershus.* qui nostri loci non immemor fuit. — V. 3. σπαργᾷς, libidine tumes. Hoc verbum illustrans *Ruhnk.* ad Tim. p. 234. nostrum versum exprompsit, θυμὸν ἅπαντα πόθοις legens, quod fortasse verum. Vulgata certe lectio πόροις nihili est, nec *Brodaei* interpretatio admitti debet. *Jos. Scaliger* in not. msc. θόροις proponebat, parum eleganter. Mihi in mentem venit legere:

θυμὸν ἅπαντα παρείς.

Θυμὸν παριέναι eodem sensu dicitur, quo ἡνίαν θυμῷ ἀφιέναι ap. *Achill. Tat.* VI. p. 406. ἀτυχήσας δὲ ὧν ἤλπισεν, ἀφῆκεν τῷ θυμῷ τὰς ἡνίας, ut h. l. correxit *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 61. — V. 6. χλαμύδι. Talia in Lusibus Priapus hortatur castiores Ep. I. – *ruber hortorum custos,*

membrosior aequo, Qui tectum nullis vestibus inguen habet. Aut igitur tunicam parti praetende tegendae, Aut quibus hanc oculis adspicis, ista lege. Priapus nonnunquam fingebatur poma in vestimenti sinu ferens. *Petronius* c. LX. *Priapus gremio satis amplo omnis generis poma et uvas sustinebat, more vulgato.* — V. 7. Non in montium et sylvarum solitudine collocatus es, sed in loco celeberrimo. *Strabo* XIII. p. 881. A. ἡ Λάμψακος ἐπὶ θαλάττῃ πόλις ἐστὶν εὐλίμενος καὶ ἀξιόλογος, συμμένουσα καλῶς. Idem de Priapo in illis regionibus culto tradit p. 879. B. Adde *Schol. Theocrit.* Eid. I. 21. *Pausan.* L. IX. 31. et quae collegit *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 551.

¶. 297.] *VII.* Cod. Vat. p. 451. Nemo, quod sciam, hoc carmen ante *Brunckium* edidit. Narratur historia de hirco, qui vigilantia sua gregem a lupi impetu servaverat. — V. 1. Κλήσων nomen in Graecia pervetustum. Clesonis filius Pylus Lelegum coloniam duxit in Messeniam ibique Pylos condidit. *Pausan.* IV. 36. p. 371. et VI. 22. p. 509. — πάννυχος. Vat. Cod. a pr. man. — V. 2. φριμάσσεσθαι de hircorum balatu *Theocrit.* Eid. V. 141. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλα. *Longus* L. I. p. 11. τράγος ἀλγήσας φριμαξάμενος εἰς φυγὴν ἐτράπετο. De cane *Oppian.* Cyneg. I. 490. αὐτὰρ ὅγ' αἶψα 'Ωρίνθη, Φριμάα τε λαγωείης ὑπ' ἀϋτμῆς. Plura reperies ap. *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 226. Adde *Oudend.* ad *Thom. Mag.* p. 901. — V. 3. χιμαρόσφακτος. membr. — V. 4. τηλόθε Vat. Cod. a man. sec. Clesonis grex tenebatur in antro, ut videtur, quod in superiore montis parte erat. Haec est πετραία αὖλις, ad quam lupus adscensurus esse videbatur. — V. 5. Notandum vocabulum ἀνεγέρμονες, quod *Erycio* proprium esse videtur; sunt κύνες ἀνεγειρόμενοι, excitati a cubili. — V. 6. τραγίνου. Cod. Vat. Nec hanc formam alibi reperio. Probabilis est *Brunckii* emendatio τραγίνας κόρας, cum non sit credibile, τὸν τράγον etiam τραγίνην appellatum fuisse.

VIII. Cod. Vat. p. 242. Plan. p. 199. St. 289. W. De muliere Lacedaemonia, filium, qui e pugna aufugerat, interficiente. Vide ad *Tymn.* Ep. IV. T. I. P. II. p. 412. *Erycius* expreſſit *Antip. Theſſ.* Ep. XXVI. — V. 1. laudat *Suid.* in τρέσας T. III. p. 498. Spartanorum loquendi uſum ſervavit poëta in voce τρέσαντα. *Plutarch.* in Ageſil. c. 30. τοῖς ἐν τῇ μάχῃ ἀποδειλιάσασιν, οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζουσι. quem locum cum aliis quibusdam laudavit *Brodaeus,* quem vid. — V. 2. ὁπλιστὰν κόσμον, pro κόσμον τῶν ὅπλων. Scutum inprimis intellige, quod ille abjecerat.

IX. Vat. Cod. p. 394. Plan. p. 5. St. 10. W. In Midonem quendam, qui, cum araneae ictu percuſſus eſſet, amputato pede, fulcro ex oleagine uti neceſſe habebat. De Mida ἀμπελουργῷ narrat *Lucian.* T. III. p. 38. — ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα πεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ σκέλος, ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα καὶ τοῖς χάραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον. Hoc loco aliquis utatur ad firmandam *Schneideri* conjecturam, qui ἀραχναίη in ἐχιδναίη mutandum cenſebat. — V. 1. αὖα γεράνδρυα. *Heſych.* γεράνδρυες. αἱ παλαιαὶ δρύες, καὶ τὰ παλαιὰ δένδρα γεράνδρυα. Vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 22. — Μίνδων. Cod. Vat. Vulgo Μείδων. Hac nominis forma uſus eſt *Agis* Tom. I. p. 185, et habetur ap. *Suidam* T. II. p. 547. — φωλάς. aranea, quae in angulis latere et praedae inſidiari ſolet. Feras, in antris habitantes, φωλάδας vocant poëtae, ut *Theocrit.* Eid. I. 115. Vide not. ad *Antip. Sidon.* Ep. XXXVII. T. II. P. I. p. 43. et ad *Philodem.* Ep. XXXII. p. 234. Quam accommodatum hoc epitheton ſit emendationi ſupra commemoratae ἐχιδναίη, apparebit ex loco *Nicandri* Ther. 31. de ſerpente, qui — φωλεὸν εἴαρι φεύγων Ὄμμασιν ἀμβλώσσει. quem cum ſimilibus comparavit *Valckenar.* ad Theocr. Adon. p. 253. ſq. — V. 3. ἔβρυξε. Doctiſſimus *Wakefield.* ἔβρωξε legendum cenſet in Sylv. crit. T. III. p. 157.

Sed verbum emendatione non indiget. Ap. *Leonid Tar.* Ep. XCV. bellua marina urinatorem ἀπέβρυξεν ἄχρις ἐπ' ὀμφαλίου. Ap. eund. Ep. LI. paſtor leonem interficit ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον. Peſtifera illa veſte indutus Hercules, quae ipſi *artus depaſcebat*, ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει exclamat ap. *Sophocl.* in Trach. v. 986. — V. 4. σηπεδόνι invenit Aldus in Cod. idque arripuit editor Ald. ſec. — Mox Vat. Cod. σάρκην καταστραγάλους. unde *Salmaſius* κατ' ἀστραγ. legendum eſſe vidit. χλωρὴ σὰρξ dicta videtur per prolepſin; a colore ſubviridi, quem caro putreſcens contrahit. Vide *Foeſium* in Oecon. Hipp. p. 339. — V. 5. τῆς mihi ſincerum non videtur; nec tamen acquieſcam in correctione *Joſ. Scaligeri* in not. mſc. ἀπὸ τεῦ στ. Vellem codex daret:

ἐτμήθη τὸ πάλαι στιβαρὸν γόνυ — —

genu olim tam firmum, tum vero morbo debilitatum, amputabatur. Fortaſſe alius, me ſagacior, reperiet, quod propius ad vulgatam lect. accedat. — V. 6. σκιπανίου. Vat. Cod.

X. Cod. Vat. p. 245. cum lemmate: Θεοκρίτου Βουκολ. εἰς Γλαύκην κόρην ἑταῖραν οὖσαν. Ap. *Reisk.* in Anthol. nr. 577. p. 77. Ἐρυκίου Κυζικ. deſcriptoris errore procul dubio. Hic dedit v. 1. αὐδήσεις τὸ γράμμα τί; σᾶμά γε· καὶ τίς ὑπ' αὐτῷ; In Cod. Vat. αὐδησεις (ει) et σᾶμά τε legitur. Vix ſincere ſcriptus eſt verſus. An fuit: αὐδήσει τὸ γρ. τὸ σᾶμα τί, — quamvis nec hoc ſenſum valde erigit. — V. 2. „Γλαύκης. Sic Cod. et non temere mutandum. „Conjicere quis tamen poſſet Κλείτης. Fuit haec uxor „Cyzici, de qua Apollon. Argon. I. 1063." *Br.* Vana conjectura, quae falſa de auctore hujus diſtichi opinione nititur. Jam cum optimi Cod. auctoritate conſtet, *Theocriti* eſſe, nullus dubito, quin *illuſtris* haec *Glauca*, ἡ ὀνομαζομένη, citharoeda ſit praeſtantiſſima, quam *Theocriti*

aequalem fuiſſe conſtat ex Schol. ad Eidyll. IV. 31. κηῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι. Ἡ Γλαύκα, Χῖα τὸ γένος, κρουματοποιός. γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Eandem commemorat *Plutarch.* T. II. p. 397. A. et 972. F. ubi eam a cane amatam eſſe tradit; ab ariete *Plinius* L. X. 26. p. 555. 13. Vide *Schefferum* ad *Aelian.* V. H. IX. 39. cujus notae nonnulla addidit *Perizonius.*

XI. Cod. Vat. p. 262. Edidit *Kuſter.* ad *Suidam* v. παρθένιος T. III. p. 52. In not. *L. Holſtenii* editis in Miſc. Obſſ. Nov. T. I. 2. p. 123. Anthol. Reisk. nr. 597. p. 85. Parthenius, qui in elegis ſuis graviter in Homerum invectus erat, poenas propterea apud inferos dare dicitur. De Parthenio disputabimus in Notitia Poëtarum Anth. v. *Erycius.* — V. 1. Omnes Homeri et Muſarum cultores poëta jubet Parthenium, quamvis defunctum, pice oblinere, id quod καταπιττοῦν vocabant. *Ariſtoph.* in Eccleſ. v. 821.:

> Κ'εὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
> ὅτε δ' ἤδ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
> ὁ Διὸς Κόρινθος, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,
> πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.

Et ibid. v. 1100.: Καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος Ζῶσαν καταπιττώσαντας — Ἄνω 'πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου. ut *Brunck.* hunc locum reſtituit. — V. 2. τοῦ μυσαρογλώσσου ſuperſcriptum in Vat. Cod. et ſic *L. Holſten.* dedit. — ¶. 298.] V. 3. οὕνεκε Vat. Cod. — κεῖνα. *illa in vulgus nota convicia*, ut recte interpretatur *Reiskius.* Quare Cod. lectio minime ſollicitanda, neque cum *Kuſtero*, qui κεῖνος, neque cum *Toupio*, qui in Em. ad Heſych. T. IV. p. 305. μυρία κεινὰ pro κενὰ perperam conjecit. — V. 4. φλεγαματα. Sic Vat. Cod. plane ut in Ep. *Julii Aegypt.* LX. ἰάμβων ἄγριον Ἀρχιλόχου φλέγμα. *pus atque*

venenum in Homerum eructavit evomuitque elegos suos abominandos et sordidos. — V. 5. ἐπειδή. Vat. Cod. a pr. man. Superscriptum ἐπίη. Nostra lectio est in apogr. Guyet. et Ruhnk. nec aliam invenit *Reisk.* in apogr. Lips. — μανίης ἐπὶ τόσον. *Alciphr.* L. III. 3. p. 280. ἰδὼν οὖν εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν. — V. 6. βάτον. sentibus oppletum carmen. Maluit tamen *Kusterus* πάτον, probante *Brunckio.* Idem vocabulum adpictum margini ap. Ruhnk. Obviam ibat huic emendationi *Reiskius;* nam *stercus* non esse πάτον, sed ἀπόπατον. In quo fallitur Vir Doct. *Hesychius:* Πάτος. ἡ πεπατημένη καὶ λεωφόρος ὁδός. — καὶ κόπρος. Melius profecto sibi respondent πηλὸς et πάτος, quam βάτος. Talia junxit *Plautus* in Pers. III. 3. 1. ubi servus lenonem his verbis alloquitur: *Eho lutum* (πηλὸς) *lenonium, Commictum coenum, sterquilinium* (πάτος) *publicum.* et Catullus XLII. 13. *O lutum, lupanar, Aut si perditius potest quid esse.* — V. 7. τοὶ γὰρ ὑπὸ ζ. Sic Cod. Apographa variant. — ἧπται in ap. Buheriano esse notavit *Brunck.* Sic etiam Vat. Cod. ubi superscriptum γρ. ἧσται. ut etiam *Holsten.* notavit. In marg. ap. Guyet. ἧται emendatur. Membranarum lectio emendatione vix eget. Furiae Parthenium in Cocyti undis ligasse videntur. — V. 8. κλοιῷ. collari, quale canes gestant. Inter instrumenta venatoria *Philippus* Ep. VIII. τραχηλοδεσμότας κλοιοὺς κυνούχους commemorat. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XVII. T. II. P. I. p. 25. Parthenius, tanquam canis, propter cynicam mordacitatem et impudentiam collari coërcetur. — Male *Holsten* ὑπαγχόμενος.

XII. Cod. Vat. p. 260. Plan. p. 233. St. 338. W. In mulierem Athenis Romam abductam et in agro Cyziceno sepultam. — V. 2. „λυγρὸς Ἄρης Ἰταλῶν. Athe„nis scilicet a Sulla expugnatis, mulier haec captiva „abducta est. Ex hoc carmine et superiori in Parthe„nium Erycii aetas definitur, quod recte a cl. Reiskio „observatum, qui tamen Parthenium aliquot annis re-

„centiorem facit, quam revera fuit: meliora de eo tra„dit Voſſius de Poët. gr. p. 219. Sub Auguſto vixiſſe „debuit Erycius. Nam admodum veriſimile eſt, a poëta „Cyziceno factum fuiſſe hoc carmen ſtatim poſt mulie„ris, de qua ibi agitur, mortem, ut illius tumulo, qui „Cyzici erat, inſcriberetur. Ab Athenarum expugna„tione ad Tiberii initium intervallum eſt centum anno„rum. Parthenius eodem Mithridatico bello captus fuit. „Nec ille, nec Attica mulier usque ad Tiberii imperium „vitam producere potuit.“ *Brunck.* Pro λυγρὸς, quod eſt in Plan, Vat. Codex λαιγὸς habet. *Salmaſius* in not. ined. λοιγὸς emendavit. Hoc verum videtur. Adjectiva ſignificatione v. λοιγὸς uſus eſt *Nicander* Ther. v. 6. — V. 4. ἠμφίεσεν. Planud. — νησαίη Κύζικος. Quamvis cum continenti conjuncta Cyzicus, inſula tamen vocari ſolet. *Schol.* ad Apollon. Rhod. L. I. 936. ἔστι δὲ χεῤῥόνησος, ἐφ' ἧς κεῖται ἡ Κυζικηνῶν πόλις. νῆσον δὲ αὐτὴν ἔφη, διὰ τὸ πρότερον αὐτὴν οὖσαν νῆσον, ὕστερον συνῆφθαι τῇ ἠπείρῳ. Vide *Caſaubon.* ad *Strabon.* XII. p. 861. C. et *Waſſe* ad *Thucyd.* VIII. p. 295. ed. Bip.

XIII. Cod. Vat. p. 213. Ἐρυκίου ἐπιτύμβιος εἰς Σοφοκλέα. In Cod. Conſtantini Laſcaris ap. Iriarten inſcribitur Ἐρκίου. Plan. p. 274. St. 396. W. Videtur *Erycius* ante oculos habuiſſe Epigr. *Simmiae* II. p. 168. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in ἄλοιτο (κινοῖτο. ὁρμῷτο.) T. I. p. 127. et in σκηνὴ T. III. p. 328. ubi in nonnullis codd. σκηνήτης exhibetur. — πόδας. *Philipp.* Ep. XLV. λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσὲ, χορεύσας. ubi vide not. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in βούπαις T. I. p. 448. *Reiskius* ad *Conſtant.* Ceremon. p. 150. propter ſeq. λειβόμενος malit περιστίζοιτο. Vulgata longe elegantior. Eſt enim in verbo στάζειν copiae notio; ut ap. *Philodem.* Ep. XVIII. qui, vetulae corpus, ait, ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθὼ, Πᾶσας ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων. Optat poëta, ut tumulo Sophoclis nunquam non circumfundatur examen apum mellifi-

cantium. In pedeſtri oratione περιεργάζεσθαι dixit *Philoſtrat.* Imag. II. 12. p. 829. Pindari cunas deſcribens: αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον. — ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. — V. 5. „In Vat. Cod. ſcri„ptum: μὲν ἀγανὸς Ἀτθίδι. Et ſic eſt etiam apud Suidam „in ἀγανόν. Corruptum hoc quidem, ſed ſorte veſtigia „habet lectionis genuinae. Quid ſi ſcripſerit ἀγάννας." *Br.* Laudat hoc diſtichon *Suidas* T. I. p. 21. ἀέννασς omnes edd. veteres. ἀέναος Steph. Epigr. ἀδέσπ. DXXXIV. ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισι. Utrumque, et ἀέννασς et ἀέναος, paſſim ap. *Pindarum.* Vulgata lectio mihi cum Brunckiana lectione non commutanda videtur. In antiquioribus *Suidae* edd. pro δέλτῳ erat διαλέκτῳ, oſcitantis librarii vitio. Sophoclis tabulae ſive carmina tanta fuiſſe ſuavitate et dulcedine vult *Erycius*, ut perenni melle fluere viderentur. *Meleager* Carm. I. 10. Νοσσίδος, ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἔρως. ubi vide not. *Horat.* I. Epiſt. XIX. 44. *fidis enim manare poëtica mella Te ſolum.* Idem ut etiam poſt mortem Tragico contingat, Epigrammatarius optat. Ap. *Chriſtodor.* in Ecphraſi v. 110. ipſa Erinna dicitur Πιερικῆς ῥαθάμιγγας ἀποσταλάουσα μελίσσης. — V. 6. ἔχεις Vat. Cod. ἔχοις Plan. et *Suid.*

XIV. Vat. Cod. p. 232. Planud. p. 283ᵃ. St. 409. W. In Therimachum paſtorem, qui boum gregem paſcens fulmine percuſſus eſt. Expreſſum eſt ex *Diotimi* Ep. X. ubi vide not. — V. 1. 2. protulit *Suidas* in βλαθρῇ T. I. p. 439. qui ἁρμόσει dedit. — V. 3. Vulgo et in Vat. Cod. καμάτων. *Joſ. Scaliger* in not. mſc. καλάμων. quod unde ſumſerit *Brunckius*, non indicavit. Sed optima eſt et certiſſima lectio. Veterum tibiae cum ex alia materia, tum ex arundine fiebant. Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 82. C. *Manetho* L. V. 160. ἢ τρητοῖς καλάμοις ὑπὸ πνεύμασιν ᾆσμα μελῳδεῖ. ut h. v. emendavit *Dorville* ad *Charit.* p. 518. καλαμίνους αὐλοὺς Ἀριστοφάνης ἔφη, teſte *Pollure* X. 153. —

V. 4. σκιερᾷ. Ambigua ſunt verba, quae ſic explicaveris: Te non amplius, ſub umbroſa quercu recubantem et tibia canentem, grex audiet. ſive: Cum jam ſub quercus umbra ſepultus ſis. Poſterior interpretatio verior eſſe videtur, propter Epigr. *Diotimi:* Θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυὶ τὸν μακρὸν εὕδει Ὕπνον. — V. 5. 6. habet *Suidas* in πρηστὴρ T. III. p. 172. — V. 6. σπερχόμεναι νιφετῷ. Nix poſt fulmina inſecuta boves incitabat, ut ad ſtabula celeri greſſu properarent. *Grotio* fortaſſe alia lectio obverſabatur, cum verteret:

Tu cadis igne Jovis: ſero rediere juvencae
Ad ſtabula, et multa permaduere nive.

Videtur legiſſe — νιφετῷ τεγγόμεναι. Mihi tamen vulgata non ſollicitanda videtur.

¶. 299.] *XV.* Cod. Vat. p. 265. Planud. p. 249. St. 361. W. Cenotaphio Satyri, qui in mari Aegaeo circa Mycalen perierat, inſcriptum. „Suſpicor hîc Marſyam „ſignificari, qui in fluvium ſui nominis mutatus Maean„dro jungitur, et cum eo mare ſubit ad radices montis „Mycales. Fruſtra hîc, inquit, Marſyae tumulum quae„ris: in mari, quo ſubluitur Mycale, ventis agitatur.“ *Huetius* p. 23. Ingenioſa interpretatio, quam tamen pro vera haberi nolim, niſi forte *Erycium* aenigmata ſcribere voluiſſe exiſtimes. *Satyri* nomen apud hiſtoricos paſſim obvium. — V. 1. δειλαῖος. Vat. Cod. — V. 2. ὡς λόγος. Vulgo enim in illis locis cenſebant Satyrum ſepultum eſſe, cujus tamen corpus in undis periiſſet. Parum commoda verba, ὡς λόγος, in quibus haud ſcio an nomen gentile, ſive etiam patronymicum lateat. Mirum etiam, quod in tali caſu πυρκαϊὴ commemoratur. Pro εὔνηται, quae eſt membr. lectio, vulgo εὔνασται. — V. 4. Μυκάλης. Vat. Cod. a man. ſec. — V. 5. ἔτι. Vulgo et in membr. ἐνὶ *Huetio* debetur. — V. 6. ὕδατι μαινομένῳ, μεμφόμενος βορέην. Vulgo.

ASINII QUADRATI
EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 252. cum lemmate: Ἀσιννίου Κουαδράτου εἰς τοὺς ἀναιρεθέντας ὑπὸ τοῦ τῶν Ῥωμαίων ὑπάτου Σύλα. In Planud. p. 203. St. 296. W. ἄδηλον eſt. Argumentum carminis obſcurius eſt. Fortaſſe Athenienſes ſignificantur, quorum ingens numerus, poſt Athenas captas, occiſus eſt. Ad hanc hiſtoriam tamen occultae et doloſae caedis commemoratio vix ſatis accommodata. *Salmaſius* in not. ined. lemmati Cod. Vat. fidem denegat, et Epigr. noſtrum interpretatur de bello Catilinario et illa pugna, in qua Catilina ipſe cecidit. Huic interpretationi ut lectionem accommodaret, v. 4. corrigit: ὤλοντ' οὐ κρυφίῳ κ. δ. θ. Hoc ferri nequit. Exteros autem hoſtes fuiſſe, qui, neſcio ubi, in inſidiis Romanorum perierint, ex primo verſu ſatis, ni fallor, intelligitur.

HERODIS ATTICI
CONSECRATIO TRIOPII.

¶. 300.] Memorabilis haec nec una de cauſa magni facienda inſcriptio eruta eſt paulo ante annum MDCVII. prope viam Appiam, praeſente *Chriſtophoro Puteano*, qui eam deſcriptam Lutetiam Pariſiorum miſit, ubi brevi poſt tempore edita eſt a *Frederico Morello*, una cum verſione latinis verſibus conſcripta, 1607. 4. (*Maittaire* Annal. Typogr. T. III. P. II. p. 851.) et anno poſt ab *Iſaaco Caſaubono*. Pariſ. 1608. Qui cum perperam induxiſſet in animum, Herodem, cujus nomen legitur v. 12., Judaeorum tetrarcham eſſe, et alia quaedam

minus recte explicuisset, *Salmasius* hanc Inscriptionem denuo edidit una cum altera, decem fere annis post, circa eundem locum, quo prior inventa erat, eruta, cujus apographum *Salmasius* a *Jacobo Sirmondo* acceperat. In illa editione (Paris. 1619. 4.), ubi utrumque carmen multa cum eruditione, sed, ut solebat Vir doctissimus, magis temere effusa, quam accurate et eleganter digesta, illustravit, contra *Casaubonum* docuit, *Herodem* nostrum Atticum illum Sophistam esse, cujus divitiae, magnificentia et de patria merita, magis etiam quam eruditio et eloquentia, nomen ejus ad posteritatem propagarunt. Sed ante *Salmasium* idem jam suboluisse *Velsero* in Epistolis ad Hoeschel. XXXIV. et XXXV., *Harlesius* monuit Vir cl. ad *Fabricii* Bibl. Gr. T. III. p. 813. Post *Salmasium* passim repetita sunt duo haec carmina novis editionibus, quas vide ap *Fabric.* Bibl. Gr. T. VI. p. 10. sqq. ed. nov. ubi *Eichstadtius* V. cl. docte et accurate de his Inscriptionibus disputavit. Facem ei praetulerat Romanus, copiosa et eleganti eruditae antiquitatis cognitione illustris, *Ennius Quirinus Visconti*, in praeclara editione sua, cui titulus: *Iscrizioni grecbe Triopee ora Borgbesiane con versioni ed osservazioni di E. Q. Visconti. In Roma.* 1794. fol. Splendidi hujus libri descriptionem si quis desideret, adeat *Fabricium* l. c. et Ephemeridas, quae Jenae prodierunt (*Allgem. Litteraturzeitung*) ann. 1796. nr. 61. p. 482. sqq. ubi censura ejus agitur a cl. *Eichstaedt*, qui multa subtiliter et acute de illis carminibus monuit. Horum nos virorum vestigia in interpretatione plerumque sequemur.

Quod ad prioris Inscriptionis argumentum attinet, consecratur eâ locus sepulcralis in *Herodis* Triopio. Hoc quid sit, multum disputatum est inter viros doctissimos. Descriptio loci continetur v. 6. ubi δῆμος Ἀγώοιο Τριόπαο vocatur, et v. 9. 10. 11. unde apparet, eum vitibus et arboribus consitum fuisse. Cf. Inscript. II. v. 49. Erant

in eo templa Cereris et Faustinae; locus ipse autem Minervae et Nemesi Rhamnusiae dedicatus erat. Cum his locis jungenda est Inscriptio, quae Farnesina vulgo dicitur, a pluribus edita (vide *Fabric.* T. VI. p. 8.), quae Triopium ad tertium in via Appia milliarium in Herodis agro situm, et columnas Cereris, Proserpinae et Manium Deorum ibi collocatas commemorat; et alia (ap. *Montefalc.* Diar. Ital p. 125. *Fabretti* Inscr. c. V. p. 413.) de praediis Anniae Regillae, quae uxor Herodis fuit. In his praediis villam habuisse Herodem, valde est probabile; quae hortis, vineis, olivetis circumdata, templis et inscriptionibus exornata fuit; templis adjuncta τεμένη; in his unum, sepulcris familiae Herodis destinatum, cui dominus peculiare *Triopii* nomen dederat. Hoc malim cum *Eichstadtio* credere, quam cum *Visconto* Triopium pro pago habere. Quid autem huic nomini caussam dederit, difficile dictu est. Multa molitus *Salmasius*, nihil tamen expedivit, et post longam fluctuationem, miram comminiscitur etymologiam p. 58. quam h. l. commemorare supersedeo. *Viscontus* cum meminisset Triopae Argivi cujus filius Pelasgus Cereri fanum dedicaverat, (unde Pelasgis dicta; vid. *Pausan* II. 22. p. 60.) prope quod fanum Pelasgus sepultus est, suspicatur, illud templum a Pelasgi patre, fortasse eodem in loco sepulto, nomen Triopii gessisse, ipsumque Triopam fortasse inde *Cerealem* (Δηῷον) fuisse appellatum. Jam cum in Herodis agro templum Cereris fuisse appareat ex Inscriptione II., porro suspicatur, Sophistam Atticum hanc ipsam ob caussam; et quia illum locum familiae suae sepulcris destinavisset, eum Triopium vocasse. Idem vir doctus ad illum Cereris Pelasgidis lucum trahit versum *Callimachi* H. in Cer. v. 32., qui de nemore Cereris ap. Dotium in Thessalia agens, θεὰ, ait, ἐπεμαίνετο χώρῳ,

ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ.

quem

quem omnes interpretes de Triopio Cariae acceperunt. His tam cumulatis ſuſpicionibus fidem haberi poſſe, recte negavit doctiſſimus *Eichſtaedt*. Hic igitur nomen illius agri derivat a Triopa, Eryſichthonis patre, de quo etiam *Salmaſius* cogitabat, ita tamen, ut, quam rem illuſtrandam ſusceperat, eam denſiſſimis tenebris involveret. Jam igitur *Eichſtaedtii* ſententiam exponamus: Poëta ipſe, (verba ſunt viri acutiſſimi in Ephemerid. Jen. p. 485.) in fine prioris carminis ſatis aperte indicavit, quare inviolabile τέμενος ſuum ominato Triopii nomine appellaverit. Ibi enim, poenam commemorans, quam Triopas poſt Cereris templum violatum dedit, omnes hortatur, ut χῶρον ποινὴν καὶ ἐπωνυμίην vitent. Huc omnia referenda ſunt; huc ea, quam tutelaribus illius loci deabus tribuit, τῶν Τριοπείων appellatio ſpectat; huc, quod ſacrilegis Ἐριννὺν Τριόπειον minatur. Jam intelligitur, cur Triopas ille, et crimine in Cererem commiſſo, et poena, in quam incurrit, graviſſima notus, Δηῷος vocetur v. 5. Tenendum vero, ea, quae vulgo de Eryſichthone narrentur, ab Herode ad Eryſichthonis patrem, Triopam, translata eſſe. *Diodorus* quoque L. V. p. 379. haec de Triopa tradit: Μετὰ δὲ ταῦτα Τριόπαν — εἰς τὴν Θετταλίαν πλεῦσαι ἐπὶ συμμαχίαν τοῖς Δευκαλίωνος παισὶ καὶ συνεκβαλεῖν ἐκ τῆς Θετταλίας τοὺς Πελασγοὺς καὶ μερίσασθαι τὸ καλούμενον Δώτιον πεδίον. Ἐνταῦθα δὲ τὸ τέμενος τῆς Δήμητρος ἐκκόψαντα, τῇ μὲν ὕλῃ καταχρήσασθαι πρὸς βασιλείων κατασκευήν. Δι' ἣν αἰτίαν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μισηθέντα φυγεῖν ἐκ Θετταλίας, καὶ καταπλεῦσαι μετὰ τῶν συμπλευσάντων λαῶν εἰς τὴν Κνιδίαν, ἐν ᾗ κτῖσαι τὸ καλούμενον ἀπ' αὐτοῦ Τριόπιον. *Hyginus* autem in Fabul. Aſtron. XIV. p. 381. *Nonnulli etiam Triopam Theſſalorum regem dixerunt eſſe: qui cum ſuum domicilium tegere conaretur, Cereris ab antiquis collocatum diruit templum. Pro quo facto, a Cerere fame objecta, nunquam poſtea frugibus ullis ſaturari poſſe exiſtimatur.* Hactenus ille. His tam docte et probabiliter

disputatis pauca addamus. Herodes mihi illud fundi sui ἀπότμημα, de quo hic agitur, non propterea Triopii nomine appellasse videtur, ut alios ab eo vitando deterreret, sed ab aliam quandam causam; ita tamen, ut hoc ipso nomine uteretur ad commemorandas poenas, in quas sacrilegi incurrunt. Nullus equidem dubito, quin Herodes, ut erat magnificus vetustatis imitator, illud nomen praedii sui τεμένει tribuerit, ut eo audito omnes de celeberrimo illo Triopio, quod Cnidi erat, cogitarent. Neque profecto solus Herodes erat, qui illustrissima antiquitatis loca quasi in suum fundum transferre eorumque imitatione animum quodammodo fallere et oblectare instituerет. Praeiverat ei vir haud absimilis ingenii, *Hadrianus Caesar*, de quo *Aelius Spartianus* c. 26. T. I. p. 215. *Tiburtinam villam mire exaedificavit, ita ut in ea et provinciarum et locorum celeberrima nomina inscriberet; velut Lyceum, Academiam, Prytaneum, Canopum, Poecilen, Tempe vocaret. Et ut nihil praetermitteret, etiam inferos finxit.* Locus est illustris et ad nostram rem plurimum faciens. Ut Hadrianus sui praedii agros ad provinciarum rationem descripserat, sic Herodes, Hadriani fortasse imitatione ductus, suum agrum in δήμους divisisse videtur, quorum unum Triopii nomine insignivit. Jam quid utrique loco, et huic Herodis prope viam Appiam, et illi in Caria, commune fuerit, paulo accuratius videamus. Antiquissima prisci illius Triopii commemoratio fit ap. *Herodotum* L. I. 144. p. 71. qui quaedam narrat de certamine Apollinis Τριοπίου, quod a parte Doriensium celebrari solebat. Sed ne solum Apollinem ibi celebratum fuisse existimes, vetat *Scholiastes Theocriti* XVII. 69. ἄγεται κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί. Praeter hos deos deasque etiam Cererem ibidem fuisse cultam, vix dubitari potest ex versu *Callimachi* supra commemorato in H. in

Cerer. 31. *θεὰ ἐπεμαίνετο χώρῳ, Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ.* Nam quae de prolepsi in hoc loco non admittenda, contra vulgarem interpretationem disputat *Viscontus*, ea non tam gravia sunt, ut propterea aliud quoddam Triopium, nemini antiquorum commemoratum, temere fingamus. Ex illis igitur tam sparsis, tam parum disertis veterum de Triopio traditionibus, cum sponte appareat, non uni numini illum locum sacrum et dicatum fuisse, suspicari licet, Herodem illam agri sui partem, quam quatuor saltem aut quinque deabus consecraverat, et inter has etiam Cereri, propter hanc ipsam caussam Triopium appellavisse. Huic suspicioni adjicienda est alia, ad quam *Aelii Spartiani* locus supra laudatus manu ducit, Herodem illum locum ita exornasse et descripsisse, ut similitudinem haberet cum vetere illo Triopio, idque quodammodo referret. Quod autem hunc locum potius, quam alium quendam sibi imitandum et quasi effingendum sumserit, ejus rei caussa afferri potest Herodis ingenium et reconditae eruditionis ostentatio. Haec sunt, quae de obscura Triopii appellatione dicere habeam; quae si quis iis, quae doctissimi viri de eadem re protulerunt, minus probabilia putaverit, facile feram dissentientis judicium. Jam ad singulorum interpretationem procedendum est.

V. 1. Herodes Minervae et Nemesi Rhamnusiae Triopium consecrat. Utramque deam jungit *Catull.* LXIV. 395. *Saepe in letifero belli certamine Mavors, Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnusia virgo Armatas hominum est praesens hortata catervas;* quem locum apposite laudavit *Salmasius.* Herodem autem has deas *συννάους* fecisse, quia utrique in Attica peculiaris honor haberetur, Minervae Athenis, Nemesi in ejusdem regionis pago Rhamnunte, (vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. 232. p. 336.) bene monuit *Arnaldus* de Diis Assess. p. 92. Saepenumero enim dii propter regionum,

ubi colebantur, vicinitatem πάρεδροι facti sunt. Puto autem, Herodem his potissimum deabus Triopium dicasse, quod se iis peculiari quadam ratione obstrictum putaret. De Minerva, Athenarum, quae Herodis patria fuit, patrona, nulla est difficultas; Nemesin autem Rhamnusiam coluisse videtur eandem fere ob causam, ob quam *Pindarus* Pana et Rheam insigniter colebat, (Vita Pindari a *Thoma Mag.* T. II. p. 155. ed. Heyn. Conf. *Philostrati* Imag. II. 12. p. 829.) quorum fana domo suae proxima erant. Habitabat enim Herodes, dum in patria vivebat, παρὰ τοὺς φιλτάτους ἑαυτῷ δήμους, Μαραθῶνα καὶ Κηφισίαν. *Philostrat.* Vit. Sophist. II. 1. 12. p. 562. Jam vero Rhamnusii pagi Marathonii incolis proximi; quare putabatur τοῖς ἀποβᾶσιν ἐς Μαραθῶνα τῶν βαρβάρων ἀπαντῆσαι μήνιμα ἐκ τῆς Νεμέσεως, narrante *Pausania* L. I. 33. p. 81. — Ἀθηνάων. Marm. Ἀθηναίαν ex *P. Arcudio* dedit *Spon.* in Miscell. erud. Antiqu. p. 322. Mox ἐπιείρανε. *Cas. Salm. Maittaire.* Sed in ipso marmore ἐπιήρανε habetur. ἤρανος. βασιλεύς. ἄρχων. σκοπός. φύλαξ. *Hesych.* Hac forma utitur *Apollon. Rhod.* L. II. 513. Compositum ἐπιήρανος *Plato Comicus* in descriptione coenae Philoxeni ap. *Athen.* L. I. p. 5. D. Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι· Παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ καὶ στύματα μισεῖ. — V. 2. In marmore evanuerunt duae literae post βροτῶν, sic . . ΛΑΙC. Hinc *Casaubonus* fecit ὀράεις, quod probabat *Valcken.* in Callimach. Eleg. fragm. p. 183. *Salmasius* conjecit ἐλάεις, quod *Br.* recepit. Utroque rectius *Viscontus*, qui superstites literas legendas esse censens . . ΑΑΙC, sive omissa lineola transversa, id quod crebro a lapidariis factum esse docet, sive tempore exesa, dedit ὁράας. Neque vestigia τοῦ ο et ρ plane desiderari affirmat. Nemesis, ἣ ἐφορᾷ ἔργα βροτῶν, nobis statim in memoriam revocat versus *Archilochi*, qui Herodi nostro obversabantur, ap. *Stobaeum* in Eclog. Phys. I. p. 9. *Cant.* (T. I. p. 122. ed. Heer.) ὦ Ζεῦ

πάτερ — σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς λεωργὰ καὶ θέμιστα· σοὶ δὲ θηρίων ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει. Alii aliter legunt, et fortaſſe rectius, (vide Animadv. T. I. P. I. p. 162. ſqq.) ſed *Herodes* hanc, quam nos poſuimus, lectionem ſecutus eſt. — Οὖπις, nonnunquam Dianae cognomen (vide ad *Alexandr. Aetol.* IV. T. I. P. II. p. 238.), etiam Nemeſi tribuitur. In hanc rem *Valcken.* ad Callim. Eleg. p. 182. excitavit locum anonymi, quem *Aelianum* putat, ap. *Suidam* v. σοβαρός. Ὄπιν οὐ δεδοικὼς, οὐκ ἀλέγων Ἀδράστειαν, οὐδὲ Νέμεσιν ἐμπαζόμενος. οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ὄπιν ἔχειν dicuntur, qui deorum vindictam non verentur, unde nominis ratio apparet. Haec attigit *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 726. 84. Vide *Spanh.* ad *Callim.* H. in Dian. 204. p. 317. — V. 3. γείτονες. quia Triopium in vicinitate Romae, tertio lapide ab urbe, ſitum erat.— ἑκατονταπύλοιο poſt *Caſaub.* et *Salm.* dedit *Br.* pro ἑκατοντοπύλοιο, quod eſt in marm. et ap. Spon. Hanc formam tuetur *Viſcont.* comparato Homerico πεντηκοντόγυιον Il. IX. 575. in quo Grammatici nihil variant. — Ceterum Herodes Romae centum portas tribuit, ut *Homerus* Thebis Il. ι. 381. non ad rei veritatem, ſed ad ſplendoris et magnificentiae ſignificationem. — V. 4. πείονα et τειμήσατε marm. Sic tum ſolebant ι productum efferre. — θεᾶς perperam *Spon.* cum *Arcudio.* — V. 5. Δηώοιο Τριόπαο. Senſum epitheti explicuit cl. *Eichſtaedt* in loco ſupra allato. δῆμον de pago interpretatur *Viſcontus*, qui ex adjecto φιλόξεινον apparere putat, illum pagum bene habitatum fuiſſe. Quod ex hoc vocabulo vix probari poterit. De voce δῆμος quid nobis videretur, ſupra indicavimus; φιλόξεινος autem ad Herodis hoſpitalitatem referendum eſt, quem, ut omnino divitiis ſuis ita uteretur, ut vix alius (ſecundum *Philoſtrat.* p. 547.), ſic etiam in villa, ibi locorum exſtructa, hoſpites ſaepe et libenter excepiſſe veriſimile eſt. Epitheton τοῦ φιλοξείνου fortaſſe ſumſit ex *Callimacho* (Fr. CXXXI.): πολλάκι σοι,

ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς Μνησόμεθα. quae Thesei verba esse ex Hecale petita, docuimus T. II. P. I. p. 391. — V. 6. ἐν ἀθανάτοις ἀλέγησθον. Marm. Postrema litera fere evanuit. ἀλέγησθο. *Salm.* ἀνέγησθο. *Arcud.* ap. *Spon.* *Brunckius* haec monuit: „In lapide sculptae literae sunt „ἀθανάτοις ἀλέγεσθο. Unde scribi potuisset: ἐν ἀθανάτοις „ἀλέγησθον. Pindar. Ol. II. 142. Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν „τούτοις ἀλέγονται. i. e. ἀριθμοῦνται, συγκαταλέγονται. Vide „Dav. Hoeschelii Epist. Io. Meursio scriptam inter Gu„dianas p. 191. Sed melior sensus est in Salmasii „lectione." Hac ratione *Theocrit.* XVII. 25. ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεῶν νέποδες γεγαῶτες. Sed exquisitior marmoris lectio non temere mutanda erat. Vulgaris dicendi ratio tulisset: τόφρα ἀλέγησθον ἂν τοῖς Τριοπείοις θεοῖς, sive τοῖς Τρ. ἐν θεοῖς. Triopii dii illi erant, qui in Triopio Cariae colebantur; his in posterum Minervam et Nemesin accenseri cupit. Caeterum marmoris lectionem in ἀθανάτοισι λέγησθον jam *Casaubonus* mutavit. — V. 7. Ut olim Olympo relicto Rhamnunta et Athenas venistis, sic nunc ad hunc agrum properate. Probe vidit *Viscontus*, deesse δ' post ὡς, ὡς δ' ὅτε, quibus voculis *Homerus* comparationes ordiri solet. — εὐρυχώρους *Spon.* — V. 8. δώματα. Similiter *Sappho*, Venerem ad sacrum vocans, Fr. VI. p. 4. ed. Wolf. ἀλλὰ τυίδ' ἐλθὲ — πατρὸς δόμον λιποῖσα. Cf. *Horat.* I. Carm. XXX. 1 – 4. — V. 9. ῥώεσθε. *Hesych.* ῥώεσθαι. σπεύδειν. ὁρμᾶν. ῥώεται. σπεύδει. Cf. *Homer.* Il. σ. 411. Sincera mihi videtur hujus vocabuli lectio, quod vir doctus in ῥύεσθαι mutari malebat, ut vitaretur tautologia, quae ipsi esse videbatur in verbis ἤλθετε, ῥώεσθε et ἐφέπουσαι. At haec omnia, quamvis in iis *veniendi* et *eundi* notio regnat, satis tamen diversas imagines animo subjiciunt; nec elegantius verbum ἔλθετε, quod poëta in apodosi nolebat repetere, circumscribi poterat quam verbis ῥώεσθε ἐφέπουσαι. — πολυστάφιλον vitiose *Casaub.* *Salm.* *Maitt.* — V. 10. Ad verba δένδρεα βο-

τρυφέντα *Salmaſ.* apte comparat *Theocrit.* Ep. IV. δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ. Ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι. *Ariſtaenet.* L. I. III. p. 8. ἄμπελοι δὲ παμμήκεις σφόδρα ὑψηλὰς (ſic lego) περιελίττονται κυπαρίττους. Caeterum Herodi in deſcriptione agri ſui obverſati eſſe videntur horti Alcinoi ap. *Homer.* Od. H. 112. ſqq. de quibus nuper haud protrita dedit cl. *Boettigerus* im *N. deutſch. Merkur.* ann. 1800. nr. II. p. 130. ſqq. — V. 11. λειμώνων κόμας. Vide ad *Meleagr.* CX. 4. p. 120. Facit ad totum h. l. *Himer.* in Or. III. 6. p. 435. ἡ γῆ — κομᾷ μὲν ἐπὶ σοὶ καὶ πρὸ ὥρας αὐτῆς τὰ λήϊα καὶ δείκνυσι στάχυν ὥριον — στεφανοῦται δὲ ἡ γῆ καὶ ἀγάλλεται, οὐκ ἀνεμώναις καὶ ἴοις καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσι, ἀλλὰ τοῖς Διονύσου τε δώροις καὶ τῷ γλαυκῷ τῆς ΙΔΕΑC CTEMMATI. Poſtremas voces fruſtra tentavit doctiſſimus editor, τῆς Δηοῦς στ. ſcribens et de ſpicea Cereris corona interpretatus, cui epitheton γλαυκὸς minime convenit. Legendum puto leniore et certiore emendatione καὶ τῷ γλαυκῷ ΕΛΑΙΑC στέμματι vel θρέμματι. *Oleae ornamentum* (hoc enim ſignificaret στέμμα) ſive *ſoboles* ſunt olivae. His recte tribui τὸ γλαυκὸν, apparet ex *Catulli* Carm. XX. ubi *glauca oliva* eſt; vide ibi cl. *Doeringium.* Olivae cum uvis junguntur ap. *Marian.* Ep. II. 9. 10. T. II. p. 512. — λειμόνων. *Spon.* — V. 12. ἀνὰ γαῖαν ἧκε. Sic proprie locutum eſſe poëtam *Salmaſius* monuit; nam loca deis conſecrata ἀνειμένα χωρία appellari. Illuſtravit vocem *Spanhem.* et *Erneſtus* ad *Callimach.* H. in Cerer. 47. ubi dea ad Eryſichthonem: τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις — et *Valckenar.* ad *Herodot.* II. 65. p. 134. 79. — V. 13. Hunc verſum, qui in edit. *Caſauboni* deeſt, ex apographo ad Velſerum miſſo ſupplevit *Hoeſchelius* in Epiſt. Gudian. p. 191. Eundem a *Bongarſio* acceptum reſtituit *Salmaſius.* Apparet ex eo, Herodem non omne Triopium, ſed partem ejus, muro circumdatam, Minervae et Nemeſi conſecraſſe. Circumdari ſolebant ſepulcra

muro ſive maceria, quod ἄδην τειχίζειν vocavit Auctor anonym. Ep. DCCVIII. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 210. — V. 14. ὀψυγόνοισιν. fere omnes veteres. — ἀκινήτην. Columna Farneſiana ap. Gruter. XXVII. Οὐδενὶ θεμιτὸν μετακινῆσαι ἐκ τοῦ Τριοπίου — οὐ γὰρ λώϊον τῷ κινήσαντι. Talia quam plurima in Inſcriptionibus occurrunt. — V. 15. Minervam precibus ſuis annuiſſe poëta fingit. ἐπὶ jungendum verbo σείσασα (σίσασα. Marmor. οἴσασα Spon.) λόφον. Color ductus cum ex loco nobiliſſimo Iliad. α. 528. ſqq. quem multi imitando expreſſerunt, tum ex Il. ζ. 469. λόφον ἱππιοχαίτην Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας. et Il. γ. 337. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. Similia congeſſit *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 57. — κατανεύειν h. l., ut ſaepe alias, eſt *nutando promittere*, ſequente aut accuſativo aut infinitivo. Unum *Pindari* locum laudaſſe ſuffecerit, ex Nem. α. 18. κατένευσέ τε οἱ χαίταις — Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς. — Annuerat Minerva poëtae, neminem vel unam glebam unumve lapidem impune moturum eſſe. Haec loci interpretatio cum optime procedat, fruſtra *Viſcontus* ἡ δὲ ἐπεί οἱ in textu poſuit, quo contorta exiſtit et obſcura verborum ſtructura, quae in vulgata lectione perſpicua eſt et expedita. Jure igitur ipſe hujus conjecturae auctor ei non multum tribuiſſe videtur. — V. 17. μή ται Marm. τοι *Spon.* Ad νήποινον (νοίποινον *Caſaub.*) ſubaudi ἔσεσθαι. Solemnia verba haec in monimentorum conſecratione, ne quis inde lapidem moveret, ceſpitem velleret, monuit *Salmaſius.* — V. 18. In marmore eſt ATPEIC, litera ε linea ſuperpoſita ἀτρεῖες. *Caſaub.* et *Salm.* ἀτρεῖς. Hic, poſt multa molimina, tandem ἀτρῆες corrigit, et οὐκ ἀτρῆες μοιρέων ἀνάγκας interpretatur *Parcas valde formidabiles.* ἀτρεισαν ἀναγκαι dedit *Spon.* ἄτερ εἶσιν conjecit *Caſaubonus.* *Viſcontus* lapidis lectionem ſervandam cenſet: ἀτρεῖες, ait, *é il plurale d'* ἀτρεής, *e ſta in vece d'* ἀτρεέες *o* ἀτρεεῖς *contratto poëticamente a cagion del metro,*

come appunto presso di Omero εὐκλείας *o piuttosto* εὐκλεῖας (Il. κ. 281. Od. φ. 331.) *in vece di* εὐκλεεῖς *contratto di* εὐκλεέας, *no già da* εὐκλειέας, *come gli accenti e la terminazione lo palesano.* Clarissim. *Heynius*, qui hujus libri censuram egit in Ephemer. Goetting. an. 1795. nr. 180. p. 1805. formam ἀτρεῖες derivat ab ἀτρής; cl. *Eichstaedt* autem ἀτρεῖες nonnisi scriptura ab ἀτρῆες discrepare censet. Nam in veteribus monimentis EI nonnunquam pro H ponitur. Vid. *Villoison* in Anecdot. T. II. p. 168. — ἀτρεὴς h. l. est, *qui non timetur*, ut ἄφοβος ap. *Parmenion.* Ep. VIII. μοῖρα νηπιάχοις ἄφοβον. — Μοιρέων ἀνάγκαι sunt *poenae fatales, mala divina vindicta immissa;* ut monuit *Visc.*, qui comparat *Orphei* Hymn. I. 9. XXVII. 9. LXVIII. 6. Hanc significationem vocabuli ἀνάγκαι, qua aerumnas, miserias, tormenta notat, illustravit *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* III. 14. p. 183. et IV. 44. p. 287. ad *Herodot.* L. I. p. 58. 51. — V. 19. Non enim poenam fatalem effugiet, qui deorum violaverit sedes. — In Marm. ἐδεεσιν, altero ε supra posito. ἀναθήη idem pro ἀναθείη, quod *Salm.* dedit. *Sponius* ἀλιτροσύννήν ἀναθηιη. Multa sunt exempla τοῦ H pro EI positi in antiquis marmoribus. — ἕδος de sacris deorum sedibus passim obvium. Vide *Ruhnk.* ad Tim. p. 93. *Stoeber.* ad Thom. M. p. 266. et qui h. l. non praetermisit *Arnald.* de Diis Assess. p. 74. sq. — θεῶν ἐδέεσι ἀλιτροσύνην ἀναθεῖναι insolentius dictum pro *deorum templa violare*, *Viscontus* tuetur et illustrat comparato Homerico Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει Il. χ. 100. quod etiam fuerunt qui, cum durius dictum putarent, immutare conarentur, ἐλεγχείην καταχεύοι scribentes. Cum Homerico ἐλεγχείην ἀναθήσει comparandum est hoc ap. *Pindarum* Ol. ι. 16. τὶν δὲ κῦδος ἀνέθηκε. — V. 21. χόρος. *Casaub.* δὲ pro τε Marmor. — V. 22. ὑποσχεῖν οὔας ἑτοῖμαι. *Callim.* H. in Del. v. 230. οὔατα δ' αὐτῆς Ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὀμοκλήν. — V. 23. Ne quis in his nemo-

ribus, agris, vinetis novum ſepulcrum faciat, evertatve vetus. — ἡμερίδων ὄρχοι. ordines vitium. *Heſiod.* Scut. Herc. 294. βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων. et v. 296. *Theocrit.* Eid. α. v. 48. *Euſtath.* Il. ξ. p. 958. 11. — ἠενάλσεα δενδρέων. Marmor. Omnes ante *Viſcontum* δένδρων. *Salmaſius* junxit ῥήξεις μάκελλαν ἐν ἄλσεα δένδρων ut ἐν ſit pro ἐς Dorienſium more poſitum. Vide *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 364. C. ῥῆξαι autem μάκελλαν εἰς ὄρχους, infringere ligonem vel impingere in arbores et vineas. Huic tamen explicationi non ſatis fidens *Salmaſius* ἐνάλσεα et mox δμωῇ μακέλλᾳ emendavit. *Caſaubonus* ἐν in ἐς, ῥήξεις in πήξεις mutandum cenſet. *Viſcontus* ἠὲν ἄλσεα ſcripſit, ut ſit particula disjunctiva ἠὲ, cui an unquam ν ſit additum, vehementer dubito. Idem δμωῇ μακέλλᾳ probavit, in quam conjecturam etiam *Hoeſchelius* inciderat l. c. p. 191. Fateor mihi non valde probabile videri, lapidarium in duobus vocabulis, δμωῇ et μακέλλῃ, eadem ratione aberraſſe; quare vulgata ſcriptura ſervata equidem legam:

μηδέ τις ἡμερίδων ὄρχους ἢ ἈΝ' ἄλσεα δενδρέων —
δμωὴν κυανέου Ἄϊδος πήξειε μάκελλαν.

Omnis mutatio hîc conſiſtit in ἀν', quod pro ἐν ponendum exiſtimo; nam de πήξειε *Viſcontus* monuit, graecam vocem PHΞEIE ſic legi poſſe, lapidario latinam literam P pro graeca Π inſculpente; ſicuti in altera inſcriptione v. 33. in KHPTX (pro KHPTΞ) graecae literae latinam ſubſtituit. Sic omnia bene procedunt: Nemo neque *in* vitium ordinibus, neque *in* arborum nemoribus, neque in agro herboſo ligonem infigat ad ſepulcrum faciendum. — Tenendum autem, praepoſitionem ἀνὰ non minus ad praecedens vocabulum pertinere quam ad ſequentia, cujus licentiae exempla dedit *Bentlej.* ad *Horat.* III. Carm. XXV. 3. et poſt eum *Ruhnk.* in Epiſt. Cr. p. 130. — πήξειε huic loco accommodatum eſt. *Theocrit.* Eid. VII. 155. ἆς ἐπὶ σωρῷ Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι

μέγα πτύον. *Callim.* H. in Cer. 54. μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χερὶ πῆξῶ. *Homer.* Il. Θ. 298. ὀϊστοὶ – Πάντες ἐν χροΐ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν. *Crinagor.* Ep. I. — V. 24. χλωρὰ θέουσαν habet Marmor. χλωρανθέουσαν uno vocabulo malebat *Casaubonus*, contra quem disputat *Salmasius*, laudato *Hesiodo* in Scut. Herc. v. 145. τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων. quem versum etiam *Hoeschelius* excitavit. Herba nimirum, quae per agrum viret eumque implet, eleganter dicitur θέειν sive τρέχειν, cujus locutionis exempla post *Salmasium* et *Viscontum* dedit *Eichstaedt* in Specim. Quaest. philol. p. 31. sq. ubi in *Theocriti* Eid. XVIII. 29. eleganter correxit: πιείρᾳ μέγα λαῖον ἄτ' ἔδραμε κόσμος ἀρούρᾳ. Similiter Graecos uti verbis ἥκειν et ἔρχεσθαι, nostro etiam loco prolato, docuit *Abresch.* in Anim. in Aesch. T. I. p. 302. Adde *Philostrat.* I. Imag. VI. p. 770. ὄρχοι μὲν οὗτοι φυτῶν ὀρθοὶ πορεύονται. — ¶. 301.] V. 25. Ascia δμωὴ Ἄϊδος, quia rei sepulcrali inservit. — V. 26. κεραΐζων. Marmor. κεραΐξων. *Casaub.* et plures post eum. — V. 27. Nefas esto, quenquam hîc sepeliri, nisi qui ex Herodis sit familia. Talia multa reperiuntur in monimentis sepulcralibus. Sic ap. *Sponium* Misc. erud. Antiq. p. 350. nr. LXXXV. et p. 351. nr. LXXXVIII. nr. XC. — V. 28. ἔκγενος. Marm. Omnia apographa habent ἔγγενος. *Salmasius* emendabat ἔγγονος. Sed vera lectio est ἔκγονος. Marmor ap. *Spon.* l. c. nr. XC. Τι. Ἰούλιος ... μνημεῖον κατεσκεύασεν ἑαυτῷ καὶ Ἰουλίᾳ Πρόκλῃ ... καὶ Τι. Ἰουλίῳ ... καὶ τοῖς τούτων ἐκγόνοις. ... ἑτέρῳ δὲ μηδενὶ ἐξὸν εἶναι τεθεῖναι εἰς τὸ μνημεῖον. — De utriusque vocabuli usu et confusione vide *Dorvill.* in Miscell. Obss. nov. VII. p. 53. ad Chariton. p. 210. — ἑσσαμένοιο Marm. Duas extremas literas omisit *Spon.* *Salmasius* εἱσαμένοιο emendavit, citra necessitatem, ut *Maittaire* docuit. Idem enim utrumque vocabulum valet. — V. 29. ἕστωρ. Marm. quod *Casaubonus* de columna interpretabatur, cui in-

ſcripta verba. *Salmaſius* felicius εἶστωρ i. e. ἵστωρ emendavit. *Heſych.*: ἵστορας. ἐμπείρους. μάρτυρας. συνετούς. συνθηκοφύλακας. Haec verba, ἐπεὶ τιμάορος ἵστωρ, *Viſcontus* cum iis conjungit, quae proximo loco praecedunt, κείνοις δ' οὐκ ἀθέμιστον. Herodis ſoboli non ſit nefas in hoc loco ſepeliri; nam *Minerva, bujus loci dea tutelaris et vindex, conditionis conſcia eſt et teſtis.* τιμάορος, ut in loco *Euripidis* ap. *Stob.* p. 452. 38. Τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος, Θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον. qui verſus praeclare ad noſtrum locum facit. Vox τιμάορος, quam illuſtravit *Valcken.* in Diatr. p. 7. C., ap. noſtrum, ſicuti ap. *Euripidem*, pro *cuſtode* ſimpliciter videtur accipienda. Hoc ſenſu Nymphae ap. *Apollon. Rhod.* IV. 1309. ἡρῶσσαι, Λιβύης τιμήοροι. et fere ap. *Pindar.* Olymp. IX. 124. τιμάορος Ἰσθμίαισι μίτραις. — V. 30. Ante *Viſcontum* περὶ χθόνιον βασιλ. in lapide legi exiſtimabatur. *Arcudius* Ἀθηναια τε περι et βασιλέα. *Salmaſius* οἱ inſeruit; cujus veſtigia ſecutus *Brunckius* παρά οἱ χθ. ex conjectura dedit. Hi de Plutone cogitabant, quem Minerva in fanum, ab Herode exſtructum, tanquam πάρεδρον et σύνναον receperit. Huic interpretationi unice accommodata eſt lectio παρά οἱ χθ., quam *Br. Arnaldo* debuit de Diis Aſſeſſ. p. 54. Sed falſam eſſe docuit *Viſcontus*, qui e literis fere evanidis hanc lectionem eruit:

ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΘΗΝΑΙΗ ΤΕ ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΝ ΒΑCΙΛΗΑ.

ad quam *Arcudii* lectio proxime accedit. Senſus eſt: Minerva ipſa, ſimilem ob cauſam, paſſa eſt, Erichthonium regem in ſuo templo ſepeliri. Reſpexit Herodes *Homer.* Il. β. 547. de Erechtheo, qui nihil diverſus ab Erichthonio:

— ὅν ποτ' Ἀθήνη
θρέψε, Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα,
κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ·
ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται
κοῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν.

Apollodor. III. 14. 7. p. 269. Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς — ubi vide *Heynium* p. 822. ſq. qui ſenſum loci Homerici praeclare vidit, quod *Viſcontum* fefelliſſe videtur. Erichthonium, in Minervae templo conditum, non praetermiſit, ubi ſimilia exempla recenſet, *Clemens Alex.* in Protrept. c. III. p. 74. ed. Wirceb. — συνέστιος is eſt, qui vulgo σύνναος et σύνοικος. *Plutarch.* T. II. p. 943. B. καὶ σύνοικός ἐστι τῆς μὲν χθόνιος Ἑρμῆς. — Deinde marmor ἐνκατέθηκε. cujus orthographiae exempla protulit *Viſcontus.* Comparandus eſt *Theocrit.* Eid. XVII. 50. ubi Venus dicitur Berenicen Orco eripuiſſe: — ἐς ναὸν κατέθηκας, ἐᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς. Similis color eſt etiam in Inſcr. II. 53. ſqq. — V. 32. ἐπιπείσεται αὐτόν. *Caſaub.* αὐτῶν. *Spon.* et *Holſtenius* in Apogr., quo *Viſc.* eſt uſus. Hoc ferendum eſſe negans *Salmaſius* ſcripſit ἐπιπεύσεται αὐτῶν. Verum diligentius examinatis literarum in marmore veſtigiis, apparuit, ibi eſſe ἐπιπείσεται αὐτοῖς, quod reponendum. Comparavit *Viſcontus* Homericum: οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο. Vocem ἄκλυτος Lexica ignorant, aeque ac νήτιτα. — V. 33. ἀποτιμᾶν neglectus et contemtus notionem habet. *Callim.* fr. CIII. πίτυν ἀποτιμήσουσιν. In Inſcr. II. v. 54. οὐδ' Ἕρσην γοργῶπις ἀπητίμησεν Ἀθήνη. Neglectos et deſpectos ab Ionibus ἀποτιμοτέρους eſſe vocatos, monuit *Gregor.* de Dial. §. CXXXIII. p. 251. ubi vide *Koen.* — Ceterum *Spon.* ἀλλαπτοιμήσει edidit. — μή οἱ. *ne id, rogo, impune ferat.* νητίτης idem quod ἀτίτης. i. e. ἀτιμώρητος. Vide *Heſych.* T. I. 602. ibique *Intrpp.* — V. 34. Ultima litera vocis ἀλάστωρ in margine lapidis fere evanuerat. Apte *Viſcontus* ad hanc imprecationem illuſtrandam attulit verba *Philoſtrati* in Vita Herod. §. 10. p. 558. qui eum ſtatuas vernarum quorundam, quos inſigni amore complectebatur, poſuiſſe narrat: τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ σὺν

ἀραῖς τοῦ περικόψοντος ἢ κινήσοντος. ad quem locum ſimilia imprecationum exempla attulit *Olearius*, noſtri loci non immemor. — Utrum in marmore ῥόμβος habeatur, an ῥέμβος, ut *Hoeſchelius* emendavit, ſe dubitare affirmat *Viſcont.* Illud tamen magis probabile. Ut autem v. 28. lapidarius ἔκγενος pro ἔκγονος dedit, ſic h. l. contrario errore O pro E poſuiſſe videtur viro doctiſſimo. At gravior eſt, etiam *Schneidero* judice, lapidis lectio, ῥόμβος ἀλάστωρ, qua vehemens et quaſi a Furiis immiſſa agitatio mentis ſignificatur. ῥόμβος, ut ἀλάστωρ quidam, ſacrilegos exagitat. Comparavit *Schneiderus* ῥόπτρον Δίκης, quod illuſtravit *Valckenar.* ad Euripid. Hipp. p. 288. De miſeris mortalibus Auctor aurei carminis v. 57. Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένα· οἱ δὲ κυλίνδροις Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες. cum quibus ſimilia comparavit *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 101. ſq. — Si quis *Hoeſchelii* lectionem, cui etiam *Brunckius* ſavebat, praetulerit, ῥέμβος Ἀλάστωρ, is fortaſſe ſententiae ſuae firmamentum addiderit comparato *Orph.* Hymn. LXXII. 3. πολύπλαγκτον ἀλάστορα. — V. 35. κυλινδήσει. Haud ſcio, an Herodes de Siſypho cogitaverit, qui nunquam non lapidem inutili labore volvit. Od. λ. 597. — V. 36. Legentibus poëta in memoriam revocat poenam Triopae, qui Cereris ſacrum nemus violare auſus ſit, irrogatam. Opportuna hujus fabulae mentio, propter Triopii nomen. *Salmaſius*, qui varietatem fabulae, ut ap. *Diodorum* et *Hyginum* narratur, (vide ſupra et *Spanhem.* ad Callim. H. in Cerer. p. 768.) ignorabat, aut Τριόπεω γένος legendum eſſe, aut poëtam memoriae vitio Eryſichthonem filium cum patre Triopa confudiſſe ſuſpicabatur. Qui hunc errorem poſt *Spanhemium* notavit *Viſcontus*, ipſe errat, quod Triopam h. l. commemoratum ab eo, qui v. 5. laudatur, diverſum exiſtimat. — Αἰολίδαο eſt marmoris lectio. Plurimi Αἰολίδεω dederunt. Triopas erat Canaces fil., Aeoli nepos. *Apollodor.* I. 7. 4. p. 28.

Callim. H. in Cer. 100. — V. 37. ὤναθ' ὅτε marmor habet, non ὤνατοτε, ut *Salm.* ait. — νειόν. *novale.* Etiam in hac fabulae parte Herodem aliam traditionem ſequi monuit *Viſcontus.* Sed praeclare vidit cl. *Eichſtaedt*, hoc quoque loco ΕΙ poſitum eſſe pro Η, νειὸν pro νηόν. Sic *Hyginus* Aſtronom. XIV. Triopam vetus Cereris *templum* diruiſſe ait, *Diodorus*, τὸ τέμενος τῆς Δήμητρος ἐκκόψαι. Poſterius vocabulum interpretatur noſtrum ἐξαλάπαξεν. Δένδρεα κόπτειν dixit *Callim.* H. in Cer. 42. et 47. Idem v. 49. – μή τι χαλεφθῇ Πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις. — V. 38. *Spon.* omiſit καί. — In fine marmor habet ΑΛCΑCΘΑΙ, omiſſa lineola transverſa in Ε, ἀλέασθαι. Quidam legerunt λασασθα.. Haud male *Arcudius* ap. *Sponium* conjecit ΑΓΑCΑCΘΑΙ. Idcirco illi poenam et titulum hujus loci vereantur, ne eos ſequatur Triopea Erinnys. — V. 39. μήτοι, quae eſt marmoris lectio, *Viſcontus* cum μήτις permutavit; ſine cauſa idonea. Si quid mutandum ſit, malim: ΜΗ ΠΟΘ' ἕπηται. — In marm. ἐπιτροπειος. et ſic *Spon.* *Hoeſchelius* Τριόπειος habet et alii. — 'Ερινὺς recte ex lapide revocavit *Viſcontus.* Vide *Brunck.* ad VII. c. Theb. 490.

MARCELLI

DEDICATIO STATUAE REGILLAE.

¶. 302.] Herodes Atticus, Conſul Romanus, in matrimonium duxerat Anniam Regillam, ſororem Appii Annii Atilii Braduae, quem ad conſulatum perveniſſe conſtat A. p. Chr. 160. Hadriani temporibus. (Vide *Almeloveen* Faſti Conſular. p. 226. De aliis Braduis cf. *Meurſ.* Lect. Att. VI. 8.) Erat mulier et generis nobilitate et divitiarum copia illuſtris; quippe quae generis originem ab Aenea repetebat, et praedia ſatis ampla,

ad viam Appiam, ubi Herodis Triopium erat, marito in dotem attulerat. (Vide Inſcript. in *Montefalc.* Diar. Ital. p. 125. *Fabretti* Inſcr. V. p. 413.) Quattuor Regilla Herodi liberos pepererat, (cf. verſ. 15. ſq.) binas filias, Panathenaidem et Elpinicen, et totidem filios, quorum unus Atticus, inſignis ſtuporis puer. (*Philoſtrat.* Vit. Herod. X. p. 557. ſq.) Nobilis haec mulier cum octavum jam menſem gravida, ſubita morte periiſſet, cumque eſſent, qui eam juſſu mariti verberibus affectam periiſſe dicerent, Herodes a fratre defunctae mulieris in judicium vocatus, ſed criminis abſolutus eſt. Nihil autem omiſit, quo conjugis memoriam coleret. Theatrum ei exſtruxit Athenis eodem loco, quo ſepulta erat, ut ἡρῴου loco eſſet; idque tantae magnificentiae fuiſſe tradit *Philoſtrat.* l. c. §. V. p. 551., ut in omnibus Romani imperii terris nullum ſui ſimile habuerit. Deinde etiam omnem ejus ornatum muliebrem Eleuſine in Cereris templo dedicavit. Quum autem in Triopio ſuo haberet fanum et Cereri dedicatum et Fauſtinae, Regillae ſtatuam in hoc fano poſuit, ut tanquam heroïna et majorum illarum dearum σύνναος coleretur. Ad hujus ſimulacri conſecrationem matronae Romanae invitantur hoc carmine, quo multa de Herodis et Regillae genere traduntur. Hanc Inſcriptionem primus edidit *Salmaſius* Pariſ. 1619. 4. et poſt eum *Sponius* cum *Arcudii* notulis, et *Maittaire* in Miſcell. Lond. 1722. De recta hujus carminis interpretatione optime meruit *Triſtanus* in Comm. Hiſtor. T. I. p. 582. cujus veſtigia preſſit cl. *Viſcontus.*

V. 1. Θυβριάδες. Marmor. Hanc lectionem tuetur *Salmaſius* et *Viſc.* ſimilium omiſſionum exemplis prolatis. Θύβρις occurrit etiam in *Schol. Dionyſ.* Perieg. 352. — V. 2. ἄμφι ſcribendum. ἕδος h. l. eſt ſtatua Regillae in Cereris templo conſecrata. *Tim.* Lex. Plat. p. 93. ἕδος. τὸ ἄγαλμα. ubi *Ruhnk.* noſtri loci non immemor fuit. Cf.

Cf. *Callimachi* fr. CV. p. 477. quod a multis tentatum, nuper etiam a doctiſſimo viro, *Imm. Hu]. hke*, Epiſt. crit. p. ... nondum penitus ſanatum videtur. In fine legitur:

— καὶ γὰρ Ἀθήνης
ἐν Λίνδῳ Δαναὸς ΛΕΙΟΝ ἔθηκεν ἕδος.

Statua laevigata et expolita, λεῖον ἕδος, aliena a poëtae mente, qui priſcos homines diis rudia ſimulacra poſuiſſe narrat. *Bentlejus*, qui prius diſtichon divinitus reſtituit, minus feliciter h. l. κίον᾽ ἔθηκεν emendavit; *Toupius* autem in Cur. nov. in Suid. p. 219. λᾶαν ἔθηκεν. Utrique conjecturae praetulerim conjecturam *Iſaaci Voſſii*, λιτὸν ἔθ. ἕδος, niſi etiam hoc vocabulum nimis generalem notionem haberet. Quare fugitiva litera revocata, quam praecedens C abſorpſit, legerim:

— καὶ γὰρ Ἀθήνης
ἐν Λίνδῳ Δαναὸς ΦΛΟΙΝΟΝ ἔθηκεν ἕδος.

Φλοῖνος idem eſt, quod φλόϊνος, ex cortice arborum factus, ſive cortice obductus. Sic apte et *Callimachi* inprimis ingenio accommodate ſignificatur ſimulacrum ligneum, neque id edolatum et elaboratum, ſed cum ipſo cortice poſitum. Hoc ſenſu clava Herculis ap. *Theocrit.* XXV. 207. βάκτρον Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο. et in Ep. ap. eundem IV. 2. Priapi ſignum deſcribitur — σύκινον ἀρτιγλυφὲς ξόανον Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον. Panis ap. *Philipp.* VII. κόψας ἐκ φηγοῦ σε τὸν αὐτόφλοιον ἔθηκε Πᾶνα Φιλοξενίδης. Venerabatur ap. Graecos Φλοῖος Διόνυσος, tradente *Plutarcho* T. II. p. 683. F., quem nomen ab ejusmodi ξοάνῳ duxiſſe, nullus dubito. *Vivum lignum* appellant αὐτόφλοια ejusmodi ſigna, ut *Martial.* VI. Ep. XLIX. *Non ſum de fragili dolatus ulmo, Nec quae ſtat rigida ſupremа vena De ligno mihi quolibet columna eſt, Sed vivo generata de cypreſſo* Vide *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 487. Adde *Clem. Alex.* Protrept. c. IV. p. 76. ed.

Wirceb. — Ad Marcellum noſtrum redimus. *Regillam* ex Regulorum gente fuiſſe, ad h. l. recte ſuſpicatur *Salmaſius*; errans tamen in eo, quod eam ſororem eſſe putavit *M. Atilii Metellii Braduae*, qui Conſul ſuffectus fuit A. V. C. 938. Errorem aperuit *Burigny dans les Mémoires de l'Acad. des Inſcr.* T. XXX. *Anniae* nomen, quod Regilla gerit in Columna Capitolina, ſatis docet, eam *Annii Braduae* ſororem fuiſſe, (de quo nos ſupra) quem ex Atiliorum gente ortum ignorabat *Salmaſius*. — Quum in lapide eſſet ΘΥΟϹΚΟΛ, omiſſa lineola transverſa in Λ, ut ſaepiſſime in hac Inſcriptione factum, *Salmaſius* θυοσκόον vel θυοσκόοι legendum cenſebat. Poſterius ſi marmor praeberet, amplecterer, ut mulieres, ſacra facientes, θυοσκόοι appellarentur, ſicut ap. *Euripidem* in Bacch. 224. Μαινάδες θυοσκόοι. Sed proba eſt et fucatiori hujus Inſcriptionis orationi accommodata lectio θυοσκόα ἱερά, pro θύος ſimpliciter, *thuris honores*. De v. θυοσκόος vide *Intrpp. Heſychii* v. T. I. p. 1746. 23. — V. 3. Regillae genus ad Aeneam, et Juliam proinde gentem refertur. Quae cognationis fuerit ratio inter hanc gentem et Annios ſive Atilios, non conſtat. *Viſcontus* ſuſpicatur, eam derivandam eſſe ab Antonia majore, cujus proſapia non ſatis cognita eſt. Ad hanc ſuſpicionem parvum momentum habet hoc, quod Junius Silanus, Antoniae majoris gener, rarius illud *Appii* praenomen gerebat, quod etiam Regillae fratrem habuiſſe conſtat. — Pro ἦν *Spon.* vitioſe ενη. — V. 5. γήματο δ' ἐς (ſic marm.) Μαραθ. Herodes enim fuit ex demo Marathonio, (*Spon.* Itiner. P. II. p. 482. et *Olear.* ad *Philoſtr.* p. 545. 1.) ubi praedia habebat et villam, cui nomen *Cephesia*. *Aul. Gellius* L. I. 2. *Philoſtrat.* p. 562. — Locutionem εἰς Μαραθῶνα γήμασθαι, in agrum Marathonium venire, ut ibi nuberet, fuſe illuſtravit, noſtro loco non omiſſo, *Valcken.* ad *Herodot.* L. IV. p. 317. 52. — Οὐρανιῶνα lapis, ultima litera evanida. — V. 6. τίμουσιν Spon. In marm.

eſt τίουσιν. — Cererem veterem et recentiorem *Salmaſius* interpretabatur Cererem matrem ejusque filiam Proſerpinam; parum recte. Intellexit *Spanhemius*, τὴν νέην Δηὼ nobilem mulierem, ſub Cereris nomine inter deos relatam, ſignificare; cum ſatis conſtet, Imperatores eorumque conjuges liberosque deorum dearumque nomina aſſumſiſſe. Vide *Spanb*. de Uſu et Praeſt. Num. T. I. p. 434. Sabina Δημήτης νέα appellatur ap. *Spon*. Miſc. erud. ant. X. 18. p. 328. et Julia Auguſta ap. *Cuperum* de Apoth. Hom. p. 285. qui multa alia hujus generis laudat, quibus adde, quae in eandem rem disputavit *Ruhnken*. ad Vellej. L. II. 82. p. 345. *Spanbemius* igitur ad *Callim*. H. in Cer. 133. p. 830. *novam Cererem* interpretatur de Sabina, Hadriani conjuge, cui conjecturae adſtipulatur *Ruhnken*. l. c. Sed minus veram eam eſſe, *Viſcontus* docuit. Fauſtinam ſignificari, jamdudum intellexerat *Arnaldus* de Diis Aſſeſſ. p. 145 ex v. 48., ubi poëta diſerte docet, Fauſtinam in Triopio Herodis templum habuiſſe. *Arnaldi* interpretatio an ſibi cognita fuerit, *Viſcontus* non indicat, qui etiam Fauſtinam, non autem, ut ille putavit, majorem, ſed minorem intelligendam eſſe probabiliter disputavit; in quo ſibi praeeuntem habuit *Triſtanum* Comment. Hiſtor. T. I. p. 581. qui tamen Fauſtinae matrem ſub nomine τῆς παλαιῆς Δηοῦς ſignificari ſuſpicabatur. Quae valde probabilis ſuſpicio. Fuit igitur in illo templo ab Herode exſtructo utriusque Fauſtinae ſtatua. Ex iis enim, quae *Philoſtratus* narrat de Herode, ejus cum M. Aurelio Antonino reconciliatione, quae contigit poſt mortem Fauſtinae (a. p. Chr. 175.), et aedificiis poſt illa tempora exſtructis, apparet, eum ſupervixiſſe huic Auguſtae. (*Philoſtr*. p. 562.) Jam ſi quaeritur, quo tempore Regilla obierit, eam M. Aurelio imperante obiiſſe apparet ex narratione *Philoſtrati* p. 555. de Bradua, qui, cum Herodem in capitis judicium vocaret, Conſularis erat; id quod ſe-

cundum Fastos Consulares factum est post obitum Antonini Pii, qui defunctus est a. p. C. 160. Quum autem M. Aurelius imperium orbis terrarum capesseret, Herodes quinquagesimum aetatis annum nondum videtur supergressus; qui cum in carmine nostro v. 12. conjuge privatus esse dicatur ἐν γήρᾳ ἀζαλέῳ, *in arida senectute*, vix dubitari potest, quin Regilla post Faustinam obierit, circa ann. 175. quo Herodes quinque et sexaginta annos natus erat. Sed fac, ut antea perierit, fieri potest, ut Herodes ei hanc statuam nonnisi aliquot annis post ejus fata dedicaret; id quod probabile redditur v. 46. ubi theatri Athenis in Regillae honorem jam exstructi mentio injicitur. Jam itaque, ut valde probabile est, Herodem M. Aurelio, conjugis Faustinae amantissimo, ejusque filio Commodo adulantem, Faustinae juniori fanum, ut heroïnae, in Triopio suo exstruxisse, eamque divinis honoribus coluisse; sic nulla causa apparet, qua commotus idem Faustinae majori, ante tot annos defunctae, tales honores habuerit. — Haec sunt, quae *Viscontus* pro sua sententia attulit. Adde quod Faustina junior novae Cereris nomine appellatur in Inscriptionibus et Nummis. Vide *Spanh.* de Usu et Pr. N. T. II. p. 288. *Maffei* in Arte crit. Lapid. p. 143. ipsam Regillam novae Cereris et antiquae, i. e. verae, nomine significari perperam statuit; id quod monemus, ne quid omisisse videamur. — V. 7. τῇσι — ἀγκεῖται (ἀγχεῖται *Spon.*). Apte comparat *Salmasius Theocrit.* X. 33. αἴθε μοι ἦσαν, ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι, Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τῇ Ἀφροδίτᾳ. — V. 10. Regilla in beatorum insulis habitat, ubi Saturnus βασιλεύει. Mireris, *Salmasium* ignorasse hanc fabulam, satis notam ex *Pindaro* Ol. II. 127. et 138. p. 38. 39. ubi vide cl. *Heynium.* Fons mythi est ap. *Hesiodum* Ἔ. κ. Ἡ. 169. qui de heroïbus agens, hos, ait, Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης, Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, τοῖσι Κρόνος ἐμβασιλεύει.

Viſcontus comparavit picturam ſepulcralem, ubi Saturnus animam, a Mercurio ipſi adductam, recipit. (Muſeum Pio-Clement. T. VI. T. II. 91. Sepulcr. Naſonum T. VIII.) — ἐνβασιλεύει. Marm. et *Spon.* — V. 10. εἴληκεν. *Spon.* vitioſe. — V. 11. ὀδυρόμενον. Quantu luctu conjugem defunctam proſecutus ſit Herodes, docet *Philoſtratus* Vit. Her. §. VIII. IX. p. 556. ſq. ubi *Olearius* laudat *Lucianum* ſimilia narrantem in Demonacte §. 24. 25. T. V. p. 243. ed. Bip. Ibid. §. 33. p. 245. — V. 12. ἀζαλέῳ. Similiter ſenex queritur in filii funere ap. *Fleetwood.* Syllog. p. 199. *Orcus* — *Delicium mihi omne abstulit*, *Baculum*, *exſuctis medullis*, *Edentulae ſenectutis ſecuit.* — χήρη εὐνή. *deſertum in coelibe lecto. Catull.* LXVIII. 6. — V. 13. Herodis orbitas defletur, qui antea duobus liberis privatus erat. Poſt hoc carmen ſcriptum tertiam jacturam fecit, ut apparet ex *Philoſtrato* §. X. p. 558. qui duas Herodis filias, et ex *Luciano* T. V. p. 243. qui filium ante diem obiiſſe narrat. Unus Atticus, ſtolidus homo, patri ſuperſtes fuit. — *Viſcontus* revocavit lectionem marmoris ἀμύμονος, quam *Salm.* et *Maitt.* cum ἀμύμονας commutaverant. — ἄρπυιαι κλωθῶες, Parcae, quae immatura morte exſtinxerunt infantes illos. Bene haec verba explicavit *Salmaſius*, qui probabiliter emendavit in *Heſychio*: Κλωθῶες. (Vulgo κλῶθες.) μοῖραι. Κατακλῶθες Parcae vocantur ap. *Homer.* Od. η. 197. unde intelligitur, nomen Κλωθοῦς, quod poſteriora tempora uni Parcarum tribuerunt, olim omnibus commune fuiſſe. Omnes enim nebant, ἐκλώθουν. Vide *Catull.* LXIV. 311. Dubitari non poteſt, quin auctor noſtri carminis reſpexerit *Homer.* Od. α. 241. νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. Ὤιχετ' ἄϊστος, ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε Κάλλιπεν· οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω κ. τ. λ. Cf. Od. ξ. 371. ubi de foedis illis avibus, quas Argonautarum fabulae peperiſſe videntur, non cogitandum eſſe, jamdudum docuit *Heynius* ad *Virgil.*

Aen. III. Exc. VII. Erat omnino in hoc vocabulo celeritatis notio, unde venti rapaces et fatum improvifum ἁρπυίας nomine appellatur. — V. 15. fic, ut *Br.* habet, legitur in marm. *Spon.* dedit: πλεονονηδοω. et in fine λιπεσθον. — V. 17. σφινηλης. Marm. omiffo fortaffe altero N. quamvis etiam σφὶ νηλῆς ferri poffit, *Vifconto* judice. — ἔμαρψε. fine ν, prorfus inutili, marm. et *Spon.* πότμος ἔμαρψε. *Injecere manus invida fata mihi.* Anth. Lat. IV. 142. p. 93. ubi plura hujus generis dedit *Burm.* quibus adde, quae monuimus ad *Philippi* Ep. II. p. 140. — Mors Regillam abstulit, antequam ad fenectutem perveniffet. μιγῆναι et μίσγειν fignificatione translata paffim occurrit ap. *Pindarum*; ut Nem. II. 34. ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν. *octo victorias reportarunt.* Cf. Nem. I 26. fq. et IV. 34. Καδμεῖοί νιν – ἄνθεσι μίγνυον. *flores ei tribuerunt.* — ἠλακάτη pro λίνοις five μίτοις Parcarum, *colus* pro *filis*, quae γηραιὰ vocantur, cum fenectutem annuunt. *Breves colos* ap. *Martial.* IX. 18. comparavit *Salmafius.* Idem Licinio e gravi morbo convalefcente Plutonem dicit *fatis raptas colos reddidiffe* L. VII. 46. Similia, ubi ἠλακάτη et colus pro *vitae ftaminibus* ponitur, paffim occurrunt; nihil facile, quod huic locutioni ad amuffim refpondeat. — V. 19. ἐπίηρον. Apud *Homerum*, ubi ἐπίηρα φέρειν paffim occurrit, ἐπὶ ἦρα fcribendum effe, fufpicatus eft *Salmafius* ad h. l., primus diferte docuit *L. Bos* in Obff. crit. p. 164. et *Jenfius* in Lucubr. Hef. p. 111. Hos duumviros fequitur *Brunckius* in Lect. p. 112. ad *Rhiani* Carm. I. 21. et ad *Apollon. Rh.* IV. 375. Secundum hanc obfervationem fcribendum foret ἐπὶ ἦρον. Nam ἦρον, ab ἄρω, ἀρέω, ἀρέσκω, derivandum, proprie id eft, quod placet, ἡ χάρις. Sed nihil mutandum. Recte *Hefychius*: Ἐπίηρος. βοηθός. ὁ χάριν ἀποδιδούς. quo nixus *Arcudius* h. l. mallet Ζεὺς ἐπίηρος; quae facilior foret lectio. Accufativus abfolute ponitur pro εἰς ἐπίηρον, ut χάριν pro εἰς χάριν, eodem fenfu. — Sic h. l. expli-

cuit *Salmasius: In gratiam et solatium Herodis, nec modum nec finem lugendi facientis, Jupiter uxorem ejus ad Oceanum misit; imperator vero M. Antoninus ejus filium senatorem fecit.* Est autem in his verbis, τῷ δὲ — ἠλυσίηνδ', elegans anacoluthon, qualia multa ap. *Homerum.* — ὀδυρομένῳ ἀκόρητον. *Euripid.* Alcest. v. 183. δακρύων εἶχεν κόρον. ἀκόρητον ὀδύρεσθαι respondet quodammodo *Horatiano* I. Epist. XIV. 7. *Fratrem moerentis, rapto de fratre dolentis Insolabiliter.* magis etiam *Lucret.* L. III. 919. *At nos horrifico cinefactum te prope busto Insatiabiliter deflebimus, aeternumque Nulla dies nobis moerorem e pectore demet.* — V. 20. ὅμοιος ex vitioso apogr. *Salm.* et *Maitt.* In marm. est ἐοικώς. — βασιλεὺς est M. Aurelius Antoninus, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος, ut est saepe ap. *Homerum.* Male *Tristanus* Comm. histor. T. I. p. 618. Jovem Marci Aurelii patrem vocari existimabat, cum πατὴρ solemne sit Jovis epitheton. — V. 21. ἐς Ὠκεανόν. In Oceano versus occidentem posuit beatorum sedes *Hesiodus.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 171. ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην. Vide *Heynium* de beatorum insulis disputantem in Opusc. Acad. Tom. I. p. 395. sqq. — V. 22. Jupiter Zephyrum jussit mulierem in beatorum sedes traducere. Obversabatur poëtae locus *Homeri* in Od. δ. 563. ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψουσιν — τῇπερ — αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους. quem expressit *Pindar.* Ol. II. 129. sq. Hinc igitur αὔραι Ζεφύρου ἠλύσιαι. Eleganter *Marcellus* Zephyro hoc munus tradidit; in quo ei obversabatur, ni fallor, locus *Callimachi*, qui in Elegia de Coma Berenices Zephyro etiam ministerium tribuerat. *Catull.* LXVI. 54. *Arsinoës Chloridos ales equus — per aetherias me tollens advolat auras, Et Veneris casto conlocat in gremio.* ubi vide cl. *Doering.* et *Valcken.* in Eleg. Callim. p. 166. qui laudat *Appulej.* Met., ap. quem L. IV. fin. Zephyrus Psychen Cupidini affert; et L. V. p. 92.

illi tuo famulo praecipe Zephyro, simili vectura sorores huc mihi sistat. — In γυναῖκα ultima litera evanuit. — V. 23. αὐτὰρ ὁ. pro ὁ δὲ, βασιλεὺς scil. αὐτὰ vitiose *Salm.* et *Maitt.* — Filio Herodis, qui cum sorore matri superstes erat, imperator concessit calcei lunati ornamentum, ἀστερόεντα πέδιλα. Hujus ornamenti mentionem fecit *Juvenalis* VII. 191. *Felix et sapiens et nobilis et generosus Adpositam nigrae lunam subtexit alutae.* Quum Braduas in caedis actione, quam in Herodem intendebat, de nobilitate sua gloriaretur. Herodes respondit, σὺ τὴν εὐγένειαν ἐν τοῖς ἀστραγάλοις ἔχεις. quod *Philostrat.* Vit. Her. VIII. p. 555. interpretatur: τὸ ξύμβολον τῆς εὐγενείας περιηρτημένος ἦν τῷ ὑποδήματι. τοῦτο δέ ἐστιν ἐπισφύριον ἐλεφάντινον μηνοειδές. ubi *Olearius* et alia dedit, et nostrum locum non omisit. Ex iis, qui in caussas hujus ornamenti inquisiverunt, inter quos *Plutarch.* T. II. p. 282. A. B. varia comminiscitur parum probabilia, nemo tradidit, quod hinc discimus, fuisse, qui illud a Mercurio derivarent, qui, cum Aeneam Graecorum catervis eriperet, lunam in talaribus fixisset. Ap. *Virgilium* Aen. II. 693. *de coelo lapsa per umbras stella* viam Aeneae signabat, ubi veteres de Veneris stella cogitabant. At in Tabula Iliaca Mercurium comitari Aeneam, et in gemma ap. Augustinum T. II. nr. III. lunam Aeneae fugam illustrare praeclare monuit *Viscontus.* — Caeterum *Arcudius* παῖδα non de Herodis filio, sed cum *Jo. Matthaeo Cariophilo* de ipso Herode, qui Imperatoris παῖς, i. e. famulus et subditus fuerit, interpretandum censet. At caussas, quae ipsum inducebant, ut *Salmasii* interpretationem repudiaret, refellit *Viscontus*, qui docet, calcei patricii ornamentum etiam pueris fuisse concessum, laudato *Statio* V. Sylvar. II. 28. *Sic te, clare puer, genitum sibi curia sensit Primaque patricia clausit vestigia luna.* Recte vero idem *Arcudius* observavit, v. 34. sqq. de Herodis filio nulla ratione intelligi posse;

id quod *Salmasium* fefellerat. — ¶. 303.] V. 27. Hic versus, literis tempore corrosis, sic in marmore legitur:

ΠΑΜΦΑΝΟΩΝ ΕΝΕΚΕΙΤΟ CΕΛ . . . . . ΚΥΚΛ . . . .

Posteriorum literarum nonnisi inferior pars in lapide conspicitur, ita tamen, ut satis appareat, κύκλος fuisse lectum. Reliqua feliciter explevit *Salmasius*, σεληναίης κύκλος αἴγλης, ad imitationem *Apollonii Rhod.* L. IV. 167. ὡς δὲ σεληναίην διχομήνιδα παρθένος αἴγλην. Ut suavius ad aures accideret versus, *Viscontus* κύκλος αὐγῆς repofuit, comparans Hymn. Orph. VIII. 5. 6. Hymn. Homer. XII. 12. — Ad κύκλος σελήνης idem confert *Leonid. Tar.* Ep. XLIX. *Aesopi* Epigr. Tom. I. p. 76. — V. 28. παρενεγράψαντο. *Spon.* Nostrum legitur ap. *Salmasium.* At in marmore non ΠΑΡ, sed ΠΟ esse videtur; tertia litera obscura est. Hinc *Viscontus* emendavit: ποτ' ἐνεῤῥάψαντο. — V. 29. Prius hemistichium evanuit; alterum sic habetur: ηγενεεσσι γεραα. *Salmasius* lacunam explere et totum versum refingere conatus est sic, ut *Br.* dedit. Novissimus editor sic:

— υἱάσιν Αὐσονίων εὐηγενέεσσι γερᾶα.

Secundi vocabuli vestigia in marmore literae ΤΣ. Ceterum notanda forma γερᾶα pro γεράαα sive γεράατα, penultima producta, ut in *Anacr.* Od. II. 1. κεράτα, quod tamen a nostro diversum. In marmore extremae hujus versus literae exesae videntur. Quid, si *Marcellus* dederit:

σύμβολον Αὐσονίοισιν εὐηγενέεσσί Γ' ΕΡΑΝΝΟΝ.

Vide, quam facile hoc pro ΓΕΡΑΑ legi potuerit. Syllaba ευ ante vocalem in medio passim corripitur; quamvis aeque commode legas: Αὐσονίοις εὐηγενέεσσι. Particula γε hic vim suam exercet, cum nobiliores Romanorum a cetera multitudine secernit. σύμβολον quodammodo tuetur *Philostratus* l. supra laudato: τὸ ξύμβολον τῆς εὐγενείας. ἐραννὸν autem σύμβολον ab elegantia hujus carminis non abhorret. — V. 30., quem *Sponius* male postponit ver-

ſui 31., iterum lacunoſus eſt. *Sponius* dedit ου....οσσηται; nec aliter *Salmaſius* in ſuo apographo inveniens, emendavit: ὥς μιν ἐκόσμησεν, quod ipſe tamen parum certum eſſe intelligebat. *Viſcontus* in marmore legit ουμινο .. οσσηται. unde certiſſima emendatione reſtituit:

οὔ μιν ὀνόσσηται καὶ Κεκροπίδην περ ἐόντα —

Antiquum hoc Tyrrhenorum ornamentum non vituperaverit, non recuſaverit Atticum, quamvis Athenienſem. i. e. non indignus videbitur Atticus, qui hoc ornamentum gerat. His verbis poëta ſibi viam ad praedicandam nobilitatem Herodis munivit. Memorabile eſt, quod calcei ſenatorii a Tyrrhenis derivantur h. l. Idem tamen indicant verba *Servii* ad *Virgil.* Aen. VIII. 458. *Et Tyrrhena pedum circumdat vincula plantis. Tuſca calceamenta: et dicit crepidas, quas primo habuere ſenatores, poſt equites romani, nunc milites.* — *Salmaſ.* et *Maitt.* Θυρσηνῶν. Mox in lapide eſt τέρας pro γέρας. Saepe lapidarios Τ et Γ confudiſſe, multis exemplis allatis docet *Viſcontus.* — V. 32. ἐργειδῶτα. vitioſe *Spon.* et ap. *Salm.* apogr. Hic ἐκγεγαῶτα corrigit, ut marmor ap. *Viſc.* habet. In ſeq. verſu marmor ΚΗΡΥΧ, latina litera x ſubſtituta τῷ Ξ. Quae hoc loco de Herodis genere traduntur, nonnihil obſcuritatis habent. Primum quidem nullus dubito, quin Herodes Θησηϊάδης vocetur, non propter cognationem aliquam cum Theſei familia, ſed hanc ſolam ob cauſam, quod *Athenienſis* eſſet. Appoſite ad h. l. *Viſcontus* poſt *Olearium* laudat *Virgil.* Georg. II. 383. *Praemiaque ingeniis agros et compita circum Theſidae poſuere.* — Deinde nobile fuit genus τῶν Κηρύκων. qui myſteriis ap. Athenienſes praeerant. Κῆρυξ vulgo dicebatur filius Mercurii et Aglauri, quae Cecropis filia erat. Vide *Valeſ.* ad *Harpocrat.* p. 45. *Pauſan.* I. 38. p. 92. diverſitatem traditionis circa originem Cerycis attigit. Ex noſtro loco intelligitur, eum a nonnullis Mercurii et Herſes fil. fuiſſe dictum, ex quorum amoribus (vide

Ovid. Met. II. 726. ſqq.) alii Cephalum prognatum eſſe narrabant. *Apollod.* III. 14. 3. p. 364. Herodem ex Cerycum familia fuiſſe, non dicit *Philoſtratus*, qui eum ab Aeacidis deſcendentem facit p. 546. ἀνέφερε δὲ ἐς τὰ τῶν Αἰακιδῶν, οὓς ξυμμάχους ποτε ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ τὸν Πέρσην ἐποιεῖτο. Ad h. l. *Olearius* recte monuit, fieri poſſe, ut Herodes ex Aeacidis pariter et Erechthidis originem duceret, paternum forte genus ex alteris, ex alteris maternum. „Firmare hoc videtur peculiaris affectus in „duos pagos, quorum alter ad tribum pertinebat, quae „ab Ajace, alter ad eam, quae ab Erechtheo nomen „obtinuit, Marathonem, inquam, et Cephiſſam; cujus „affectus in hac ipſa vita teſtem Philoſtratum habemus. „Amabat itaque hos pagos Herodes, quod paternum ma„ternumque ejus genus inde duceret.“ Haec *Olearius.* Eandem ſententiam *Viſcontus* amplectitur. — Ceterum ſtatuam Mercurii puellam amplectentis ad Mercurii et Herſes amores referebat *Winkelmannus* in Annotatt. ad Hiſtor. Art. p. 46. Idem in altera hujus Operis editione p. 282. hoc ſymplegma in Herodis hortis poſitum fuiſſe ſatis temere ſuſpicatur. — V. 34. Hunc verſum de Herode patre, non cum *Salmaſio*, qui hîc omnia mire turbavit, de filio interpretandum eſſe, primus intellexit *Arcudius;* cujus veſtigia ſecutus noviſſimus editor totum hunc locum egregie illuſtravit. τιμήεις ad ſenatoriam dignitatem pertinet; ἐπώνυμος autem ad Conſulatum, ut jam *Arcudius* monuit. Nam cum ἐπώνυμος proprie is eſſet inter Archontas, cujus nomine annus notari ſolebat, hoc vocabulum apte ad conſularem dignitatem transferri potuit; cujus translationis exempla dedit *T. H.* ad *Lucian.* Dial. Mar. IX. 1. T. II. p. 374. ed. Bip. Herodes autem functus eſt Conſulatu a. p. Chr. 143. Hinc dicitur εἰς βουλὴν ἀγέρεσθαι, ἵνα πρωτόθρονες ἕδραι, quia viri conſulares in primis ſubſelliis ſedebant. — ἄνασσα dedit *Spon.* N in marmore fere evanuit. Cum verbis ἄνασσα

βουλὴ *Salmasius* comparavit *dominum senatum* ap. *Martial.* XIV. 1. Mox ἐς βουλὴν marm. — V. 36. Hujus loci sensum praeclare restituit *Viscontus*, distinctione mutata:

Ἑλλάδι δ' οὔτε γένος βασιλεύτερος, οὔτ' ἔτι φωνὴν
Ἡρώδεω· γλῶσσαν δέ τε μιν καλέουσιν Ἀθηνέων.

In extrema voce revocavit genuinam marmoris lectionem, quam *Salmasius*, in cujus Apographo Ἀθηναίων erat, in Ἀθῆναι corrupit. Merito mirabatur Gallus editor, talia de Herodis filio praedicari, eumque quasi regnum inter oratores tenuisse dici, quem *Philostratus* ne prima quidem literarum elementa sine summa difficultate didicisse narret; sed cum solam ex his salebris viam non cerneret, eo confugit, ut *Philostrati* narrationem falsam esse contenderet. Jam vides, quam pusilla res biographum Herodis in mendacii suspicionem adduxerit; cum, importuna distinctione loco suo mota, omnis illa suspicio penitus evanescat. Nunc enim senioris Herodis et genus et eloquentia laudatur, idemque propter eloquentiae laudem γλῶσσα appellatus esse dicitur. Haec spectare videntur dictum Rufi Sophistae, qui Herode magistro gloriatus, δεσπότην αὐτὸν ἀπεκάλει καὶ Ἑλλήνων γλῶτταν καὶ λόγων βασιλέα, narrante *Philostrato* Vit. Soph. II. 17. p. 598. ubi *Oleario*, nostrum locum comparanti, nihil suboluit tamen; quod, qui *Olearium* noverit, nemo mirabitur. Τὸν τῶν λόγων βασιλέα eundem appellabat *Adrianus* ibid. L. II. 10. p. 286. *Platonem* appellans *Aristides* in Platon. I. p. 33. ὦ μεγίστη σὺ, ait, γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων. *Himerius* Eclog. XIII. 31. p. 232. Melen fluvium celebrat γλῶσσαν τοσαύτην γεννήσαντα. ubi vide *Wernsdorfium*. *Gellius* N. A. XIX. 12. *Herodem Atticum, consularem virum, Athenis disserentem audivi Graeca oratione; in qua fere omnis memoriae nostrae universos gravitate atque copia et elegantia vocum longe praestitit.* — V. 38. Jam ad Regillam poëta revertitur, cujus nobilitatem laudat, Trojanis Juliae gentis majo-

ribus commemoratis. In verſus exitu *Marcellus* imitatus eſt *Homer.* Il. ι. 553. κούρῃ Μαρπίσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης. Patronymicorum hanc formam attigit *Valcken.* ad *Herodot.* VIII. p. 648. 42. — V. 39. ἦην. Marm. εἴην. *Salmaſii* apogr. qui ἦεν ſive ἦην emendabat. Poſterius, ut marmoris lectionem, praetulit *Viſcont.* Paſſim haec forma ap. *Homerum* obvia. — V. 40. Τρ. Ἐριχθονιδαο συδιφιλον. Marmor. Parva mutatione οὐδιφ. *Spon.* et alii. *Salmaſius* Τρ. Ἐριχθονίδεω· ὦ δὴ φ. quem *Brunck.* ſequitur. *Viſcontus* lapidis lectionem revocavit, minima mutatione admiſſa:

Τρωὸς Ἐριχθονίδαο· σὺ δ', εἰ φίλον — —

Erichthonius, Dardani fil., Trois pater. *Homer.* Il. υ. 219. *Apollod.* III. 12. 2. p. 243. — Senſus eſt: Tu, ſi libet, Regillae ſacra facias; nemo enim invitus ad hoc officium cogitur. — V. 42. Lapis habet εἰ δέ τοι, ubi *Maittaire* φίλον ſubaudit; *Viſcontus* autem εἰ δέ τι corrigit, ut ſit εἰ δέ τι μέλει, διαφέρει. *ſi quidem pii et heroas colere curant.* Hoc ferendum eſſe negat cl. *Heyne*, qui vulgarem lectionem ſic accipit: εἰ δὲ τῶν εὐσεβέων τοῦτό ἐστι καὶ ἡ. ἀ. Brunckiana lectio εἴδεται ingenioſa quidem et ſatis ſpecioſa, ſed recte monuit *Viſcontus*, ea admiſſa hunc verſum, nulla particulà cum praecedentibus copulatum, pendere. Mihi ſemper ſic viſum eſt, verba θυέων ἀτὰρ οὐκ ἀέκοντος ἀνάγκη, interpoſita et pro parentheſi habenda eſſe; infinitivos autem ῥέξαι et θῦσαι non tam pro imperativis eſſe poſitos, ſed pendere a φίλον, verbo finito in depravatis v. 42. ſyllabis latente. Jam veſtigia hujus lineae nobis rimantibus,

ΕΙΔΕΤΟΙΕΤCΕΒΕΕCCΙ —

veriſimile viſum eſt, totum hunc locum ita a poëta conceptum eſſe:

σὺ δ' εἰ φίλον ἱερὰ ῥέξαι
καὶ θῦσαι, (θυέων ἀτὰρ οὐκ ἀέκοντος ἀνάγκη)
ΕΡΔ'· ΕΠΕΙ ΕΤCΕΒΕC ΕCΤΙ καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν.

Si tibi animus est victimas mactandi et thus adolendi, (nemo autem invitus ad haec sacra cogitur,) facito: nam pium est etiam heroas heroinasque colere. — ἔρδειν sive *facere* simpliciter, sive *sacra facere* interpreteris licet. (De posteriore significatione vide *Intrpp.* ad *Hesych.* v. ἔδρειν) Initio versus ἔρδε posuit *Homerus* Il. δ. 29. ἔρδ᾽· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι. — In εὐσεβές ἐστι parva est mutatio; facillime enim omitti potuit τὸ C praecedente E et subsequente syllaba EC, quibus summa est inter se similitudo. Exempla hujuscemodi negligentiae satis clara laudavit *Viscontus* ad v. 17. p. 82. not. *a.* — V. 43. Regilla jam neque mortalis, neque dea, sed heroïna est. οὐ μεγγαρ marmor. quae scriptura, ex pronuntiatione orta, passim est obvia. *Salmasii* apogr. μεγάρ. — V. 44. Neque templum nacta est, neque tumulum, sed ἡρῷον; neque inferiae ipsi afferuntur, ut mortali, nec sacrificia, qualia diis peraguntur; sed munera, qualia heroës accipere fas est. — In fine vers. 45. ολλοια *Spon.* — V. 46. νεὼ et Ἀθηναις *Spon.* Posterius legitur in marm. Tumulum, *templo similem*, qui hoc loco commemoratur, primus *Salmasius* suspicatus est, accipi debere de theatro, Athenis ab Herode in Regillae memoriam exstructo. *Philostrat.* p. 551. ἀνέθηκε δὲ Ἡρώδης Ἀθηναίοις καὶ τὸ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θέατρον, κέδρου ξυνθεὶς τὸν ὄροφον. et iterum p. 556. Cum eo conspirat *Pausan.* VII. 20. p. 574. qui postquam Odeum Atheniense omnia alia μεγέθει τε καὶ ἐς τὴν πᾶσαν κατασκευὴν superare dixit, addit haec: ἀνὴρ δὲ Ἀθηναῖος ἐποίησεν Ἡρώδης εἰς μνήμην ἀποθανούσης γυναικός. Facit huc locus *Statii* V. Sylv. III. 47. sqq. ubi se, si opes suppetant, patri Odeum pro monimento exstructurum esse ait:

Atque utinam Fortuna dares mihi Manibus aras,
Par templis opus, aëriamque educere molem — —
Illic Oebalio non finderet aëra disco
Grajorum vis ulla virûm: non arva rigaret

Sudor equûm, aut putri sonitum daret ungula fossa.
Sed Phoebi simplex chorus. Hic frondentia vatum
Praemia laudato, genitor, tibi rite dicarem.

— V. 47. Monimentum Regillae quidem Athenis est; ipsa autem in beatorum sedibus versatur. Hac sedes Rhadamanthi sceptro significantur. Hunc enim ibi judicium exercere, docuit *Pindar.* Ol. II. 137. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος· ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἕτοιμον αὐτῷ πάρεδρον. Conf. Ep. *Hegesippi* VII. Tom. I. p. 255. τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς ἐνδέξιά φασι κέλευθον Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς ἐς Ῥαδάμανθυν ἄγειν. i. e. *ad beatorum sedes;* quod ibi notare neglexîmus. — ἀμφιπολεύει. *Spon.* — V. 48. Φαυστείνῃ. Marm. et *Spon.* Hoc Regillae signum Faustinae juniori (*novae Cereri*, vide ad v. 6.) in Triopio collocatum et dedicatum est, ut quasi antistes sit templi et majoris numinis famula. — V. 49. Legebat *Salm.* in apographo suo – Τριόπεω ναοι πάρος. unde emendatio orta est, quam *Br.* recepit. Sed in marmore legitur, ut etiam ap. *Sponium*, – Τριόπεω ἵναοι, quam praeclaram lectionem *Viscontus* restituit:

ἵνα οἱ πάρος εὐρέες ἀγροί

quo indicatur, illas possessiones, quas Triopii nomine appellaverat Herodes, Regillae olim fuisse. Idem affirmat columna Capitolina:

Annia Regilla
Herodis uxor
Lumen domus
cujus haec praedia fuerunt.

Conf. cum hoc loco prior Inscriptio v. 9 – 12. et v. 23. 24. ubi sunt ἡμερίδων ὄρχοι, qui h. l. χορὸς ἡμερίδων. Bene observavit *Salmasius*, utrumque vocabulum a saltantium ordinibus derivatum esse; idemque comparat *Manilium* L. V. 238. qui de vindemiatore locutus, *Et te*, ait, *Bacche, tuas nubentem junget ad ulmos, Disponetve jugis,*

imitatus fronde choreas. Euſtath. de Hyſm. et Hyſm. L. I. p. 8. in deſcriptione horti, arbores, ait, conjungunt ramos ὡς χεῖρας, καὶ ὥσπερ χορὸν συστησάμενα κατοροφοῦσι τὸν κῆπον. Simili translatione τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους *dentium anteriorem ordinem* dicere auſus eſt *Ariſtophan.* Ran. 556. — V. 50. ἐλαίνεντες. *Spon.* — ἐλαιήεντες pro ἐλαιήεσσαι. — V. 51. οὐ μην. Lapis. Fortaſſe poëta ſcripſerat:

οὔ μιν ἀτιμήσειε — —

quod mihi vulgato videtur elegantius.— Nec eam ſpreverit regina diva inter famulas ſuas recipere. Minores dii majorum ſunt ὀπάονες et ὀπαδοί; ut Pan matris deûm ap. *Pindar.* in Schol. Pythic. III. 139. ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, Σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν. ad quem locum *Arnaldus* de Diis Παρέδρ. p. 204. comparat *Valerium Flacc.* L. III. 47. *Deus ancipitem famulaverat urbem, Mygdoniae Pan juſſa ferens ſaeviſſima matris.* Ad noſtrum locum *Viſcontius* conferri juſſit *Homer.* Hymn. in Cerer. v. 438. — ἦλθ' Ἑκάτη λιπαροκρήδεμνος· Πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κόρην Δημήτερος ἁγνήν, Ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἔπλετ' ἄνασσα. Adde *Philoſtrat.* in Heroic. Prooem. p. 666. ubi de heroibus agens, poſt mortem, ait, θεοὺς, ὧν ὀπαδοί εἰσι, γινώσκουσι. *Themiſt* XXII. p. 281. B. ὡς καλαί τε καὶ πρέπουσαι ὀπαδοὶ τῆς θεοῦ. — V. 53. Splendida quaedam ex antiquitate exempla ſacerdotum referuntur: Iphigenia Dianae, Herſe Minervae. *Salmaſius* has potiſſimum deas hoc loco commemorari cenſebat, quod fanum in Triopio haberent; Dianam enim nihil diverſam eſſe a Nemeſi; quod mihi ſecus videtur. Color idem, ut in priore Inſcript. v. 80. 81. Iphigenia non ſolum in templo Dianae ſacra adminiſtrabat, verum etiam ibidem ſepulta, tanquam heroïna, ni fallor, colebatur. Certe ei mulierum, quae in puerperio perierant, velamenta ſolebant poni, teſte *Euripide* in Iphig. Taur. v. 1462 — 1467. — De Herſe quidem nihil ejusmodi conſtat; ſed

ſed hanc quoque pro heroïna cultam eſſe, ſuſpicari licet inde, quod ejus ſoror Aglauros fanum haberet. (Vide *Herodot.* VIII. 53. p. 642. ibique *Weſſel.* et *Valeſium* in Mauſſ. Notas in Harpocr. p. 83.) — γοργῶπις Ἀθήνη. *Sophocl.* ap. *Plutarch.* T. II. p. 99. A. γοργῶπις Ἀθήνη. et in Ajace quoque v. 450. ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεά. — ἀπητίμασεν. *Salm.* et *Maitt. Viſcontus* hoc verbum ab ἀτιμάω derivabat; fortaſſe recte; fieri tamen poteſt, ut auctor carminis in ἀπετίμησε (vide ad Inſcr. prior. v. 33.) augmentum Atticorum more duplicaverit. Vide *Fiſcher.* Anim. in Velleri Gramm. T. II. p. 299. — V. 55. ἡρωμησι ut marmoris lectionem in ſuo ap. invenit *Salmaſius.* ἡρωμνισι *Spon.* Formam ἡρῶναι cum ſimilibus attigit *Valck.* in Adoniaz. p. 321. C. παλαιῇσιν. Marm. quod ſervandum erat. — ¶. 304.] V. 56. Καίσαρος μήτηρ *Salmaſ.* interpretatur de Fauſtina, Commodi matre, quem Caeſarem poëta vocaverit, ſervans diſcrimen, quod tunc temporis inter Caeſares et Auguſtos erat. Sed recte *Viſcontus* monuit, fieri non poſſe, ut Fauſtina inter deos relata, et ab ipſo poëta Cereris nomine ornata v. 6. nunc inter heroïnas in Elyſio campo verſari dicatur. Intelligendam eſſe matrem M. Aurelii, Domitiam Cavillam ſive Lucillam, quae defuncta eſt, antequam ejus filius ſolium adſcendiſſet. Quare cum inter deas referri non poſſet, a *Marcello* noſtro in beatorum ſedibus collocatur. Veriſſimam hanc obſervationem jam dudum antea explicuerat *Triſtanus* in Comm. Hiſtor. T. I. p. 583. qui etiam in aliis *Salmaſii* errores feliciter emendavit. Perquam honorificum eſt, quod Domitiam regnum inter heroïnas exercere dicit; in quo, *Viſconto* monente, imitatus eſt *Homerum* Od. λ. 483. ubi Ulyſſes ad Achillem: Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν, Ἐνθάδ' ἐών. — Epitheton Domitiae tributum, ὄμπνια μήτηρ, *Viſcontus* idem eſſe contendit, quod πότνια. Huic interpretationi

ſavet *Heſych.*: Ὀμπνείου (l. ὀμπνίου) νέφους. μεγάλου. πολλοῦ. ηὐξημένου. — V. 57. ἐς χορόν. Regillam coetui heroïnarum immixtam non ſpernet, quarum choreas regit una cum Alcmena et Cadmi filia. χοροστασίῃσιν ἀνάσσειν. *moderari choreas*, ut haec verba interpretatur *Cuperus* in Obſſ. L. I. 1. p. 4. ἀνάσσειν, quod plerumque cum ſecundo, nonnunquam et cum tertio caſu reperitur, translata ſignificatione uſurpatum illuſtravit *Abreſch.* ad Aeſchyl. T. I. p. 198. χοροὺς κοιρανέειν ſimili ratione dixit *Pindar.* Ol. XIV. 12. — V. 59. αυτηιτ marm. αὐτή τ' legendum cum *Spon.* αὐτῆς *Salm.* — Ἀλκμήνη. Alcmena poſt mortem in beatorum ſedibus Rhadamantho nupſiſſe fingitur. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* L. II. p. 335. et quae ipſi notavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 187. ad Epigramma Cyzicenum XIII. quod *Viſcontus* quoque huic loco admovit, ſimul monens, in Sepulcro Naſonum fab. X. Alcmenam conſpici velatam ab Hercule et Minerva coram Rhadamantho collocatam. — Καδμειώνη. Ex Cadmi filiabus nulla eſt, cui haec conveniant, niſi Semele. Hanc vulgaris fabula a Baccho ad deos traductam eſſe narrat. Vide *Valckenar.* in Diatr. c. XV. p. 154. et quae disputavimus ad Epigr. Cyzicenum I. in Exercitt. T. II. p. 145. ſqq. Ex locis ibi laudatis apparet, Semelen non ſtatim poſt mortem in deorum ſedes ſublatam eſſe, ſed primum apud inferos habitaſſe. Unde varias de hac muliere fabulas ap. priſcos poëtas obtinuiſſe facile ſuſpicabitur, qui veterum fabularum rationem et origines tenet. Noſter ſecutus eſt eos, qui Semelen in beatorum regionibus habitare narraverant. Praeclare *Viſcontus* monuit, Domitiam, M. Aurelii matrem, apte conjungi cum Alcmena et Semele, deorum matribus. Facit huc Pindarus, qui Alcmenam et Semelen conjunctim commemoravit in Pyth. XI. initio: Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις, Ἰνὼ δὲ — — Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ Ματέρι.

SABINI GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 168. Plan. p. 420. St. 555. W. Expressum hoc carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XXX. Prius distichon laudat *Suidas* in θύρσος T. II. p. 215. et vers. 2. iterum in φοίβη. ἡ ἄμπελος. τρ. ύ. ε. δ. ἔ. φοίβης. T. III. p. 639. Prava est interpretatio *Suidae*. φόβη est h. l., ut passim, *coma arborum*, *frondes*. *Euripid.* Bacch. v. 721. θάμνων ἐλλοχίζομεν φόβαις. v. 683. πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην. v. 1136. ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φόβῃ. Sunt igitur φόβαι εὐπέταλοι *frondes foliis bene instructae, umbrosae*. Finge tibi aram Pani, Nymphis et Baccho sacram, sive simulacra horum numinum sub arboris umbra collocata. Ceterum θύρσα est lectio edd. et codd. *Rittershus.* tamen, qui hoc distichon excitat ad *Oppian.* I. Cyn. 26., θύσθλα habet, sive consulto, sive memoriae lapsu sic scripserit. — Pro τρισσὸν veteres edd. Fl. pr. Aldinae omnes et Nicol. Sab. τρισσῶν. — In fine vers. Vat. Cod. φοίβῳ (αις). — V. 4. πήδακα. Vat. Cod. Laudat h. v. *Suidas* in γάνος T. I. p. 467. et T. II. p. 639. Νυμφαιπίδακα· ἐν Ἐπιγρ. Πανὰγέλην, Νυμφαιπίδακα, Βάκχε γάνος.

MAGNI MEDICI

EPIGRAMMA.

Anth. Plan. p. 345. St. 485. W. Repetivit hoc carmen post *Osterhausen* in Histor. sect. medicor. pneumatic. Sect. I. §. 4. *Ackermann.* in Fabr. Bibl. gr. T. V. p. 388. — V. 1. Γάλληνε. Ald. 1. 2. — V. 2. δέχνυτο. Veteres. *Stephanus* vitiosam Ascens. lectionem δέκνυτο re-

petivit. — V. 3. Talia de Aesculapio praedicabant mythographi. Nam cum ille vel mortuos ab inferis revocare posse videretur, τὸν Ἅιδην μυθολογοῦσιν ἐγκαλοῦντα τῷ Ἀσκληπιῷ, κατηγορίαν αὐτοῦ ποιήσασθαι πρὸς τὸν Δία, ὡς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ ταπεινουμένης· ἐλάττους γὰρ αἰεὶ γίνεσθαι τοὺς τετελευτηκότας, θεραπευομένους ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. *Diodor. Sic.* IV. 71. p. 315. Opposita ratione, pestilentia grassante, hâc κενοῦται ἡ γῆ, μέλας δ' Ἅιδης πλουτίζεται, ut est ap. *Sophocl.* Oedip. T. v. 30. — Noster expressisse videtur *Crinagor.* Ep. XVI. 7. 8.

ANTIOCHI EPIGRAMMATA.

¶. 305.] *I.* Vat. Cod. p. 567. Plan. p. 129. St. 186. W. εἰς ἀπαίδευτον ἐπιδειξάμενον. In ineptum quendam rhetorem, qui ostentationis causa declamaverat. Hoc enim est ἐπιδείξασθαι. Vide *Ernesti* Lex. Rhet. p. 121. sq. Besas ille qui fuerit, aliunde non constat. — καὶ μετὰ τὴν πάροδον. post declamationem illam, qua omnibus stultitiam suam manifestam reddiderat. πάροδος proprie chori est in orchestram prodeuntis. *Pollux* IV. 108. De oratore usurpavit *Demosthen.* Epist. III. T. II. p. 1481. 13. ed. R. καὶ μὴν οὐδὲ τὸν Πυθέαν παραλείψω, τὸν μέχρι τῆς παρόδου δημοτικὸν, μετὰ ταῦτα δὲ ἕτοιμον εἰς τὰ καθ' ὑμῶν πάντα. Vide *Reisk.* in Ind. v. πάροδος. *Themistius* Or. III. p. 46. D. τὴν πρόοδον dixit; nisi fortasse ibi πάροδον olim scriptum fuit.

II. Vat. Cod. p. 566. Planud. p. 168. St. 244. W. In hominem foedi vultus et turpissimi animi. Contra fieri, *Antiochus* ait, in hoc homine ac in aliis; facilius enim ejus animum, in ipso vultu conspicuum, a pictore exprimi posse; vultum autem, quem ne intueri quidem velis, nemo facile pinxerit. — V. 1. *Themist.* Or. I.

p. 2. C. ἔστι μὲν γὰρ καὶ ἁπλῶς σώματος ψυχὴ δυσφανέστερόν τι χρῆμα. — V. 3. ἄκουσα. Vat. Cod. — ἔξω ἄγουσα. in aperto ponens, conſpicuum faciens. ἐν τοῖς φαινομένοις. id, quod ſenſibus non ſubjectum eſt, videndum dedit. — V. 5. μορφῆς θόρυβον. *turbatum vultum* dixit *Lucan.* III. 356. Foedum et distortum vultum ſignificat. — V. 6. γράψαι. Vat. Cod.

EPIGONI THESSALONICENSIS

EPIGRAMMATA.

¶. 306.] *I.* Vat. Cod. p. 399. Ἐπιγόνου Θεσσαλ. In Plan. p. 21. St. 33. W. Ἐπιγούνου Θετταλοῦ inſcribitur. Editio princeps tamen, Ald. pr. et Junt. recte Ἐπιγόνου. — Scriptum in vitem ſeneſcentem. — V. 1. Ego, quae olim inter umbroſas viridabam vites. οἰνάνθη, proprie flos vitis, h. l. ut paſſim, ipſa vitis. Vide ad *Meleagr.* I. 9. p. 4. Si aliud eſſet epitheton, putarem, ἐν οἰνάνθαις νεάζειν dictum eſſe, ut ἐν ὅπλοις εἶναι. Floribus, dum juvenis eram, ornata. Vide *Interpp. Herodoti* L. I. p. 7. 98. — Turpi vitio Wechel. εἰνάνταις. — Haud ſcio, an hinc colorem duxerit *Agath.* Ep. XIII. ἡ πάρος ἀγλαΐησι μετάρσιος — γήρᾳ ἐριχνώθη. — V. 2. τετανῶν Vat. Cod. et Plan. Hoc emendavit *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 175. βότρυες πέπανοι ſunt *uvae molles et maturae.* Idem eſt πέπανος et πέπειρος. βότρυν ἀπ' οἰνάνθης ἥμερον eodem ſenſu dixit *Alcaeus Meſſ.* Ep. XVIII. — κομησαμένη. Vat. Cod. — V. 3. ἴδ' ὡς χρόνος οἷα δ. Vulgo. Veriorem lectionem vidit *Salmaſ.* in not. ined. et ſic Vat. membr. ἴδ' ὁ χρ. οἷα δ. Carmen in Senectutem Anth. Lat. III. 274. p. 690. *Nil adeo firmum eſt, quod non tua robora frangant.* — V. 4. Notandum, vocem σταφυλὴ pro *vite* poni. Sic ſaltem carminis oeconomia poſtulare videtur.

II. Vat. Cod. p. 399. Σεκούνδου Ταραντιν. Εἰς Λαΐδα τὴν ἑταῖραν διὰ τὸ γηράσκειν. Perperam *Brunckius* affirmat, hoc carmen in membrana *Epigono* tribui, in ora autem *Secundi* nomen adſcriptum eſſe. Soli *Secundo* adſcribitur; ſed ſequitur Epigr. *Epigoni.* Hinc error. Plan. p. 104. St. 154. W. Ἐπιγόνου. — Laïs, quae olim omnibus amorem inſpiraverat, vetula facta ipſo adſpectu ſuo homines monet, ne formae nimis fidant. — Unam ex diverſis meretricibus, quae Laïdis nomine conſpicuae fuerunt, miſeram ſenectutem egiſſe, teſtatur *Epicrates* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. C. D. Conf. *Platon.* Ep. VII. et *Julian. Aegypt.* Ep. III. IV. — Νέμεσις φανερή. inſigne et memorabile exemplum vindictae, quam Nemeſis a ſuperbientibus ſumere ſolet. Docte et graviter ipſa Laïs altera quaedam Nemeſis vocatur. ἐτέων Νέμεσις, ut ap. *Automedont.* Ep. II. κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις. et ap. *Agathiam* Ep. XIII. τὴν πολιὴν καλέω Νέμεσιν πόθου. — V. 3. „Corrupte in editis libris οὐ μὰ Κύπριν, οὐδ᾽ ἡ Κύπρις ἐστὶν ἐμοὶ „ὅσον ὅρκος γνώριμος. Planudeae Codd. οὐδὲ Κ. ἔτι ἐμοὶ ὅ. ὅ. „Veram lectionem dat Vat. Cod. ubi tamen pro ἐμοὶ per„peram ſcriptum ἐμοῦ.“ *Br.* Turpiſſimam horum verborum labem ſuſtulit Scholion ad Wechel. ἐν ἄλλῳ οὕτως· οὐ μὰ Κύπριν· τί δὲ Κύπρις ἐμοὶ πλέον ἢ ὅσον ὅρκος. — V. 4. γνώριμον. Vat. Cod. omnes Aldinae, et Nicol. Sab. In his poſt γνώριμον diſtinguitur, quam perverſam diſtinctionem nec *Stephanus* ſuſtulit. Servari poſſe videtur membranarum lectio:

γνώριμον οὐδ᾽ αὐτῇ Λαΐδι Λαὶς ἔτι.

admiſſa enallage generis, Graecis non magis quam Latinis uſurpata. — Ad ſenſum facit *Lucill.* Ep. XII. ἢν δ᾽ ἐθέλῃς τὸ πρόσωπον ἰδεῖν ἐς ἔσοπτρον ἑαυτοῦ, Οὐκ εἰμὶ Στρατοφῶν, αὐτὸς ἐρεῖς ὀμόσας. Sic haec ſcribenda ſunt.

HELIODORI EPIGRAMMA.

Hoc carmen, quod in uno Vat. Cod. p. 105. supereſt, *Heliodoro* temere inſcriptum eſt a clariſſ. editore. Nam in membranis eſt lemma: Διοδώρου ἐπ' ἔρωτι παραίνεσις. Inter *Diodori Junioris* igitur Epigrammata ponendum erat. Carminis argumentum obſcurum eſt. Puerum quendam hortatur poëta, ne alius cujusdam pueri amorem ſectetur. Primum diſtichon *Brunckius* dedit ex emendatione *Salmaſii* ſive *Guyeti.* Sic enim, ut *Br.* exhibuit, ſcriptum eſt in apogr. Guyet. et Ruhnk. In membranis autem ſic: — μηδ' εἴ τοι πολὺ φέρτερος εἴδεται ὅσσων ἀμφοτέρων κλεινοῦ. — In ſequ. verſ. ἀμφιδοναίης pro ἀμφιδοκεύοις, quod etiam ex marg. apogr. Guyet. arreptum. Haec depravata eſſe ſponte apparet; ſed qui ſenſus Brunckianae lectioni tribuendus ſit, equidem me ignorare fateor. Si ſic ſcriptum eſſet:

μὴ σύ γε, μηδ' εἴ τοι πολὺ φέρτατος εἴδεται, ὄσσοιν
ἀμφοτέροιν κλεινὸν, κοῦρε, Μεγιστοκλέα,
κἢν στίλβῃ Χαρίτεσσι λελουμένος, ἀμφιδοκεύοις
τὸν καλόν — — —

haec et intelligi poſſent, et propius abeſſet lectio a membranarum ſcriptura: *Ne, quaeſo, puer, Megiſtoclem oculis obſerves tuis, licet tibi pulcherrimus appareat, et ab ipſis Gratiis lotus et exornatus ſit.* Junge ὄσσοιν ἀμφοτέροιν ἀμφιδοκεύοις. *utroque oculo intuearis. Callimach.* Ep. III. καὶ σὺ παρελθὼν Τὸν καλὸν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις. *Strato* Epigr. XXXVIII. αὐτωπὸς βλέψαι βαιὸν χρόνον οὐ δύναμαί σοι, Οὕτως ἀστράπτεις ὄμμασιν ἀμφοτέροις. — ἀμφιδοκεύειν eſt *curioſe intueri,* περισσότερον βλέπειν. — *Irenaeus* Ep. II. τίπτε πέδον, Χρύσιλλα, κάτω νεύουσα δοκεύεις — Quae venuſtate et pulcritudine conſpiciuntur, ea Gratiarum manibus tractata dicuntur. Vide *Meleagri*

p. XXIII. *Rhiani* Ep. V. In fragmento *Callimachi* ap. *chol. Pindari* Nem. IV. 10. (fragm. CXXI.) ad Gratias: Εἴδ' ἄγε νῦν ἐλέγοισιν ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος –, *Valckenarius* in Elegiaca Callim. p. 276. sqq. priorem versum sic, ut scripsimus, egregie restituit; in altero corrigendum suspicor:

χεῖρας, ἵν' ἀκμαῖοι πουλὺ μένωσιν ἔτος.

ἀκμαῖον μένειν idem quod ἀκμάζειν. Hoc autem poëtae sibi exoptare solent, ut carmina sua diu *floreant*, ἀκμάζωσι, et lectoribus placentia *vivant*. *Horat.* I. Epist. XIX. 2. — Caeterum ad nostrum locum proxime accedit Theocriteum Eid. I. 149. ubi caprarius poculum, quod amico donat, commendans, Ὠρᾶν, ait, πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. — V. 4. Puer enim, quem amare coepisti, neque facilis est, neque pudicus. ἄκακος, *minime malus, ingenuae simplicitatis puer*, ut h. v. interpretatur *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 16. — V. 5. μέλων πολλοῖσι. In marg. Guyet. et Ruhnk. apogr. haec nota legitur: ὧ πολλῶν μέλει. ὁ πολυπράγμων. ὁ δραστήριος. Haec nihil ad nostrum locum faciunt. Puer πολλοῖσι μέλων est παῖς περίφοιτος (*Callim.* Ep. I. 4.), *quem multi pueri, multae cupiere puellae*, ut de Narcisso *Ovidius* Metam. III. 353. Verbum μέλω, *curae sum*, ex Anthologia illustravit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 252. — V. 6. Quare cave, ne nascentem flammam magis magisque suscites. De ῥιπίζειν vide ad *Straton.* Ep. XXII.

HETRUSCI MESSENII

EPIGRAMMA.

¶. 307.] Vat. Cod. p. 262. Planud. p. 248. St. 359. W. In piscatorem, cum cymba sua concrematum. In eodem argumento versatur *Addaei* Ep. V. *Julian. Aegypt.* XLVI. *Antiphil.* Ep. XLII. — V. 1. Notanda

locutio *εἴσω βιότου ἄγειν*, ad victum prodesse. *Antiphil.* l. c. *Ναῦν Ἱεροκλείδης ἔσχε σύγγηρον, ὁμόπλουν, Τὴν αὐτὴν ζωῆς καὶ θανάτου σύνοδον.* — V. 2. *κοινὰ λαχοῦσα τέλη.* cum domino suo eundem finem habuit. Eodem sensu *Julian. Aegypt.* l. c. *τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάχε σύνδρομον, εὖτε τελευτὴν Εὕρετο, συλλήξας ὁλκάδι καιομένῃ.* — V. 3. *τεθνειῶτα.* Plan. et Vat. Cod. a pr. man.

DIOPHANTI ALEXANDRINI
PROBLEMA.

„Diophanti sub nomine quod sequitur problema, in „illius Arithmeticis legitur, edit. Meziriaci p. 345. qui „Metrodori et aliorum ejusdem generis carmina edidit, „quorum ei copiam fecerat Salmasius. Omnia latinis „numeris expressit et solutiones ex artis praescripto ad„didit, quae apud eum legendae: praeter grammatica„lem verborum sensum in his me nihil intelligere fa„teor; nam geometricarum scientiarum plane sum ru„dis.“ *Brunck.* Legitur in Diophanti Arithmeticis, Tolosae 1670. fol. p. 259. ex emendatione *Salmasii.* Nam v. 2. cod. habebat *τοῖς ὀβολοῖς ποιεῖν χρηστὸν ἐπιτεταγμένος.* et v. 7. *τοὺς ὀκταδράχμους ποίησον.* Recte *Meziriac* monuit, hoc Epigramma incertum esse utrum *Diophantus* ipse fecerit, an ab alio mutuo sumserit. Sic autem hoc problema interpretatur ille: Emisse quendam duos vini cados, unius choam quinque drachmis, alterius octo dr., et pro omnibus persolvisse numerum quadratum, cui addendo LX. fiat quadratus, latus habens multitudinem choarum. Jam distinguendas esse choas octo drachmarum a quinque drachmarum chois.

ADMETI EPITAPHIUM.

¶. 308.] *Lucianus* in Demonacte §. 44. T. II. p. 389. Ἀδμήτῳ τινὶ ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν·

Γαῖα, λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.

γελάσας εἶπεν· οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι. Corpus quasi *involucrum animae* et *thecam* appellabat *Admetus*, ut alii, modo eadem, modo simili metaphora usi. *Eustath.* ad *Homeri* Od. λ. p. 1389. ed. Rom. μεταπλάττουσι δὲ αὐτὴν τῇ ἀλληγορίᾳ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς σῶμα, ὡς συγκαλύπτουσαν ἐντὸς δίκην ἐλύτρου τὸν ψυχικὸν μάργαρον. *Marc. Antonin.* de Reb. Suis IX. 3. p. 266. nos exspectare jubet tranquillo animo τὴν ὥραν, ἐν ᾗ τὸ ψυχάριον τοῦ ἐλύτρου τούτου ἐκπεσεῖται. ubi *Gatakerus* multa similia congessit. Ad sensum confer *Moschionem* sive *Menandrum* ap. *Stob.* Tit. CXXII. p. 611. 45. ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο, Ἐνταῦθ' ἀπελθεῖν· πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν. Epigr. Incert. DXLIV. Alia ex latinis poëtis collegit *Burmann.* ad haec Anthol. Lat. L. IV. 146. p. 100. *Vita subit coelum, corpus tellure tenetur: Omnia sic repetunt jura locosque suos.*

LUCIANI EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 143. Primum tantum distichon ex schedis Dorvillianis edidit *Reizius* T. III. p. 692. reliquis chartam veritus inquinare. „Salse mihi perstringere „voluisse videtur Lucianus tot poëtarum lusus in tres „fratres, qui, continua serie, si quis eos in Planudea

„legere aggrederetur, nauſeam facile moverent." *Br.* — V. 1. παίγνια h. l. ſunt ἀναθήματα, ſive ἀθύρματα. Vide *Lennep.* in Anim. ad Coluth. L. I. 4. p. 19. ſq. — V. 2. ἐργασίης. De meretricibus proprie, ut paſſim monuimus. Vide *Intrpp. Herodoti* L. I. p. 48. 2. et *Abreſch.* ad *Ariſtaen.* p. 123. — V. 4. ὡς θέμις. a legitimo et honeſto concubitu. — Λαὶς unde ſumſerit *Brunckius*, ignoro. In membrana eſt Ἀτθίς. quod nomen occurrit in Ep. *Leonidae Tar.* II. Hiatum vitare voluiſſe videtur, quicunque Λαὶς repoſuerit. — ἀπ᾽ οὐρανίων. Sic turpiſſimae mulieris flagitia ſatis ingenioſe ſignificat, ſecutus *Marc. Argent.* XVI. ἡ γὰρ ὁ ταύτης οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει καὶ κύνα καὶ διδύμους. Similiter *Nicarch.* Ep. V. Ζηνὶ δ᾽ ἴσος Κλεόβουλος, ὃς οὐρανὸν εἰσαναβαίνειν, Τὸ ψολόεν κατέχων ἐν χερὶ πῦρ, ἔλαχε. — V. 6. μηδ᾽ ἑτέρης Vat. Cod.

II. In Vat. Cod. prioribus paginis. Planud. p. 323. St. 463. W. Nihil eſt in hoc diſticho, quod nos de Venere Cnidia cogitare cogat; nec in membranis lemma tale quid indicat. — Prior verſus videtur ductus ex Ep. ap. *Herodotum*, inter ἀδέσπ. CXLVIII. νικήσας ἀνέθηκα τεὶν περικαλλὲς ἄγαλμα.

III. In Vat. Cod. ibidem. Plan. p. 323. St. 463. W. Color ductus ex Epigr. *Platon.* IX. p. 170.

¶. 309.] *IV.* Vat. Cod. p. 564. *Luciano* hoc carmen vindicavit, quod in Plan. p. 146. St. 212. W. *Lucillio* inſcribitur. — συλῆσαι. Hoc verbum uſurpaſſe videtur *Lucianus*, ut in metaphora perſtet. κλέπτειν autem τὰς μορφὰς pictor dicitur, qui vultum in tabulam transfert, et quod alius eſt, ſibi quodammodo arrogat. — φωνήν. in qua magna eſt pars pulcritudinis, quippe quae vel deformibus illecebras addat. Vide quae collegit *Junius* de Pict. Veter. p. 274. ſq. — V. 2. Vulgo πειθομένην, quod ex membranis emendatum eſt.

V. Hoc Epigramma, quod neque ap. Planudem, neque in Vat. Cod. reperitur, reliquis *Luciani* carminibus

praefigitur ap. *Reizium* p. 674. — V. 1. Vulgatum ἔγραψε *Dorvillius* in ἔγραψα mutavit, comparato Epigr. *Artemidori*: Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδ' ἔγραψα. — παλαιά. In laudem dicitur de antiqua eruditione. — V. 3. Nulla eſt res, de qua omnes eadem ſentiant. διάκριτον ſcribendum cenſebant *Menag.* et *Guyetus*; quod non neceſſarium eſſe putabat *Reizius*, adverbia interdum pro adjectivis poni docens. — V. 4. Quod tu miraris, id aliis riſum movet. *Juvenal.* Sat. X. 28. *Jamne igitur laudas, quod de ſapientibus alter ridebat — flebat contrarius auctor.*

VI. Vat. Cod. p. 565. Λουκιανοῦ. In Planud. p. 135. St. 196. W. Λουκιλλίου inſcribitur. Ad vetulam faciem ſibi fuco facientem. — V. 1. τὴν κεφαλήν. canos. *Lucill.* Ep. XXXII. τὰς πολιὰς βάψασα Θεμιστονόη τρικόρωνος Γίνεται ἐξαπίνης οὐ νέα, ἀλλὰ Ῥέα. ubi nota verborum luſum, ei, quo noſtrum carmen terminatur, haud abſimilem. — „τὸ δὲ γῆρας οὔποτε. Sic codd. omnes et edd. veteres. „Stephanus primus mutavit e ſua, non, ut ait, e vete„rum codd. auctoritate. Ultima in γῆρας producitur, ob „ſibili aſperitatem, quae pronuntiando augetur. Tria „aut quatuor ſimilia extra caeſuram habuimus exempla, „quae diligens lector obſervare debuit." *Br.* — V. 2. ῥυτίδας ἐκτανύσεις. Vat. Cod. et edd. omnes. Nusquam ῥυτὶς priorem producit. In Schol. Wechel. melior lectio indicatur. — ἐκτανύειν ῥυτίδας. laevigare vultum et explanare, rugis cera et fuco oblitis. *Macedon.* Ep. XVI. τῷ ψιμύθῳ μὲν ἀεὶ λιποσαρκέα τεῖνε. παρειήν. et qui utrique praeivit, *Antiphilus* in Epigrammate, quod nusquam antehac editum ex membranis adſcribam:

Κἢν τείνῃς ῥακόεντα πολυτμήτοιο παρειῆς
χρῶτα, καὶ ἀβλεφάρους ὦπας ἐπ' ἀνθρακιῇ
καὶ λευκὴν βάψῃς μέλανι τρίχα, καὶ πυρίφλεκτα
βοστρύχια κροτάφοις οὖλα περικρεμάσῃς,
οὐδὲν ταῦτα γελοῖα καὶ ἣν ἔτι πλείονα ῥέξῃς
* * * * *

Pusilla quaedam vitia in hoc Epigrammate statim emendavi; sed in γελοῖα macula superesse videtur. — V. 3. ψημιθίῳ. Vat. Cod. quem serioris Graeciae scribendi pronuntiandique modum esse notavit *T. Hemsterh.* ad Plutum v. 1065. p. 395. — κατάπλαττε. Sic ap. *Aristoph.* Eccles. v. 878. vetula, ἐγὼ δὲ, ait, καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ Ἕστηκα. ubi *Kusterus* nostrum excitavit. *Eubulus* ap. *Athen.* XIII. p. 557. F. ubi honestas mulieres cum illis comparat, quae fuco sibi faciem oblinunt. Hunc locum fortasse sic distinxeris et emendaveris:

μὰ Δί' οὐχὶ περιπεπλασμέναι ψιμμυθίοις
οὐδ', ὥσπερ ὑμεῖς, συκαμίνῳ τὰς γνάθους
κεχριμέναι . . . .
κἂν ἐξίητε τοῦ θέρους, ὑδρορρόαι
ῥέουσι μέλανος, ἐκ δὲ τῶν γνάθων ἱδρὼς
ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ.

Quae hîc omisi, mihi quidem a glossatore videbantur interposita, qui plurima poëtarum apud *Athenaeum* loca glossis suis oneravit et corrupit. — V. 4. ὥστε προσωπεῖον, κοὐχὶ (ἢ οὐχὶ Vat. Cod.) πρόσωπον ἔχειν. Vix dubito, quin hunc versum in mente habuerit *Pollux* V. 102. locutiones recensens, quibus quis faciem infucare dicitur: αὔθωρον ἀνθοῦν καὶ θᾶττον ἀπανθοῦν, καὶ κατὰ Λουκιανὸν, οὐ πρόσωπον, ἀλλὰ προσωπεῖον φέρειν. Sic enim h. l. corrigendum suspicabar, ubi vulgo κατὰ Λοκρὸν legitur. *Pollux* Luciani aequalis fuit; nec huic conjecturae multum obstare puto, quod inimicitiae inter eos fuisse existimantur. Nostrum expressit *Gregorius Nazianz.* in Carm. p. 147. C. μηδὲ θεοῦ μορφὰς ἐπαλείφετε χρώμασιν αἰσχροῖς, Ὥστε προσωπεῖα, κοὐχὶ πρόσωπα φέρειν. quod monuit *J. Pierson.* ad Moer. Attic. p. 323. Quaedam hujus generis dedit *Gatacker* in Miscell. Advers. p. 224. E. F. Sed huc inprimis facit *Martialis* L. III. 43.:

Mentiris juvenem tinctis, Laetine, capillis:
Tam subito corvus, qui modo cygnus eras?

Non omnes fallis: ſcit te Proſerpina canum:
Perſonam capiti detrahet illa tuo.

VII. Vat. Cod. p. 564. diſticho auctius habet hoc Epigramma, quod in Plan. p. 156. St. 227. W. *Agathiae* tribuitur. Scriptum eſt in Eraſiſtratum quendam, qui lautos, quibus epularetur, cibos jactaſſe videtur. Optat poëta, ne ſibi ejusmodi contingat lautitia, ipſa fame pejor. Jam ambiguum relinquitur, utrum Eraſiſtratum falſo de dapibus gloriatum eſſe cenſeamus, dum revera vilibus utebatur cibis, an poëta veras illas quidem, ſed ſtomacho graves lautitias ſpernat, iisque frugalem victum praeſerat. Priorem interpretationem ſecutus eſt *Brodaeus*; alteram haud ſcio an *Grotius* ſecutus ſit. — V. 1. σπατάλην. Cibos delicatos etiam *Agathias* Ep. LIII. σπατάλημα καὶ πολύολβον ἐδωδὴν appellat, et *Damocharis* Ep. I. — V. 3. ἔσθων. Vide ad *Callimach.* Ep. XXVI. 1. ἐκτραπέλως. Hominis voracitatem indicare videtur: *harpyis gulam dignam rapacibus. Horat.* II. Sat. II. 40. Rarius vocabulum ἐκτράπελος magna et mirabilia ſignificabat. Sic *Epicharm.* ap. *Athen.* VII. p. 327. F. μεγαλοχάσμονας χάννας, ἐκτραπελογάστορας ὄνους. — στομάχων κακά. De delicatis cibis, qui corpus praegravant, dictum eſſe poſſit. Offellus ap. *Horatium* II. Serm. II. 74. *at ſimul aſſis Miſcueris elixa, ſimul conchylia turdis, Dulcia ſe in bilem vertent, ſtomachoque tumultum Lenta feret pituita. Vides, ut pallidus omnis Coena deſurgat dubia?* — V. 4. ἀντιδίκων τέκνα. ex proverbio. Sic *Lucian.* in Gallo §. 30. T. VI. p. 338. ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Omnibus praeivit *Aeſchylus* Prometh. 980. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἐχθροὺς ἴδοιμι. — V. 5. 6. Hoc diſtichon Planudes omiſit. In Vat. Cod. non ἐκείνης, quod *Brunckii* inventum eſſe videtur, ſed ἐκείνων legitur. *Salmaſius* in notis inedit. adſcripſit: ἢ παρ' ἐκείνῳ *ſive* ἐκείνοις. Neutrum probandum; alterum ne intelligi quidem poteſt. Sed *Salmaſium*

ſcripſiſſe puto ἐκείνης. Multa enim in apogr. Lennepiano perperam deſcripta ſunt. Equidem non video, quid in lectione Codicis tantopere vituperandum ſit. Legamus:

πεινάσαιμι γὰρ αὖθις ἔτι πλέον ἢ πρὶν ἐπείνων,
εἰ χορτασθείην τῆς παρὰ σοὶ σπατάλης.

Eſuriam potius iterum, et magis etiam quam antea eſurivi, ſi mihi illa tua lautitia fruendum ſit. — V. 6. χορτασθείην. Vide ad *Cratetis* Fr. VI. T. I. P. I. p. 382. Quum hoc vocabulum de viliori plerumque victu uſurpetur, *Lucianus* eo uſus eſſe videri poſſit, ut, qualis illa Eraſiſtrati σπατάλη fuerit, leviter indicaret. Hoc ſi voluit poëta, *Brodaei* interpretatio probari debet. χορτάζεσθαι tamen etiam ſimpliciter eſt *ſatiari*, ut praeclare docuit *Athen.* III. 99. ſq.

VIII. Cod. Vat. p. 564. »In Planudea p. 21. St. »33. W. diſtichon hoc ſubjunctum eſt diſticho Philonis, »quod legitur infra p. 401. Duo diverſa ſunt epigram»mata, quae in Vat. Cod. et duobus etiam Planudeae »diviſa ſunt, et poſterius in duobus his regiis libris Lu»ciano adſcriptum.« *Br.* Separandum id eſſe a *Philonis* diſticho, ſponte viderat *Scaliger* in not. mſc. Disjunctum ab altero, *Luciano* tribuitur etiam in Cod. Medic. ap. *Bandin.* T. II. p. 99. Scriptum eſt in ſenem, canis quidem venerabilem, ſed mente ſtolidum. *Lucian.* T. III. p. 188. 95. ed. R. Ἐκεῖνό σοι μόνον σοφὸν, αἱ πολιαὶ, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι.

¶. 310.] *IX.* Cod. Vat. p. 565. *Luciano* vindicavit carmen, quod *Palladae* eſt in Anth. Plan. p. 189. St. 275. W. In alio Cod. *Dorvillio* teſte (Opp. Luciani T. III. p. 691.) ἄδηλον. In Cynicum, qui in convivio a vilioribus cibis abstinens, delicatioribus veſcebatur. — V. 1. τοῦ πωγωνοφόρου. Vulgo et in Vat. Cod. Noſtrum debetur *Salmaſio*, qui hoc Epigr. illuſtravit in Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 840. et πωγωνοτρόφου dedit, utrum con-

fulto, an memoriae lapfu, non dixerim. Verior tamen videtur haec lectio, quam vulgata. *Lucill.* Ep. VI. οὗτος ὁ τῆς ἀρετῆς ἀδάμας βαρὺς — καὶ πώγωνα τρέφων. *Ammian.* Ep. XXI. Οἴει τὸν πώγωνα φρενῶν ποιητικὸν εἶναι, Καὶ διὰ τοῦτο τρέφεις, φίλτατε, μυιοσόβην. Nofter Ep. XXIII. εἰ τὸ τρέφειν πώγωνα δοκεῖς σοφίαν περιποιεῖν. — βακτροπροσαίτης Cynicus vocatur, qui baculo armatus mendicatur. Non enim ostentationis tantum caufa Cynicos clavam geftaffe, docet Alcidamas ille ap. *Lucian.* T. IX. p. 61. qui in convivio nefcio quem provocat, ut fecum pugnaret, εἰ δὲ μή, κατοίσειν αὐτοῦ ἔφη τὴν βακτηρίαν. idemque armis fortiter ufus in adverfarios p. 82. Conf. *Diogen. Laërt.* VI. 66. p. 346. VI. 88. p. 357. — V. 2. εἴδωμεν. Vat. Cod. — ἐν δείπνῳ. In aedes irrumpere et non vocati conviviis adeffe folebant Cynismi fectatores. Quare *Ctefibius* ap. *Athen.* L. IV. p. 162. F. interrogatus, quid ei profuiffet Philofophia, refpondit, ut fymbola non data coenaret, ἀσυμβόλως δειπνεῖν. — V. 3. θέρμων. Lupini vulgaris Cynicorum cibus. Philofophia ap. *Lucian.* in Fugitiv. §. 20. T. VIII. p. 321. de corruptis horum hominum moribus conquefta, loquentes eos inducit: χρυσίον μὲν ἢ ἀργύριον, Ἡρακλεῖς, οὐδὲ κεκτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς θέρμους πριαίμην. — καὶ μετ' ὀλίγον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὅλους. cum quibus confer *Juliani* querelas Orat. VI. p. 199. B. C. Peram Cynicorum θέρμων πολλῶν μεστὴν idem commemorat Mort. Dial. I. 1. T. II. p. 129. et multis in locis. — ἀπέσχετο. Vat. Cod. et Plan. quod temere in ἀπείχετο mutatum poft *Salmaf.* — V. 4. δουλεύειν γαστρί. *Julianus* Or. VI. p. 198. C. νηδύϊ ἡττᾶσθαι dixit *Euripides* ap. *Athen.* X. p. 413. D. *ventri obedire Salluft.* Prooem. B. Cat. 1. δουλεύειν τῇ κοιλίᾳ *Paulus* ad Roman. VI. 18. ubi vide *Wetften.* ἀπὸ γαστρὸς τὰς ἡδονὰς ποιεῖσθαι *Democrit.* ap. *Stob.* XVIII. 165. 45. — V. 5. βόλβον. vulgo. quod vitiofum effe, vel appofitum στρυφνὴν docere poterat. Nec,

Nec, ut *Salmasius* animadvertit, tanti erat bulbus, ut omissis lupinis et rapulis, ad illius occursum statim assurgeret Cynicus et repente gulam suam proderet. Amplexus est itaque lectionem Vat. Cod. βόλβαν, *vulvam*, quam Romanis in deliciis fuisse constat. Vid. *Horat.* I. Epist. XV. 41. Ab Latinis autem ejusmodi vocibus ne antiquiores quidem poëtae graeci abstinuerunt. Vide, quae de hac re collegit *Pierson.* ad *Moer.* p. 350. et *Rittersh.* ad *Oppian.* Κ. I. 4. p. 3. — „Mendam in „v. 6. reliquit *Salmasius*, quam minima in literis muta„tione, sed maximo ad sensum momento, elui, scribendo „στρειφνὴν pro στρυφνήν. Hesych.: στριφνός. σφιγκτός. „πυκνός. στερεός. gallice *rebondi*. Mirum est, in re tam „facili Luciani interpretibus aquam haesisse.“ *Br.* De στριφνὸς, quod Attici στιφρὸς efferebant, vide inprimis *Ruhnk.* ad Tim. p. 238. et *Pierson.* ad Moer. p. 342. In apogr. Spallett. obscurum, utrum στριφνὴν, an στρυφνὴν legatur. Nec tamen temere damnanda vulgata lectio. στρυφνὸν est id, quod adstringendi vim habet, et plerumque ad saporem refertur, ut docuit *Ruhnkenius* l. c. Jam constat, vulvam cum aceto et laseris succo fuisse appositam. Laudat *Athenaeus* in hanc rem inter alios *Sopatrum* L. III. p. 101. B. μήτρας ὑείας οὐκ ἀφεψηθεὶς τόμος Τὴν δηξίθυμον ἐντὸς ὀξάλμην ἔχων. ubi corrigendum videtur minima mutatione: εὖ καθεψηθεὶς τόμος. Idem poëta jus vulvae additum non δηξίθυμον modo, sed etiam δριμὺ vocat: Μήτρας ὑείας ἑφθὸν ὡς φάγῃς τόμον Δριμεῖαν ὠθῶν πηγανῖτιν εἰς χολήν. Adde *Archestratum* ibid.: γαστέρα καὶ μήτραν ἑφθὴν ὗὸς ἔν τε κυμίνῳ Ἔν τ' ὄξει δριμεῖ καὶ σιλφίῳ ἐμβεβαῶσαν. Τοῖς στρυφνοῖς autem delicatiores utuntur ad excitandum stomachum. *Musonius* ap. *Stob.* XVII. 160. 52. Οἱ ἐκείνων στόμαχοι ἐν τῷ ἐσθίειν συνεχὲς στομοῦσθαι θέλουσιν ἢ ὑπὸ ἀκράτου, ἢ ὑπὸ ὄξους, ἢ ὑπὸ βρώματός τινος στρυφνοῦ. Haec ad vulgatam lectionem tuendam forte attuleris. — V. 6. „Pro οὐ πινυτὸν recte scripsi τὸν πινυ-

„τόν, requirente ſenſu. In quatuor Planudeae codd. οὐ „omiſſum, metro claudicante: in cod. Jani Laſcaris ad „oram ab eadem manu ſcripta minio haec emendatio, „σώφρονα καὶ συνετὸν ἤδη. Quod nihili eſt, indicat tamen, „correctorem in στρυφνὴν vitium ſenſiſſe." *Br.* οὐ omittitur in Ed. pr. Flor. et Ald. Habetur in Ald. 2. 3. Aſcenſ. et Nic. Sab. et verum judicavit *Grotius*, qui vertit:

At poſtquam vulvam vidit niveamque bonamque,
clam vires animi noluit eſſe ſui.

In Brunckiana lectione, quae non multum acuminis habet, ſenſus non omnino expeditus. Si ὁ πινυτὸς νόος *prudentiam* ſignificat, ut alibi, non video, quomodo Cynicus prudentiam κλέψαι, i. e. occultaſſe, ejusque oblitus eſſe dici queat. Prudentis certe erat, lupinos vulvae poſthabere. Eſſet igitur ὁ πινυτὸς νόος ſapientia et ſobrietas, quam ille ante profeſſus erat, cum diceret, non ventri, ſed rationi obediendum eſſe. *Heſych.* πινυτός. σώφρων. συνετός. Vel ſic tamen malim:

ἡ στριφνὴ πινυτὸν εὐθὺς ἔκλεψε νόον.

Vulva tam tenera et delicata neſcio quomodo ejus abſtinentiam vicit ejusque animo eripuit. — Haec non ſolum expeditiora, ſed etiam, ni fallor, haud paulo elegantiora vulgatis. ἡ βόλβα mentem Cynico eripuiſſe dicitur, κλέψαι ſive ἐκκλέψαι; ſicuti fere, graviore tamen vocabulo, ea, quae animum magna cupiditate percellunt, ἐκπλήττειν τὸν νοῦν dicuntur. *Ariſtoph.* Plut. v. 672. ἀλλά με Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε. *Horatius* II. Serm. II. 4. *inter lances menſasque nitentes — ſtupet inſanis acies fulgoribus.* — V. 7. ἔτρωγεν. Cynicorum voracitas paſſim notatur. δειπνομανεῖς vocantur in *Timonis* Sillis ap. *Athen.* IV. p. 162. F. et λοπαδαρπαγίται in Epigr. ἀδεσπ. CX. — V. 8. βόλβον. Vulgo.

X. Cod. Vat. p. 567. Planud. p. 128. St. 185. W. In guloſum et tardum. Notanda locutio ἀμβλὺς πρὸς ὀρό-

μον, *hebes ad curfum*. Eodem ufu ἐμβλύνεσθαι pro *cohibere*, *retardare* ponitur. — V. 2. τοῖς ποσὶ σοῦ τρῶγε. Vulgo et in Vat. Cod. Offendit *Jof. Scaliger* in τρῶγε, nec ferens fyllabam brevem in caefura pentametri, fcripfit τρῶξον. *Salmafius* autem verba transpofuit, probante *Dorvillio* et *Br*. Neutrum tamen eorum eadem licentia offendit in fuperioris Epigrammatis v. 6. (cf. Ep. XXI. 2.) qua *Lucianus* jure fuo ufus eft, optimorum poëtarum exempla fecutus. Nihil igitur mutandum arbitror.

XI. Cod. Vat. p. 567. Plan. p. 128. St. 186. W. — Notum proverbium de iis, qui rem inutilem fusceperunt, Αἰθίοπα σμήχεις. *Zenob*. I. 46. cui fimilia dedit *Diogen*. I. 45. p. 180. Vide *Schottum* p. 341. ubi hoc diftichon excitat, et *Erafmum* I. 4. 50. — νύκτα καθηλιάσαι. Inter ἀδύνατα hoc paffim recenfetur. Quare Medea fuam potentiam jactans ap. *Senecam* v. 757. *mundus lege confufa aetheris Et folem et aftra vidit, et vetitum mare Vidiftis urfae*. et Deïanira ap. eundem in Hercule Oet. v. 462. *Nox media folem vidit et noctem dies*.

XII. Vat. Cod. p. 563. Plan. p. 138. St. 200. W. Grammaticam dignam effe docet, cui ut Divae templa et arae exftruantur. — V. 1. φυσίζωε. vett. edd. omnes ante Stephan. Mox ἵλαθι μοῦσα omnes; nec aliter membr. Vat. Praeclara emendatione, cujus tamen fontem et auctoritatem non indicavit, *Brunckius*: ἵλαθι, λιμοῦ φάρμακον. Caufa corruptelae in aperto eft. Quum enim forte, duabus literis deletis, legeretur in Codice ἵλαθι ..μοῦ, quid prius in mentem venire potuit ofcitanti librario quam ἵλαθι μοῦσα, quod et verfum explebat, et fenfum, primo quidem adfpectu, tolerabilem efficit? ἄνθρωποι λιμοῦ φάρμακον ἐζήτουν *Lucian*. Amor. §. 33. T. V. p. 295. κακῆς ἀλκτήρια λιμοῦ nefcio quis ap. *Suidam* v. λιμός. — V. 2. εὑρομένα. Vat. Cod. — Prima Iliadis verba ad Grammaticorum profeffionem indican-

dam paſſim adhibentur. Vide ad *Palladae* Ep. IX. Luſus, quibus haec verba occaſionem dederunt, attigerunt *Lindenbrog.* et *Burmannus* in Priapej. nr. LXX. Anth. Lat. T. II. p. 538. — V. 5. Divino tuo numine omnia implentur, haud ſecus ac Jovis. Reſpicitur enim nobiliſſimum carminis Aratei initium: μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραὶ, μεστὴ δὲ θάλασσα Καὶ λιμένες. Ante *Aratum Xenophon* Mem. Socr. II. 2. 4. ἐπεὶ τούτου γε τῶν ἀπολυσόντων, μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοὶ, μεστὰ δὲ τὰ οἰκήματα. *Themiſt.* Or. XXVIII. p. 341. C. καὶ ἐντεῦθεν πλείη μὲν γαῖα τούτων τῶν λόγων, (ſic lego pro ἄνων) πλείη δὲ θάλασσα. Paulo ante ap. eundem legendum videtur: ᾄσματα ᾄδοντες μεστὰ ἡδονῆς, pro ᾀδ. τὰ ἡδονῆς. Alia vide ap. Intrpp. *Luciani* in Nigr. 16. T. I. p. 250. Bip. — V. 6. λέκτρια omnes edd. vett. et Vat. Cod. Emendavit *H. Stephanus Opſopoeum* ſecutus, auctore tamen non indicato. Verum eſt δέκτρια, quod ductum ex *Archilocho* ap. *Athen.* XIII. p. 594. Εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη. — Divam Grammaticam *Lucianus* ſibi ut copam fingit, omnes in cauponam recipientem iisque victum praebentem.

XIII. Cod. Vat. p. 567. Planud. p. 143. St. 207. W. In exorciſtam, qui malum daemonem non carminum ſuorum virtute, ſed oris foetore expuliſſe videbatur. De paganorum exorciſtis disputans hoc diſtichon excitavit *Weſſeling.* ad Legg. Petiti Attic. p. 389.

¶. 311.] *XIV.* Anth. Plan. p. 338. St. 477. W. Priapus in ſolitaria rupe, ubi nihil erat, quod cuſtodiret, collocatus, loquitur. — V. 1. τέθηκε. Vett. edd. omnes. *Steph.* τέθεικε. — νόμου χάριν. *Lucill.* Ep. XXV. νόμου δὲ χάριν, δός τι καὶ ὧδε φαγεῖν. Id. LXXXIV. 7. Eodem ſenſu dicitur γλώσσης χάριν. Vide *Graevium* in Lect. Heſiod. c. XV. p. 73. — V. 3. κρημνὸν β. in loco praerupto poſitus, undique valle circumdatus. Non ſatis

quidem accurate, ſed bene tamen ad ſenſum *Grotius: Ambior et foſſa.* Peculiarem ſignificationem vocabuli κρημνὸς, qua praerupta litora, riparumque margines ſignificat, illuſtravit *Schneiderus* in Fragm. Pind. p. 112. — V. 4. ἔχει. Ed. Fl. — πλὴν ἐμέ. Facit huc *Martial.* VI. Ep. LXXII.:

Fur notae nimium rapacitatis
Compilare Cilix volebat hortum;
Ingenti ſed erat, Fabulle, in horto
Praeter marmoreum nihil Priapum.
Dum non vult vacua manu redire,
Ipſum ſurripuit Cilix Priapum.

XV. Cod. Vat. p. 169. cum lemmate: Λουκιανοῦ· ἀνάθημα Λουκιλλίου. Plan. p. 439. St. 572. W. (Ed. Reiz. nr. XXXIV.) *Brodaeus* et *Fulv. Urſinus* in Virgil. c. Gr. compar. p. 130. ed. *Valck. Lucillio* hoc carmen tribuerunt; perperam, judice *Dorvillio* ad *Lucian.* l. c. — V. 1. „Hunc verſum eſſe *Parthenii*, conſtat ex *Gellio* „XIII. c. 25. qui obſervat, Virgilianum verſiculum ex „L. I. Georg. 437. deſumtum fuiſſe ex iſto poëta: *Glauco* „*et Panopeae et Inoo Melicertae. Parthenii* autem verſus „ap. Noct. Attic. ſcriptorem ſic ſe habet: Γλαύκῳ καὶ „Νηρεῖ καὶ εἰναλίῳ Μελικέρτῃ. uti adeo, quemadmodum „*Gellius* animadvertit, *Virgilius* pro Νηρεῖ ſubſtituerit „*Panopeae*, pro εἰναλίῳ *Inoo.* Sane utrumque magno ju„dicio. — Verum enimvero dubitare licet, utrum mu„tatio illa ſecundo loco facta debeatur *Virgilio:* an „vero revera ſic ipſe dederit *Parthenius*, quo magiſtro „in Graecis uſus fuit *Virgilius*, et *Gellius* corruptis uſus „ſit Codd. εἰναλίῳ pro Ἰνώῳ exhibentibus; nimirum ap. „*Macrobium* in Saturn. V. 17. ſic plane legitur: Γλαύκῳ „καὶ Νηρεῖ καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ. Quin etiam hujus tituli „noſtri auctor [Planudes] ſic, vel non multum diverſo „modo legiſſe videtur, quum hic exaratum ſit: Νηρεῖ

„καὶ Ἰνοῖ καὶ Μ. Quam tamen lectionem minime ex tri„bus probo. Scriptum praeterea puto *Parthenio* et *Lu„ciano:* Γλαύκῳ καὶ Νηρῆϊ καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ. Νηρῆϊ dubito „an non in Cod. quodam inveniatur. In Cod. autem „Vat. Νιρεῖ conspicitur." *Dorville.* — In membranis Vat. est, ut in Plan.; καὶ Ἰνοῖ καὶ Μ. Quod *Gellius* et *Macrobius* hunc versum *Parthenio* tribuunt, *Abramus* ad Cicer. pro Coel. 53. totum hoc carmen *Parthenii* esse perperam statuit. Est potius pro parodia perditi cujusdam carminis habendum. Νηρῆϊ ante *Dorvillium* emendavit *Scaliger* in not. mstis. — V. 2. Κρονίδῃ. Neptuno. — Σαμόθραξι θεοῖς. (Plan. Σαμόθρηξι.) Horum beneficium ad nautas ex maris periculis servandos inprimis valere statuebat antiquitas. Vide ad *Callim.* Ep. XXVI. T. I. P. II. p. 278. — V. 3. κέκαρμαι. *Juvenal.* XII. 81. *Tuti stagna sinus; gaudent ibi vertice raso Garrula securi narrare pericula nautae.* De more naufragorum caput radendi vide *Rigalt.* ad *Artemidor.* Oneir. p. 9. et *Intrpp. Petronii* c. CV.

XVI. Hoc distichon, quod ἄδηλον est in Plan. p. 129. St. 186. W., *Luciano* vindicavit Vat. Cod. p. 567. (*Reiz.* in Omiss. nr. I.) — V. 1. Εἰ πᾶσιν. Ed. Flor. et Ald. pr. Seqq. edd. ἐν. *Opsopoeus* apte comparavit versus *Theognidis* 637. αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοντ' εἶναι· Αἰσχρὸν δ', εἰ νήφων πὰρ μεθύουσι μένοι. — V. 2. αὐτὸς ἤθελε. Vat. Cod.

XVII. Hoc quoque Epigr. *Luciano* asserit Vat. Cod. p. 567. In Plan. p. 129. St. 186. W. ἄδηλον est. — V. 1. μωρός. Flor. pr. — ψύλλων. Vat. Cod. (*Reiz.* Omiss. II.)

XVIII. In Vat. Cod. p. 567. Λουκιανοῦ. In Planud. p. 129. St. 187. W. ἄδηλον. (*Reiz.* Omiss. III.) — V. 1. μαδαρός. ἀραιόθριξ. ψεδνός. *Hesych. Brodaeus* stultum quendam describi a poëta censet, cujus nomini parcat. Imaginem autem adumbratam esse ad Thersitem Homericum

Il. β. 217. ſqq. Hoc ſatis incertum. Mihi Cynicus videtur deſcribi, qui nudis humeris nudoque pectore ſolebat incedere. Aliter enim non video, quomodo verba καὶ στέρνα καὶ ὤμους explicari poſſint. Ceterum calvities ap. veteres riſui erat obnoxia; quare in comoediis paraſiti, lenones thraſonesque calvi introducebantur. Quare Caeſar *calvitii deformitatem iniquiſſime ferebat, ſaepe obtrectatorum jocis obnoxiam expertus*, ſecundum *Sueton.* Jul. Caeſ. 45. Vide *Spanh.* ad Caeſ. *Juliani* p. 48. et *Hadr. Junium* de Coma c. XI. Calvitium et herniam, tanquam ſingularem intemperantiam et ſcaevos mores proderent, acerbis jocis petebant et Orientales et Graeci Romanique, iisque, qui hoc vitio adfecti erant, non nimis conſueſcebant, monente *Reineſio* in Var. Lect. L. II. 18. p. 295.

XIX. Etiam hoc ἀδέσποτον eſt in Planud. p. 142. St. 206. W. Λουκιανοῦ in Vat. Cod. p. 564. (*Reiz.* in Omiſſ. nr. V.) In herniofum, hernia pro navigio utentem. Tantus enim erat tumor, ut ei, quidquid eſſet onerum, imponere poſſet, eoque nixus tam ſecurus nataret, quam ſi veſicas ſibi ſuppoſuiſſet. Sic haec accipienda ſunt, nec audiendus *Huetius* p. 15. qui ὑδροκήλην derideri putabat, quae tantum aquae continuerit, ut in ea commode navigari poſſet. Cf. inprimis *Lucill.* Ep. III. — V. 1. 2. reſtitutus eſt ad fidem Cod. Vat., cum vulgo legeretur: — ὁ κηλήτης ἐμβαίνει Μάλλων εἰς τὸ πέραν ἀπιέναι Διοφῶν. ubi *Joſ. Scalig.* in not. mſc. ἐξιέναι corrigebat. — Vulgatam a *Planude* immutatam eſſe ſuſpicatur *Dorville*, quia formam ἀπίναι ignoraverit. Vide *Fiſcheri* Animadv. in Gr. Velleri T. II. p. 507. — V. 3. ἐπάνωθε. Vat. Cod. Idem omittit πάντα. — V. 4. σινδόνα ἐπ. Vat. Cod. Linteo ſublato velum ſibi faciebat. — ¶. 312.] V. 5. Tritonem deſcribit *Apollon. Rhod.* IV. 1610. ſqq. *Pauſan.* IX. 20. 21.

XX. Anth. Plan. p. 142. St. 206. W. tres priores verſus exhibet, auctoris nomine omiſſo. Integrum carmen tanquam *Luciani* habet Vat. Cod. p. 564. (*Reiz.* in Omiſſ. nr. VI.) Ingens Niconis naſus deſcribitur. Cf. *Nicarchi* Ep. XXIII. — V. 1. Nemo Nicone melius vinum odoratur, ſed, quale illud vinum ſit, non ſtatim dicere poteſt. — V. 3. ὥραις θερειναῖς. in tribus horis longiſſimis. Quum enim veteres horas diei a ſole oriente usque ad occidentem numerarent, aeſtivae neceſſario longiores. Hinc *Martial.* XII. 1. *Otia, Priſce, brevi poteris donare libello. Hora nec aeſtiva eſt, nec tibi tota perit.* Contra *brumales* pro brevibus ponuntur ap. *Ovid.* Metam. IV. 199. *Spectandique mora brumales porrigis horas.* — Ceterum verſui male incedenti ſubvenire conabatur *Wetſtenius* verbis transpoſitis: ἐν τρισὶ γὰρ θερειναῖς ὥραις. — V. 6. τούτου. Vat. Cod. τούτῳ emendavit *Salmaſ.* in marg. ap. Ruhnk. — θηρεύει ἰχθύδια. Eundem uſum naſus Soſiptoli praebebat ap. *Leonid. Alex.* Ep. III. T. II. p. 190.

XXI. Ἀμμιανοῦ inſcribitur in Plan. p. 171. St. 250. W. Λουκιανοῦ in Vat. Cod. p. 567. (*Reiz.* in Omiſſ. nr. VIII.) — V. 1. Βύτος. Vulgo et in Vat. Cod. Cod. Dorvillii Βίτος. — V. 2: μήτε λόγον κοινὸν, μήτε –. Vulgo. *Planudes* ſyllabae poſteriori in κοινὸν timuiſſe videtur. Vide ad Epigr. X. — λόγος κοινὸς h. l. dictus eſſe videtur, ut κοινὰ ὀνόματα, ſermo vulgaris, familiaris. Bitus ne vulgarem quidem verborum uſum tenebat, nedum exquiſitiorem.

XXII. Hoc quoque diſtichon *Ammiani* eſt ſecundum Planud. p. 171. St. 250. W. In Vat. Cod. p. 568. Λουκιανοῦ; in alio *Dorvillii* Cod. ἄδηλον eſt. (*Reiz.* in Omiſſ. nr. IX.) — V. 1. 9. ἦν. Vat. Cod. — Καππαδόκην. Leontium ap. *Alciphron.* II. 2. p. 216. ut Epicurum barbarum et ab omni in dicendo elegantia alienum eſſe

significet, οὔτε ὡς Ἀττικὸς, ait, οὔτε ὡς φιλόσοφος, ἐκ Καππαδοκίας πρῶτος τὴν Ἑλλάδα ἥκων. Comparavit *Brodaeus* *Philostratum* II. Vit. Sophist. XIII. p. 594. qui Pausaniam omnia narrat pronuntiasse παχείᾳ τῇ γλώττῃ καὶ ὡς σύνηθες Καππαδόκαις, ξυγκρούων μὲν τὰ σύμφωνα τῶν στοιχείων, συστέλλων δὲ τὰ μηκυνόμενα καὶ μηκύνων τὰ βραχέα. Idem tanquam rem memorabilem tradit in Apollonio, quod, etsi Cappadox esset, τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδ᾽ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους. Vit. Apollon. L. I. 7. p. 8.

XXIII. *Palladae* tribuitur in Planud. p. 188. St. 274. W. (secundum Lectt. Ald., quas sequitur Ald. 2. 3. Nicol. Sabiens. In Ald. pr. et Ascens. est ἄδηλον.) *Luciani* carminibus additur auctoritate Vat. Cod. p. 567. (*Reiz.* in Omiss. nr. XI.) De barba philosophorum vide *Hadr. Junium* de Coma in *Gruteri* Thesaur. T. IV. p. 502. ubi hoc distichon attigit; et *Ammiani* Ep. XXI. ibique not. — V. 1. δοκεῖς ex membran. restitutum est pro δοκεῖ. — Si barbam bene nutritam sapientiam tibi procurare posse putas, nihil impedit, quominus hircum bene barbatum Platonem sapientia exaequare putes. — τράγος. Bagoae eunucho et Peripatetico cum quidam exprobrasset, quod barbam non haberet, respondit ille, εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος βαθέος κρίνεσθαι δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων. ap. *Lucian.* in Eunucho §. 9. T. V. p. 211. *Julian.* in Misopog. p. 338. D. νομίσῃ δὲ μηδεὶς δυσχεραίνειν ἐμὲ τῷ σκώμματι· δίδωμι γὰρ αὐτὸς τὴν αἰτίαν, ὥσπερ οἱ τράγοι τὸ γένειον ἔχων.— Vulgo εὔστολος, quod ad nitidum et passim reprehensum Platonis cultum retulerunt interpretes. At nihil ab hoc loco alienius. Praeclare itaque *Valcken.* ad *Ammon.* p. 88. εὔστοχος emendavit. Hirci stoliditas optime opponitur εὐστοχίᾳ philosophi. — Quum tamen in Vat. Cod. mira aberratione αἴπολος legatur, facile suspiceris, lectionem vulgatam non ex vetustis libris, sed, ut multa alia, ex *Planudis* ingenio fluxisse; quo admisso, *Valckenarii* con-

jectura jam minus certa videbitur. Fieri enim poteſt, ut *Lucianus* ſcripſerit:

καὶ τράγος εὐπώγων αἱμύλος ἐστὶ Πλάτων.

Heſych. αἱμύλος. ἀστεῖος. συνετός. ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν. αἱμύλους λόγους poëtis et oratoribus tribuit *Themiſt.* XXVIII. p. 341. C. De Ariſtone Chio *Timon* in Sillis fr. XVIII. καί τις Ἀρίστωνος γέννης ἄπο αἱμύλου ἕλκων. Erat enim Ariſto inſigni eloquentia praeditus, ſecundum *Diog. Laërt.* VII. 161. p. 468. *Carpzov.* de Paradoxo Stoico Ariſtonis Chii p. 222. De copioſo et facundo αἱμύλος uſurpari docuit *Erneſti* in Lex. Techn. Rhet. p. 8. Nihil hoc ad Platonem aptius.

XXIV. In Planud. p. 150. St. 218. W. Ἀγαθίου inſcribitur; in Vat. Cod. p. 563. ſq. Λουκιανοῦ. (*Reizius* omiſit.) Hiſtoria ſatis faceta de medico, qui filium ad grammaticum adduxerat. — V. 1. τὸν νέον. Vat. Cod. — V. 2. ὡς τό. Flor. pr. et Ald. pr. — ¶. 313.] V. 7. Tibi quidem, ait, gratiam habeo; ſed eadem apud me diſcere poterit. Pro ταῦτα malim ταὐτά. In fine autem vide an ſcribendum ſit:

καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικῆς δέομαι.

XXV. Vat. Cod. p. 543. Plan. p. 168. St. 244. W. (*Reiz.* nr. XXVI.) In Lollianum, hominem loquaciſſimum. Is eſſe videtur, cujus vitam dedit *Philoſtrat.* Vit. Sophiſt. I. 23. p. 526. quique ſub Hadriano vixit, noſtri igitur aequalis. — V. 1. εἰπέ μοι. Idem color in Dialog. Mort. XXI. 1. ὦ Κέρβερε — εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγός, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς. — κατέβαινεν. Vat. Cod. Vulgo κατέδυνε. — V. 2. Pro Λολλιανοῦ *Opſopoeus* in ſuo libro Λουκιλλιανοῦ habuit; quod in Λουκιλλίου mutavit. — V. 3. μένει Aldina 2. et 3. ex Lect. Aldi arripuerunt. μὲν εἰ legendum eſſe, ſponte vidit *Brodaeus*; qui tamen, neſcio quare, maledicum potius et ſugilla-

torem, quam loquacem et molestum a poëta notari existimavit.

XXVI. Vat. Cod. p. 252. Plan. p. 221. St. 321. W. (*Reiz.* nr. XXVIII.) Elegans Epigramma in puerum quinque annorum, immatura morte vitae ereptum. — V. 3. μὴ κλαίοις. Non miser putandus est, qui multa mala effugit, quae longaevis nonnunquam insidiantur; et recte *Callimachus* dixit ap. *Ciceron.* Tusc. Qu. I. 93. *multo saepius lacrymasse Priamum, quam Troïlum.* Quare Trausi τὸν ἀπογενόμενον, παίζοντές τε καὶ ἡδόμενοι, γῇ κρύπτουσι, ἐπιλέγοντες, ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς ἐστιν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ, secundum *Herodot.* V. 4. p. 374. ubi vide *Valckenar.* — Epigr. ἀδέσπ. DCCVII. ἄρτι με γευόμενον ζωῆς βρέφος ἥρπασε δαίμων, Οὐκ οἶδ' εἴτ' ἀγαθῶν αἴτιος, εἴτε κακῶν.

XXVII. In Plan. p. 189. St. 276. W. ἄδηλον; in Vat. Cod. p. 564. Λουκιανοῦ. In podagram divitum pedibus insidiantem. (*Reiz.* in Omiss. nr. XIII.) Similis color in Ep. *Martialis* XII. 17.:

Quare tam multis a te, Lentine, diebus
Non abeat febris, quaeris et usque gemis.
Gestatur tecum sella, pariterque lavatur:
Coenat boletos, ostrea, sumen, aprum.
Ebria Setino fit saepe, et saepe Falerno:
Nec nisi post niveam Caecuba potat aquam.
Circumfusa rosis et nigra recumbit amomo,
Dormit et in pluma, purpureoque toro.
Cum sic tam pulchre, tam belle vivat apud te,
Ad Dammam potius vis tua febris eat?

— V. 1. μισόπτωχε. *locupletem podagram* vocat *Juvenal.* XIII. 96. Hanc sive Deam, sive Furiam, cum nata esset, εὐγλαγέτοις ἐνὶ μαζοῖς Εὔολβος ἐθρέψατο Πλούτων. *Lucian.* Tragopod. v. 110. sq. — V. 3. Gestationem significare videtur. Pro εἰ δὲ, quandoquidem, *Stephan.* ἐν δὲ

legit. Sed noſtrum eſt in Vat. Cod, in tribus Aldinis, Nic. Sab. — V. 4. ὀπλοφορεῖν ad baculos, quos podagrici gerant, refert *Brodaeus.* Sed recte *Brunckius:* „In „ὀπλοφορεῖν, eo praeſertim ſenſu, quo exponunt inter„pretes, Luciani ingenium non agnoſco. Aliud quid „olim ſcriptum fuiſſe ſuſpicor." Mihi leniſſima mutatione corrigendum videtur:

πιλοφορεῖν τ' οἴδας — —

Mollia pedum indumenta ſive tegumenta aegroti gerere ſolent et molliores. Socratem laudans Alcibiades ap. *Platon.* in Conviv. p. 220. B. (T. X. p. 267. Bip.) eum per hiemen ἀνυπόδητον ambulaſſe narrat, πάντων ἠμφιεσμένων τε θαυμαστὰ δὴ ὅσα, καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. *Muſonius* ap. *Stob.* I. p. 17. 51. οὐδαμῶς καλὸν οὔτε ἐσθήσεσι πολλαῖς κατασκέπειν τὸ σῶμα, οὔτε ταινίαις κατειλεῖν, οὔτε χεῖράς τε καὶ πόδας περιδέσει πίλων ἢ ὑφασμάτων τινῶν μαλακύνειν. quae ex *Platonis* loco derivata putat *Valcken.* ad *Herodot.* III. p. 199. 95. Praeter *Platonis* locum etiam *Cratini* verſiculum laudat *Pollux* X. 50. p. 1204. λευκοὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. ubi vide *Intrpp.* De his indumentis, quae *impilia* Latini vocabant, quod notavit *Harduin.* ad *Plin.* XIX. 10. T. II. p. 159., disputavit *Salmaſ.* ad Scr. H. A. T. I. p. 551. et uberius p. 973. Pileoli, quibus aegroti et molles caput a frigore defendebant et munibant, (vide *Ruhnk.* ad *Rutil. Lup.* p. 104.) non hujus ſunt loci. — Ceterum Vat. Cod. τ' omittit ante οἴδας, et mox μοῖρα exhibet. τ' deſideratur in vett. edd. omnibus usque ad *Stephan.* — V. 7. τοὔνεκα καὶ φ. π. τ. χάλκεον. Vulgo. νῦν et ἀχάλκεον exhibet Vat. Cod. Hoc probavit *Salmaſius,* ἀχάλκεος οὐδὸς, paupertatis limina minime aerata, i. e. egena domus, reſpicit οὐδὸν χάλκεον *Homeri* in Il. Θ. 15. ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Quum enim χαλκὸς haud raro de nummis dicatur, pauperes et male nummati ἄχαλκοι vocantur, et ἀχαλκεῖν dicuntur, qui pecuniae inopia

laborant. *Lucill.* Ep. XLVII. εἴ τις ἀχαλκεῖ, Μηκέτι πεινάτω. Vide *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 394. — V. 8. „τέρπῃ δ' εἰς πλούτου. In Cod. Vat. τέρπῃ δ' ἄν τι πλούτου. „In alio Cod. ῃ in τέρπῃ in raſura cubat. Εἰς πλούτου cor-„ruptum videtur. Sed varia illa lectio parum juvat, niſi „quod indicet ulcus. An legendum: τέρπῃ δ' εὐπλούτου „εἰς πόδας. In collatione quadam habetur γρ. πρόποδες. „At qui πρόποδες vel ſenſui vel metro congruant, non „perſpicio" Haec *Dorvill.* Ad εἰς πλούτου *Brodaeus* et *Reizius* οἶκον intelligunt; ſed tum quid jejunius verbis πρὸς πόδας, quae mihi etiam poſt εὐπλούτου receptum abundare videntur. Adde quod *Dorvillii* conjecturâ antitheſis corrumpitur, quae eſt in πενίης et πλούτου, quamque tantum abſum ut tollendam exiſtimem, ut majorem etiam concinnitatem requiram. Fortaſſe legendum:

τέρπῃ δ' εἰς Πλούτου παστάδας ἐρχομένη.

Sic egenum tenuis hominis tugurium divitum cubiculis opponitur, in quibus podagra degere et ſibi indulgere amet. In deſcriptione divitum aedium *Teles* ap. *Stob.* XCI. p. 509. σὺ γὰρ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατεσκευασμέναι κλῖναι, καὶ πορφυροῖ τάπητες, οὐδὲ ὑπόβαθρα καὶ παστάδες ὕπνους ποιοῦσι. in quibus ſcriptori poëtarum loca, fortaſſe Bacchylidis, obverſabantur ap. *Athen.* II. 39. F. XI. 500. A. B. In Ptolemaei nave, tanquam in regia, ἦν οἷα κάλλιστα, παστάδες καὶ εὐναὶ καὶ δρόμοι. *Maxim. Tyr.* I. 3. p. 8. Παστὰς pro cubiculo accipias, an pro veſtibulo, porticibus inſtructo, parum h. l. intereſt. Poſterius tamen, cum diſertiorem magnificentiae ſignificationem habeat magisque adeò inſerviat antitheſi, fortaſſe verius putandum.

¶. 314.] *XXVIII.* Vat. Cod. p. 494. Plan. p. 15. St. 26. W. (*Reiz.* nr. III.) Sententiam hujus Epigr., tanquam ex *Menandro* petitam, ſic reddidit *Auſonius* Ep. CXLV.:

Re fruere, ut natus mortalis: dilige sed rem
Tanquam immortalis. Sors est in utroque verenda.

— V. 1. ὡς τεθνηξόμενος. *ut jamjam moriturus.* Illustravit vim hujus futuri, etiam nostro loco laudato, *Gataker.* ad *M. Antonin.* II. 14. p. 54. — V. 2. βιωσόμενος. *Democritus* ap. *Stob.* XVII. p. 154. 19. Οἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι. Sic haec scribenda sunt. Vide ad *Cratetis* fr. VI. 6. T. I. P. I. p. 383. Idem color ap. *Senec.* de Brev. Vit. c. 4. *Tanquam semper victuri vivitis. — Omnia tanquam mortales tenetis; omnia tanquam immortales concupiscitis.* et in dicto *Stratonici* ap. *Plutarch.* T. II. p. 525. B. luxum perstringentis: οἰκοδομεῖν μὲν ὡς ἀθανάτους, ὀψωνεῖν δὲ ὡς ὀλιγοχρονίους. — V. 4. μέτρον. Haec expressit *Paul. Silent.* Ep. LXIX. Αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε, Χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

XXIX. Cod. Vat. p. 494. Plan. p. 32. St. 49. W. (*Reiz.* nr. V.) — V. 1. πᾶς ὁ β. Vulgo et in Vat. Cod. ἅπας ὁ β. emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. et *Dorvill.* in Vann. crit. p. 328. — V. 2. μία νύξ. Ducta sententia ex *Apollodoro Comico* ap. *Stob.* XCVII. p. 537. 5. Τοῖς γὰρ λυπουμένοις τε καὶ μεριμνῶσιν (f. τ. γ. λυπουμένοισί τε κἀνιωμένοις) Ἅπασα νὺξ ἔοικε φαίνεσθαι μακρά.

XXX. Vat. Cod. p. 419. Plan. p. 13. St. 22. W. Ap. *Stob.* Tit. XV. p. 150. 2. Gesn. p. 87. Grot. (*Reiz.* nr. II.) Historia de Therone, Menippi filio, cui, postquam omne patrimonium in popinis et ganeis consumserat, Euctemon, Menippi quondam amicus, filiam suam cum magna dote in matrimonium dedit, sperans, Theronem jam ad meliorem frugem rediturum esse. Verum eventus spem fefellit. Thero ad pristinam vitam rediens, uxoris dote consumta, ad restim redactus est; et Euctemon intellexit, hominem in suis rebus negligentem, pessimum esse alieni custodem boni. — V. 2. δαπάναις.

Vat. Cod. — V. 4. καρφαλέη πενίη, *arida paupertas.* Sic *aridus homo* pro egeno ap. *Plaut.* Aulul. II. 4. 18. et αὖος ap. Graecos. Hoc attigit *Valcken.* ad *Theocr.* Adon. p. 292. C. et *L. Bos* ad *Lucian.* T. VI. p. 434. ed. Bip. Metaphoram exornavit *Lucian.* in Timon. §. 8. T. I. p. 79.: parasiti, ut lupi cadaver, sic amicum ἐκμυζήσαντες ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες. — V. 6. „ἐπιμείλια (ut vulgo legitur) non magis graecum „est, quam ἐπίηρα. Hic duo Planudeae codd. divisim „scriptas exhibent voces ἔπι μείλια. Tmesis est πολλὰ „ἐπιδοὺς μείλια. *insuper dans.*" *Br.* ἐπὶ μήλια. Vat. Cod.— V. 7. Θύρωνα περιφρένας. Vat. Cod. quod *Dorvillius* pro παρὰ φρένας positum suspicabatur, tutius tamen existimans vulgatam sequi. Mira Vat. Cod. lectio fortasse ex glossemate vocabuli μείλια exorta, cui quis adscripserat παράφερνα, i. e. ea, quae sponsa marito praeter dotem affert. — V. 9. γαστρὶ χαριζ. Vide ad IX. 4. *Ammian.* Ep. XXV. ψωμὸν ὀνείδειον γαστρὶ χαριζόμενος. *Theognis* v. 900. εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦν γαστρὶ χαριζόμενος. *Timon* fr. XXX. in Epicurum: γαστρὶ χαριζόμενος, τῆς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν. Metrodorus ap. *Plutarch.* T. II. p. 1098. D. ὡς καὶ ἐχάρην καὶ ἐθρασυνάμην, ὅτι ἔμαθον παρὰ Ἐπικούρου ὀρθῶς γαστρὶ χαρίζεσθαι. — κατὰ κοίμον. Vat. Cod. — V. 11. οὕτω. Vulgo. — V. 12. κῦμα. paupertatis fluctus eum iterum submersit. Figuratam vocabuli κῦμα significationem illustravit *Rittersh.* ad *Oppian.* Hal. IV. 195. p. 294. *Klotz.* ad *Tyrt* p. 85. — V. 13. ἐδάκρυε. Edd. omnes et Vat. Cod. ἐδάκρυσε emendavit *Reiz.* idque tribus regiis codd. confirmatum invenit *Brunckius.* — V. 15. Similes sententias vide ap. *Kuhn.* ad *Aelian.* V. H. I. 33. p. 60. et *Wesseling.* ad *Herodot.* V. 29. p. 385. Uterque hunc locum laudavit. *Euphron.* ap. *Stob.* XV. p. 151. 52. Ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον, πῶς οὗτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τινά;

XXXI. Vat. Cod. p. 494. Plan. p. 38. St. 55. W. *Stob.* Tit. LXI. p. 390. 50. Gesn. 257. Grot. (*Reiz.*

nr. VI.) — V. 1. ἀκολάστης. Sched. Krohn. — Simile quid de vino *Plaut.* in Trucul. IV. 3. 57. *Non vinum hominibus moderari, sed vino homines solent, Qui quidem probi sunt: verum qui improbus est, sive subbibit, Sive adeo caret temeto, tamen ab ingenio est improbus.*

¶. 315.] *XXXII.* Cod. Vat. p. 375. Plan. p. 40. St. 58. W. (*Reiz.* nr. VIII.) Ingrati hominis animus comparatur cum dolio pertuso. Fons dicti *Euripides* esse videtur ap. *Plutarch.* T. II. p. 502. C. οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι, Σοφὰς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. quae cum *Luciani* dicto et similibus comparavit *Valcken.* ad Hippol. p. 261. C. D. Adde *Plutarch.* T. II. p. 507. F. et inprimis *Plaut.* in Trinumm. II. 2. 41. *Benefacta benefactis aliis pertegito, ne perpluant.* Praeclare *Lucretius* III. 947. *Nam si grata fuit tibi vita anteacta priorque, Et non omnia pertusum congesta quasi in vas Commoda perfluxere, atque ingrata interiere: Cur non ut plenus vitae conviva recedis?*

XXXIII. Vat. Cod. p. 494. Plan. p. 55. St. 79. W. Praeclaram sententiam, quae hoc disticho continetur, Pittaco Mitylenaeo tribuit *Theo* in Progymn. V. Πιττακὸς ὁ Μιτυληναῖος ἐρωτηθεὶς, εἰ λανθάνει τις τοὺς θεοὺς φαῦλόν τι ποιῶν, εἶπεν, οὐδὲ διανοούμενος. (quae ita *Luciani* verbis respondent, ut alterum ex altero expressum esse videatur.) Thaleti *Diogen. Laërt.* I. 36. ubi vide *Menagium.* — V. 1. ποήσας in Vat. Cod. legi, testatur *Dorvill.* In apogr. Goth. est ποιήσας. — V. 2. „Vat. Cod. et Pla„nudeorum unus θεὸν, quod perinde est et forte ab „homine christiano repositum pro θεούς.“ *Br.*

XXXIV. Vat. Cod. p. 495. Planud. p. 63. St. 91. W. (*Reiz.* nr. X.) — V. 2. καθορᾶν ψ. Vat. Cod. — V. 4. πλείονας βλάπτομεν. Vat. Cod. Ductum hoc ex *Theognide* v. 89. ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος. Ὃς δὲ μιῇ

γλώσσῃ

γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος δεινὸς, Κύρν'· ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν. Cf. v. 119. sqq. et *Lucill.* Ep. CXXII.

XXXV. Vat. Cod. p. 495. Plan. p. 70. St. 103. W. (*Reiz.* nr. XI.) Silentium commendatur. σφρηγίς. Comparavit *Brodaeus Theogn.* v. 19. Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω. *Stob.* XXXIV. p. 215. Σφραγίζου τοὺς μὲν λόγους σιγῇ, τὴν δὲ σιγὴν καιρῷ. Simili metaphora *Theognis* v. 413. πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται Ἀρμόδιαι. Et hinc *Plutarch.* T. II. p. 503. C. οἱ δ' οἰκημάτων μὲν ἀθύρων καὶ βαλλαντίων ἀδέσμων μηδὲν ὄφελος οἰόμενοι τοῖς κεκτημένοις εἶναι, στόμασι δ' ἀκλείστοις καὶ ἀθύροις — χρώμενοι κ. τ. λ. Idem p. 510. A. κλεῖθρον ἢ χαλινὸν ἐμβάλλειν τῇ φωνῇ dixit. ἀθυρόγλωσσος ἀνὴρ est ap. *Euripid.* Orest. v. 901. Ad sententiam facit dictum *Simonidis*, σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, ap. *Scholiast. Aristid.* Or. Plat. II. 143. quod expressit *Horatius* III. Od. 2. 25. *Est et fideli tuta silentio merces*, et haud pauci alii, quos laudat *Wyttenb.* in Bibl. Cr. T. III. P. I. p. 40. *Eustath.* de Hysm. et Hysm. L. I. p. 30. γλώσσης φειδωλῆς θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος. — V. 2. λόγων Codd. nonnulli.

XXXVI. Vat. Cod. p. 495. Anth. Plan. p. 89. St. 131. W. „Distichon hoc male sequenti carmini jungi„tur, cum quo nullam sententiae relationem habet. „Duo sunt Epigrammata diversi argumenti. Hoc acute „vidit Conr. Rittershusius in notis ad Porphyrii vitam „Pythag. p. 43. cujus judicium confirmant libri manu „scripti. In optimo Planudeae cod. quatuor disticha „conjuncta leguntur, ut in ed. Wechel. p. 131. tum „duobus interjectis carminibus iterum recurrunt tria „posteriora disticha, tanquam integrum epigramma, „cujus in primo versu scriptum τόνδε. Sic etiam se res „habet in altero Planudeae codice, ubi male τὸν δέ. In „tertio posterius epigramma repetitum, sed cujus pri„mum tantum distichon descripsit librarius, tempori et

„chartae parcens. Hinc manifeſtum eſt, tria ſequentia „diſticha pro abſoluto epigrammate habita fuiſſe a vete-„ribus, et illis contra auctoris mentem librariorum er-„rore diſtichon hoc adhaeſiſſe. In hoc autem verſ. 2. „codices omnes et veteres editiones habent ἔχει αὐτήν. „Emendavit Stephanus, parum feliciter. ΑΥΤΗΝ cor-„ruptum ex ΑΥΠΗΝ. Tum κτεάνων, quod in libris eſt, „licet ferri poſſet, mutavi in ἀγαθῶν, meliori ſenſu. „Vulgatae lectioni, τἄλλα δὲ τῶν κτεάνων ἔχει πλείονα λύπην, „hoc incommodum ineſt, quod comparationem habeat, „in qua rerum collatarum altera non expreſſa: tum in-„utile erat addere τῶν κτεάνων. τἄλλα omnia dicit.“ *Br.* *Stephanus* αὐτῇ dedit. *Rittersh.* l. c. ἄτην emendavit, quod nec ſenſui bene convenit, et hiatum facit. *Bernardus* autem in Epiſt. ad *Reisk.* p. 445. αὐγὴν conjicit, quod ſplendorem auri (χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει ſecundum *Pindarum*) ſignificet. Saepe quidem confuſa ſunt αὐτῇ et αὐγῇ, (vide *P. Leopard.* III. Emendd. 24.) ſed vide, an contextus ſententiae hanc lectionem ferat. Certe ſic ſenſus exiſtit vehementer ambiguus. Acquieſco itaque in lectione Brunckiana, quamvis parum ſit veriſimile, librarium ἀγαθῶν in κτεάνων mutaſſe.

XXXVII. Vat. Cod. p. 495. junctim cum praecedente. Vide not. ad Ep. praec. — Divitem eſſe, qui bonis ſuis utatur; non utentem pro paupere habendum eſſe. — V. 1. τόνδε. Vett. edd. omnes. τὸν δέ. *Steph.* — V. 2. *Pauper enim non eſt, cui rerum ſuppetit uſus.* *Horat.* l. XII. Epiſt. 4. quamvis haec paulo diverſa ſententia dicantur. — *Maximianus* Eleg. I. 181. *Quid mihi divitiae, quarum ſi demſeris uſum, Quamvis largus opum, ſemper egenus ero.* — V. 3. ἐν ψήφοις κατατήκεσθαι. Vide ad *Antiphan.* Ep. IV. *Pallad.* Ep. LXXXVII. et ἀδέσπ. CCCCXXXVII. ψήφοις veteres utebantur ad numerandum. Jam in numerando avaris omnis divitiarum uſus continetur. Anacharſis percunctanti cuidam, ad quas res Graeci

auro uterentur, πρὸς τὸ ἀριθμεῖν respondit. *Athen.* IV. p. 159. C. — κατατήκεται. *Immoritur studiis et amore senescit habendi.* Horat. I. Epist. VII. 85. Avarum describens *Lucian.* in Gallo §. 29. T. VI. p. 335. κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή. et §. 31. p. 338. ὡς δὲ καὶ οὗτος, ὑπὸ τῶν λογισμῶν ἐκτέτηκεν ὅλος. — V. 4. ἀεὶ quaedam edd. vett. — ἐν Vat. Cod. Api comparantur, qui in congerendis et comparandis divitiis omne tempus consumunt. Vide locum *Democriti* laudatum ad Ep. XXVIII. 2. Opponuntur iis οἱ κηφῆνες, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων πόνων παρατρεφόμενοι *Liban.* T. IV. p. 828. 14. ed. R. *Crates* Fr. VI. χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτὰ, κανθάρου οἶτον, μύρμηκός τ' ἄφενος, χρήματα μαιόμενος. Ad sententiam facit *Theocrit.* XVI. 22. sqq. — Pro δρεψομένων Vat. Cod. δρεπομένων. Notanda locutio δρέπεσθαι τὸ μέλι, pro τρυγᾶν sive βλίττειν.

¶. 316.] *XXXVIII.* Cod. Vat. p. 494. Plan. p. 112. St. 163. W. (*Reiz* nr. XIV.) Vulgus hominum fortunae judicium in amicitia sequitur. Nota sunt haec *Ovidii* in Trist. I. El. IX. 5. *Donec eris felix, multos numerabis amicos; Tempora si fuerint nubila, solus eris. — Dum stetimus, turbae quantum satis esset, habebat Nota quidem, sed non ambitiosa, domus. At simul impulsa est, omnes timuere ruinam: Cautaque communi terga dedere fugae.* Anthol. Lat. III. CVI. 7. *Est equidem in laetis nemo non promtus amicus, Ipsa homini adversis umbra inimica sua est.* Cf. ad *M. Argentar.* Ep. XV. 6. — V. 1. Vulgo μὴ πταίων φίλος. Nostrum est in membr. Vat. — V. 2. σεῦ, Vat. Cod. σοῦ vulgo. — V. 3. ἂν vulgo. οὐδ' εἷς Cod. Dorvill. — V. 4. »τύχης τε ῥοπαῖς »Plan. A tribus Codd., inter quos Vat., abest τε. Licet »autem ῥοπαὶ τύχης recte dicantur, praeferenda tamen »lectio, quae in unius cod. contextu, in alterius margine »conspicitur, τύχης ῥιπῆς." Dorville. Ut *aura fortunae,* sic ῥιπὴ τύχης de fortuna, venti ad instar mutabili. De vento hanc vocem usurpavit *Apollon. Rhod.* I. 1015. ἡ

δ' ἔθεε λαίφεσσι πανήμερος· οὐ μὲν ἰούσης Νυκτὸς ἔτι ῥιπὴ μένεν ἔμπεδον, ἀλλὰ θύελλαι Ἀντίαι ἀρπάγδην ὀπίσω φέρον. Ap. *Sophocl.* Oedip. Col. 1248. νύχιαι ῥιπαὶ sunt *venti noctu exorientes.* ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων Antig. 137. cf. 930. Deinde ad ignem transfertur, huc illuc motum. *Apollon. Rh.* I. 1027. ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρός. πυρὸς ὁρμῇ ap. *Homer.* Il. λ. 157. De motu alarum *Euripid.* ap. *Clem. Alex.* p. 563. ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς. Alae Fortunae tribuuntur in illuſtri *Aeſchyli* loco ap. *Stob.* Ecl. Phyſ. T. VII. p. 199. ſq. quem emendare conati ſumus in Exercitt. Crit. I. p. 213. Hoc tamen loco Fortunae cum ventis ſimilitudinem reſpici puto, ut in *Euripid.* Andromeda ap. *Stob.* Tit. XCIII. p. 559. νεύει βίοτος, νεύει δὲ τύχα κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων. quam imaginem exornavit *Clitomachus* ap. eundem p. 560. τοῖς εὖ παθοῦσιν ἀντιπνεύσασ' ἡ τύχη Ἅπαντα συγχεῖ, πάντα ναυαγεῖν ποιεῖ. Alii fortunae viciſſitudinem cum maris fluctibus, huc illuc ſeſe volventibus, comparaverunt; ut *Hipparchus* ap. *Stob.* CVI. p. 572. πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατα καὶ ἀβέβαια εὐρίπου δίκην. ut nos olim emendavimus in Anim. in Stob. p. 298. ſq. Sed prius idem viderat *T. H.* in Miſcell. Obſſ. T. VI. p. 351. et ad *Lucian.* T. III. p. 400. ed. Bip. — συμμεταβαλλόμενα. *Ovid.* I. Triſt. IX. 13. *Mobile ſic ſequitur Fortunae lumina vulgus.*

XXXIX. Cod. Vat. p. 495. Plan. p. 120. St. 174. W. *Stob.* Flor. III. p. 37. 35. Gesn. p. 21. Grot. (*Reiz* nr. XVI.) Conſiliorum maturitas commendatur. Sententia eſt, ut ap. *Euripid.* Phoeniſſ. 455. Οὔτι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει· βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν. *Theogn.* v. 319. Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων. *P. Syrus: Ad poenitendum properat, cito qui judicat.* — V. 2. ἐφελκομένην. Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Cod. In alio *Dorvillii* Cod. eſt ἐφελκομένων. *Salmaſius* merito praetulit ἐφελκομένη. *Dorvillius* autem, qui pronior eſt in vulgatum, ſcribi quoque potuiſſe judicat: ἐφεσπομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

Praeter haec Epigrammata Cod. Vat. *Luciano* tribuit Ep. *Lucillii* CXVIII. *Palladae* XXII. *Nicarchi* XVII.

LUCILLII EPIGRAMMATA.

¶. 317.] *I.* Vat. Cod. p. 534. Planud. p. 154. St. 224. W. Carpit, ut videtur, dedicationum poëtas, qui post magnificum exordium, multisque diis in partes vocatis, pusillae tandem rei dedicationem concelebrant. — V. 1. φιλοσπήλυγγι. Notum antrum Athenis sub acropoli, quod Pan se post pugnam Marathoniam tanquam ἀριστεῖον accepisse gloriatur ap. *Lucian.* Deor. Dial. XXII, 3. Cf. ad *Simonid.* Ep. XXVIII. T. I. P. I. p. 219. — οὐρεοφοίτισι corrigendum censet cl. *Wakefield* in Sylv. Crit. T. II. p. 100. comparans *Diodor. Zon.* Ep. II. ἐναυλακοφοίτισιν Ὧραις. Quum masculini forma sit οὐρεσιφοίτης, femininum in οὐρεσιφοῖτις formandum videtur. Cf. *Fischer.* Anim. in Velleri Gramm. gr. T. II. p. 68. — V. 2. ἔνδον, in antro puta: nam antra Nymphis erant pro sacellis. Cf. *Longum* I. p. 5. ed. Vill. *Philostr.* I. Imag. XXIII. p. 796. — Ἀμαδρυάσιν. Vat. Cod. — V. 3. ταῖς πρίν. omitt. Vat. Cod. Flor. et Ald. pr. Primum reperitur in Ald. 2. quam reliquae sequutae sunt. Tanquam conjecturam suam hoc supplementum profert *Opsopoeus.* — V. 4. αὐτὸς omnes edd. vett. usque ad *Stephan.*, qui ex *Opsopoei* emendatione αὐτοὺς dedit. Illud est etiam in Vat. Cod. *Wakefield* l. c. αὐτὰς τὰς κύνας, ut elegantius, ponendum existimabat. Ejusmodi elegantiae, a codd. oblatae, minime spernendae sunt; sed eas poëtis obtrudendas esse non puto.

II. Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 128. St. 185. W. Aulus, pugil, Jovi Olympico cranium, in certaminibus ipsi comminutum, dedicat; eidemque se post alias victo-

rias etiam vertebras dedicaturum esse pollicetur. Cf. Ep. XVII, XVIII. XIX.

III. Vat. Cod. p. 170. Plan. p. 439. St. 572. W. Herniosus imaginem herniae, cujus ope ex undis enataverat, nescio cui deo dedicat. Cf. *Lucian.* Ep. XIX. — V. 1. 2. profert *Suidas* in ναύτης T. II. p. 601. ubi Διονύσῳ legitur et ἀνέθηκα, utrumque male. ἀνέθηκεν Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 527. *Lucillio* vindicat hoc Epigr., quod in Plan. p. 138. St. 200. W. ἄδηλον est. Puer quidam, Grammatico paediconi in disciplinam traditus, non grammaticam apud eum, sed turpissima quaeque meditatur. — V. 1. „In Planudea p. 200. valde corruptus „est hic versus. Videndus Salmasius in Plinian. p. 278. „Sensus est: *Grammaticus Menander barbam alit, ita ut* „*Philosophi Zenonis ipsius speciem referat: huic dicis tu* „*filium tuum in disciplinam dedisse.*" *Br.* Vulgo legitur: γραμματικὸς Ζήνων ὃς ἔ. π. Μένανδρον. In Vat. Cod. autem sic: γραμματικὸν Ζήνωνίς ἔ. π. Μένανδρον. ex qua lectione fortasse sagaciores veriorem aliquando lectionem elicient. *Jos. Scaliger* in Not. msc. corrigit: γραμματικοῦ Ζήνωνος ἔ. π. Μένανδρος. Cf. *Scriverium* ad *Martialem* p. 353. Male suam emendationem interpretatur *Scaliger*, contra *Guillandinum* p. 50., de Grammatico Zenone Menandrum legente, et volumen, cui illius poëtae versus inscripti erant, mento barbato tenente; contra quam interpretationem disputat *Salmasius* ad Plin. p. 278. qui ipse tamen parum feliciter correxit: γραμματικὸς Ζήνων, ὃς ἔχει πώγωνα, Μένανδρος — φησὶ συνεστακέναι. *Grammaticus est Zeno barbatus. Huic filium se commendasse ait Menander.* Nihil vidi inficetius verbis interpositis: ὃς ἔχει πώγωνα. φησὶ est in Planud. In Vat. Cod. obscurum est utrum φῄς an φησὶ legatur. — *Huetius* p. 15. pro τὸν δὲ legit τὶς δέ. Idem in συνεστακέναι ambiguitatem inesse monet; significare enim et *commendasse* et *con-*

junxisse. Priore significatione hoc verbum usurpavit *Lucianus* in Scyth. §. 5. T. IV. p. 151. Bip. οὐκ ἔστιν ὅ τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην ἢ συστήσας (fort. σε inserendum) ἐκείνῳ. *Xenoph.* in Exped. Cyri III. 1. 8. Xenophon cum Sardes pervenisset, συνεστάθη Κύρῳ, *commendabatur Cyro.* Attigit hanc significationem *Thom. Mag.* p. 824. *G. Budaeus* Comm. Gr. L. p. 695. 11. — V. 3. Vulgo αὐτῇ μελέτῃ οὐ π. οὕτως. Vat. Cod. αὕτη μελέτη et οὕτως. αὖ τῇ emendavit *Aldus* in Lect. parum feliciter. αὐτὸς μελετῶν *Jos. Scaliger* in not. msc. *Brunckius* exhibuit emendationes *Salmasii.* οὗτος *Huetius.* — In sequentibus ludicra est ambiguitas in vocabulis artis grammaticae ad rem veneream translatis. Similem lusum vide in *Straton.* Ep. XLVIII. — Ceterum vide, an hoc carmen in hunc modum emendari possit:

Γραμματικὸς, Ζήνων, ὅσον εἰς πώγωνα, Μένανδρος·
τὸν δ' υἱὸν τούτῳ φῂς σὺ συνεστακέναι·
τὰς νύκτας δ' αὐτὰς μελετῶν οὐ παύεται οὗτος
πτώσεις, συνδέσμους, σχήματα, συζυγίας.

Grammaticus Menander, si barbam spectas, alius Zeno est. Verba ὅσον εἰς proxime absunt a lectione vulgata et Codd. ὡς ἔχει. *Martialis* in Pannicum cinaedum L. IX. 48. *Democritos, Zenonas, inexplicitosque Platonas, Quicquid et hirsutis squalet imaginibus, Sic quasi Pythagorae loqueris successor et heres, Praependet mento nec tibi barba minor etc.* — Quod vero scripsi v. 4. τὰς νύκτας αὐτὰς, paulo vividius et ad epigrammaticum postremi versus aculeum acuendum haud paulo aptius esse videtur. Assidui enim studii et nunquam interruptae meditationis laudem expectamus, cum Grammaticum vel *ipsas noctes* puero operam dare audimus. Hanc expectationem lepide fallit carminis exitus.

¶. 318.] *V.* Vat. Cod. p. 537. Planud. p. 130. St. 187. W. In sensu hujus carminis exponendo mire hal-

lucinatur *Opsopoeus*. *Brodaeus* intellexit, de paedicone eodemque impudico agi. Poëta se rem novam et tantum non incredibilem amicis narraturum esse fingit. Oratio interjectionibus et interrogationibus saepe interrupta animum vehementi admiratione percussum vivide pingit. — V. 1. Nostisne Cratippum paederastam? novam enim rem et mirabilem de eo narraturus sum. Sed profecto magna in his Nemesios appatet potentia! — Similis in simili re τῆς Νεμέσεως commemoratio ap. *Philipp.* Ep. I. ἄρτι γενειάζων ὁ καλὸς καὶ στεῤῥὸς ἐρασταῖς Παιδὸς ἐρᾷ Λάδων. σύντομος ἡ Νέμεσις. — V. 3. ἄλλο γένος et τῶν ἑτεροζήλων fortasse vocabula fuerunt ex impudicorum illius aevi sermone, quibus flagitia tecte significabantur. ἑτερόζηλοι sunt proprie, qui diversam in philosophia familiam sequuntur, tum omnino, qui in aliam partem inclinant. Cratippus, qui olim paedicaverat, nunc cevet. — ἤλπισα τοῦτ' ἂν ἐγώ; *Lucian.* D. D. XXV. 1. T. II. p. 85. πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; *Euripid.* Helen. 662. τίς ἂν τάδ' ἤλπισε βροτῶν ποτέ; — Idem fere color in Carmine *Catulli* LVI.:

O rem ridiculam, Cato, et jocosam
Dignamque auribus et tuo cachinno!
Res et ridicula et nimis jocosa.
Deprendi modo pupulum puellae
Trusantem. Hunc ego, si placet Dionae,
Protelo rigida mea cecidi.

— V. 5. μανήσομαι. Graviter in re miraculosa et omnem fere fidem superante, ita ut audientes in stuporem et insaniam conjiciat. Notanda locutio. — λύκοι vocantur paederastae, qui pueris insidiantur. *Strato* Ep. LXXXIX. νυκτερινὴν ἐπὶ κῶμον ἰὼν μεταδόρπιον ὥρην, Ἄρνα λύκος θυρέτροις εὗρον ἐφεσταότα, Υἱὸν Ἀριστοδίκου τοῦ γείτονος. ubi vide not. Ut hic tenellum puerum ἄρνα, sic *Lucillius* pilosum cinaedum ἔριφον appellat. Quamvis ἔριφος simpliciter pro pathico usurpatum fuisse videtur; ut in

Ep. ἀδεσπ. XXXVIII. Τῆς ὥρας ἀπόλαυε, παρακμάζει ταχὺ πάντα· Ἓν θέρος ἐξ ἐρίφου τραχὺν ἔθηκε τράγον. Apud *Catullum* XXXVII. 4. *hircus* eſt, qui ſe virum praeſtare nequit.

VI. Ammiano hoc carmen tribuitur in Plan. p. 187. St. 273. W. *Lucillii* nomen inſcriptum habet in Vat. Cod. p. 529. Scriptum eſt in philoſophum in turpi flagitio deprehenſum. Cf. *Luciani* Icaromen. §. 21. T. VII. p. 30. ſq. ed. Bip. — V. 1. ἀδάμας. *Virtutis verae cuſtos rigidusque ſatelles. Horat.* I. Epiſt. I. 17. qualem *Pſeudo-Gallus* Eleg. I. 74. *caſto pectore durum* vocat. Sed noſter ſimilis erat illi ap. *Juvenalem triſti obſcoeno*, qui

caſtigat turpia, cum ſit
Inter Socraticos notiſſima foſſa cinaedos.

Sat. II. 9. Qualis apud eundem v. 21. Sextus, quem iis annumerat, qui perditos ſeculi mores – *verbis Herculis invadunt et de virtute locuti Clunem agitant* –, talis etiam ille erat, quem *Lucillius* notat, nec tamen nomine appellat. Perperam enim bonus *Opſopoeus* in Cynicum *Adamanta* haec ſcripta exiſtimabat; et ſecum in errorem induxit *Fabricium* Bibl. Gr. T. III. p. 512. ed. *Harl.* Ferro et adamanti dicuntur ſimiles, qui nullum humanitatis ſenſum habere videntur, ſive natura eum illorum animis non inſeverit, ſive diſciplina exſtinxerit. *Ovidius* ex Ponto XII. 31. *Quae niſi te moveant, duro tibi pectora ferro Eſſe, vel inducto clauſa adamante putem.* Cf. Heroid. II. 137. quae ducta ex Pindarico fonte ap. *Athen.* XIII. p. 601. C. ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται Μέλαιναν καρδίαν, quem multi expreſſerunt, docente *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 69. Homines aenei aevi ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν, ſecundum *Heſiod.* in Ἔ. κ. Ἡ. 147. unde fortaſſe *Apollon. Rh.* II. 231. οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη. Plura hujus generis collegit *Ritterſh.* ad *Oppian.* III. Cyneg. 240. p. 107. —

V. 2. ῥιγόμαχος. Vat. Cod. In Ed. pr. Fl. et Ald. ῥιγομάλας, quod quamvis emendatum in Aldi Lect. tamen etiam in Aldina 3. reperitur. Vix alibi occurrit hoc vocabulum, quod recte accepit *Brodaeus*, qui *Lucillium* reſpicere exiſtimat ad Diogenis Cynici exercitationes, ſtatuas nive perfuſas amplectentis; (vide *Diogen. Laert.* VI, 23. p. 327.) quam ejus vanitatem et oſtentationem plures exagitarunt, quos vide ap. *Gatackerum* ad *M. Antonin.* I. p. 6. Erant autem Cynici ῥιγομάχοι etiam eo, quod ſimplici tunica induti et ſub divo plerumque agentes coeli inclementiam contemnere videbantur. Cf. Noſtri Ep. XXX. 2. — V. 3. ἀπρεπὲς εἰπεῖν. Idem color in Luſibus nr. XXXIV. *Turpe quidem factu; ſed ne tentigine rumpar, Falce manu poſita, fiet amica manus.* — V. 4. ἔργα κακοστομάχων. In hoc vocabulo interpretando in diverſa abeunt interpretes. *Brodaeus* Cynicum noſtrum crapulam vomuiſſe exiſtimabat; quod, quamvis turpe philoſopho, vix tamen flagitioſum videri poterat. Hanc ob cauſam magis accedo *Opſopoei* ſententiae, os eum ſibi polluiſſe putantis; nec aliam interpretationem probaſſe *Joſ. Scaligerum* apparet ex ejus conjectura in not. mſc. et ap. *Huetium* p. 20. prolata, κακοστομάτων. Sed hanc vocem linguae indoli repugnare monuit doctiſſimus praeſul; et dicendum fuiſſet κακοστόμων. Nihil mutandum videtur. Ἔργα κακοστομάχων ποιεῖν proprie dicuntur, qui, cum ſtomacho ciborum copia gravato laborant, digito palatum titillantes vomitum excitant. Hinc ad rem turpiſſimam ſignificandam adhibitum. Maxime huc facit *Martialis* IX. Ep. XXVIII. in Chreſtum:

Curios, Camillos, Quinctios, Numas, Ancos,
Et quidquid usquam legimus piloſorum,
Loqueris, ſonasque grandibus minax verbis,
Et cum theatris ſeculoque rixaris.
Occurrit aliquis inter iſta ſi draucus
Jam paedagogo liberatus, et cujus

Refibulavit turgidum faber penem:
Nutu vocatum ducis, et pudet fari (ἀπρεπὲς εἰπεῖν),
Catoniana, Chreste, quod facis lingua.

VII. Cod. Vat. p. 537. *Lucillii* nomen adſcriptum habet. In Planud. p. 130. St. 188. W. ἄδηλον eſt. Scriptum videtur in impudicum, qui, ut ſuſpicionem nefandae libidinis effugeret, uxorem duxit; ſed fruſtra. — V. 1. φεύγων τὴν ὑπόνοιαν. Moechus ad maritum ap. *Juvenal.* IX. Sat. 86. *Jam pater es; dedimus, quod famae opponere poſſis.* — V. 3. διὰ τῆς ἀγορᾶς. ut nemo non ſciret; ut ille ap. *Horatium* I. Ep. VI. 59. *qui mane plagas, venabula, ſervos Differtum tranſire forum populumque jubebat.* — V. 3. αὔριον. mox puer mihi naſcetur, dixit hominibus in foro congregatis.

VIII. Cod. Vat. p. 535. Planud. p. 140. St. 203. W. Luſus in vocabulis δριμὺς et δρῖλος. *Gloſſ.*: *Verpus.* δρῖλος. καὶ ὁ μέσος δάκτυλος τῆς χειρὸς, λέγεται δὲ καὶ ὁ λειπόδερμος. quam gloſſam excitavit, una cum hoc diſticho, *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. Tom. I. p. 553. Hieronymus, qui olim δριμὺς, ſeverus et moroſus, videri volebat, repente δρῖλος factus eſt, et illius priſtinae conditionis nihil niſi priorem ſyllabam ſervavit. Δρῖλος autem h. l. hominem libidinoſum, ſive non tam hominem quam Priapum ſignificat. Qui e vitreo Priapo potabant, *Drilopotae* appellabantur, ſecundum *Schol. Juvenal.* II. 93. Qua ratione *Lucillius* noſter Hieronymum appellat δρῖλον, eadem *Catullus* Piſonem ſalaciſſimum *verpum Priapum* vocavit Carm. XLVII. 3. Nihil hic viderunt interpretes. In not. mſc. *Caſauboni* nomini Ἱερώνυμος appictum ἐπώνυμος; quod ſi cum metro ita conciliaveris, ut ſcribas: τοπρόσθεν ἐπώνυμος εἶναι, arguta exiſtet lectio, auctore ſuo minime indigna. Tum hominis nomen erat *Drimys*, qui etiam mores δριμεῖς ſimulabat. Elegantem uſum vocabuli ἐπώνυμος, quo hominem ſui nominis ſignificat, illuſtravit *Salmaſius* ad Script. Hiſt. Aug. T. I.

p. 553. et *Abresch.* in Lect. Aristaen. p. 70. — In Vat. Cod. ἱερώνιμος et γέγονεν legitur.

IX. Vat. Cod. p. 544. Planud. p. 138. St. 200. W. „Εἰς γραμματικὸν κερασφόρον. ut gallice dicimus *cornard.* „Recte in Vat. membr. istud lemma huic disticho prae-„fixum, quod in Planudea translatum est ad alterum, „quod est infra XLIX. quo non pertinet.“ *Br.* Quaesitum est, quando adulterae mariti κερασφόροι dici coeperint. Jam *Artemidori* aetate cornua in proverbium abierant, cujus haec sunt in Onirocr. II. 11. ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει καὶ τὸ λεγόμενον κέρατα αὐτῷ ποιήσει. Duobus digitis corniculorum ad instar erectis aliquem deridere (ὑβρίζειν κεραταρίων δείξει) vetabatur legibus Longobardicis, ut docuit *Salmasius* ad *Tertull.* de Pall. p. 338. ubi nostrum distichon excitavit. Fallitur *Voltarius*, qui cornua a mulierum mitellis (*cornettes*) derivabat *dans les Questions sur l'Encyclop.* v. *Adultère.* Fortasse cornua, quae potentiae et dominationis signum fuisse constat, (v. *Wetsten.* ad N. T. I. p. 656.) per ludibrium tribuebantur viris, qui nihil non perferebant ab uxoribus. Ceterum vide *Menagium* in Origin. Gall. v. *Corne. Spanhem.* de Usu et Pr. Num. VII. p. 402. *Fabric.* ad *Sext. Empir.* I. p. 122. — V. 2. πολλῆς. Vat. Cod. — Ceterum haud scio, an huic disticho occasionem dederit dictum Diogenis Cynici ap. *Laërt.* VI. 27. p. 329 τοὺς γραμματικοὺς ἐθαύμαζε, τὰ μὲν τοῦ Ὀδυσσέως κακὰ ἀναζητοῦντας, τὰ δὲ ἴδια ἀγνοοῦντας.

¶. 319.] X. Cod. Vat. p. 520. Plan. p. 127. St. 183. W. In Cleombrotum pugilem, qui postquam ab arte vacare coeperat, graviores plagas ab uxore pertulit, quam quondam ab adversariis in certaminibus. — V. 1. κατέλυσε. Eodem sensu Ep. XLIII. et ap. *Xenoph.* Hist. Gr. VI. 3. 16. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκείνους ἔγωγε ἐπαινῶ, οἵτινες ἀγωνισταὶ γενόμενοι, καὶ νενικηκότες ἤδη πολλάκις καὶ

δόξαν ἔχοντες, οὕτω φιλονεικοῦσιν, ὥστε οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν ἡττηθέντες τὴν ἄσκησιν καταλύσωσιν. quem locum cum aliis quibusdam protulit *Bud.* Comm. Gr. L. p. 1071. Attigit etiam hanc ſignificationem *Gatacker.* ad *M. Anton.* L. IV. p. 133. D. *Scholiaſt. inedit.* in Cod. Laſcaris ap. Iriarten: κατέλυσε. κατέστρεψε καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ πυκτεύειν. πληγῶν Ἴσθμια. Ἰσθμίων καὶ νεμέων πληγάς. μετάθεσις. De meretricula, quae amatores habere deſierat, *Machon* ap. *Athen.* XIII. p. 581. C. καταλελοιπυίας τῆς Γναθαινίου σχεδόν. Hoc ſenſu *Horat.* I. Epiſt. I. 8. *Solve ſeneſcentem mature ſanus equum.* i. e. miſſionem da, κατάλυε. — Cum uxorem duxiſſet, Iſthmica ſibi et Nemea certamina renovata vidit, plagas ab illa accipiens, quales olim Olympiae. γραῦν τύπτουσαν Ὀλύμπια, i. e. κατὰ τὸν ἐν Ὀλυμπίοις νόμον. — V. 3. „καὶ τὰ „παρ' αὐτῷ. Sic Vat. Cod. Planudeorum optimus καὶ παρ' „αὐτῷ. Scribendum videtur: καὶ τὰ παρ' αὐτῆς: ſcil. τῆς „γαμετῆς." *Br.* Vulgo: καὶ παρ' ἑαυτῷ. Emendationis neceſſitatem non video. τὰ παρ' αὐτῷ ſunt domeſtica illa mala, quae ipſi jam magis terribilia videntur, quam ſtadium. Illis malis autem conjugem ſignificari rixoſam et plagoſam, ſponte apparet. — V. 4. φρίσσων. Vulgo et in membr. Hoc ſi verum eſt, diſtinguendum in fine v. 2. poſt Νέμεα, et jungenda verba, φρίσσων γραῦν καὶ τὰ παρ' αὐτῷ μᾶλλον ἢ —. — V. 5. ἂν γὰρ ἀναπνεύσῃ. ſimulatque reſpiraverit, vapulat. δέρεται. (vitioſe Vat. Cod. δέρκεται.) *Ariſtoph.* Veſp. 483. ἦ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας. *Schol.* τύπτεσθαι. Gemina autem ſignificatione hoc vocabulum accipiendum eſſe monuit *Huetius* p. 14. altera *vapulandi*, *glubendi* altera. Cf. *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 741. et 952. Eadem eſt ambiguitas in verbo ἀποδεῖν, quod facete uſurpavit cum ſimilibus *Ariſtophan.* Nub. 1379. κᾆπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κᾆπνιγε, κᾆπέτριβεν. quae omnia ſunt ex verporum gloſſario. Idem Eccleſ. 1007. ἔδοξε ταῖς γυναιξὶν, ἢν ἀνὴρ νέος Νέας ἐπιθυμῇ, μὴ

ἀποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον. *Schol. Theocrit.* V. 118. ὁ δεσπότας σου ὀήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν. ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης, ἀπόδει τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρε. — V. 6. τὰς πληγάς. Etiam hoc ad Veneris palaestram referendum videtur. Mania, meretrix, duobus athletis morem gerens; μαθεῖν, inquit, αἰσθέσθαι θ' ἅμα Ὀλυμπιονικῶν νυκτὸς ἀθλητῶν δυοῖν Πληγὴν, ... τί δύναταί ποτ' ἤθελον, secundum *Machonem* ap. *Athen.* XIII. p. 578. F. — ἀποδιδόναι dicitur pugil, qui adversario plagas rependit; et maritus, qui uxori debitum solvit. Miserum autem Cleombrotum nihil juvabant commodi mores; vapulabat enim, ut officium faceret, et ubi id fecerat, nihilominus vapulabat.

XI. Vat. Cod. p. 520. Plan. p. 127. St. 184. W. In pancratiasten, in omnibus quinquertii exercitiis mira facilitate et celeritate superatum. Certabatur autem in πεντάθλῳ lucta, cursu, disco, saltu, jaculo. Cf. Ep. ἀδέσπ. CCCCLIV. — V. 2. ὅλως. Vulgo et in Vat. Cod. qui etiam sq. vers. μὲν γὰρ, ut Plan. habet. — οὐδ' ἤγγισα, τῷ ὅρῳ scil. longo intervallo a meta discus cecidit. In antiq. edd. ἔγγυσα legitur. Primus *Steph.* ἔγγισα dedit.— V. 5. κυλλὸς. manu distorta, luxata et inutili instructus. Vide *Foesium* Oecon. Hipp. p. 220. sq. *Alberti* Obss. philol. p. 109. sq. et *Wetsten.* ad N. T. I. p. 425. — ἠκόντιζεν Vat. Cod. quod nescio quomodo probabat *Salmasius* in not. msc. sed ferri nequit. Notandum ἀμείνονα, pluralis pro singulari. Vide tamen, an corrigendum sit:

κυλλὸς δ' ἠκόντιζ' ἂν ἄμεινον.

— V. 6. „πεντετριαζόμενος. Lepide verbum finxit Lucil„lius, de eo, qui in omnibus quinquertii certaminibus „victus fuerat.“ *Br.* Τριάξαι et ἀποτριάξαι dicebatur, qui in luctae certamine adversarium ter dejecerat; quod qui fecerat, victor censebatur. Vid. *Fabr.* Agonist. I. c. 27. et *Salmasium* ad Solin. p. 206. Hinc passim

ductae metaphorae et comparationes, quas docte persequitur *Spanhem.* ad *Juliani* Or. I. p. 261. sqq. Quaedam addidit *Wyttenbach.* in Bibl. Crit. T. III. 2. p. 61. sq. Cf. Nostr. Ep. XX.

XII. Cod. Vat. p. 519. Plan. p. 126. St. 182. W. In pugilem plurimis, quas in certaminibus acceperat, plagis plane deformatum. — V. 1. Ὀδυσσέως. Vat. Cod. Respicitur locus celeberrimus in Odyss. ρ. 291. sqq. — V. 4. οὐ κυσὶν. subintell. μόνον. Optime haec expressit *Grotius: De cane quid dicam, patria nosse nequit.* — V. 5. ἢν ἐθέλῃς δὲ πρ. Sic vulgo. In Vat. membr. est τὸ πρόσωπον. unde scribendum videtur:

ἢν δ' ἐθέλῃς τὸ πρόσωπον ἰδεῖν.

— ἑαυτοῦ, pro σεαυτοῦ, personarum commutatione passim obvia. Vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. I. 21. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 159. et, qui multa exempla laudat, *Fischer.* in Anim. ad Velleri Gramm. T. II. p. 237. sqq. — V. 6. οὐκ εἰμί. *Epigon. Thess.* Ep. II. σὺ μὰ Κύπριν – γνώριμος οὐδ' αὐτῇ Λαΐδι Λαῒς ἔτι.

XIII. Cod. Vat. p. 520. Λουκιλλίου. Plan. p. 128. St. 185. W. *Luciano* tribuit. In Androleum, pugilem, qui in omnibus fere Graeciae certaminibus partem sui reliquerat. — V. 3. ἔσχον. In stadio Olympico alteram aurem reliqui. Nihil fere magis expositum plagis quam pugilum aures, quas tamen tueri solebant ἀμφωτίσιν, de quibus quaedam monuit *Adr. Turneb.* in Advers. XXIV. 28. et *Desid. Heraldus* Animadv. ad Martial. VII. 31. p. 139. Propter aures contusas ὠτοθλαδίαι appellabantur pugiles. *Diogen. Laërt.* V. 67. ubi quaedam notavit *Menagius* p. 218. quibus adde *Winkelmann.* Monim. inediti p. 76. — Πλαταιαῖς. Ludi gymnici Plataeae celebrabantur, quos commemorat *Strabo* IX. p. 412. Vocabantur Eleutheria in honorem Jovis Eleutherii, cui Graeci post Persas devictos templum exstruxerant.

Pausan. IX. 2. p. 715. *Plutarch.* Vit. Ariſtid. T. I. p. 331. E. F. — ἐν βλέφαρον. Pollux in certamine cum Amyco ap. *Theocrit.* XXII. 104. μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ᾽ ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν, Πᾶν δ᾽ ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. — ¶. 320.] V. 5. Vulgo κορύσσετο. quod emendatum eſt ex Vat. Cod. unde etiam ὅσαν, ἀγωνισάμαν et Πίσῃ, pro ὅσην, ἀγωνισάμην et Πίσσῃ receptum eſt. Lectionem καρύσσετο expreſſit *Grotius*, cujus tamen hoc loco parum perſpicua interpretatio:

Damoteles mihi praeco pater, cum plebe, quiritans,
Ut mutilus, ſi non mortuus, eriperer.

Verba ſic potius accipienda: Damoteles per praeconem flagitabat, ut filius ſibi traderetur aut ſepeliendus aut, ſi adhuc ſpiraret, curandus. Reſpicitur enim, quod *Dorvillius* monuit (ad *Luciani* Ep. XXI.), ad morem in proelio occiſos per praeconem ad ſepulturam poſcendi. Junge Δαμοτέλης σὺν πολιήταις, quaſi communi populi conſilio Androleum repetiverit pater. Feſtive autem poëta de certamine in ſtadio tanquam de proelio loquitur. — V. 6. ἆραί μ᾽ ἐκ vulgo. Praepoſitionem omittit Vat. Cod. — πολιήτοι. Ed. Fl. pr.

XIV. Vat. Cod. p. 520. Λουκιλλίου. In Plan. p. 128. St. 185. W. hoc quoque *Luciani* eſt. (Ep. *Luciani* nr. XX. ed. R.) Apidi pugili ſtatuam poſuerunt ejus adverſarii, gratiam ei referentes, quod nullum eorum unquam vulneraverit. — V. 2. „Ἆπιν οὐδένα. Sic libri „omnes, quorum conſenſus facile me ad credendum in„ducit, ita fuiſſe a poëta ſcriptum et pronuntiaſſe vete„res Ἄπινν. Nam in promtu erat ſcribere μηδένα, ſi illo „modo verſus non conſtitiſſet. Simile eſt illi, quod ob„ſervavi ad Lucian. Ep. VI.“ *Br.* μηδένα ſcribendum putabat *Dorvillius*.

XV. Cod. Vat. p. 520. Plan. p. 127. St. 184. W. In Eraſiſtratum ſtadiodromum tam tardum et fere immobilem,

lem, ut ne terra quidem commota eum movere poſſet. Conf. Ep. XCV. — ` σταδίην. Vix ſincerum, nullum tamen editorum Anthologiae advertit. σταδιῇ legendum videtur cum *Joſ. Scaligero*, qui hanc emendationem Aldinae allevit.

XVI. Cod. Vat. p. 520. Planud. ibid. In Marcum ſtadiodromum mire tardum. — V. 1. νύκτα. Quum de die currere coepiſſet, usque ad mediam noctem cucurrit, ita ut, ſtadio clauſo, Marcus ibi relinqueretur. — νύκτα ποιεῖν, ut ποιεῖν ἡμέρας, *dies transigere*, paſſim. Exempla vide ap. *Wetſten.* N. T. Matth. XX. 12. — V. 2. πάντοθεν. Vat. Cod. — V. 3. δημόσιοι. publici miniſtri, quibus id mandatum erat. — κεῖσθαι ἔδοξαν ὁπλίτην τινὰ τῶν λιθίνων. ſtadiodromi ſignum ex marmore ibi poſitum eſſe arbitrabantur; non movebatur enim. — V. 5. καὶ τί γὰρ; Recte *Scaliger* correxiſſe videtur in not. mſc. καὶ τόγ᾽ ἄρ᾽ εἰς, niſi malis καὶ τόδ᾽ ἄρ᾽ — στάδιον ſcil. Stadio proximo anno aperto Marcus totum adhuc ſtadii ſpatium a meta abeſſe inventus eſt. — εἰς ὥρας. Vide *Caſaubon.* ad Athen. L. II. p. 112. — V. 6. τῷ σταδίῳ στάδιον. Ex Vat. membr. palmaria haec lectio in textum venit, pro vulgari τῷ σταδίῳ δίπλεθρον, quae eſſet tertia pars ſtadii. Hoc poſuiſſe videtur *Planudes*, cui abſurdum videbatur, quod Marcus poſt curſum totius anni ne pedem quidem promoviſſet. At ejusmodi narrationibus probabilitatis ſpeciem conciliare velle, putidum ſane. Quin omnis earum lepor in hyperbole et τῷ ἀδυνάτῳ poſitus eſt.

XVII. Cod. Vat. p. 519. Plan. p. 126. St. 182. W. Pugil ita deformatus, ut nemo eum agnoſceret, patria haereditate privatus narratur. — V. 1. „οὗτος ὁ νῦν „τοιοῦτος. *quem talem nunc vides.* Sic recte Vat. Cod. „Planudeae excuſi libri οὗτος ὁ νῦν βέλτιστος. Sed vox „illa βέλτιστος a quatuor quos inſpexi codicibus abeſt; „a Florentina et Ald. 1. Eam inſeruit Aldus ad fulcien-

„dum versum in editione secunda. Potuisset etiam παν-„άριστος, quod conjecerat vir doctus ad marginem „exemplaris Florentinae, aut αἴσχιστος. Sed jam con-„jecturis non est opus.“ *Br.* — In exitu versus εἶχε τὸ πρόσθεν. *Opsopoeus* lacunam sic implebat: οὗτος ὁ νῦν μὲν πηρός. — V. 3. ἀπογραψ. πύκτης. in pugilum numerum receptus. *Aeschines* Epist. XI. p. 690. ed. R. ὥσπερ ἂν εἴ τις Ὀλυμπιάσι νικήσας πολλάκις, ὕστερον γέρων ὢν ἀπογράφοιτο ἔτι καὶ προκαλοῖτο τοὺς ἀντιπάλους. quae ducta sunt ex *Xenoph.* Hist. Gr. VI. 3. 16. cujus verba supra laudavimus ad Ep. X. Cf. *Bud.* Comm. Gr. L. p. 817. — V. 4. μηδὲ τὸ λ. τὸ μ. Vat. Cod. — V. 5. Pro αὐτοῦ Ald. 2. αὐτὸς legit. — In quodam cod. παρελήλυθεν scriptum fuisse notat *H. Steph.* — Ne frater quidem Olympicum agnoscebat. Ap. *Valer. Flacc.* IV. 241. Amycus Polluci minatus, *Haud tibi pulcrae*, ait, *Manserit hoc ultra frontis decus, orave matri Nota feres.* ubi vulgata lectio quam temere impugnetur a *Burmanno*, qui *tota feres* corrigendum censebat, ex his in pugiles carminibus clarissime apparet.

XVIII. Cod. Vat. p. 519. Plan. p. 126. St. 183. W. Apollophanis pugilis caput cum κοσκίνῳ comparat *Lucillius*, ut *Plautus* in Mostell. I. 1. 52. *O carnificum cribrum, quod credo fore, Ita te forabunt patibulatum per vias Stimulis.* ubi vide *Taubmann.* — V. 2. σιτοκόπων βυβλαρ. Vat. Cod. et in edd. vett. usque ad *Ascensium.* quod qui interpretari conati sunt, operam frustra insumserunt. Etiam *Jos. Scaliger* σητοκόπων sive ex ingenio emendavit, sive hanc lect. ap. Stephanum repertam assensu suo probavit. Comparat poëta Apollophanis caput inferiori membranae, cui volumen incumbit, a tineis ubique corrosae et pertusae. *Alciphr.* I. Ep. XXVI. p. 104. εἶτα καταλαμβάνω πρεσβύτην – χάρτην ἀρχαῖόν τινα, σαπρόν τε τῷ χρόνῳ, ὑπὸ κόρεων καὶ σητῶν ἡμίβρωτον διὰ χειρὸς ἔχοντα. *Synesius* Epist. CXXXIII. τεκμαίρομαι δὲ αὐτὴν εἶναι

παμπάλαιον, τῷ τε θριπηδέστατον γεγονέναι καὶ τῷ συγκεχῦσθαι τὰ πλείονα τῶν γραμμάτων. Recte autem *σητοκόποι.* Tineae membranas perforantes eas *κόπτειν* dicuntur. *Lucian.* T. III. p. 99. indoctum quendam hominem ait libros veteres nulla alia re a recentioribus discernere posse ait, *εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ — καὶ συμβούλους τοὺς σέας* (i. e. *σῆτας*) *ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις.* *Aristoph.* Lysistr. 731. *οἴκοι γάρ ἐστιν ἔρια μοι Μιλήσια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.* — ¶. 321.] V. 3. *μυρμήκων.* formicarum cuniculis sursum deorsum vergentibus percribratum caput. *Scholiastes* notavit, verborum esse lusum. *μύρμηκες* enim vocantur *οἱ πυκτικοὶ ἱμάντες* ap. *Hesych.* et *Polluc.* III. 150. cujus appellationis ratio repetenda est inde, quod *τὰς σάρκας διακόπτουσι καὶ ἀναλίσκουσι,* ut *Hesychius* ait in v. *χειροβρῶτι δεσμῷ.* Simili translatione *Aristophanes* mollia illa et multis flexionibus variata Agathonis *μέλη* in Thesmoph. v. 106. *μύρμηκος ἀτραποὺς* appellat. Hinc emendandus *Pherecrates* comicus in nobilissimo de veteri musica loco ap. *Plutarch.* T. II. p. 1142. A. ubi de Timotheo Milesio conquesta Diva Musica,

> *Κακά μοι πάρεσχεν οὗτος,* ait, *πάντας, οὓς λέγω,*
> *παρελήλυθεν, ἄγων ἀτραπιτοὺς μυρμηκίνας.*

Vulgo sine sensu: *'παρελήλυθ' ἄγων ἐκτραπέλους μ.* — V. 4. *γράμματα.* vulnera signis similia, quibus musici cantum notabant, quorum specimen dedit *Marpurg. Gesch. der Musik.* p. 192. sqq. post *Burettum* dans les Mém. de l'Academ. des Inscr. T. V. p. 185. — V. 5. Ceterum nihil tibi in posterum timendum erit; nam licet novis plagis afficiaris, iis tamen, quae habes, vulneribus aliud adjici non poterit. Similis hyperbole in *Archiae* Ep. II. *ὁπλίζευ, Κύπρι, τόξα, καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυχος ἐλθὲ Ἄλλον· ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον.*

XIX. Cod. Vat. p. 519. Planud. p. 139. St. 203. W. De eodem fortasse Olympico, cujus deformatam faciem

descripsit Ep. XVII. — V. 1. ῥύγχος iterum pro ore Ep. XXXV. In contumeliam sic dici, sponte apparet. Vide *Intrpp. Thom. Mag.* p. 787. — V. 2. *Opsopoeus* ἐνόρει (fortasse ἐνόρα volebat) legit, vertitque *inspice.*

XX. Cod. Vat. p. 548. Plan. p. 128. St. 185. W. Historia de Milone, qui, cum quondam adversarium in certamine non invenisset, coronam accepturus in terram collapsus est. — V. 1. μόνος. cum nemo fortasse ausus esset cum eo congredi. Qui sic coronabantur, palmam sine pulvere, ἀκονιτὶ, dicebantur accipere. *Horat.* I. Epist. I. 49. *Quis circum pagos et circum compita pugnax Magna coronari contemnat Olympia, cui spes, Cui sit conditio dulcis sine pulvere palmae?* Ejusmodi victoriae exemplum profert *Pausan.* VI. p. 478. ubi Dromeum quendam Mantinensem primum τοῦ παγκρατίου τὴν νίκην ἀκονιτὶ λαβεῖν narrat. — V. 3. ἐπισκον. Vat. Cod. — V. 5. ἀντέκραγεν. Vat. Cod. — οὐχὶ τρί' ἔστιν. *Brodaeus*, qui hunc locum perperam accepit, ἔστην suspicabatur, et secum in errorem traxit *Potterum* in Archaeol. II. 21. p. 411. ed. *Gronov.* Verum sensum aperuit *Salmasius* ad *Solin.* p. 206. *Lapsus quidem sum,* Milo ait, *sed ter dejiciar necesse est, ut palmae mihi abjudicetur honor.* Cf. *Brunck.* ad *Aristoph.* Nub. v. 126. et quae notavimus ad Ep. XI.

— V. 6. βλετω. Vat. Cod. *P. Faber*, qui loca de Milone diligenter collegit in Agonist. I. 27. (*Gronov.* Thes. VIII. 1903.) verba, τἄλλα μέ τις βαλλέτω, eo refert, quod nullus impetus Milonem de loco, ubi semel pedes fixisset, dimoveri potuerit. *Philostrat.* Vit. Apoll. IV. 28. p. 168. ubi vide *Olearium.*

XXI. Vat. Cod. p. 536. Planud. p. 155. St. 226. W. — V. 2. πέτεσθαι dicuntur cursores pedum pernicitate praestantes, ut Ladas in Ep. ἀδεσπ. CCCXII. Λάδας τὸ στάδιον εἴθ' ἥλατο, εἴτε διέπτη, Δαιμόνιον τὸ τάχος, οὐδὲ φράσαι δυνατόν. Sed Eutychides noster in stadio tardissimus erat;

ubi autem ad coenam properabat, celerrimus. Jam parasiti τρεχέδειπνοι appellabantur, quod nomen Clearcho Sophistae adhaesisse narrat *Athen.* I. p. 4. A. Eosdem πέτεσθαι dicebant. . Ut *Antiphanes* ap. *Athen.* I. p. 4. F. οὗτοι δὲ τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει ἀφορῶσι καὶ πέτονται δεξιῶς ἐπὶ ταῦτα ἄκλητοι. *Alexis* ap. eund. IV. p. 165. A. Χαιρεφῶν ἄκλητος, ἤδη γὰρ πέτεταὶ διαπόντιος. Hi et similes Comicorum loci obversabantur *Libanio* in Oratione Parasiti T. IV. p. 152. 13. ed. R. τὴν διὰ τῶν ποδῶν ἀτιμάσας διακονίαν, καίτοιγε πολλάκις οἶδα πτηνῷ παρεικασθεὶς, ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπενόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλαζόνας.

XXII. Cod. Vat. p. 536. Plan. p. 155. St. 225. W. Eutychides ab Aulo ad coenam invitatus, nihil ibi ciborum reliquit, omnia servis pone se stantibus domum auferenda tradens. Tangit *Lucillius* morem illorum temporum, pueris a tergo dapium reliquias porrigendi. *Lucian* Conv. Lapith. T. III. p. 425. Ὁρᾷς τὸν γέροντα, ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων — καὶ ὅσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους. In splendidioribus epulis parata erant fercula, quae domini accumbentes servis traderent, ut in Carani nuptiis ap. *Athen.* IV. p. 128. D. καὶ ἕκαστος λαβὼν σὺν αὐτῷ πίνακι τοῖς κατόπιν διεδίδου παισίν. — V. 3. Nunc Eutychides quidem domi laute coenat, Aulus autem, non invitatus ab Eutychide, esurit. — ξηροφαγεῖ καθίσας. *Theocrit.* Eid. I. 51. πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. Argutius *Martialis* in simili re L. II. 37.:

Quicquid ponitur, hinc et inde, verris;
Mammas suminis imbricemque porci,
Communemque duobus attagenam,
Mullum dimidium lupumque totum,
Muraenaeque latus, femurque pulli,
Stillantemque alica sua palumbum.
Haec cum condita sunt madente mappa,

Traduntur puero domum ferenda.
Noc accumbimus otiosa turba.
Ullus si pudor est, repone coenam;
Cras te, Caeciliane, non vocavi.

Conf. L. VII. 20.

¶. 322.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 508. „Epigramma „hoc, quo caret apograph. Buherianum, edidit ad Histor. „Aug. et illustravit *Salmasius* T. II. p. 819.“ *Br.* Epicrates cum magna puerorum turba ad coenam venerat. Quibus cum plurimam ciborum partem porrigeret, ita ut ceteris convivis nihil relinqueretur, *Lucillius* optat, ut servi locum cum convivis commutent. — V. 1. *τραγῳδὸν οὐδὲ χοραύλην.* qui magno hominum grege stipati incedunt. Poëtae tragici histrionum gregem, quem *θίασον* appellabant veteres, (vide *Istrum* Vita Soph. p. X. ed. *Br.* et *Pierson.* ad *Moer. Attic.* p. 186.) sibi addictum habebant; qua de re non protrita dedit *Boettigerus* in Prolus. *Quid sit docere fabulam.* p. 7. sq. Choraulae dicebantur, qui ad chori carmina tibiis canebant. Qui postquam se a comoedia segregaverant, artisque suae specimina separatim exhibere coeperant, chorum etiam habuerunt suum, qui eos comitari solebat. Vide *Salmas.* l. c. Hinc *Themistius* Or. XXIII. p. 294. A. de discipulorum grege, Sophistam magistrum comitante, agens, *εἰ τοιοῦτον ἐγὼ,* ait, *χορόν τε καὶ χορηγὸν συνεστησάμην, πάνυ ἂν εἴην σοφιστὴς, καὶ οὐδέν τι μεῖον ἢ Πρωταγόρας ἀποχρώμενος Καλλίᾳ τῷ λακκοπλούτῳ.* — V. 2. *οὐδ' ἄλλον οὐδέν.* Vat. Cod. et vers. seq. *ἵκεις.* — V. 5. Sic plane *Martialis* L. III. 23. *Omnia cum retro pueris obsonia tradas, Cur non mensa tibi ponitur a pedibus?* quae recte interpretatur *Des. Heraldus* ad Mart. p. 66. — *πρὸς πόδας.* in puerorum locum succedentes; nam servi dominis a pedibus stantes ministrabant. — V. 6. *αὐτοῦ.* Vat. Cod.

XXIV. Vat. Cod. p. 536. Planud. p. 155. St. 226. W. In gulosum, qui non solum ipse plurima deglutiebat, sed etiam proxime sedentium cibos servis suis auferendos dabat. — V. 2. τῶν δὲ πέριξ. *Quidquid ponitur hinc et inde verris. Martialis* in loco supra adscripto. — V. 3. πλήν. Superest, ut cras ad purgandum triclinium venias et etiam reliquias in solum projectas colligere suscipias. Vult enim *Lucillius*, Gamum idem facere, quod servos, qui triclinia post epulas purgabant, ad quod negotium opus erat κοφίνῳ. *Pollux* VI. 94. servus συναθροιζέτω δὲ, inquit, εἰς ἄῤῥιχόν τινα ἢ κόφινον ἢ σπυρίδα. *Aristophanes* ap. eund. X. 91. ἄλλος δ' εἰσέφερε πλεκτῷ κανίσκῳ ἄρτων περίλοιπα θρύμματα. De cophino vide quae collegit, nec nostro loco neglecto, *Wetsten.* ad N. T. I. p. 415. — τοῦ πρὸς πόδας. δούλου sive παιδὸς intellige. — πρίσματα. scobem, qua triclinium erat insperſum. *Petron.* c. LXVIII. *cum secundas mensas Trimalchio jussisset afferri, sustulerunt servi omnes mensas et alias attulerunt, scobemque croco et minio tinctam sparserunt.*

XXV. Cod. Vat. p. 536. Plan. p. 155. St. 226. W. Lucillius ap. Publium quendam coenans una cum Dionysio, hunc rogat, ut ne omnia solus devoret. — V. 1. οὕτω τοι. Bene precandi formula: Sic tibi contingat, ut haec omnia, quae devorasti, concoquere possis, si mihi quoque, dicis saltem causa, aliquid comedendum concesseris. νόμου χάριν. ut ap. *Lucian.* Ep. XIV. — In Vat. Cod. est πέμψαι, quod pro mera librarii aberratione habendum est. — V. 5. Nisi forte, cum me tam macilentum videas, me aegrotum existimas, tuumque esse arbitraris, me observare, ne quid clam te comedam. Ex hoc disticho Dionysium medicum fuisse suspicari licet. — V. 6. οὕτω. Vulgo. — λαθόν. Vat. Cod.

XXVI. Cod. Vat. p. 548. *Lucillio* tribuit. In Plan. p. 186. St. 271. W. ἄδηλον est. — „Hoc et sq. Epigr.

„continuantur et unum epigramma faciunt in Codd. et „apud Stobaeum in Florileg. Grotii p. 77. [Tit. X. „p. 127. 44. Gesn.] At revera duo ſunt, licet ſimilis „argumenti. Luſus eſt in ſoni adfinitate vocum πίναξ et „πείνη, quarum poſtremam pronuntiabant πίνη. Hinc in „Vat. Cod. ſcriptum πίνης et πιναλέους.“ *Br.* Scriptum eſt in convivium, ubi argenti ſatis, nihil dapium appoſitum erat. Conf. *Palladae* Ep. XXVII. et inprimis *Martial.* IV. 78.:

Ad coenam nuper Varus me forte vocavit.
Ornatus dives, parvula coena fuit.
Auro, non dapibus, oneratur menſa: miniſtri
Apponunt oculis plurima, pauca gulae.
Tunc ego: Non oculos, ſed ventrem paſcere veni:
Aut appone dapes, Vare, vel aufer opes.

— V. 1. ἀργυρέῃ λιμῷ. Fames, quam famelico relinquunt appoſita vaſa argentea, ſed alioqui vacua, aut certe minimum cibi habentia, ut haec verba explicavit *Stephanus* in Theſ. Gr. L. v. ἀργύρεος T. I. p. 533. eamque interpretationem denuo tuetur contra gloſſam *Heſychii*, ἀργυρέῃ λιμός, ἀργυρίου σπάνις, in *Schediasm.* VI. 13. (*Gruteri* Theſ. Crit. T. V. Suppl. p. 246.) *Heſychii* certe interpretatio ad noſtrum locum minime quadrat. Vide *Junii* Adag. VIII. 31. *Argentea fame convivari.* — Opponitur χορτασίῃ ὀστρακίνων πινάκων, dapes in fictilibus vaſis largiter appoſitae. — V. 3. Notavit *Brodaeus* parodiam verſus Homerici: Ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔειπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Etiam in exitu verſus Lucillio obverſabatur ejusdem poëtae hemiſtichium: ἐν ἠεροειδεῖ πόντῳ. — V. 4. χορτασίῃ. Vide ad *Lucian.* Ep. VII. 6. In *Athenaei* loco L. III. p. 99. ſq., ubi de verbo χορτάζεσθαι et derivatis disputat, ſunt et alia, quae emendatione indigent, et unus inprimis *Sophoclis* verſus ex Tyro, quem hac opportunitate emaculabimus. Legitur ibi p. 99. F.

οι τοῖσι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν. *Casauboni* conjecturam ὃν τοῖσι —, quae parum acuminis habet, exhibuit tamen *Brunckius* in utilissima fragmentorum *Sophoclis* collectione. Una litera paululum immutata lege:

σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

In *Sophili* autem fragmento p. 100. A. minus etiam feliciter emendandi conatus cessit *Casaubono*. Medius versus est mutilus, omisso nomine proprio, cujus omissionis plurima sunt exempla ap. *Athenaeum*. Sic autem legerim:

γαστρισμὸς ἔσται δαψιλής· τὰ φροίμια
ὁρῶ . . . . . χορτασθήσομαι καλῶς·
νὴ τὸν Διόνυσον, ἄνδρες, ἤδη στρηνιῶ.

XXVII. Cod. Vat. p. 548. In Plan. p. 186. St. 272. W. ἄδηλον. nec ap. *Stobaeum* nomen auctoris additur. De sensu vide ad Ep. praecedens. — ¶. 323.] V. 4. Facete argenteos orbes, qui φάρμακα τοῦ λιμοῦ habere debebant, ὄργανα τοῦ λιμοῦ, *famem excitantes*, appellat.

XXVIII. Vat. Cod. p. 527. sq. hoc etiam Epigr. *Lucillio* vindicat, quod in Plan. p. 138. St. 200. W. ἄδηλον est. Poëta sibi Grammaticorum praesentiam in convivio deprecatur. — V. 1. ταύταις ταῖς — ἀοιδομάχαις. Vat. Cod. vitiose. Interpretes in hoc loco explicando nihil viderunt. *Brodaeus*, a Scholiasta in errorem inductus, ad primam distichon verba χαίρειν εἰπὲ subintelligenda arbitratur, non videns, verborum ordinem esse hunc: μή με βάλῃς ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι τούτοις τοῖς λογολέσχαις. *Opsopoeus* etiam magis hallucinatus est. Sensus est: Ne me, quaeso, jejunis illis et ineptis nugatoribus, illis Aristarchi simiis, praedam objicias. — ἀοιδόμαχοι Grammatici vocantur, qui Homeri aliorumque vetustatis poëtarum versibus armati de verbis inter se pugnant et digladiantur. Sic ὁπλόμαχοι sunt, qui armis, λογόμαχοι, qui verbis pugnant. — λογολέσχαι, in verbis et vocabulis

nugantes; ut μετεωρολέσχαι, philosophi de rebus supernis et coelestibus nugas proferentes, ap. *Lucian.* in Prometheo I. 6. p. 33. Cf. *Spanh.* ad *Aristoph.* Nub. 227. λεσχαίνειν de iis, qui inanibus verbis garriunt, explicavit *Valcken.* ad Ammon. p. 213. — V. 2. οἱ ἀπ' Ἀριστάρχου. qui genus et familiam ab Aristarcho, principe grammaticorum, ducunt. *Philippus* Ep. XLIV. οἵ τ' ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολόγοι. *Herodicus* T. II. p. 65. φεύγετ' Ἀριστάρχειοι. — γραμματολικριφίσιν. Qui sint *oblique grammatici*, quos nobis ex hoc verbo elicuit *Opsopoeus*, sive, ut *Brodaeus* voluit, *ab Aristarcho genus quasi oblique ducentes*, equidem non perspicio. λικριφὶς est *ex obliquo*, *ex transverso*, ut in Od. IX. 450. ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς Γουνὸς ὕπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι Λικριφὶς ἀΐξας. Hinc interpretor γραμματολικριφίδας eos, qui in veterum scripta impetum e transverso faciunt, iisque vulnera omnemque calamitatem inferunt. Hanc ob caussam ap. *Antiphanem* Ep. V. T. II. p. 205. Grammatici τῶν μεγάλων κηλῖδες et ποιητῶν λῶβαι vocantur, et ap. *Philippum* Ep. XLIII. τελχῖνες βίβλων. — Ceterum initio versus vulgo ταῖς legitur, quod emendavit *Casaub.* not. msc. et Vat. Cod. — V. 3. οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν. Similia sunt, quae de *Euripide* dixit *Alexander Aetolus* ap. *Gellium* N. A. XV. 20. ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος ἀρχαίου στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν Καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς. — V. 3. πιν. ἀντὶ τοῦ πίνειν. Anonym. Bibl. Bodl. et Schol. In notis *Brodaei*, ut in Vat. Cod., πεῖν. *Grotius* vertit: *Non joca, non illud saltem, bibe.* Fateor, mihi hanc lectionem semper dubiam fuisse visam. Nec *Casaubonus* librariis fidem habens, corrigere tentavit in not. msc. οὐδὲν φίλον. — ἀνάκεινται. accumbunt, pueriliter de Nestore et Priamo garrientes. In belli Trojani enim historia et quaestionibus inde petitis versabatur grammaticorum industria. Vide, quae de inani istorum hominum studio supervacua

discendi et docendi collegit *Wower.* de Polymathia c. X. p. 70. sqq. — V. 5. βάλλης Cod. Vat. *Casaubon.* in not. msc. χαλῆς emendasse fertur, quod quem sensum habeat, ignoro; nec sic scripsisse magnum virum puto. Sincera est lectio βάλης. ne me objicias illis, tanquam praedam; *ne in vocum aucupio dispeream et fiam praeda et spolium Grammaticorum*, ut *Huetius* interpretatur p. 14. — ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι homerice, κατὰ λέξιν grammatice dictum. Ut τὰ παρὰ λέξιν dicendi proprietati contrariam rationem significant, sic proprie dicta κατὰ λέξιν dicuntur λέγεσθαι. Jam magna pars quaestionum grammaticarum in eo versatur, ut, quae proprie dicta sint, quae translate, doceatur. — V. 6. οὐ δειπνῶ μῆνιν ἄειδε θεά. Lepide, pro: hodie repudio nugas illas grammaticas, quas illi nobis tanquam dapes quasdam apponunt. Principibus enim Iliadis vocibus grammatica illa ζητήματα, et omnino conditio grammaticorum significari solent. Cf. *Lucian.* Ep. XII. 2. *Pallad.* Ep. IX. Similis color est ap. *Antip. Thessal.* Ep. XLV. qui Grammaticis valere jussis, σήμερον, inquit, Ἀρχιλόχοιο καὶ ἄρσενος ἦμαρ Ὁμήρου Σπένδομεν· ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας.

XXIX. Cod. Vat. p. 508. Plan. p. 179. St. 262. W. *Luciano* tribuit, quod in membranis Vat. *Lucillii* est. (*Luciani* Opp. nr. XXVII. ed. *Reiz.*) Legem convivii poëta ponit hanc, ne quis poëta declamet, neque grammaticis de grammaticis nugis altercetur. — V. 1. σήμερον ἡμᾶς. Ed. pr. Flor. — νόμον. Respicitur ad leges convivales, quales magistri symposii convivis solebant scribere. Ad *Legem Posthumiae*, quam *Catullus* commemorat XXVII. 3., multa, quae huc pertinent, notavit cl. *Doering.* quibus adde *Lipsium* in Antiqu. Lectt. III. p. 74. sqq. Ut discipulos suos in conviviis regerent, ejusmodi, sed procul dubio bonae frugis plenissimas leges scripserant *Xenocrates* in Academia, *Aristoteles* in Lyceo, ut tradit *Athen.* L. V. p. 186. B. *Martialis*

IX. 36. *Tolle tuas artes: hodie coenabis apud me, Hac lege, ut narres nil, Philomuse, novi.* — V. 3. μελοποιός. Poëtarum in conviviis recitationes plus quam uno loco exagitat *Martialis.* L. III. 45. se Ligurini coenam fugere ait: *Illa quidem lauta est, dapibusque instructa superbis; Sed nihil omnino te recitante, placet.* Apte nostrum Epigr. laudat *Des. Heraldus* ad L. V. 78. v. 22. *Parva est coenula* (δειπνάριον) — *quis potest negare? Sed finges nihil, audiesve fictum, Et vultu placido tuo recumbes; Nec crassum dominus leget volumen.* — V. 4. πράγματα παρέχειν dicuntur, qui molesti sunt; et πράγματα simpliciter de rebus ingratis usurpatur. Vide *T. H.* ad *Aristoph. Plut.* p. 219. ἔχειν et παρέχειν πράγματα similiter junxit *Themist.* Or. XXI. p. 244. A.

XXX. Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 187. St. 272. W. Minatur poëta Cynico rapaci, ut ab alienis dapibus cohibeat manum. — V. 1. κἀνυπόδητον. Passim hoc de Cynicis. Vide V. D. in Miscell. Obss. T. IV. P. III. p. 446. et *L. Kuster* ad *Aristoph.* Nub. 103. qui cum plurimis aliis etiam nostrum locum laudat. Plurimum huc facit, quae philosophus de se gloriatur ap. *Lucian.* in Icaromen. §. 31. T. VII. p. 44. Bip. κέκραγα δὲ, αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδητος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι. unde, qua ratione ῥιγοῦν dicatur Cynicus, optime intelligitur. Conf. ad Ep. VI. 2. — V. 3. κλάσματα. *fragmenta panis* hac ratione dixit *Lucilius* ap. *Nonium* p. 449. ἄρτων θρύμματα *Aristophan.* ap. *Polluc.* XI. 91. — De rapacitate et gulositate Cynicorum vide ad *Luciani* Ep. IX. — V. 4. καί σε λ. κύνα. Tum non Cynicus, sed canis appellaberis, et fuste, ut in canem, in te utar. Similiter ludit *Martialis* IV. 53.:

Hunc, quem saepe vides inter penetralia nostra,
Pallados et templi limina, Cosme, novi,
Cum baculo peraque senem cui cana putrisque
Stat coma et in pectus sordida barba cadit:

Cerea quem nudi teget uxor abolla grabati,
Cui dat latratos obvia turba cibos:
Esse putas Cynicum, deceptus imagine falsa.
Non est hic Cynicus, Cosme Quid ergo? canis.

XXXI. Vat. Cod. p. 518. Plan. p. 134. St. 194. W. — V. 1. λέγουσι. Vat. Cod. — V. 2. μελανωτάτας. Vat. Cod. — βάπτειν. De usu veterum crines infucandi vide quae dedit *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. II. p. 30. et *Wetsten.* ad N. T. I. p. 306. Flavum eos colorem maxime probasse, apparet ex iis, quae laudat *Bernard.* ad *Theoph. Non.* c. II. p. 25. 26. Senem, qui canos atro colore tingebat, ridet *Aristoph.* Eccles. 731.

XXXII. Vat Cod. p. 518. Plan. ibid. ubi superius.— V. 1. τρικόρωνος. *Agath.* Ep. VII. ἡ γραῦς ἡ τρικόρωνος. *Horat.* IV. Carm. XIII. 24. *fata – servatura diu parem Cornicis vetulae temporibus Lycen.* cui similia admovit *Rittersh.* ad *Oppian.* II. Cyneg. 292. Sed vide, quae dedit *Ruhnk.* in Epist. Crit. p. 113. ubi emendavit *Alciphronem* L. I. 28. p. 115. οὐ παύσῃ, τρικόρωνον καὶ ταλάντατον γερόντιον, πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς.

¶. 324.] *XXXIII.* Vat Cod. p. 542. Plan. p. 141. St. 204. W. In mulierem deformem, sed sibi unice placentem. Ex Demosthenide Vat. Cod. nobis fecit Demosthenem, Δημοσθένης exhibens. — ἤθελεν. *Plato* Ep. VII. Laïs speculum Veneri dedicans, τοίη μὲν ὁρᾶσθαι, ait, οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

XXXIV. Vat. Cod. p. 548. *Lucillio* hoc distichon vindicat, quod *Palladae* est in Plan. p. 141. St. 204. W. — V. 1. μέλει. *Ovidius* in Medic. Fac. v. 81. aliis quibusdam medicamentis commemoratis: *Ut coëant apteque lini per corpora possint, Adjice de flavis Attica mella favis.* — κηρόν *Ceram* idem commemorat in Arte Am. L. III. 199. *Scitis et inducta candorem quaerere cera:*

Sanguine quae vero non rubet, arte rubet. ubi *N. Heinſius inducta — creta* malit. Ceram tamen mulieres adhibuiſſe ad faciem ſibi faciendam, ſatis conſtat. Hinc *Philoſtrat.* Epiſt. XL. p. 931. οὐ γὰρ κονιᾷς τὰ πρόςωπα, οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίναις τέταξαι γυναιξίν. — ὀδόντας. ὀδόντα vett. edd. nonnullae. *Martial.* I. 73. *Sic dentata ſibi videtur Aegle, Emtis oſſibus, Indicoque cornu.* XII. 23. *Dentibus atque comis, nec te pudet, uteris emtis. Quid facies oculo, Laelia? non emitur.* Cf. IX. 38. XIV. 56. — V. 2. ὄψον quaedam edd. veteres, inepto errore.

XXXV. Cod. Vat. p. 534. ſq. Plan. p. 140. St. 203. W. Mulier deformis et impudica ſe *Lucillio* offert. — V. 1. ῥύγχος. Vide Ep. XIX. — τριπιθήκινον. Ridiculam hujus vocabuli interpretationem, quam *Brodaeus* dedit, merito exagitat *Reineſius* in Var. Lect. I. 18. p. 69. qui faciem ſimiae faciei ſimillimam, nec minus deformem quam ridiculam interpretatur. Eadem ratione *Palladas* Ep. XL. Ἑρμολύκου θυγάτηρ μεγάλῳ παρέλεκτο πιθήκῳ. *Ariſtophan.* Eccleſ. v. 1064. de vetula: πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμμυθίου; Ἦ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων. *Longus* L. III. p. 89. 19. ed. Vill. Κᾀκείνη φιλεῖ σε καὶ βούλεται συγκαθεύδειν πένητι καλῷ μᾶλλον ἢ πιθήκῳ πλουσίῳ. *Alciphr.* L. I. 33. p. 138. ἀρέσκειν γὰρ τοῖς ἐρασταῖς, οὐχὶ Μεγάρᾳ καὶ Εὐξίππῃ βούλομαι, ταῖς πιθήκοις. — Ceterum omnes edd. vett. usque ad Aſcenſ. τρεπιθήκινον legunt. — οἷον. qualem faciem ſi Hecate videret, reſte ſe ipſam ſuspendere non dubitaret. Haec paulo obſcurius dicta, non videntur in eum ſenſum accipi poſſe, quem *Grotius* expreſſit: *Quamque videns nollet vivere Perſephone.* Hoc *Lucillium* dicere voluiſſe puto, Bitonem vel ipſam Hecaten deformitate ſuperare; ita ut, ſi Hecate eam vidiſſet, ſe *prae invidia* ſuspenſura eſſet. Notandum autem, id quod hunc locum inprimis illuſtrat, fuiſſe, qui illam deam, *triformem* plerumque, (vide *Heynium* ad *Virgil.* Aen. IV. 511.) cum canis capite fingerent. *Heſych.*

Ἑκάτης ἄγαλμα. τὰς κύνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. cum quibus conf. *Euſtath.* Od. γ. p. 127. 16. Utraque igitur, et Bito et Hecate, ῥύγχος habebant; ſed Bito turpius. — V. 2. αὐτήν. omittit Vat. Cod. — V. 5. λέγεις μισεῖ μ. κ. τοιοῦτον. Vat. Cod. — Qui me oderunt, tam formoſam mulierem ducant et liberos aeque, ac ipſa eſt, pudicos ſuscipiant. — ὅς λέγει μισεῖν με, formula eſt ſimilis ei ap. *Lucian.* Ep. VII. οἷα φάγοιεν ἐμῶν ἀντιδίκων τεκνία. ubi vide not.

XXXVI. Hoc diſtichon in Plan. quidem p. 147. St. 214. W. *Lucillio* tribuitur; in Vat. membr. autem una cum Ep. XXXVIII. usque ad Ep. XLI. excipiunt Epigr. *Nicarchi*, (quod ap. *Brunck.* ἀδέσποτον eſt nr. CIX.) et adſcriptum habent lemma τοῦ αὐτοῦ. Hinc error in Planudea commiſſus. Nam Epigr. primum c. XXII. L. II. in antiquis edd. habet lemma τοῦ αὐτοῦ, quod *Stephanus*, quia c. XXI. praecedit Ep. *Lucillii*, mutavit in Λουκιλλίου. Eſt autem *Nicarchi*, cujus etiam ſunt quatuor ſequentia, quae ſe ap. Planudem eodem ordine excipiunt, (cum lemmate τοῦ αὐτοῦ) quo ap. Conſtantinum Cephalam poſita ſunt; quin longe major hujus capitis pars ſine ulla transpoſitione a Planude ex antiquiore hac collectione aſſumta eſt. Haec notanda erant, ut fons erroris manifeſtius appareret. — Marcum poëta traducit medicum, qui cum Jovis ſtatuam ex marmore attigiſſet tantum, factum eſt, ut ſtatua, tanquam cadaver, efferretur. Tam bonus ille medicus ſcilicet! tam ſalutifera vis in ejus manibus! — Frigida hyperbole, ſed verba planiſſima; ut mirari ſubeat, *Opſopoeum* tantopere a vero ſenſu aberrare potuiſſe, ut ipſum Marcum elatum eſſe putaret. Vertit hoc carmen *Auſonius* Ep. LXXIV.:

Alcon heſterno ſignum Jovis attigit. Ille,
Quamvis marmoreus, vim patitur medici.

Ecce hodie juſſus transferri ex aede vetuſta
Effertur, quamvis ſit Deus atque lapis.

Vocem κλινικὸς de medico uſurpatam illuſtrans, prius diſtichon noſtri Ep. laudavit *Deſ. Heraldus* ad *Martial.* L. I. 31. p. 13.

XXXVII. Vat. Cod. p. 542. Λουκιλλίου. Plan. p. 149. St. 217. W. Diophantus Hermogenis medici, quem per quietem viderat, adſpectu ſubito exſtinctus eſt. Idem de Hermocrate medico narrat *Martialis* VI. 53.:

Lotus nobiscum eſt, hilaris coenavit; et idem
Inventus mane eſt mortuus Andragoras.
Tam ſubitae mortis cauſam, Fauſtine, requiris?
In ſomnis viderat medicum Hermocratem.

Hermogenes, medicus Smyrnaeus, auctor operis περὶ τῆς Ὁμήρου σοφίας, commemoratur in marmore graeco a *Kuſtero* editus in Comm. Acad. Inſcr. T. IV. p. 665. Alius commemoratur, qui ſub Hadriano floruit, ap. *Dion. Caſſ.* T. II. p. 1169. Noſtrum carmen ad Hermogenem Eraſiſtrateum referendum ſuſpicatur *Fabricius* Bibl. Gr. T. XIII. p. 180. Conf. inprimis *Harleſium* ad Bibl. Gr. T. VI. p. 77. not. *x.* ubi plures hujus nominis docti recenſentur. — V. 2. καὶ περίαμμα. quamvis amuleto inſuper inſtructus, quod contra malos daemones fortaſſe valebat, ſed nihil contra Hermogenis adſpectum poterat. Mare Caſpium *Priſcianus* ait in Periegeſi v. 691. gignere, *malos lemures quod pellit munus, iaſpin; Nocturni manes fugitant quam membra tuentem.* quae reſpondent verbis *Dionyſii* v. 724. φύει — ἠερόεσσαν ἴασπιν, Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι. ubi *Euſtathius* ad commentarium in Odyſſeam remittit κ. v. 295. Recentiores, qui de περιάμμασι ſive περιάπτοις tradiderunt, laudavit *T. H.* ad *Ariſtoph.* Plut. 590. p. 189. — καίπερ ἴαμα. Ed. Flor. Ald. pr. Aſcenſ. ἴαμμα. Ald. 3.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 523. *Nicarchi.* Plan. p. 147. St. 213. W. De ſenſu hujus carminis diſputat *Leſſing.* de Epigr. T. I. p. 309. qui de medico rapaci putabat agi, qui oculos ex gemma, Olympici ſtatuae inſertos, furtivis manibus abſtulerit. — V. 1. Lippus erat Damoſtratus, quem inuncturus erat collyriis Dio ocularius. Quod antequam fiat, poëta eum monet, ut luci valedicat: χαῖρ' ἱερὸν φῶς. Aliena ad h. l. profert *Brodaeus.* Lucem ſalvere jubent morituri, ut ap. *Sophocl.* Ajax v. 858. ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείης πέδον — χαίρετ'. Iphigenia ap *Euripid.* in Iph. Aul. 1509. χαῖρέ μοι φίλον φῶς — hoc loco autem is, quem probabile erat coecum redditum iri. Ad alia multa, et ea quidem diverſiſſima, verba χαῖρε φίλον φῶς traducta eſſe, docuit *Eraſmus* in Adag. II. 7. 38. — V. 2. εἰπὲ τάλας. Vat. Cod. quod vulgato non deterius. Deinde idem Codex οὕτω εὔσκοπος. quod *Brunck.* repudiat; neſcio, quam recte. εὔσκοπος, ſignificatione fere nihil diverſa ab εὔστοχος, eum ſignificat, qui, quo telum collineaverit, id recte feriat; ut ἐΰσκοπος ἰοχέαιρα ap. *Homer.* Od. λ. 197. Hoc lepide de oculario, qui, quos oculos ungendos ſuſcepiſſet, eos lumine privabat. Si quis tamen εὔκοπος cum *Brunckio* praetulerit, interpretandum eſt vocabulum cum *Huetio* p. 16. διὰ τὸ εὐκόπως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκόπτειν. — V. 3. „ἀλλὰ καὶ αὐτῆς. Sic omnino ſcribendum videtur. Similiter infra LXXXIX. ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τοὺς ὀσμησαμένους „πνεῖν πεποίηκε τράγου. ubi antea legebatur: ἀλλὰ δι' αὐ„τῆς, ut hîc ἀλλὰ δι' αὐτοῦ.“ *Br.* δι' αὐτοῦ habet etiam Vat. Cod. Hujus lectionis vitium acute perſpexit *Joſ. Scaliger*, qui δὴ αὐτοῦ, ſive διαυγοῦς in not. mſc. emendavit. Poſterius cum *Leſſingii* conjectura egregie convenit; ſed diu eſt, quod ſcribendum putavi:

— ἀλλὰ διαυγῆ
εἰκόνος ἧς εἶχε τὰ βλέφαρ' ἐξέβαλε.

ſplendidi, ex gemma oculi. διαυγὴς de lapidibus pelluci-

dis usurpavit Auctor τῶν Λιθικῶν I. 1. κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα. In descriptione Veneris *Philostrat.* II. Imag. I. p. 810. λίθους περιβαλοῦσα, οὐκ ἐκ τῶν χρωμάτων αὐτὰς ἐμιμήσατο, ἀλλ' ἐκ τοῦ φωτὸς, οἷον ὀφθαλμῷ κέντρον τὴν διαύγειαν αὐταῖς ἐνθεῖσα.

¶. 325.] *XXXIX.* Vat. Cod. p. 524. *Nicarchi.* Plan. p. 147. St. 214. W. In Simonem ocularium. — V. 1. ἔχεις. antiquae edd. ante Steph. — V. 2. „Vide „*Cuperi* Harpocrat. p. 167. et *Schotti* Obss. p. 39. unde „constabit, recte hîc repositum Ἀρποκράτην pro Ἀμφικράτη. „In Cod. Vat. scriptum Ἀλφικράτη." *Br.* Jamdiu ante *Cuperum* veram hîc lectionem viderat *Casaubon.* cujus emendatio in schedis Bodlej. exstat. Inter Isidis virtutes fuit et privare posse oculis et reddere lumen. *Juvenal.* XIII. 93. *Decernat quodcunque volet de corpore nostro Isis, et irato feriat mea lumina sistro, Dummodo vel coecus teneam quos abnego nummos.* *Ovidius* ex Ponto I. Ep. I. 51. *Vidi ego linigerae numen violasse fatentem Isidis, Isiacos ante sedere focos. Alter ob huic similem privatus lumine culpam, Clamabat media se meruisse via.* Eam morbos immittere dixit *Hesychius* v. Ἶσις. Eadem vero aegrotis etiam succurrebat. Vide *Intrpp. Tibulli* I. El. III. 27. Nec minus Harpocrates inter salutares deos numerabatur. Vide *Cuperum* l. c. p. 158. — V. 2. Ἴασιν pro Ἶσιν habet Cod. Vat. — V. 3. θεόν. Vulgo inepte. θεὸς est in membr. — Σίμωνα. Ridicule Simon, qui se ocularium profitebatur, omnibus diis plus valere dicitur ad homines coecos reddendos.

XL. Vat. Cod. p. 524. *Nicarchi.* Plan. p. 147. St. 214. W. Menophanes medicus cum Eurystheo comparatur. Morbo poëta laborat, et praestanti Menophanis illius auxilio jam in eo est, ut ad plures abeat. Quod autem Caesarem alloquitur, ejus causa non satis apparet. An ille medicus Caesaris libertus erat? nomenve

mutare non licebat, nisi consentiente Caesare? Alii videant.

XLI. Cod. Vat. p. 523. *Nicarchi.* Plan. p. 147. St. 214. W. Similis argumenti Epigramma expressit *Ausonius* LXXIII.:

Languenti Marco dixit Diodorus haruspex,
Ad vitam non plus sex superesse dies.
Sed medicus divis fatisque potentior Alcon,
Falsum convicit illico haruspicium:
Tractavitque manum victuri, ni tetigisset;
Illico nam Marco sex periere dies.

— V. 3. ὁ Κρόνος. Vulgo et Vat. Cod. quod pro vera lectione habuit *Brodaeus* et *Grotius.* Hic vertit:

Ridens ille, mihi Saturnus tarda minatur,
Sicut ais: citius sed tibi sidus ego.

Sensus praeclarus, sed quem ex graecis verbis frustra coneris elicere. Ut nunc verba se habent, χρόνος est commodior lectio; an vera, non dixerim. Mihi gravius ulcus hunc locum deturpare videtur, quod sic curandum suspicor:

— — τί μέγ', εἰ Κρόνος ἐννέα μηνῶν,
φησὶ, μ' ἔπεισι σχολῇ; τἄμ' ἴδε σύντομά σοι.

Nemo hanc medicinam violentam dixerit; sensus autem haud paulo melior, quam in vulgata. μὲν et μέγ' in Codd. sibi sunt simillima; nec non in verbis ΛΕΓΕΙϹΥ apparent vestigia nostrae lectionis, Μ' ΕΠΕΙϹΙ. — τί μέγα, εἰ — cum ἤθει dictum, quod huic contextui ita convenit, ut nihil magis. *Lucian.* Vit. Peregr. §. 25. T. VIII. p. 291. οὗτος δὲ, τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός. — Noxium sidus Saturni, quod *triste* vocat *Juvenal.* VI. 568. *impium Horat.* II. Od. XVII. 23. *invadere,* ἐπιέναι, videtur eos, quibus nocet. *Grave Saturni sidus in omne caput. Propert.* IV. 1. 106. Notissima autem

ſignificatio verbi ἐπιένῃ, *infeſto animo*, *hoſtiliter invadere.* — Suam potentiam Hermogenes noxiis viribus Saturni anteponens, τᾶμ' ἴδε σύντομά σοι, ait: quanto celeriore et breviore via procedam, exemplum in te dabo. — V. 5. ἐκτείνας. digitum modo in Diophantum intendit. — V. 6. ἀπεσκάρισε. animam reddidit. Proprie σκαρίζειν uſurpatur de piſcibus extra aquam palpitantibus, ut recte monuit *Schol.* ad h. l. μετήνεκται ἀπὸ τῶν ἰχθύων τῶν σπαιρόντων, ὅταν τοῦ ὕδατος ἐκβληθῶσι. *Heſych.* ἀσπαίροντας. σκαρίζοντας. Hinc ii, qui animam agunt, σκαρίζουσιν. *Homer.* Il. γ. 293. τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας. *Schol.* ψυχοῤῥαγοῦντας. σκαρίζοντας. Ab hac interpretatione abhorrere videtur gloſſa ap. *Suidam:* ἀποσκαρίζειν. διακεχυμένως γελᾶν. Eſt autem comicus verbi uſus de iis, qui vehementi riſu concutiuntur et tantum non rumpuntur.

XLII Vat Cod. p. 530. Plan. p. 131. St. 189. W. Gravia imprecatur aſtrologis. — V. 1. ὡροθετοῦσιν. qui ex aſtrorum obſervatione horam natalem ponunt. — V. 2. τυπάνου. idem quod τύμπανον. Duo ſignificat cruciatus genera: alterum *equulei ſive ſtipitum ita conſtructorum, ut iis adſtricti illigatique rei membris expanſis distenderentur, totoque corpore plagis paterent;* alterum *fuſtium, quibus caedebantur*; quae verba ſunt *T. H.* ad *Ariſtoph.* Plut. 476. p. 134. Multa de hoc vocabulo collegit *Gatacker* in Miſcell. Adv. Poſth. XLVI. p. 907. ſqq. qui in noſtro Epigrammate *palum* ſeu *ſtipitem* deſignari putat, ad quem ii deligabantur, qui objiciebantur beſtiis. Apud *Plutarch.* T. II. p. 62. A. ὠμότητι δὲ χρωμένου καὶ ὕβρει καὶ τυμπανίζοντος καὶ τελοῦντος, miror, *Wyttenbachium* non laudaſſe acutam *Lennepii* conjecturam ad *Phalar.* p. 73. στρεβλοῦντος corrigentis ex ſimili loco p. 778. E., ubi ἀποτυμπανίζειν et στρεβλοῦν junguntur. — V. 3. Mox eos intellecturos eſſe ſpero, quid taurus et quid leo poſſit. De ſignis coeleſtibus agere videtur, ſed beſtias ſignificat, quibus aſtrologos objiciendos eſſe cen-

ſet. — Ceterum has tam graves in aſtrologos imprecationes nemo mirabitur, qui meminerit, quantum malorum hoc hominum genus optimis viris ſub Auguſtis intulerit. Vide, quae de Tiberio narrat *Dio Caſſ.* LVII. p. 867. 54. et de Caracalla LXXVIII. p. 1310. 40. *καὶ μέντοι κατὰ τῶν ἀστέρων διαγράμματα, καθ' ἃ ἐγεγέννητό τις τῶν πρώτων τῶν παρ' αὐτῷ, ἐτεκμαίρετο, ὡς ἔλεγεν, τόν τε οἰκείως οἱ καὶ τὸν ἀλλοτρίως ἔχοντα, καὶ πολλοὺς καὶ ἐκ τούτων, τοὺς μὲν ἐτίμα, τοὺς δὲ ἀπώλλυεν.* Sub Nerone autem cum ſtella crinita viſa eſſet, aſtrologus quidam Neroni auſus eſt dicere, *ſolere reges talia ostenta caede aliqua illuſtri expiare, atque a ſemet in capita procerum depellere*, quae lubenter audiens Caeſar *nobiliſſimo cuique exitium deſtinavit. Sueton.* Ner. c. 36. Saepe autem aſtrologi imperatoribus, etiam iis, qui hujus artis vanitati fidem haberent, offenſioni fuerunt, ita ut in graviſſimas poenas incurrerent. Tiberius quidem nonnullos eorum de ſaxo dejecit, in alios more priſco animadvertit, narrante *Tacito* II. Ann. 32. — In v. 3. Epigr. noſtri Ed. pr. Fl. et Ald. *ὄντος.* — V. 4. Cod. Vat. *ποεῖ* pro *ποιεῖ.*

XLIII. Vat. Cod. p. 530. Plan. p. 132. St. 190. W. Hiſtoria de aſtrologo et pugili. — ¶. 326.] V. 3. *καταλύσῃς.* Vide ad Ep. X. — *ὡροθετεῖ.* Saturnus tibi fatalis erit. Recte monuit *Scholiaſtes*, poëtam Oneſimum tanquam malum et imbellem traducere pugilem.

XLIV. Cod. Vat. p. 531. Planud. ibid. Hoc Epigramma, vel ſimile, ante oculos habuit *Auſonius* Ep. XCI.:

Pulchrum dei reſponſum.

Doctus Hylas caeſtu, Phegeus catus arte palaeſtrae,
Clarus Olympiacis et Lycus in ſtadiis,
An poſſent omnes venturo vincere agone,
Hammonem Libyae conſuluere deum.

Sed deus, ut sapiens, Dabitur victoria vobis
Indubitata quidem, si caveatis ait,
Ne quis Hylam caestu, ne quis certamine luctae
Phegea, ne cursu te, Lyce, praetereat.

— V. 4. τοῖς ἱεροῖς. Astrologiae commentarios. Vide ad Ep. XLVI. 5. — V. 6. καταστέψῃ. Vat. Cod.

XLV. Cod. Vat. p. 530. Plan. p. 131. St. 189. W. Ex multis astrologis, de vita fratris Lucillii consultis, unus repertus est, qui illum vivacem fore negaret, idque cum jam vita defunctus esset. — V. 4. ἐκοπτόμεθα. cum defunctum planctu prosequeremur. μήτηρ κόψατο παρθενικήν. *Eutolm.* Ep. IV. Noster LXXVIII. ἀλλά με κόπτου. Exempla hujus significationis collegit *Weisten.* ad N. T. I. p. 384. Adde *Intrpp. Herodoti* II. p. 132. 19.

XLVI. Vat. Cod. p. 531. Plan. p. 131. St. 190. W. In Aulum astrologum, qui, cum sibi mortem imminere dixisset, ne mendax videretur, se ipse strangulavit. — V. 2. τὴν γένεσιν διαθείς. *genituram digerens*, ut Latini loquuntur, i. e. sub qua quis constellatione natus sit, exquirens. Hinc διάθεμα γενέσεως, ut διάθεμα ἀστέρων, *stellarum in natalibus dispositio*; ut docuit, nostro loco non neglecto, *Salmasius* de Annis Climact. p. 87. sqq. — V. 3. εἰς πέμπτην. Vat. Cod. quod fortasse reponendum. — εἰδότα μηδέν. cum sibi videret vivendum esse cum confessione ignorantiae suae. — V. 5. Πετόσειριν. Vat. Cod. — *Suid.* Πετόσιρις. Αἰγύπτιος φιλόσοφος. Inter ejus opera fuit: ἐκ τῶν ἱερῶν βιβλίων ἀστρολογούμενα καὶ περὶ τῶν παρ' Αἰγυπτίοις μυστηρίων. Habemus igitur h. l. sacros libros, τὰ ἱερὰ, qui commemorantur Ep. XLIV. 4. Ad eosdem respicit *Juvenalis*, de mulierum superstitione agens Sat. VI. 577. *Ad primum lapidem vectari cum placet, hora Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli Angulus, inspecta genesi collyria poscit. Aegra licet jaceat, capiendo nulla videtur Aptior hora cibo, nisi quam dederit Petosiris.* In

ejusdem cum Petosiri laudis societatem venit Necepsus, ita ut *Plinius* L. VII. 50. p. 404. et *Firmicus* in praef. L. IV. Mathem. p. 45. utrumque inter praestantissimos vanissimae artis auctores ponant. Hic quidem scribit: *Quare illi divini viri atque omni admiratione digni, Petosiris Necepsosque, quorum prudentia ad ipsa secreta divinitatis accessit, etiam mundi genituram divinae nobis scientiae magisterio tradiderunt.* Vide *Harduinum* in Indice Auctor. Plin. p. 64. — μετέωρος. Respicitur ad τὸ τῶν μετεώρων studium, quod astrologi sibi vindicabant. Haud scio, an noster respexerit nobilissimum locum de Socrate in *Aristoph.* Nub. 227. qui sublimis in calatho, Οὐ γὰρ ἄν ποτε, ait, Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα, Εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα Λεπτὴν καταμίξας εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα. ubi vide *Spanh.* de μετεωρολέσχαις, et *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 221. ed. Bip.

XLVII. Cod. Vat. p. 529. Plan. p. 187. St. 273. W. De Cynicae sapientiae professione, omnium et mendicorum et imperitorum perfugio. — Plane cum nostro conspirat *Lucian.* in Fugitiv. §. 12. ubi Philosophia inter alia, τὰ ἡμέτερα, inquit, πάνυ ῥᾷστα καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ, τριβώνιον περιβαλέσθαι, καὶ πήραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾷν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασιν. Idem in Bis Accus. §. 6. Jovem facit miseram philosophiae conditionem plorantem: τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς, ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἁπανταχῆ πώγων βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ — πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχρώναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται. — V. 1. ἀλήθει. non se, ut antea, in pistrinum dat. Male *Opsopoeus*: non ultra veritati studeat. Aliud est ἀληθεύειν, aliud ἀλήθειν. *Alexis* ap. *Athen.* XIII. p. 590. B. ἀλήθων ὄνος. Obscoeno sensu accipiendum videtur idem

vocabulum in loco *Pherecratis* ap. *Suidam* v. ἀνόδοντος. Ἀνὴρ γέρων Ἀνόδοντος ἀλήθει. quae comparari possunt cum *Theocriteis* Eid. IV. 58. τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα. ubi *Schol* μύλλει ἀπὸ τῶν ἀλούντων. — In Ed. Flor. ἂν εἴ πτ. καὶ ἀγάρματος. — V. 3. ἐν τριόδῳ legendum censebat *Casaubonus* in not. msc. quod non spernendum. — V. 4. τῆς ἀρετῆς ὁ πρωτοκύων. ut Ep. VI. Cynicus ὁ τῆς ἀρετῆς ἀδάμας βαρύς. Ludere *Lucillium* in voce προκύων, quae canis sidus significat, *Brodaeus* notavit. Apud *Antiphan.* Ep. VI. Grammatici vocantur Καλλιμάχου πρόκυνες. — ¶. 327.] V. 5. Hermodoti alibi nulla fit mentio. *Fabricius* in Catal. Cynicor. Bibl Gr. T. III. p. 519. eum ex hoc tantum Epigrammate novit, quod memoriae lapsu ad *Ammianum* retulit. — V. 6. θεὶς τὸ χιτωνάριον. Male *Brodaeus: philosophi pallium assumens,* περιθείς. Verum sensum vidit *Salmas.* ad *Tertull.* de Pall. p. 411. Laudat *Brunckius Apollon. Rhod.* II. 30. ἔνθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν ἐΰστιπτον θέτο φᾶρος. *exuit, deposuit.* Magis huc facit *Arrian.* in Epict. c. XXIV. λέγει σοι θὲς τὴν πλατύσημον, ἰδοὺ στενόσημος, θὲς καὶ ταύτην, ἰδοὺ ἱμάτιον μόνον, ἰδοὺ γυμνός. Cynici tunicam non gerebant, in qua una re *Juvenalis* eos a Stoicis distare ait Sat. XIII. 121. *et qui nec Cynicos nec Stoica dogmata legit A Cynicis tunica distantia.* Hanc ob causam ἀχίτωνες saepe appellabantur. Conf. *Gatacker.* ad *M. Anton.* IV. p. 117. C. D. *Kuster* ad *Aristoph.* Nub. 103. *Boettiger über den Raub der Cassandra* p. 58. not. 56. — Sensus est igitur: Si quis penuria laboret, ne esuriat, ut antea, sed tunicam deponat et Cynicorum amplectatur vitam et dogmata.

XLVIII. Cod. Vat. p. 527. Plan. p. 136. St. 198. W. In Heliodorum grammaticum soloecissantem. — V. 1. μνηστῶ. Flor. ed. — V. 2. „Vat. Cod. σολοικίζων. Planu„deorum unus δέχεται. Scribi posset: εὐθὺ σολοικισμὸν τὸ „στόμα μου δέχεται. at obstat Epigr. LXXXVI. quod „vide.“ *Br.* Nihil prorsus mutandum. Participium σολοι-

κίζον est pro infinitivo, στόμα μου δέδεται, ὥστε σολοικίζειν; *quasi defixus et devotus soloecisso.* Haec est vis verbi δεδέσθαι. *Harpocration:* καταδεδέσθαι. ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις. quae etiam ap. *Suidam* leguntur. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 766. E. Hinc defixiones magicas καταδέσμους et καταδέσεις appellavit *Plato*, cujus loca indicavit *Valckenar.* in Decem Eid. Theocr. p. 41. — Plures fuerunt Heliodori, ad quos hoc distichon referri possit. Vide *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 147. et *Reimarus* ad Dion. Cass. p. 1152. 34.

XLIX. Cod. Vat. p. 544. Plan. p. 137. St. 198. W. Lemma εἰς γραμματικὸν κερασφόρον pertinet ad Ep. IX. Abest ab Ed. pr. Fl. et Ald. — V. 1. δύνατοί ποτε εἶναι. Vat. Cod. Vulgo δύνατοί ποτε ἄρτιος εἶναι. Unde Brunckiana lectio fluxerit, ignoramus. — V. 2. ὀργήν. Respicitur ad Iliadis initium, quod Grammatici pueris inter prima elementa praelegebant et interpretabantur. — Ceterum hoc distichon in quibusdam Codd. Παλλαδᾶ inscribi, neque quidquam *Lucilliani* habere ingenii *H. Stephanus* monuit. Sed quae tam certae sunt notae ingenii poëtici, ut, singuli versus a quo profecti sint, sine errore judicare possis?

L. Vat. Cod. p. 533. Plan. p. 153. St. 223. W. Meniscus cum furtum fecisset, furto Herculis simile, eundem ac Hercules vitae exitum habuit. — V. 1. τῶν τοῦ Διός. Jovis templum interpretatur *Brodaeus*, quod vix verum. Caesarem intellige, quem Romanorum adulatio Jovem appellare solebat. Cf. Ep. LXXX. 5. et *Rittersh.* ad Oppian. K. I. 3. Ejus hortos Hesperidum nomine designat poëta. Intelliguntur fortasse nobilissimi illi horti Sallustiani, quos inde ab Augusti temporibus delicias imperatorum fuisse constat. Vide *Donat.* de Urbe Rom. III. 23. χρύσεα μῆλα de pomis simpliciter acceperim, quae poëta aurea appellavit, ut in allegoria

perſiſtat. Pulchra autem poma cum *pomis Heſperidum* comparare ſolent poëtae. Anthol. Lat. V. 184. p. 461. *Talia poma nemus protulit Heſperidum.* et in Luſibus nr. 16. *qualibus* (pomis) *Heſperidum nobilis hortus erat.* ubi vide *Burmann.* et ad *Lotichium* L. V. El. 9. p. 338. — V. 3. καὶ τί γάρ. Haec ſuſpecta fuerunt *Caſaubono*, qui in not. mſc. εἶτα δ' ἄρ' ὡς ἐάλω corrigendum propoſuit; at nihil mutandum eſſe apparet ex Ep. LV. 3.

LI. Vat. Cod. p. 533. Plan. p. 153. St. 222. W. Hiſtoria de Heliodoro, qui Saturni ſtatuam furto abstulerat. — V. 1. τὴν γένεσιν λυποῦντα. Triſte naſcentibus Saturni ſidus. Vide ad Ep. XLI. 3. — V. 3. Quis noſtrûm ſit malevolentior, experîre, et intelliges, uter utro ſit pernicioſior. Κρόνος pro pernicie ſimpliciter. — V. 5. ὃς δ' ἄλλῳ. Proverbialis locutio, qua uſus eſt *Aelian.* An. VII. 11. p. 397. τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει. — V. 6. εὑρών μοι τιμήν. Ambigue dictum. Significare poteſt: poſt gloriam victoriae, quam a te reportavi; et, a me venditus, pretium mihi afferens. — πᾶν ἀνάτελλε. ortu tuo, quodcunque volueris, portendas.

LII. Vat. Cod. p. 548. Planud. p. 153. St. 223. W. — V. 1. τύλην. στρωμνήν. *Suid. culcitram.* Multa de hoc vocabulo dedit *Pollux* X. 39. 40. ubi inter alia laudatur locus *Sophoclis* ἐν τῷ Ἰοκλεῖ· ἀλλὰ καὶ λινοῤῥαφῆ τυλεῖα. Nemini interpretum ſuſpectus fuit titulus fabulae, niſi *Kuhnio.* Fortaſſe fuit: ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. ex qua fabula ſatyrica *Pollux* quaedam laudat L. X. 110. et alii, quos vide ap. *Brunckium.* — V. 2. οὐκέτι. Antiochus culcitram furto abſtulerat.

¶. 328.] *LIII.* Vat. Cod. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. In puſillam puellam, hyperbolicum. — V. 1. κώνωψ. ut aquila Ganymedem. — V. 2. Vulgo et Vat. Cod. φησὶν δῶ. *Scholiaſt.* in Wechel. junxit: ἡ δὲ φησὶ, τί δῶ. Sinceritas lectionis ſuſpecta fuit *Opſopoeo*, qui ὦ

ſuſpicabatur. Melius *Joſ. Scaliger* in not. mſc. ἴδ' ὦ Ζεῦ πάτερ. At nec haec, nec Brunckiana lectio mihi vera videtur. Velim aliquis ex vulgata lectione exſculpat aliquid his Grotianis reſpondens:

Quid facies Superûm mihi rector? Erotion inquit,
Cum raperet parvam parvus in aſtra culex.

Sed fortaſſe non longe quaerenda eſt hujus loci emendatio. Lego minima mutatione, ſenſu optimo:

ἡ δὲ, τί, φησὶ, πάθω, Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλεις;

Quid, ait, faciam, ſi me habere cupis? Vanum fuerit, tibi, deorum maximo, reſiſtere velle. Cedam igitur tuae potentiae, meque amari patiar. — Hic ſenſus verborum, in quibus jam ineſt acumen huic loco unice conveniens, et multa ſimul ridicula. Primum, quod Erotion culicem pro Jove habet; deinde, quod ſe ad amoris furta abripi exiſtimat; tandem, quod in raptoris potentia excuſationem facilitatis ſuae quaerit. — τί πάθω; hoc ipſo ſenſu, quo nos dedimus, apud elegantiſſimos ſcriptores occurrit. Hyllus ap. *Sophocl.* in Trach. v. 972. τί πάθω, τί δὲ μήσομαι; *Euripid.* Phoen. v. 906. τὸ μέλλον ἣ χρὴ πείσομαι, τί γὰρ πάθω; Ad *Charitonem* III. 3. p. 46. τί πάθω; τί γένωμαι ὁ δυστυχής; quaedam hujus generis notavit *Dorville* p. 266. ad *Ariſtophanis* Plutum v. 603. *Kuſterus.*

LIV. Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. — V. 2. πυῤῥῆνα vulgo. Simplici ρ *Pollux* VI. 45. ἃς δὲ οἱ νῦν θλαστὰς, ταύτας πυρῆνας οἱ κωμικοί· καὶ θλαστὰς δὲ ἐλαίας ἐν Νήσοις ἂν εὕροις Ἀριστοφάνους. Hoc ſenſu vocem accepit *Brodaeus*, qui interpretatur: *nucem, acinum, tanquam crucem et patibulum.* Sed hoc quomodo fieri poſſit, ut ſe quisquam a nucleo ſuſpendat, equidem non video. Alio igitur ſenſu vox πυρὴν accipienda videtur. Quum veterum quidam ἀπυρήνους ἰχθῦς appellent eos, qui oſſibus carent, hinc intelligitur, πυρῆνα etiam de ſpinis

piſcium translata ſignificatione uſurpatum eſſe. *Euſtath.* ad Il. φ. p. 1229. 33. ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς· ἔνθα ὅρα, ὅτι πυρῆνα ἐκεῖνος ἔφη ἀστείως τὴν ὀστώδη ἰχθυρὰν ἄκανθαν. quibus uſus eſt *Caſaubon.* ad Athen. L. II. 16. p. 117. Hoc ſenſum haberet ſatis bonum; ſed vix credibile, *Lucillium* uſum eſſe hac voce eo ſenſu, quem fortaſſe nonniſi in uno Comici loco habuit. — Reſtat igitur tertium, ut πυρὴν h. l. ſpecillum ſit, in cujus ſuperiore parte eſt quaſi nucleus ſive globulus. Hoc fortaſſe huic hiſtoriae accommodatiſſimum.

LV. Vat. Cod. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. — V. 2. τριχὸς ἐκδύσας. Senſu proprio haec verba accipi vult *Lucillius*, ut incredibilis hominis macilentia ſignificetur, cum alibi paroemiace dicatur ἐκ τριχὸς κρέμασθαι, ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων. de quo vide *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 156. ſq. — V. 3. ὑπὲρ αὐτῶν. ſupra illo patibulo, de quo pendebat.

LVI. Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 156. St. 228. W. In Cajum macilentum, qui, poſt animam redditam, nihil reliquerat ſui. — V. 1. ἐκπνεύσας. *Sophocl.* Aj. 1045. ὦ τάλας, ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; — V. 2. Quod in fabulis divino fato nonnullis contigiſſe dicitur, ut eorum cadaver nusquam appareret, idem propter macilentiam evenit Cajo. *Anton. Liber.* Metam. I. p. 6. τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες, ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν· ἐκ δὲ τῆς στρωμνῆς πελειὰς ἐξέπτη, καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. ubi *Munkerus* verbum κομίζειν de funeris curatione illuſtrat. — V. 3. καταβὰς, οἷος ὅτ' ἔζη. Vat. Cod. οἷόσπερ ἔτ' ἔζη. Plan. ὅλος *Brunckius* ex conjectura videtur inſeruiſſe ſive ſua ſive alius cujusdam, quem ignoro. Probabile eſt, hoc vocabulum ante οἷος excidiſſe. — πέρας adverbialiter ſumendum, ut τέλος, *tandem*, ne cum *Brodaeo* τέρας legendum ſuſpiceris. — V. 4. λεπτότατος eſt in Cod. Vat. Vulgo λεπτότερος. Quamvis totus et integer in Orcum

descenderit, ibi tamen omnium umbrarum tenuissima et macilentissima volitat. τῶν σκελετῶν Larvas sibi interdum *osseas* fingebant veteres. *Ovid.* in Ib. v. 146. — *factorum veniam memor umbra tuorum, Insequar et vultus ossea forma tuos.* ubi vide *Intrpp.*

LVII Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 157. St. 228. W. — V. 1. τῶν Ἐπικούρων ἀτόμων. Vat. Cod. ἀτόμων etiam Plan. ἄτομον emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. Marcus macilentus unam ex atomis, quae ejus iter impediebat, capite terebravit, et sibi per eam iter fecit. — εἰς τὸ μέσον. in eum locum, qui erat ultra illam atomum. Sic enim τὸ μέσον, ut *media* apud Latinos, ea sunt, quae intra quosdam fines continentur, licet eos proxime attingant. Si tamen codex praeberet

εἰς τὸ πέραν διέβην,

id non repudiaverim.

LVIII. Cod. Vat. p. 547. „Non exstat hoc distichon in Planudea, nec in cod. Buheriano. E Vat. „membr. descripsit Salmasius ad oram exemplaris editio„nis Wechelianae. Cf. infra Ammiani Ep. XVII." *Br.* Ad *Ammiani* carmen hoc distichon emendavit *Salmasius* in apogr. Guyeti. Nam in Cod. legitur: αὐτὸς ἐτρύπησε τὸν πόδα τῇ βελόνῃ. quod depravatum esse, sponte apparet. βελόνη h. l non est acus, sed spina, ἄκανθα, ut ex *Ammiani* imitatione intelligitur. Caeterum hoc distichon plane ineptam hyperbolen continet.

¶. 329.] *LIX.* Vat. Cod p. 521. Plan. p. 157. St. 228. W. — Prima hujus distichi verba immutavit *Planudes:* εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσε —, quod interpretamenti speciem habet. — Marcus cum tubam minimo spiritu inflasset, aëris tamen tractum secutus, praeceps in tubam delatus est. — V. 2. εὐθὺς ἀπ. Plan. ὀρθὸς ἀπῆλθεν. Vat. Cod.

LX. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. — V. 1. ἦρεν ὁ καπνός. Fumo in altum ſublatus eſt; ut Empedocles, Aetnae flammis conſumtus, ap. *Lucian.* T. VII. p. 20. ed. Bip. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ. — V. 2. ἀπῆλθεν ἔχων. participium aut abundat, aut celeritatis notionem habet. — V. 3. Cum nube in terram deſcendit, vulneribus, quae ab atomis in vacuo natantibus acceperat, opertus.

LXI. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. — V. 1. πέλεν γε ὥστε κολυμβᾶν Vat. Cod. quam elegantiſſimam lectionem temere mutavit monachus. — Cajus cum natare volebat, ſaxum ſibi aut maſſam plumbi alligabat ad pedes. — Obverſabatur *Lucillio* hiſtoria de Philetа, quam *Aelianus* narrat V. H. IX. 14. ἐπεὶ ἀνατραπῆναι ῥᾴδιος ἦν ἐκ πάσης προφάσεως, μολίβδου, φασὶ, πεποιημένα εἶχεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι πέλματα, ἵνα μὴ ἀνατρέπηται ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Eundem *Athenaeus* narrat XII. p. 552. B. adeo macilentum fuiſſe, ὥστε διὰ τὴν τοῦ σώματος ἰσχνότητα σφαίρας ἐκ μολύβδου πεποιημένας ἔχειν περὶ τὼ πόδε, ὡς μὴ ὑπ' ἀνέμου ἀνατραπείη. ubi σφαίρας vix verum eſt. — V. 2. μόλιβδον. Vat. Cod.

LXII. Cod. Vat. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. — In Diophantum ipſis Epicuri atomis minorem. — V. 1. Poſt ἔγραψεν comma ponendum puto: Epicurus omnem mundum ex atomis deſcripſit et quaſi compoſuit; deinde cauſa hujus opinionis additur: εἶναι τοῦτο δοκῶν λεπτότατον. Haec verborum jungendorum ratio mihi quidem videtur elegantior. — V. 4. πολύ τι. Vat. Cod.

LXIII. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 157. St. 229. W. Vertit *Auſon.* Ep. CXXII.:

Fauſtulus inſidens formicae, ut magno elephanto,
Decidit, et terrae terga ſupina dedit.

Mox idem ad mortem eſt multatus calcibus ejus,
Perditus ut poſſet vix retinere animam.
Vix tamen eſt ſatus: quid rides, improbe Livor,
Quod cecidi? cecidit non aliter Phaëthon.

Poſtremam Epigrammatis partem minus recte interpretatus eſt. Meneſtratus invidiam ſati et deorum accuſat, quae ipſi, ut olim Phaëthonti, gloriam tam ſublimis equitationis ereptam voluerit. — Reſpicitur in hac hiſtoria paroemiaca locutio, *Prae formicis exilem eſſe,* quam illuſtravit *Hadr. Junius* in Adag. 196. Luſus in Priap. XXXIII. *Collatas ſibi — ſuisque membris Formicas facit altiles videri.* — V. 3. τὸ καίριον, τραῦμα ſcil. quod plene dixit *Lucian.* Imagg. §. 1. et multi alii.

¶. 330.] *LXIV.* Cod. Vat. p. 522. Plan. p. 158. St. 229. W. Latebat Eumecius quaerentem, dum manibus expanſis ſub exiguo acetabulo dormiebat. — V. 1. „Quod in Stephani editione legitur ἐξήτουν, id procul „dubio typothetae aut correctoris errori debetur. Hoc „repraeſentavit Wechelianae edit. curator, licet edd. „ceterae omnes, ut et Mſſ. recte ἐζήτουν habeant.“ *Br.* Vir doct. ap. *Huetium* p. 16. τὸν μὲν ἀνεζήτουν ſuſpicabatur, improbante *Huetio*, qui recte monuit, ſic perire alluſionem ad nomen Εὐμήκιον, quo hominis brevitas per antiphraſin ſignificetur. — V. 2. ὀξυάφῳ. Vat. Cod. (β over ὀξυάφῳ) *Athen.* XI. p. 494. C. ὅτι δέ ἐστι τὸ ὀξύβαφον εἶδος κύλικος μικρᾶς κεραμεᾶς, σαφῶς παρίστησιν Ἀντιφάνης. Locus *Antiphanis* iterum laudatur L. X. p. 446. C. D. Quae ibi depravatiſſima ſunt, in altero loco emendate legi non meminerat *Caſaubonus*, qui hîc quaedam parum feliciter tentavit.

LXV. Vat. Cod. p. 522. ſq. Plan. p. 158. St. 230. W. Hiſtoria de Chaeremone, qui aura in altum ſublatus et araneae telae implicatus, tandem poſt aliquot dies per araneae filum in terram deſcendit. Hoc et alia hujus

generis Epigrammata poëtae nostri ante oculos habuisse videtur *Nicarchus* in Ep. inedito:

> Τὸν λεπτὸν Φακεῦντα Μενέστρατον εἴκερος ὥρῃ
> μύρμηξ ἐξελθὼν εἵλκυσεν εἰς ῥαγάδα.
> μυῖα δ' ἐπιπτᾶσ' αὐτὸν ἀνήρπασεν, ὡς Γανυμήδην
> αἰετὸς εἰς θαλάμους οὐρανίους Κρονίδαο.
> πίπτε δ' ἐκ χειρῶν (Cod. δὲ χ.) μυίης, κοὐδ' ὣς θίγε γαίης,
> ἐκ δ' ἀράχνης ἱστοῦ τῶν βλεφάρων κρέμαται.

— V. 1. ἐξ αὔρης. Praeivit quodammodo Comicus in Ranis v. 1485. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ, Αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. Erat enim Cinesias macilentissimus. *Athen.* XII. p. 551. — V. 3. ἐῤῥοίζητο. In Vat. Cod. ἐρυζητο. Quaedam editt. vett. ἐῤῥοίζοιτο. Nostrum ex Ald. 2. 3. ed. Nic. Sabiens. in Stephanianam receptum est. Est in verbo ῥοιζεῖν et ῥοιζεῖσθαι magnae celeritatis significatio. Hinc ῥοῖζος ἀκόντων, ῥοῖζος νηὸς et similia apud poëtas. — Metus igitur erat, ne per aërem ferretur Chaeremon, nisi pedem implicuisset araneae telae. — Male *Brod.* ἐῤῥίζοιτο. *radices egisset in aëre.*

LXVI. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 159. St. 231. W. Vide ad Ep. LXIII. — V. 2. Ἄδρηστος vulgo. Hac nominis forma usus est *Antimachus* ap. *Strabon.* XIII. p. 880. Vide *Schellenb.* Antim. Reliqu. p. 71. sq. — V. 3. Ridetur non solum brevitas hominis, sed etiam tumor rhetoricus, quo se ipsum cum Bellerophonte, formicam cum Pegaso comparat. — Verba, ἡμιθανῆ σκελετὸν, non Adrasti, sed poëtae videntur esse.

LXVII. Vat. Cod. p. 522. In Plan. p. 159. St. 231. W. ἄδηλον est. — V. 1. ῥηπίζων. Vat. Cod. ῥιπίζων *Opsopoeus stertendo* et *sufflando* vertit; male. Cogitandum de puero, qui herae dormienti adstans, tabellis motis ventulum faciebat. Conf. *Terent.* in Eunuch. III. 5. 47. Hercules servilem suam ap. Omphalen conditionem descri-

describens: *Mollis et hirsutum cepit mihi fascia pectus, Et manibus duris apta tabella fuit.* ap. *Propert.* V 9. 19. secundum palmariam emendationem *N. Heinsii.* Hoc officium amantes etiam crebro praestabant puellis, quas deperibant; ut *Ovidius* III. Amor. II. 37. et Arte Am. I. 168. — V. 2. ἐξέβαλεν. Vulgo et Vat. Cod.

LXVIII. Cod. Vat. p. 523. Plan. p. 158. St. 230. W. Chaeremon arboris folio prostratus cum Tityo comparatur. — V. 1. πεφορημένος. Vat. Cod. Notavit *Salmasius* in not. ined. *Ita ferri potest et explicari: Cum Chaeremon vento ferretur, percussus tiliae folio. Sed vulgatam lectionem non mutamus.* — V. 3. Τιτυῷ. *Homer.* Od. λ. 575. Τιτυὸν — κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. *Virgil.* Aen. VI. 595. *Tityon terrae omniparentis alumnum Cernere erat; per tota novem cui jugera corpus Porrigitur.* ubi vide Intrpp. — „ἡ παλικάμπῃ. Vulgo. „Πιτυκάμπτης et Πιτυοκάμπτης idem est, quo cognomine „insignitus Sinnis Corinthius, de quo Plutarchus in „Thesei Vita. Apollodor. L. III. extremo et alii multi." *Br. H. Stephanus* invenit, nescio in quo libro, ἡ πάλι καμπῇ. idemque notaverat Anonym. Bibl. Bodlej. Nihil hic juvat Vat. Cod. qui etiam παλικάμπῃ legit. In *Brunck.* lectionem inciderat *Salmasius* in not. ined. et *Huetius* p. 16. qui tamen nimis acutus *Lucillium* alludere putat ad πιτυκάμπην, exiguum animalculum in pinubus succrescens. Fabulam de Scirone, qui, postquam multos *arborea cruce* (*Propert.* III. 21. 37.) obtruncaverat, ipse tandem eadem ratione per Theseum periit, docte nuper illustravit cl. *Boettiger in den Vasengemählden* I. Fasc. II. p. 138. sqq. qui Πιτυοκάμπτου nomen de gloriosis et summa quaeque de se promittentibus usurpatum esse docet. *Huetii* in hoc versu emendationem probavit adsensu suo *Toupius* in Emend. in Suid. P. III. p. 361. ubi quam profert loci Lucianei ex Prometheo §. 7. emendationem, ea composita est ex conjecturis

J. J. Wetſtenii et *T. Hemſterhuſii*, quorum uterque partem veri viderat. — V. 4. κανάβινον. ſimplici ν dedit Ed. pr. Flor. Ald. pr. Aſcenſ. κανάβιον. Vat. Cod. Huc facit *Heſychius*: κάναβοι. τὰ ξύλα, περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέασιν· ὅθεν καὶ οἱ λεπτοὶ καὶ ἄσαρκοι Κάναβοι λέγονται. Homirus igitur ſignificantur nucleo puparum ſimiles, tenues, macilenti, et quorum oſſa nihil carnis ambit. Auctorem Scholii in ed. Wechel. in errorem induxit vitioſa lectio ap. *Polluc.* X. 189. τὸ ξύλον, εἰς ὃ πλέκουσι τὸ πῖλον οἱ κηροπλάσται, κάναβος καλεῖται. Lege τὸν πηλὸν et πλάττουσι, ut etiam ap. *Pollucem* emendavit *P. Leopardus* XI. 8. Cf. *Luciani* Prometh. §. 2. T. I. p. 19. Bip. Haec quamvis recte ſe habeant, fieri tamen poſſit, ut σῶμα κανάβινον non ſolum tenue et macilentum corpus in univerſum ſignificet, ſed tale corpus, in quo omnes et venae et nervi exſtant et eminent. Nam κάναβος non ſolum id, quod *Heſychius* et *Pollux* dicunt, ſed etiam exemplar ſignificat, quod intuentes pictores ſculptoresque ſimilitudinem in majori opere efficiebant. Hoc docet *Suidas* in κίνναβος· (ubi κάναβος legendum eſſe vidit *T. H.*) τὸ εἴδωλον, πρὸς ὃ οἱ πλάσται καὶ οἱ ζωγράφοι βλέποντες διατίθενται πλάττοντες καὶ γράφοντες. Ἀριστοφάνης καὶ ἄλλοι πολλοί. In his εἰδώλοις nihil praeter venas et muſculos expreſſos ſive adumbratos fuiſſe, ut in pictura lineari fieri ſolet, apparet ex loco *Ariſtotelis* Hiſt. Anim. L. III. 5. quem *D. Heinſius* ad *Heſychium* T. II. p. 134. melius quam *Scaliger*, ſed minime tamen accurate interpretatus eſt: αἱ μὲν γὰρ φλέβες, ὥσπερ ἐν τοῖς γραφομένοις κανάβοις, τὸ τοῦ σώματος ἔχουσι σχῆμα παντὸς οὕτως, ὥστ' ἐν τοῖς σφόδρα λελεπτυσμένοις πάντα τὸν ὄγκον φαίνεσθαι πλήρη φλεβίων ubi κάναβοι non ſunt *homines macilenti et exhauſti*, ſed figura humana pictura lineari adumbrata ad ſculptoris pictorisve uſum.

¶. 331.] *LXIX.* Cod. Vat. p. 542. *Lucillio* hoc carmen vindicat, quod in Plan. p. 159. St. 231. W.

ἄδηλον eſt. Nihil timendum eſſe Cajo, et puſillo et meticuloſo, ne militibus adſcribatur; pygmaeos enim Romanis ad bellum inutiles eſſe. — V. 1. ἀττελάβους. minima locuſtarum ſpecies ſine pennis, ſecundum *Plinium* XXIX. 5. Sunt qui ſignificari putent locuſtam, cui alae jam naſci et extuberare incipiant; de qua re vide *Swammerdam* Bibl. Nat. p. 213. Attelabis ad ſolem exſiccatis veſcebantur Naſamones, teſte *Herodoto* IV. 172. p. 357. — ἢ κυνομυίας. Majus muſcae genus ἡ κυνόμυια, de qua *Aelian.* H. A. IV. 51. τὸν μύωπα ὅμοιον φῦναι τῇ καλουμένῃ κυνομυίᾳ, βομβεῖν δὲ τοῦ οἴστρου μᾶλλον, ἔχειν δὲ ἔλαττον τὸ κέντρον. Vide quae collegit *Bochartus* in Hieroz. T. II. p. 551. — V. 2. μυίας. Vat. Cod. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. Nicol. Sab. — μύας Stephan. cum Aſcenſ. Verius hoc, cum muſcarum jam facta ſit mentio, et mox *ranae* commemorentur. — ψυλλῶν ἱππικόν. contra pulicum equeſtres copias. — V. 3. σέ τις καταλέξῃ. Vat. Cod. — V. 5. „Vulgo legitur ἀτρέμας ἧσο. Haec verba in nullo „Planudeorum codd. nec in Florent. edit. nec in Aldina „pr. leguntur. Ad oram codicis Jani Laſcaris ſuppleta „lacuna ἄτρομος ἴσθι, quod recepi. Minus bene in exem„plari quod habeo Aldinae pr. vir doctus, quem Bea„tum Rhenanum fuiſſe conjicio, ſcripſit ἀτρέμας ἴσθι.“ *Br.* In membr. Vat. legitur ἄλλο τι παίζει, quae verba ſic interpretatur *Salmaſius* in not. inedit. *Omnino ita legendum. Si ducitur exercitus virorum et lectae virtutis hominum, tu quidem debes ludere et ſecurus eſſe; non enim quisquam dux te cum illis militem ſcribendum curaverit.* — V. 6. ῥωμαίοις δ' οὐδείς. Vat. Cod.

LXX. Vat. Cod. p. 540. ſq. Plan. p. 133. St. 193. W. De agro Menophanis tam exiguo, ut Menophanes, cum fame periret, locum in agro non inveniret, ubi ſe ſuſpenderet, nec ubi ſepeliri poſſet. Confer in Anthol. Lat. L. III. 56. p. 493. et *Martial.* XI. Ep. 18. ex quo haec pauca transſcribimus:

Fines mus populatur et colono
Tanquam ſus Calydonius timetur;
Et ſublata volantis ungue Procnes
In nido ſeges eſt hirundinino;
Et cum ſtet ſine falce mentulaque,
Non eſt dimidio locus Priapo.

— V. 6. οὐκ ἀτόμων. Menippus in *Luciani* Icarom. §. 18. T. VII. p. 18. in terram de luna deſpiciens, et, quantillum de tam exiguo globulo vel ditiſſimo cuique relinquatur, cogitans, σχεδὸν γὰρ, ait, ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν.

LXXI. Cod. Vat. p. 521. Plan. p. 159. St. 232. W. In Timomachum longiſſimae ſtaturae hominem. Nihil hoc Epigramma habere, quod lectorem moretur, pronuntiavit *Opſopoeus*, quem tamen poſtremum verſum non intellexiſſe, ex ejus interpretatione apparet. Verba, πέντ' ἐπὶ πέντε πόδας, neque decem pedes, ut *Brodaeus* interpretatur, nec viginti quinque pedes, ut *Opſopoeus*, ſignificant; quis enim inde ſenſus emergat? ſed hoc ait *Lucillius:* ſi quando ſurgere et erectus ſtare vellet Timomachus, ſervi tegulas detegebant, ita ut foramen fieret, quinque in quovis latere pedes patens. Non ſolum longitudinem hominis, ſed etiam amplitudinem et obeſitatem corporis ſignificat. — V. 1. πεντόργυιος. domus triginta aut quinquaginta pedes alta. Alii enim τὴν ὀργυιὰν ſex, alii decem pedes longam faciunt. — V. 2. εἴκοσι. Vat. Cod.

LXXII. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 164. St. 238. W. Poëtas laudat, qui auditores coena excipiant; contra eos, qui tantum recitent, imprecationibus inſectatur. — V. 1. ποιητὴς πανάριστος. *Theocrit.* XVI. 21. οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. Color, ut in verſibus *Zenonis*, qui ipſi ex Heſiodeis expreſſi ſunt, ap. *Diogen. Laërt.* VII. 25. κεῖνος μὲν πανάριστος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.

Ceterum hunc morem coena fibi auditores conducendi lepide perftrinxit *Catullus* Carm. XLIV. et *Martialis* L. III. 50.:

Haec tibi, non alia eft ad coenam caufa vocandi,
Verficulos recites ut, Ligurine, tuos.
Depofui foleas, affertur protinus ingens
Inter lactucas oxygarumque liber.
Alter perlegitur, dum fercula prima morantur.
Tertius eft, nec adhuc menfa fecunda venit.
Et quartum recitas et quintum denique librum.
Putidus eft, toties fi mibi ponis aprum.
Quod fi non fcombris fcelerata poëmata dones:
Coenabis folus jam, Ligurine, domi.

Conf. L. III. Ep. 45. in eundem Ligurinum, et *Perfium* Sat. I. 30. fqq. — V. 3. πέμπει. Vat. Cod. — V. 4. ἰδίαν. Vat. Cod. In fe ipfum convertat hanc recitandi et auditores enecandi rabiem. Formula imprecandi, ut εἰς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε ap. *Lucian.* Qu. Hift. fcrib. §. 19. T. IV. p. 181. Bip. et εἰς κεφαλὴν ἐμοί, et fimilia ap. Comicum. Vide *Kufter.* ad Plutum v. 526.

¶. 332.] *LXXIII.* Cod. Vat. p. 527. *Lucillii* nomen adfcriptum habet. In Planud. p. 165. St. 239. W. eft ἄδηλον. In Heliodorum, peffimum verfificatorem, qui in mala coena malos verfus recitaverat. — V. 2. τρία. i. e. κύπελλα. tria pocula peffimi vini, quod etiam ὠμοβοειότερον (quafi crudum dicas vinum, nec dum fatis coctum et mitigatum) fuiffe ait, quam carnes illas bovillas, quas *Lucillio* appofuerat. — Ceterum fuiffe, qui θεῖα legerent, monuit Scholiaftes in Wechel. eamque lectionem probavit *Opfopoeus*, nec repudiavit *Brodaeus.* Quid fit θεῖον, docet *Scholiaft. Ariftoph.* Eqq. v. 951. Verbum κεράσας melius ad vulgatam lectionem quadrat. — V. 3. Epigrammatum, quae recitas, tanquam fluctibus me fubmergis, nihil ejusmodi meritum. κατακλύζειν

ſenſu *obruendi*, praeſertim ubi de affectibus agitur, paſſim occurrit. Vide *Markland.* ad *Max. Tyr.* XXXIII. 5. p. 143. ed. R. ἐπικλύζεις ἐμὲ τοσούτοις κακοῖς. *Lucian.* Pſeudol. 25. T. VIII. p. 80. δέδοικα, μὴ ἡ γυνὴ — τὴν γλῶτταν ὑμῖν ἐκείνην ἐπιστήσῃ καὶ κατακλύσῃ καὶ ἐμὲ καὶ ὑμᾶς. *Liban.* T. IV. p. 134. 14. ed. R. *Lucillius* in Ep. inedit. Ἑλλήνων ἐπέκλυσε (Cod. ἀπέλυε) πόλιν ποτέ, δέσποτα Καῖσαρ, Εἰσελθὼν ᾆσαι Ναύπλιον Ἡγέλοχος. — Si fortaſſe bovinas carnes edens idem peccavi, quod olim Ulyſſis ſocii, quibus *potior patria fuit interdicta voluptas*, (*Horat.* I. Epiſt. VI. 64.) ſemel perire malo, quam lenta hac morte confici. Verba, βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανεῖν, ducta ſunt ex Odyſſ. μ. 348. ubi Eurylochus ſocios exhortans, ut Solis boves mactent, εἰ δὲ, inquit, χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων Νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσαι — Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι. ad quem locum veteres paſſim reſpexerunt. Iis, quae notavimus in Exercitt. Crit. T. I. p. 55., adde *Liban.* T. IV. p. 143. 15. πότερον ἧττον εἰς συμφορὰν εἰσάπαξ ἀποθανεῖν, ἢ πολλάκις ἐγγὺς ἰέναι τοῦ θανάτου. *Plutarch.* in Vit. Caeſ. p. 734. E. εἰπὼν, ὡς βέλτιον ἐστὶν ἅπαξ ἀποθανεῖν ἢ ἀεὶ προσδοκᾶν. et *Vellejum* II. 57. p. 264. ubi vide *Ruhnkenium.* — V. 6. ἔνθεν μακράν. Vat. Cod.

LXXIV. Vat. Cod. p. 527. Plan. p. 163. St. 237. W. *Lucillius* Heliodorum ad poëticum certamen provocat, ut appareat, uter alterum nugis proferendis antecellat. Similis eſt provocatio ap. *Horatium* I. Serm. IV. 14. *Criſpinus minimo me provocat: accipe, ſi vis, Accipe jam tabulas; detur nobis locus, hora, Cuſtodes: videamus, uter plus ſcribere poſſit.* — V. 2. ταῦτα πρός. Vat. Cod. — V. 3. ἆσσον ἴθ'. Reſpicitur verſus Homericus ex Il. ζ. 143. ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι. quem lepidiſſime ad urbem Aſſon tranſtulit *Nicoſtratus* ap. *Strabon.* XIII. p. 610. Verſus notiſſimi dimidiam tantummodo partem pronuntiat noſter, ut in talibus fieri ſolet.

Non igitur opus eſt conjectura *Caſauboni*, ὥς κεν θᾶσσον ὄλοιο σύ. — V. 4. μακροφ. ipſo me Heliodoro longe nugaciorem reperies. Ἡλιοδωρότερον, κατὰ τὸν Ἡλιοδώρου τρόπον, καὶ ἔτι μᾶλλον φλυαροῦντα.

LXXV. Vat. Cod. p. 548. Plan. p. 164. St. 238. W. Hiſtoria de Marco poëta, qui propter epigramma, quod compoſuerat, monoſtichum, cenotaphium exſtruxerat. — V. 2. ᾠκοδόμησε. Vulgo. — V. 5. εἶδον. Cippus loquitur, qui ullum ſe unquam Maximum noviſſe negat. — ἐς δ' ἐπίδειξιν. Oſtentandi ingenii cauſa Marcus me exſtruxit, ut viatores lugere juberem. In ficto argumento verſabatur Marci ingenium, cum illum verſum componeret, id quod in ἐπιδείξεσιν ſolemne eſt. — V. 6. λέγει. Vulgo, male. λέγω habent membranae.

LXXVI. Cod. Vat. p. 526. Plan. p. 163. St. 237. W. Potamonem poëtam, qui auditores verſibus enecabat, et Hermogenem chirurgum graviſſimis humani generis peſtibus annumerat *Lucillius*. — V. 1. Vulgo hic verſus ſic legitur et diſtinguitur: Οὔτ' ἐπὶ Δευκαλίωνος, ὕδωρ ὅτε πάντ' ἐγενήθη. quo admiſſo, nullus hujus verſus nexus eſt cum verbo ἔκτεινεν, nec juſta antitheſis efficitur. Nullum tamen interpretum ad hunc locum offendiſſe video. Cum *Brunckii* lectione, cujus auctorem et auctoritatem pariter ignoramus, egregie conſpirat verſio ſummi *Grotii*:

Non Phaëthon, uſſit qui flammis omnia, non quae
Omnia merſerunt Deucalionis aquae.

πάντ' ἐγενήθη eſt etiam in Vat. membr. — Ceterum mihi in verbis prioris hemiſtichii articulus deſiderari videtur. An igitur ſcriptum fuit:

οὔτε τὸ Δευκαλίωνος ὕδωρ — —

— V. 3. ἔκτεινεν. *Horat.* Epiſt. ad Piſon. v. 474. *Indoctum doctumque fugat recitator acerbus; Quem vero*

arripuit, tenet occiditque legendo. — V. 5. κατὰ pro κακά. Vat. Cod.

¶. 333.] *LXXVII.* Cod. Vat. p. 526. Plan. ibid. Umbras et manes *Lucillius* monet, ut ſibi ab Eutychide poëta, jam ad inferos deſcenſuro, caveant. — V. 2. Εὐτυχίδας. Vat. Cod. ἔχων ᾠδάς. cum magno carminum apparatu. — V. 4. νόμων. Cantus notationem, quae fit notis muſicis, intellige. De Caſſio verſificatore foecundiſſimo *Horat.* I. Sermon. X. 62. – *Etruſci Quale fuit Caſſi rapido ferventius amni Ingenium: capſis quem fama eſt eſſe librisque Ambuſtum propriis.* — V. 5. ὁ Χάρων. nunc demum mortui eſſe videmini, nunc demum peſtis et pernicies ad vos acceſſit. Sic nomine Charontis translata ratione uſus eſt *Cercides* jambographus ap. *Athen.* L. VIII. p. 347. E. λεβητοχάρων, de homine guloſo, ni fallor, qui lebetibus perniciem affert, ut ille ap. *Horatium* I. Epiſt. XV. 31. – *pernicies et tempeſtas barathrumque macelli,* qui *Quicquid quaeſierat, ventri donabat avaro.* — V. 5. „ἀπέλθῃ. Sic in Planudea. male. Cod. „Vat. ἀπέλθει. Scribendum ἀπέλθοι. Subauditur ἄν." *Br.* In ſequ. verſu haereo. Quamvis enim bene dicatur κατὰ γῆς et κατὰ χθονὸς εἶναι de iis, qui ſub terra abditi jacent, (vide *Valckenar.* ad *Herodot.* p. 312.) dubito tamen, an γῆν κατέχειν ſignificet *infernas ſedes tenere,* ut *Brodaeus* interpretatur. *Euripides* quidem Electr. v. 203. longe diverſo ſenſu dixit: ὅς που γᾶν ἄλλαν κατέχει μέλεος ἀλαίνων. et in Helen. v. 1222. ποδαπὸς δ' ὅδ' ἀνὴρ, καὶ πόθεν κατέσχε γῆν. et in multis aliis locis apud quosvis ſcriptores. Quare minima mutatione legerim:

– ἐπεὶ Χ' ΑΙΔΗΝ Εὐτυχίδης κατέχει.

poſtquam Eutychides etiam in Orco verſatur. Color eſt, ut in Ep. *Juliani Aegypt.* LX. de Archilochi ad inferos deſcenſu: πῶς οὐκ ἂν προλίποι σκοτίων πυλεῶνας ἐναύλων Νεκρὸς ἅπας, φεύγων τάρβος ἐπεσβολίης;

LXXVIII. Cod. Vat. p. 527. Plan. p. 163. St. 238. W. In Marcum verſificatorem, qui elegos in filii obitum recitans auditorem fere enecaverat. — V. 1. κόπτου. Vide ad Ep. XLV. 4. Alio ſenſu recitantes et loquaces κόπτειν dicuntur auditores, ut *Anaxipp.* ap. *Athen.* IX. p. 404. B. ἐμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν. cui ſimilia dedit *Pierſon.* ad Moer. p. 74. Loquacis mulieris vir ap. *Liban.* T. IV. p. 141. 20. μεθ' ἡμέραν κόπτομαι, νυκτὸς διαφθείρομαι. — V. 2. παρά σοι. Vat. Cod. et margo ed. Wechel. Vulgo παρὰ σοῦ. — V. 3. πάλιν deeſt in membr. Vat. — V. 4. στίχινος θάνατος. *verſibus occiſum quippe, cruente, tuis* vertit *Grotius.* Pro σφαζόμενον membranae σταζόμενον offerunt; quod quis fortaſſe in στιζόμενον mutari velit. Sed vulgatum reliquis verbis videtur accommodatius. — V. 6. „Veriſimilis eſt Scaligeri emendatio ad Sueton. T. I. p. 638. ed. Burm. „reponentis καταλείξαντες. ſed alterius, quod ibi protulit, diſtichi ſenſum non aſſecutus eſt.“ *Br.* Eandem conjecturam *Joſ. Scaligeri* reperio in ejus not. mſc. et de Em. Tempor. p. 479. Nititur narratione *Suetonii* in C. Caeſ. Caligul. c. XXI. *Edidit – in Gallia Lugduni miſcellos. Sed et certamen quoque graecae latinaeque facundiae, quo certamine ferunt victoribus praemia victos contuliſſe, eorundem et laudes componere coactos. Eos autem, qui maxime displicuiſſent, ſcripta ſua ſpongia linguave delere juſſos, niſi ferulis objurgari, aut flumine proximo mergi maluiſſent.* Eodem reſpexiſſe videtur *Juvenal.* Sat. I. 44. *Palleat, ut nudis preſſit qui calcibus anguem, Aut Lugdunenſem rhetor dicturus ad aram.* — *Huetius*, qui hanc *Scaligeri* conjecturam profert p. 17., acutam cenſet, veram eſſe negat. Nam πάθοιεν eſſe optantis ſeu imprecantis; nec calamos lambere fuiſſe receptum in morem. Vulgatam ſic interpretatur: Quae utinam ii paterentur, qui uſum librorum et calamorum hominibus oſtenderunt. — Sed ſic jejune hoc carmen

terminatur, cum imprecatio exſpectationi minime reſpondeat. At, Scaligerana lectione admiſſa, etiam πάθουσιν legendum foret; quo facto, illa facilitas, qua illa ſe tantopere commendabat, perit. *Grotius* vertit:

Namque tuo patior pro funere talia, ferrent
Qualia, qui calamos ſcriptaque tota vorant.

LXXIX. Cod. Vat. p. 527. Plan. p. 163. St. 238. W. Calliſtratum verſificatorem rogat, ut inducias ſecum faciat, neque aſſidue recitando quovis hoſte ſit infeſtior. — V. 1. οὐχ οὕτω κακοεργόν. Parodiam verſus Aratei nemo non obſervavit, in Phaenom. v. 131. aeneae aetatis homines πρῶτοι κακοεργὸν ἐχαλκεύσαντο σίδηρον. Ferrum κακὸν φυτὸν appellat *Callimachus* ap. *Schol. Apoll. Rhod.* II. 375. — V. 6. εἰς ἀνοχὰς γάρ. Haec diligenti lectori vereor ut ſincere ſcripta videri poſſint. ἡμερίων *mortalium* interpretantur, nullo ſenſu. Rectius ab ἡμέρα, ἡμέρια deduxeris; ſed nec de hac forma quidquam conſtat. Quamvis vel ſic dierum ad inducias conceſſorum deſideratur numerus. Mihi in mentem venit:

εἰς ἀνοχὰς γὰρ
καὶ Πρίαμος κλαύσας εὐμαρίης ἔτυχε.

εὐμαρίην *Heſychius* interpretatur ἡσυχίαν, quae ſignificatio huic loco accommodata eſt. Poteſt etiam vulgari ſenſu ſic accipi: Etiam Priamus facilem ſibi invenit hoſtem (Achillem) ad inducias ipſi concedendas.

LXXX. Cod. Vat. p. 526. *Lucillio* tribuit, quod ἄδηλον eſt in Plan. p. 164. St. 239. W. Ridet poëta eos, qui juvenes poëtas ſenioribus propter unam aetatis rationem poſthabent. — V. 2. ἤρεσκε. omnes vett. edd. ante *Stephanum.* — κἂν εἴπῃ. quamvis Homerum ingenio referat. — Vulgo εἴποι legitur. — V. 3. Πριάμου. Pro quovis grandaevo *Priami* nomen paſſim occurrit. *Martial.* II. 64. *Peleos et Priami tranſit, vel Neſtoris aetas.*

V. 59. *Jam cras iſtud habet Priami vel Neſtoris annos.* De vetula in Luſib. nr. LVIII. *Quae forſan potuiſſet eſſe nutrix Tithoni, Priamique Neſtorisque.* Iidem junguntur nr. LXXVIII. — ἔχει habet Flor. pr. — V. 4. οὐ δύνατ' ἄλφα γράφειν. Similis eſt paroemiaca locutio ap. Francogallos de imperito: *il ne ſait pas faire la panſe d'un A.* — ¶. 334.] V. 5. οὕτω. Vulgo. — ἔχων. Vat. Cod. Quod ſi verum eſt, laus poëſeos ad ſenes hernioſos transit, quos communis opinio tanquam ſtolidos ridet. Cf. *Martial.* XII. 85. et quae notavimus ad *Luciani* Ep. XVIII.

LXXXI. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 151. St. 220. W. In Apollophanem hiſtrionem, qui egeſtate coactus apparatum ſcenicum vendidit. — V. 2. ῥόπαλον. *Pollux* IV. 117. ῥόπαλα καὶ λεοντῆ καὶ παντευχία τραγικῆς ἀνδρείας σκευῆς. — V. 3. τὰ φόβητρα. ſerpentes puta, quos Furiae manibus geſtabant. Idem vocabulum, ſicut μορμολυκεῖον, de quovis *terriculamento* uſurpabatur; ut in *Aeſchin.* Axiocho c. VIII. καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρα. Philopatris inter *Lucianea* §. 9. T. IX. p. 247. καὶ εἴτις παρθένον καρατομήσειε, ταὐτὸ γένοιτο φόβητρον τοῖς πολλοῖς. *Schol.* in *Euripid.* Phoeniſſ. 1266. μίσητρον τὸ ἐμποιοῦν μῖσος, τὸ φόβητρον τὸ φόβου ποιητικόν. *Theophylactus* Ep. LXXIII. τὰ δὲ φόβητρα, ἃ ἡμῖν ἐπανατείνεσθε, μορμολυκεῖα παίδων εἰσίν. — Ποσειδῶνος τρ.ϋδοντα. Vat. Cod. quod reponendum. — V. 4. ὅπλον. Non *haſta*, ut *Brodaeus* interpretatur, ſed *ſcutum* Minervae, quo nihil illuſtrius, ſecundum *Homer.* Il. β. 446. Vide inprimis *Cuperi* Obſſ. I. 7. p. 43. — V. 5. Eſt parodia verſus Homerici Il. δ. 1. οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο. — Dii apparatu ſuo privantur, ut Apollophanes paullum cibi et vini comparare poſſit.

LXXXII. Cod. Vat. p. 541. Plan. p. 162. St. Lepidum hoc Epigr pantomimum ridet, qui Nioben, Capaneum et Canacen ſaltaverat. Expreſſit hoc carmen *Auſonius* LXXXIII.:

Deceptae felix caſus ſe miſcuit arti.
Hiſtrio ſaltavit qui Capanea, ruit.
Idem, qui Nioben ſaltavit, ſaxeus, ut tum
Spectator veram crediderit Nioben.
In Canace viſus multo felicior ipſa,
Quod non hic gladio viſcera diſſecuit.

Graecum exemplar elegantius longe et lepidius. — V. 3. ὡς λίθος. Haec fortaſſe expreſſit *Palladas* Ep. LVII. Δάφνην καὶ Νιόβην ὠρχήσατο Δάφνις ὁ σιμός· Ὡς ξύλινος Δάφνην, ὡς λίθινος Νιόβην. — V. 4. ἐξαπίνης ἔπεσες. Capaneus enim, in moenia Thebana aſcenſurus, fulmine percuſſus eſt et – εἰς γῆν ἔμπυρος πίπτει νεκρός. *Euripid.* Phoen. 1193. Pantomimus autem non eo quo debebat tempore, ſed ἐξαπίνης collapſus eſt; niſi forte hoc vocabulum ineptos hominis motus ſignificat, qui cum decore cadere neſciebat. Ceterum in ἔπεσες ambiguitatem fruſtra quaerebat *Brodaeus*, quia hiſtriones dicantur πίπτειν, cum exploduntur et ejiciuntur. — V. 5. Quod Canacen ſaltans vivus exceſſiſti, id feciſti contra fabulae fidem, et omnibus ſpectatoribus diſplicuit, qui tam ineptum hominem morte quam vita digniorem exiſtimabant ſcil. *Canacen Aeolus propter inceſtum cum fratre Macareo commiſſum enſe transverberavit*, ſecundum *Hyginum* Fab. CCXXXVIII. Cum tamen h. l. Canace ipſa enſem habuiſſe dicatur, apparet, pantomimorum poëtas ſecutos eſſe aliam narrationem, ſecundum quam Aeolus filiae enſem miſerat, quo ſe confoderet. *Ovid.* Heroid. XI. 3. *Dextra tenet calamum, ſtrictum tenet altera ferrum, Et jacet in gremio charta ſoluta meo.* et v. 94. *Aeolus hunc enſem mittit tibi: tradidit enſem: Et jubet ex merito ſcire, quid iſte velit.*

LXXXIII. Vat. Cod. p. 541. Plan. p. 162. St. 235. W. Etiam hoc in ineptum pantomimum, Ariſtonem, ſcriptum eſt. — V. 1. ἐκ ποίων. Similiter infra CXI. de na-

vigio: Ἐκ ποίων ἔταμες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα Λατομιῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐστὶ μύλων; — Respicitur ad proverbialem locutionem, cujus auctor *Homer.* Od. τ. 163. οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης. ubi vide *Clarkium.* *Diodor. Zon.* Ep. V. κοκύαι γὰρ ἔλεξαν Ἁμῖν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες. — Poëtam lignei ingenii sic alloquitur nescio quis in Anthol. Lat. T. I. p. 610. CLXVII. *Praescissae silicis cautibus edite, Silvestri juvenis durior arbuto.* Etiam *Callimacho* ξύλινον νοῦν tribuit *Apollonius Gramm.* infra p. 358. — V. 5. καὶ σύ τι Λητοῖ. Niobe enim Latonae se praeferens in saxum mutata est. Ejusmodi jactantiae culpam Aristonem contraxisse, lepide suspicatur *Lucillius*, quia aliter intelligi non possit, quomodo ille tam plane lapideus factus sit.

LXXXIV. Cod. Vat. p. 528. Plan. p. 169. St. 246. W. Exposuit hoc Epigramma *Erasmus* in Adagiis III. Cent. I. 15. qui comparat *Martial.* VI. 19.:

Non de vi, neque caede, nec veneno,
Sed lis est mihi de tribus capellis.
Vicini queror has abesse furto.
Hoc judex sibi postulat probari.
Tu Cannas, Mithridaticumque bellum,
Et perjuria Punici furoris,
Et Sullas, Mariosque, Muciosque
Magna voce sonas manuque tota.
Jam dic, Postume, de tribus capellis.

Conf. *Desider. Heraldum* Anim. ad Martial. p. 121. sq. — V. 1. ἀπολώλεκα. furto perdidi. — ὧν χάριν. hanc causam ut ageres, mercedem tibi pepigi. — ¶. 335.] V. 3. *Scholiastes* in ed. Wechel. et post eum *Heraldus* comparavit *Lucianum* in Rhetor. Praec. §. 18. T. VII. p. 238. κἂν περὶ ὑβριστοῦ τινος ἢ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω· ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἄν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ ἀεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλής-

πόντος πεζευέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά. In hoc enim locorum communium gyro eloquentia sophistarum et minutorum oratorum agitabatur. — V. 4. ἀπάγειν sensu forensi est *deferre*, *accusare*. Vide *Budaeum* in Comm. Gr. L. p. 290. οἱ ἀπὸ Θερμοπ. sunt trecenti illi Spartani, qui ad Thermopylas fortiter pugnantes occubuerunt. κλέπτας pro appositione habendum est, ὡς κλέπτας; ne cum *Heraldo* Πέρσας corrigendum suspiceris. — V. 7. Dicis saltem causa mei memineris. νόμου χάριν. ut ap. *Lucian.* Ep. XIV. — V. 8. ἀλλὰ λέγει. De origine hujus paroemiae non constat.

LXXXV. Cod. Vat. p. 528. Plan. p. 169. St. 246. W. In Marcum rhetorem, quem Pluto hac lege in Orcum recipit, ut declamando poenam addat Ixioni, Tityo aliisque, qui apud inferos puniuntur. — V. 2. Κέρβερος. Maledicum tibi finge et latrantem rhetorem. Hoc sensu procul dubio is, quem in Pseudologista perstringit *Lucianus* §. 29. T. VIII. p. 85., adversarium Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις εἶναι dixerat. Mox nihil facetius, quam Melitonis, poëtae, cum Tityo et Ixione conjunctio. Gravissimis igitur cruciatibus dignum censebat *Lucillius* Melitonem, quem tragoediarum scriptorem fuisse apparet ex Ep. CXI. — V. 4. „Inepte in Planudea legitur μελέτω. „Vat. Cod. μελέται. Verum est μελέτα.“ *Br.* Eadem emendatio est in not. *Brodaei*, et ap. Anonym. Bodlej. nec aliud quidquam voluit *Huetius* p. 18. ubi μελετῷ vitiose excusum est, qualia multa in illis notis pessime depravata sunt. Sic autem haec verba interpretatur doctissimus Praesul: Declama apud Ixionem, Melitonem et Tityum, ut hoc supplicio torqueantur, quo pejus non habeo. — V. 6. Ῥοῦφος. Oblique et quasi aliud agens Rufum grammaticum notat. — σολοικίζει. Flor. pr. Ald. I.

et Asc. In ἐλθὼν σολοικίζῃ est enallage satis ap. poëtas frequens pro ἔλθῃ σολοικίζων. Hunc Rufum aliunde cognitum non habemus.

LXXXVI. Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 170. St. 247. W. In Flaccum rhetorem soloecissantem. Cf. Ep. *Ammiani* VII. — V. 1. μηδὲ λαλῶν. Ex *Brodaei* nota huc transferamus, quae ad rem faciant: *Quintil* Inst. Orat. I. 5. 36. de soloecismo agens: *In gestu quoque nonnulli putant idem vitium inesse, cum aliud voce, aliud nutu, vel manu demonstratur.* Histrionem τῇ χειρὶ σολοικίζοντα de concertatione abegit *Philostratus* Vit. Soph. I. 25. p. 542. De vitiis pantomimorum agens *Lucianus* de Saltat. §. 80. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται, οἱ μὲν ἄλογα κινούμενα κ. τ. λ. Verbum σολοικίζειν, et soloecismi notionem sophistae et poëtae sequioris aevi ad omnem incongruentiam transtulerunt; ut *Plutarch.* T. II. p. 45. E. non debet auditor quidem in declamante quodvis vel minimum peccatum notare, αὐτὸς δὲ ἀνεύθυνος ἀσχημονεῖν καὶ πολλὰ σολοικίζειν περὶ τὴν ἀκρόασιν. Id. T. II. p. 520. B. Οἱ τοίνυν πολυπράγμονες, οὐ στίχων, οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀστοχήματα καὶ σολοικισμοὺς ἀναλεγόμενοι καὶ συνάγοντες, ἀμουσότατον καὶ ἀτερπέστατον κακῶν γραμματοφυλακεῖον τὴν ἑαυτῶν μνήμην περιφέρουσιν. Quaedam voluptatum genera σολοικισμὸν ἐκάλει *Nigrinus* ap. *Lucian.* §. 31. T. I. p. 53. Bip. *Hieronym.* adv. Helvid. c. VIII. *Apud Christianos soloecismus est magnus et vitium, turpe quid narrare vel facere.* Ridicule *Martial.* XI. 20. *Quaeris, cur nolim te ducere, Galla? diserta es. Saepe soloecismum mentula nostra facit.* — V. 4. Ego eum videns, non possum eloqui, quae velim, sed barbara et soloeca loquor. τὸ στόμα μου δέδεται. ut Ep. XLVIII. εὐθὺ σολοικίζον τὸ στόμα μου δέδεται. — Ceterum notandum anacoluthon hujus versiculi, quod *H. Stephanus Lucillium* de industria hoc loco commisisse censebat,

ut ostenderet, se, quoties Flacci meminerit, soloecismos vitare non posse.

LXXXVII. Cod. Vat. p. 528. *Lucillio* inscribitur; in Plan. p. 170. St. 248. W. *Ammiano* tribuitur. Critonem rhetorem poëta ridet, qui, quod voculas quasdam Atticis et Demostheni inprimis usurpatas ubique inserciret, rhetorem se putaret et Atticum. Conf. *Cereal.* Ep. II. *Ammiani* Ep. XXII. Insanam Atticistarum cacozeliam perstringit *Lucian.* in Lexiph. §. 21. T. V. p. 198. sqq. et in Rhetor. Praecept. §. 16. T. VII. p. 235. ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἢ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρης τῆς γλώττης ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾆτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα, ἐπίπαττε αὐτῶν. Similia de iis, qui philosophiam profitebantur, conqueritur *Themistius* Orat. XXI. p. 252. sq. — V. 1. τρὶς παρ' ἕκαστα. tertio quoque verbo judices appellandi. Male haec verba *Opsopoeus* accepit. — V. 3. ταύτῃ. Vat. Cod. — V. 4. σκεψάμενος. Vulgo et in Vat. Cod. Nec aliter voluisse *Brunckium* existimo. Criton bonae ejusmodi vocularum copiae providerat, προὐσκέψατο; verbum simplex pro composito. *Casaubonus* tamen in not. msc. λεξάμενος emendabat. — V. 6. Majora etiam illis prioribus in posterum pollicetur, nempe formas quasdam poëticas, ut φάθι et μὶν, et comicum vocabulum γρύ.

¶. 336.] *LXXXVIII.* Vat. Cod. p. 539. Planud. p. 143. St. 207. W. *Luciano* tribuit carmen, quod membranae *Lucillio* vindicant. — In Telesillam, oris foetore, quicquid unquam fuit foetidum, superantem. Ejusdem argumenti est Ep. *Martialis* VI. 93.:

Tam male Thaïs olet, quam non fullonis avari
Testa vetus, media sed modo fracta via.

Non

Non ab amore recens hircus, non ora leonis,
Non detracta cani Transtiberina cutis.
Pullus abortivo nec cum putrescit in ovo,
Amphora corrupto nec vitiata garo.
Virus ut hoc alio fallax permutet odore,
Deposita quoties balnea veste petit:
Psilothro viret, aut acida latet oblita creta,
Aut tegitur pingui terque quaterque faba.
Cum bene se tutam per fraudes mille putavit,
Omnia cum fecit, Thaïda Thaïs olet.

— V. 1. Χίμαιρα. quae ignem spirasse dicitur in Il. VI. 180. — V. 2. ταύρων. tauros intellige, quos Iason subjugavit, – θοὴν φλόγα φυσιόωντας Ἐκ στομάτων, ap. *Apollon. Rhod.* III. 1303. — V. 3. σύμπασ' οὐχ Ἀρ. Vulgo. Nostrum est in membr. Vat. — Lemnium illud malum, τὸ Λήμνιον κακὸν, est malus odor, quem Venus irata mulieribus illius insulae inspiraverat, secundum *Apollodor.* I. 9. 17. Aliam causam affert ex *Myrtilo Schol. Apollonii Rhod.* L. I. v. 614. et *Antigon. Caryst.* c. CXXX. p. 179. sq. ubi vide *Bekmann.* et *Meziriac.* ad Ovid. Epist. T. II. p. 41. — V. 3. τὰ περισσά. τὰ λείψανα. ciborum, quos Harpyiae attigerant, reliquiae, quibus nemo, quamvis famelicus, vesci audebat: τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός. *Apollon. Rhod.* L. II. 193. — V. 4. ποῦς. Ex Philoctetis vulnere taeter afflabat *odor, quem cum Achivi ferre non possent, jussu Agamemnonis regis in Lemno expositus est. Hygin.* Fab. CII. Ad hunc viperae morsum referendi sunt versus Aeschylei ap. *Plutarchum* T. II. p. 1087. F. qui, demtis iis, quae *Plutarchus* interposuit, sic scribendi videntur;

ὁ γὰρ δράκων ἐνῴκισε
δεινὴν ὀδόντων ἔκφυσιν, ποδὸς λαβών.

Aliter haec tractavit *Valckenarius* in Diatr. p. 128. A. — ἀποσηπόμενος. Tragico ornatu *Sophocl.* Phil. v. 7. νόσῳ

καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα. *Euripides* in tragoedia ejusdem nominis ap. *Ariſtot.* Poët. 12. φαγέδαινά γ', ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 539. *Lucillio* vindicat lepidum hoc diſtichon, quod in Plan. p. 143. St. 207. W. ἄδηλον eſt. — ἀλλὰ δι' αὐτῆς. Vulgo et in Vat. Anonymus Bibl. Bodlej. jungebat: διοσμησαμένους αὐτῆς. *Caſaubonus* autem in not. mſc. καὶ αὐτῆς emendabat. Simili hyperbole in male olentem *Martial.* VII. 94. *Unguentum fuerat, quod onyx modo parva gerebat, Olfecit poſtquam Papilus, ecce garum eſt.*

XC. Cod. Vat. p. 541. Plan. p. 135. St. 195. W. In Heliodoram vetulam diu lavantem. — V. 2. μὴ καταλυομένην. adhuc meretriciae arti vacantem, vertit *Brodaeus;* quod vix verum, quamvis καταλύεσθαι hoc ſenſu uſurpetur. (vide ad Ep. X. 1.) Hoc loco vetulam centum annorum miratur poëta, quod vitâ nondum *defungatur*, κατελύετο. Conf. notata ad *Serapionis* Ep. IV. p. 291. — V. 3. ὡς ὁ παλαιός. Paulo argutius hoc carmen convertit *Grotius:*

Jam quid agas video: calidis juveneſcere lymphis
Speras. Eveniet, credo, ſed ut Peliae.

ἑψομένη νεάσαι. *Diodor. Sic.* IV. 52. p. 295. Medeam narrat λέγειν, ὡς ἀναγκαῖον ἐν λέβητι καθεψῆσαι τὸ σῶμα τοῦ Πελίου. προσηνῶς δὲ τῶν παρθένων δεξαμένων τὸν λόγον etc. quae verba nuper acute tentavit, ubi totam de Pelia fabulam docte explicuit, *Boettiger in den Vaſengem.* I. 2. p. 171. Mihi vocula fugitiva, quam praecedens ſyllaba abſorpſit, revocata ſcribendum videtur: οὐ προσηνῶς δέ —. De Jaſone narrat *Scholiaſt. Euripid.* Medeae init. ex *Simonide*, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα αὐτὸν νέον ἐποίησε.

XCI. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 153. St. 223. W. — Ἑρμογένη vulgo legitur.

XCII. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 153. St. 224. W. In tonſorem carnificem. Ejusdem argumenti eſt Ep. *Martialis* XI. 84.:

Qui nondum Stygias deſcendere quaerit ad undas,
Tonſorem fugiat, ſi ſapit, Antiochum.
Alba minus ſaevis lacerantur brachia cultris,
Cum furit ad Phrygios enthea turba modos.
Mitior implicitas Alcon ſecat enterocelas,
Fractaque fabrili dedolat oſſa manu.
Tondeat hic inopes Cynicos, et Stoica menta,
Collaque pulverea nudet equina juba.
Hic miſerum Scythica ſub rupe Promethea radat:
Carnificem nudo pectore poſcet avem.
Ad matrem fugiet Pentheus, ad Maenadas Orpheus:
Antiochi tantum barbara tela ſonent.
Haec quaecunque meo numeratis ſtigmata mento,
In vetuli pyctae qualia fronte ſedent,
Non iracundis fecit gravis unguibus uxor:
Antiochi ferrum eſt et ſcelerata manus.
Unus de cunctis animalibus hircus habet cor:
Barbatus vivit, ne ferat Antiochum.

— V. 1. Ἆρες. Verſus Homericus ex Il. ε. 455. — παύεο τέμνων. deſine tandem, non tondere, ſed ſecare. Male *Opſopoeus* ulceroſum putabat loqui; quo admiſſo omnis hujus carminis venuſtas perit. — V. 2. τεμεῖς. ex membr. Vat. pro vulg. τέμνῃς. — V. 3. In capite, quod tibi tondendum tradideram, nullus locus eſt, quem vulnerare poſſis. Transi ſaltem ad carnoſiores corporis partes; has tibi ſecandas permitto. — τὰ κάτωθεν τῶν γονάτων. ſuras puta. — V. 5. Nunc quidem hic locus, taberna ſcilicet tonſoria, muſcis et culicibus abundat, qui ad ſanguinem, quem fundis, guſtandum conveniunt; mox autem, ubi me totum dilaniaveris, vultures et corvos ad cadaver advolantes videbis.

¶. 337.] *XCIII.* Cod. Vat. p. 537. Plan. p. 146. St. 211. W. *Leonidae* tribuit, cujus praecedens eſt diſtichon in Plan. et in Vat. Cod. In caput de pictoribus relatum eſt a monacho; fortaſſe recte; nec minus tamen apte de poëta explicaveris. In poëtam certe ſimiliter luſit *Martial.* V. 53.:

Colchida quid ſcribis? quid ſcribis, amice, Thyeſtem?
Quid tibi vel Nioben, Baſſe, vel Andromachen?
Materia eſt, mihi crede, tuis aptiſſima chartis
Deucalion, vel, ſi non placet hic, Phaëthon.

— V. 2. τίς. ἕκαστος αὐτῶν τίνος τιμῆς ἄξιός ἐστιν.

XCIV. Vat. Cod. p. 537. Plan. p. 146. St. 212. W. De Eutycho, malo pictore, qui ne filios quidem ſibi ſimiles potuit gignere. — V. 2. οὐδ' ἀπό. Vat. Cod. quod verum videtur. Ne *per liberos* quidem ipſi contigit, ut ſimilitudo ineſſet in ejus operibus. Hunc uſum praepoſitionis ἀπὸ illuſtravit *Zeunius* ad *Viger.* de Idiotiſm. p. 564.

XCV. Cod. Vat. p. 542. Plan. p. 151. St. 219. W. De equo nullis machinis movendo. — V. 1. Θεσσαλόν. Equi Theſſali reliquis omnibus praeſtantiores; ſecundum proverbium, Ἵπποι Θεσσαλικοὶ, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες, ap. *Athen.* VII. p. 278. E. *Theocrit.* Eid. XVIII. 30. κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος — κόσμος. — V. 2. φάρμακα Θεσσαλίης. ne efficaciſſima quidem venena. Reſpicitur autem, quod *Dorvillius* praeclare monuit in Miſcell. Obſſ. Tom. I. p. 7., ad ſuperſtitionem illorum temporum, quibus homines ſibi perſuadebant, aurigas in curuli certamine equos veneficiis et incitare et retardare poſſe. *Arnobius* c. Gentes I. p. 30. *Quis enim hoc neſciat,* (magos) *aut imminentia ſtudere praenoſcere, aut in curriculis equos debilitare, incitare, tardare.* — V. 6. Si me audis, hordeum, quo hunc equum alis, ptiſanae, liberis tuis porrigendae, impendes, et ligneum illum

nihilque a ſtatua diverſum caballum deorum alicui dedicabis.

XCVI. Cod. Vat. p. 546. παλλαδᾶ, cujus ingenio dignius, quam *Lucillii*, cui tribuitur in Plan. p. 151. St. 219. W. — V. 1. οὐρὰν. Vat. Cod. Non equum, ſed caudam equinam, unde equus macie confectus pendebat.

XCVII. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 186. St. 271. W. Ap. *Stob.* Tit. X. p. 125. Gesn. 71. Grot. Stultos eſſe, qui in congerendis divitiis laborent, poſt breve tempus haeredibus tradendis. *Horat.* I. Epiſt. V. 13. *Parcus ob haeredis curam, nimiumque ſeverus Aſſidet inſano.* Vide ad *Lucian.* Ep. XXVIII. 2. — V. 1. ἐλάφου. Secundum *Heſiodum* ap. *Plutarchum* T. II. p. 415. C. quem multi imitati ſunt, quos laudat *Daviſius* ad *Ciceron.* Tuſc. Qu. III. 28. et *Ruhnk.* in Epiſt. Crit. p. 112. ſq. — V. 5. μὴ σὺ μὲν – ὀλέσσῃς. Plan. Stob. et Vat. Cod. Hoc cur mutatum ſit, non video. Seq. verſu χρήσονται membr. vitioſe; vulgo χρήσωνται, quod verum. — In fine ἀπόνως ex membranis receptum eſt pro ἀνέδην.

¶. 338.] *XCVIII.* Cod. Vat. p. 531. Plan. p. 183. St. 267. W. *Stob.* Tit. X. p. 127. 23. Gesn. 75. Grot. — V. 1. γλίχωνι. Vat. Cod. Pulegium, γλήχωνα, *Dioscorides* commendat L. III. 31. ad ſtomachi vitia tollenda. Hoc remedio non opus habebat Crito, ſordide avarus, qui dichalci olfactu haud aliter afficiebatur, quam alii pulegio. Simul indicatur, ſtomachi infirmitatem in Critone ſami potiſſimum tribuendam fuiſſe. *Galenus* enim, τοὺς βουλιμιῶντας, ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀνακτησόμεθα ὄξει ἢ γλήχωνι. Omnino autem haec herba languidorum aut gravi ſomno oppreſſorum adhibebatur naribus. Vide *Bernard.* ad *Theoph. Non.* CXLVI. p. 456. — Ceterum a ſenſu hujus diſtichi aberravit *Brodaeus*; verum vidit *Salmaſius* in Homon. H. I. p. 40. C.

XCIX. Cod. Vat. p. 532. Plan. p. 184. St. 268. W. Ap. *Stob.* Tit. X. p. 127. Gesn. 75. Grot. — V. 2. ἔγραψε. Vat. Cod. Avarus ap. *Liban.* T. IV. p. 638. R. τίς οὖν ἐστὶ κύριος τῶν ἐμῶν, ἀποθανόντος; ἐγὼ καὶ τότε· κελεύσω γὰρ συγκατορύττειν. — V. 3. δ' om. Vat. Cod. — Mox μισθοῦ est in editis quos vidi omnibus. μισθὸν emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. — V. 6. λυσιτελῆ. Vat. Cod. — ἐξετάθη. *animam reddidit.* Hoc sensu *M. Antonin.* XI. 18. p. 331. ἀκαριαῖος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ἐξετάθημεν. quem verbi usum, nostro quoque loco laudato, illustravit *J. Toup.* ad *Longin.* p. 367. — Simile quid *Horatius* narrat II. Serm. III. 142. sqq. — V. 7. κεῖτο δέ γ' οὐδέν. Vulgo. κεῖτο δὲ οὐδέν. Vat. Cod. Deleto inutili fulcro, corrigo:

κεῖται δ' οὐδὲν ἔχων — —

Ad sensum plurimum facit *Antiphan.* Ep. IV. τεθνήξῃ πλουτοῦσαν ἔχων μεγάλην διαθήκην, Ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μοῦνον ἐνεγκάμενος. — V. 8. „Deest hic versus in omnibus codd. „et in duabus primis edd. additus ab Aldo in secunda, „ubi legitur ἀσπασίου.“ *Br.* ἀσπασίως emendavit *Brodaeus.* — ἥρπασαν. *avidus haec auferet heres. Horat.* III. Serm. III. 151. *Cuncta manus avidas fugient heredis, amico Quae dederis animo.* Id. IV. Carm. VII. 19.

C. Vat. Cod. p. 532. Plan. p. 184. St. 268. W. Ap. *Stob.* Tit. X. p. 127. Gesn. 75. Grot. — V. 1. τὸ omittit Vat. Cod. et abesse potest articulus. — ὁ κνιπός. *Suidas*: κνίψ. ζωΰφιον. ἡ γενικὴ τοῦ κνιπὸς, μεταπίπτει εἰς εὐθεῖαν, καὶ σημαίνει τὸν ὀλίγα δαπανῶντα. Attici praefigebant literam sibilantem σκνιπός. μικρολόγος. *Hesych.* τοὺς κίμβικας καὶ σκνιφοὺς conjunxit *Schol. Aristoph.* Plut. 591. ubi vide *Hemsterh.* p. 190. sq. et qui recensum dedit vocabulorum, quibus parcum notabant Graeci, *Casaub.* ad *Theophr.* Char. X. p. 124. ed. *Fisch.*

CI. Bis exstat in membr. Vat. p. 546. et p. 568. Utroque loco *Lucillii* nomen adscriptum. In Plan. p. 184.

St. 269. W. et inde in *Stob.* Flor. X. p. 125. Gesn. 71. Grot. *Palladae* tribuitur. — V. 2. κληρονόμοις πλούσιε. Anthol. Lat. T. II. p. 3. VIII. *Qui dum vita data est, semper vivebat avarus, Heredi parcus, invidus ipse sibi. Juvenal.* XIV. 136. *cum sit manifesta phrenesis, Ut locuples moriaris, egentis vivere fato.*

CII. Cod. Vat. p. 547. sq. Planud. ubi superius. *Stob.* X. p. 126. Gesn. 73. Grot. Avarum poëta consolatur, cui divitiae furto ereptae erant. — V. 1. Θρασύμαχε. Plurimae edd. Edit. Ald. pr. Θαρσ. — V. 3. δανείσας. Vat. Cod. — τοκίσας τόκον. usuram ex usuris captans. In characterismo parci *Theophr.* c. X. 3. δεινὸς δὲ καὶ ὑπερημερίαν πρᾶξαι καὶ τόκον τόκου. Conf. *Spanhem.* ad *Aristoph.* Nub. 1155. p. 293. — Euclio ap. *Plautum* in Aulul. IV. 9. 14. cum auri ollam sibi furto ablatam videret, *Ego me defraudavi*, ait, *Animumque geniumque meum; nunc eo alii laetificantur. Plutarch.* de Avaro T. II. p. 525. E. σὺ δὲ τοσαῦτα πράγματα συνέχεις (fort. ἔχεις;) καὶ ταράττεις καὶ στροβεῖς σεαυτὸν, κοχλίου βίον ζῶν διὰ τὴν μικρολογίαν, καὶ τὰ δυσχερῆ πάντα ὑπομένεις οὐδὲν εὖ πάσχων. — V. 4. πλέον. Vat. Cod. — V. 5. τὸ πίνειν. Omnes edd. et codd. in hac lectione conspirant, quae ne *Grotio* quidem suspecta fuit. Vertit enim:

Sed si pocla, bibis quae nunc, quaeque ante bibisti,
Confers, invenies nil periisse tibi.

Jos. tamen *Scaliger* in not. msc. recte emendavit πεινῆν, *Brunckius* ubi hanc lectionem invenerit, non indicavit.

¶. 339.] *CIII.* Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 185. St. 270. W. Ap. *Stob.* T. X. p. 126. Gesn. 73. Grot.

CIV. Vat. Cod. p. 562. Plan. p. 186. St. 271. W. Ap. *Stob.* l. c. Avari cum musculo colloquium.

CV. Cod. Vat. p. 538. Plan. p. 161. St. 233. W. — V. 1. πραγματικός. Pragmatici Ciceroni sunt, qui oratoribus leges et jura suggerunt. Orat. I. 5. Illis tempo-

ribus, quibus *Lucillius* ſcribebat, pragmatici vocabantur, qui rerum gerendarum formulas tenerent, quamvis alioqui imperiti juris. Vide *Deſid. Herald.* ad *Martial.* XII. 73. p. 23½. quem exſcripſit *Grangaeus* ad *Juvenal.* VII. 123. *Bacchii* Hiſtor. Jur. Rom. II. 2. 10. p. 226. Ejusmodi homo formularius cum Rufo pictore certamen inibat, uter eorum celerius ſimilitudinem expreſſurus eſſet. Hic Phaedrum *imaginem* picturum eſſe judicans, minime dubitabat, quin ipſe artis pictoriae imperitum facili negotio ſuperaturus eſſet. Sed pragmaticus callide eluſit pictorem. Dum hic colores parabat, ille ſcripſit εἰκονικὴν ἀποχήν. Jam de his verbis audiamus *Brodaeum*: „Apocha chirographum ſignificat, quod confeſſionem vulgo „dicimus. Cum enim debitor ſuam fidem liberat, et de „receptis chirographum a creditore accipit, id apocha „dicitur, ἀπὸ τοῦ ἀπέχειν. Inde ἀποχὴ receptionem quo„que ſignificat, qua ratione vice verſa antapocham quo„que dicimus. Sunt autem pictoribus *iconicae* imagines, „ICtis *imaginaria* venditio, dominium atque alia, ad ima„ginem vel ſimilitudinem introducta, quae ſimul Lucil„lius intuens, εἰκονικὴν dixit. Harmenopulus: εἰκονική ἐστι „πρᾶξις ἡ ἐσχηματισμένη καὶ οὐ καλῶς γενομένη. Latet et„iam in ancipiti voce ἔγραψε ſal, quae et pingere et ſcri„bere notat." Hactenus ille. Rufus itaque ſe ſuperatum vidit, cum ille non *imaginem* quidem, at *imaginariam* apocham feciſſet. Fraudulentum fuiſſe hominem, poëta ſignificare videtur. Nam apocha locum non habet, niſi pecunia ſoluta et numerata. *Ulpian.* ad Leg. *Si accepto latum.* 19. D. de acceptil. *Inter acceptilationem et apocham hoc intereſt, quod acceptilatione omnimoda liberatio contingit, licet pecunia ſoluta non ſit: apocha non alias, quam ſi pecunia ſoluta ſit.*

CVI. Cod. Vat. p. 539. *Lucillio* tribuitur. In ed. pr. Planud. nullum lemma adſcriptum. In Ald. 1. ἄδηλον. In Lectt. Aldinis autem τοῦ αὐτοῦ, i. e. *Lucillii*, cujus

carmen praecessit, corrigitur. *Planudes* (p. 161. St. 234. W.) retulit hoc distichon in caput εἰς νομικοὺς, quod lemma in Vat. Cod. appingitur praecedenti Epigrammati. Hinc monachi error. Craterum Ictum fuisse nihil indicat; scriptor fuit, absurdus et obscurus, qui talia scriberet, qualia homines integrae mentis chartae non committunt. — V. 1. οὐχ' ὀλοκλ. vitiose Vat. Cod. — Satis lepida carminis conversio.

CVII. Cod. Vat. p. 534. Plan. p. 187. St. 272. W. Ap. *Stob.* T. XXXVIII. p. 221. 16. Gesn. 153. Grot. — ἐτάκη. τήκεσθαι de invidis solemne. Ep. in Stat. Athl. XXVII. p. 23. τὴν φθονερὴν τήκων δυσμενέων κραδίην. Ep. ἀδέσπ. CCCCXXIX. Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστος· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ. Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ κραδίην. *Horat.* I. Serm. I. 108. *Quodque aliena capella gerat distentius uber, Tabescit. Macerat invidia. Lucret.* III. 74.

CVIII. Cod. Vat. p. 543. Plan. p. 161. St. 234. W. Marcus in vincula conjectus, propter pigritiam carcerem relinquere noluit, sed caedem, quam non fecerat, se patrasse dixit.

¶. 340.] *CIX.* Cod. Vat. p. 543. Planud. l. c. — V. 2. πάλιν. Vat. Cod.

CX. Cod. Vat. p. 548. Plan. l. c. Pantaenetus, pigerrimus hominum, cum febri correptus cubaret, deos precatus est, ne ipsum resuscitarent. Quod votum cum exitum non haberet, deorum surditatem graviter incusavit. — V. 3. ἐν δ' ἐνιαυτῷ. Vett. edd. ante *Steph.* Omisso ἐν Vat. Cod. δ' ἐνιαυτῷ. *Opsopoeus* conjecit ἐν δὲ ἰκέῳ. quod ne graecum quidem est. Nostra lectio, veteri procul dubio praeferenda, est in not. *Brodaei* et ap. *Stephan.* ἐν δέ οἱ αὐτῷ. tacite, submissa voce; non tam propter deorum metum, sed ob pigritiam.

CXI. Vat. Cod. p. 540. Plan. p. 166. St. 241. W. Navis loquitur et se ex saxis potius quam ligno constructam queritur; simul *Lucill.* Melitonem poëtam

oblique perstringit. — V. 1. ἔτεμες. Vat. Cod. Cf. Ep. LXXXIII. — V. 2. σκάφος. H. l. non totam navem significat; tum enim σκάφος εἰμὶ dedisset *Lucillius*; sed *navis alveum, carinam*; quo sensu hoc vocabulum etiam accipiendum est in periphrasi, σκάφη νεῶν, passim ap. tragicos obvia. Vide *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 203. *Scholiast. Thucyd.* I. 50. σκάφη καλεῖ τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, ἃ ἡμεῖς γάστρας καλοῦμεν. — V. 4. ῥιζοβολεῖ. Respicit poëta navem Phaeacum a Neptuno in lapidem mutatam. Od. XIII. 163. ἦλθ' Ἐνοσίχθων, Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε. — V. 5. Vulgo ἔσεται. Quare *Brod.* sequ. versu vulgatam γράψει μ' in σ' mutatam voluit. ἔσομαι ex membr. Vat. receptum est. — V. 6. Meliton erat igitur poëta tragicus, qui Nioben docuerat. Eundem perstrinxit Ep. LXXXV. Hunc eundem esse putat *Fabricius* Bibl. Gr. T. II. p. 311. ed. *Harl.* cum Melito, Socratis accusatore, quem et tragicum et poëtam ὑπόψυχρον fuisse constat ex *Schol. Aristoph.* ad Ran. 1337. et *Suida* v. Μέλιτος. At primum diversa sunt nomina, deinde vix credibile, *Lucillium* tam remotae aetatis poëtam perstrinxisse. — σαπρὸν δρᾶμα. rancidum, ineptum. Propriam vim hujus vocabuli illustravit *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. XI. p. 141. De quavis re mala et turpi usurpari docuit *Alberti* in Obss. philol. p. 371. et *Wetsten.* ad N. T. I. p. 344.

CXII. Cod. Vat. p. 540. Planud. l. c. In navem Dionysii cujusdam valde rimosam. Similis argumenti est Epigramma *Nicarchi* ineditum, quod hic cum lectoribus communicabo:

Οὐ πλεῖν ἀλλ' ἀντλεῖν ἡμᾶς Εἴκανδρος ὁ Πλωρεὺς
εἰς τὴν εἰκόσορον φαίνεται ἐμβιβάσας.
οὐκ ὀλίγον γὰρ ἔνεστιν ὕδωρ ἔσω, ἀλλὰ Ποσειδῶν
ἐν ταύτῃ διαπλεῖν φαίνεται εἰς τὸ πέραν.
ναῦν πρῶτον ναῦς ὦπται ὑδρωπική, ἀλλ' ἄγε
μὴ σορὸν οὖσαν ἴδῃς τὴν πάλαι εἰκόσορον.

Sic hoc carmen in membranis scribitur. V. I. ὁ πλωρεὺς depravatum est. Postremum distichon sic scribendum videtur:

νῦν πρῶτον ναῦς ὦπται ὑδρωπικὴ, ἀλλὰ δέδοικα,
μὴ σοβὸν οὖσαν ἴδῃς τὴν πάλαι εἰκόσορον.

— In *Lucillii* Ep. v. 3. τυῤῥηνικὸς, ἰστρικὸς, αἴγων, vulgo legitur. „Τυῤῥηνικὸν, ἰστρικόν. Sic codd. plerique. Subauditur „πέλαγος, quod est in praecedenti versu. αἰγῶν πέλαγος „dici posset Aegaeum mare, quod sic nominatum fuisse „tradiderunt grammatici quidam a crebris insulis, quae „procul adspicientibus videantur species αἰγῶν. At scri„bendum Αἴγων, quod Aegaeum mare notat; haec fuit „Salmasii de hoc loco sententia." *Br.* *Jos. Scaliger* in not. msc. et ap. *Huet.* p. 16. ἀγκὼν conjecit, improbante *Huetio.* Forma *Aegon* satis obvia ap. Latinos poëtas, ubi tamen *Salmasius Aegan* scribendum censebat ad *Solin.* p. 580. E. sibi non constans, ut apparebit conferenti p. 125. F. Recte ei obloquitur *Barthius* ad Stat. Theb. V. 88. et *Burmann.* ad *Valer. Flacc.* I. 629. *Aegon* cum mari Tyrrheno junxit *Valerius Flaccus* IV. 714. in loco depravato:

Non alibi effusis cesserunt longius undis
Litora; *nec tantas quamvis Tyrrhenus et Aegon*
Volvat aquas.

Lege, minima mutatione:

nec junctas quamvis Tyrrhenus et Aegon
Volvat aquas.

— V. 4. Non navis est, sed fons oceani. Inepte *Lucillius* ξυλίνη addidit. — V. 5. ἔρχεται. Vulgo. Sed jam *Aldus* in Lect. ἄρχεται notavit. — θαλασσοκρατεῖν. maris imperium exercet, qui tot maria navigio suo inclusa teneat.

CXIII. Cod. Vat. p. 540. Plan. p. 165. St. 240. W. — Argumentum idem, quod in praecedente. — V. I. Διόφαντες. Vat. Cod. — ¶. 341.] V. 3. δελφ. ἀγελ. Delphini Nereïdibus saepe junguntur; ut ap. *Mosch.* Eid.

de Europ. v. 114. *Plin.* H. N. XXXVI. 4. 7. — V. 5. τάχα πλεύσει καί τις. Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. membr. ut etiam ſq. ubi Planud. habet οὐδὲ γάρ ἐστιν ὕ. — Si paululum exſpectaverimus, alii in hac ipſa navi, tanquam in pelago, navigationem inſtituent.

CXIV. Cod. Vat. p. 536. Plan. p. 139. St. 202. W. In Aulum, militem ita meticuloſum, ut et armorum adſpectum fugiat, nec minimam belli mentionem ferat. — V. 1. „παραβύεται. παρακρύπτεται. Hinc apud *Heſychium* „παράβυστον. λάθρα γινόμενον. ἀπόκρυφον. *Si forte carbones* „*et laurum viderit Aulus, abscondit ſe prae timore.* παραβύεσθαι, παρακρύπτεσθαί τι aut τινὰ eſt quod gallice dici„mus: *ſe cacher de quelque choſe ou de quelqu'un.* At „illud παραβύεσθαι, vim verbi penitius inſpicienti, ipſiſſi„mum eſt gallicum *ſe fourrer. Il ſe fourre dans un trou.* „*Il en a ſi grande peur qu'il ne ſait où ſe fourrer.* Male „interpretatus eſt Brodaeus, et haec ſignificatio a Lexi„cographis omiſſa." *Br.* Schol. in ed. Wech. haec habent: Εἰς ἀνθρακιὰν ἐμπίπτει καὶ εἰς δαφνῶνα ἢ παραβαίνεται, ἢ παραμείβεται· ἀναγνωστέον δὲ καὶ διαβλήσεται ψοφοδεὴς στρατιώτης, μηδὲ ψόφον τῆς δάφνης φέρειν δυνάμενος, ὅταν τῇ ἀνθρακιᾷ τὰ αὐτῆς φύλλα ἐπιτεθῇ. ψόφον γὰρ ἀποτελεῖ. παραβαίνεται οὖν αὐτὰ ὁ Αὖλος, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὸν ψόφον. Haec, fateor, mihi minime ſatisfaciunt, quamvis etiam *Grotius* eodem ſenſu accepit verba:

Ferre nequit ſonitum laurus crepitantis in igne
Aulus et adſtricta melina veſte fugit.

Brodaeus putabat, eum foliorum murmure perterrefactum eſſe; cui interpretationi aliquid probabilitatis concilies loco *Iſidori Peluſiotae* L. V. Epiſt. DLXI. ὥσπερ οἱ ψοφοδεεῖς καὶ πρὸς μόνην τὴν ἀκοὴν τῶν δεινῶν καταπλήττονται, καὶ οὐδὲ φύλλου φέρουσι κίνησιν; ſimiles hinnuleo ap. *Horat.* I. Carm. XXIII. 5. qui, ubi *mobilibus veris inhorruit Adventus foliis, Et corde et genubus tremit.* Sed hoc admiſſo, quid voci ἄνθρακα facias? Haerebat *Caſaubonus,*

qui in not. msc. δάφνης παραδύεται suspicatur, quod nec ipsum expeditum sensum habet: *Furtim vel carbones lauri praeterit.* Vitium esse videtur in ἄνθρακα, ubi aliquid, quod ad rem militarem faciat, latere videtur. δάφνην timet imbellis homo tanquam praemium victoriae, et quia belli memoriam excitat. In ἄνθρακα similem causam non exputo. Videant sagaciores, an ex depravata lectione ejusmodi quid elici queat. Pronum esset θώρακα καὶ δάφνην corrigere; sed huic conjecturae nihil tribuo. — V. 2. Nihil hic vidit *Brodaeus*, qui μήλινα λωμάτια ad Auli mollitiem refert. Docuit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 563., τὸ μήλινον λῶμα vestem esse militarem, ex colore militibus usurpato, quem russum, aut croceum, vel luteum interpretari licet. Reliqua idem non explicuit.— ἀποσφίγξας. Militarem vestem cum dicitur ἀποσφίγξαι Aulus, non tam putem eum paventem et trementem collegisse vestem, ut *Brodaeus* accepit, sed potius eam condidisse et constrinxisse in arca sepositam, ne ejus adspectu terreretur. In verbo ἀποσφίγγειν praepositio vim intendendi habet, quam in significatione translata potissimum exserit. Derivatum ἀπόσφιγξις de constrictione per fascias usurpavit *Hippocrates.* Vide *Foesium* p. 54. — V. 3. τὸ μάτην ἴδιον. ensem, quo ipse nunquam utitur. — V. 5. Ipsa nomina vitat, quae ad bellum spectant, quique iis appellantur, tanquam male ominatos fugit. — Λυσιμάχῳ. Ludit in hoc nomine *Aristoph.* Lys. 554. et *Rufin.* Ep. IX.

CXV. Cod. Vat. p. 536. Planud. l. c. Historia de milite, qui pugnam in pariete pictam videns, se victum et vulneratum putavit. Comparanda declamatio *Libanii* de timido, in cujus aedibus quidam pugnam pinxerat, T. IV. p. 1021. ed. R. — V. 2. τὴν ἐπὶ ναυσί. Graecorum et Trojanorum pugnam ad naves pugnatam. Hoc argumentum crebro obvium fuisse in ejusmodi picturis, ex hoc loco intelligitur – ὡς ἔθος ἐστὶν – nam alibi idem

commemorari non videtur. — V. 3. ἄσφυκτος. ita ut nullus arteriarum motus ſentiretur. Vide *Foeſ.* Oecon. Hipp. p. 66. — V. 5. καί. Vulgo et in Vat. Cod. Vitium non ibi quaerens, ubi erat, *Huetius* p. 15. τετρῶσθαι legit. Rectius *Brunck.* καί. quam lectionem divinando occupavit *Grotius*, vertens: *Vulnera nonne gero?* — V. 6. ὅτε Vat. Cod. — τοῖς τοίχοις. illis in pariete pictis hoſtibus.

CXVI. Cod. Vat. p. 562. Plan. p. 147. St. 213. W. Hernioſo cuidam *Lucillius* filiam ſuam, quo onere nullum gravius, pro ejus hernia offert.

¶. 342.] *CXVII.* Cod. Vat. p. 546. *Lucillio* hoc diſtichon tribuit, quod in Plan. p. 144. St. 210. W. *Pallàdae* eſt; et certe hoc verſificatore dignius eſt acumen de Baccho non hedera, ſed lactuca ornando in ea domo, ubi ipſi vappa erat appoſita, aceto quam vino ſimilior. Cf. Ep. *Palladae* XXII. quod in Vat. Cod. *Luciano* adſcribitur. — Multa hîc congerit *Brodaeus*, quae nihil ad rem faciunt.

CXVIII. Non ſolum in Vat. Cod. p. 494., ſed etiam in Plan. p. 17. St. 28. W. *Luciano* inſcribitur. Sic etiam ap. *Stob.* T. XCVI. p. 530. 44. Gesn. 411. Grot. In alio Cod. eſt *Palladae.* — V. 2. ἀλλ' omittit Vat. Cod.

CXIX. In Vat. Cod. p. 506. Λουκιλλίου. In Anth. Plan. p. 114. St. 165. W. Λουκιανοῦ. In Ed. pr. nullum lemma appoſitum; in Ald. 1. ἄδηλον. Sed error in Lectt. corrigitur. Ad ſuperbum quendam et opulentum de Fortunae vi et potentia. — V. 2. τοὺς μικρούς. Comparat *Brod. Heſiodum* Ἔ. κ. Ἡ. 5. ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει. De Fortuna *Horatius* I. Carm. XXXV. 2. *praeſens* (δεινή) *vel imo tollere de gradu Mortale corpus, vel ſuperbos Vertere funeribus triumphos.* — V. 3. καταπαύει et mox παρέχει Vat. Cod. — χρυσοῦ νάματα, ψήγματα. De Pactolo cogitandum. — V. 5. In eandem ſententiam *Claudianus* XXXIX. 38. *Incubuit nunquam coeleſtis flamma ſalictis, Nec parvi frutices iram meruere*

Tonantis. Ingentes quercus, annosas fulminat ornos. cui loco nostrum admovit *Barthius* p. 955. Conf. *Mitscherlich* ad *Horat.* II. Carm. X. 9. p. 446. qui poëtam in similitudine vocum δρύας et θρύον lusisse putat.

CXX. In Vat. Cod. p. 365. adscriptum: Λουκιλλίου, οἱ δὲ Μενεκράτους Σαμίου. Praecedit distichon *Menecratis* in membr. et in Plan. p. 21. St. 33. W. — V. 2. πολλῶν. Plan. et Vat. Cod. — ἐτέων δεκάδας. *Philodem.* Ep. XVIII. δεῦρ' ἴτε τῆς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδος. *Agath.* Ep. XX. τῶν ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη. In talibus enim δεκὰς simpliciter pro *numero* ponitur, quod monuit *Markland.* ad Suppl. 219.

CXXI. Cod. Vat p. 561. Plan. p. 20. St. 32. W. ubi ἄδηλον. Matrimonii incommoda quaedam recensentur. — V. 1. ἄχρις. Ille ap. *Horatium* I. Epist. I. 87. *Lectus genialis in aula est? Nil ait esse prius, melius nil coelibe vita. Si non est, jurat bene solis esse maritis.* — V. 2. τῶν ἀγαθῶν ἀγαθά. Vat. Cod. quod non spernendum. — V. 4. κακά. De malis et incommodis matrimonii grave est dictum Metelli Numidici in orat. ap. *Gellium* N. A. I. 6. *Si sine uxore, Quirites, possemus esse, omnes ea molestia careremus: sed quoniam ita natura tradidit, ut nec cum illis satis commode, nec sine illis ullo modo vivi possit, saluti perpetuae potius, quam brevi voluptati consulendum.* Cum quibus confer, quae ex Hippolyti persona in mulieres declamavit *Euripides* Hipp. 616. sqq. — V. 5. ἕξεις. Ex hac me sententia non expedio. Nihil lucis affert *Grotii* versio:

At sobolis causa: Fueris nummatus, habebis
Et sobolem, si non, est gravis et soboles.

Obscuritas est in verbis ἕξεις τέκνα, quae sequentibus, πτωχὸς οὐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ, opposita, sensum idoneum non habent. Nam si explicueris vocem τέκνα sensu emphatico de liberis, qui patrem, ut liberos par est, et ament et colant, antitheseos lex jubet legi:

πτωχὸν οὐδὲ τὰ τέκνα φιλεῖ.

quod tamen minus aptum contextui. Non male Anonym. Bibl. Bodl. emendavit:

στέρξεις, Νουμήνιε, τέκνα.

quae et facilis eſt emendatio, et ſenſui accommodatiſſima. — V. 6. τὰ om. Vat. Cod.

¶. 343.] *CXXII.* Vat. Cod. p. 562. Plan. p. 144. St. 209. W. In eos, qui amicitiam ſimulant, inimicis longe pejores. Conf. *Lucian.* Ep. XXXIV. — V. 1. μή μ' ἀδικεῖ σύ. Vulgo. Noſtrum ex membranis receptum eſt.

CXXIII. In Vat. Cod. p. 544. hoc diſtichon ſequenti annexum eſt, nullo ſpatio relicto. In Plan. p. 60. St. 86. W. proximum habet locum a ſequ. ſed ſeparatim cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀεὶ νοσοῦντας. Falſa videtur inſcriptio. Mortalium ſortem conqueritur *Lucillius*, quod mortem nunquam non timentes vivant. Non igitur eos lugendos eſſe, qui vita defuncti ſint, ſed eos, qui, dum vivant, mortem metuant.

CXXIV. Cod. Vat. p. 544. Εἰς Μάγνον ἰατροσοφιστήν. Plan. l. c. In Magnum medicum, quem *Fabricius* eundem putat cum eo, qui ſub IV. ſeculi exitum vixit. *Leſſingius* autem de Epigr. T. I. p. 301. Magnum Antonini medicum intelligit. Vid. in Notitia Poët. *Lucillius.* — V. 1. Μάγνος. Vat. Cod. quod reſtituendum.

Finis Partis ſecundae Voluminis ſecundi.

Errata.

P. 29. 10. L. *vitrici* pro *avi.*
P. 41. 16. L. *veluti* pro *vetuli.*
P. 42. 21. L. *eâ* pro *ea.*
P. 56. 4. ante *In* inſere: *Plan.* p. 79. *St.* 115. *W.*
P. 117. 9. L. *paraſitus* pro *paraſita.*
P. 125. 1. a fin. adde ante *Haec. Sive:* Κῆρα καλοῖς μεγάλην.
P. 154. 6. L. *ignavum* pro *ignarum.*
P. 389. 5. L. *quanto* pro *quantu.*